RESEARCH INST[illegible]
MADRAS

॥ श्री ॥

॥ श्रीविश्वनाथो विजयते ॥

श्रीमन्महामहोपाध्यायविश्वनाथपञ्चाननभट्टाचार्यविरचिता

॥ कारिकावली ॥

न्यायसिद्धान्तमुक्तावली च

श्रीरामरुद्रभट्टाचार्यविरचितरामरुद्रीटीकासहितया
श्रीमद्दिनकरभट्टविरचितदिनकरीव्याख्ययोपेता

पटवर्धनोपाह्वनारायणशास्त्रिसंशोधिता

श्रीगोवर्धनरामसाहुना रामलालसाहुना च

काश्यां

राजराजेश्वरी नाम्नि मुद्रायन्त्रालये

समुद्ग्य प्रकाशिता ॥

स १९५२

रीति

इस पुस्तक [illegible] जस्टरी हुई है।

श्रीगणेशाय नमः।

चूडामणीकृतविधुर्वलयीकृतवासुकिः।
भवो भवतु भव्याय लीलाताण्डवपण्डितः॥ १॥

लक्ष्मीपादयुगं प्रणम्य पितरं श्रीबालकृष्णाभिध
भारद्वाजकुलाम्बुधौ विधुमिव श्रीगौरवास्याम्बुजात्।
ज्ञात्वाशेषमतं मितेन वचसा सिद्धान्तमुक्तावली-
गूढार्थास्तनुते यथामति महादेवः परेषां कृते॥ १॥

तत्र तावद्भाषापरिच्छेदव्याख्यानं चिकीर्षुः विश्वनाथपञ्चाननो निर्विघ्नपरिसमाप्तये कृतस्येश्वरनिर्देशरूपमङ्गलस्य शिष्या अप्येवं कुर्युरिति शिष्यशिक्षायै निबन्धं कुर्वन्नीश्वरं प्रार्थयते॥

चूडामणीकृतेति। लीलेति। इदं च विशेष्यं नातः समाप्तपुनरात्तत्व-

तातस्य तर्कसरसीरुहकाननेषु रामेश्वरस्य तरणेश्चरणे प्रणम्य॥ श्रीरामरुद्रसुकृती कृतिनां हिताय लीलावशात्किमपि कौतुकमातनोति॥ १॥ जाने कदा चिदपि नैव शिवस्वरूपात्तातात्पुनः परमदैवतमन्यदत्र॥ तस्मादिमा कृतिमिहाघतरङ्गिणीत्वात्पाद्याय तच्चरणयोः परिकल्पयामि॥ १॥ तरङ्गिणीयं सफलोक्तिवाचे मुदे बुधाना तरसा विदे च॥ भूयात्सदालनिखिलाण्डभाण्डकीर्तिप्रभाजातविभूतितानाम्॥ ३॥

सिद्धान्तमुक्तावलीव्याख्याञ्चिकीर्षुर्महादेवः प्रारिप्सितग्रन्थविघ्नविघाताय कृत तातनमस्काररूप मङ्गल शिष्यशिक्षार्थमादौ निबध्नाति। लक्ष्मीति। गूढार्थास्तनुते विस्तारयतीत्यर्थ.। अन्यत्र विस्तारो नाम नानाजनसम्बन्धः। प्रकृते तु स्वविषयकज्ञानवत्त्वमेवेति भावः। शिष्या अप्येवं कुर्युरितीति। अत्रेतिशब्दस्य उक्ताकारकाभिप्रायोर्थः। इतिशब्दस्याव्ययतया तृतीयान्तत्वेन शिष्या अप्येवं कुर्युरित्याकारकाभिप्रायेणेत्यर्थः पर्यवसितः। प्रकृते शिष्या अप्येव कुर्युरित्याकारकज्ञानेच्छास-त्त्वदाना शिष्यशिक्षानात्मकतया कुर्युरिति शिष्यशिक्षायै इति ग्रन्थासंगतिः स्वकर्तव्यत्वेन ज्ञानस्यैव शिक्षाशब्दार्थत्वादिति निरस्तम्। समाप्तपुनरात्तत्वमिति। क्रिया-

दोषः । वस्तुतस्तु विधोः किमिति चूडामणीकरणं किमर्थं वा
यीकरणमित्याकाङ्क्षया निराकाङ्क्षप्रतिपत्तिर्न संभवतीति त
विशेषणानुक्तौ विवक्षितान्वयबोधाभावान्नायमत्र दोषः । उत्थ
न्वयेन शान्ताकाङ्क्षस्य विशेष्यवाचकपदस्य विशेषणान्तरान्वयार्थं
समाप्तपुनरात्तत्वं काव्यदोष । प्रकृते हि चूडामणीकृतविधुर्वलयीकृतव
भवतु भव्याय लीलाताण्डवपण्डित इत्यत्र भवो भव्याय भवत्वित्येतावत
भवपदस्य शान्ताकाङ्क्षतया उत्तरत्र विद्यमानलीलाताण्डवपण्डित इति
न्वयार्थं स भव पुन कीदृश इत्याकाङ्क्षासम्पादनाय भवपदेन भवस्मरण
तया भवति समाप्तपुनरात्तत्व दोष इति भाव ॥ ननु जातितद्भिन्नप्रवृ
शब्दाना जातिप्रवृत्तिमित्तकमेव विशेष्यवाचकमिति नियम । अन्यथ
मित्यादिवदुत्पलनीलमित्यादेरपि प्रयोगस्य प्रसङ्गात् । तथाहि समास
यत्प्रथमान्तपदनिर्दिष्ट तत्समासे पूर्वं निपततीति नियम । विशेषण
कर्मधारयविधायकसूत्रे विशेषणवाचकपदस्य प्रथमान्तपदनिर्दिष्टत्वात्पूर्व
म ॥ नीलोत्पलयोर्विशेषणविशेष्यभावे नियामकाभावे उत्पलस्य विशेषण
उत्पलनीलमिति प्रयोग स्यादेव, तस्माज्जातिप्रवृत्तिनिमित्तकत्वादुत्पल
ष्यवाचकत्वमेवेत्यवश्यमङ्गीकरणीय, तथा च शिवशरीरवृत्तिजातिविशे
मित्तकस्य भवशब्दस्य विशेषणपरत्वानुपपत्ति । न च भव सर्व जाना
त्यनुपपत्तिः अवच्छेदकतासम्बन्धेन ज्ञानवत्वबोधकत्वस्येश्वरज्ञानस्य
च्छिन्नत्वेन स्वीकर्तुमशक्यत्वादिति वाच्यम् । स्वाश्रयावच्छिन्नत्वसम्बन्धे
जात्यविशिष्टचैतन्यस्यैव भवपदार्थत्वोपगमात् । न चैकव्यक्तिकत्वाज्ज
रिति वाच्यम् । कल्पभेदेन शिवशरीरस्यापि भिन्नत्वात् । न च भ
तिव्युत्पत्त्या जगत्कारणत्वमेव भवपदप्रवृत्तिनिमित्तं न तु जातिविशे
योगाद्रूढेर्बलीयस्त्वादित्यभियुक्तोक्त्या शीघ्रोपस्थितिकरूढ्यर्थमादाय श
न्वयबोधोत्पत्तौ विलम्बोपस्थितिकयोगार्थमादायान्वयबोधानुपपादने समाप्त
दोषस्यावश्यकत्वादित्यत आह । वस्तुतस्त्विति । इत्याकाङ्क्षायामिति ।
शेषः । निराकाङ्क्षप्रतिपत्तिर्न सभवतीति । स्वोत्तरानुत्पन्नाकाङ्क्षाकशा
भवतीत्यर्थ । विवक्षितान्वयबोधेति । विशेष्यवाचकपदेन निरुक्तनिराक
बोधजननोत्तर विशेषणान्तरान्वयार्थ विशेष्यवाचकपदस्य पुनरनुसन्धान
रात्तत्वमिति समाप्तपुनरात्तत्वलक्षणघटकत्वेन विवक्षितो यो निराकाङ्क्षान

निजनिर्मितकारिकावलीमतिसङ्क्षिप्तचिरन्तनोक्तिभिः।

क्षया विशेषणान्वयएव तत्प्रसरादिति। लीलया ताण्डवं नृत्यं तत्र पण्डितोऽभिज्ञ इत्यर्थः। अनेन च नृत्यविशिष्टतया स्मृतिविषयत्वात् प्रार्थिता अर्था भवन्त्येवेति सूचितम्। ननु आभूषणरहितस्य कथं नृत्यं तत्राह। चूडामणीकृतेति। अचूडामणिः चूडामणिः सम्पद्यमान इति चूडामणीकृत चूडामणीकृतो विधुर्येन स तथेत्यर्थ। वलयीकृतेति। अवलयं वलयं संपद्यते इति वलयीकृतः वलयीकृतो वासुकिर्येन स तथेत्यर्थः॥ १॥

शिष्यावधानाय प्रतिजानीते। निजनिर्मितेति। निजेन स्वेन निर्मिता रचिता या कारिकावली तां अति अत्यन्तं सङ्क्षेपः शब्दसङ्क्षेपो

दभावादित्यर्थः। लीलेत्यादिविशेषणानुक्तावित्यनेन तादृशविशेषणोक्तौ तादृशविशेषणसहितेतरवाक्यजन्यान्वयबोध एव विवक्षितान्वयबोधो भवतीति सूचितम्। नन्वेव समाप्तपुनरात्तत्व क्वापि दोषो न स्यात्। शाब्दबोधमात्रे आकाङ्क्षाया प्रयोजकत्वेन विशेषणान्तरान्वयार्थं स कीदृश इत्यादि यत्किञ्चिदाकाङ्क्षायाः कल्पनीयतया क्वापि निराकाङ्क्षाप्रतिपत्तेरसभवादित्यत आह। उत्थाप्याकाङ्क्षयेति। अनियताकाङ्क्षयेत्यर्थ। क्रियाकारकपदाना परस्पराकाङ्क्षा नियता पुत्रादिपदानामपि प्रतियोग्याकाङ्क्षा नियता एवं प्रयोजनाकाङ्क्षापि नियतैव प्रयोजनाभावे वाक्यार्थस्यैवासिद्धिप्रसगात्। भवः कीदृश इत्याद्याकाङ्क्षा तु नियता। तथा च नियताकाङ्क्षारहितान्वयबोधोत्तर विशेष्यवाचकपदस्य पुनरनुसन्धानमेव समाप्तपुनरात्तत्वमिति विवक्षितत्वात् स कीदृश इत्याद्युत्थाप्याकाङ्क्षया विशेषणातरान्वयस्थलएव माप्तपुनरात्तत्वदोष इति भावः। अचूडामणिरिति। श्च्विस्स्यादभूततद्भावे इत्यनेनविहितश्च्विप्रत्ययान्तचूडामणिशब्दघटितत्वात् उक्तवाक्यादयमर्थो लक्ष्यतइति भावः। शिष्यावधानायेति। शिष्याणामवधान शुश्रूषा तस्यै इत्यर्थः। वक्तव्यार्थस्य वि[illegible]ज्ञाने त[illegible]पत्तेरिष्टसाधनत्वाग्रहेण शिष्याणा वाक्यश्रवणेच्छा न सम्भवति प्रतिज्ञया स्वकारकवलीव्याख्यानस्य कर्त्तव्यत्वज्ञाने कारिकावल्यर्थज्ञानरूपेष्टसाधनत्वस्य ग्रन्थकृद्वाक्येषु सुग्रहत्वेन भवत्येव तच्छ्रवणेच्छेति भावः। शब्दसङ्क्षेप इति। सङ्क्षेपो द्विविधः शब्दसङ्क्षेपोऽर्थसङ्क्षेपश्च तत्रार्थसङ्क्षेपेण ग्रन्थस्य सकलार्थाप्रतिपादकत्वे बालव्युत्पत्तिजनकता न स्यादित्याशङ्क्य सङ्क्षेपपदस्य प्र-

विशदीकरवाणि कौतुकान्ननु राजीवदयावशंवदः ॥ २ ॥
सद्द्रव्या गुणगुम्फिता सुकृतिनां सत्कर्मणां ज्ञापिका
सत्सामान्यविशेषनित्यमिलिताभावप्रकर्षोज्ज्वला ।
विष्णोर्वक्षसि विश्वनाथकृतिना सिद्धान्तमुक्तावली
विन्यस्ता मनसो मुदं वितनुतां सद्युक्तिरेषा चिरम् ॥३॥

यासु ताः अतिसङ्क्षिप्तास्तादृश्यश्च ताश्चिरन्तनानां कणादप्रभृतीनां या उक्तयो वचांसि वचःप्रतिपाद्या युक्तयस्ताभिरहं विशदीकरवाणि प्रकटीकरोमीत्यर्थः । ननु लीलावत्यादिप्राचीननिबन्धाध्ययनेनैव कारिकावलीप्रतिपादितोर्थो बोद्धव्य इति किमनेन भवत्कृतविशदनिबन्धेनेत्यत आह । अतिसङ्क्षिप्तेति । तथा च लीलावत्यादिप्रचीननिबन्धेषु ग्रन्थबाहुल्येन बहुतरदुःखहेतुप्रतिपत्तिकतया न बालानां प्रवृत्तिरिति भावः । स्वोत्प्रेक्षामूलकताप्रयुक्तानादरणीयतां निरसितुं चिरन्तनेत्युक्तम् । नन्वित्यवधारणे तथा च कौतुकादेवेत्यर्थः । एतेन स्वस्य ग्रन्थकरणे क्लेशाभावः सूचितः । स्वस्य ग्रन्थकरणे प्रवृत्तौ निमित्तमाह । राजीवेति । राजीवे शिष्ये या दया कृपा तया वशंवदस्तदधीन इत्यर्थः ॥ २ ॥ ननु ग्रन्थादौ श्रोतृप्रवृत्तये प्रयोजनादि वक्तव्यं भवति तस्य चेहानुक्तत्वादुपेक्षणीयतैतद्ग्रन्थस्य स्यादित्याशङ्क्य विषयप्रयोजनसम्बन्धाधिकारिणः सचयन्नतिसङ्क्षिप्तत्वादेतद्ग्रन्थस्य सकलपदार्थाप्रतिपादकतया कथं बालव्युत्पत्तिरित्याशङ्कां चैतद्ग्रन्थस्य सकलपदार्थप्रतिपादकत्वप्रदर्शनेन परिहरन् "यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् । यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पण" मिति भगवदुक्तेर्मुक्तावलीसमं स्वकीयग्रन्थं भगवति चार्पयन् स्वकीर्त्यनुवृत्तये ग्रन्थस्य स्वस्य च नाम निबध्नाति। सद्द्रव्येति। द्रव्यैः सहिता युक्ता प्रतिपादकतया

कृते शब्दसङ्क्षेपमात्रपरत्वमुपदर्शितमिति । पद्यस्थातिसङ्क्षिप्तपदस्य प्रयोजन प्रकटयन्नाह । नन्वित्यादि । स्वोत्प्रेक्षेति । स्वकीयकल्पनामूलकत्वेत्यर्थः । अनेनावधा-

गुणैरपि गुम्फिता युक्ता सतामुत्क्षेपणादीनां पञ्चानां कर्म्मणां ज्ञापिका बोधिका सत् जातिरूपं सामान्यं विशेषाः नित्य समवायस्तैर्मिलिता, यद्वासन्ति सामान्यविशेषनित्यमिलितानि यस्यां सा नित्यमिलितं नित्यसम्बन्धः अभावप्रकर्ष. प्रागभावादिभेदेन वैलक्षण्य तस्य उज्ज्वला प्रकाशिका एषा बुद्धिस्था सिद्धान्ता एव मुक्तास्तासां आवली पङ्क्तिः विष्णोर्नारायणस्य वक्षस्थले विन्यस्ता विशेषतोर्पिता सुकृतिनां पण्डितानां मनसः मुदं सन्तोषं चिरं बहुकालं वितनुतां विस्तारयत्वित्यर्थः। ननु युक्तीनामत्रासत्वात्कथं विदुषां सन्तोषस्तत्राह। सद्युक्तिरिति। सत्य युक्तयो यस्यां सा तथा। मुक्तावलीसादृश्यं ग्रन्थे द्रव्यादिपदार्थवत्तया यथा हि मुक्तावली सद्रव्या साध्यतया द्रव्यवती द्रव्यसाध्येति यावत्। नानाविधद्रव्यघटिता त्रा गुणेन सूत्रेण गुम्फिता निर्मिता सुकृतिनां पुण्यवतां यानि सन्ति समीचीनानि भगवद्भजनादिरूपाणि कर्माणि तेषां बोधिका सत्सामान्यं समीचीना जाति विशेषो महत्वनिर्मलत्वादिस्ताभ्यां नित्यमनवरत मिलिता सम्बद्धा अभावे तेजोभावेन्धकारे सति प्रकर्षेणोज्ज्वला अर्थप्रकाशिकेति यावत् यथा मुक्तावली द्रव्यादिसकलपदार्थवती तथायं ग्रन्थोपीति। अत्र च मुक्तावलीत्वोक्त्या निर्दोषत्वं सूचितम्। अत्र द्रव्यादिपदार्थप्रतिपादकत्वप्रदर्शनेन द्रव्यादयो विषया उक्ता। पदार्थतत्त्वावधारणं च प्रयोजनं सूचितम्। सम्बन्धश्च प्रतिपाद्यप्रतिपादकभाव। पदार्थतत्त्वावधारणकामो धिकारीति ॥ ३ ॥ ग्रन्थारम्भसमये कृतस्य मङ्गलस्य तन्निबन्धस्य च वैयर्थ्यमाशङ्क्य फलं दर्शयति। विघ्नविघातायेति। प्रारब्धुमिष्टस्य ग्रन्थस्येति शेषः। यद्यपि अत्र घातपदस्योत्पत्तिमद्भावपरतया विपदमन-

---

रणेन सज्जातिरूपमिति सामान्यमनुगतधर्ममात्र तच्च क चिदुपाधिरूप क चिज्जातिरूप प्रकृतग्रन्थे जातिरूपसामान्यस्यैव निरूपणीयत्वेन जातिरूपसामान्यलाभाय सत्सामान्येत्युक्तमिति भावः। ननु सदित्यस्य सत्ताविशिष्टार्थकत्वेन सत्पदस्य जातिरूपार्थकत्वं लक्षणयैव वाच्यम्। सामान्यपदमपि शास्त्रकृतपरिभाषया जातिरूपसामान्यएव सुप्रसिद्धम्। अन्यथा सामान्ये सविशेषकमिति मूले ऽपि जात्यतिरिक्तसामान्यव्यावर्तकविशेषणानुक्त्या मूलकारस्य न्यूनतापत्तेस्सदित्यनर्थकं चेत्यत आह यद्वेति। विपदमनर्थकमिनीति। इद चोपसर्गाणा वाचकत्वमताभिप्रायेण, अन्यथा तेषा द्योतकत्व-

नूतनजलधररुचये
गोपवधूटीदुकूलचौराय ।

विघ्नविघाताय कृतं मङ्गलं शिष्यशिक्षायै निबध्नाति नूतनेति।
ननु मङ्गलं न विघ्नध्वंसं प्रति न वा समाप्तिं प्रति कारणं विनापि

र्थकमिति प्रतिभाति तथापि विशिष्टवाचकानां पदानां सति पृथक् विशेषणवाचकपदसमवधाने विशेष्यमात्रपरतायाः सकीचकैर्मारुतपूर्णरन्ध्रैरित्यत्र कीचका वेणवस्ते स्युर्ये स्वनन्त्यनिलोद्धता इति कोशान्मारुतपूर्णरन्ध्रत्वविशिष्टवेणुबोधककीचकपदे दृष्टत्वाद्घातपदमभावमात्रपरं द्रष्टव्यम् ॥
ननु निष्फलत्वान्मङ्गलाचरणमयुक्तं, न च निष्फलत्वमेवासिद्धं तस्य फलविशेषशून्यत्वेन हेतुना साधनादित्यभिप्रायेणाशङ्कते । नन्विति । मङ्गलस्य कारणत्वाभावे व्यतिरेकव्यभिचाररूपहेतुमाह । विनापीति । निर्विघ्नपरिसमाप्तीति । विघ्नध्वंसपूर्वकसमाप्तीत्यर्थः । न च तत्र जन्मान्तरीयमङ्गलकल्पनान्न व्यभिचार इति वाच्यं, भोगादिनापि नास्तिकात्मनि

पक्षे किञ्चिदर्थावाचकनया उपसर्गाणा शक्तत्वरूपपदत्वासम्भवेन विपदमित्यसङ्गतमेव स्यात् अत एव समाधानेपि विशिष्टवाचकाना पदानां सति पृथग्विशेषणवाचकपदसमवधाने विशेष्यमात्रपरत्वमिति न्यायेन विपदसन्निहितघातपदस्य अभावमात्रपरताप्रदर्शनमपि सङ्गच्छते अन्यथा विपदस्य किञ्चिदर्थावाचकत्वेन विशेषणवाचकत्वासम्भवात् विघातपदस्योक्तन्यायविषयता न स्यादिति ध्येय, विशिष्टवाचकपदस्यापि विशेषणबोधकत्वरूपविशेषणवाचकत्वस्याप्यक्षततया तेषा क्वापि विशिष्टवाचकता न स्यादित्यत पृथगित्युक्त विशिष्टवाचकपदातिरिक्तमित्यर्थ । ननु विघ्नविघाताय कृत मङ्गलमिति मूलेन मङ्गले विघ्नध्वसजनकत्वस्यैव सूचितत्वेन तदुपरि नन्वित्यादिमूलेन विघ्नध्वम प्रति मङ्गल न कारणमित्याशङ्का यद्यपि युज्यते तथापि नवा समाप्तिम्प्रति कारणमित्युक्तिरसङ्गतेत्यतस्तद्ग्रन्थमभिप्रायान्तरेणावतारयति। ननु निष्फलत्वादिति । फलविशेषशून्यत्वहेतुनेति । यद्यपि ज्योतिष्टोमादावपि पुत्रादि

रूपफलविशेषशून्यत्वेन फलविशेषशून्यत्व न निष्फलत्वव्याप्य तथापि तत्पदेन यावत्फलविशेषशून्यत्वस्य विवक्षितत्वात् यावद्विशेषाभावस्य च सामान्याभावव्याप्यत्वान्नोक्तासङ्गतिरिति भाव । नचैव निष्फलत्वसिद्धये यावत्फलविशेषशून्यत्वमेव साधनीय मूले तु मङ्गल न विघ्नध्वस प्रति न वा समाप्ति प्रति कारणमित्येनेन फलद्वयशून्यत्वमेव साध्यते तेन च न यावत्फलविशेषशून्यत्वरूपहेतुसिद्धिरिति कथ प्रकृतोपयोग इति वाच्यम्। पशुपुत्रादिफलशून्यत्वस्य मङ्गले सर्वसम्मतत्वेन तस्य साधनानर्हतया प्राचीननवीनाभ्या समाप्तिविघ्नध्वसयोरेव फलत्वागीकारेण तदुभयफलशून्यत्वसाधने यावत्फलविशेषशून्यत्वरूपहेतुसिद्धेरावश्यकत्वादिति भाव । न चैवमपि प्राचीनै मङ्गलस्य समाप्ति प्रति विघ्नध्वसद्वारैव कारणत्वाङ्गीकारात् विघ्नध्वस प्रत्यकारणत्वे समाप्ति प्रत्यपि विघ्नध्वसद्वारा कारणत्वमसम्भवदुक्तिकमेवेति पृथक्समाप्तिकारणत्वनिषेधो व्यर्थ एवेति वाच्यम् । यतो हि विघ्नध्वसद्वारैव समाप्तिं प्रति मङ्गलस्य प्राचीनै· सर्वत्र कारणत्वोपगमे विघ्नध्वसो मङ्गलफलमिति वादिनो नवीनस्य मतेन चैव स्वतस्सिद्धविघ्नविरहवता कृतस्येत्यादिविघ्नात्यन्ताभाववता कृतस्य मङ्गलस्य निष्फलत्वापत्ति प्राचीनैः कर्तुमशक्या स्वमतेपि तत्र विघ्नध्वसरूपद्वाराभावेन मङ्गले निष्फलत्वस्यैवाङ्गीकरणीयत्वात् तथा च प्राचीनानामपूर्वद्वारैव मङ्गलस्य समाप्तिहेतुता सम्मतेति न कश्चिद्दोष इति भावः। न चैवं विघ्नध्वंसस्तु मङ्गलस्य द्वारमिति प्राचीनोक्तिविरोध इति वाच्यम्। द्वारत्व हि तज्जन्यत्वे सति तज्जन्यजनकत्वं, तच्चापूर्वद्वारा, मङ्गलस्य समाप्तिहेतुत्वेपि मङ्गलजन्यसमाप्ति प्रति विघ्नध्वंसस्य प्रतिबन्धकससर्गाभावविधया कारणत्वेन विघ्नध्वसस्य मङ्गलजन्यत्वेन च मङ्गलस्यापूर्वद्वारा समाप्तिकारणत्वेपि विघ्नध्वसस्य द्वारतासम्भवात्। न चैवमपि अपूर्वस्य द्वारतामते स्वजन्यापूर्वसम्बन्धेनैव मङ्गलस्य हेतुताया वक्तव्यतया स्वजन्यविघ्नध्वसवत्वसम्बन्धेन मङ्गलस्य कारणताप्रतिपादनं मुक्तावलीव्याख्यानकृतामसङ्गतमेवेति वाच्यम् । यत्र मङ्गलजन्यविघ्नध्वसो वर्त्तते तत्रा नतस्थलेषु नानापूर्वव्यक्तीनां कल्पने गौरवात् तादृशमङ्गले स्वजन्यविघ्नध्वससम्बन्धेनैव मङ्गलस्य समाप्तिहेतुता युक्तेत्यभिप्रायकतया तदुक्तिसङ्गतेः। नचैवमपि समाप्ति प्रति मङ्गलस्य क चित्स्वजन्यविघ्नध्वससम्बन्धेन हेतुता क चित्स्वजन्यापूर्वसम्बन्धेनेत्यायातं तथा च पृथक्समाप्तिकारणत्वे निषेधस्यावश्यकत्वेऽपि यत्र स्वजन्यापूर्वसम्बन्धेन मङ्गल न तत्र स्वजन्यविघ्नध्वससम्बन्धेन, यत्र च स्वजन्य विघ्नध्वससम्बन्धेन मङ्गलं न तत्र स्वजन्यापूर्वसम्बन्धेनेति समाप्तौ मङ्गलस्य सम्बन्धद्वयेनापि व्यतिरेकव्यभिचारात्कारणत्वमेवासम्भवदुक्तिकमिति वाच्यम् । तत्सम्बन्धेन

THE KU... SWAMI SAST...

मङ्गलं नास्तिकादीनां ग्रन्थे निर्विघ्नपरिसमाप्तिदर्शनादिति चेन्न। अविगीतशिष्टाचारविषयत्वेन मङ्गलस्य सफलत्वे सिद्धे तत्र फलजिज्ञासायां सम्भवति दृष्टफलकत्वे अदृष्टफलक-

विघ्ननाशसंभवेन जन्मान्तरीयमङ्गलसन्देहेन व्यभिचारसंशयसंभवात् अत्र कादम्बर्यादिग्रन्थे मङ्गलसत्वेपि समाप्तेरदर्शनेनान्वयव्यभिचारोपि दोषो बोध्यः व्यभिचारसन्देहस्य ग्राह्यसंशयरूपतया कारणताप्रत्यक्षएव प्रतिबन्धकत्वं नत्वनुमितौ तत्र तस्यानुकूलत्वादित्यभिप्रायवान् मङ्गलं समाप्तिफलकं समाप्त्यन्याफलकत्वेसति सफलत्वादिति परिशेषानुमानेन मङ्गलस्य समाप्तिफलकतां व्यवस्थापयिष्यन् प्रथमतो विशेष्यासिद्धिनिरासाय फलवत्तां साधयति । अविगीतेति । विषयत्वं च ज्ञानविषयमुखे ऽतिप्रसक्तमत आचारेति । आचारश्चात्र यद्यपि क्रियैव तथापि विषयत्वश्रुते· कृतिरेव विवक्षिता तद्विषयत्वं च विधेयतया बोध्यं तेन फले न व्यभिचारः

मङ्गलाव्यवहितोत्तरत्वस्याऽपि कार्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टतया व्यभिचाराभावादिति हृदयम्। ननु व्यतिरेकव्यभिचाररूपहेतुना समाप्तेः कारणत्वाभावस्य मङ्गले पूर्वपक्षिणा साधनात् समाप्त्यन्याफलकत्वे सति सफलत्वहेतुना मङ्गले समाप्तिकारणत्वानुमानं सिद्धान्तिनामसङ्गतं, समाप्तिकारणात्वाभावसाधने हेतौ हेत्वाभासमनुद्भाव्य समाप्तिकारणत्वानुमानस्य सत्प्रतिपक्षत्वापत्तेरित्यतः सिद्धान्तग्रन्थस्य भावमाह। व्यभिचारसन्देहस्येति । मङ्गलत्वधर्मिकसमाप्तिमन्निष्ठाभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वसन्देहस्येत्यर्थः।ग्राह्यसंशयरूपतयेति । अनुमित्या ग्राह्यं हि मङ्गले समाप्तिकारणत्वं तच्च समाप्तिमन्निष्ठाभावप्रतियोगितानवच्छेदकमङ्गलत्ववत्वं तथा च साध्यसन्देहपर्यवसन्नस्य व्यभिचारसन्देहस्य नानुमितौ प्रतिबन्धकत्वमिति भाव । कारणताप्रत्यक्षे एव प्रतिबन्धकत्वमिति विशेषदर्शनाभावविशिष्टतत्संशयः प्रात्यक्षिकनिश्चयप्रतिबन्धक इति मताभिप्रायेणोक्तम्। वस्तुतस्तु संशयसामग्र्या एव निश्चयप्रतिबन्धकत्वमत एव विशेषदर्शनदशायामेककोटिमानप्रतिबन्धेन संशयसामग्र्यभावान्निश्चय इति मन्तव्यम् तत्र तस्येति। अनुमितौ साध्यसंशयस्येत्यर्थः। अनुकूलत्वादिति। सिद्ध्यभावरूपपक्षतासंपादकत्वादिति भावः। परिशेषानुमानेनेति। यदितरविशेषाभावकत्वे सति सामान्यवत्त्वरूपो हेतु· परिशेषानुमानम्। आचारश्चात्रेति। अत्रेतिशब्दश्चोत्तरान्वयी तथा च आचारो यद्यपि क्रियैव तथाप्यत्र विषयत्वश्रुतेः कृतिरेव विवक्षितेत्यर्थः।ननु श्येनयागस्याति

ल्पनाया अन्याय्यत्वात् उपस्थितत्वाच्च समाप्तिरेव फलं

तस्योद्देश्यतया कृतिविषयत्वात् विधेयतया कृतिविषयत्वं चैत्यवन्दनादावप्यस्त्यतः शिष्टेति शिष्टत्वं च फलसाधनतांशे भ्रान्तिरहितत्वं न तु वेदप्रामाण्याभ्युपगन्तृत्वं तेन व्युत्क्रमेण कृते दर्शादौ निष्फलत्वेपि न व्यभिचार। शिष्टाचारविषयत्वं श्येनयागादावप्यस्त्यतो ऽविगीतेति। अविगीतत्वं च बलवदनिष्टा ननुबन्धित्वं तेन श्येनादौ प्रवृत्त्युपयुक्तबलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वरूपसाध्याभावेपि न व्यभिचारः । सिद्धे अनुमिते। तत्र मङ्गले । फलजिज्ञासायां विशेषतः फलजिज्ञासायां । ननु कथं तर्हि गङ्गास्नानादीनामदृष्टार्थकतेत्यत आह। संभवतीति । तथा च तत्र दृष्टासंभवेनादृष्टकल्पनेति भावः । ननु तर्हि विश्वजिन्न्यायात्स्वर्ग एवेष्ट कल्प्यतामत आह । उपस्थितत्वादिति । आरब्धं कर्म मे नि-

शत्रुवधरूपेष्टसाधनत्वात्सफलत्वमक्षतमेवातस्तत्र हेतुसत्वेपि न व्यभिचार इति हेतावविगीतत्वविशेषण व्यर्थमित्याशङ्कानिराकर्तुमविगीतपदाभावे व्यभिचारमुपपादयन्नाह।तेनेत्यादि, प्रवृत्त्युपयुक्तेति।मङ्गलाचरणे प्रवृत्तिनिर्वाहाय बलवदनिष्टाननुबधीष्टसाधनत्वरूपसफलत्वमेवानुमेय तच्च श्येने नास्त्येवेति हेतावविगीतपदाभावे भवत्येव व्यभिचार इति भावः।अनिष्टे बलवत्त्व च इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकभिन्नत्वम्।अनिष्टे बलवत्वविशेषणात् बहुवितव्ययायाससाध्ययागादौ न प्रवृत्त्यनुपपत्तिः। यद्यपि जलताडनादेरपि न कुर्यान्निष्फल कर्मेत्यादिना निषिद्धतया तदनुकूलकृतेरपि नरकरूपबलवदनिष्टजनकतया ऽविगीताचारविषयत्व सफलकर्मण्येवेति शिष्टपदमनर्थक तथापि पश्वादिकृतवृथाचेष्टाया व्यभिचारवारकतया शिष्टपदसार्थक्यमेव विधिनिषेधयोर्नराधिकारित्वेन तदीयवृथाचेष्टाया निषेधाविषयत्वेन बलवदनिष्टाजनकत्वादिति भावः। ननु तर्हीति। अदृष्टफलकल्पनाया अन्याय्यत्वेहीत्यर्थः। विश्वजिन्न्यायादिति। काम्यप्रकरणे विश्वजिता यजेतेति विधिः श्रूयते काम्यप्रकरणपठितत्वेन तस्य नित्यत्वाभावात् प्रत्यवायपरिहारफलस्याप्यभावात् प्रवृत्त्यर्थ कि चित्फल कल्पनीय श्रुतौ फलाश्रवणादिति स स्वर्गः सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वादिति जैमिनिना सूत्र प्रणीत सः विश्वजिता साध्यः स्वर्गो भवितुमर्हति स्वर्गस्य सर्वान्प्रत्यविशिष्टत्वात्सर्वेषामिच्छाविषयत्वादिति यावत्।तथा च विश्वजिद्यागस्य पुत्रादिफलकत्वे ऽपुत्राद्यर्थिना तत्र प्रवृत्तिर्न स्यात् स्वर्गफलक-

कल्प्यते । इत्थं च यत्र मङ्गलं न दृश्यते तत्रापि जन्मान्तरीयं तत्कल्प्यते, यत्र च सत्यपि मङ्गले समाप्तिर्न दृश्यते

विघ्नं परिसमाप्यतामिति ग्रन्थादौ प्रवृत्तपुरुषकामनाविषयत्वेन परिशेषानुमाने प्रवर्त्तमानस्योपस्थितत्वादित्यर्थः । कल्प्यते अनुमीयते । अनेन च मङ्गलस्य समाप्तिहेतुत्वे ऽनुमानमेव प्रमाणं न तु शिष्टाचारानुमिता श्रुतिरिदानीमानुपूर्वीविशेषनिर्णयाभावेन तस्या अबोधकत्वादिति सूचितं व्यापकत्वघटितकारणताग्रहप्रतिबन्धकज्ञानविषयव्यतिरेकव्यभिचारमुद्धरति । इत्थं चेति । मङ्गलस्य समाप्तिफलकत्वे चेत्यर्थः । तत्रापि नास्तिकादिग्रन्थेपि । तत् मङ्गलं कल्प्यते, अनुमीयते, कार्य्यरूपसमाप्त्येतिशेषः । ग्राह्यस-

---

त्वे तु तस्य सर्वेषामिच्छाविषयतया सर्वेषा तत्र प्रवृत्ति सम्भवतीति स्वर्ग एव फलत्वेन कल्पयितुमुचितो नान्य इति तु न्यायपर्यवसितार्थ तन्न्यायादत्रापि स्वर्ग एवेष्ट कल्प्यतामित्यर्थ'।उपस्थितत्वादित्यनेन कस्योपस्थितत्वमुक्तमित्याकाक्षायामाह । परिशेषानुमाने प्रवर्तमानस्येति । समाप्त्यन्याफलकत्वे सति सफलत्वहेतुकानुमान- इति तदर्थ'।ननु समाप्तित्वेन समाप्तेरुपस्थितिरकिञ्चित्करी व्याप्तिघटकाभावादीनामप्युपस्थितत्वाविशेषादित्यत आह । ग्रन्थादौ प्रवृत्तकामनाविषयत्वेनेति । तथा च तादृशकामनाविषयत्वप्रकारकोपस्थितिविषयत्व नान्येषामिति भाव ।ग्रन्थादौ प्रवृत्तिसमये ग्रन्थसमाप्तावेवेच्छाया औत्सर्गिकत्वात्तथात्व बोध्यम् । व्यतिरेकव्यभिचारमुद्धरतीति । यद्यपि व्यतिरेकव्यभिचारनिश्चये सति कारणतया बाधितत्वेन समाप्तेर्मङ्गलकार्यत्वासिद्ध्या समाप्तिरूपकार्येण मङ्गलानुमितिरेव न सम्भवति यदि तु जन्मान्तरीयमङ्गलसन्देहान्न व्यतिरेकव्यभिचारनिश्चयो ऽपि तु सन्देह एव स च न कारणत्वानुमितौ प्रतिबन्धक इति समाप्त्या मङ्गलानुमान सम्भवत्येवेत्युच्यते । तदा ग्राह्यसन्देहपर्यवसन्नतादृशव्यभिचारसन्देहस्याकिञ्चित्करत्वेन तादृशव्यभिचारोद्धारो विफल एव । तथापि कारणत्वाऽनुमितावपि। नास्तिकस्य जन्मान्तरीयमङ्गलसन्देहेन बाधितविषयकत्वसन्देहाद्भवत्यप्रमाण्यसन्देहास्कन्दितकारणतानिश्चयो न तु स्वस्वकार्याय क्षम इति तदुद्धार आवश्यक इति भाव' । व्यतिरेकव्यभिचारेण समाप्तेः कार्यत्वासिद्ध्या कथ समाप्तिकार्येण मङ्गलानुमानमित्याशङ्कां निरस्यति ग्राह्यसन्देहेत्यादिना। ननु प्रचुरस्थले यत्किञ्चिन्मङ्गलेन यत्किञ्चिद्विघ्नध्वसस्यावश्यकतया स्व-

तत्र बलवत्तरो विघ्नो विघ्नप्राचुर्य्यं वा बोध्यम्। प्रचुरस्यास्यैव बलवत्तरविघ्ननिवारणे कारणत्वं, विघ्नध्वंसस्तु मङ्गलस्य द्वा-

---

न्देहपर्य्यवसन्नस्य कारणतानुमितावप्रतिबन्धकत्वात् व्यभिचारानिर्णयस्य चाभावादिति भावः। नन्वेवमप्यन्वयव्यभिचारज्ञानं कारणताग्रहविरोधि भविष्यत्येवेत्याशङ्क्यान्वयव्यभिचारं निरस्यति। यत्र चेति। यत्र काद-म्बर्य्यादौ। बलवत्तरत्वं वैज्यात्यम्। नन्वेवमपि कादम्बर्य्यादौ कुतो न विघ्नध्वंस इत्यत आह। प्रचुरस्येति। प्रचुरस्यैव मङ्गलस्येत्यर्थः। बलवत्तर-विघ्ननिवारणे बलवत्तरादिविघ्ननिवारणे तेन प्रचुरविघ्नस्यापि संग्रहः। तथा च मङ्गलस्य विघ्नसमसङ्ख्याकमङ्गलत्वेन नाशकतया न तत्र विघ्ननाश इति भावः। अत्र च विघ्नसमसङ्ख्याकमङ्गलत्वेन हेतुत्वे ऽधिकसङ्ख्या-कमङ्गलात् न्यूनसङ्ख्याकविघ्ननाशो न स्यादतः प्राचुर्य्यं वेत्यत्र वाकारो ऽनास्थायां बोध्य । ननु ॰ ॰पि कादम्बर्य्यादौ विघ्नध्वंसो मा जायतां समाप्तिः परं जायतां मङ्गलरूपहेतो सत्वादित्याशङ्क्याह। विघ्नध्वं-सस्त्विति। तथा च स्वजन्यविघ्नध्वंससम्बन्धेन मङ्गलाभावान्न समाप्तिरिति भावः। आहुरित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजं तु विघ्नध्वंसद्वारा मङ्गलस्य हेतुत्वं न संभवति नास्तिकग्रन्थसमाप्तौ व्यभिचारात्। न च स्वजनकविघ्नध्वं-

जन्यविघ्नध्वससम्बन्धेन मङ्गलस्य सत्वात्कथमेतत्पक्षे समाप्त्यभाव इत्याशङ्का निर-स्यति। तथाचेत्यादिना। विघ्नसमसख्याकेति। तत्स्थलीयविघ्नेतरावृत्तिसकलविघ्न-वृत्तिर्या सख्या तत्सजातीया तत्स्थलीयमगलेतरावृत्तितादृशसकलमगलवृतिर्या सख्या तादृशसंख्यावन्मंगलत्वेनेत्यर्थ। अन्यथा विघ्नप्राचुर्येपि यत्किञ्चिद्विघ्नवृत्तिसंख्यामा-दायान्यस्थलीयमगलस्य तामादाय वा मगलान्यवृत्तिसख्यामादाय वा समसख्यत्वा-पादनसम्भवात्। अधिकसख्याकमगलादिति। एतच्चापाततो निरुक्तविघ्ननिष्ठसख्या-सजातीयतत्स्थलीयमगलेतरावृत्तिसख्यावन्मगलत्वेन कारणत्वे अधिकसख्याकमग-लादपि स्वल्पविघ्ननाशसम्भवात्। वस्तुतस्तु प्रतिबन्धकससर्गाभावविधया सकलविघ्ना-भावस्यापि समाप्तिहेतुत्वेन विघ्नध्वससम्बन्धेन मगलसत्वेपि मगलेतरयावत्कारणा-न्तरगतयावत्प्रतिबधकाभावस्याऽसत्वादेव नान्वयव्यभिचार इत्यत्रैव मूलतात्पर्यात्। समसख्याकमगलत्वेन कारणतावर्णनमयुक्तमेव परन्तु बलवत्तरत्वरूपवैजात्यकल्पन

THE LIBRARY

सोत्पत्त्यवच्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं प्रति स्वजन्यविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन मङ्गलस्य हेतुत्वात् स्वप्रतियोगिचरमवर्णानुकूलप्रकृतिमत्त्वसम्बन्धेन समाप्तिं प्रति आश्रयतासम्बन्धेन मङ्गलस्य हेतुत्वाद्वा जन्मान्तरीयमङ्गलकल्पनया न व्यभिचार इति वाच्यं, तथा सति जन्मान्तरीयसमाप्तिमुद्दिश्य जन्मान्तरीयमङ्गलकरणापत्तेरतः स्वप्रतियोगिचरमवर्णाव-

गौरवग्रस्तमित्यभिप्रायेणैव मूले द्वितीयपक्षावलम्बनमिति ध्येयम् । न च स्वजन्यविघ्नेति । अत्र स्वजनकविघ्नध्वंसोत्पत्त्यवच्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं प्रति मङ्गलस्य हेतुत्वात् समाप्तिं प्रति स्वजन्यविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन मंगलस्य हेतुत्वात् स्वप्रतियोगिचरमवर्णानुकूलकृतिमत्त्वसम्बन्धेन समाप्तिं प्रति आश्रयतासम्बन्धेन मङ्गलस्य हेतुत्वाद्वेत्यन्वयेन कार्यकारणभावत्रयलाभः तत्राद्यद्वय शरीरनिष्ठप्रत्यासत्त्या तृतीयस्त्वात्मनिष्ठप्रत्यासत्त्या, प्रथमकल्पे कारणतावच्छेदकसम्बन्धः द्वितीयकल्पे कार्यतावच्छेदकसम्बन्धश्च केवलावच्छेदकतैव स च सुगमत्वाद् ग्रन्थकृता नोक्त इति बोध्यम्। एतेन कार्यतावच्छेदकसम्बन्धस्य कारणतावच्छेदकसम्बन्धस्य चातिगुरुभूतस्याचरणं प्रयोजनाभावाद् ग्रन्थकृतामनुचितमिति केषाञ्चिदाक्षेपो निरवकाश अत एवोत्पत्तिपदमपि सार्थकम् । अन्यथा स्वजनकविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन नास्तिकशरीरेऽपि समाप्त्युत्पत्त्या तत्रावच्छेदकतासम्बन्धेन मङ्गलविरहेऽपि स्वजन्यविघ्नध्वंसावच्छेदकतासम्बन्धेन मङ्गलसत्त्वेन व्यभिचाराप्रसक्त्या तदुपादानवैयर्थ्यापत्तेरिति ध्येयम्। जन्मान्तरीयसमाप्तिमिति । न चेष्टापत्तिः, तथाशिष्टानामाचाराननुभवादिति भावः, अत्रेदमवधेयम्। मङ्गलाचरणस्य बहुवित्तव्ययायाससाध्यत्वविरहेण ग्रन्थारम्भसमयेऽपि कर्तुं शक्यतया जन्मान्तरे ग्रन्थकर्तृत्वसामर्थ्यविरहदशायामेतदुपेक्षणसम्भवेन समाप्त्यापत्तिः सम्भवति नहि कश्चिद्भाविराज्यसम्भावनया स्वल्पवित्तसाध्यं श्वेतच्छत्रमावश्यकमर्जयति ग्रन्थकरणसामर्थ्यसत्त्वे ग्रन्थसमाप्तिमुद्दिश्य मङ्गलमाचरतो ग्रन्थप्रवृत्तिरावश्यकी च तत्समाप्तिरिति, यदि च कदाचिद्विघ्नभूयस्त्वादिना न समाप्तिस्तथापि न तत्र जन्मान्तरीयसमाप्तेरुद्देश्यताभ्रान्त्या ऐहिकसमाप्तेरेवोद्देश्यतासम्भवादिति, अतः स्वप्रतियोगीति न चावच्छेदकतासम्बन्धेन समाप्तिं प्रतीत्येव वक्तव्यं किं स्वप्रतियोगिचरमवर्णावच्छेदकतापर्यन्तानुधावनेनेति वाच्यम्। यत्र वर्णोत्पत्तिद्वितीयक्षणे शरीरक्रियया शरीरस्यैतद्देशाद्विभागः तेन च पूर्वसंयोगनाशः तत्र तच्छरीरावच्छेदेन न वर्णनाशः किन्तु शरीराधिकरणवृत्तिप्रभा-

च्छेदकतासम्बन्धेन समाप्ति प्रति स्वोत्पत्त्यवच्छेदकजातीयतासम्बन्धेन मङ्गलहेतुत्वस्य वाच्यतया नास्तिकशरीरे व्यभिचारस्य दुर्वारत्वात् । न च पुत्रकामाधिकरणविरोध सहकार्य्यन्तरासमवधानेनैहिकपुत्राभावेप्यामु-

ष्यवच्छेदेनैवेति नावच्छेदकताया' कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वमगीकृतम्। स्वावच्छेदकजातीयतेति । मगलावच्छेदकशरीरएव समाप्तिरिति न नियम अवयवोपचयादिना समाप्तिसमये मगलावच्छेदकशरीरनाशात् अतो जातीयतापर्यन्तानुधावन जातिश्च एकक्षणवृत्तिपदार्थद्वयावृत्तित्वेन विशेषणीया तेन जन्मान्तरीयशरीरस्यापि पृथिवीत्वादिना मंगलावच्छेदकशरीरसजातीयत्वेपि न क्षति तादृशी च जाति तत्तत्पुरुषीयतत्तज्जन्मीययावच्छरीरवृत्तिचैत्रत्वादिजातिरेवेति नोक्तक्षति स्तुतिरूपमङ्गलस्य मीमासकमते नित्यतया तदवच्छेदकत्व शरीरस्य न सभवति किं तु प्राकट्यरूपतदुत्पत्तेरेवेति मीमासकमतसग्रहायैवोत्पात्तिपर्यतानिवेशनम् यद्यपि स्वावच्छेदकजातीयतेत्युक्तावपि न दोष इत्युत्पत्तिप्रवेशवैयर्थ्यं तथापि विघ्नध्वसस्याप्यनेनैव सम्बन्धेन हेतुत्वमिति लाभायैवात्रोत्पत्तिप्रवेश मगलस्यानेन सम्बन्धेन हेतुत्वे विघ्नध्वसस्याप्यनेन सम्बन्धेन हेतुत्वमिति लाभसम्भवात्। विघ्नध्वसस्य तु कारणतावच्छेदकसम्बन्धेनोत्पत्तिप्रवेश आवश्यक अन्यथा जन्मान्तरीयसमाप्तेरपि विघ्नध्वसफलत्वापत्तेरिति मन्तव्यम् । पुत्रकामाधिकरणेति । पुत्रकाम पुत्रेष्टचा यजेतेति विधौ पुत्रकामपदमधिकृत्य यो विचारस्तद्विरोध इत्यर्थ । स्वावच्छेदकावच्छिन्नेति । आस्तिकनास्तिकाभ्या युगपद्यत्र ग्रन्थसमाप्ति कृता तत्र नास्तिकीयसमाप्तेरपि आस्तिकीयमगलजन्य.विघ्नध्वसाव्यवहितोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्वेन तत्पूर्वमुक्तसम्बन्धेन कार्योधिकरणे मगलविरहाद्व्यभिचार इत्यत स्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वनिवेश्य नास्तिकसमाप्तौ व्यभिचारवारणाय द्वितीयसम्बन्धप्रवेश ।स्वोत्तरत्व स्वाधिकरणक्षणध्वसाधिकरणत्वमेव तादृशक्षणोत्पतिकत्व च नास्तिकसमाप्तिसाधारणमेवेत्यव्यवधानानिवेशेनैव नास्तिकसमाप्तिर्व्यावर्तनीया तच्चाव्यवधान यदि स्वाधिकरणक्षणध्वसाधिकरणक्षणध्वसानधिकरणत्व तदा आस्तिकीयसमाप्तेरप्यसग्रहः स्वाधिकरणीभूतविघ्नध्वसोत्पत्त्यधिकरणक्षणध्वसाधिकरणतद्द्वितीयक्षणध्वसानधिकरणत्वस्य समाप्त्युत्पत्तिक्षणे क्वाप्यसभवात्। यदि च स्वध्वसाधिकरणक्षणध्वसानधिकरणत्व तदित्युच्यते तदापि ध्वंसस्य ध्वंसाप्रासद्ध्या तादृशोभयसबधेन ध्वसविशिष्टाप्रसिद्धिरेव यत्तु स्वाधिकरणतत्क्षणध्वसाधिकरणक्षणध्वसानधिकरणत्वमेवाव्यवहितत्व तच्च सर्व-

ष्मिकपुत्ररूपफलस्य तत्र सिद्धान्तितत्वादिति वाच्यं, तत्र पुत्रमात्रकामना- श्रवणादिह तु विशिष्टशिष्टाचारानुमितश्रुत्या ऐहिकसमाप्तेरेव मङ्गलफ- लत्वात्। नच स्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वस्वाव्यवहितोत्तरक्षणोत्प- त्तिकत्वोभयसम्बन्धेन मङ्गलजन्यविघ्नध्वंसविशिष्टसमाप्तित्वस्य मङ्गल- कार्य्यतावच्छेदकत्वान्न व्यभिचार इति वाच्यं, कारणस्य कार्य्यतावच्छेद- कत्वानुपगमात् । अत एव काशीमरणान्मुक्तिरिति श्रुत्यन्तर्गतपञ्चम्याः

त्र तत्क्षणपदेन समाप्त्यव्यवहितपूर्वक्षणव्यक्तिमादाय समाप्तिक्षणे सूपपादमेव ना- स्तिकशरीरे व्यभिचारवारण तु स्वावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वदलेनैवेति कैश्चित् प्रलपितं तदत्यतमसत् । आत्मन्युत्पन्नस्य विघ्नध्वसस्य ध्वसाभावेन तदीयभोगायत- नजन्मातरशरीरावच्छेदेनापि तदात्मनि सत्वस्यावश्यकत्वात् प्रथमदलेन नास्तिक- समाप्तिवारणासभवात् अन्यथा जन्मान्तरार्जितपुण्यपापादेरपि जन्मांतरीयशरीरावच्छे- देनाऽसत्त्वापत्त्या तदवच्छेदेन भोगजनकता न स्यात न च स्वावच्छेदकेत्यस्य स्वो- त्पत्यवच्छेदकार्थकत्वात् नोक्तदोष इति वाच्यम् । तथासति आस्तिकायसमाप्तेरपि स्वोत्पत्यवच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वाभावेनासग्रहप्रसगात्। न च स्वोत्पत्यवच्छे- दकजातीयावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वएव तात्पर्यमिति न कोपि दोष इति वाच्यम्।एवम- पि निरुक्ताव्यवधाननिवेशे प्रयोजनाविरहेण तद्वैयर्थ्यस्य दुरुद्धरत्वादिति चेन्नत्य, स्वोत्तरजन्मानुत्तरत्वमेव प्रकृते अव्यवहितत्व जन्म च आद्यशरीरप्राणसयोग' शरी- रे आद्यत्व च स्वसजातीयशरीरध्वसानधिकरणत्व जातिश्च पूर्वोक्तैव ग्राह्याऽतो ना- प्रसिद्धि एव च नास्तिकीयसमाप्तेर्विघ्नध्वंसोत्तरजन्मोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्वेनाव्यवधान- निवेशात्तद्वारणमव्याहतमेव।न च आस्तिकीयसमाप्तेरपि स्वोत्तरपुरुषातरीयजन्मोत्त- रक्षणोत्पत्तिकतयाऽसंग्रहो दुर्वार एवेति वाच्यम्।स्वाश्रयशरीरावच्छिन्नभोगाश्रयत्व- दैशिकविशेषणत्वोभयघटितसामानाधिकरण्यसंबंधेन विघ्नध्वसविशिष्टत्वेन जन्मनो वि- शेषणीयत्वात्। न चैवमपि यादृशग्रंथसमाप्त्यनंतरं ग्रंथकर्तुर्मुक्तिस्तादृशसमाप्तेरसंग्रह एव स्वोत्तरस्वसमानाधिकरणजन्माप्रसिद्धेरिति वाच्यम्। स्वोत्तरचरमशरीरानुत्तरत्वस्यै- वाव्यवधानपदार्थत्वेनागीकरणीयत्वात्।चरमत्व च स्वसजातीयशरीरप्रागभावानधिकर- णत्व, इत्थ च समाप्त्युत्तर मुक्तिस्थलेपि स्वोत्तरचरमशरीरप्रसिद्ध्या नासग्रह ॥ उ- त्तरत्वनिवेशन च यत्र नास्तिकेन मगलाचरण विनैव ग्रथातरसमाप्ति कृता तदन- तर तच्छरीरेणैवास्तिको भूत्वा तदनन्तरजातविघ्न मङ्गलाचरणेन नाशयित्वा ग्रन्था-

प्रयोजकत्वपरत्वोपवर्णनं ग्रन्थकृतां सङ्गच्छते। अन्यथा तत्रापि काशीमरणविशिष्टमुक्तिं प्रति काशीमरणहेतुत्वस्य निर्दुष्टतया तथोपवर्णनमसङ्गतं स्यात्। अथ तमेव विदित्वा ऽतिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यते ऽयनायेति श्रुत्या तत्त्वज्ञानस्य मुक्तिसामान्यं प्रति हेतुत्वं प्रतिपादितं तच्च काशीमरणस्य मुक्तिहेतुत्वे न संभवति काशीमरणजन्यमुक्तौ तत्त्वज्ञानस्य व्यभिचारप्रसङ्गादतः काशीमरणस्य न मुक्तिजनकत्वमपि तु तत्त्वज्ञानद्वारा मुक्तिप्रयोजकत्वमेवेति ग्रन्थकृतां तत्रत्यपञ्चम्याः प्रयोजकत्वपरत्वोपवर्णनं न तु कारणस्य कार्य्यतानवच्छेदकत्वात्तथोपवर्णनमिति चेद्स्तु कारणस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वमस्तु च पूर्वोक्तरीत्या मङ्गलजन्यविघ्नध्वंसविशिष्टसमाप्तित्वस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वेन नास्तिकशरीरे व्यभिचारवारणम्। एवमपि भोगादिनाश्यविघ्नध्वंसपूर्वकसमाप्तौ क्लृप्तानियतपूर्ववृत्तिताकेन ध्वंसेनैव मङ्गलस्थलीयसमाप्त्युपपत्तेर्मङ्गलस्यान्यथासिद्धत्वं दुर्वारमेव। न च व्यापारेण व्यापारिणो नान्यथासिद्धिरिति वाच्यं, यत्र व्यापारिणःप्रमाणबोधितकारणतानिर्वाहाय व्यापारस्य कारणत्वं कल्प्यते यथा यागस्य स्वर्गहेतुतानिर्वाहार्थमपूर्वं तत्रैव व्यापारेण व्यापारिणो नान्यथासिद्धिः। अत एव काशीमरणस्य तत्त्वज्ञानेन मुक्तावन्यथासिद्धत्वात् प्रयोजकत्वपरतया श्रुतिसमर्थनं सङ्गच्छते । प्रकृते च प्रतिबन्धकाभावस्य कार्यमात्रे हेतुतया मङ्गलकारणतां विनापि क्लृप्ततया मङ्गलस्य अन्यथासिद्धत्वं दुष्परिहरमेवेति विघ्नध्वंसस्य द्वारत्वमिच्छतां प्राचां मतेपि विघ्नध्वंसस्य कार्यत्वावश्यकतया विघ्नो निवर्त्यतामिति कामनया मङ्गलाचरणेन च विघ्नध्वंस

न्तरसमाप्तिः कृता तत्रत्यपूर्वसमाप्तौ व्यभिचारवारणायैवेति कारणस्य कार्यतानवच्छेदकत्वे प्राचां समतिमाह। अतएवेति। कारणस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशागीकारेपि काशीमरणान्मुक्तिरित्यत्र पचम्याः प्रयोजकत्वार्थकत्वोपवर्णनमावश्यक तथा च कारणस्य कार्यतानवच्छेदकत्वेन प्राचा समतिरित्याशयेन शकते अथेति॥ कारणस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशसभवेपि समाप्ति प्रति मगलस्य न हेतुतासभवः अन्यथासिद्धत्वादित्याशयेन समाधत्ते। एवमपीति। विघ्नध्वसस्य कार्यतावश्यकतयेति। तथा च प्राचीनमते समाप्तौ विघ्नध्वसे च मगलकार्यत्व कल्पनीयमिति गौरवमिति भावः। विघ्नो मे निवर्त्ततामिति कामनयेति सावधारणोय निर्देश अन्यथा विघ्नध्व-

रमित्याहुः प्राञ्चः। नव्यास्तु मङ्गलस्य विघ्नध्वंस एव फलं समाप्तिस्तु बुद्धिप्रतिभादिकारणकलापात्। न चैवं स्वतःसिद्धविघ्नविरहवता कृतस्य मङ्गलस्य निष्फलत्वापत्तिरिति वाच्यम्। इष्टापत्तेः, विघ्नशङ्कया तदाचरणात् तथैव शिष्टाचारात्।

एव फलमिति वदतां चिन्तामणिकृतां मतमाह। नव्यास्त्विति। विघ्नध्वंस एवेत्येवकारेण समाप्तिव्यवच्छेदः फलं वृत्त्युद्देश्यम्। ननु समाप्तिस्तर्ह्याकस्मिकी स्यादत आह। समाप्तिस्त्विति। बुद्धिर्ज्ञानं प्रतिभा तद्विशेषः स्फूर्त्याख्यः, प्रतिभादीत्यादिना विघ्नसंसर्गाभावपरिग्रहः अनयैव रीत्या कारीरीष्टिस्थलेऽप्यवग्रहनिवृत्तिरेव फलं वृष्टिस्तु स्वकारणादेवेति बोध्यम्। एवं मङ्गलस्य विघ्नध्वंसं प्रति जनकत्वे। स्वतः सिद्धविघ्नविरहवतेति। विघ्नात्यन्ताभाववतेत्यर्थः। नन निष्फले प्रवृत्तिरेव कथमत आह। विघ्नशङ्कयेति। संशयनिश्चयसाधारणविघ्नज्ञानमेव प्रवर्त्तकमिति भावः। तदाचरणात्, मङ्गलाचरणात्। ननु विघ्नसंशये मङ्गलाचरणमेवासिद्धमित्यत्राह। तथैवेति। शिष्टाचारादिति। विषयतासम्बन्धेन मङ्गलइति शेषः। ननु

सद्वारैव समाप्तेर्मगलफलतया समाप्तिकामनाधीनविघ्नध्वसकामनाया अपि मगलचरणप्रयोजकतया विघ्नध्वंसकामनया मगलाचरणस्य प्रकृतानुपयोगप्रसगात्। अथ वा, ननूभयोर्मगलकार्यत्वे गौरवेपि विघ्नध्वसस्यैव मगलफलत्व विघ्नध्वसकामनया मगलाननुष्ठानान्न सभवति यस्य यत्फलत्व तत्कामनया तदनुष्ठाननियमादित्याशंका निराकुरुते, विघ्नो मे निवर्ततामित्यादिना। ननु विघ्नध्वस एव मगलफलमिति मूलोक्तिरयुक्ता फलपदस्य जन्यार्थकतया मगलध्वसस्यापि मगलजन्यतया एवकारासगतिरित्याशका निराकुर्वन्फलपद व्याचष्टे। फलमिति। आकस्मिकीति। यत्किचित्कारणानियम्येत्यर्थः। नन्वेव कारीरीयागस्यापि वृष्टि फल न स्यात् यागेनावग्रहनिवृत्तौ स्वकारणादेव वृष्टिसभवादित्याशकामिष्टापत्त्या परिहरति। अनयैवेति। अवग्रहो वृष्टिप्रतिबधको दुरितविशेष। श्रुते कारणताबोधकत्वमिति। केषा चिन्मते शाब्दीभावना केषा चिदपूर्वं न्यायमते त्विष्टसाधनत्व तथा च मगले विघ्नध्वसकारणताया बाधितत्वेन शिष्टाचारानुमिताया विघ्नध्वसकामो मगलमाचरेदिति श्रुतेरप्रामाण्यापत्तिः न्यायमते तत्र विधिना मगले विघ्नध्वसकारणताया एव प्रत्येतव्यत्वादिति भाव।

नच तस्य निष्फलत्वे तद्बोधकवेदाप्रामाण्यापत्तिरिति वाच्यम् । सति विघ्ने तन्नाशस्यैव वेदबोधितत्वात् । अत एव पापभ्रमेण कृतस्य प्रायश्चित्तस्य निष्फलत्वेपि न तद्बोध-

निर्विघ्नपुरुषानुष्ठितमंगलस्थले ऽन्वयव्यभिचारेण विघ्नध्वंस प्रति मंगलस्य कारणता बाधिता तथा च बाधितार्थबोधकत्वाद्वेदस्याप्रामाण्यमिति श्रुतेः कारणताबोधत्वमंगीकर्तुर्मते शङ्कां निरस्यति।न चेति।तस्य, ध्वंसनिर्विघ्नपुरुषानुष्ठितमंगलस्य।तद्बोधकेति । मंगलविघ्नध्वंसयोः कार्यकारणभावबोधकेत्यर्थः। सति विघ्नइति।तथा चोपदर्शितस्थले प्रतियोगिरूपकारणाभावेन विघ्नध्वंसरूपकार्यानुदयोपपत्तौ कारणतायाः अबाधितत्वेन न कारणताबोधकवेदाप्रामाण्यमिति भावः। अत एव, नाशं प्रति प्रतियोगिनः कारणत्वादेव। तद्बोधकवेदाप्रामाण्यमिति। प्रायश्चित्तस्य पापनाशकत्वबोधकवेदाप्रमाण्यमित्यर्थः। ननु मंगल न विघ्नध्वंसे कारणं विनायकस्तवपाठादिजन्यविघ्नध्वंसे व्यभिचारात् विनायकस्तवस्य मंगलत्वेपि तदनुकूलकण्ठाभिघातरूपस्य तत्पाठस्य मंगलत्वाभावात्।नच पाठकतासम्बन्धेन विनायकस्तवस्य एव विघ्ननाशकः स च मंगलमेवेति न व्यभिचार इति वाच्यं, "सर्वे विघ्नाः शमं यान्ति गणेशस्तवपाठत" इत्यादिना तत्पाठस्यापि वि-

ननु सति विघ्ने तन्नाशस्यैव वेदबोधितत्वादिति मूलमसगत स्वर्गकामो यजेतेत्यादिवद्विघ्नध्वसइत्यादावपि विघ्नध्वसकारणत्वमेव विध्यर्थो वाच्य न तु सति विघ्न इत्यपि तद्बोधकपदाभावात् अतस्तन्मूलतात्पर्यमाह । तथाचेति। सति विघ्ने इति मूले मगलादिति शेषः तथा च केवलदडाद् घटानुत्पत्तावपि दडो घटकारणमिति वाक्यस्य नाप्रामाण्य सर्वदा दण्डे घटाव्यहितपूर्वत्वस्य तात्पर्याविषयत्वात् किं तु दण्डेतरयावद्घटकारणसत्वे दण्डे घटाव्यवहितपूर्वत्वमेव तात्पर्यविषयस्तद्वत्प्रकृतेपीति मूलाशयः। शम यातीत्यादिनेति। आदिना गणेशस्तवपाठत इत्यस्य सग्रहः स्तवपाठस्य विघ्नध्वंसकारणतायास्तादृशवाक्यबोधितत्वेपि पाठजन्यविघ्नध्वसे मगलस्य व्यभिचारो दुर्घट एव स्तुतिरूपमगलस्य पाठकतासम्बन्धेन कार्याधिकरणे वृत्तेरित्यर्थ. । स्थलान्तरे व्यभिचार दर्शयति। प्रायश्चित्तजन्येति। विशेषपदार्थमेव प्रकटयन्नाह। तथा-

कवेदाप्रामाण्यम् । मङ्गलं च विघ्नध्वंसविशेषे कारणम् । वि-घ्नध्वंसविशेषे च विनायकस्तवपाठादिः, क्वचिच्च विघ्नात्य-न्ताभाव एव समाप्तिसाधनं प्रतिबन्धकसंसर्गाभावस्यैव का-

घ्ननाशकत्वबोधनात् । प्रायश्चित्तजन्ये विघ्नध्वंसे व्यभिचाराच्चेत्यत आह । मंगलं चेति । स्तवपाठादिरित्यादिना प्रायश्चित्तपरिग्रहः । तथा च मंगलस्य स्वाव्यवहितोत्तरक्षणोत्पत्तिकत्वसम्बन्धेन मंगलविशिष्टविघ्नध्वंसत्वं विजातीयविघ्नध्वंसत्वं वा कार्यतावच्छेदकम् । एवं विनायकस्तवपाठादेरुपदर्शितसम्बन्धेन विनायकस्तवपाठादिविशिष्टविघ्नध्वंसत्व वा विजातीयविघ्नध्वंसत्वं वा कार्यतावच्छेदकमिति न व्यभिचार इति भावः । ननु विघ्नध्वंस एव यदि मंगलस्य फलं तदा समाप्तिकामस्य मंगले प्रवृत्तिर्न स्यादतः समाप्तिसाधन विघ्नध्वंससाधनत्वान्मंगले प्रवृत्तिर्वाच्या तच्च न संभवति स्वतःसिद्धविघ्नविरहस्थले व्यभिचारेण विघ्नध्वंसस्य समाप्तिसाधनत्वाभावादिति शङ्कां निरस्यति । क्वचिदिति । नन्वेवमननुगमोतोनुगतेन रूपेण कारणत्वे बीजमाह । प्रतिबन्धकेति । संसर्गाभावस्य । संसर्गाभावत्वेन संसर्गाभावस्य तथाच विघ्नसं-

चेति । लाघवादाह । विजातीयेति । प्रवृत्तिर्न स्यादिति । यद्धि यस्य फलं भवति तत्कामस्यैव तत्र प्रवृत्तिनियमादिति भावः । प्रवृत्तिर्वाच्येति । तृप्तिकामस्य तृप्तिसाधने पाके प्रवृत्तिरेवेति शेष । व्यभिचारेणेति । व्यतिरेकव्यभिचारेणेत्यर्थ. । ससर्गाभावत्वेन संसर्गाभावस्येति । ससर्गाभावत्वेन ससर्गाभावत्वावच्छिन्नस्येति पर्यवसितार्थ. । इद च विवरण संसर्गाभावस्य ध्वंसत्वादिना कारणत्वेपि । न व्यभिचारनिरास इति । यथाश्रुतमूलवाक्यस्योक्तशंका अनिरासकत्वादिति बोध्यम् ॥ ननु तत्तद्विघ्नाभावानां यदि विघ्नससर्गाभावत्वेन हेतुता तदा यत्किंचिद्विघ्नसत्वे विघ्नप्रतियोगिकससर्गाभावस्य सत्वेन समाप्त्यापत्तिः यदि विघ्नत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकससर्गाभावत्वेन हेतुता तदा ध्वसप्रागभावयोर्न हेतुता तयोस्सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वानंगीकारात् यदि च विघ्नप्रतियोगिकसंसर्गाभावकूटत्वेन हेतुता तदा क्वापि समाप्तिर्न स्यात् ध्वंसप्रागभावादीनामेकदा एकत्रासत्वेन कूटाधिकरणत्वस्य कदाप्यसम्भवादित्याशङ्कां परिहर्तुमाह । अत्र चेति । तत्तद्विघ्नाभावत्वेनेति । तत्तद्विघ्नप्रतियो-

र्यजनकत्वात् । इत्थं च नास्तिकादीनां ग्रन्थेषु जन्मान्तरी-

सर्गाभावत्वेनहेतुत्वान्न पूर्वोक्तव्यभिचार इति भाव । अत्र च तत्तद्विघ्नाभावत्वेन हेतुता न तु विघ्नाभावकूटत्वेन विघ्नप्रागभावादीनामेकत्रासंभवेन समाप्तिर्न स्यादिति बोध्यम् । यत्र च मंगलं विनापि समाप्तिस्तत्र विघ्नध्वंसाभाववति समाप्तेर्दर्शनाद् व्यतिरेकव्यभिचारमाशङ्क्य निषेधति । इत्थं चेति । दुरितध्वंसकल्पने तज्जनकीभूतमंगलकल्पने च गौरवादाह । स्वतः सिद्धेति । यत्र मंगले सत्यपि न समाप्तिस्तत्र मंगलाद्विघ्नध्वंसो भवत्येव समाप्त्यभावस्तु विघ्नभूयस्त्वात्तन्मंगलानन्तरोत्पन्नाद्विघ्नाद्वेत्यवधेयम् । अथ समाप्तिविघ्नध्वंसयोराकाशात्मनिष्ठयोः कथं कार्यकारणभाव इति चेदुच्यते । स्वप्रतियोगिप्रयोजकत्वसम्बन्धेन चरमवर्णध्वंसरूपसमाप्तिं प्रति विशेषणतासम्बन्धेन विघ्नसंसर्गाभावत्वेन हेतुत्वमिति । वस्तुतस्तु आहुरित्यनेन सूचितामन्यथासिद्धिं प्रकटयति । क्वचिच्चेति । विघ्नात्यन्ताभाव एवेत्येवकारेण विघ्न-

---

गिकसंसर्गाभावत्वेनेत्यर्थ । तेन भेदमादाय न विघ्नसत्वेपि समाप्त्यापत्ति न चैवमपि विघ्नसत्वे समाप्त्यापत्तिदुर्वारा तत्तद्विघ्नव्यक्तेरपि द्वित्वादिना ऽत्यताभावरूपससर्गाभावसत्वादिति वाच्य । तत्तद्विघ्नत्वेतरधर्मानवच्छिन्नतत्तद्विघ्ननिष्ठप्रतियोगिताकससर्गाभावत्वेनेत्यर्थविवक्षयोक्तदोषप्रतीकारसम्भवात् ध्वसप्रागभावयोरपि विशेषधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वागीकारे तु तत्तद्विघ्नत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकससर्गाभावत्वेनेत्यर्थकरणेपि न क्षतिरिति मन्तव्यम् । विघ्नध्वसाभाववतीति । विघ्नससर्गाभावसामान्याभाववतीत्यर्थ । अन्यथा यथाश्रुते विघ्नध्वसाभाववत्यपि विघ्नात्यताभावसम्भवेन विघ्नससर्गाभावत्वेन हेतुत्वे व्यतिरेकव्यभिचारासम्भवेनाऽसलग्नकतापत्ते' तथा च यत्र मङ्गल विनैव समाप्तिस्तत्र विघ्ननाशकमङ्गलासत्वेन विघ्नस्य व्यतिरेकव्यभिचारो दुर्वार एवेति भाव । ननु यत्र सत्यपि मङ्गले न समाप्तिर्दृश्यते तत्र मङ्गलाद्विघ्नध्वस एव न जात इत्यवश्यमङ्गीकरणीय अन्यथा तत्तद्विघ्नससर्गाभावानां सत्वेन समाप्तिविरहस्योपपादयितुमशक्यत्वात्तथाचान्वयव्यभिचारेण मङ्गलस्य विघ्नध्वसफलकत्व न शक्यते वक्तुमित्याशङ्का निराकुरुते । यत्र चेति । विघ्नभूयस्त्वादिति । ननु मङ्गलादनन्तरोत्पन्नविघ्नादपि तत्र समाप्त्यभावसम्भवेन नानाविघ्नव्यक्तीना तत्कारणीभूतप्रागभावादीना च कल्पने गौरवमतस्तथैवाह । म-

ध्वंसस्य तद्द्वारकमंगलस्य च व्यवच्छेदः । समाप्तिसाधनं समाप्त्यव्यवहितपूर्ववर्तितया निश्चितः तथा च तेनैव मङ्गलस्थलीयसमाप्तिनिर्वाहे मङ्गलस्य तज्जन्यविघ्नध्वंसस्य चा न्यथासिद्धिः । ध्वंसप्रागभावयोरत्यन्ताभावेन विरोधे मानाभावात् । ध्वंसस्थलेपि अत्यन्ताभावसत्वादिति भावः । नन्वयोन्याभावभिन्नाभावत्वेनैव लाघवाद्धेतुतास्त्वत आह । प्रतिबन्धकसंसर्गेति । प्रतिबन्धकसत्वेपि सम्बन्धान्तरावच्छिन्नाभावस्य सत्वात्कार्योत्पादवारणाय तत्तत्संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वेनैव हेतुत्वस्य वाच्यत्वेन न ध्वंसस्य हेतुता तस्य संसर्गावच्छिन्नत्वे मानाभावादिति भावः । दुरितध्वंसः दुरितध्वंससामग्रीप्रयुक्तः स्वतः सिद्धो दुरितकारणाभावयुक्तः । एतेन विघ्नध्वंसस्य तदत्यन्ताभावस्य वा समाप्तिहेतुताविचारस्याप्रकृततया तद्व्यवस्थापने प्रकृतानुपयोगः । एवं प्रतिबन्धकाभावकूटस्य हेतुत्वे ऽतीतानागतप्रागभावध्वंसयोर्युगपदेव स्थानासंभवेनैकदा कूटाप्रसिद्धिः पूर्वोक्तरीत्या तत्तत्संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य प्रतिबन्धकाभावविशेषणत्वेन ध्वंसप्रागभावयोरसंग्रहश्चेति दूषणानि निरस्तानि उक्तरीत्या पू-

कुलानन्तरेति । स्वप्रतियोगिप्रयोजकत्वेति । स्वप्रतियोगिचरमवर्णानुकूलकृतिमत्वसम्बन्धेनेत्यर्थ । न च स्वप्रयोजकत्वसम्बन्धेनेत्येव कुतो नोक्त जीवात्मनि स्वानुकूलकृतिमत्वासम्भवेपि स्वजनकचरमवर्णजनककृतिजनकत्वरूपस्य स्वप्रयोजकत्वस्य जीवात्मनि सम्भवादिति वाच्य, निरुक्तप्रयोजकत्वस्य नानाजनकताघटितत्वेन गौरवादिति भाव । क्वचिच्चेत्यादि प्रकरणान्तरेण व्याचष्टे । वस्तुतस्त्वित्यादिना । समाप्तिसाधनमित्यस्य समाप्तिकारणमित्यर्थकत्वे क्वचिदित्यस्यासङ्गतिः तत्तद्विघ्नससर्गाभावत्वेन हेतुताया व्यवस्थापिततया सर्वत्रैवाभावत्रयस्यापि कारणत्वात् नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्वस्यैव कारणतारूपत्वादतस्तत्पद व्याचष्टे । समाप्त्यव्यवहितेति । ननु मङ्गलाद्विघ्नध्वमस्थले ध्वसप्रागभावाभ्यामत्यन्ताभावस्य विरोधात् विघ्नात्यताभावस्यैवासत्वेन कथं तेन विघ्नध्वसस्यान्यथासिद्धिरित्यत आह । ध्वंसप्रागभावेत्यादि । अन्योन्याभावभिन्नाभावत्वेनेति । सर्वत्र विघ्नात्यन्ताभावसत्वेपि न विघ्नात्यन्ताभावत्वेन हेतुता सम्भवति विघ्नससर्गाभावत्वापेक्षया नित्यत्वघटितस्य तस्य गुरुत्वात् सति च लघुधर्म्मे गुरुधर्मस्य कारणतावच्छेदकत्वानङ्गीकारात् तथा चायानमेव त्रयाणामपि कारणत्वमिति भाव । तत्तत्समर्गेति । प्रतिबन्धकतावच्छेदकस-

यमङ्गलजन्यदुरितध्वंसः स्वतःसिद्धविघ्नात्यन्ताभावो वास्ती-

तिबन्धकात्यन्ताभावस्यैव कार्यमात्रे हेतुत्वादिति । मूले नूतनेत्यादि । नूतनो यो जलधरो मेघस्तस्य रुचिरिव रुचिर्यस्य तस्मै एतेन यथा नूतनजलधरः शीघ्रं वृष्टिप्रदस्तथायमपि स्वाभिलषितफलप्रदः इति सूचितम् । नमस्कार्यस्य भगवतः सन्तुष्टतां सूचयितुमाह । मूले गोपेति । गोपानां वधूटयः युवत्यः

सर्गेत्यर्थः । वाच्यत्वेनेति । तथा च प्रतिबन्धकससर्गाभावस्येति मूलस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकससर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्येत्यर्थ इति भाव । मानाभावादिति । समवायेन घटाधिकरणे संयोगेन घटो नास्ति सयोगेन घटाधिकरणे समवायेन घटो नास्तीति प्रतीत्युपपत्तये हि सयोगसमवायसम्बन्धावच्छिन्नघटाभावयोर्भेदोपपत्तये अत्यन्ताभावप्रतियोगिताया सम्बन्धावच्छिन्नत्वमङ्गीक्रियते ध्वसे च तादृशयुक्त्यसम्भवेन ससर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमप्रामाणिकमेवेति भाव । नन्वेव विघ्नध्वसस्याकारणत्वे दुरितध्वस स्वत सिद्धविघ्नात्यन्ताभावो वेत्याद्यग्रिमग्रन्थासङ्गतिरित्यतो दुरितध्वसपद व्याचष्टे । दुरितध्वंससामग्रीति । अत्यन्ताभावस्य नित्यत्वेपि प्रतियोगिसत्वदशायामत्यन्ताभावसम्बन्धासत्वेनाधिकरणसम्बन्धात्यन्ताभावे दुरितध्वससामग्रीप्रयुक्तत्वमिति भाव । द्वितीयव्याख्यानादरणे स्वयमेव बीज प्रकटयति एतेनेति । ननु मङ्गलस्य विघ्नध्वसफलकत्वे समाप्तिकामनया तत्र प्रवृत्ति समाप्तिजनकविघ्नध्वसजनकत्वेनैवोपपादनीया । विघ्नध्वसस्य समाप्तिहेतुत्व च व्यभिचारेणासम्भवदुक्तिकमित्याशङ्कायां क चिच्चेत्यादिग्रन्थस्यावतारितत्वेन न प्रकृतानुपयोग इत्यतो दूषणान्तरमाह । एवमिति । ननु प्रतिबन्धकसंसर्गाभावकूटत्वेन न हेतुतामङ्गीकुर्मो येनाप्रसिद्धि स्यात् अपि तु तत्तद्विघ्नससर्गाभावत्वेनेत्युक्तमेवेत्याशङ्क्य दूषणान्तरमाह । पूर्वोक्तेति । द्वितीयव्याख्यानेपि तद् दोषनिवारणे हेतुमाह । उक्तरीत्येति । प्रतिबन्धकाभावस्येति । प्रतिबन्धकतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतत्तत्प्रतिबन्धकाभावत्वेनेत्यर्थ । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात्प्रकृतश्लोके यत्पदाभावात्कथ सङ्गतिरिति ह्याशङ्क्य प्रकृते तच्छब्दस्य प्रसिद्धार्थकतया न यत्पदार्थापेक्षेति समाधत्ते यच्छब्द इति । नमस्कारप्रकारीभूतेति । स्वापकर्षबोधानुकूलव्यापारो नम शब्दार्थ अपकर्षान्वय्यवधित्व कृष्णपदोत्तरचतुर्थ्यर्थ इति भाव । यद्यप्यवधित्वस्यापादानतारूपतया तदर्थिका पञ्चम्येव न तु चतुर्थी त-

तस्मै कृष्णाय नमः संसारमहीरुहस्य बीजाय ॥१॥

ति न व्यभिचार इत्याहुः ॥ संसारमहीरुहस्य बीजायेति । संसार एव महीरुहो वृक्षस्तस्य बीजाय निमित्तकारणाये-त्यर्थः । एतेन ईश्वरे प्रमाणं दर्शितं भवति । तथाहि यथा घ-

स्त्रियस्तासां दुकूलानि वस्त्राणि तेषां चोरायेत्यर्थः । तस्मै इति । तच्छब्दः सामान्यतः सकलजनप्रसिद्धत्वसूचनायानेन भगवतो नमस्कारप्रकारीभूतापकर्षावधित्वमुक्तं तदयुक्तं भगवति मानाभावादित्याशङ्क्य नैनायिक मतेनेश्वरसाधकानुमानसूचनायाह । संसारेति । संसारस्य महीरुह इति षष्ठीतत्पुरुषभ्रमं व्यावर्तयितु कर्मधारयमाह । मुक्तावल्यां । संसार एवेति । बीजत्वं समवायिकारणत्वं तच्चेश्वरे बाधितमत आह । निमित्तेति । नन्वीश्वरे नमस्काररूपं मङ्गलाचरणमयुक्तं ईश्वरे मानाभावात् नहि तत्र प्रत्यक्षं प्रमा-

---

थापि क्रियान्वय्यवधित्वस्यैवापादानरूपतया नात्र पञ्चमीप्रसक्ति परन्तु निरुक्तापकर्षावधित्वविवक्षाया नम.स्वस्तीत्यादिसूत्रेण चतुर्थ्येव विहितेति भाव । एव च श्रीकृष्णावधिकस्वापकर्षबोधानुकूलो मदीयो व्यापार इत्युक्तबोधः उच्चारयितृव्यापारस्यैव नमश्शब्दार्थत्वात् यद्यप्येव सति नारायण नमस्कृत्येन्त्यादावपि नारायणपदोत्तर चतुर्थ्येवापेक्षिता न द्वितीया करोतिकर्मत्वस्य नारायणे ऽसम्भवेन नम पदार्थस्यैव तत्कर्मतया नम पदार्थघटकापकर्षावधित्वस्यैव द्वितीयया बोधनीयत्वात् तथापि तत्र लक्षणया नमस्कारानुकूलकृतिपर्यन्त करोत्यर्थ नम पद तात्पर्यग्राहकमतो नम पदयोगाभावान्न चतुर्थी अपकर्षावधिनिरूपितापकर्षनिष्ठप्रकारतानिरूपितावधित्वनिष्ठप्रकारतानिरूपितप्रकारितारूपा विषयतैव द्वितीयार्थ । अत एव नम पदस्य सार्थकत्वविवक्षया स्वयम्भुवे नमस्कृत्य ब्रह्मणे ऽमिततेजसे इत्यादौ चतुर्थ्येव न द्वितीयेति मन्तव्यम् । षष्ठीतत्पुरुषभ्रम इति । सकलप्रपञ्चहेतोरीश्वरस्य महीरुहबीजत्वमात्रकथनस्यानुचितत्वेन षष्ठीतत्पुरुषस्य भ्रममूलकत्वमिति भाव.

टादिकार्यं कर्तृजन्यं तथा क्षित्यङ्कुरादिकमपि नच तत्क-

णमरूपिद्रव्यत्वेन वाह्यप्रत्यक्षाविषत्वात् नापि मानसं परात्मनः परेण मनसा प्रत्यक्षवारणायात्मप्रत्यक्षं प्रति परात्मव्यावृत्तविजातीयमनःसंयोगत्वेन हेतुत्वस्यावश्यकतया ईश्वरे तस्याभावात्। नच द्यावाभूमी जनयन्नित्यादि श्रुतिरेव प्रमाणं श्रुतीनामीश्वरोच्चरितत्वेन प्रामाण्यादीश्वरसन्देहे श्रुतिप्रामाण्यस्यापि सन्दिग्धत्वात् अत आह। एतेनेति। प्रमाण, मनुमानरूपं प्रमाणम्। तथा क्षित्यङ्कुरादिकमपीति। नन्वत्र किं पक्षतावच्छेदकं न तावत् क्षितित्वं अङ्कुरादेरपि क्षितित्वेन पृथक् तदुपादानवैयर्थ्यात् किं च क्षितित्वसामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे दृष्टान्ते घटादौ अंशतः सिद्धसाधनम्। अवच्छेदकावच्छेदेन तथात्वे परमाणौ बाधः जन्यक्षितित्वस्य पक्षतावच्छेदकत्वे परमते जन्यपदव्यावृत्त्यसिद्धि स्तन्मते ऽजन्यक्षितेरभावात् जन्यत्वस्यैव तथात्वसंभवेन पक्षतावच्छेदककोटौ क्षितित्वस्य व्यर्थ-

समवायिकारणमिति। वृक्षादिसमवायिकारण एव वृक्षादेर्बीजव्यवहारादिति भावः। यद्यपि बीजं वृक्षादेर्न समवायिकारणं बीजनाशानन्तरमेव तदवयवैरंकुरारम्भात् तथापि समवायिकारणत्वमपि समवायिकारणावयवकत्वमेव विवक्षितमतो नासङ्गतिः ईश्वरे पूर्वोक्तप्रमाणाभावमेव व्युत्पादयन्नाह। नहीति। लिङ्गाभावादिति। ईश्वरसाधकलिङ्गाभावादित्यर्थः। उपमानस्य शक्तिमात्रसाधकत्वेन तन्निराकरणं न कृतमित्यवधेयम्। तथा क्षित्यकुरादिकमपीति मूले क्षित्यकुरादीनां पक्षत्वं सूचितं क्षित्यकुरादावनुगतं पक्षतावच्छेदकं किमित्याशङ्कते। नन्वत्रेति। अङ्कुरादेरपीति। तथा च क्षितित्वस्यैव पक्षतावच्छेदकत्वे अङ्कुरस्यापि क्षितित्वेनांकुरादेः पृथगुपादानमनर्थकमिति भावः। नन्वत्र क्षितिपदं न पृथिवीत्वजात्यवच्छिन्नपरं येनांकुरादेरुपादानं व्यर्थं स्यात् अपि तु भूमण्डलपरमेव तथा च भूमण्डलाङ्कुरादीनां सर्वेषां पक्षत्वलाभे सर्वानुगतं पक्षतावच्छेदकं किमित्याशङ्कायां पृथिवीत्वमेव तथेत्युक्तौ नाङ्कुरादेः पृथगुपादानवैयर्थ्यमत आह। किं चेति। अवच्छेदकावच्छेदेनेति। तथात्वे। साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे इत्यर्थः। तथा चावच्छेदकावच्छेदेनानुमितौ सामाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरप्रतिबन्धकतया न सिद्धसाधनमिति भावः। परमते। चार्वाकमतइत्यर्थः। जन्यपदेति। तैरप्रत्यक्षत्वेन नित्यपृथिव्यनङ्गीकारादिति भावः। ननु पक्षतावच्छेदक-

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

त्वाच्च । नच तदपि संभवति पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्यप्रसङ्गादिति चेन्न स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपकार्यत्वस्यैव पक्षतावच्छेदकत्वात् प्रागभावप्रतियोगित्वरूपकार्यत्वस्यैव हेतुत्वेन तयोरैक्याभावात् साध्यं च न स्वोपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिजन्यत्वं कार्यमात्रं प्रति कृतेरेवान्वयव्यतिरेकाभ्यां हेतुत्वेन तज्जनकज्ञानचिकीर्षयोस्तत्रान्यथासिद्धत्वेन तत्त्रितयजन्यत्व रूपसाध्यस्य तत्र बाधात् दृष्टान्तपक्षसाधारणस्य स्वत्वस्यैकस्याभावेन तद्घटितस्वोपादानगोचरेत्यादिसाध्यस्यासंभवात् कृतित्वापेक्षयोपादानगोचरकृतित्वस्य गौरवेण जनकतानवच्छेदकत्वाच्च । किंतु विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नकृतित्वावच्छिन्नकारणतानिरूपितसमवायसम्बन्धावच्छिन्न कार्यत्वं तेनादृष्टद्वारास्मदीयकृतिजन्यत्वस्य पक्षे सत्त्वेपि न सिद्धसाधनम् । यद्वि च कार्यमात्रे कृतित्वेनैवान्वयव्यतिरेकाभ्यां ज्ञानत्वेनेच्छात्वेन च हेतुत्वं स्वीक्रियते तदा तादृशज्ञानजन्यत्वमिच्छाजन्यत्वं कृतिजन्यत्वं वा साध्यमस्तु । यत्तु कर्तृजन्यत्वमेव साध्यमिति तन्न । कार्यमात्रे कर्तृत्वेन जनकत्वे मानाभावाल्लाघवात्कृतित्वेनैव तत्र हेतुत्वात् । ननु कार्यं विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नकृतिनिष्ठजनकतानिरूपितसमवायसम्बन्धावच्छिन्नजन्य-

कोटिप्रविष्टविशेषणाना सर्वमतेन प्रयोजनमपेक्षितमिति नियमस्तथा च नित्यपृथिव्यां बाधवारकतयैव जन्यपदं सार्थकमित्यत आह । जन्यत्वस्यैवेति । नन्वस्तु जन्यत्वमेव पक्षतावच्छेदक किं न छिन्नमत आह । तदपीति । ऐक्यप्रसङ्गात् । ननु पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्ये को दोष । न च व्याप्तिग्रहदशायामेव पक्षतावच्छेदकीभूतहेतौ साध्यसामानाधिकरण्यसिद्धेन सिद्धसाधनमेव दोष इति वाच्यम् । हेतु साध्यसमानाधिकरणइति व्याप्तिग्रहस्य हेतुमान्साध्यवानित्यनुमितितो भिन्नाकारत्वात् समानाकारकसिद्धेरेवानुमितिप्रतिबन्धकत्वात् अवच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे सामानाधिकरण्यमात्रावगाहिसिद्धेरप्रतिबन्धकत्वात् । यद्यप्यवच्छेदकावच्छेदेन अनुमितौ सामानाधिकरण्याधिक पक्षतावच्छेदकव्यापकत्वमेव साध्ये भासते व्याप्तिज्ञानेपि साध्ये हेतुव्यापकत्व भासतएवेति तुल्य तथापि व्याप्तिग्रहे व्यापकत्व प्रकारतयैवानुमितौ तु साध्योपसंसर्गघटकतया भासतइति भेदाच्चेति चेन्न । उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्येनोपनयवाक्याच्छाब्दबोधानुपपत्तेरेव दोषत्वात् । न च नवीनमते विधेयांशे ऽधिकावगाहिनः शाब्दबोधस्योपगमेन पक्षतावच्छेदकहेत्वोरै-

क्येपि साध्यव्याप्यहेतुमान्पक्षइत्याकारकस्योपनयजन्यशाब्दबोधस्य नाऽनुपपत्तिरिति वाच्यम्। प्राचीनैरुदाहरणवाक्यादेव व्याप्तिलाभादुपनयेनापि तत्प्रतिपादने पौनरुक्त्यमिति पक्षे हेतुमत्तामात्रमेवोपनयेन बोधनीयम्। तथा चायमित्युपनयवाक्यस्य हेतुमान्पक्ष इत्येवार्थ इत्यङ्गीकारात्तन्मतानुसारेणैव पक्षतावच्छेदकहेत्वोरैक्यादिति दूषणाभिधानादिति ध्येयम्। स्वरूपसम्बन्धरूपेति। यद्यपि स्वरूपसम्बन्धरूपवाक्यताव्यक्तीनां तत्तद्व्यक्तिमात्रपर्यवसन्नत्वेन नानुगतपक्षतावच्छेदकलाभस्तथाप्यन्यतमत्वेनानुगतीकृताना पक्षतावच्छेदकत्वमिति भाव । प्रागभावप्रतियोगित्वेति। न च प्रतियोगित्वस्यापि स्वरूपसम्बन्धस्वरूपतया तत्तद्धर्मव्यक्तीनामैक्येन पक्षतावच्छेदकहेतौरैक्यापरिहार इति वाच्यम्। अभावविरहात्मत्वं वस्तुन. प्रतियोगितेत्याचार्यमताभिप्रायानुसारेण सयोगेन घटाभावात्समवायेन घटाभावस्य भेद' प्रतियोगिताभेदादेव समर्थनीयः प्रतियोगिप्रतियोगितावच्छेदकयोरैक्यात् स्वरूपसम्बन्धरूपप्रतियोगिताया प्रतियोगिघटव्यक्तेश्चैक्येन भेदो दुरुपपाद एवेति तयोर्भेदो न स्यादतो विषयत्वस्येव प्रतियोगित्वस्यापि पदार्थान्तरत्वमेवांगीकरणीयं सप्तपदार्थविभागस्तु तत्वज्ञानोपयोगिज्ञानविषयाणामेवेति न तद्विरोधोपीति नवीनमताभिप्रायेणैतदभिधानम्। वस्तुतस्तु प्रागभावप्रतियोगित्वरूपकार्यत्वस्य हेतुत्वादिग्रन्थस्य प्रतियोगितायां स्वरूपसम्बधेन प्रागभावस्य हेतुत्वादित्यर्थे तात्पर्यान्न कोपि दोष इति ध्येयम्। वस्तुतस्तु क्षित्यकुरादिकमिति मूलस्य क्षितित्वस्याकुरत्वस्य तद्घटितपक्षतावच्छेदकत्वे तात्पर्यं तत्र क्षितिस्सकर्तृकेति प्रथमयोगे क्षितित्वसामानाधिकरण्येन साध्यासिद्धेरुद्देश्यत्वे घटादावशतः सिद्धसाधन पक्षतावच्छेदकावच्छेदेन तथात्वे तु परमाणौ बाध इत्यतोऽकुरत्वस्य पक्षतावच्छेदकत्वानुधावनं तत्र च सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे क्वाप्यंकुरे नीवीय कृतिसाधत्वाभावेन नांशतः सिद्धसाधनं न वा बाधो नित्यांकुरस्याभावादिति भाव। ननु क्षितित्वावच्छेदेनांकुरत्वावच्छेदेन वा कार्यत्वहेतुना सकर्तृकत्वानुमितिर्न संभवति कार्यत्वरूपहेतोरप्रयोजकत्वात्। न च कार्यत्व यदि कृतिजन्यत्वव्यभिचारि स्यात्तदा कृतिजन्यतावच्छेदकं न स्यादित्यनुकूलतर्कसत्वान्नाऽप्रयोजकत्वमिति वाच्यम्। कृतित्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभावे मानाभावेनोक्ततर्कानवतारात् न। चान्वयव्यतिरेकावेव मानमिति वाच्यम्। कुलालकृतिसत्वे घटस्तदभावे घटाभाव इति विशिष्यैवान्वयव्यतिरेकग्रहात् तंतुवायकृतिकाले घटापत्तिवारणाय कुलालकृतित्वेन घटत्वेन विशिष्य कार्यकारणभावस्यावश्यकत्वेन सामान्यत' कृतित्वेन कार्यत्वेन

कार्यकारणभावे मानाभावात्।न च यद्विशेषयोरिति नियम एव मानमिति वाच्यम्। तस्याप्यप्रयोजकत्वात् । न च कार्यसामान्याभावे कुलालादिकृत्यभावकूटस्य प्रयोजकत्वे गौरव कृतित्वावच्छिन्नाभावस्यैकस्य तथात्वे लाघवम् । तच्च कृतित्वस्य कारणतावच्छेदकत्वमन्तरा न सम्भवति कारणतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नाभावस्यैव कार्य्यतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नाभावप्रयोजकत्वात् तथा च लाघवमूलक एव यद्विशेषयोरित्यादिन्याय इति वाच्यम्।कारणतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नाभाव एव कार्याभावे प्रयोजक इति न नियम' किं तु स्वरूपसम्बन्धरूपप्रयोजकत्वप्रतीत्यनुरोधेन लघ्वनतिप्रसक्तधर्मावच्छेदेन कल्पतइति नियम । तथा च लाघवादेव कारणतानवच्छेदककृतित्वावच्छिन्नप्रतियोगिवाकैकाभावस्य कार्याभावप्रयोजकत्व कृतित्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभावमन्तरापि सूपपादनमेवेति तत्र प्रमाणाभाव एवेत्यभिप्रेत्यादिपदमुपात्त तेन सर्गाद्यकलीनघटनिष्ठतद्व्यक्तित्वस्योपसंग्रहात्तद्व्यक्तौ कुलालकृतिजन्यत्वस्य साधनीयत्वात् कुलालकृतित्वेन घटत्वेन कार्यकारणभावसत्वेन तत्राप्रयोजकत्वशङ्काविरहादिति भाव'।न चैवमीश्वरस्य कुलालत्वापत्तिरिति वाच्यम्। घटकरणसमर्थस्यैव कुलालत्वेनेश्वरे तस्येष्टत्वात् । अत एव नम' कुलालेभ्य कुम्भकारेभ्यश्चेत्यादिश्रुतिरपि संगच्छते।यदि च सर्गाद्यस्य विवादग्रस्तत्वेन सर्गाद्यकालीनस्य घटस्य पक्षत्वे पक्षासिद्धिरिति मन्यते तदास्तु खण्डघट एवादिपदार्थ तत्पूर्वमपि कुलालकृत्यसत्वेन तत्पक्षकानुमानेश्वरसिद्धेरावश्यकत्वादिति युक्तमुत्पश्याम । व्यक्तीभविष्यति चेदमुपरिष्टात् । ननु सकर्तृत्वङ्कर्तृजन्यत्वमेव वाच्यम् । तच्च न सम्भवति कर्तुर्जनकत्वेऽनन्तकृतिव्यक्तीनां कारणतावच्छेदकत्वापत्त्या गौरवात् लाघवेन स्वरूपत कृतित्वजातेरेव कारणतावच्छेदकत्वादित्याशङ्का निराकुर्वन्प्राचीनमतनिराकरणपूर्वक स्वमतेन सकर्तृकत्व निर्वकुक्तुमारभते ।साध्य चेति। नित्यज्ञानेच्छाकृतिमानेवेश्वर सकर्तृकत्वानुमानेन साधनीयः अन्यथा ईश्वरे नित्यज्ञानेच्छयोरसिद्धिप्रसङ्गादत सकर्तृकत्वमुपादानगोचरापरोक्षज्ञानचिकीर्षाकृतिजन्यत्वरूपमेव साधनीय तथा चैतदनुमानेन नित्यज्ञानेच्छाकृतीना सिद्धौ तत्पक्षकगुणत्वहेतुकानुमानेन लाघवादेकद्रव्याश्रितत्वसिद्धौ तदेव द्रव्यमीश्वर इति नित्यज्ञानेच्छाकृतिमानेक ईश्वरं सिध्यतीति प्राचामभिप्राय. ।तत्र बाधादिति।कार्यरूपपक्षे बाधादित्यर्थ । नन्वन्वयव्यतिरेकाभ्या ज्ञानचिकीर्षयोर्हेतुतासिद्धौ व्यापारत्वेनैव कृतेः कार्यमात्र प्रति कारणत्वमिति व्यापारेण व्यापारिणो नान्यथासिद्धिरिति न्यायविरोधेन कृत्यातयोर्नान्यथासिद्धिरित्यत आह । दृष्टान्तेति । असम्भवादिति । दृष्टान्तपक्षवृत्तिसाध्यद्वयगतानुगतसि-

ताशालिप्रागभावप्रतियोगित्वादित्यनुमानं फलितं, तत्र च ध्वंसे पक्षता च्छेदकजन्यत्वाक्रान्ते विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नकृतिनिष्ठजनकतानिरूपितसमवायसम्बन्धावच्छिन्नजन्यत्वरूपसाध्यस्याभावाद्बाध इति। चेन्न सत्व-

ध्यतावच्छेदकाभावादिति भाव । ननु तर्हि स्वेति परित्याज्यमेव यदि चान्वयव्यतिरेकाभ्या कृतेरेव प्रथमत कार्यमात्रे हेतुत्वमवधार्यते तज्जनकत्वेनैव ज्ञानचीकीर्षयोरनुमानमित्याग्रहस्तदास्तु तयोरप्यन्यथासिद्धत्त्व तथाप्युपादानगोचरकृतिजन्यत्वस्यैव सकर्तृकत्वस्य साध्यत्वान्नास्माकं कापि क्षतिरित्याशङ्कायामाह । कृतित्वापेक्षयेति । स्वमतेन सकर्तृकत्व निर्वक्ति । किं त्विति । विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नेत्यस्य प्रयोजन तेनेत्यादिना स्वयमेव वक्ष्यति कृतित्वावच्छिन्नत्वोपादान तु सविषयकत्वेन कृते कारणत्वे ज्ञानेच्छयोर्नान्यथासिद्धिः सम्भवति तयोरपि सविषयकत्वेन कारणत्वात् स्वेन तयोरन्यथासिद्धत्वस्यैवांगीकरणीयत्वादित्यभिप्रायेण कार्यत्वे समवायसम्बन्धावच्छिन्नत्वप्रवेशस्तु यदुपादानिका प्रवृत्तिस्तत्रैव समवायेन कार्यमिति नियमस्य तत्वादौ घटापत्तिवारकस्य निर्वाहायैवेति बोध्यम् । न सिद्धसाधनमिति । तादृशजनकताया स्वजन्यादृष्टसम्बन्धावच्छिन्नतयाविशेष्यतासम्बन्धानवच्छिन्नत्वादिति भावः । नन्वेवमुक्तानुमानेन नित्यकृतिसिद्धौ तत्र द्रव्याश्रितत्वानुमानेन नित्यकृतिमदीश्वरसिद्धावपि तस्मिन्नित्यज्ञान नित्येच्छा च न सिद्ध्येत् । न च कृतिं प्रति ज्ञानचिकीर्षयोर्हेतुत्वेन कृत्या तयोरीश्वरेनुमानमिति वाच्यम् । कार्येणैव कारणानुमानसम्भवेन नित्यकृते कार्यत्वाभावादनुमानेन तत्सिद्ध्यसम्भवादित्याशयेन ज्ञानेच्छयो सिद्ध्यर्थं प्रकारान्तरमनुसरति । यदि चेति । स्वमते ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां कृतेरेव कार्यमात्रे हेतुता य करोति स जानाति स इच्छतीति व्याप्त्या जन्यकृत्या तत्कारणत्वेन ज्ञानचीकीर्षयो कल्पन नित्यकृतेरजन्यतया ज्ञानचिकीर्षयोरनुमान न सम्भवत्येव पर तु य सर्वज्ञ इत्यादिश्रुत्यैव ज्ञानेच्छयोः सिद्धिर्वाच्येति स्वमतमभिप्रेत्य यदि चेत्युक्तम् । कृतिजन्यत्व वेति । विनिगमनाविरहादिति भाव ।तथा च सकर्तृकत्वानुमानेनैव ज्ञानेच्छाकृतीनां त्रयाणामेवेश्वरे सिद्धिरिति भाव । यत्विति । मामाभावादिति ।ननु स्वनिष्ठकृतिविशेष्यतासम्बन्धेन यत्र कर्त्ता तत्र समवायेन कार्यमित्यन्वयव्यतिरेकावेव मानमित्यत आह । लाघवादिति । ननु जन्यत्वावच्छेदेन समवायसम्बन्धावच्छिन्नकृतिजन्यत्वसाधने ध्वंसादौ साध्यविरहेण बाधो व्यभिचारश्चेत्याशङ्कितु पर्यवसितपक्षसाध्यहेतूननुवदति । नन्वित्यादिना । सर्वसिद्धप्रवादस्या-

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4

विशिष्टजन्यत्वस्यैव ध्वंसव्यावृत्तस्यपक्षतावच्छेदकत्वोपगमात् । न च हेत्व-धिकरणे ध्वंसे उक्तसाध्याभावेन व्यभिचार इति वाच्यम् । सत्ववैशिष्ट्य-स्य हेतौ विशेषणात् । अथैवंरित्या व्यभिचारवारणेपि ध्वंसस्य कृतिजन्य-त्वे मानाभावेन कार्यमात्रस्य कृतिजन्यत्वप्रवादो व्याहन्येतेति । चेन्न । ता-दृशप्रवादस्य निर्युक्तिकत्वेनाश्रद्धेयत्वात् । यद्वा जन्यत्वमात्रं ध्वंससाधार-णमेव पक्षतावच्छेदकं कृतिजन्यत्वमात्रं साध्यं एवं च हेतावपि सत्ववैशि-ष्ट्यं नोपादेयं प्रयोजनाभावात् । एवं च ध्वंसेपि ईश्वरीयकृतिजन्यत्वस्य-निराबाधतया कार्यमात्रे कृतिजन्यत्वप्रवादोप्युपपद्यत इति । न च कृतिज-न्यत्वमात्रस्य साध्यत्वे ऽदृष्टद्वारा हविरादिगोचरास्मदीयकृतिजन्यत्वमा-दाय सिद्धसाधनमिति वाच्यम् । अदृष्टाद्वारकत्वेन कृतिजन्यतायाविशेषणी, त्वादिति दिक् । एतादृशानुमितौ लाघवज्ञानसहकारेण ज्ञानेच्छाकृतिषु नि, त्यत्वमेकत्वं च भासते इति नित्यैकत्वसिद्धिः । अथेश्वरज्ञानादौ कीदृशमे-कत्वमनुमित्या विषयीक्रियते न तावत्संख्यारूप गुणे गुणानङ्गीकारात् नच नित्यज्ञानवन्निष्ठभेदप्रतियोगितानवच्छेदकत्वरूपमेकत्वं तद्विषय इति

———

श्रद्धेयत्वमसहमान कल्पान्तरमाह । यद्वेति । अथात्र कृतिनिष्ठजनकतानिरूपिता दृष्टा द्वारकान्यत्वस्य साधने कारणतावच्छेदकसम्बन्ध कार्यतावच्छेदकसम्बन्धश्च पूर्वोक्त एव तथा च ध्वसेन कृतिजन्यत्वरूपसाध्यसिद्धिः सम्भवति । न च विशे-ष्यतासमवायाभ्या कश्चित्कार्यकारणभावो ऽन्यस्तु विशेष्यताविशेषणताभ्यामिति ध्वसेपि कृतिजन्यत्वासिद्धि सम्भवत्येवेति वाच्यम् । उपादानत्वाख्यविशेष्यतास-म्बन्धेनैव कृते. कारणत्वस्याङ्गीकरणीयतया ध्वसस्योपादानविरहेण त प्रत्युक्तविशे-ष्यतासम्बन्धेन कारणत्वासम्भवादिति चेन्न । कालनिष्ठप्रत्यासत्यैव कार्यमात्र प्रति कृतेः कारणत्वस्योपगन्तव्यत्वादिति तात्पर्यात् । लाघवज्ञानेति । वन्हिव्याप्यधूमवानिति । परामर्शाद्वह्नेर्महानसीयत्वे लाघवमिति लाघवज्ञानसहकृताद्यथा हि पर्वतो महानसी-यवन्हिमानित्यनुमितिस्तथा कृतेरेकत्वे नित्यत्वे च लाघवमिति लाघवज्ञानसहकृत-कृतिजन्यत्वव्याप्यकार्यत्ववानिति परामर्शात्तथैव नित्यैककृतिजन्यमित्याद्यनुमितिरिति भाव' । ज्ञानेच्छाकृतिषु कीदृशमेकत्वमनुमित्या विषयीक्रियते इत्याशङ्कते । अथे-त्यादिना । न च नित्यवन्निष्ठेति । एतादृशैकत्वज्ञानस्य फल नित्यज्ञानवदीश्वरस्यै-कत्वसिद्धिरिति भावः । अत्र केचिदिति । नन्वाश्रयगतैकत्वस्य सामानाधिकरण्य-

वाच्यं, ईदृशैकत्वस्य नित्यज्ञानानुमितेः प्रागनुपस्थितत्वेन तादृशानुमितौ मानासंभवादिति चेदत्र केचित्, सामानाधिकरण्यसम्बन्धेनैव ज्ञानादावाश्रयगतमेकत्वमनुमितौ भासते। यद्वा द्वित्वासमानाधिकरणत्वरूपमेकत्वं तद्विषयः नच जीवेश्वरगतद्वित्वसामानाधिकरण्यस्येश्वरज्ञानादौ सत्वाद्बाध इति वाच्यं, दुःखवदवृत्तित्वेन द्वित्वस्य विशेषणीयत्वात्। नचैवमपि घटेश्वरगतद्वित्वसामानाधिकरण्यस्य तत्र सत्वाद्बाध इति वाच्यं आत्मा नात्मवृत्तिभिन्नत्वेनापि द्वित्वस्य विशेषणीयत्वादित्याहुः। तन्न। ईश्वरे ज्ञानद्वयाङ्गीकारेप्येतादृशैकत्वभाननिर्वाहेणोद्देश्यासिद्धेः। वस्तुतस्तु स्वाधिकरणावृत्तिस्वभिन्नज्ञानकत्वमेवैकत्वमीश्वरेच्छाकृत्योरपि द्र-

---

सम्बन्धेन ज्ञानेच्छादिषु भानोपगमे ऽपि नेश्वरैकत्वसिद्धिरीश्वरनानात्वेपि तत्तदीश्वरगतज्ञानादिषु तत्तदीश्वरगतैकत्वस्य सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन भाने बाधकाभावादित्यस्वरसात्कल्पान्तरमाह। यद्वेति। बाधइतीति। ईश्वरीयज्ञाने एकत्वबाध इत्यर्थः। आत्मानात्मेति। अनात्मवृत्तिभिन्नत्वमात्रोपादाने दुःखवदवृत्यनात्मवृत्तिभिन्नद्वित्वाप्रसिद्धि ईश्वरगतद्वित्वस्यैव तथात्वसम्भवेन तस्यानङ्गीकारात्। अत आत्मवृत्तित्वे सत्यनात्मवृत्ति यत्तद्भिन्नत्वमेव विशेषणमुपात्तम्। तथा च तादृश द्वित्व घटपटादिगतद्वित्वमेवेति नाप्रसिद्धिरिति भाव। उद्देश्यासिद्धेरिति। ईश्वरे सर्वविषयकमेकमेव ज्ञानमिति सिद्ध्यर्थं हि ज्ञानादावेकत्वभान स्वीक्रियते ईश्वरस्यैकत्वसिंद्धावपि तदीयज्ञानादीनामेकत्वासिद्धेरिति भाव। स्वाधिकरणेति। यत्रैकत्व भासते तदेव स्वपदार्थः अत्र च स्वभिन्नज्ञानत्वावच्छेदेन स्वाधिकरणावृत्तित्व विवक्षणीयम्। अन्यथा ईश्वरीयज्ञाननानात्वेपि स्वभिन्नजीवज्ञानादौ स्वाधिकरणावृत्तित्वसत्वेनेश्वरज्ञानादेरेकत्वासिद्धिप्रसङ्गात् स्वभिन्नज्ञानत्वव्यापकस्वाधिकरणावृत्तित्वकत्वमेव ज्ञानगतमेकत्वमिति भाव। तच्च नित्यज्ञानैकत्व एव सम्भवति नतु तद्भेदेपीति द्रष्टव्यम्। अथा ऽत्र नित्यज्ञानव्यक्तिरेव स्वपदार्थः तद्घटित च निरुक्तैकत्व नित्यज्ञानानुमिते प्राक् दुर्ग्रहमिति कथ नित्याज्ञानानुमितौ तादृशैकत्वभानसम्भव विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य हेतुत्वात्। न च नित्यज्ञानानुमिते पूर्वमपि ज्ञानत्वसामान्यलक्षणया प्रत्यासत्या निखिलज्ञामव्यक्तीनां ज्ञान सम्भवत्येव कथमन्यथानुपस्थितज्ञानव्यक्तेस्तादृशानुमितौ विधेयतया भानसम्भव उक्तकार्यकारणभावस्य जागरूकत्वादिति वाच्यम्। एवमपि स्वभिन्नेत्यत्र स्वत्व न ज्ञानत्वस्वरूप ज्ञाने ज्ञानत्वावच्छिन्नभेदा-

र्तृत्वमस्मदादीनां सम्भवतीत्यतस्तत्कर्तृत्वेनेश्वरसिद्धिः । नच शरीराजन्यत्वेन कर्त्रजन्यत्वसाधकेन सत्प्रतिपक्ष इति वाच्यं, अप्रयोजकत्वात् । मम तु कर्तृत्वेन कार्यत्वेव कार्यकारणभाव एवानुकूलस्तर्कः, द्यावाभूमी जनयन् देव एको विश्वस्य क-

ष्टव्यम् । एवं च तादृशज्ञानादिसिद्धौ तत्र गुणत्वेन हेतुना द्रव्याश्रितत्वे साधनीये द्रव्यान्तरस्य बाधादीश्वरासिद्धिरिति द्रष्टव्यम् । अप्रयोजक, त्वादिति अनुकूलतर्कादिति भावः । इदमुपलक्षणं शरीराजन्यत्वहेतौ शरीररूपविशेषणस्यासिद्धिवारकस्यापि व्यभिचारकत्वेन व्यर्थतया तद्विशेषणावच्छेदेन व्याप्तिग्रहासंभवेन व्याप्यत्वासिद्धिश्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । न च व्यर्थविशेषणत्वस्याधिकोक्त्या निग्रहस्थानत्वेपि तज्ज्ञानस्य व्याप्ति ज्ञानप्रतिबन्धकत्वे मानाभाव इति वाच्यं तथापि गुरुधर्मस्यानवच्छेदकतया साध्यसम्बन्धितावच्छेदकरूपव्याप्तेस्तत्राभावेन व्याप्यत्वासिद्धेर्दुर्वा, रत्वादिति । तदुक्तमाचार्यैः "रेकामसिद्धिं परिहरतो द्वितीयापत्ते" रिति । कर्तृत्वेन कार्यत्वेन कार्यकारणभाव एवेति । नचान्वयव्यतिरेकाभ्यांघटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कुलालादिकृतित्वेनैव हेतुत्वादेतादृशकार्यकारणभावे मानाभाव इति वाच्यम् । घटत्वपटत्वादिभेदेनानन्तकार्यकारणभावकल्पनापेक्षया कार्यत्वावच्छिन्नंप्रति कृतित्वेन हेतुत्वकल्पनस्यैवोचितत्वात् । यद्विशेषयोरिति न्यायेन कार्यत्वकृतित्वाभ्यां सामान्यकार्यकारणभावस्यावश्य

सत्वेन स्वभिन्नज्ञानाप्रसिद्धिप्रसङ्गात् अपि तु नित्यज्ञाननिष्ठतद्व्यक्तित्वमेव तदिति वाच्यम् । तथा च तस्य प्रमेयत्वादिसामान्यलक्षणया सुग्रहत्वेपि स्वरूपतस्तद्व्यक्तित्वेन वा तस्य प्रकारत्वमसम्भवि स्वरूपतस्तत्प्रकारकज्ञाने स्वरूपतस्तद्विषयकज्ञानस्य तद्व्यक्तित्वविशिष्टप्रकारकज्ञाने च तद्व्यक्तित्वविशिष्टज्ञानस्य हेतुतया सामान्यलक्षणाजन्यज्ञानस्य च प्रमेयत्वादिसामान्यप्रकारकत्वनियमेन नित्यज्ञानानुमिते. पूर्वं तथाविधतद्व्यक्तित्वज्ञानसम्भवेन नित्यज्ञानानुमितौ भेदप्रतियोगितावच्छेदकतया तद्व्यक्तित्वज्ञानासम्भवस्य दुष्परिहारत्वादिति, मैव, एकव्यक्तिमात्रवृत्तिधर्म एव प्रकृते स्वत्व एकमात्रवृत्तित्व च स्वप्रतियोगिवृत्तित्वस्वसामानाधिक-

र्ता भुवनस्य गोप्ता इत्यादय आगमा अप्यनुसन्धेयाः॥१॥

कत्वाच्च नचैतादृशन्यायो निष्प्रमाणक इति वाच्यं, कार्यत्वावच्छिन्नाभावे तत्तत्कृत्यभावकूटस्य प्रयोजकत्वकल्पने गौरवात् कृतित्वावच्छिन्नाभावस्यै कस्य प्रयोजकत्वे लाघवादिति । केचित्तु मास्तु कार्यत्वं कृतेः कार्यतावच्छेदकं तथापि घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कृतेः कारणतया सर्गाद्यकालीनघटादिकं पक्षीकृत्य घटत्वादिहेतुना सकर्तृकत्वसाधने जीवानां बाधादीश्वरसिद्धिरित्याहुः । दीधितिकृतस्तु कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति कृतेर्हेतुत्वाभावेन घटत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति कृतेर्हेतुतया खण्डघटोत्पत्तेः पूर्वं कृतेरावश्यकतया तदाश्रयत्वेनेश्वरसिद्धिमाहुः । नन्वेवंरीत्या घटादिकुलालादिचेष्टयोरन्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति चेष्टात्वादिना हेतुत्वादङ्कुराद्युत्पत्तेः पूर्वं चेष्टानुरोधेनेश्वरस्य नित्यशरीरमपि सिद्ध्येदितिचेन्न । तादृशान्वयव्यतिरेकाभ्यां कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति क्रियात्वेनैव हेतुत्वात्तत्र चेष्टात्वेन हेतुत्वे मानाभावात् । आचार्यमतानुयायिनस्तु अस्तु चेष्टात्वेन तत्र हेतुत्वं अस्तु च तदनुरोधेनेश्वरस्य नित्यं शरीरं तथापि नेश्वरस्यातिरिक्तशरीरसिद्धिः परमाणूनामेव तच्छरीरत्वोपगमात् एवं चेश्वरकृतिजन्यचेष्टावद्भिः परमाणुरूपशरीरैरेव तत्तत्कार्याणामुत्पत्तिः परमाणुक्रियायां चेष्टात्वरूपवैजात्याङ्गीकाराच्छरीरलक्षणेऽन्त्यावयवित्वस्यानिवेशाच्च न परमाणूनां शरीरत्वानुपपत्तिः । न च नानापरमाणूनां शरीरत्वकल्पने गौरवाल्लाघवेन तस्यातिरिक्तशरीरसिद्धिरिति वाच्यं तच्छरीरस्य महत्त्वे ऽभग्नस्य तस्य पाषाणादौ प्रवेशासंभवेन पाषाणान्तर्वर्तिभेकशरीरोत्पादकतानुपपत्ते । अणुत्वे च दूरस्थकार्योत्पादकत्वानुपपत्तेरित्याहुरित्यलं पल्लवैरिति । ननु पूर्वोक्तस्थापनानुमाने शरीरजन्यत्वमुपाधिः तस्य घटादौ साध्यव्यापकत्वात् अङ्कुरादौ साधनाव्यापकत्वाच्च । नचाङ्कुरादौ सकर्तृकत्वरूपसाध्यसन्देहे

रण्योभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टान्यत्वं अनेन च रूपेण नित्यज्ञानानुमितेः पूर्वमपि तन्निष्ठतद्व्यक्तित्वस्य सामान्यलक्षणया सुग्रहत्वात् । न चैवमपि तद्व्यक्तिभेदस्य प्रतियोगितावच्छेदकं लाघवाच्छुद्धतद्व्यक्तित्वमेव तस्य स्वरूपतो भानांगीकारे तु तद्व्यक्तीतरावृत्तित्वविशिष्टमेव तथा नतूक्तोभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टभेदावच्छिन्नो

नोपाधेः साध्यव्यापकत्वसंशयान्नोपाधित्वनिश्चय इति वाच्यं,तथापि सन्दिग्धोपाधित्वस्य दुर्वारत्वात् नचोपाधिसन्देहाहितो व्यभिचारसन्देहः पक्षीय व्यभिचारसन्देह एव स च न प्रतिबन्धक इति वाच्यं पक्षतत्समयोर्व्य, भिचारसंशयस्यापि प्रतिबन्धकत्वादत एवानुकूलतर्कविरहदशायां पक्षेतरत्वं स-

---

गौरवात् । तथा च तादृशभेदाप्रसिद्धिरिति वाच्यम् । तादृशभेदस्योपलक्षणतया प्रतियोगितावच्छेदकव्यावर्तकत्वोपगमात् । न च भावप्रतियोगितावच्छेदककोटावुपलक्षणतया मानानगीकारात् न तथोपगमसम्भव इति वाच्यम् । प्रतियोगितासंसर्गकबुद्धावेव तथाभानांगीकारात् प्रकृते च तथाविधभेदविशिष्टावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेनैव नित्यज्ञानभेदस्य निवेशनीयत्वादिति सर्वमनाकुलम् । केचितूक्तवाक्यस्य स्वसमानाधिकरणस्वभिन्नज्ञानजनकं तद्यत्तदन्यत्वमेवार्थइति नोक्तानुपपत्तिः । नच समासान्तर्गततया उत्तरपदार्थ मात्रान्वयित्वं न तु पूर्वपदार्थविशिष्टोत्तरपदार्थान्वयित्वं तथासति नीला प्रमेय इति वाक्यान्नीलप्रमेयभेदबोधापत्तिः तथा च स्वाधिकरणावृत्तीत्यादिवाक्यादुक्तार्थलाभासम्भव इति वाच्यम् । घटानधिकरणमित्यादौ घटाधिकरणभिन्नप्रतीत्यर्थं समासान्तर्गतनञोपि यत्रोत्तरसम्बन्धिकपदघटित तत्र पूर्वपदार्थान्वितोत्तरपदार्थान्वितस्वार्थबोधकत्वस्याप्यगीकरणीयत्वात् । अन्यथाऽधिकरणसामान्यभिन्नस्याप्रसिद्ध्या घटानधिकरणमित्यत. शाब्दबोधस्यैवानुपपात्तिरित्यपि वदन्ति । एवमिति । स्वाधिकरणावृत्तिस्वभिन्नेच्छाकत्वं स्वाधिकरणावृत्तिस्वभिन्नकृतिकत्वमिच्छाकृत्योरेकत्वमिति भावः । नन्वेवमनुयानेन नित्यैकज्ञानेच्छाकृतिव्यक्तीनां सिद्धावपि नेश्वरसिद्धिरित्याशङ्कायामाह । एव चेति । द्रव्यान्तरस्य बाधादिति । ज्ञानादिकं न पृथिव्यादिवृत्ति चेतनगुणत्वात् । नापि जीवात्मवृत्तिनित्यज्ञानादित्वात् । जीवात्मनि तु नित्यज्ञानाद्यभावादित्येव रीत्या द्रव्यान्तरस्य बाधादिति भाव' । अनुकूलतर्केति । शरीराजन्यत्वकृत्यजन्यत्वयोरत्यन्ताभावरूपत्वेन नित्ययोर्व्याप्तिग्राहककार्य्यकारणभावरूपानुकूलतर्काभावादित्यर्थ । तद्विशेषणावच्छेदेनेति । व्यभिचारवारकविशेषणावच्छेदेनैव हेतौ व्याप्तिरंगीक्रियते न तु तदवारकविशेषणावच्छेदेनेति भावः । ननु साध्यवदन्यावृत्तित्वादिकमेव व्याप्ति तेषां च धूमे धूमत्वावच्छेदेनेव नीलधूमत्वावच्छेदेनापि सत्वेन किं चिद्बाधक वस्तुतस्तु भेदस्य समानाधिकरणस्य वाकिंचिदवच्छेदेन सत्वं, किंचिदवच्छेदेन तदभाव इत्यत्र न किंचिदपि साधकं अग्रे वृक्षः कपिसंयोगी न मूलइत्यादिवतत्साधकप्रतीतेरभावात् । न च

धूमो धूमत्वेन वन्हेर्व्याप्यो न नीलधूमत्वेनेति प्रतीतिरेव तत्साधिकेति वाच्यम् । तत्रैव विवादात्। न च व्यर्थविशेषणज्ञानमेव तदवच्छेदेन व्याप्तिज्ञाने प्रतिबन्धकमिति व्यर्थविशेषणत्वज्ञानदशाया व्याप्तिज्ञानरूपासिद्धिर्निष्प्रत्यूहैवेति वाच्यम् । तादृश-प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावे मानाभावात् । न चैव नीलधूमादिप्रयोक्तुर्निग्रहो न स्या-दिति वाच्यम् । अधिकस्यापि निग्रहस्थानत्वेन तत्सम्भवादित्याशङ्कते । न चेति । मानाभाव इतीति । ग्राह्याभावाद्यनवगाहित्वादिति भाव. । व्याप्तेस्तत्राभावेनेति । ज-न्यत्वाभावत्वापेक्षया शरीरजन्यत्वाभावत्वस्य गुरुत्वेन साध्यसामानाधिकरण्यानव-च्छेदकत्वात् । स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वस्य गुरुधर्मस्य प्राचीनैरनङ्गीकारादिति-भावः। तदुक्तमिति। कुसुमाजलाविति शेष । एकामसिद्धिमिति । स्वरूपासिद्धिपरि-हाराय हेतौ शरीरपदप्रवेशो तस्य व्यभिचारावारकत्वेन शरीराजन्यत्वस्य साध्य-सम्बन्धितानवच्छेदकत्वेन व्याप्यत्वासिद्धिप्रसङ्गादिति भाव' । कुलालादिकृतित्वे-नैवेति। यद्रूपावच्छिन्नयोरन्वयव्यतिरेकग्रहस्तद्रूपावच्छिन्नयोरेव कार्यकारणभावनि-यमादिति भाव । एतादृशकार्यकारणभावे कृतित्वावच्छिन्नकारणत्वकार्यत्वावच्छिन्न-जन्यत्वस्वरूपे मानाभाव इति। न च कृतिसत्वे कार्यसत्व कृत्यभावे कार्याभाव इत्यन्वय-व्यतिरेकावेव तत्रापि मानमिति वाच्यम् । सृष्टिकाले कृतिसामान्याभावस्य कार्यसामा-न्याभावस्य च क्वाप्यनिश्चयेन प्रलये चास्मदादीनामभावेन च तादृशान्वयव्यतिरेकग्र-हस्यैवासिद्धे । उचितत्वादिति । यद्धर्म्मावच्छिन्नयोरन्वयव्यतिरेकसहचारग्रहस्तद्ध-र्मावच्छिन्नयोरेव कार्यकारणभावग्रह इत्यौत्सर्गिको नियम. प्रकृते घटत्वपटत्वकु-लालकृतित्वतन्तुवायकृतित्वाद्यवच्छिन्नानंतकार्यकारणभावे गौरवनिश्चयरूपबाधकस-त्वात् कार्यत्वकृतित्वाभ्यामेक एव कार्यकारणभावः कल्प्यतइति भाव. । ननु तंतुवायकृ-तिसत्वे घटोत्पतिवारणाय विशेषतो ऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां घटत्वकुलालकृति त्वादिना विशेषकार्य्यकारणभावानामावश्यकत्वेन तादृशान्वयव्यतिरेकाग्रहे कार्यत्वकृतित्वा-भ्या सामान्यकार्यकारणभावातरकल्पनं निर्युक्तिकं सामान्यकार्यकारणभावकल्पनेपि तादृशगौरवस्यागीकरणीयत्वादित्यतस्तत्साधकं हेत्वंतरमाह।यद्विशेषयोरिति । य-द्विशषयो' कार्यकारणभावो ऽसति बाधके तत्सामान्ययोरपीति न्यायः मीमासकमते चाक्षुष प्रति रूप स्पार्शनं प्रति स्पर्श. कारणं बहिरिंद्रियजन्यप्रत्यक्षसामान्ये न रू प न वा स्पर्श' कारणं प्रभावाय्वो. प्रत्यक्षे व्यभिचारात् नापि गुणः कारणमति-प्रसंगात् नापि रूपस्पर्शान्यतरत्कारणमन्यतरत्वस्यापि गुरुत्वात् विनिगमनाविरहेण गुरुतरकारणताद्वयप्रसंगाच्चेत्यतो न्याये असतिबाधकइत्युक्तम् । आवश्यकत्वाच्चेति।

व्याप्येन व्यापकनिश्चयादिति भावः। लाघवादिति । तथाचोक्तन्यायो लाघवमूलकत्वान्न निष्प्रमाणक इति भावः । न च कृतित्वस्य कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति कारणतानवच्छेदकत्वेपि लाघवादेव कृतित्वावच्छिन्नाभावस्यैकस्य कार्यसामान्याभावप्रयोजकत्वं कल्पनीयमिति वाच्यम् । कारणतावच्छेदकधर्म्मावच्छिन्नाभावस्यैव कार्यतावच्छेदकावच्छिन्नाभावप्रयोजकतानियमादिति भाव । अत एव तादृशनियमे मानाभाव इत्यभि प्रायेण केषा चिन्मतमुत्थापयन्ति । के चित्त्विति । मास्त्विति। उक्तनियमाभावेन तादृशकार्यकारणभावानगीकारे लाघवादेव कृत्यभावस्य कार्यभावप्रयोजकत्वासम्भवादिति भाव । आहुरित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीज तु परै' सर्गादेरेवानगीकारेण तत्कालीनघटस्य पक्षत्वे पक्षासिद्धिरेव । वस्तुतस्तु खण्डघट पक्षीकृत्य कुलालकृतिजन्यत्वसाधने जीवरूपकुलालकृतिजन्यत्वसाधने जीवरूपकुलालकृतेर्बाधादीश्वरसिद्धि घटकरणसमर्थस्यैव कुलालत्वेन तादृशकुलालत्वस्येश्वरेपि स्वीकारसम्भवादत एव नम. कुलालेभ्य इति श्रुतिरपि सङ्गच्छते इति तु युक्तमुत्पश्याम । वर्णयन्ति चैवमेव दीधितिकृतोपि, तदेवाह । दीधितिकृतास्त्विति । चेष्टात्वेन हेतुत्वे मानाभावादिति । नन्वगृहीतव्यभिचारकव्याप्यधर्मान्तरसत्वे व्यापकरूपेण न कारणत्वमन्यथासिद्धेः । अन्यथा घटत्वावच्छिन्नं प्रति दण्डत्वेनेव द्रव्यत्वादिनापि कारणत्वापत्तेरित्यवश्य चेष्टात्वेनैव कारणतागीकरणीयेत्यस्वरसादाचार्यानुयायिना मतमुत्थापयति । आचार्येति । वैजात्यागीकारादिति । तथा च परमाणुक्रियारूपचेष्टाबलादेव द्व्यणुकादिरूपतत्तत्कार्योत्पत्तिसम्भवेन तदनुरोधेन नेश्वरस्य परमाण्वतिरिक्तशरीरसिद्धिरिति भाव । ननु शरीरक्रियाया एव चेष्टात्वेन परमाणौ च चेष्टावदन्त्यावयवित्वरूपशरीरत्वविरहेण कथ परमाणुक्रियाया चेष्टात्वाङ्गीकारसम्भव द्रव्यान्तरानारम्भकत्वे सत्यवयवित्वमेव हि अन्त्यावयवित्वन्तच्च परमाणौ न सम्भवति परमाणोर्द्व्यणुकारम्भकत्वादवयवित्वाभावाच्च चेष्टावत्वमात्रस्य शरीरलक्षणत्वे तु हस्तादावपि शरीरमिति व्यवहारापत्तिरित्यशङ्कायामाह । शरीरलक्षणइति । शरीरत्वानुपपत्तिरिति । तथा च हस्तादौ शरीरव्यवहारे इष्टापत्तिरेवेति भाव । यद्वा शरीरलक्षणेऽन्त्यावयवित्वस्थाने द्रव्यारम्भकावयवाविभिन्नत्वमेवोपादेय तथा च हस्तादौ न शरीरव्यवहारापत्तिस्तस्य शरीररूपद्रव्यारभकत्वात् । ना वा परमाणूना शरीरत्वानुपपत्तिस्तेषामवयवित्वाभावादिति तु परमार्थ' । अतिरिक्तत्वासिद्धिरितीति । नानाधिकरणेष्वभावत्वकल्पने गौरवात् । यथाधिकरणातिरिक्ताभावसिद्धिर्लाघवात् । तद्वत्प्रकृतेपीति भावः । दूरस्थकार्येति । ईश्वरस्याणुत्वे एकशरीरांगीकारे तच्चेष्टया

युगपन्नानादूरदेशस्थकार्योत्पत्तेरसम्भवाद्देशान्तरस्थावयवेषु क्रियोत्पत्तेरसम्भवादिति भाव । स्थापनानुमानइति । जन्यं कृतिजन्यं कार्यत्वादित्यनुमानइत्यर्थः । जन्य कृत्य-जन्य शरीराजन्यत्वादिति सत्प्रतिपक्षस्य पूर्वमुद्भावितत्वेन तद्व्यावृत्यर्थं स्थापना-पदम् । साधनाव्यापकत्वाच्चेति । इद च स्वमतानुसारेण आचार्यानुयायिनां मते त्व-कुरादेरपि परमाणुरूपेश्वरशरीरजन्यत्वादिति मन्तव्यम् । सन्दिग्धोपाधित्वस्येति । उपा-धिनिश्चये हि हेतौ सोपाधिकत्वहेतुना व्यभिचारनिश्चय एव सम्भवति उपाधिसंदेहे च व्यभिचारसन्देह आवश्यक व्याप्यसन्देहेन व्यापकसन्देहस्यानुभवसिद्धत्वात् । व्यभि-चारस्य हि ज्ञानसामान्य व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकमिति सदिग्धोपाधित्वस्यापि दूषकत्वा-दितिभाव । ननूपाधिसन्देहाज्जायमानो व्यभिचारसन्देहो न घटान्तर्भावेन सम्भवति तत्र हेतुसत्वेपि साध्योपाध्योर्द्वयोरेव निश्चितत्वेन साध्यसन्देहासम्भवादपि तु क्षित्यकुरा-न्तर्भावेनैव व्यभिरसन्देहो वाच्य स च व्याप्तिज्ञाप्रतिबन्धक पक्षान्तर्भावेन व्यभि-चारसन्देहस्य तदप्रतिबन्धकत्वात् । अन्यथा ऽनुमिते. पूर्वं सर्वत्रैव पक्षे साध्यसन्दे-हसभवेन तत्र च हेतोर्निश्चयादनुमानमात्रोच्छेदापतिप्रसगस्स्यादित्यभिप्रेत्याशकतेत्त न चेति । इदं पुनरिहावधेय संभवत्यवच्छेदकताकलघुधर्मसत्वएव गुरुधर्मे स्वरू-पसबन्धरूपमवच्छेदकत्व न स्वीक्रियते सभवति लघौ गुरौ तदभावादिति, दीधित्यु-क्ते प्रकृते च जन्यत्वसामान्याभावादितिरिक्त एकशरीरजन्यत्वाभावः तन्निष्ठसा-ध्यसामानाधिकरण्ये च लघोरपि जन्यत्वाभावत्वस्य नावच्छेदकत्वसभव' तत्र त-स्यासत्वात् अन्यथा विशिष्टसत्तात्वस्यापि द्रव्यत्वाद्यपेक्षया गुरुत्वेनानवच्छेदक-त्वापातात् । न च जन्यत्वसामान्याभावत्वस्वजन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वे सत्यभावत्व जन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं च न तात्पर्याप्तप्रतियोगितावच्छे-दकताकत्व कि तु तन्निष्ठप्रतियोगितावच्छेदकताकत्व तथा च शरीरजन्यत्वा-भावेपि तदक्षतमेवेति वाच्यम् । तथा सति घटवृत्तिजन्यत्वाभावस्य पटादौ सत्वेन व्यभिचारिता तादृशजन्यत्वाभावस्य कर्तृजन्यत्वानुपपत्ते । अत एव न व्यर्थवि-शेषणतापि स्वसमानाधिकरणव्याप्यतावच्छेदकधर्मान्तरघटितएव तत्प्रसरात् जन्य-त्वाभावत्वशरीरजन्यत्वाभावत्वयोर्व्यधिकरणत्वात् । शरीरजन्यत्वाभावत्वस्य जन्य-त्वाभावत्वेनाघटितत्वात्सर्वमिदमसगतमिति, प्रतिभाति, तथापि परमते शरीरजन्यत्व नास्तीति यत्र प्रतीतिस्तत्र सर्वत्रैव कृतिजन्यत्व नास्तीति प्रतीतिरभ्युपगम्यते शरीराजन्यस्य कृतिजन्यपदार्थस्य तैरनंगीकारात् । समनियतभावयोश्च भेदे माना-भावेन भवति शरीरजन्यत्वाभावनिष्ठ कृतिजन्यत्वाभावत्वम् । कि च कृतिजन्य-

न्दिग्धोपाधिरित्यभिधानं ग्रन्थकृतां सङ्गच्छतइति । तन्न । कार्यत्वेव कृतित्वेन कार्यकारणभावरूपस्यानुकूलतर्कस्य सत्वेन कार्यरूपहेतोः साध्यव्याप्यत्व निश्चयत्वेन साध्यव्यापकत्वेनोपाधौ साध्याव्यापकत्वनिश्चयादिति । एवं चोक्तानुमानेनेश्वरसिद्धौ तदुच्चरितत्वेन वेदस्य प्रामाण्यनिश्चयाद्वेदोपि ईश्वरे प्रमाणमित्याह । द्यावाभूमी जनयन्निति । इत्यादय इति । आदिना ईश्वरमुपासीत यः सर्वज्ञस्स सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपः सोकामयते इत्यादीनां परिग्रहः । कार्यपक्षकानुमानं चोपलक्षणम् । सर्गाद्यकालीनद्व्यणुकप्रयोजकं कर्म प्रयत्नजन्यं कर्मत्वात् गुरुत्ववतां पतनाभाव पतनप्रतिबन्धक प्रयत्नप्रयुक्तः पक्षिपतनाभाववत् धृतित्वात् ब्रह्माण्डनाशः प्रयत्नजन्यः नाशत्वात् घटनाशवत् घटादिव्यवहारः स्वतन्त्रपुरुषप्रयोज्यः व्यवहारत्वात् आधुनिककल्पितलिप्यादिवत् वेदजन्यप्रमा वक्तृयथार्थवाक्यार्थज्ञानजन्या

त्वत्वापेक्षया शरीरजन्यत्वत्वस्य गुरुत्वेन तदवच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वेनैव हेतुता वाच्या तथा च तदपेक्षया लघुभूतेन कृतिजन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वेनैव तस्य हेतुता युक्ता तन्मते शरीराजन्यकृतिजन्यपदार्थनभ्युपगमेन तादृशाभावे जन्यत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्यैव तैरभ्युपगमसम्भवादिति दूषण सारम् । पक्षतत्समयोरिति । पक्ष उद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्न' तत्समस्तु तद्भिन्नत्वे सति साध्यसन्देहाक्रान्तस्तयोरित्यर्थ । प्रतिबन्धकत्वादिति । न चैवमुक्तरीत्यानुमानमात्रोच्छेदापत्तिरिति वाच्यम् । धूमो यदि वह्निव्यभिचारी स्यात्तर्हि वह्निजन्यो न स्यादित्यनुकूलतर्केण व्यभिचारसन्देहस्याप्यसम्भवादिति भाव प्रकृतार्थे ग्रन्थकृता सम्मतिमाह । अत एवेति । अनुकूलतर्कस्य सत्वेनेति । अनुकूलतर्काभावाहितव्यभिचारसन्देहस्यैव व्याप्तिनिश्चयप्रतिबन्धकत्वादिति भाव । निश्चयादिति । उपाधित्वसन्देहासम्भवादिति शेष' । नन्वनुमानस्यैवेश्वरसाधकत्वे तत्प्रतिपादकवेदोपनिषद्भागस्याध्ययनवैफल्यमित्याशङ्कामपनेतु वेदस्यापि प्रमाणतामूलकं मूले द्यावाभूमी इत्यादिश्रुतिप्रदर्शनमवतारयति । एवमिति । य सर्वज्ञेति । सामान्यरूपेण सर्वविषयकज्ञानवानित्यर्थ । सामान्यरूपेण सर्वविषयकज्ञानवत्व जीवानामपीत्यत सर्वविदितिविशेषरूपेणापि सर्वविषयकज्ञानवानित्यर्थ । कार्यानुमानमिति । कार्यपक्षकानुमानमित्यर्थ । कार्यायोजनेत्यादि कारिकायामपि कार्यादिपद तत्पक्षकानुमानपरम् । अत्र च ब्रह्माण्डनाश प्रयत्नजन्य इत्यनुमानस्य कृत्यनुमानद्वारा ईश्वरसाधक-

द्रव्यं गुणस्तथा कर्म
सामान्यं सविशेषकम् ।
समवायस्तथाभावः
पदार्थाः सप्त कीर्तिताः ॥ २॥

पदार्थान्विभजते । द्रव्यमिति । अत्र प्रथमस्याभावत्वकथ-
नादेव षण्णां भावत्वं प्राप्तं तेन भावत्वेन पृथगुपन्यासो न

शाब्दप्रमात्वात् चैत्रवाक्यजन्यप्रमावत् वेदः असंसारिपुरुषप्रणीतः वेदत्वा-
त् वेद. पौरुषेयः वाक्यत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा काव्यमिति व्यतिरेकदृ-
ष्टान्तः भारतवत् द्व्यणुकपरिमाणज[illegible]कासंख्या अपेक्षाबुद्धिजन्या एकत्वा-
न्यसंख्यात्वादित्यनुमानान्तराण्यपि साक्षात्परंपरया वा ईश्वरसाधकानि
बोध्यानीति । तदुक्तम् । कार्यायोजनधृत्यादेः पदात्प्रत्ययतः श्रुते । वा-
क्यात्संख्याविशेषाच्च साध्यो विश्वविदव्यय इति ॥ १ ॥ आयोजनं
कर्म पद्यते गम्यते अनेनेति पदं व्यवहार इति सङ्क्षेपः । मूले शिष्या-
वधानाय । प्रतिजानीते द्रव्यं गुण इति । निरूप्यन्ते इति शेषः । संयोगा-
पेक्षया कर्मणो ऽतिरिक्तत्वं नास्ति इति भूषणमतं निराकर्तुं तथेत्यु-
क्तं यथा गुण पृथक् पदार्थः तथा कर्मापीत्यर्थ । अभावो ऽधिकरणात्मक
एवेति प्राभाकरमतं दूषयितुं पुनस्तथेत्युक्तं युक्तिश्चाग्रे वक्ष्यते । यद्यपि वि-

---

त्वं घटादिव्यवहार' स्वतन्त्रपुरुषप्रयोज्य इत्याद्यनुमान तु साक्षादीश्वरसाधकमिति
विभागो बोध्य । प्रतिजान[illegible] । स्वकर्तव्यत्वेन निर्देश प्रतिज्ञा द्रव्य गुण इत्या-
दिकारिकाया द्रव्यादिनि[illegible]त्व.प्रतिपादनात्प्रतिजानीतइत्यसङ्गतमत
शेष पूरयति । निरूप्यतइतीति । न्यूनाधिकसङ्ख्येति । तद्व्यवच्छेदार्थमेव विभाग-

कृतः । एते च पदार्था वैशेषिके प्रसिद्धाः नैयायिकाना-
मप्यविरुद्धाः, प्रतिपादितं चैवमेव भाष्ये । अत एवोपमा-

भागवाक्यस्य न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदकतयैव सप्तत्वसङ्ख्या लब्धा त-
थापि सप्तग्रहणं स्पष्टार्थम् । नन्वन्ये पदार्थाः कुतो नोक्ता इत्यत आह ।
कीर्तिता इति । तथा चैतेभ्योऽन्ये पदार्था न सन्त्येव कणादप्रभृतिभिरनुक्त-
त्वादिति भावः । नन्वितरेषु ग्रन्थेषु षड्भावपदार्थाः सप्तमस्त्वभाव इति
निरूपितं तथैवात्र कुतो न निरूपितमित्याशङ्क्याह । मुक्तावल्यां सप्तमस्ये-
ति । अत्र समवायैकार्थसमवायान्यतरसम्बन्धेन सत्तावत्त्वं भावत्वं तदभा-
वो ऽभावत्वमिति । प्राप्तं अर्थात्प्राप्तं । तेन प्राप्तत्वेन । पृथगनुपन्यास इति ।
भावत्वेनोपन्यास इत्यर्थः । तेषामिति शेषः । नन्वन्ये पदार्थाः कथं न स-
न्ति न्यायग्रन्थे षोडशपदार्थनिरूपणादित्याशङ्क्य नैयायिकानामपि मते
सप्तपदार्था इत्यविरुद्धं षोडशपदार्थानां सप्तपदार्थेषु अन्तर्भूतत्वादित्याह ।
एते चेति । उक्तार्थे भाष्यसम्मतिमाह । प्रतिपादितं चेति । एवमेवेति । द्र-

करणादिति भाव । कुतो न निरूपितमिति । पदार्थो द्विविध भावो ऽभावश्च द्र-
व्यादय षड्भावा शेषस्त्वभाव इति रीत्या कुतो न निरूपितमित्यर्थ । मूले सप्त-
मस्येति । यद्यपि सप्तमस्याऽभावत्वकथनेऽपि तदितरेषा भावत्व दुर्लभमेव नह्येक-
स्य ब्राह्मणत्वे प्रतिपादिते तदितरेषा सर्वेषामब्राह्मणत्व प्रतिपादित भवति तथाप्ये-
तस्य विभागवाक्यतया परस्परासङ्कीर्णव्याप्यधर्मकथनस्यैव विभागरूपतया द्रव्या-
दीनामभावत्वे ऽभावत्व विभाजकमेव न स्यादिति द्रव्यादीनामभावत्वाभावात्परि-
शेषाद्भावत्व प्राप्तमिति भाव । समवायेति । यद्यपि समवायस्य समवायघटितसा-
मानाधिकरण्येन, सत्तावत्व स्वरूपसम्बन्धेनैव तस्य वृत्तेस्तथापि समवायत्वस्य स-
सर्गतानवच्छेदकत्वेपि स्वरूपत्वेन समवायस्यैव स्वसम्बन्धत्वेन न तस्य समवायेन
वृत्तित्वक्षतिरिति मन्तव्यम् । अर्थात्प्राप्तमिति । अनुमानात्प्राप्तमित्यर्थ । अनुमानं
च द्रव्यादयो भावा अभावत्वव्यधिकरणधर्मवत्वादित्येव रूपम् । न च द्रव्यत्वादौ
विभाजकधर्मे ऽभावत्ववैयधिकरण्यमेवाप्रसिद्धमिति वाच्यम् । परस्परासमानाधिकर-
णव्याप्यधर्मरूपेण यावता सामान्यवता प्रतिपादनस्यैव विभागरूपतया द्रव्यत्वादी-

व्यगुणकर्मसामान्यविशेषसमवायाभावाः सप्तैव पदार्थाः षोडशानामत्रैवा-न्तर्भावादिति प्रतिपादितमित्यर्थः। कथमन्तर्भाव इति चेदित्थं, प्रमाणस्ये-न्द्रियादेः द्रव्ये व्याप्तिज्ञानादेर्गुणे प्रमेयस्यात्मशरीरेन्द्रियस्वरूपस्य द्रव्ये अर्थस्य गन्धरसरूपस्पर्शशब्दस्वरूपस्य गुणे बुद्धेर्गुणे मनसो द्रव्ये प्रवृत्तेर्गुणे दोषाणामिच्छाद्वेषमिथ्याज्ञानस्वरूपाणां रागद्वेषमोहपदप्रतिपाद्यानां गुणे प्रेत्य मृत्वा भावो जननमिति व्युत्पत्त्या मरणोत्तरजन्मत्वं प्रेत्यभाव-पदप्रवृत्तिनिमित्तं चरमप्राणशरीरसंयोगध्वंसो मरणं आद्यशरीरप्राणसं-योगो जन्म तथा च मरणानन्तरं तादृशसंयोगरूपस्य तस्य गुणे सुखदुःख संवेदनस्वरूपस्य मुख्यफलस्य गुणे गौणमुख्यसाधारणजन्यमात्रस्वरूपफ-लस्यापि द्रव्यादिषु पीडालक्षणस्य दुःखस्य गुणे अन्तर्भावः। अपवर्गस्तु आत्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिः दुःखानि शरीरं षडिन्द्रियाणि षट् विषयाः ष-ट् बुद्धयः सुखं दुःखं चेत्येकविंशति। तत्र दुःखत्वजातिशून्ये शरीरादौ दुःखसम्बन्धितया गौणं दुःखत्वं स्वर्गादिसुखस्यापि तन्नाशज्ञानेन दुःख-सम्बन्धित्वमव्याहतमेव। नचैकविंशतिदुःखान्तर्गतयोर्मनःश्रवणयोर्नित्य-त्वात् कथं तन्नाश इति वाच्यम्। यद्रूपाविशिष्टस्य श्रवणस्य ज्ञानद्वारा दुःख-हेतुतया दुःखत्वं तद्रूपस्य कर्णशष्कुल्या नाशे तद्विशिष्टश्रवणेन्द्रियरूप-दुःखनाशात्। एवमात्मसंयोगरूपव्यापारविशिष्टस्यैव मनसो ज्ञानद्वाराद्दुःख-

नामभावत्वसामानाधिकरण्य तेषां विभाजकत्वस्यैवानुपपत्तेरिति भावः। चरमेति। प्राणशरीरसंयोगे चरमत्वञ्च स्वसजातीयशरीरवृत्तिप्राणसयोगप्रागभावानाधिकरणत्व-मेवमाद्यत्वमपि तथाविधप्राणसयोगध्वसानधिकरणत्वमिति बोध्यम्। गौणमिति। लाक्षणिकमित्यर्थः। दु खत्व दुःखपदप्रतिपाद्यत्वं दु खसबन्धस्तु जनकत्वादिरूप इ-ति भाव। ननु दुःखसंबन्धित्वाद्दु खत्वं सुखे न सभवति तस्य दुःखासंबंधित्वा-त्। न च सुखस्यापि दुःखसमानाधिकरणत्वात्तत्वमक्षतमिति वाच्यम्। तथासत्या-त्यतिकदु खनिवृत्तेरपि पूर्वतनदुःखसमानाधिकरणत्वेन दु खत्वापतेः। न च स्वसमा-नाधिकरणदु खासमानकालीनत्वादिरूपो दु खसंबन्धो नोक्तनिवृत्तावस्मदादिसुखे च तादृशदुःखसमानकालीनत्वात्तदक्षतमेवेति वाच्यम्। तथापि स्वर्गीयसुखे यन्न दु खे-न सभिन्नमित्यादिश्रुतिविरोधेन तथात्वस्य स्वीकर्तुमशक्यतया दु खत्व न संभवत्ये-वेत्याशकामपनेतुमाह। स्वर्गादिसुखस्येति। तथा च यन्नदु.खेनेत्यादिश्रुतौ दु खप-

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

रूपतया व्यापारनाशेन तद्विशिष्टमनारूपदुःखनाशसंभवादिति । दुःखनिवृत्त्यावात्यन्तिकत्वं च स्वसमानाधिकरणदुःखासमानकालीनत्वम् । नन्वेतादृशदुःखध्वंसस्य मुक्तित्वे कथं तत्त्वज्ञानसाध्यता तस्येपि चेत्, इत्थं, तत्त्वज्ञानेन मिथ्याज्ञानवासनानाशः वासनानाशे च दोषस्य वासनाविशिष्टरागादेरभावः विशेषणाभावे विशिष्टाभावात् रागरूपहेत्वभावे च प्रवृत्तेर्धर्माधर्मरूपाया अभावानुत्पत्ति तदनुत्पादे प्रारब्धकर्माधीनदेहान्यदेहसम्बन्धरूपजन्माभावः भोगतत्त्वज्ञानाभ्यां प्रारब्धतद्भिन्नकर्मनिवृत्तिरिति जन्माभावे दुःखानुत्पादः तथा च स्वसमानाधिकरणदुःखासमानकालीनत्वरूपविशेषणांशे तत्त्वज्ञानस्य प्रयोजकत्वान्मुक्तेस्तत्त्वज्ञानसाध्यत्वं तथा च सूत्रं दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्ग इति । अस्यार्थः पठितेषु जन्मादिषु मध्ये उत्तरोत्तराणामपाये तदनन्तराभावादव्यवहितपूर्वाभावात् । तथा च तत्त्वज्ञानेन मिथ्याज्ञानस्य नाशः तेन दोषाणां नाशः तेन प्रवृत्तेरनुत्पादः तेन जन्मानुत्पादस्तेन दुःखानुत्पाद इति पूर्वोक्त एवार्थः पर्यवसितः । एकविंशतिदुःखनाशस्तु स्वकारणसाध्यो न तत्र तत्त्वज्ञानस्य प्रयोजकतेति वदन्ति । नव्यास्तु योग्यविभुविशेषगुणनाशं प्रति स्वोत्तरवर्त्तिगुणानां कारणत्वात् स्वोत्तरोत्पन्न-

दुं स्वर्गनाशज्ञानजन्यदु.खातिरिक्तदु खपरमिति व विरोध इति भावः । व्यापारनाशेनेति । मन.क्रियया मनःसंयोगरूपव्यापारनाशेनेत्यर्थः । यद्यपि भाव्यमुक्तिदशायामपि मन संयोगातर वर्ततएव तथापि तस्य न व्यापारत्वं; पुरीतद्भिन्नदेशावच्छिन्नमन संयोगस्यैव ज्ञानसाधनत्वेन तथात्वान्मुक्तौ च शरीराभावादिति भावः। स्वसमानाधिकरणेति । शुकादिमुक्त्यावव्याप्तिवारणाय स्वसमानाधिकरणनिवेशः इदानींतनास्मदादिदु खध्वसे ऽतिव्याप्तिवारणायासमानकालीनत्वातनिवेश । नन्वेतावता चरमदु खध्वसो मुक्तिरित्यायातं चरमदु खस्यापि योग्यविभुविशेषगुणत्वेन स्वानन्तरोत्पन्नविशेषगुणेन नाशसम्भवान्मुक्त्यर्थं तत्वज्ञानापेक्षा न स्यादित्याशङ्कते । नन्वित्यादिना । सूत्रार्थमाह । अस्यार्थइति । नन्वनन्तरपदस्योत्तरार्थकतया दु खाभावे जन्माभावस्य प्रयोजकत्व स्यात् दु खजन्मेत्यादिसूत्रपठिते जन्माभावे प्रवृत्त्यभावस्याप्रयोजकतया सूत्रार्थानुपपत्तिश्चेत्याशङ्कानिरासायानन्तरपदस्याव्यवहितपूर्वार्थकतामाह । अव्यवहितपूर्वाभावादिति । वदन्तीत्यस्वरसोद्भावन तद्बीजं तु वि-

गुणेनैव दुःखध्वंसरूपमुक्तिसंभवेन न तत्र तत्त्वज्ञानापेक्षेति दुःखपदं दुःखसाधनदुरितपरतया व्याख्येयं दुरितस्य च योग्यगुणत्वाभावाच्च स्वोत्तरवृ-

शेष्याप्रयोजकस्यापि विशेषणाशप्रयोजकतामादाय विशिष्टप्रयोजकत्वोपगमे वह्नि-धूमप्रयोजक इति वद्वह्निधूमवत्पर्वतप्रयोजक इति व्यवहारापत्तिरेव । स्वोत्तरवर्त्तिगुणानामिति । उत्पत्तिसम्बन्धेन स्वोत्तरवर्तिविशेषगुणानामित्यर्थः । तेन स्वस्यापि स्वोतरवर्तित्वेपि न ज्ञानादीना क्षणिकत्वापत्ति न वा द्वितीयक्षणोत्पन्नघटादिसयोगेनैवापेक्षाबुद्धेर्नाशापत्तौ द्वित्वादीनां क्षणत्रयावस्थायित्वासंभवेन स्वोत्पत्तिद्वितीयक्षणोत्पन्ननिर्विकल्पकेन स्वतृतीयक्षणएव द्वित्वप्रत्यक्षस्य वक्तव्यतया तदानीं च द्वित्वाभावात्तत्प्रत्यक्षानुपपत्ति । न च प्रत्यक्षे विषयस्य कारणत्वेपि द्वितीयक्षणे द्वित्वसत्वात् तृतीयक्षणे तत्प्रत्यक्षोत्पत्तौ किं बाधकमिति वाच्यम् । प्रत्यक्षे विषयस्य कार्यकालवृत्तितया कारणत्वात् नाशोत्पत्तिक्षणे घटप्रत्यक्षस्यानुभवविरुद्धत्वात् द्वित्वादीना क्षणत्रयावस्थायित्वे तु तृतीयक्षणे द्वित्वप्रत्यक्षे न काप्यनुपपत्ति । न च विशेषगुणत्वेन कारणत्वेपि द्वित्वोत्पत्तिक्षणोत्पन्नज्ञानादिना ऽपेक्षाबुद्धिनाशे तृतीयक्षणे द्वित्वनाशापत्या द्वित्वप्रत्यक्षानुपपत्तितादवस्थ्यमिति वाच्यम् । द्वित्वाद्युत्पत्तिक्षणे विशेषगुणोत्पत्यनङ्गीकारात् विशेषगुणं प्रत्युत्पत्तिक्षणावच्छिन्नद्वित्वादिप्रतिबन्धकतामङ्गीकृत्यैव द्वितीयक्षणे तदनङ्गीकारसम्भवादिति ध्येयम् । न चैवमपि सुषुप्तिप्राक्कालोत्पन्नविशेषगुणानां नाशानुपपत्तिरिति वाच्यम् । तत्रागत्या स्वोत्तरवर्तित्वविशिष्टस्य स्वस्यैव नाशकत्वाभ्युपगमात् सर्वत्र स्वोत्तरवृत्तित्वेन नाशकत्वे अपेक्षाबुद्धेस्तृतीयक्षणे स्थायित्वानुपपत्तिरिति बोध्यम् । दुरितपरतयेति । तथा च पापध्वंस एव मुक्तिर्न दुःखध्वंस इति नोक्तानुपपत्ति । ननु पापस्याप्यात्मविशेषगुणत्वेन स्वोत्तरोत्पन्नगुणेनैव तन्नाशसम्भवात्कथं पापध्वंसस्यापि तत्वज्ञानसाध्यतेत्याशङ्कामपनेतुं नाश्यतावच्छेदककोटौ योग्यता निवेश्य स्वोत्तरवर्तिगुणनाश्यतां वारयति । दुरितस्यचेति । न च पापस्य स्वोत्तरवर्तिगुणनाश्यत्वे इष्टापत्तिसंभवेन नाश्यतावच्छेदककोटौ योग्यतानिवेशो व्यर्थ इति वाच्यम् । तथासति पापस्य प्रायश्चित्तनाश्यताबोधकश्रुतिविरोधापत्तेरिति भाव । न चैवं पापस्य प्रायश्चित्तेनापि नाश्यतया कथ मुक्ति प्रति तत्वज्ञानत्वेन कारणता प्रायश्चित्तजन्यपापध्वसे व्यभिचारादिति वाच्यम् । तादृशव्यभिचारवारणायैव स्वसमानाधिकरणदुरितासमानकालीनत्वरूपात्यातिकत्वस्य कार्यतावच्छेककोटिप्रवेशितत्वात् । न चैव पापध्वसेन

त्रिगुणनाश्यतोति तन्नाशरूपमुक्तेस्तत्त्वज्ञानसाध्यत्वमेवेत्याहुः । तथा चैता-दृशापवर्गस्याभावे । संशयस्य गुणे साध्यतया इच्छारूपविषयप्रयोजनस्य यथायथं द्रव्यादिषु साध्यसाधनोभयवत्तानिश्चयाविषयस्य दृष्टान्तस्य यथा यथं द्रव्यादिषु तत्तच्छास्त्रसिद्धार्थरूपस्य सिद्धान्तस्य द्रव्यादिषु शब्दस्व-रूपप्रतिज्ञानाद्यन्यतमरूपाणामवयवानां गुणे व्याप्यारोपेण व्यापकारोपस्य तर्कस्य गुणे निर्णयस्य गुणे तत्त्वबुभुत्सो· कथारूपवादस्य गुणे विजिगीषु कथारूपजल्पस्य गुणे स्वपक्षस्थापनाहीनकथारूपवितण्डायाः गुणे अनुमि-तितत्कारणज्ञानान्यतरप्रतिबन्धकज्ञानरूपाणां हेत्वाभासानां यथायथं द्र-व्यादिषु अभिप्रायान्तरेण प्रयुक्तशब्दस्यार्थान्तरं परिकल्प्य दूषणाभिधान-रूपस्य छलस्य गुणे असदुत्तररूपजातेर्गुणे पराजयहेतुस्वरूपानिग्रहस्थानानां यथायथं द्रव्यादिष्वन्तर्भावः । निग्रहस्थानानि प्रतिज्ञाहानिः प्रतिज्ञान्तरं प्रतिज्ञाविरोधः प्रतिज्ञासंन्यासो हेत्वन्तरमर्थांतरं निरर्थकमविज्ञातार्थकमपा-र्थकमप्राप्तकालं न्यूनमधिकं पुनरुक्तमननुभाषणमज्ञानमप्रतिभा विक्षेपो म-तानुज्ञा पर्यनुयोज्योपेक्षणं निरनुयोज्यानुयोगोपसिद्धान्तो हेत्वाभासाश्च । अत्र चकारोनुक्तसमुच्चयार्थस्तेन दृष्टान्ते साधनवैकल्यादीनां परिग्रह ।

नत्वज्ञानस्य प्रयोजकता किन्तु तद्विशेषणीभूतस्वसमानाधिकरणदुरितासमानकाली-नत्वएवेति प्राचीनमतादविशेष इति वाच्यम् । ध्वसव्यक्तीनां परस्परभिन्नत्वेन प्रा-यश्चितजन्यपापध्वंसव्यक्तौ तत्वज्ञानजन्यत्वासभवेपि तत्वज्ञानाव्यवहितोत्तरपापध्व-सव्यक्तौ तत्वज्ञानजन्यत्वे बाधकाभावादिति भावः । यद्यप्येवं सति तत्वज्ञानानुत्त-रदु खव्यक्तिनाशे तत्वज्ञानाजन्यत्वासभवेपि तत्वज्ञानोत्तरतद्व्यक्तौ तज्जन्यत्वसभवेन प्राचीनमतेपि न दोषस्तथाप्येतदस्वरसेनैवाहुरित्युक्तत्वात् । तथा च दु खध्वसस्य मुक्तित्वेप्युक्तरीत्यानुपपत्यभावात् दु खपदस्य दुरितलक्षणाकल्पनं नव्यानां कुकल्प-नमेवेत्यस्वरस आहुरित्यनेन सूचित । अथ ज्ञानाग्नि· सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुतेर्जु-नेति स्मृत्या दुरितस्य ज्ञाननाश्यत्वबोधनात् पापनाशरूपमुक्तौ तत्वज्ञानसाध्यत्वा-गीकारः सभवत्येव दुःखध्वसस्य तत्वज्ञानजन्यताबोधकमानाभावेन न तथात्वसभव इति चेदिहापि तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पथा विद्यते ऽयनायेति श्रुतेरेव प्रमाणत्वसभवादात्यतिकदुःखनिवृत्तेरेवातिमृत्युशब्दार्थत्वात् तत्वज्ञानोत्तरदुःखव्य-क्ते स्वसाक्षात्कारेण नाश्यत्वस्येव तत्वज्ञानोत्तर प्रारब्धदुरितव्यक्तीनां भोगनाश्य-

तत्र विशिष्यप्रतिज्ञातस्य पक्षादेः परित्यागरूपप्रतिज्ञाहानेरभावे परोक्तदोषोद्दिधीर्षया पूर्वानुक्तविशेषणविशिष्टतया प्रतिज्ञातार्थकथनरूपस्य प्रतिज्ञान्तरस्य गुणे स्वोक्तसाध्यादिविरुद्धहेत्वादिकथनरूपप्रतिज्ञाविरोधस्य गुणे। स्वोक्तसाध्यादेः परेणदूषणे कृते तत्साध्यापलापरूपस्य प्रतिज्ञासंन्यासस्याभावे। परोक्तदूषणोद्दिधीर्षया पूर्वोक्तहेतुतावच्छेदकातिरिक्तहेतुतावच्छेदकविशिष्टकथनरूपस्य हेत्वन्तरस्य गुणे । प्रकृतानाकाङ्क्षिताभिधान रूपार्थान्तरस्यगुणे। अवाचकपदप्रयोगरूपनिरर्थकस्य गुणे । परिषत्प्रतिवादिबोधानुकूलोपस्थित्यजनकवाक्यप्रयोगरूपाविज्ञातार्थस्य गुणे। अभिमतवाक्यार्थबोधानुकूलाकाङ्क्षाशून्यपदप्रयोगरूपस्यापार्थकस्य गुणे। समयनिबन्धनविषयीभूतकथाक्रमविपरीतक्रमेणाभिधानरूपस्याप्राप्तकालस्य गुणे। यत्किंचिदवयवशून्यावयवाभिधानरूपस्य न्यूनस्य गुणे। अधिकहेत्वाद्यभिधानरूपस्याधिकस्य गुणे। पुनरभिधानरूपस्य पुनरुक्तस्य गुणे । परिषदा त्रिभिरभिहितस्याप्यप्रत्युच्चारणरूपस्याननुभाषणस्याभावे । परिषदा विज्ञातार्थस्य वादिना त्रिरभिहितस्याप्यविज्ञानरूपस्याज्ञानस्याभावे । उत्तरार्हं परोक्तं बुद्ध्वाप्युत्तरस्याप्रतिपत्तिरूपाया अप्रतिभाया अभावे। असम्भवत्कालान्तरकार्यव्यासङ्गमुद्भाव्य कथाविच्छेदरूपस्य विक्षेपस्याभावे। स्वपक्षे दोषमनुद्धृत्य परपक्षे दोषाभिधानरूपमतानुज्ञाया गुणे। निग्रहस्थानं प्राप्तवतो निग्रहस्थानानुद्भावनरूपस्य पर्य्यनुयोज्यापेक्षणस्याभावे। निग्रहस्थानानवसरे तन्निग्रहस्थानाभिधानरूपस्य निरनुयोज्यानुयोगस्य

ताया एव स्वीकरणीयत्वेन विशेषाभावात् श्रुतिबलादेव विशिष्टदुःखध्वंसे तत्वज्ञानसाध्यताया व्यवस्थापनसंभवात्। किं च कर्ममात्रनाशस्यैव तत्वज्ञानजन्यताया बोधिततया स्वसमानाधिकरणपुण्यासमानकालीनपुण्यध्वंसस्यापि मुक्तित्वापत्तिः । न चेष्टापत्तिः, सुखदुःखाभावयोस्तज्जनकाभावानात्मकत्वेन पुरुषार्थत्वादित्यलं पल्लवितेन। परित्यागरूपेति। पक्षादेः परित्यागः पक्षस्य पक्षत्वेन प्रतिपादनाभाव इति तस्याभावरूपतेति भाव । प्रतिज्ञातार्थेति। साध्येत्यर्थ। साध्यापलापेति। साध्यस्यापलाप. साध्यत्वेनानुक्तिरेवेति भाव । अवाचकेति। हुफडादीत्यर्थः। वाचकवाक्येति। अत्र वाचकत्वं शक्त्या बोधजनकत्वमेव न तु शक्तिः, वाक्ये तदभावात् तादृशवाक्यं भूम्तन हिमभेषजवदित्यादिकमप्रसिद्धार्थकपदघटितम्। अपार्थकस्येति।

नचिन्तामणौ सप्तपदार्थभिन्नतया शक्तिसादृश्यादीनामतिरिक्तपदार्थत्वमाशंकितम् । ननु कथमेतएव पदार्थाः शक्तिसादृश्यादीनामप्यतिरिक्तपदार्थत्वात् । तथाहि, मण्या-

गुणे । कथायां स्वीकृतसिद्धान्तप्रच्यवनरूपस्यापसिद्धान्तस्याभावे । हेत्वाभासानां पूर्वोक्तलक्षणानां द्रव्यादिष्वन्तर्भाव इति । भाष्यस्यार्षत्वमाशङ्क्य मणिकृतां संमतिमाह । अत एवेति । मण्यादिसमवधाने सति वह्निना दाहोत्पत्तिवारणाय मण्यादेः कारणविघटकत्वरूपा प्रतिबन्धकता वाच्या सा च वह्निनिष्ठदाहानुकूलशक्तिरूपकारणविघटकतयैव निर्वहति मण्यादिप्रतिबन्धकत्वान्यथानुपपत्त्या सिद्धायाः शक्तेः षड्भावेष्वनन्तर्भूतत्वादतिरिक्तत्वमिति पदार्थाः सप्त कीर्तिता इति मूलमयुक्तमित्यभिप्रायेण प्रभाकारः शङ्कते । नन्विति । अतिरिक्तेति । सप्तपदार्थातिरिक्त इत्यर्थः ।

पर्वतो वन्हिरधिकरणमित्यादेरपार्थकस्येत्यर्थः । असम्भवत्कालांतरेति । सुतदारादिपरिरक्षणरूपेत्यर्थ । कथाविच्छेद । शब्दोच्चारणाभावः । सिद्धातस्य । तार्किकाद्यभिमतसिद्धार्थस्य स्वीकृतस्य स्वेन साधनीयतयांगीकृतस्य । प्रच्यवः । अनुपपादन,मेव च तस्याभावरूपतेति भाव । आर्षत्वमाशक्येति । तथा च भाष्यकारस्य महर्षित्वेन तेजस्विना न दोषाय वह्नेः सर्वभुजो यथेति वचनादनुपपन्नार्थप्रतिपादनं न दोषायेत्यभिप्रायेण मणिकारस्येदानींतननरस्यापि तादृशार्थप्रतिपादकता मुक्तावलीकारेणाभिहितेति भावः । षड्भावेष्विति । शक्ते स्पर्शशून्यत्वात् पृथिव्यादिचतुष्टये द्रव्ये नातर्भाव उत्पादविनाशशालित्वादाकाशादिपचकेष्वप्यनतर्भावात् नापि गुणकर्मणोः कपालादिरूपादिषु घटरूपाद्युत्पादकशक्तिसत्वान्नापि सामान्यविशेषसमवायेषु उत्पादविनाशशालित्वादित्यर्थ । अतिरिक्तत्वमिति । सप्तपदार्थातिरिक्तत्वमित्यर्थः । न च तस्या अभावातर्भावसभवात्कथं सप्तपदार्थातिरिक्तत्वमिति वाच्यम् । नञोल्लिखितप्रत्ययाविषयत्वेन प्रतियोगिकत्वाननुभवेन च तस्या अभावेप्यनंतर्भावादिति भावः । वस्तुतस्तु षड्भावेष्विति पाठ. प्रामादिकस्तावन्मात्रेण सप्तपदार्थातिरिक्तत्वसिद्धे हेत्वतरपूरणे च गौरवापत्त्या क्लृप्तपदार्थेष्वित्येव वक्तुमुचितत्वात् । यथोत्पत्तिविनाशशालित्वेन नित्यद्रव्यादिषु शक्तेर्नान्तर्भावस्तथैव नित्यात्य-

दिसमवहितेन वन्हिना दाहो न जन्यते तच्छून्येन तु ज-

अतिरिक्तपदार्थतामेव व्यवस्थापयति, तथाहीत्यादीना मन्त्रौषध्यादिपरिग्रहः। समवहितेन, समीपवर्तिना । ननु वह्निरूपकारणाभावादेव न दाह इति न मण्यादेः प्रतिबन्धकत्वमतः समवहितेन वह्निनेति । दाहो रूपान्तरोत्पत्तिः पूर्वरूपपरावृत्तिर्वा मण्याद्यतिरिक्तस्य प्रतिवन्धकत्वं खण्डयति । तच्छून्येति । मणिसमवधानशून्येनेत्यर्थ । ननु वह्नौ यदि दाहानुकूला शक्तिस्तदा मण्यादिसत्वे कुतो न दाह इति चेत्तत्राह । तत्रेति । पूर्वोक्तयुक्त्या शक्तिसिद्धावित्यर्थः । दाहानुकूलेति । अत्र चानुकूलत्वं कारणतदवच्छेदकसाधारणं तेन शक्तेः कारणतावच्छेदकत्वेपि न क्षति । नाश्यतइत्यस्य कल्प्यते इत्यनेनान्वयः । तथा च वह्निनिष्ठशक्तित्वावच्छिन्नं प्रति मणित्वेन नाशकत्वस्वीकारेण मण्यादिकसत्वदशायां शक्तेरभावादेव न दाह इति भावः। ननु मण्यादेर्यदि शक्तिनाशकत्व तदा सत्युत्तेजकविशिष्टमण्यादावपसारिते वा दाहानापत्तिरित्यतआह । उत्तेजकेनेति ।

तान्योन्याभावयोरपि विनाशित्वेन ध्वसे उत्पन्नत्वेन प्रागभावेप्यनतर्भावसभवाच्चेति ध्येयम् । रूपपरावृत्तिर्वेति । रूपनाशो वेत्यर्थ । लाघवमेवोत्तरकल्पानुसरणे बीजम् । ननु मूले तच्छून्ये नतु जन्यतइत्युक्तिर्व्यर्था तस्या प्रतिबन्धकत्वासाधकत्वात् । अतस्तस्यामण्यतिरिक्तप्रतिबन्धकताखडकत्वेन सार्थकता व्यवस्थापयति । मण्याद्यतिरिक्तेति । गगनादीना प्रतिबन्धकत्वमित्यर्थ । तथा च गगनादीना प्रतिबन्धकत्वे मणिशून्यदशायामपि वह्निना दाहो न स्यात्प्रतिबन्धकसत्वादतो मण्यादेरेव प्रतिबन्धकता वाच्येति मूलाभिप्राय इतिभाव । पूर्वोक्तयुक्त्येति । मण्यादिसमवधाने सतीत्यादिना स्वेन पूर्वमुक्तयुक्त्येत्यर्थ. । कारणतावच्छेदकत्वेपीति। वन्हित्वेन वन्हे शक्तित्वेन वह्निनिष्ठशक्तित्वेन वा शक्तेश्च दाह प्रति कारणत्वे गौरवाच्छक्तिविशिष्टवन्हित्वेनैव कारणत्वौचित्यात् शक्ते कारणत्वाभावादिति भाव । वस्तुतो मीमा-

---

सकैर्घटादिक प्रति ततत्कारणेषु घटाद्यनुकूलामपि तामेव शक्ति कल्पयित्वा तादृशविलक्षणशक्तिमत्वेनैव कारणत्वस्यागीकाराद्दडचक्रादिभेदेनापि न कारणताबाहुल्यमित्यपि लाघवमेतन्मतइति मतव्यम् । वाकारार्थइति । उत्तेजकम''ग्रपमारणयोरेक-

न्यते तत्र मण्यादिना वन्हौ दाहानुकूला शक्तिर्नाश्यते उत्तेजकेन मण्याद्यपसारणेन च जन्यते इति कल्प्यते। एवं सादृश्यमप्यतिरिक्तः पदार्थः, तद्धि न षट्सु भावेष्व-

---

मण्याद्यपसारणेन चेत्यत्र चकारो वाकारार्थे । न च दाहं प्रति मण्यभावत्वेन हेतुत्वकल्पनान्न मणिसमवधानकाले दाहापत्तिरिति वाच्यं, मण्यभावत्वेन रूपेण स्वतन्त्रहेतुताकल्पने गौरवात्। विलक्षणशक्तिमत्त्वेन वह्नेः कारणत्वकल्पनस्यैवोचितत्वादित्यभिमानात् । नन्वेवं शक्तिसिद्धावपि तस्या अनतिरिक्तत्वासिद्धिरिति चेन्न। उक्तपदार्थेष्वनन्तर्भूतत्वात् तथाहि न तावत् द्रव्यात्मिका शक्तिः गुणादिवृत्तित्वात् अत एव न गुणात्मिका कर्मात्मिका वा। न च सामान्याद्यन्यतमरूपा उत्पत्तिमत्वे सति विनाशित्वादिति इति शक्तिपक्षः। एवमतिरिक्तां शक्ति प्रसाध्य सादृश्यस्याप्यतिरिक्तपदार्थतामवस्थापयति, एवमित्यादिना । अतिरिक्त इति। क्लृप्तसप्तपदार्थातिरिक्त इत्यर्थः । षड्भावानन्तर्भूतत्वादिति हेतुः पूरणीयः । तत्र सत्यन्तासि-

---

सत्वेपि दाहापत्त्या समुच्चितयोस्तयोर्दाहकारणत्वासभवादिति भाव । न मणिसमवधानकाल इति । मण्यभावस्य हेतुतयैव मणिसमवधानकाले दाहवारणसंभवान्नानतशक्त्यादिपदार्थकल्पनं युक्तमिति भाव । अभिमानादिति । वस्तुतस्त्वनंतशक्तिततत्प्रागभावध्वंसाना कल्पनामपेक्ष्य मण्यभावत्वेन कारणत्वातरकल्पनमेवोचित कल्प्यस्यैकत्वेन लघवादिति, सूचयितुमुक्तमभिमानादिति क्लृप्तपदार्थानतर्भूतत्वे मूलोक्तस्य षड्भावानतर्भूतत्वस्य न हेतुता संभवति अभावे व्यभिचारात् अत्र च भावातर्भूतत्वयोरभावद्वयस्य मिलितस्यैव हेतुत्व प्रत्येकयोर्भावाभावयोर्व्यभिचारित्वादिति मंतव्यम् । [illegible]ततो मूलोक्तस्य मिलिताभावद्वयस्यैवातिरिक्तपदार्थत्वे हेतुत्वसंभवेन हेत्वतर पूरयित्वा तत्र विशेषणविशेष्यभागप्रसिद्धिनिरासपरत्वेन तद्धीत्यादिग्रंथव्याख्यानस्यानुचितत्वादिति ध्येयम् । नाप्युभावइत्यनेनोक्तस्याभावानन्तर्भूतत्वस्य भावपदार्थे व्यभिचारादतो हेत्वन्तर पूरयति। षड्भावेति। तत्रेति। उक्तहेतावित्यर्थ घटकत्व सप्तम्यर्थ तस्य च सत्यन्ते ऽन्वय हेताविति हिशब्दो हेतुवाचकइत्यर्थ. । सप्तम्या वाचकत्वार्थकत्वात् तथा च हेतोरभेदेन च षड्भावानन्तर्भावविशेषणत्वमिति भाव । न चैव हेतुरित्युक्ते कुतइत्याकाङ्क्षोदयाद्धेतुनिरूपकानुक्त्या न्यूनत्वमिति वाच्यम्। हेत्वन्तरेति

न्तर्भवति सामान्येपि सत्वात् यथा गोत्वं नित्यं तथाश्वत्वमपि नित्यमिति सादृश्यप्रतीतेः। नाप्यभावे, सत्वेन प्रती-

द्धिं निरस्यति । तद्धीति । तत्सादृश्यं हि हेतौ । सामान्येपीति । सामान्येतरवृत्तित्वे सति सामान्यवृत्तित्वादित्यर्थः । तेन सामान्यत्वे न व्यभिचारः व्यतिरेकित्वे सतीति विशेषणान्न प्रमेयत्वादौ व्यभिचारः भावत्वे च द्रव्यादिषट्कान्यतमत्वरूपे हेतुमति साध्यस्य सत्वान्न व्यभिचार इति । यथेति । यद्धि सादृश्यं द्रव्यादावन्तर्भूतं तदा द्रव्यादेः सामान्यावृत्तित्वेन यथा गोत्वं नित्यं तथा अश्वत्वमित्यबाधितप्रतीतिर्न स्यादित्यर्थः । अभावेन्तर्भावमाशङ्क्य निराचष्टे । नापीति । यद्यप्यतिरिक्ताभावमनङ्गीकुर्वतः प्राभाकरस्य मते ऽभावेन्तर्भावचिन्ता न सम्भवति

न उक्तहेतुत्वस्याध्याहारेणोक्तहेतुहेतुत्वभिन्नषड्भावातभूतत्वाभावाश्रयस्सादृश्यमिति वाक्ये तात्पर्यात् । सामान्येतरवृत्तित्वे सतीति । सामान्येपीत्यपिना सामान्येतरस्य समुचितत्वादयमर्थो लभ्यतइति भाव । तेनेति । सामान्येतरवृत्तित्वोपपादनेनेत्यर्थः । अथ सामान्यत्वमनेकसमवेतत्वे सति नित्यत्वं तच्च ध्वसप्रागभावाप्रतियोगित्वरूपं तथा चाभावस्वरूप एवेति कथ व्यभिचार । न च विनिगमनाविरहेण नित्यत्वे सत्यनेकसमवेतत्वस्यापि सामान्यत्वरूपतासम्भवेन तस्य चानेकानुयोगिकसमवायप्रतियोगित्वस्य स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपस्य सामान्यात्मकतया भवति व्यभिचार इति वाच्यम् । एवमप्यभेदे आधाराधेयभावानुपगमेन सामान्ये वृत्तित्वासत्वेन व्यभिचाराप्रसक्ते । न च सामान्यत्व सामान्यत्वप्रकारकज्ञानरूपमेव विवक्षितमिति वाच्यम् । तथासति सामान्यविषयकज्ञानस्य विषयतया सामान्यसम्बन्धित्वात् सामान्येतरात्मवृतित्वाच्च सत्यतोपादानेपि व्यभिचारतादवस्थ्यात् व्यभिचारवारणरूपप्रयोजनाभावेन सत्यतसार्थक्यमात्राय वृत्तित्वस्थाने सम्बन्धित्वविवक्षाया अनुचितत्वाच्च । तस्मात् सामान्यानिरूपिताया सम्बधातरावच्छिन्नवृत्तिताया अप्रासिद्ध्या स्वरूपसम्बधावच्छिन्नसामान्यवृत्तित्वमेव हेतुर्वाच्य सामान्येन च तादृश सामान्यवृत्तित्वमिति व्यभिचारो दुर्घट एव, युक्तं चैतत । सादृश्यस्यातिरिक्तत्ववादिनापि स्वरूपसम्बन्धेनैव तस्य प्रकारत्वोपगमेन तस्य भूयो धर्मवत्वरूपतावादिनाऽपि स्वरूपेणैव तस्य प्रकारतागीकरणीया अनुभवे विवादासम्भवात् एकाकारप्रतीतेर्नानासम्ब-

यमानत्वादिति चेन्न। मण्याद्यभावविशिष्टवह्न्यादेर्दाहादिकं प्रति स्वातन्त्र्येण मण्यभावादेरेव वा हेतुत्वं कल्प्यते अनेनैव सामञ्जस्ये ऽनन्तशक्तितत्प्रागभावध्वंसकल्पनानौचित्यात्। नचोत्तेजके सति प्रतिबन्धकसद्भावेपि कथं दाह इति

तथापि परमतमभ्युपेत्येदं निराकृतमिति भावः। सत्वेन भावत्वेन प्रतीयमानत्वात् प्रमीयमानत्वात्। मणिसमवधानकालीनवह्निना दाहोत्पत्तिवारणाय प्राभाकरेण साधितां शक्तिं दूषयति। मण्याद्यभावेति। अतिरिक्तशक्तिकल्पनां पूर्वोक्तनाश्यनाशकभावकल्पनां चापेक्ष्य लाघवाद्दाहत्वावच्छिन्नं प्रति मण्यभावविशिष्टवह्नित्वादिनैव हेतुताकल्पनमुचितमिति भावः। दाहादिकमिति। आदिपदेन वह्नेः सङ्ग्रहः मणिसत्वे वह्नेरप्यनुत्पत्तेः। तथा च मणिरूपप्रतिबन्धकसत्त्वान्न दाहवह्नी इति भावः। ननु यदा कदा चिन्मण्यभावविशिष्टाद्वह्नेर्दाहापत्तिः कारणतावच्छेदकावच्छिन्नकारणसत्वस्यैव कार्योत्पत्तिनियामकत्वात् मण्यभावविशिष्टवह्नित्वं वह्निविशिष्टमण्यभावत्वं वा कारणतावच्छेदकमित्यत्र विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण गुरुभूतकार्यकारणभावद्वयापत्तिश्चेत्यत आह। मण्यभावादेरिति। तथा च प्रतिबन्धकत्वं न कार्यानुकूलधर्मविघटकत्वं बाधज्ञान-

न्धेन तत्प्रकारकत्वानौचित्याच्च। अत एव ग्रन्थकृतापि तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्म इत्यनुक्त्वा तद्गतभूयोधर्मवत्वपर्यन्तमनुसृत तथा च सादृश्ये स्वरूपासिद्धिवारणायोभयमतसिद्ध सामान्यनिरूपितस्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नवृत्तित्वमेव हेतुरित्यवश्यमंगीकरणीयमिति न व्यभिचार इति चेन्न। सामान्यत्ववदितिप्रतीत्या सामान्ये सामान्यत्वाधारत्वावगाहनेन सामान्यत्वस्य सामान्यातिरिक्तस्य दुर्वचत्वेन च स्वस्यापि स्वरूपसम्बन्धेन स्ववृत्तित्वमवश्यमगीकरणीयं अभावाधिकरणकाभावस्थले सर्वैरपि तथास्वीकारात् अनयैव रीत्या प्रमेयत्वादावपि वक्ष्यमाणव्यभिचारो बोध्य। सर्वं प्रमेयत्ववदिति प्रमेयत्वस्य प्रमास्वरूपस्य स्वरूपसम्बन्धेन वृत्तेरावश्यकत्वात् विषयताया विषयस्वरूपत्वेन सर्वत्र प्रमेयत्वमेकमिति प्रतीतिविरोधात् ज्ञानस्वरूपे च प्रमेयत्वे स्वरूपसम्बन्धेन सामान्यतदितरवृत्तित्वसत्वाद्व्यभिचारस्यावश्यकत्वादिति भा-

स्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वाभावापत्तेः किं तु कारणीभूताभावप्रतियोगित्वम्, तच्च मण्यभावस्य हेतुत्वएवोपपद्यते न त्वतिरिक्तशक्तिसत्वइति भावः। ननु प्रतिबन्धकत्वस्येदृशत्वे कारणीभूतवह्निरूपाभावप्रतियोगिनि वन्ह्यभावे ऽतिव्याप्तिः स्वप्रागभावप्रतियोगिनि घटादौ चेति चेन्न। तादात्म्याति-

व। नन्वन्यतरसम्बन्धेन सत्तावत्वरूपभावत्वे हेतुसत्वाद्व्यभिचार इत्याशकां निराकुरुते। भावत्वे चेति। न चैवमपि घटघटत्वगतद्वित्वे व्यभिचारो हि दुर्वारस्तस्य संख्यारूपत्वासंभवेपि द्वित्ववत्ताबुद्ध्युपपत्तये ऽपेक्षाबुद्धिरूपस्य स्वरूपसम्बन्धेन वृत्तेरावश्यकत्वादिति वाच्यम्। व्यासज्यवृत्त्यन्यत्वस्यापि हेतौ विशेषणत्वोपगमात्। व्यासज्यवृत्तित्व च एकमात्रवृत्तिधर्मावच्छिन्नपर्याप्तिमत्वमिति न कि चिदनुपपन्नम्। वस्तुतस्तु स्वरूपसम्बन्धावच्छिन्नसामान्यवृत्तित्वमेव हेतुरिति मूलकृता तात्पर्यं, दीधितिकारस्तु सादृश्यस्य सामान्यमात्रवृत्तित्वे मुखादौ चद्रसादृश्यप्रतीतिर्न स्यादित्याशंकानिरासाय स्वरूपसतस्सामान्येतरवृत्तित्वस्यानुवादक एव नतु हेतुतावच्छेदकत्वेपि मूलकृता तात्पर्यम्। न चैवं सामान्यस्वरूपे सामान्यत्वे व्यभिचार इति वाच्यम्। आधाराधेयभावप्रतीत्यनुरोधेनानेकसमवेतत्वे सति नित्यस्वरूपताया एव सामान्यत्वे स्वीकरणीयत्वात् एव प्रमेयत्वमपि न प्रमैव विषयार्थकप्रत्ययादिविरोधादपि तु प्रमाविषयत्व तथा च प्रमेयत्वस्य विषयतारूपस्य प्रतिविषयभिन्नत्वेन कस्यापि विषयतायां सामान्यतदितरोभयवृत्तित्वासम्भवेन प्रमेयत्वेपि व्यभिचारासम्भवात् हेतौ व्यतिरेकित्वविशेषणमप्यनर्थकमेव पर तु विषयस्वरूपाया विषयताया. स्वरूपसम्बन्धेन सामान्यवृत्तित्वसत्वात्तत्र व्यभिचारवारणाय सामान्यवृत्तित्वे विषयतात्वाद्यनवच्छिन्नत्व विशेषणं देयं एव च द्वित्वादिकमपि अपेक्षाबुद्धिविषयत्वमेव नत्वपेक्षाबुद्धिरूप ज्ञाने विषयवृत्तित्वस्य क्वाप्यक्लृप्तत्वादिति तत्रापि न व्यभिचार इति युक्तमुत्पश्यामः। भावत्वेनेति। ननु भावत्वेन प्रतीयमानत्व भ्रान्तपुरुषस्याप्यभावे ऽक्षत तत्र भावानन्तर्भूतत्वाभावादय हेतुर्व्यभिचारीत्याशकांनिरासाय तदर्थमाह। प्रमीयमाणत्वादिति। यदा कस्य चिदिति। मणिसत्वदशायामपि पूर्वकालावच्छेदेन मण्यभावसामानाधिकरण्यरूपवैशिष्ट्यवतो वह्नेर्दाहापत्तिरिति भावः। ननु कारणतावच्छेदकविशिष्टकारणसत्वमेव कार्योत्पत्तिप्रयोजक तदधिकरणे मण्यभावासत्वदशायां सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन मण्यभावविशिष्टवह्न्यधिकरणत्वाभावान्न दाहापत्तिरित्यत आह। कारणतावच्छेदककालीनेति। कारणतावच्छेदकोपलक्षितेत्य-

रिक्तसम्बन्धावच्छिन्ना या कारणता तदाश्रयीभूतो योभावभिन्नाऽत्यन्ताभावस्तत्प्रतियोगित्वस्य विवक्षितत्वात्कारणताविशेषोपादानाच्च । स्वात्य-

र्थे । अन्यथा विशेषणज्ञानस्य विषयितासम्बन्धेन विशेषणविशिष्टज्ञानरूपस्य गतानागतविशेषणज्ञानस्य विशिष्टबुद्धिहेतुत्वे व्यभिचारापत्तेरिति भाव । ननु विषयितासम्बन्धेन विशेषणस्य न कारणतावच्छेदकत्वमपि तु विशेषणनिरूपितविषयताया एव, विषयता च ज्ञानसमानकालीनैवेति कारणतावच्छेदकविशिष्टस्य कार्योत्पत्तिप्रयोजकत्वेपि न क्षतिरित्यस्वरसादाह । कल्पनाभावेति । गुरुभूतेति । वन्हित्वेन मण्यभावत्वेन कारणत्वांगीकारेपि कारणताद्वयमेव किं तु लघुधर्मावच्छिन्न मण्यभावविशिष्टवन्हित्वादिना कारणत्वे तु गुरुधर्मावच्छिन्नकारणताद्वयमापद्येतेति भाव । मणे प्रतिबन्धकत्वानुपपत्ति । कारणविघटकस्यैव प्रतिबन्धकत्वान्मणेर्मण्यभावानाशादित्यत आह । तथा चेति । बाधज्ञानस्येति । परामर्शनाशानंतर लौकिकप्रत्यक्षरूपो बाधनिश्चयस्तत्र बाधनिश्चयोत्पत्तिद्वितीयक्षणे परामर्शनिष्ठशक्तिनाशो वक्तव्य तथा च बाधोत्पत्तितृतीयक्षणे बाधेनानुमितिप्रतिबन्धो वाच्य. स च न सम्भवति तत्पूर्वं परामर्शाभावादेवानुमित्यनुत्पादसम्भवात् बाधद्वितीयक्षणेऽनुमित्यापत्तेश्च तत्पूर्वं शक्तिविशिष्टपरामर्शसत्वादिति भाव· । नत्वातिरिक्तेति । अतिरिक्तशक्त्यगीकारे मण्यभावस्य कारणत्वे युक्तिविरहात् कारणीभूताभावप्रतियोगित्वरूपप्रतिबन्धकत्वस्य मणावसभवादिति भाव· । वन्ह्यभावेति । कारणाभावे प्रतिबन्धकताव्यवहाराभावात् कारणसत्वे कार्यानुत्पत्तिप्रयोजकस्यैव प्रतिबन्धकत्वेन व्यवह्रियमाणत्वान्नेष्टापत्तिसभव इति भाव । घटादौ चेति । तथा च स्वस्य स्वोत्पत्तौ प्रतितिबन्धकत्वापत्तिरिति भाव । प्रतिबन्धकाभावस्य कार्यकालवृत्तित्वेन कारणतया मात्रापीष्टापत्ति । भावभिन्नाऽत्यताभावइति । वह्न्यभावाभाववन्हिस्वरूपमादाय वन्ह्यभावे प्रतिबन्धकत्वापत्तिवारणाय भावभिन्न इति, प्रागभावमादाय स्वस्मिन् स्वप्रतिबन्धकत्वापात्तिवारणाय अत्यताभाव इति । यद्यप्यत्यताभावत्व नित्यत्वे सति संसर्गाभावत्व तच्च न वन्ह्यादौ भावभिन्नत्वरूपाभावत्वस्यैव तत्रासत्वात् तथापि प्रकृते अत्यंताभावत्व नाभावत्वघटित किं तु अन्योन्याभावभिन्नत्वे सति ध्वंसप्रागभावभिन्नत्वे सति सप्रतियोगिकत्वमतो न भावभिन्नइत्यस्य वैयर्थ्यं,मत एव यत्र अनुयोगिवाचकपदोत्तरं सप्तमी तत्र नञा अत्यताभावो बोध्यतइति नियमोप्युपपद्यते अन्यथा भूतले घटो नास्तीत्यादौ न स्यादेव नञा अत्यताभावस्य बोध्यत्वमिति ध्ये-

न्ताभावप्रत्यक्षे स्वस्य प्रतिबन्धकत्वापत्तिः परास्ता विषयस्य तदात्म्यसम्बन्धेनैव प्रत्यक्षे हेतुत्वात् । ननु वह्निमण्यभावयोर्द्वयोर्हेतुत्वापेक्षयातिरिक्तशक्तेरेकस्या एव हेतुता युक्ता लाघवादित्यत आह । अनेकैरेति । दाहादिकं प्रति मण्यभावादेर्हेतुत्वकल्पनेनैवेत्यर्थः । समवधाने मणिसमवधानदशायां दाहवारणे प्रागभावे मानाभावादाह । ध्वंसेति । इदमुपलक्षणं प्रतियोगिध्वंसयोः शक्तिनाशमण्योः शक्तिमण्यपसारणयोश्च कार्यकारणभावकल्पनापि स्यादित्यपि बोध्यम् । उत्तेजकाभावेति । तथा च केवलं मणिर्न प्रतिबन्धकः किं तु उत्तेजकाभावविशिष्टस्तदभावश्च उत्तेजकसमवधानकालेपि तिष्ठतीति न व्यभिचार इति भावः । अथ मण्यादिस्थलीयदाहं प्रत्युत्तेजकस्यैव हेतुतास्त्विति चेन्न । तस्याननुगतत्वात्तदभावकूटविशिष्टमण्यभावस्य चानुगतत्वात् । अत्रेदं बोध्यं, अभावीयविशेषणतासम्बन्धेन दाहत्वावच्छिन्नं प्रति उद्देश्यतादैशिकविशेषणतान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकानां तत्तदुत्तेजकाभावानां सामानाधिकरण्यरूपं तद्वै-

यम् । न चोक्तापत्तिवारणाय दैशिकविशेषणतासम्बन्धाऽवच्छिन्नत्वमेव कारणताविशेषणमस्तु तथा च भावानां दैशिकविशेषणतासम्बन्धेन अकारणत्वाद्भावभिन्नइत्यपि नोपादेयमिति वाच्यम् । चक्षुस्संयुक्तविशेषणतादिना भावानामपि दैशिकविशेषणतया कारणत्वेन तदावश्यकत्वात् । इदमिहेति । प्रतीतिनियामकविशेषणतात्वरूपस्य लघुत्वाच्चेति ध्येयम् । तस्याननुगतत्वादिति । मणिमन्त्रमहौषध्यादिषु उत्तेजकत्वस्यैकस्य दुर्वचत्वात् पृथिवीत्वादिना साकर्येण तस्या जातित्वासम्भवादिति भाव । नन्वेवमुत्तेजकाभावविशिष्टमण्यभावत्वेनापि हेतुता न सभवति उतेजकस्याननुगतस्याभावादित्यत आह । तदभावकूटविशिष्टमण्यभावस्य हेतुत्वे मन्त्ररूपोत्तेजकदशायामपि मन्त्रस्य गगनविशिष्टत्वेन वन्ह्यधिकरणे देशे तदभावसत्वात्सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन तदुत्तेजकाभावविशिष्टमणिमंत्रादेर्दाहानुत्पादप्रसग । किं च संयोगेन द्रव्यस्याव्याप्यवृत्तितामते मणिसत्वेपि किञ्चिदवच्छेदेन सयोगेन मण्यभावसत्वात् दाहापत्तेश्चेत्याशंकां निराकुरुते । अत्रेदं बोध्यमिति । अभावीयविशेषणतेति । दाहस्य रूपध्वसरूपतया विशेषणतयैव तदुत्पत्तेरिति भाव । उद्देश्यता दैशिकविशेषणतान्यतरेति । मंत्रस्य उद्देश्यतासम्बन्धेनैव वन्ह्यधिकरणदेशे सत्वात् उद्देश्यतानिवेश मण्यादिरूपोत्तेजकस्य सत्वेपि किं चिदवच्छेन सयोगेन तदभावसत्वाद्दाहानु-

वाच्यं, उत्तेजकाभावविशिष्टमण्यभावस्य कारणत्वात् । सादृश्यमपि न पदार्थान्तरं किं तु तद्भिन्नत्वे सति तद्गतभूयोधर्मवत्त्वम्, यथा चन्द्रभिन्नत्वे सति चन्द्रगताह्लादकत्वादि-

शिष्टयं तदवच्छिन्नस्य मण्यादेर्दैशिकविशेषणतोद्देश्यतान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्याभावीयविशेषणतासम्बन्धेन हेतुत्वमिति । एतेन संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकमण्यभावस्य तत्संयुक्तेपि सत्वात् दाहापत्तिरिति परास्तम् । नन्वनुमानमेव शक्तौ प्रमाणम् तथाहि, वह्निर्दाहानुकूलादृष्टातीन्द्रियधर्मसमवायी दाहजनकत्वाददृष्टवदात्मवदिति वह्निद्व्यणुकैकत्वमादाय भर्जनकपालस्थवह्निनिष्ठानुद्भूतरूपमादाय वा सिद्धसाधनवारणाय साध्ये दाहानुकूलेति । वह्निद्व्यणुकेन्धनसंयोगमादायादृष्टवदात्मसंयोगमादाय वा तद्वारणायादृष्टेति । वह्निनिष्ठोष्णस्पर्शमादाय तद्वारणायातीन्द्रियेतीति चेन्न । विपक्षे बाधकतर्कविरहेणास्यानुमानस्याप्रयोजकत्वात् । क्वचित् वह्निं प्रति तृणफूत्कारसंयोगादीनां तृणफूत्कारसंयोगत्वा-

---

त्पत्तिरिति दैशिकविशेषणतानिवेशः दैशिकविशेषणतया तु न द्रव्यस्याव्याप्यवृत्तित्वमिति न दाहानुपपत्तिरिति भाव । इदं च भावाभावसाधारणदैशिकविशेषणताभ्युपेत्योक्तम् । मण्यादेरिति । आदिना मंत्रादे परिग्रह. अत एव सम्बन्धकोटौ उद्देश्यताप्रवेश. सयोगस्थाने दैशिकविशेषणताप्रवेश इत्युक्तैव युक्ति. । वह्निद्व्यणुकैकत्वमिति । वह्निद्व्यणुकवृत्तिपरिमाणव्यक्तिमित्यर्थ । तेन वह्निद्व्यणुकत्वस्य नानाद्व्यणुकेषु सत्वेपि न क्षति । ननु महत्त्वविशिष्टवन्हेरेव पक्षत्वात् न सिद्धसाधनमित्यत आह । भर्जनकपालस्थेति । वन्हिद्व्यणुकेंधनसयोगमादायापि महद्वन्हे पक्षत्वेन सिद्धसाधनमत उक्त, मदृष्टवदात्मसयोगमिति । स्वाश्रयसयोगसम्बन्धेन कार्यमात्रे अदृष्टस्य हेतुतया तत्सम्बन्धेन सयोगस्यापि हेतुत्वादिति भावः । यद्यप्यत्रात्मनो दृष्टान्तत्वमसंगतं तस्य दाहजनकत्वे मानाभावात् तथापि कार्यमात्रे कर्तुरेव कारणत्वमताभिप्रायेणैव मुक्तम् । यद्वा । दाहजनकत्वमत्र न दाहकारणत्व अपि तु दहप्रयोजकत्वं तच्च कारणतत्कारणसाधारण स्वरूपसम्बन्धरूपमिति कार्यमात्रकार-

दिरूपेण कारणताया व्यभिचारेणासंभवादतिरिक्तशक्तिसिद्धिः । न च तृणफूत्कारयोररणिनिर्मन्थनयोर्मणिकिरणयोश्च सम्बन्धस्य जन्यतावच्छेदकं वह्निवृत्तिवैजात्यत्रयं कल्प्यमिति न व्यभिचार इति वाच्यं, तज्जन्यतावच्छेदकवैजात्यत्रयकल्पनामपेक्ष्य तत्तत्सम्बन्धानामेकशक्तिमत्त्वेन कारणत्वकल्पनाया एव लघुत्वेन न्याय्यत्वादित्याहुस्तन्न । तत्सम्बन्धसाधारण्येनैकजातेरेवाभ्युपगमात् । न च योग्यवृत्तिजातेर्योग्यत्वापत्तिरिति वाच्यं, दोषविशेषेण शक्तेरिवायोग्यत्वकल्पनात् । न च नोदनत्वादिना सङ्करस्तस्यादोषत्वादन्यतमत्वेन कारणतासम्भवाच्च । न चान्यतमत्वघटकभेदानां मिथो विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कारणतावच्छेदकभेदात्कारणताबाहुल्यमिति वाच्यं, कारणतावच्छेदकानां समनियतानामैक्येन कारणतैक्यसम्भवात् । न च भेदानां स्वरूपतोवच्छेदकत्वासम्भवेन तृणफूत्कारसयोगभेदाविशिष्टारणिनिर्मन्थनसम्बन्धभेदविशिष्टमणिकिरणसम्बन्धभेदावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदत्वादिनावच्छेदकत्वं वक्तव्यम् । तथा चावच्छेदकतावच्छेदकभेदादवच्छेदकताभेदस्तद्भेदेन च कारणताभेद इति वाच्यं, स्वरूपस-

णकृतिकारणात्मन्यप्यक्षतमेवेति ध्येयम् । दोषविशेषेणेति । अदृष्टादिरूपेणेत्यर्थ । अन्यथा त्वन्मतेपि वन्हिगतवैजात्यप्रत्यक्षापत्तेरिति भाव । तस्यादोषत्वादिति । स्वसामानाधिकरण्यस्वाभावसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन जातिविशिष्टत्वस्य स्वसमानाधिकरणात्यताभावप्रतियोगिजातित्वाभावव्याप्यत्वे मानाभावेन साकर्यस्य जातित्वबाधकत्वे मानाभावादिति भाव । स्वरूपतो ऽवच्छेदकत्वासंभवेनेति । जातीतरस्य स्वरूपतो भानानगीकारात् । यस्य स्वरूपतो भान तस्यैव स्वरूपतो ऽवच्छेदकत्वनियमादितिभावः । स्वरूपसम्बन्धरूपाया इति । तत्कारणव्यक्तिरूपाया कारणतावच्छेदकभेदेन भेदासम्भवादिति भाव । अतिरिक्ताया इति । सप्तपदार्थातिरिक्ताया इत्यर्थ । तादृशकारणतया अवच्छेदकताभेदाद्भेदे नानाकारणताव्यक्तिकल्पनागौरवापत्या नानावच्छेदकतानिरूपितैककारणताया एव कल्पयितुमुचितत्वादिति भाव । व्यापकतारूपकारणताया एव व्यापकताया व्यापकतावच्छेदकतापर्याप्त्यवच्छेदकधर्मघटितत्वेन अवच्छेदकत्वादिभेदेन भिन्नत्वादिति ध्येयम् । यद्यपि घटादिकार्यं प्रति तत्तत्कार्यानुकूलएकशक्तिमत्त्वेन कारणत्वे लाघव दण्डत्वादिना नानाकारणत्वकल्पने गौरव प्रतिबन्धकसमवधानकालीनकारणेषु शक्त्यभावादेव

म्बन्धरूपाया अतिरिक्ताया वा कारणताया अवच्छेदकभेदादित्यन्यत्र वि-
स्तर । परे तु तृणादिसम्बन्धकालीनवायुसंयोगादीनामेकशक्तिमत्वेन हे-
तुतामादाय विनिगमनाविरहान्न शक्तिसिद्धिरित्याहुः । यदाशङ्कितं सादृ
श्यमप्यतिरिक्तपदार्थ इति तदपि निराकरोति । सादृश्यमपीति । तद्भिन्न-
त्वे सतीति । इदं च सादृश्यनिरूपकेऽतिव्याप्तिवारणाय अनुयोगितास-
म्बन्धविवक्षणे तु न देयमेव । तद्गतभूयोधर्मवत्त्वमिति । तत्रासाधारण्येन वि-
द्यमाना ये भूयांसो धर्मास्तद्वत्त्वमित्यर्थः । नन्विदं" गगनं गगनाकारं सा-

कार्यानुत्पादसंभवे प्रतिबन्धकाभावस्य कारणत्वाकल्पनेन च महालाघवादिति श-
क्तिकल्पनमेव ज्याय । न च दण्डचक्रादिषु सर्वत्रैकशक्तिमङ्गीकृत्य तद्वत्त्वेन
कारणत्वे केवलदण्डादपि घटोत्पत्तिः स्यात् अशेषकारणतावच्छेदकावच्छिन्नस्य स-
त्वादिति वाच्यम् । शक्तेः कारणसमुदायपर्याप्तत्वोपगमेन पर्याप्तिसम्बन्धेन शक्ति-
मत्वेनैव कारणत्वाभ्युपगमेन च केवलदण्डसत्वदशायां कारणतावच्छेदकावच्छिन्न-
स्याभावात् एतन्मते सामग्रीत्वमिति यद्धर्मावच्छिन्नसमुदाये कारणतावच्छेदकपर्या-
प्ति तत्तद्धर्मावच्छिन्नसमुदायत्वमेव तथापि दण्डत्वादिना घटकारणत्वाभावे दण्ड-
त्वाद्यवच्छिन्नधर्मिकेष्टसाधनताज्ञानासंभवेन घटार्थिनो नियमतो दण्डत्वाद्यवच्छिन्नोपा-
दानेन प्रवृत्तिः स्यादिति दण्डत्वादिना घटकारणत्वमावश्यकमिति भाव । सर्वमिदं
मनसि निधायैवान्यत्र विस्तर इत्युक्तमिति । यद्यप्येवमपि तत्तद्धर्मावच्छिन्नसमुदा-
य धर्मिककारणताऽवच्छेदकशक्तिपर्याप्तिज्ञानं तत्तद्धर्मावच्छिन्नोपादानगोचरप्रवृत्ति-
कारणमित्युक्तौ घटार्थिनो नियमतो दण्डत्वाद्यवच्छिन्नोपादाने प्रवृत्तिस्संभवत्ये-
व तथाप्येतदस्वरसेनैव परेत्वित्यादिना शक्तिखण्डनयुक्त्यंतराभिधायिनो मतस्य
अभिधास्यमानत्वान्नासंगतिरिति ध्येयम् । अनुयोगितासम्बन्धविवक्षणे इति ।
तद्गतभूयो धर्मवत्व तत्सादृश्यमित्यत्र तद्गतधर्मवत्ताया अनुयोगितासम्बन्धे-
न विवक्षणे इत्यर्थ । न देयमेवेति । तद्गतधर्मरूपसंबन्धे तदनुयोगिकत्वानभ्यु-
पगमेनैव सादृश्यप्रतियोगियोगिन्यतिव्याप्तिवारणसंभवादिति भाव । ननु पदा-
र्थमात्रस्यैव पदार्थमात्रेणापि सादृश्य स्यात् तद्गतप्रमेयत्ववाच्यत्वादिधर्मत्वसत्वा-
दित्याशङ्का निराकुरुते । तत्रासाधारण्येनेति । सकलपदार्थावृत्तित्वेनेत्यर्थ । वैशि-
ष्ट्य तृतीयार्थ घटभिन्नत्वेन मिहाकारकयोरपि सादृश्यापत्तिवारणाय भूयास
इति । न च चन्द्रगतभूयोधर्मस्य चन्द्रसम्बन्धत्वे किं मानमिति वाच्यम् । नीलो घट

गरः सागरोपम । रामरावणयोर्युद्ध रामरावणयोरिवे" त्यादावन्याप्तमिति चेन्न । तद्वृत्तिधर्ममात्रस्य तत्र विवक्षितत्वाद्युगभेदविवक्षया भेदसत्वाद्वा। अत एव युगभेदविवक्षायामिहोपमालङ्कारोऽन्यथानन्वयालङ्कार इत्युक्तमालङ्कारिकैः। साहश्यघटकधर्मश्च कचिज्जातिरूपो यथा घटसदृशः पट इत्यादौ क्वचिदुपाधिरूपो यथा गोत्वं नित्यं तथाश्वत्वमपीत्यादौ यथा वा चन्द्रसदृशं मुखमित्यादावाह्लादकत्वादि। अतिरिक्तपदाने गौरवादीति। नव्यास्तु सादृश्यमतिरिक्तमेव। न चातिरिक्तत्वे पदार्थविभागव्याघात इति

इत्यादौ स्ववृत्तिनीलत्वसम्बन्धेन घटे नीलस्येव मुख चन्द्र इति रूपकस्थले स्ववृत्तिभूयोधर्मसम्बन्धेन मुखे चन्द्रस्य प्रकारतावादिमते तत्र सत्सम्बन्धत्वस्य क्लृप्तत्वादिति ध्येयम्। यद्यपि घटभेदपटभेदादयो भूयासो धर्मास्तत्रापि सम्भवन्त्येव गोत्वाश्वत्वयोर्नित्यत्वरूपैकधर्ममादाय सादृश्यमङ्गीकृत्यैवोक्तमिति भूयस्त्वोपादानमसङ्गतमेव तथापि प्रायेण भूयोधर्मैरेव सादृश्यप्रतीते तात्पर्यविषयार्थमेव प्रकृते भूय-पदमिति ध्येयम्। तद्भिन्नत्वेति। तद्भिन्नत्वघटितसादृश्यमित्यर्थ । विवक्षितत्वादित्यस्य श्लोके इवाद्यर्थत्वेनेति शेष । युगभेदविवक्षयेति। युगभेदप्रयुक्ततत्तद्युगविशिष्टगगनभेदविवक्षयेत्यर्थ । भेदसत्वाच्चेति। गगने गगनभेदसत्वाच्चेत्यर्थ । उक्तार्थे आलङ्कारिकाणा सम्मतिमाह । अत एवेति। युगभेदविवक्षायामित्यस्य पूर्वोक्तएवार्थ । इहेति। गगन गगनाकारमिति श्लोके इत्यर्थः। उपमालङ्कारइति। सादृश्यस्याबाधितत्वादिति भाव । अन्यथा विशेषयोर्भेदानङ्गीकारे अनन्वयालङ्कार इति प्रतिपाद्यमानार्थस्यान्वयाभावादिति भाव. । ननु उक्तसादृश्यलक्षणे धर्मपद यदि जातिपरं तदा गोत्वाश्वत्वयो. सादृश्यानुपपत्ति. यदि च जातिभिन्नोपाधिपरं तदा घटपटयो. कंबुग्रीवादिमत्वादिरूपैकोपाधिविरहेण तयोरसादृश्य न स्यादित्याशङ्का निराकरोति। सादृश्यघटकधर्म इति। चन्द्रसदृश मुखमित्यादौ लक्षणसत्व सूचयितुमाह । यथेति। आह्लादकत्वादीति। आह्लाद. सुखविशेष । यद्यपि चन्द्रमुखदर्शनजन्ययोस्सुखयोर्भिन्नत्वेन चन्द्रमुखयोर्नैकमाह्लादकत्वं कारणतावच्छेदकभेदेन कारणताभेदस्यावश्यकत्वात् तथापि स्वाश्रयोपधायकत्वसम्बन्धेन एकवैजात्यविशिष्टत्वमेव प्रकृते साधारणो धर्म मुखचन्द्रदर्शनजन्य च एकजातीयमेव सुखमिति भाव । आदिना वर्तुलत्वतेजस्वित्वादिपरिग्रह । सादृश्यमिति शेष । अत एवातिरिक्तपदेनोत्तरत्र तस्योपस्थिति. सप्तपदार्थातिरिक्तेति तदर्थ. सप्तपदार्थातिरिक्तविषयता-

क्षित्यप्तेजोमरुद्व्योम-
कालदिग्देहिनो मनः ।
द्रव्याण्यथ गुणा रूपं
रसो गन्धस्ततः परम् ॥ ३ ॥

मत्वं मुखे चन्द्रसादृश्यमिति ॥ २ ॥ द्रव्याणि विभजते ॥ क्षितिः पृथिवी आपो जलानि तेजो वह्निः मरुद्वायुः व्यो-

---

वाच्यम् । तस्य साक्षात्परंपरया वा तत्त्वज्ञानोपयोगिपदार्थमात्रानिरूपणपरत्वात् । एवमाधिकरणत्वमपि तस्य संयोगादिरूपत्वे बदरकुण्डसंयोगस्य द्वित्वेन कुण्डे बदरमितिवद्बदरे कुण्डमित्यपि प्रयोगः स्यात् एवं प्रतियोगित्वमपीत्याहुः । सादृश्यलक्षणं लक्ष्ये योजयति । कमेति । इतिशब्दः श्लोकव्याख्यासमाप्तिद्योतकः ॥ स्त्रियां क्तिन्नितिसूत्रविहितक्तिन्प्रत्ययान्तक्षितिशब्दस्य क्षयवाचकत्वात् क्षितिपदस्य प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह । क्षितिः

दिपदार्थमङ्गीकुर्वतां नव्यानां मतमुपदर्शयति । नव्यास्त्विति । अतिरिक्तमेवेति । अन्यथा सदृशइत्याकारकप्रतीते सर्वत्र समानाकारतानुभवापलापापत्तेरिति शेष. प्रतीते समानत्वमेकप्रकारकत्व तथा च चन्द्रसदृशं मुखमित्यादौ आह्लादकरत्वादेः प्रकारता घटसदृश. पट इत्यादौ तु द्रव्यत्वपृथिवीत्वादेरिति तादृशप्रतीत्यो. सादृश्यांशे अनुभवसिद्धायाः समानाकारतायाः अपलाप उक्तधर्मस्य सादृश्यतावादिमते दुरुद्धरः सादृश्यमतिरिक्त पदार्थ इति मते तु न तदनुपपत्ति । यद्यपि मुखे चन्द्रे च नैकं सादृश्य अन्यथा पटे चन्द्रसादृश्यप्रतीत्यापत्ति सादृश्यांशे तादृशप्रतीत्योर्न समानाकारतोपपत्ति तथापि उभयसादृश्यसाधारणस्य सादृश्यत्वरूपाखण्डोपाधेरनुगततया घटो रूपवान् पटो रूपवानिति प्रतीत्योरिव सादृश्यांशे समानाकारतोपपत्तिरिति ध्येयम् । विभागवाक्यमात इति । पदार्थाना सप्ताधिकत्वादिति

म आकाशः कालः समयः दिगाशा देही आत्मा मनः एतानि नव द्रव्याणीत्यर्थः । ननु द्रव्यत्वजातौ किं मानं

पृथिवीति । अप्शब्दस्य अप्तृन्तृजित्यादिपाणिनयीसूत्रे शब्दपरत्वादाह । आपो जलानीति । प्रतापस्यापि तेजःशब्दवाच्यत्वात्प्रकृते तेजःपदार्थं दर्शयति । तेजो वन्हिरिति । वन्ह्यादिरित्यर्थः । देवविशेषस्यापि मरुच्छब्दवाच्यत्वात्प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह । मरुद्वायुरिति । व्योमशब्दस्य वेदे ब्रह्मणि प्रयोगादाह । व्योम आकाश इति । कालशब्दस्यान्तकादिबोधकत्वादाह । कालः समय इति । दिक्शब्दस्य दिशअतिसर्जने इति धातुना निष्पन्नस्य दानार्थकत्वात्प्रकृतोपयोगिनमर्थमाह । दिगाशेति । देहविशिष्टार्थवाचकाद्देहिशब्दाद्देहावयवानामुपस्थितेराह । देही आत्मा इति । अथेश्वरस्य देहिनां मध्ये ऽनन्तर्भावात्कथ द्रव्यत्वमिति चेन्न । वृद्धा भूतावेशन्यायेनेश्वर शरीरमिच्छन्ति संसार्य्यदृष्टवशाच्छरीरमित्यन्ये । अत एव चास्वरसादाहात्मे-

---

भाव । तत्वज्ञानोप्योगीति । आत्मधर्मिकात्मेतरद्रव्यादिभेदप्रकारकज्ञान तत्वज्ञानजनकज्ञानविषयत्व तदुपयोगित्व तादृशज्ञाने च ज्ञानविधया आत्मज्ञानस्य प्रतियोगितावच्छेदकप्रतियोगिज्ञानविधया द्रव्यादिपदार्थज्ञानस्य जनकत्वात् आत्मदीना तत्वज्ञानोपयोगिता तत्र च तादृशानुमितिजनकपरामर्शात्मज्ञानस्य पक्षरूपात्मविषयकत्वात्साक्षादात्मन उपयोगित्व परामर्शजनकप्रतियोगिज्ञानविषयद्रव्यादिपदार्थाना परपरोपयोगित्व सामान्यव्याप्यतया धर्मकथनस्यैव विभागतया द्रव्यभिभागवाक्ये ईश्वरवृत्तिधर्मान्तरानुपदेशादस्य द्रव्यत्वाभावनिश्चयादिति भाव । भूतावेश न्यायेनेति । यथा भूताभिभवस्थले मनुष्यादिशरीरावच्छेदेन भूतस्य न सुखदु खसाक्षात्काररूपभोगाश्रयता कि तु तदीयशरीरावच्छेदेनैव । एवमपि भूत प्रयत्नजन्यव्यापारवन्मनुष्यादिशरीर तथात्रापि रामादिशरीर नेश्वरस्य भोगावच्छेदक अपि तु तदतर्गतजीवस्यैव एवमपि ईश्वरप्रयत्नजन्यरावणवधादिरूपविलक्षणव्यापारवदिति समुदायार्थ । यद्यपि एवमपि उक्तसम्बन्धेनेश्वरस्य देहविशिष्टत्वाभावात् देहिशब्दान्नेश्वरलाभ संभवति तथापि स्ववृत्तिचेष्टाजनककृतिमत्वसम्बन्धेन देहविशिष्ट एव देहिशब्दार्थ इति नानुपत्तिरिति भाव । नन्वेव ईश्वरस्य श्रुतावपाणिपादत्वादुक्तिविरुध्येदित्यत. कल्पान्तरमाह । अत एवेति । अय भाव , देहिशब्दस्य उक्तसम्बन्धे-

ति । पृथिव्यप्तेजोवाय्वात्मान इति पञ्चैव द्रव्याणि व्योमादेरीश्वरात्मन्येवा-न्तर्भूतत्वात् मनसश्चासमवेतभूतेन्तर्भावादित्याहुर्नवीनास्तन्मतं निराकर्तुं स-ङ्ख्याबोधकपदपूरणेनार्थमाह । एतानि नव द्रव्याणीति । व्योम्नस्तावच्छ-ब्दाश्रयतासिद्धिः । न च भगवत एव शब्दाश्रयत्वं प्रत्येकं जीवमादाय विनि-गमनाविरहात् न च जीवानामाश्रयत्वे शब्दवानहमिति प्रत्यक्षापत्तिः अदृष्टव-दयोग्यत्वस्यैव कल्पनात् कालदिशोस्तु एतस्मिन्काले घटः, पूर्वस्यां दिशि घटः इत्याद्यनुगताकारप्रत्ययात्मनसश्चासमवेतभूतत्वे पार्थिवादिपरमा-णूनादाय विनिगमनाविरह इत्याशयः अधिकमग्रे व्यक्तीभविष्यति । मूले द्रव्याणीति । द्रव्यपदं द्रव्यत्वरूपजातिविशिष्टार्थकं न तु गुणाश्रय-

न देहविशिष्टार्थकत्वे ईश्वरस्य शरीरानगीकारे ईश्वरस्य द्रव्यमध्ये अविभजनात् द्रव्यत्व न स्यादित्यस्वरसात् देहिशब्दार्थो न देहविशिष्टः अपि तु आत्मत्वजात्य-वच्छिन्न इतीश्वरस्य द्रव्यत्वसिद्धिरिति विवरणतात्पर्यम् । न चेश्वरस्य अशरीरत्वे ब्रह्मविष्णुमहेश्वरशरीराणामपि ईश्वरीयत्व न स्यात् जीवादृष्टवशेन सृष्ट्यादिकार्या-र्थमीश्वरस्य ब्रह्मादिशरीरोत्पत्त्यगीकारेण इष्टापत्तेरयोगादिति वाच्यम् । इष्टत्वात् । ब्रह्मादिशरीराणां ईश्वरीयत्व हि तदीयभोगावच्छेदकत्व तददृष्टजन्यत्व वा तत्कृति-जन्यचेष्टावत्व वा, नाद्यद्वितीयौ तस्य भोगादृष्टयोरभावात् नापि तृतीय समवायेन चेष्टा प्रति अवच्छेदकतासम्बन्धेनैव कृतेः कारणतया व्याप्यवृत्तित्वेनेश्वरकृते स्वावच्छेदकतया व्याप्यसत्वात् कार्यत्वावच्छिन्नकारणताया एव तत्रांगीकारात् ब्र-ह्मादीना जीवन्मुक्तयोगित्वस्याभ्युपेयत्वादिति ध्येयम् । अयोग्यत्वस्यैवेति । मानस प्रत्यक्षायोग्यत्वस्यैवेत्यर्थ । तेन शब्दस्य श्रावणत्वेपि न क्षतिरिति भाव । त्रसरे-णूनिति । नवीनमते अवयवधारायास्त्र्यणुकेष्वेव विश्रांतेस्तेषामेवासमवेतत्वादिति भा-व । विनिगमनाविरह इति । तथा चानेकव्यक्तिषु मनस्त्वस्वीकारापेक्षया एकैका-तिरिक्तव्यक्तिषु तत्तन्मनस्त्व स्वीकर्तुमुचितमिति भावः । ननु नव द्रव्याणीति मू-लवाक्यस्यातिरिक्तद्रव्यत्वजात्यभावेपि नानुपपत्तिः गुणवदाद्यर्थकत्वेनापि तद्विवरण-सम्भवात् अतो मुक्तावल्या द्रव्यत्वसाधनायासो विफल इत्याशकामपनेतु मूले द्रव्य-पदस्य द्रव्यत्वविशिष्टार्थकता व्यवस्थापयति । द्रव्यपदमिति प्रश्नेइति । जिज्ञासाबो-धकशब्द. प्रश्नः घटकत्व सप्तम्यर्थ. तथा च मूलस्थकिंशब्दः जिज्ञासार्थक इति पर्यवसितोर्थ । उत्तरवाक्येन प्रमाणसामान्यस्यानिरासेन किंशब्दस्य आक्षेपार्थक-

नहि तत्र प्रत्यक्षं प्रमाणं घृतजतुप्रभृतिषु द्रव्यत्वाग्रहादिति चेन्न। कार्यसमवायिकारणतावच्छेदकतया संयोगस्य विभागस्य वा समवायिकारणतावच्छेदकतया द्रव्यत्वजाति-

---

त्वविशिष्टार्थकं गौरवात्। मुक्तावल्यां किं मानमिति किं शब्दः प्रश्ने। ननु द्रव्यं द्रव्यमित्यनुगतप्रतीतिरेव जातिसाधिका भविष्यतीत्यत आह। नहीति। तत्र। द्रव्यत्वजातौ। घृतेति। तथा च घृतादिषु पामराणां द्रव्यत्वज्ञानाभावेन सकलद्रव्यसाधारणद्रव्यत्वजातिसिद्धिर्न भविष्यतीति भावः। कार्येति। कार्यत्वं प्रागभावप्रतियोगित्वं न च ध्वंससाधारणं सत्वेन विशेषणीयत्वात् अत्र च कार्यस्य समवायः प्रत्यासत्तिः कारणस्य तादात्म्यं यत्र समवायेन कार्यं तत्र तादात्म्येन द्रव्यमिति नियमात्। ननु अन्यस्वरूपकार्यत्वावच्छिन्नं प्रति तादात्म्येन द्रव्यत्वेन कारणत्वे मानाभावः। न च नीले नीलोत्पत्तिवारणाय तथा हेतुत्वमावश्यकमिति वाच्यं, समवायेन नीलं प्रति स्वाश्रयसमवेतद्रव्यत्वसम्बन्धेन नीलस्य हेतुतयैव

त्वासंभवादिति भाव । घृतादिष्विति। न च घटादावित्येव कुतो नोक्तमिति वाच्यम्। अनुगतप्रतीत्यभावे बीजाभावसूचनाय घृताद्युपादानात् तथा हि अनुगताकृतिव्यंग्या हि मनुष्यत्वादिजाति नहि नव द्रव्येष्वनुगता कृति काचित्सभवति घृतादिष्वेकैकपदार्थेष्वपि सर्वदा नैका कृति' कठिनत्वद्रवत्वयोरनियतत्वादिति भाव । पामराणामिति। पण्डिताना शास्त्रकारीयवाक्यजन्यद्रव्यत्वज्ञान संभवति पामराणा शास्त्रजन्यज्ञानाभावेन पामराणामित्युक्त, द्रव्यत्वस्य प्रत्यक्षवेद्यत्वे घटादिवत्तस्यापि पामराणां प्रत्यक्ष स्यात् तदभावेन न द्रव्यत्वे प्रत्यक्ष, ननु किमिद द्रव्यत्वावच्छिन्नस्य कार्यतावच्छेदक कार्यत्व न जातिरूपध्वंससाधारण्यात्। नाप्युपाधिरूप अनुगताननतिप्रसक्तस्यततस्य दुर्वचत्वादित्याशकाया, तन्निर्वक्ति। कार्यत्वमिति। न चेति। द्रव्यकार्यत्वाभाववति ध्वसेपि प्रागभावप्रतियोगित्वस्य सत्वेनातिप्रसक्ततया द्रव्यकार्यतावच्छेदकत्वानुपपत्तिरिति भाव । नन्विति। जन्यत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वे ऽनतस्वरूपाणां कार्यतावच्छेदकतया घटकससर्गता स्वीकरणीया सत्वस्य तथात्वे तु एकस्य समवायस्यैव तथाविधससर्गता कल्पनीयेति लाघवम-

तद्वारणात् कार्यत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वे गौरवात् कालिकसम्बन्धेन घटत्वादिकमादाय विनिगमनाविरहाच्चेत्यत आह। संयोगस्येति । अत्र च रूपादिगुणानां सकलद्रव्यसाधारण्याभावेन द्रव्यकार्यतायाः परित्यागः सकलद्रव्यवृत्तिसङ्ख्यादित्रयस्य च गगनादिवृत्तेर्नित्यत्वात्। न च संयोगत्वावच्छिन्नं प्रति द्रव्यत्वेन समवायिकारणत्वे मानाभावस्तत्तद्व्यक्तिसमवेतसत्सामान्यं प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेन समवायिकारणत्वस्यावश्यकतया गुणादौ तदुत्पादासम्भवादिति वाच्यं, कार्यमात्रवृत्तिजातेः कार्यतावच्छेदकत्वनियमेन तादृशकारणत्वस्यावश्यकत्वात् नित्यसंयोगाङ्गीकर्तुर्मतसाधारण्येनाह। विभागस्येति। द्रव्यत्वसिद्धे । जातिरूपद्रव्यत्वसिद्धे । क चित्तथैव पाठः । अत्र यद्यपि गुणत्वेनान्यथासिद्धिः सम्भवति तथापि साक्षात्सम्ब-

भिप्रेत्याह । जन्यसत्वरूपेति । स्वाश्रयसमवेतद्रव्यत्वेति । स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन स्वस्मिन्नपि नीलस्य सत्वेन तत्र नीलोत्पत्तिवारणाय सम्बन्धकोटौ द्रव्यत्वप्रवेश । नन्वेवमुक्तकार्यकारणभावविरहेप्युक्तकारणतावच्छेदकसंसर्गघटकतयैव द्रव्यत्वजातिसिद्धिर्निष्प्रत्यूहैवेनि सिद्ध न समीहितामित्यत आह । कार्यत्वस्येति । ननु तर्हि लाघवात्कालिकसम्बन्धेन घटत्ववत्वमेव कार्यतावच्छेदकमस्त्वत आह । कालिकसम्बन्धेनेति । द्रव्यकार्यतया परित्याग द्रव्यकार्यत्वेनानुक्ति इदञ्च सङ्ख्यादित्रयस्य चेत्यत्राप्यनुषज्यते । सत्सामान्यमिति । सत्व समयसम्बन्ध समयश्चात्र स्वाधिकरणसमयध्वसानधिकरणीभूतो ग्राह्य तेन तादृशसमयसम्बन्धस्योत्पत्तिरूपत्वेन उत्पत्तिमत्वलाभात् नित्यगुणादिव्यावृत्ति । वस्तुतस्तु उक्तकार्यकारणभावस्य प्रतिव्यक्तिभिन्नतया घटादौ नित्यगुणाभावेन तदभिप्रायेण जातिमात्रव्यावर्त्तनाय लाघवेन सत्पद यथाश्रुतमेवेति सम्यक् प्रतिभाति । गगनादिस्थलएवागत्या जन्यत्व प्रवेश्य कार्यकारणभाव इति भाव । यद्यप्यभावस्सन्निति प्रतीत्या समवायसम्बन्धमात्रमेव सत्पदार्थ तथापि सामान्यशब्दस्यात्र विशेषपरताभ्युपगमादुक्तार्थलाभ सत्पदस्य सत्तावदर्थकत्वे नित्यगुणव्यावर्तनाय जन्यत्वप्रवेशस्यावश्यकतया तत एव जातिवारणे तद्वारकसत्पदवैयर्थ्यापत्ते । प्रागभावस्य सर्वमतासिद्धतया प्रागभावप्रतियोगित्व नोपात्तमिति ध्येयम् । आवश्यकतयेति । अन्यथा एकत्र समवेतस्यापरत्र समवायेनोत्पादप्रसगादिति भाव । कार्यमात्रवृत्तिजातेरिति । अन्यथा तदवच्छिन्नस्याकस्मिकत्वापत्तेरिति भावः । गुणत्वेनान्यथासिद्धिरिति । स्वाश्रयाश्रयत्वरूपपरं-

सिद्धेरिति । ननु दशमं द्रव्यं तमः कुतो नोक्तं तद्धि प्रत्यक्षेण गृह्यते तस्य च रूपवत्त्वात्कर्मवत्त्वाच्च द्रव्यत्वम् । त-

---

द्धर्मबाधे सत्येवानुमितेः परम्परासम्बद्धधर्मविषयत्वमिति भावः । इदमुपलक्षणम् । द्रव्यवति द्रव्यान्तरानुत्पत्त्या समवायेन द्रव्यस्य प्रतिबन्धकत्वं कल्पनीयमिति प्रतिबन्धकतावच्छेदकतया द्रव्यत्वसिद्धिः प्रतिबध्यतावच्छेदकं तु पृथिव्यादिचतुष्टयमात्रवृत्तिभूतत्वमेव नित्यव्यावृत्तत्वात् भूतत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वे तु मूर्त्तत्वस्य तथात्वमादाय विनिगमनाविरहापत्तिः द्रव्यत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वं तु धर्मिग्राहकमानसिद्धम् । न च तस्य गगनादिवृत्तित्वे मानाभाव इति वाच्यं, भूतत्वेन तुल्यव्यक्तिवृत्तिकत्वापत्त्या विनिगमनाविरहेण गगनादिपञ्चवृत्तित्वाभ्युपगमात् । न च भूतत्वेन तुल्यव्यक्तिवृत्तित्ववारणाय मनोवृत्तित्वमेव द्रव्यत्वे कल्प्यतां गगनादिवृत्तित्वकल्पने गौरवात् गगनादिवृत्तित्वकल्पनेपि मूर्तत्वेन साङ्कर्यवारणाय मनोवृत्तित्वस्यावश्यकत्वादिति वाच्यम् । तथा सति मूर्तत्वजात्या द्रव्यत्वस्य तुल्यव्यक्तिवृत्तित्वापत्तेरिति । ननु दशमद्रव्यस्य तमसस्सत्त्वान्नव द्रव्याणीत्ययुक्तमित्यभिप्रायेण मीमांसकः शङ्कते । नन्विति । ननु तमसि मानाभावेन नोक्तमित्याशङ्क्य तमःसाधकप्रत्यक्षप्रमाणमाह । तद्धीति । तमोहीत्यर्थः । प्रत्यक्षेण, चक्षुरिन्द्रियेण । ननु तमसः सिद्धावपि तस्य द्र-

---

परासम्बन्धेन गुणत्वस्यापि द्रव्यनिष्ठकारणतावच्छेदकत्वसम्भवादिति भाव । नित्यव्यावृत्तत्वादिति । यद्यपि भूतत्व पृथिव्यादिपरमाणुवृत्तित्वेन न नित्यव्यावृत्त । न चेद् प्रतिबध्यतावच्छेदक भूतत्व परमाणुव्यावृत्तमेव स्वीकार्यमिति वाच्यम् । तथासति पृथिवीत्वादिना साङ्कर्यापत्या तस्या जातित्वानुपपात्ति तथापि साङ्कर्यस्य दोषत्वानुपगमेनैव तदभिहित । ननु द्रव्यत्वस्यापि प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वेपि भूतत्वभूर्तत्वाभ्यां विनिगमनाविरहतादवस्थ्यमत आह । द्रव्यत्वस्येति । धर्मिग्राहकमानेति । द्रव्यत्वसाधकानुमानेत्यर्थ । तथा च तस्य प्रतिबन्धकतानवच्छेदकत्वे द्रव्यत्वमेव न सिध्येदिति क्लृप्तयोरेव परस्पर विनिगमनाविरह' न तु क्लृप्तस्या क्लृप्तेनेति भाव । साङ्कर्यवारणायेनि । यद्यपि स्वमते साङ्कर्य न दोष तथापि तुप्यतुदुर्जन इतिन्यायेन तम्य दोषत्वमभ्युपेत्यापि दोषान्तरमाह । तथासतीति ।

द्धि गन्धशून्यत्वान्न पृथिवी, नीलरूपवत्वाच्च न जलादि-

द्रव्यत्वे किं मानमित्याशङ्क्यानुमानप्रमाणमाह । तस्येति । तमस इत्यर्थः । चकारो द्रव्यत्वमित्यनेनान्वेति । तथा च तमो द्रव्यं रूपवत्वादित्यनुमानं तमसो द्रव्यत्वे प्रमाणं सूचितम् । इदमुपलक्षणम् । परत्वाद्याश्रयत्वादि-त्यपि बोध्यम् । इदं तमः परमिदमपरमिति प्रतीतेः । ननु तमसि रूपे मा-नाभावः, न च नीलं तम इति प्रतीत्या तत्सिद्धिरिति वाच्यम् । प्रतीतेर्भ्रान्ति-त्वादतो हेत्वन्तरमाह । कर्मवत्वादिति । कर्मवत्वं च समवायसम्बन्धेन वि-वक्षितं तेन जन्यमात्रस्य कालिकसम्बन्धेन कर्म्मवत्वेपि न व्यभिचारः । न-च स्वरूपासिद्धिः । चलतिच्छायेति प्रतीत्या कर्मवत्त्वसिद्धेः । तमसः क्लृप्तद्र-व्येष्वन्तर्भावं निराकुरुते तद्धीत्यादिना । गन्धेति । गन्धाभावस्य हेतुत्वो-

---

चलतिच्छायेति । यद्यपि नील तम इति प्रतीतेरिव एतस्या अपि प्रतीतेर्भ्रमत्वकल्प-नसम्भवात्पूर्वोक्तावतरणासङ्गतिः तथापि वन्ह्यादितेजस्यौपाधिकरक्तादिरूपभ्रमस्य सर्वसिद्धतया रूपवत्ताप्रतीतौ भ्रमत्वकल्पनासंभवः क्रियावत्ताप्रतीतौ तु न तथा सम्भव क्वापि क्रियावत्ताप्रतीतौ तथात्वादर्शनादिति भाव । यद्यपि वेगवत पुस स्थिरे वृक्षादौ भ्रमरूपा क्रियावत्ताप्रतीतिरनुभूयते तथापि तत्र भ्रान्तपुरुषनिष्ठदो-षस्यैव क्रियावत्ताभ्रमजनकत्वेन क्लृप्ततया भ्रमविशेष्यसमीपवृत्त्युदासीनपदार्थनिष्ठ-क्रियारूपदोषस्य क्रियाभ्रमजनकत्वेन कुत्राप्यकल्पनात् नात्र प्रतीतेर्भ्रमत्वकल्पनसं-भव इति भाव । ननु गंधाभावादित्युक्ते गधप्रतियोगिकाभावहेतुता लभ्यते तथा च तत्तद्गन्धाभावस्यापि तथात्वेन तस्य च पृथिवीत्त्वाभावव्यभिचारित्वात् गन्धसामा-न्याभावस्य हेतुतालाभाय गन्धशून्यत्वादित्युक्तमित्यभिप्रायेणाह । गन्धाभावस्ये-ति । संयोगसम्बन्धावच्छिन्नगधाभाववति चेति । न च संयोगेन गन्धाभावे प्र-तियोगिव्यधिकरणत्वस्यैव दुर्घटतया तादृशाभावमादाय व्यभिचारप्रदर्शनमसङ्गत संयोगेन प्रतियोग्यधिकरणाप्रसिद्धेरिति वाच्यम् । यादृशसम्बन्धसामान्ये यद-भावप्रतियोगिकत्व यदभावाधिकरणीभूतयत्किञ्चिद्व्यक्त्यनुयोगिकत्वाभाव । तद-धिकरणे तदभावस्य तादृशसम्बन्धेन प्रतियोगिव्यधिकरणत्वमित्युक्तौ तादृशाभा-वस्यापि प्रतियोगिव्यधिकरणत्वसम्भवादिति भाव । वस्तुतस्तु सुरभ्यसुरभ्यवयवा-रब्धघटे व्यभिचारो दुर्वार तत्र परस्परविरोधेन कस्यापि गन्धस्यानुत्पत्त्या प्रतियो-

क्तौ पटगतगन्धप्रतियोगिकाभावमादाय घटे व्यभिचारोऽत शून्यत्वमुक्तम् । हेतुश्च प्रतियोगिव्यधिकरणः समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकोपि बोध्यः तेन नोत्पत्तिकालीने संयोगसम्बन्धावच्छिन्नगन्धाभाववति च घटे व्यभिचारः । नीलरूपेति । अनुगतेनैकेनैव नीलरूपेण हेतुना जलाद्यष्टकभेदसिद्धेः स्नेहाभावादीनामननुगतानां हेतुतयोपन्यासो न कृतः, जलादिकमित्यादिना तेजःप्रभृतिद्रव्यसङ्ग्रहः । तथा च नवसु द्रव्येष्वन्तर्भावासम्भवेन परिशेषेण तमसोऽधिकद्रव्यत्वसिद्धिरिति भावः । तदुक्तम् । "तम खलु चलं नीलं परापरविभागवत् । प्रसिद्धद्रव्यवैधर्म्यान्नवभ्यो भेत्तुमर्ह-

गिव्यधिकरणसमवायसम्बन्धावच्छिन्नगन्धसामान्याभावसत्वादिति प्रतियोगिव्यधिकरणत्व स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन गन्धानधिकरणे निरवच्छिन्नदैशिकविशेषणतया वृत्तित्वं तद्विशिष्टगन्धाभावस्य हेतुत्वे तात्पर्यमुपगन्तव्य उक्तघटे च उक्तसम्बन्धेन कपालनिष्ठगन्धसत्वेन तत्र गन्धाभावस्य प्रतियोगिव्यधिकरणत्वासम्भवान्न व्यभिचार' पार्थिवपरमाणौ गन्धनाशदशायां गन्धाभावसत्वात्तत्र व्यभिचारवारणाय विशेषणताया निरवच्छिन्नत्वप्रवेश इद च सयोगेन गन्धाभावस्यापि प्रतियोगिव्यधिकरणत्वात् तद्वारणाय समवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वनिवेशसार्थक्यं एतेन प्रतियोगिव्यधिकरणत्व यदि प्रतियोग्यधिकरणावृत्तित्वं तदा तादृशगन्धाभावाप्रसिद्धि अधिकरणभेदेनाभावात् यदि प्रतियोग्यनधिकरणवृत्तित्व तदा गन्धाभावप्रतियोगित्वेन गन्धोपादाने शिरोवेष्टनेन नासिकास्पर्शतुल्यता यदि गन्धानधिकरणवृत्तित्व तदापि गन्धानधिकरणजलादिवृत्तिगन्धाभावस्य पृथिव्यामपि सत्वाद्व्यभिचारतादवस्थ्यम् । यदि च गन्धानधिकरणवृत्तित्वविशिष्टगन्धाभावस्य हेतुत्वान्न व्यभिचार इति भाव्यते तत्रापि तद्घटकगन्धानधिकरणत्वमात्रस्य हेतुतासम्भवेन शेषवैयर्थ्यमिति दूषणानि प्रत्युक्तानि स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन गन्धानधिकरणत्वस्य पार्थिवपरमाणौ व्यभिचारित्वेन शेषसार्थक्यादिति विभावनीयम् । न हेतुत्वेति । एतेन प्राचीनग्रन्थेषु जलादिभेदसाधनेन नानाहेतूपन्यासो व्यर्थप्रयास इति सूचितम् । परिशेषेणेति । पृथिव्यादिभिन्नत्वे सति द्रव्यत्वरूपहेतुनेत्यर्थ । न च विशेष्यासिद्धिः, रूपादिना तत्साधनादितिभावः। उक्तार्थे मीमांसकाना सम्मतिमाह । तदुक्तमिति । परापरयोर्विभागौ विशेषधर्मौ परत्वापरत्वस्वरूपौ । तद्वदिति । परापरविभागवदित्यस्यार्थ । प्रसिद्धद्रव्यवैधर्म्यादिति । प्रसिद्धानि यानि पृथिव्या-

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

कं तत्प्रत्यक्षे चालोकनिरपेक्षं चक्षुः कारणमिति चेन्न । आवश्यकतेजोभावत्वेनैवोपपत्तौ द्रव्यान्तरकल्पनाया अन्याय्यत्वात् । रूपवत्ताप्रतीतिस्तु भ्रमरूपा कर्म्मवत्ताप्रतीतिरप्यालोकापसारणौपाधिकी भ्रान्तिरेव । तमसोतिरिक्तद्रव्यत्वे

तीति" । ननु तमसो द्रव्यत्वे आलोकनिरपेक्षेण चक्षुरिन्द्रियेण ग्रहो न स्यात् द्रव्यग्रहे ह्यालोकसापेक्षचक्षुरिन्द्रियस्य हेतुत्वादित्यत आह । तत्प्रत्यक्षे चेति । तमःप्रत्यक्षे चेत्यर्थः । तमसो भिन्नद्रव्यचाक्षुषत्वावच्छिन्नं प्रत्येव संयोगसम्बन्धेनालोकत्वेन कारणत्वावधारणादिति भावः । आवश्यकतेजोभावेनेति । प्रकृष्टमहत्वोद्भूतानभिभूतरूपवत्तेजस्त्वावच्छिन्नाभावेनेत्यर्थः । अन्धकाराभाव एव तेजः किन्न स्यादिति तु न सम्य, गुष्ण स्पर्शभास्वररूपबुद्धेरनुपपत्तेरिति सूचनायावश्यकपदं, उपपत्तौ, तमोव्यवहारोपपत्तौ । ननु तमसस्तेजोभावत्वरूपवत्ताप्रतीतिः कथं अभावे रूपाभावादित्यत आह । रूपवत्तेति । ननु रूपवत्ताप्रतीतेर्भ्रान्तित्वेपि चलतीति

दिद्रव्याणि तेषा वैधर्म्यात् तदवृत्तिगन्धशून्यत्वादित्यर्थः । ननु तत्प्रत्यक्षेचेत्यादिमूल प्रकृतानुपयुक्तमित्याशङ्कां निराकुर्वन् तद्ग्रन्थमवतारयति । नन्विति । ननु तेजोभावस्तम इति वादी प्रष्टव्य. कि तेजस्सामान्याभावस्तमश्शब्दार्थ उत तद्विशेषाभाव', नाद्य', गाढान्धतमस्यपि तम प्रतीत्यनुपपत्ते' सदैव सर्वत्र तेजःपरमाणूनां सत्वात् । न द्वितीय , सौरालोकसत्वेपि यत्किञ्चित्तेजोभावसत्वेन तम प्रतीत्यापत्तेरित्यतो यादृशतेजोभावस्य तमश्शब्दार्थता तादृश तेजोभाव दर्शयति । प्रकृष्टेति । तेजस्यणुकसत्वे ऽपि तम प्रतीतेरनुभवसिद्धत्वात् महत्वे प्रकृष्टत्वविशेषण चक्षुरादितेजस्सत्वेपि तम प्रतीते उद्भूतत्वनिवेशः हिरण्याविशेषणविशिष्टतेजस्सामान्याभावस्य तमश्शब्दार्थतया नोक्तापत्तिरिति भाव. । ननु तेजोभावे आवश्यकत्व अवश्यक्लृप्तत्व तच्च घटोनास्तीत्यादिप्रतीत्या यथा घटाभावादिरवश्यं क्लृप्त तथा तेजो नास्तीति प्रतीत्या तेजोऽभावोपीत्युपपादनीयं तच्च न सम्भवति तेजोरूपद्रव्ये मानाभावात् तमोरूपद्रव्याभाव एव तेजस्त्वप्रतीतेरुपगमसम्भवादित्याशङ्कामपनेतु तेजोरूपद्रव्यस्यावश्यकता प्रदर्शयति । अन्धकाराभाव एवेति । आवश्यकपदमिति । तथा च तमोभाव एव तेज. कि न स्यादित्याशङ्कानिरासाय मूले तेजस्याव-

प्रत्ययसिद्धकर्मवत्वहेतुना द्रव्यत्वं सेत्स्यतीत्यत आह । कर्मवत्त्वप्रतीतिरपी-ति । नहि द्रव्ये ऽन्यौपाधिकी कर्मवत्ताप्रतीतिरिति भावः । ननु प्रतीतेर्भ्रा-न्तित्वं तत्रैव स्वीक्रियते यत्रोत्तरकाले बाधज्ञानं प्रकृते च तमो न चलती-ति उत्तरकाले बाधज्ञानाभावात्कथं प्रतीतेर्भ्रान्तित्वमित्यतो दूषणान्तरमाह । तमस इति । अवयवादीत्यादिना उत्पत्तिध्वंसपरिग्रहः यत्वारोपितं नील-रूपं तम इति कन्दलीकारमतम् । तन्न । इह अन्धकार इति प्रतीतेरपि भ्रम-त्वापत्ते तमो नील न तु नीलिमेति तु प्रत्ययाच्च । ननु तमसो ऽनतिरिक्तत्वे-पि सुवर्णस्यातिरिक्तस्य द्रव्यस्य सत्वान्नवत्वव्याघातस्तदवस्थ एवेत्यत आह । सुवर्णस्येति । वक्ष्यतइति । तेजोनिरूपणावसरइति शेषः ॥ कण्ठत इति । "रूपरसगन्धस्पर्शाः सङ्ख्याः परिमाणानि पृथक्त्वं संयोगविभागौ परत्वापरत्वे बुद्धयः सुखदुःखे इच्छाद्वेषौ प्रयत्नाश्च गुणा" इति त्रिभागसू-त्रे सप्तदश कण्ठेनोक्ताः । च शब्देन सूत्रस्थचशब्देन गुरुत्वद्रवत्वस्नेहसं-स्कारधर्माधर्मशब्दाः समुच्चिताः ते च सर्वे एकतया चतुर्विंशतिगुणा इह

श्यकत्वं प्रदर्शितमिति भाव । यत्रोत्तरकालइति । इद रजतमिति भ्रमानन्तर नेदं-रजतमिति बाधनिश्चयादेव पूर्वतनप्रतीतेर्भ्रमत्वं कल्प्यते नतूत्तरकाले बाधनिश्चयाभा-वे, अन्यथा घटादिविषयकप्रतीतीनामपि भ्रमत्वकल्पनापत्त्या शून्यवादापत्तेरिति भा-व । दूषणान्तरमाहेति । तथा च धूमो यदि वन्हिव्यभिचारी स्यात्तर्हि वन्हिजन्यो न स्यादिति तर्केण व्यभिचारज्ञानप्रतिबन्धकवत्तमो यदि द्रव्य न स्यात्तर्ह्यक्लृप्तान-न्तावयवसमवेत स्यादिति तर्केण द्रव्यत्वज्ञानप्रतिबन्धसम्भवात् क्रियादिहेतुनापि तमसो न द्रव्यत्वसिद्धिरिति भाव । न चैवं धूमेन वन्ह्यनुमितिरपि न स्यात् व-न्हिर्यदि पर्वतवृत्ति स्यात् तर्ह्यक्लृप्तानन्तावयवसमेत स्यादिति तर्केण वन्ह्यनुमिति-प्रतिबन्धसम्भवादिति वाच्यम् । प्रत्यक्षसिद्धमहानसीयवन्ह्यारभकपरमाणूना क्लृ-प्तत्वात् । न च वन्ह्यारम्भकपरमाणूना क्लृप्तत्वेपि पर्वतीयवन्ह्यारभकाणा तेषाम क्लृप्तत्वात् तदुक्ततर्कावतार सम्भवतीति वाच्यम् । महानसीयवन्ह्यारभकपरमा-णुभिरेव पर्वतीयवन्ह्यारम्भसम्भवात् तमः परमाणूना क्वाप्यक्लृप्तत्वात् । न च त-मोऽसमवेतत्वमेव स्वीकार्य्यमिति वाच्यम् । तथासति निरवयवत्वेन तमसो नाशा-सम्भवादिति भाव । इहेति । जलादावित्यर्थ । भ्रमत्वापत्तेरिति । जलादौ भ्रमप्रकारीभूतनीलरूपविरहादिति भाव. ॥ एकतयेति । एकसंख्यावत्तयेत्यर्थ ।

स्पर्शः सङ्ख्या परिमितिः
पृथक्त्वं च ततः परम् ।
संयोगश्च विभागश्च
परत्वं चापरत्वकम् ॥ ४ ॥
बुद्धिः सुखं दुःखमिच्छा
द्वेषो यत्नो गुरुत्वकम् ।
द्रवत्वं स्नेहसंस्कारा-
वदृष्टं शब्द एव च ॥ ५ ॥

अनन्तावयवादिकल्पनागौरवं च स्यात् । सुवर्णस्य यथा तेजस्यन्तर्भावस्तथाग्रे वक्ष्यते ॥ गुणान्विभजते ॥ अथगुणाइति । एतेगुणाश्चतुर्विंशतिसङ्ख्याकाःकणादेन कण्ठतश्चशब्देन च दर्शिताः । तत्र गुणत्वजातिसिद्धिरग्रे वक्ष्यते ॥ कर्माणि वि-

व्यवहृताः । ननु चतुर्विंशतौ कि नाम गुणत्वं, न च जातिविशेष, स्तत्र प्रमाणाभावादित्यत आह । तत्रेति । गुणेष्वित्यर्थः । अग्रे, गुणनिरूपणावसरे । वक्ष्यतइति । द्रव्यकर्माभिन्नसामान्यवति या कारणता सा किंचिद्धर्मावच्छेद्या कारणतात्वादित्यनुमानं गुणत्वजातौ प्रमाणमिति भावः । एतत्सर्वं तत्रैव स्फुटीभविष्यति ॥ प्रत्यक्षसिद्धेति । चलनाकारानुगतप्र-

तेन गन्धरूपादीनामैक्यासम्भवेपि न क्षतिः संख्या चात्र विषयतया अपेक्षाबुद्धिरूपैव गुणे गुणांनगीकारादिति । इत्यनुमानमिति । नन्ववच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे बाधः गन्धादिनिष्ठसमवायसम्बन्धावच्छिन्नकार्यतानिरूपितस्वसमवायिसमवेतद्रव्यत्वसम्बन्धावच्छिन्नगन्धादिनिष्ठकारणतायामतिप्रसक्तत्वेन गुणत्वावच्छिन्नत्वात् सामानाधिकरण्येन तथात्वे चतुर्विंशतिगुणनिष्ठकारणतैव पक्षीकर्तव्या

उत्क्षेपणं ततो ऽपक्षे-
पणमाकुञ्चनं तथा ।
प्रसारणं च गमनं
कर्माण्येतानि पञ्च च ॥ ६ ॥
भ्रमणं रेचनं स्पन्द-
नोर्ध्वज्वलनमेव च ।
तिर्य्यग्गमनमप्यत्र
गमनादेव लभ्यते ॥ ७ ॥

भजते॥ उत्क्षेपणमिति। कर्मत्वजातिस्तु प्रत्यक्षसिद्धा एवमु-
त्क्षेपणत्वादिकमपि॥ ननु भ्रमणादिकमपि पृथक्कर्म अधिक-

त्ययवेद्येत्यर्थः ॥ अधिकतयेति । कर्मविभाजकोपाधिभिर्भ्रमणत्वादि-
भिः । मूले गमनादेवेति । अथैवमुत्क्षेपणादीनामपि गमने ऽन्तर्भावात् गम-
नादेव लाभे उत्क्षेपणत्वादिभिरपि विभागोनुचितः नहि उत्क्षेपणादौ ग-

तस्या एवानतिप्रसक्तगुणत्वावच्छिन्नत्वसम्भवात् सा चाप्रसिद्धैव गुणत्वेन किंचि-
त्कार्यं प्रत्यपि सकलगुणानामकारणत्वात् तथा च पक्षाप्रसिद्धि । न च गुणप्रत्य-
क्षत्वावच्छिन्नं प्रत्येव गुणत्वेन कारणत्वात् नाप्रसिद्धिरिति वाच्यम् । प्रत्यक्षत्वाव-
च्छिन्नं प्रति विषयत्वेन सामान्यतः तत्तद्व्यक्तिप्रत्यक्षत्वेन तत्तद्व्यक्तित्वेन विशेषतश्च
कार्यकारणभावैरेवोपपत्त्या घटप्रत्यक्षस्वर्णघटप्रत्यक्षत्वचैत्रावलोकितमैत्रानिर्मितघटप्र-
त्यक्षत्वाद्यनंतमध्यवर्तिधर्मावच्छिन्नकारणताकल्पने प्रयोजनविरहादिति चेन्न । ज्ञा-
यमानलिंगकरणतावादिमताभिप्रायेणैव तदभिधानात्, इदं द्रव्य गुणादित्यनुमि-
तौ वन्ह्यनुमितौ धूमत्वेनेव गुणत्वेन सकलगुणानां कारणताया आवश्यकत्वात्
कथमन्यथा गुणत्व हेतुतावच्छेदकमिति भाव ॥ गमनादेवेति । गमनपदादेवे-

सामान्यं द्विविधं प्रोक्तं
परं चापरमेव च ।
द्रव्यादित्रिकवृत्तिस्तु
सत्ता परतयोच्यते ॥ ८ ॥

तया कुतो नोक्तमत आह । भ्रमणमिति ॥ सामान्यं निरूपयति ॥ सामान्यमिति । तल्लक्षणं तु नित्यत्वे सत्यनेकसमवेतत्वम् । अनेकसमवेतत्वं संयोगादीनामप्यस्तीत्यत उक्तं नित्यत्वे सतीति । नित्यत्वे सति समवेतत्वं गगनपरिमाणादी-

---

मनत्वं नानुभाविकमूर्ध्वमधश्च प्रक्षिप्तलोष्टादावूर्ध्वं गच्छत्यधो गच्छतीति प्रत्ययादिति चेन्न । स्वतन्त्रेच्छस्य मुनेर्नियोगपर्यनुयोगानर्हत्वादिति ॥ तल्लक्षणं त्विति । लक्षणप्रयोजनं त्वितरभेदस्य व्यवहारस्य वा सिद्धिःसामान्यमितरेभ्यो द्रव्यादिभ्यो भिद्यते सामान्यमिति व्यवहारविषयो वा नि-

ति कारिकार्थ । लोष्ठादाविति । प्रामादिकोय ग्रन्थ । उत्क्षिपतीति व्यववहारो हि चेतनेष्वेवानुभूयते न त्वचेतने लोष्ठादौ तस्माल्लोष्ठादिनिष्ठगत्यनुकूलचेतनव्यापार एव उत्पूर्वकक्षिपधातोरर्थ आश्रयत्व चाख्यातार्थ इत्यवश्यमगीकरणीय तथा चाचेतने घटः प्रक्षिपतीति व्यवहाराभावेन लोष्ठाद्यचेतनाक्रियाया गतित्वोपपादनस्य प्रकृतानुपयोगात् पर तु लोष्ठादिक प्रक्षिपति चैत्रो गच्छतीति प्रत्ययात् उत्तरदेशसयोगानुकूलक्रियामात्रस्यैव गतित्वादित्येव लेखनीयमिति मन्तव्यम् । नियोगपर्यनुयोगेति । अयमाशय गतित्व प्रकृते उत्क्षेपणादिभिन्नत्वे सत्युत्तरदेशसयोगानुकूलक्रियात्वमेव विभाजकतावच्छेदकत्वेनाभिमत तेन द्रव्यत्व पृथिवीत्वाभ्यामिव गतित्वोत्क्षेपणत्वाभ्यामपि विभागस्यानर्हत्वेपि न क्षति । नन्वेव पृथिव्यन्यद्रव्यस्य द्रव्यत्वादिना विभागापत्तिरिति चेत् । एतदभिप्रायेणैव नियोगपर्य्यनुयोगानर्हत्वादित्यस्योक्तत्वात् नियोगपर्यनुयोगौ प्रश्ननिन्दे ॥ अ-

नामप्यस्तीत्यत उक्तमनेकेति । नित्यत्वे सत्यनेकवृत्तित्वम- त्यन्ताभावस्याप्यस्ति अतो वृत्तित्वसामान्यं विहाय समवे- तेत्युक्तम् । एकव्यक्तिमात्रवृत्तिस्तु न जातिः । तथा चो-

---

त्यत्वे सत्यनेकसमवेतत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा द्रव्यमिति, एवं लक्षणान्तरे- प्यूह्यम् । अनेकत्वमेकभिन्नत्वम् । जलपरमाणुरूपादावतिव्याप्तिवारणायोक्तो विशेष्यभागः । समवेतत्वघटकसमवायफलमाह । नित्यत्वे सत्यनेकवृत्ति- त्वमिति । नचैवं नित्यसंयोगेऽतिव्याप्तिरिति वाच्यम् । तस्य निरस्तत्वात् । कुतो निरास इति चेन्न, द्रव्यनिष्ठकारणतानिरूपितसंयोगनिष्ठकार्य्यताव- च्छेदककोटौ जन्यत्वनिवेशे गौरवात् नित्यसंयोगाङ्गीकर्तृनये संयोगत्वस्य नित्यवृत्तित्वेन कार्य्यतानवच्छेदकत्वात्तुल्ययुक्त्या नित्यविभागसिद्ध्याप- त्तेश्च । नन्वाकाशत्वरूपजातावव्याप्तिस्तस्या अनेकसमवेतत्वाभावादित्या- शङ्क्यालक्ष्यत्वेनोत्तरमाह । एकव्यक्तिमात्रेति । व्यक्त्यभेदरूपबाधकस- त्वादिति शेषः । अनुगतधियो जातिकल्पिकाया अभावादिति भावः । ननु व्यक्त्यभेदस्य जातिबाधकत्वमेवासिद्धं निःसामान्यत्वे सति विशे- षान्यत्वे च सति समवेतत्वस्य जातिलक्षणत्वादित्यतः सम्मतिमाह । त-

न्वयदृष्टाताभावादाह । यन्नैवमिति । एकभिन्नत्वमिति । न च यत्किंचिदेकत्वा- वच्छिन्नभेदवति समवेतरूपादौ जातिलक्षणातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । एकभिन्नत्व- पदेन एकत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदकस्यैवोक्तत्वात् । न चैवमप्रसिद्धि, ग्रन्थ कारेण तूभय नैकमिति प्रतीत्यगीकारेण उभयत्वावच्छिन्नएव तत्प्रसिद्धेः । न चैवम- पि जलपरमाणावपि उभयत्वावच्छेदेन तादृशभेदसत्वात् तत्समवेतरूपे अतिव्या- प्तितादवस्थ्यमिति वाच्यम् । भेदो यदवच्छेदेन वर्त्तते तदवच्छेदेन वृत्तित्वस्यैव स- मवेतत्वपदेन विवक्षणीयत्वान्नातिव्याप्तिः । वस्तुतस्तु स्वप्रतियोगिसमवेतत्वस्वा- धिकरणसमवेतत्वोभयसम्बन्धेन भेदवैशिष्ट्यत्वस्यैव अनेकसमवेतत्वान्न काप्यनुप- पत्तिः । एतेन तादृशभेदानुयोगितावच्छेदकाद्वित्वाद्यवच्छिन्ने जातिवृत्तित्वमप्रा- माणिक जातेर्निरवच्छिन्नवृत्तिकत्वादिति दूषणमपास्तम् । नित्यविभागेति । क- दापि परम्परासंयुक्तपरमाण्वो नित्यविभागसम्भवात् । न च संयोगान्तरमेव

था चोक्तमिति । द्रव्यकिरणावल्यामुदयनाचार्य्यैरिति शेषः । बहुवृत्त्येकधर्मस्य सामान्यतया सर्वसिद्धत्वादेकव्यक्तौ जातिरनभ्युपेयेति भावः । व्यक्तेरभेद एकव्यक्तिकत्वमाकाशत्वादेर्जातित्वे बाधकम् । तुल्यत्वं तुल्य-

---

विभागप्रतीतेः तादृशपरमाण्वोः कदापि विभागाप्रतीतेः । कथं नित्यविभागाभ्युपगमसंभव इति वाच्यम् । तथासति क्रियानंतरमेव संयोगप्रतीतेः नित्येषु संयोगप्रतीत्यसंभवात् नित्यसंयोगाभ्युपगमोपि न संभवतीति तुल्यमिति भाव । न च नित्यविभागानंगीकारे संयोगनाशको गुण इति विभागलक्षणस्य तत्राव्याप्तिरिति वाच्यम् । नित्यविभागानङ्गीकारेणैव तल्लक्षणप्रणयनात् । इदानीं तु विभागत्वजातेरेव तल्लक्षणत्वसंभवादिति ध्येयम् । व्यक्तेरभेद इति । व्यक्तेराश्रयस्य निष्ठत्वं षष्ठ्यर्थ आश्रयनिष्ठभेदप्रतियोगिकाभाव इति समुदायार्थ । न चैवं घटत्वादेरपि जातित्वन्न स्यात्तदाश्रये यत्किंचिद्भेदप्रतियोगिकाभावसत्वादिति वाच्यम् । भेदपदेन स्वाश्रयप्रतियोगिकभेदस्य विवक्षितत्वात्स्वाश्रयनिष्ठस्वाश्रयप्रतियोगिकभेदसामान्याभाव स्वनिष्ठजातित्वे बाधक इत्यस्य समुदायार्थत्वात् । न च गगनत्वाश्रयेपि स्वस्यैव द्वित्वादिना भेदसत्वाद्गगनत्वादावपि जातित्वबाधो न स्यादिति वाच्यम् । स्वाश्रयनिष्ठप्रतियोगिताया व्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नत्वेन विशेषणीयत्वादिति भाव । ननु स्वाश्रयनिष्ठस्य स्वाश्रयनिष्ठव्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदसामान्याभावस्य स्वस्मिन् जातित्वबाधकत्वे किं मानमित्याशङ्कायामाह । अनुगतधिय इति । नानाधर्मिषु एकप्रकारकधिय इत्यर्थ । नानाघटादिव्यक्तिषु एकधर्मप्रकारकबुद्ध्युपपत्तये हि घटत्वादिजातिः कल्प्यते एकव्यक्तौ तु न तथाप्रत्यय तद्व्यक्तित्वमादायापि उपपद्यतइति तदतिरिक्तजातिकल्पने प्रमाणाभाव इत्यर्थ । असिद्धमिति । घटत्व जातिरिति प्रतीतिवत् गगनत्वं जातिरिति प्रतीतिरेव तस्य जातित्वसाधिका भविष्यतीति भाव । ननु गगनत्वादेर्जातित्वे तत्राव्याप्त्यापत्त्या पूर्वोक्तलक्षणस्य जातिलक्षणत्वासंभव इत्यतो लक्षणान्तरमाह नित्यमिति । रूपादावतिव्याप्तिवारणाय प्रथमसत्यंतं विशेषे ऽतिव्याप्तिवारणाय द्वितीयसत्यन्त रूपध्वंसादावतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यदलमिति बोध्यम् । संमतिमाहेति । व्यक्तेरभेदस्य जातिबाधकत्वे प्राचामित्यादि । तथा च गगनत्व न जातिरिति प्रतीतेरेव प्राचां सम्मतेति भाव । एकव्यक्तिकत्वमिति । एकाश्रयकत्वमित्यर्थं । आश्रये एकत्वं च स्वसजातीयद्वितीयराहित्य साजात्य च तत्तदा-

व्यक्तिवृत्तित्वं घटत्वकलशत्वादीनां जातीनां भेदे । वस्तुतस्तु तुल्यत्वं स्वभिन्नजातिसमनियतत्वमिति यावत् तच्च जातिबाधकमेवेति ध्येयमिति भावः । सङ्करश्च परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणयोरेकत्र समावेशः भूतत्वादेर्जातित्वे बाधकः भूतत्वं विहाय मनसि वर्तमानस्य मूर्तत्वं विहाय गगने वर्तमानस्य भूतत्वस्य च पृथिव्यादिचतुष्टये सत्वात् । ननु साङ्कर्य्यस्य जातिबाधकत्वे किम्मानमिति चेत्, स्वसामानाधिकरण्यस्वाभावसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन जातिविशिष्टजातित्वावच्छेदेन स्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वाभाव इति नियमस्य भङ्गप्रसङ्ग एवेति । तादृशनियमे

श्रयत्वेन । न चैव सिद्ध्यसिद्ध्या व्याघात स्वाश्रयनिष्ठभेदाप्रतियोग्याश्रयकत्व भेदश्च पूर्ववदेव व्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेन विशेषणीय इति ध्येयम् । तुल्यव्यक्तिवृत्तित्वमिति । अन्यूनानतिरिक्ताश्रयकत्वमित्यर्थः । तथा च स्वनिष्ठजातितुल्याश्रयकत्व स्वस्मिन् जातित्वे बाधकमित्यायात तच्च न सम्भवति कलशत्वजातौ स्वात्मकघटत्वतुल्याश्रयकत्वसत्वादित्यतो जातिबाधकशब्दस्य यज्जातितुल्याश्रयकत्व तज्जातौ तज्जातिभेदबाधकमित्यर्थपरता सूचयति । जातीनां भेद इति । बाधकमिति । पूर्वेणान्वयः । नन्वेवं एकस्यैव जातिबाधकपदस्य क चिज्जातित्वबाधकार्थकत्वस्य क्व चिज्जातिभेदबाधकत्वार्थकत्वस्य च न सम्भव सुकृदुच्चरितः शब्द इति न्यायादित्यस्वरसादाह । वस्तुतस्त्विति । परस्परेति । स्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगिजातिमन्निष्ठाभावप्रतियोगित्व स्वस्य जातित्वे बाधकमित्यर्थः । उभयसम्बन्धेनेति । सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन द्रव्यत्वविशिष्टे पृथिवीत्वादौ द्रव्यत्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वस्यैव सत्वाद्व्यभिचारवारणाय स्वाभावसामानाधिकरण्यप्रवेश॰ जलत्वाद्यभावसमानाधिकरणे तत्रैव जलत्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगित्वस्यैव सत्वात्तद्दोषतादवस्थ्यमत. स्वसमानाधिकरणप्रवेश. । नियमस्य भंगप्रसंग एवेति । उक्तोभयसम्बन्धेन यज्जातिविशिष्टजातित्व यत्र तत्र तज्जातिव्यापकत्वमिति नियम. दृष्टश्चासौ पृथिवीत्वव्यापके द्रव्यत्वादौ एतादृशनियमभंगापत्तिरेव सांकर्यस्य जातित्वबाधकत्वे मानं सांकर्य्यस्थले जातित्वस्वीकारे एतादृशनियमभंगापत्तिरितिभावः । सांकर्य्यस्थले एकमात्रस्य जातित्वेपि नैतादृशनियमस्य भंग इति मूर्तत्व क्रियासमवायिकारणतावच्छेदकतया सिद्धा जातिरिति केचन वदन्ति । तादृशनियमे मानाभावादिति । व्याप्तिग्राहकानुकूलतर्काभावादित्यर्थ. एक-

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

क्तम् । "व्यक्तेरभेदस्तुल्यत्वं, सङ्करोथानवस्थितिः । रूपहानिरसम्बन्धो जातिबाधकसङ्ग्रहः" । परत्वमधिकदेशवृत्तित्वमपरत्वमल्पदेशवृत्तित्वं, सकलजात्यपेक्षया सत्ताया अधिकदेशवृत्तित्वात्परत्वं तदपेक्षया चान्यासां जातीनामपरत्वम् ॥ पृथिवीत्वाद्यपेक्षया द्रव्यत्वस्याधिकदेशवृत्तित्वा-

---

मानाभावाच्च साङ्कर्य्यं जातिबाधकमि(नव्याः । अनवस्था तु जातेर्जातिमत्त्वे । यद्यपि निखिलजातिष्वेकवैजात्याङ्गीकारोपि तद्वैजात्येन वैजात्यान्तरमेकव्यक्तित्वात्तथापि निखिलजातिष्वेकवैजात्यं तद्वैजात्यतदाश्रयजातिषु पुनर्वैजात्यमेवमग्रेपीत्यनवस्था बोध्या । रूपहानिः निःसामान्यगर्भलक्षणव्याघातरूपा विशेष्यस्य जातिमत्त्वे रूपस्य स्वतो व्यावर्तकत्वस्य हानिः तत्र जातिस्वीकारे तयैव व्यावर्तकत्वं वाच्यं सामान्याश्रयस्य सामान्यरूपेणैव भे-

व्यक्तिवृत्तित्वादिति । तथा च जात्यगीकारेपि नानवस्थेति भाव । निस्सामान्यत्वघटितेति । निस्सामान्यत्वे सति समवेतत्वं विशेषलक्षण विशेषजात्यगीकारे तस्य व्याघात विशेषावृत्तित्व एतस्य च विशेषत्वे जातित्वबाधकत्वागीकारे विशेषे जात्यतरनिरासादित्यभिप्रायेण जातिबाधकशब्दस्य विशेषे जातिमत्त्वबाधकतां सूचयति । विशेषस्य जातिमत्वइति । बाधकमिति पूर्वेणान्वय । एतच्चापातत, एकशब्दस्य एकदा नानार्थकत्वासभवेन विशेषवृत्तीनां जातित्वे इत्यस्यैव वक्तुमुचितत्वात् । ननूक्त विशेषलक्षण ग्रन्थकृता नोक्तमिति तद्व्याघातस्य विशेषजातिमत्त्वबाधकत्व न ग्रन्थकृदभिप्रेत अन्यथा तादृशलक्षणाभिधानस्य ग्रन्थकर्तुरावश्यकत्वापत्ति । किं तु परमाणूना परस्परभेदसिद्ध्यर्थमेव विशेषांगीकार इति वदतो मूलकारस्य भेदसाधकत्वमेव तल्लक्षणमित्यभिप्रायो लभ्यते स च न सम्भवति घटभेदसाधकपटत्वादावतिव्याप्ते. अत स्वतो भेदसाधकत्व तल्लक्षणमित्यर्थे मूलतात्पर्यमंगीकरणीय तथाच रूपहानिशब्दस्य तादृशव्याघातपरतैव युक्तेत्यभिप्रायेणाह । यद्वेति । स्वतःस्वेन रूपेण व्यावर्त्तकत्वभेदानुमापकत्व विशेषस्य परमाणौ परमाण्वतरभेदसाधने तद्व्यक्तित्वेनैव हेतुता वाच्या विशेषत्वेन हेतुत्वे परमाण्वतरेपि विशेषातरसत्वेन व्यभिचारित्वापत्ते. विशेषनिष्ठ तद्व्यक्तित्व च तादात्म्यसम्बन्धेन सैव व्यक्ति. अन्य-

दसाधकत्वनियमात् । न च सामान्यरूपेण विशेषाणां भेदसाधकत्वं सम्भवति व्यभिचारात् तादृशनियमानङ्गीकारे परमाणुगतैकत्वानां तत्तद्व्यक्तित्वेनैव परमाण्वन्तरभेदसाधकत्वसम्भवेन विशेषस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गादिति तु ज्यायः। असम्बन्धः प्रतियोगितानुयोगितान्यतरसम्बन्धेन समवायाभावः। समवायाभावयोर्जातिमत्त्वइति । तदपेक्षया चेति । सत्तापेक्षया चेत्यर्थः ।

स्य दुर्वचत्वात् तन्मात्रविषयकज्ञानव्यक्ते तत्वे तादृशजन्यज्ञानव्यक्त्यभावदशाया तद्व्यक्तौ तद्व्यक्तित्व नास्तीति प्रत्ययापत्ते तस्याश्चानवस्थाभयेन तन्मात्रविशेष्यकज्ञाने स्वरूपत एव प्रकारत्वमभ्युपगम्यते तथा च विशेषस्य स्वेन रूपेणैव भेदानुमापकता निराबाधैव, इदञ्च विशेषत्वस्य जातित्वे न सम्भवतीति । विशेषस्य जातिमत्वे भवति तादृशलक्षणव्याघात इत्याह । तत्र जातिस्वीकारइत्यादिना । सामान्यरूपेणैवेति । सामान्यावच्छिन्नमेवेत्यर्थ । व्यावर्तकत्वं भेदसाधने हेतुत्वम् । न चैव नियमे सति घटवानितरेभ्यो भिद्यते कंबुग्रीवादिमत्त्वादित्यनुमितिर्न स्यादिति वाच्यम् । तादृशनियमवादिमते इष्टत्वात् । न चैवमपि महानसीयवन्हिमत्वावच्छेदेन तदितरभेदसाधने महानसीयवह्निरेव हेतुर्वाच्य महानसीयत्वं च न सामान्यमिति कथमुक्तनियम इति वाच्यम् । तस्य सामान्यत्वाभावेपि वह्नित्वस्य तथात्वेन व्यावर्त्तकतायाः सामान्यावच्छिन्नत्वनियमाक्षते । अथैव रीत्या तत्ताविशिष्टविशेषत्वेन विशेषस्य हेतुत्वे विशेषस्य जातिमत्वेपि नोक्तनियमक्षतिरिति तथैव स्वीक्रियतइति चेत्, न । तस्य तत्तारूपसमानाधिकरणव्याप्यतावच्छेदकधर्मांतरघटित्वेन व्याप्यत्वावच्छेदकत्वासम्भवादिति हृदयम् । ननूक्तनियमे मानाभाव तथा च विशेषस्य जातिमत्व स्वतो व्यावर्त्तकत्वे न बाधकमित्याशंका निराकरोति । तादृशनियमेति । ज्याय इति । ज्यायस्त्वञ्च मूलकृदभिप्रायानुसारित्वमेव बोध्यम् । प्रतियोगितेति । न चाभावत्वादे जातित्वागीकारे समवायेनैव तद्वत्त्वमगीकार्यमुक्तलक्षणानुसारात् तथा चोक्तान्यतरसम्बन्धेन समवायाभाव अभावादौ नोभयवादिसम्मत कथ तेन हेतुना भावादौ जातिमत्वाभाव सिध्यतीति वाच्यम् । समवायपदेन जात्यतिरिक्तप्रतियोगिकत्वविविशिष्टसमवायस्य विवक्षितत्वात् । इत्थ च अनुयोगितासम्बन्धेन तादृशसमवायाभाववति रूपादौ व्यभिचारवाणाय प्रतियोगित्वनिवेश गगनादौ व्यभिचारवारणायानुयोगितानिवेश । के चित्तु समवायपद जातिप्रतियोगिकसमवायातिरिक्तसमवायपरमित्याहु । तदसत् । ग्रन्थकृता समवायैकत्वस्य व्यवस्थापनीयतया जा-

परिभिन्ना तु या जातिः
सैवापरतयोच्यते ।
द्रव्यत्वादिकजातिस्तु
परापरतयोच्यते ॥ ९ ॥
व्यापकत्वात्परापि स्याद्
व्याप्यत्वादपरापि च ।

व्यापकत्वात्परत्वं सत्तापेक्षयाल्पदेशवृत्तित्वाद्व्याप्यत्वादप-

---

सत्ताजातिश्च द्रव्यं सत् गुणस्सन्नित्याद्यनुगतप्रतीत्यैव सिध्यति । अत्र न-व्याः, सन्निति प्रतीतिविषयो भावत्वमेव अत एव सामान्यादिष्वपि सदि-

तिप्रतीयोगिकसमवायेतरसमवायाप्रसिद्धे । जातिप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायस्तु प्रतियोगितया जातावेव तिष्ठति नान्यत्र भूतलवृत्तित्वविशिष्टघटस्य भूतलमात्रे सत्ववदिति नास्मन्मते समवायैक्यविरोध इति मतव्यम् । अथैव मपि जात्यत्तिरिक्तप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायस्य प्रतियोगितया अनुयोगितया च सत्वेन जातेर्जातिमत्वेपि निरुक्तसम्बन्धस्यैव बाधकत्वसम्भवादनवस्थाया जातिबाधकत्वेनोक्तिर्विरुध्येदिति चे, त्सत्यम् । जात्यतिरिक्तेत्यत्र जातिपदस्यासमवेतवृत्तिजातिपरत्वेन सत्तादौ तस्य जातिमत्वबाधकत्वसम्भवेपि रूपत्वादौ तद्बाधकताया अनवस्थायामेवाभ्युपेतत्वात् । न चासमवेतवृत्तीति व्यर्थं, अखण्डाभावघटकतया तत्सार्थक्यात् । वस्तुतस्तु अनुयोगितापदं सत्तावन्निष्ठोभयवादिसिद्ध यत्समवायानुयोगित्व तत्परमतस्समवायपदस्य यथाश्रुतार्थकत्वेपि न क्षतिरिति ध्येयम् । भावत्वमेवेति । न चैवमिह भूतले घटाभावोस्तीति प्रतीत्यनुपपत्ति' घटाभावे भावत्वविरहात् अस्धातोस्तु सत्वबोधकत्वादिति वाच्यम् । तदनुरोधेनापि कालसम्बन्धस्यैव सत्वरूपत्वौचित्यात् तावतापि सत्ताजा-

ति व्यवहारः न त्वतिरिक्ता द्रव्यादित्रिकवर्तिनी सत्ताख्या जातिरिति तेन परमपरं द्विविधं सामान्यं परं सत्तेति वैशेषिकविभागो निर्युक्तिकत्वाद्नादेय इत्याहु ।तन्न सत्। ध्वंसकारणतावच्छेदकतया सत्ताजातिसिद्धेः। यत्र प्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वंसोत्पत्तिस्तत्रैव तादात्म्यसम्बन्धेन सदिति सामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्या कार्यकारणभावात्। न च प्रागभावे व्यभिचार· प्रागभावे सत्ताविरहादिति वाच्यम्। प्रागभाववृत्तिप्रतियोगिताभिन्नप्रतियोगितायाः कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वादिति । वस्तुतस्तु समवायेन स-

तेरसिद्धेरिति भाव· । सत्ताजातिसिद्धेरिति । ननु प्रतियोगितया ध्वसं प्रति समवायेन स्वतः कारणत्वे गगनादीनां तदापत्तिरित्याशकामपनेतुं तादात्म्येन सतः कारणतां ग्राहयति। यत्रेति । न चैताद्दशकार्यकारणभावानगीकारे सामान्यादौ ध्वसापत्तिरेव दूषणं एताद्दशकार्यकारणभावस्वीकारेपि गगनादौ तदापत्तिरशक्यपरिहारैवेति वाच्यम् । कालिकसमवायोभयसम्बन्धस्यैव कारणतावच्छेदकताघटकत्वादिति भाव । न चैवमपि महाकाले प्रतियोगितया ध्वसापत्तिः समवायकालिकविशेषणताभ्या तस्यापि सत्तावत्वादिति वाच्यम् । महाकालिकविशेषणतात्वेन कालिकविशेषणताया· विशेषणीयत्वादेवमुत्तरत्राप्यनुसन्धेयम् । व्यभिचार इति । प्रतियोगितया प्रागभावे ध्वसोत्पत्येति । शेषकार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वादिति । प्रागभाववृत्तिप्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वस प्रति तु प्रागभावत्वेन हेतुत्वांतरमेवेति भावः । नन्वेतत्कार्यकारणभावस्य प्रयोजन प्रागभाववृत्तिप्रतियोगितासम्बन्धेन प्रागभावभिन्ने ध्वसापत्तिवारणमेव तथा च तुल्ययुक्त्या घटादिवृत्तिप्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वम प्रति घटत्वादिनापि कारणत्वमावश्यक एव च क्लृप्ततत्तत्कारणविरहादेव सामान्यादौ ध्वसापत्तिवारणात् । उक्तकार्यकारणभावो निष्प्रामाणिक एवेत्यस्वरसात्कार्यतावच्छेदकतया सत्ता साधयति । वस्तुतस्त्वित्यादिना । विनिगमनाविरहेणेति । स्वाश्रयसमवेतत्वद्रव्यत्वोभयसम्बन्धेनैव नीलादे कारणतागीकरणीया नातो विनिगमनाविरहापत्तिरिति वाच्यम् । द्रव्यत्वस्य नीलादिप्रतियोगिकत्वे मानाभावेन तत्संसर्गकत्वासम्भवात् । विशिष्टस्य संसर्गत्वे तु विशेषणविधया प्रविष्टस्याश्रयत्वस्य नीलादिप्रतियोगिकतया तत्संसर्गत्वसम्भवादिति भाव. । ननु सत्ताया नित्यसाधारणत्वेन कथ कार्यतावच्छेदकत्वसम्भव इत्याशका निराकुरुते । कालिकेति । ननु कालिकसमवाययोरुभयो कार्यतावच्छेदकताघटकसम्बन्धत्वे गौरवादुक्तकारणस्य

अन्त्यो नित्यद्रव्यवृत्ति-
र्विशेषः परिकीर्तितः ॥ १० ॥

रत्वम् ॥ विशेषं निरूपयति ॥ अन्त्य इति ॥ अन्ते ऽवसाने वर्ततइति अन्त्यः यदपेक्षया विशेषो नास्तीत्यर्थः । घटादीनां द्व्यणुकपर्यन्तानां तत्तदवयवभेदात्परस्परं भेदः परमाणूनां परस्परं भेदको विशेष एव स तु स्वत एव व्यावृत्तस्ते-

त्तावच्छिन्नं प्रति तादात्म्येन द्रव्यत्वेन कारणतया जन्यतावच्छेदकतया सत्ताजातिसिद्धिः । तादृशकार्यकारणभावे मानाभाव इति तु न, स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलादेर्नीलादावपि सत्वात्तत्र नीलोत्पत्तिवारणाय तादृशकार्यकारणभावस्यावश्यकत्वात् । न च स्वाश्रयसमवेतत्वविशिष्टद्रव्यत्वसम्बन्धेन नीलादेर्हेतुतयैव न तदापत्तिरिति वाच्यम् । तादृशसमवेतत्वद्रव्यत्वयोर्विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कारणताबाहुल्यापत्तेः । कालिकसमवायोभयसम्बन्धस्य कार्यतावच्छेदकत्वात्सत्ताया नित्यसाधारण्येपि न क्षतिरित्यन्यत्र विस्तरः ॥ स्वत एवेति । स्वतोव्यावृत्तत्वं च स्वभिन्नलिङ्गजन्यस्वविशेष्यकस्वसजातीयेतरभेदानुमित्यविषयत्वम् । साजात्यं च पदार्थविभाजकोपाधिरूपेण तेन घटादेस्तादात्म्येन व्यावृत्तत्वेपि विशेषस्य गुणादिशून्यत्वेनेतरभेदानुमितिविषयत्वेपि द्रव्यादेरपि प्रमेयत्वादि-

कार्यतावच्छेदकतया जन्यमात्रसमवेतैव सत्ता सिध्येत् न तु जन्यनित्यसाधारणी भवदभिमतसत्तेत्याशङ्कायामाह । अन्यत्र विस्तर इति । अय भाव । गगनादौ सत्तानङ्गीकारे द्रव्यत्वादिना साङ्कर्यापत्त्या सत्ताया जातित्वमेव न स्यात् साङ्कर्यस्यापि जातिबाधकताया प्राचीनैरङ्गीकारादिति । स्वतो व्यावृतत्व चेति । विशेषस्यापि स्वलिंगकस्वसजातीयविशेषातरभेदानुमितिविषयत्वादसम्भवारणाय स्वभिन्नलिंगकेति । घटो विशेषाद्भिद्यते कपालसमवेतत्वादित्यनुमितेरपि विशेषभिन्नलिङ्गकत्वाद्विशेषप्रतियोगिकभेदविधेयत्वाच्च तादृशानुमितिविषयत्वमादाय पुनस्तद्दोषापत्तेस्तदवस्थ्यमत स्व-

ना विशेषसजातीयत्वेपि न क्षतिः। नित्यद्रव्यवृत्तिविशेषाणां स्थानकथनं न तल्लक्षणे प्रविष्टं प्रयोजनाभावात्। तत्र, विशेषव्यावृत्तौ। नन्वेत-

विशेष्यकेति। भेदे स्वसजातीयप्रतियोगिकत्वप्रवेशप्रयोजन ग्रन्थकृतैव वक्ष्यते। ननु नञ्द्वयप्रवेशे गौरवात् स्वलिंगकस्वविशेष्यकस्वसजातीयेतरभेदानुमितिविषत्वमेव स्वतो व्यावृत्तत्व वक्तुमुचितं न तु यथोक्तमित्याशका निराकुरुते। तेनेति। तादात्म्येन व्यावृत्तत्वेपीत्यस्य घटादिना इत्यादिः न क्षतिरिति परेणान्वय तथा च स्वतो व्यावृत्तत्वस्य स्वोक्तरूपत्वे घटादावपि तादात्म्येन घटहेतुकस्वसजातीयघटातरप्रतियोगिकभेदानुमितिविषयत्वेन तत्रातिव्याप्तिरेव स्यादिति भाव। भेदे स्वसजातीयप्रतियोगिकत्वनिवेशस्य प्रयोजनमाह। विशेषस्येति। इतरभेदोती। विशेषेतरद्रव्यादिभेद इत्यर्थ। पदार्थविभाजकोपाधिरूपेण साजात्यप्रवेशस्य प्रयोजनमाह। द्रव्यादेरपीति। अथात्र स्वविशेषकत्व परित्याज्यानुमित्यविषयत्वमित्यत्रानुमित्यविशेष्यत्वमित्युक्त्यैव सामजस्ये गुरुतरारम्भो विफल एव तावतैव घटो विशेषाद्भिद्यते कपालसमवेतत्वादित्यनुमितिमादायासम्भववारणसम्भवात् उक्तानुमितौ विशेषस्य मुख्यविशेष्यत्वाभावादिति चेन्न। स्वत्व हि नानुगत कि तु तद्व्यक्तिपर्यवसन्नमेव तत्र च स्वपदेन विशेषोपादानं न सम्भवति विशेषे विशेषांतरभेदसाधने विशेषेतरालिंगाभावादप्रसिद्ध्यापत्ति कि तु घटादिकमेव तत् तद्व्यक्तित्वेनोपादाय लक्षण सङ्गमनीय तथा च स्वविशेष्यकेत्यनुक्तौ विशेषो घटाद्भिद्यते गुणत्वावच्छिन्नत्वादित्यनुमितेरपि घटभिन्नलिगकत्वेन घटसजातीयप्रतियोगिकभेदविधेयकत्वेन च तादृशानुमितौ विशेषस्य मुख्यविशेष्यत्वादसम्भव एव स्यात्तदुपादानेतूक्तानुमिते॰ घटभिन्नलिग त्वेपि घटमुख्यविशेष्यकत्वाभावेनतामुपादाय नासम्भव इति ध्येयम्। न चैवमपि विशेषकालीनो घटो घटान्तराद्भिद्यते एतत्कपालसमवेतत्वादित्यनुमितेरपि घटविशेष्यकत्वात् घटभिन्नलिगकत्वात् स्वसजातीयघटान्तरभेदविधेयकत्वाच्च तद्विषयत्वस्यैव विशेषे सत्वादसम्भवे तादवस्थ्यमिति वाच्यम्। अविषयत्वमित्यस्य मुख्यविशेष्यताशून्यतार्थवत्त्वात्। इत्थ च स्वविशेष्यकत्वानुपादाने घटो विशेषाद्भिद्यते कपालसमवेतत्वादित्यनुमितिमादायासम्भवासम्भवेप्युक्तरीत्या घटादिकमादायासम्भववारणायैव स्वविशेष्यकत्वोपादानमिति मंतव्यम्। अनुमितिश्च मुख्यविषेष्यताद्वयशून्यत्वेनापि विशेषणीया अन्यथा विशेषो घटाद्भिद्यते घटश्च घटाद्भिद्यते गुणशून्यत्वात् घटत्वाच्चेति समूहालम्बनानुमितिमादाय स्वपदेन घटव्यक्तिमादायासम्भवप्रसङ्गा-

त् । यद्यपि समवायस्य पदार्थविभाजकोपाधिरूपेण स्वसजातीयान्तराभावेन स्वसजातीयभेदानुमितौ मुख्यविशेष्यत्वाभावेन समवाये विशेषलक्षणातिव्याप्तिः प्रसज्यते । न च समवायेपि द्वित्वादिना समवायभेदसत्वात्ताहशभेदानुमिति विशेष्यत्वस्य समवाये सत्वान्नातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । तथासति विशेषेपि विशेषघटोभयभेदसत्वेन ताहशभेदानुमितिविशेष्यत्वमादायासम्भवापत्या भेदे व्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वविशेषणस्यावश्यकत्वात् । तथापि ताहशानुमितिविषयोय तद्भिन्नत्वे सति स्वभिन्नस्वसजातीयकत्वस्य समवायभिन्नत्वस्य वा विशेष्यपदलप्रवेश्यत्वान्नातिव्याप्तिरिति ध्येयम् । अनुमितौ सिषाधयिषानुत्तरत्वमपि विशेषण देय अन्यथा विशेषेण परमाणूना भेदसिद्धौ एतत्परमाणुसमवेतत्वादे व्यावृत्तत्वेन सिषाधयिषया तेन लिंगेन विशेषे विशेषान्तरभेदानुमितावपि नासम्भव । ननु अन्त्यो नित्यद्रव्यवृत्तिरिति कारिकाया अन्त्यत्वे सति नित्यद्रव्यवृत्तित्व विशेषलक्षणमुक्तं तत्रान्त्यत्व स्वतो व्यावृत्तत्वमेव अते व्यावर्तकानामवसाने वर्ततइत्यत्य इति व्युत्पत्या यस्य व्यावर्तकान्तर नास्ति तत्त्वमित्यर्थलाभात् स्वतो व्यावृत्तत्वस्यैव लक्षणत्वसम्भवे नित्यद्रव्यवृत्तित्वमनर्थकं समवायस्यापि नित्यद्रव्यवृत्तितया समवायातिव्याप्तिवारकत्वस्याप्यसम्भवात् । न च वृत्तित्व समवेतत्वमेव विवक्षित तथा च समवायातिव्याप्तिवारकमेव तदिति वाच्यम् । तथापि समवेतत्वमात्रेणैव तत्रातिव्याप्तिवारणसम्भवे नित्यद्रव्याशवैयर्थ्यस्य दुर्वारत्वादित्यभिप्रायेणाह । विशेषाणा स्थानकथनमिति । अव्यावृत्तधर्मस्येति । यस्माद्भेदसाधकत्वमभिमत तदवृत्तित्वेन अज्ञातधर्मस्येत्यर्थ । व्यावर्तकत्वासम्भवात्, तदितरभेदसाधकत्वाभावादित्यर्थ । तत्र एतत्परमाणुत्वादौ व्यावर्तकान्तरापेक्षाया एतत्परमाणुत्वे परमाण्वंतरावृत्तित्वसाधकहेत्वन्तरापेक्षाया अनवस्थानात् अनवस्थानप्रसङ्गात् । एष प्रसङ्ग इति । अनवस्थाप्रसङ्गात्मकप्रसग इत्यर्थ । तस्य विशेषस्य धर्मिग्राहकमानेन परमाणुभेद किं चिल्लिंगज्ञाप्य भेदत्वात् कपालभेदज्ञाप्यघटभेदवदिति विशेषसाधकानुमानेन स्वत प्रमाणातरनिरपेक्षव्यावृत्तनयैव परमाण्वतरावृत्तित्वरूपेणैव । सिद्धेरिति । अनुमितेरित्यर्थ । परमाण्वतरवृत्तिविशेषस्य परमाण्वतरभेदसाधकत्वाभावादिति भाव । उपसहरति । एव चेति । आश्रयरूपेण, रूपाद्याश्रयपरमाणुस्वरूपेण विशेषेण व्यावर्तकेन । ननु अव्यावृत्तस्य कथं व्यावर्तकत्वमित्याशंकां परिहरति । आश्रयस्येति । न तत्रेति । नेश्वरगगनयोरित्यर्थ । विशेषइति । नित्यज्ञानशब्दाभ्यामेव तयोरितरनित्यद्रव्यभेदसिद्ध्या विशेषे प्रयोजनाभावादितिभाव । ईश्वरेत्याद्याहुरित्यन्तमेकदेशिना मत तत्र च दिक्कालाका-

त्परमाणुत्वादयो व्यावर्त्तका भविष्यन्ति किं विशेषेणेति चेन्न। अव्यावृत्त-धर्मस्य व्यावर्त्तकत्वासम्भवात् तत्र व्यावर्त्तकान्तरापेक्षायामनवस्थानात्। ननु विशेषेष्वेव प्रसङ्ग इति चेन्न। तस्य धर्मिग्राहकमानेन स्वतो व्यावृत्त-तयैव सिद्धेः। एवं च नित्यद्रव्येषु विशेषाः सिद्धाः तद्गुणास्तु न विशेष-वन्त आश्रयरूपेण विशेषेणैव तेषां व्यावृत्तत्वात् आश्रयस्य च विशेष-वत्तया व्यावृत्तत्वेन विशेषत्वसम्भवादिति भावः। ईश्वराकाशयोर्नित्य-ज्ञानशब्दाभ्यां व्यावृत्तेः सम्भवान्न तत्र विशेष इत्यप्याहुः। नवीनास्तु विशेषे ऽतिरिक्ते मानाभावः यथैव विशेषाणां स्ववृत्तिधर्मं विना व्यावृत्त-

शादीनां परस्परभेदसिद्धेः प्राक् नित्यज्ञानशब्दयोः कालादिव्यावृत्तत्वासिद्ध्या न-कालादिभेदसाधन सम्भवति विशेषस्य तु धर्मिग्राहकमानेन तत्सिद्ध्या विशेषेणैव तत्साधनं सम्भवतीत्यस्वरससूचनाय आहुरित्युक्तम्। यत्तु पार्थिवपरमाणुविशेषे जलपरमाणुविशेषभेदस्य पृथिवीसमवेतत्वेनानुमानसम्भवात् स्वतोव्यावृत्तत्वस्य तत्रा व्याप्तिरिति स्वसजातीयभेदानुमितिरित्यस्य स्वेतरस्वसजातीययावता भेदानुमितिरित्य-र्थो वर्णनीय इत्याहु.। तन्मन्दम्। पृथिवीजलपरमाण्वोरेव विशेष विना भेदासिद्धेरिति। यद्यपि पार्थिवजलपरमाण्वोर्भेदे जलत्वपृथिवीत्वयोः सांकर्यापत्त्या तयोर्भेदः सिद्ध ए-वेतिरीक्यते वक्तु तथाप्यसम्भववारणायानुमितौ सिषाधयिषानुत्तरत्वविशेषणस्यावश्य-कतया पार्थिवजलपरमाणविशेषयोर्भेदमन्तरा पार्थिवपरमाणुविशेषस्य जलपरमाणुव्या-वृत्तत्वासिद्ध्या तत्सिद्ध्यधीनविशेषभेदानुमिते. सिषाधयिषयैवांगीकरणीयतया अ-व्याप्तेरसम्भवादिति ध्येयम्। नवीनमतं दर्शयति। नवीनास्त्विति। आहुरित्यस्व-रसोद्भावन, तद्बीजं तु त्र्यणुकावयवस्सावयवः महादारभकादित्यनुमानेन परमाणोर-व्यावृत्तस्यापि सिद्धसम्भवेन नित्यद्रव्याणां व्यावृत्तत्वस्य धर्मिग्राहकमानसिद्धत्वमे-वेति ध्येयम्। अत्रेदमवधेयं, पूर्वोक्तयुक्त्या भेदानुमितौ सिषाधयिषानुत्तरत्वनिवेश-स्यावश्यकतया स्वभिन्नलिङ्गकत्वनिवेशनमफल स्वेन स्वेतरभेदसाधनस्य सिषाधयि-षा विना असभवात् विशेषान्तरभिन्नेन स्वेन विशेषान्तरभेदसाधनासम्भवेन सिद्धेरा-वश्यकत्वात् सिद्धिसत्वे सिषाधयिषयैवानुमितिसम्भवादिति। किञ्च परमाणूनां परस्प-रभेदसिद्ध्यर्थमेव विशेषांगीकार इति मूलाभिप्रायवर्णनमप्यसगत, परमाणुभेद किंचि-ल्लिङ्गज्ञाप्य इत्याद्युच्यक्तानुमानेन विशेषसिद्धौ सत्यां हि विशेषेण परमाण्वोर्भेदस्सा-धनीयः परमाण्वोर्भेदासिद्धौ हि त पक्षीकृत्य विशेषानुमानं सम्भवति। अन्यथा प-

घटादीनां कपालादौ
द्रव्येषु गुणकर्मणोः ।
तेषु जातेश्च सम्बन्धः
समवायः प्रकीर्तितः ॥ ११ ॥

न तत्र विशेषान्तरापेक्षा नास्तीत्यर्थः ॥ समवायं दर्शयति ॥ घटादिनामिति ॥ अवयवावयविनोर्जातिव्यक्त्योर्गुणगुणिनोः क्रियाक्रियावतोर्नित्यद्रव्यविशेषयोश्च यः सम्ब-

---

त्वं तथैव नित्यद्रव्याणामपीत्याहुः ॥ घटादीनां कपालादौ द्रव्येषु गुणकर्मणोः । तेषु जातेश्च सम्बन्ध इति मूलम् ॥ तत्र घटपदकपालपदे अवयव्यवयवपरे इत्याह । अवयवावयविनोरिति । जातेश्चेति चकारेण नित्यद्रव्येषु विशेषसम्बन्धः समुच्चीयतइत्याह । नित्यद्रव्यविशेषयोरिति । समवायलक्षणमाह । नित्यसम्बन्धत्वमिति । सम्बन्धश्च सम्बन्धिभिन्नो ग्राह्यस्तेन नित्याभावादिस्वरूपसम्बन्धे नातिव्याप्तिः । ननु समवायस्य सम्ब-

क्षासिद्धिप्रसङ्गादित्यन्योन्याश्रयप्रसंगात् । किञ्च मूलकृता घटादीनां द्व्यणुकपर्यंतानामित्यादिना घटादीना परस्परभेदस्य कपालभेदानुमेयत्वोक्तिरप्यसगता घटादीनां परस्परभेदस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादिति । वस्तुतस्तु घटादीना द्व्यणुकपर्य्यन्तानामित्यादौ तत्तदवयवभेदादित्यत्र पञ्चम्यर्थ प्रयुक्तत्वमेव न तु ज्ञाप्यत्व प्रयुक्तत्व च स्वरूपसम्बन्धरूप अवयवभेदादवयविभेद इति प्रतीतिसाक्षिक तथा च द्व्यणुकोत्पादान्यथानुपपत्त्या परमाणुद्वयसिद्धौ तयोर्भेदः किंचित्प्रयोज्यो भेदत्वात् कालभेदप्रयुक्तघटभेदवदित्याद्यनुमाने इतरबाधबलात् परमाणुगतविशेषभेदसिध्या विशेषसिद्धिरितिमूलतात्पर्यम् । ननुविशेषभेदेपि प्रयोजकांतरानुमानसम्भवेनानवस्थाप्रसग इत्याशङ्कायामुक्त स तु स्वत एव व्यावृत्त इति । विशेषस्तु स्वप्रयोज्यभेदवानेव न तु

न्धः स समवायः, समवायत्वं नित्यसम्बन्धत्वम् । तत्र प्रमाणं तु गुणक्रियादिविशिष्टबुद्धिर्विशेषणविशेष्यसम्बन्धविषया विशिष्टबुद्धित्वाद्दण्डी पुरुष इति विशिष्टबुद्धिवदित्यनुमानम् । एतेन संयोगादिबाधात् समवायसिद्धिः । न च

न्धत्वे किं मानमित्याशङ्क्याह । तत्र प्रमाणं त्विति । गुणक्रियादीत्यादिना जातिपरिग्रहः । संयोगादीति । द्रव्ययोरेव सयोग इति नियमादिति भावः । अत्र समवायसम्बन्धेन पटत्वावच्छिन्नं प्रति तादात्म्यसम्बन्धेन तन्तुत्वेन हेतुत्वात्कार्यतावच्छेदकसम्बन्धविधया समवायसिद्धिः । न च समवायस्थाने स्वरूपसम्बन्धं निवेश्य कार्यकारणभावः कल्पनीय इति वाच्यं, तथा सति यत्समवेतं कार्यमुत्पद्यते तत्समवायिकारणमिति सम-

तद्गतविशेषांतरभेदप्रयुक्तभेदवानिति तदर्थ । तथा च स्वतोव्यावृत्तत्वं स्वप्रयोज्यस्वनिष्ठस्वसजातीयप्रतियोगिकभेदकत्वमेवेति पूर्वस्माल्लाघवमपीति सर्वं चतुरस्रम् । घटकपालादिपदइति । घटादिकपालादिपदइत्यर्थः । नित्यद्रव्यविशेष्ययो सम्बन्धस्य मूले समवायत्वानुक्त्या मूलस्य न्यूनत्वमित्याशङ्का परिहरति । जातेश्चेतीति । ननु नित्यसम्बन्धत्वस्य समवायलक्षणत्वे द्रव्यत्वाभावादीनां स्वात्मकस्वरूपसम्बन्धेतिव्याप्तिरित्याशङ्का परिहरति । सम्बन्धश्चेति । सम्बन्धिभिन्न इति । तथा च सम्बन्धप्रतियोग्यनुयोगिभिन्नत्वे सति सम्बन्धत्व समवायलक्षणमत प्रतियोग्यनुयोगित्वात्मकस्वरूपसम्बन्धे नातिव्याप्ति । अत्र च द्रव्यत्वाभावादीनां लाघवात् द्रव्यत्वाभावादिरेक एव सम्बन्ध घटादीना महाकाले कालिकसम्बन्धो लाघवादेक एव महाकाल इति स्वरूपसम्बन्धस्य क्वचित्प्रतियोगिरूपता क्व चिदनुयोगिरूपतेतिविभागो बोध्य । सम्बन्धत्वं च सांसर्गिकविषयतावत्त्वमेव । द्रव्ययोरेवेति । सयोगसामान्य प्रति द्रव्यस्य समवायिकारणत्वादिति भाव । ननु समवायनानात्ववादिनां नव्यानां मते उक्तानुमानेन न समवायसिद्धि सम्भवति अतिरिक्तानन्तसमवायाना सम्बन्धत्वकल्पनामपेक्ष्य क्लृप्तानन्तस्वरूपाणामेव सम्बन्धत्वौचित्यात्, इति तन्मतेपि समवायसिद्ध्यर्थं स्वय प्रमाणान्तरमाह । अत्रेति । यत्समवेतमिति । समवायेन यद्वृत्तिकार्यमित्यर्थ । समवायाभावे एतादृशसमवायिकारणलक्षणानुपपत्तिरितिभाव ।

स्वरूपसम्बन्धेन सिद्धसाधनमर्थान्तरं वा अनन्तस्वरूपाणां सम्बन्धत्वकल्पने गौरवाल्लाघवादेकसमवायसिद्धिः। नच समवायस्यैकत्वे वायौ रूपवत्ताबुद्धिप्रसङ्गः, तत्र रूपस-

वायिकारणव्यवस्था न स्यात्। न च यत्सम्बद्धं कार्यमुत्पद्यते तत्समवायिकारणमित्येवास्त्विति वाच्यं, कपालसम्बद्धघटध्वंसं प्रति कपालस्य समवायिकारणत्वप्रसङ्गादित्यपि द्रष्टव्यम्। सिद्धसाधनमिति। अयुतसिद्धयोः स्वरूपसम्बन्ध इति वदतः परस्येति शेषः। अर्थान्तरं वेति। समवायसाधने प्रवृत्तानां नैयायिकानामिति शेषः। ननु तथापि समवायस्यैकत्वे किं मानमत आह। लाघवादिति। तथा च यथा क्षित्यादिजनकतयेश्वरो लाघवादेक एव सिध्यति तथा समवायोपीत्यर्थः। रूपवत्ताबुद्धीति। रूपवत्ताबुद्धेः प्रमात्वप्रसङ्ग इत्यर्थः। स्पर्शसमवायरूपसमवाययोरैक्यादिति भावः। तत्र वायौ रूपाभावादिति। न च रूपसमवायसत्वे तेन सम्बन्धेन तत्र कथं रूपाभावः सम्बन्धसत्वस्य तेन सम्बन्धेन सम्बन्धिसत्वव्याप्यत्वादिति वाच्यं, रूपनिरूपितत्वविशिष्टसमवायस्यैव रूपस-

यत्सम्बद्धमिति। यदनुयोगिकसम्बन्धप्रतियोगी इत्यर्थ। तथा च सम्बन्धत्वेनैव सम्बन्धप्रवेशात् समवायाभावेपि न समवायिकारणलक्षणानुपपत्तिरिति भाव। सिद्धसाधनमित्यत्र कस्य सिद्धमित्याकाङ्क्षोदयादाह। अयुतेति। ययोरेकमपराश्रितमवतिष्ठते तावयुतसिद्धौ अर्थांतरशब्दस्य स्वानभिमतार्थसिद्धिरर्थ। तत्रापि कस्येत्याकाङ्क्षोदयादाह। समवायेति। लाघवादिति। लाघवज्ञानसहकारादित्यर्थ। कृतिजन्यत्वव्याप्यकार्यत्ववानिति। परामर्शादपि कृतेरेकत्वे लाघवमिति लाघवज्ञानसहकृतात् क्षित्यङ्कुरादिकमेव कृतिजन्यमित्यनुमितिवत् सम्बन्धस्यैक्ये लाघवमिति ज्ञानसहकृतात् विशेषणविशेष्यसम्बन्धविषयकत्वव्याप्यविशिष्टबुद्धित्ववती-गुणक्रियादिविशिष्टबुद्धिरिति परामर्शादपि विशेषणविशेष्ययोरेकसम्बन्धविषयिणी-त्यनुमितिरिति समुदायार्थ। समवायस्यैकत्वे वायौ रूपवत्ताबुद्धिरापादिता मूलकारेण सा च न सङ्गच्छते वायावपि भ्रान्ताना रूपवत्ताप्रतीतेरत रूपवत्ताबुद्धे प्रमात्वापत्तिपरतया व्याचष्टे। रूपवत्तेति। तत्र हेतुमाह। स्पर्शेति। सम्बन्धसत्वस्येति।

वायसत्वेपि रूपाभावात्। न चैवमभावस्यापि वैशिष्ट्यं सम्बन्धान्तरं सिध्येदिति वाच्यम्, तस्य नित्यत्वे भूतले घटानयनानन्तरमपि घटाभावबुद्धिप्रसङ्गात् घटाभावस्य तत्र सत्वात् तस्य च नित्यत्वात् अन्यथा देशान्तरेपि घटाभावप्र-

म्बन्धतया वायौ तदभावात् । न च विशिष्टस्यानतिरिक्तत्वेन विशिष्टसमवायोपि वायावस्तीति वाच्यं, रूपनिरूपितत्वविशिष्टसमवायनिरूपिताधिकरणताया एव रूपसम्बन्धत्वात् तस्य वायावभावात् पृथिव्यां गन्धस्य समवायो न जले इत्यादिप्रतीतेः समवायस्य नानात्वमिति तु नव्याः । सम्बन्धान्तरं अतिरिक्तपदार्थस्त्वयेति शेषः । सिध्येदित्यस्य भूतलादावित्यादिः । यदि वैशिष्ट्यमतिरिक्तमुररीक्रियते तदा तन्नित्यमनित्यं वेति विकल्प्याद्ये दूषणमाह । तस्येति । ननु वैशिष्ट्यस्य तत्र सत्वेपि घटानयनदशायां तत्र घटाभावाभावादेव न घटाभावबुद्धिरत आह । घटाभावस्येति । तत्र, घटवति भूतले । तस्येति । घटाभावस्येत्यर्थः । अन्यथा घटाभावस्यापि नित्यत्वे देशान्तरेपि घटशून्यदेशेपीत्यर्थः । घटत्वावच्छिन्नाभावस्यैकत्वादिति भावः । वैशिष्ट्यस्येति । वैशिष्ट्यस्य नित्यत्वाभ्युप-

तत्प्रतियोगिकतत्सम्बन्धसत्वस्य तेन सम्बन्धेन तद्वत्वव्याप्यत्वात् प्रतियोगिमति च अभावसत्वादिति भाव । इति तु नव्या इति । तथा च तन्मते समवायस्य स्वरूपसम्बन्धत्वे न क्षति वायौ रूपसमवायानङ्गीकारादिति भाव ॥ अभावस्यापि वैशिष्ट्य सम्बन्धातर सिध्येदिति। मूले सम्बन्धान्तरपदस्य स्वरूपस्यैव तत्सम्बन्धत्वोपगमादत पूरयति । अतिरिक्तेति । उररीक्रियते । अङ्गीक्रियतइत्यर्थ । नन्वेकघटाभावस्य नाशेपि घटाभावान्तरमादाय घटशून्यदेशेपि घटाभाववत्ताबुद्धिरुपपद्यतएवेत्याशङ्क्याह । घटत्वावच्छिन्नेति । एकविधत्वादिति। एकत्वादित्यर्थ । जायमामाया घटाभावबुद्धेरिति। घटवत्ताज्ञानदशाया घटवत्यपि भूतले भ्रमरूपा घटाभाववत्ताबुद्धिर्जायतएवेति न तदापात्ति सम्भवतीत्यतस्तस्या प्रमात्वमापादयति ।प्रमात्वेति। नन्वेष प्रसङ्ग समवायैकत्ववादिना मतेपि समान इत्याशङ्क्य ममत्वित्यादिग्रन्थमवतारयति । नन्विति । वैशिष्ट्यानङ्गीकारे अभावाधिकरणयोरतिरिक्तसम्बन्धा-

तीतिर्न स्यात् वैशिष्ट्यस्य च तत्र सत्वात् मम तु घटे पाकरक्ततादशायां श्यामरूपस्य नष्टत्वान्न तद्वत्ताबुद्धिः वैशिष्ट्यस्यानित्यत्वे त्वनन्तवैशिष्ट्यकल्पने तवैव गौरवम् । एवं च तत्तत्कालीनं तत्तद्भूतलादिकं तत्तदभावानां सम्ब-

---

गमपक्षइत्यादिः । तत्र घटानयनेन घटवति । न च घटवति न घटाभावबुद्धिर्घटवत्ताज्ञानस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वादिति वाच्यं, घटवत्ताज्ञानविरहदशायां घटाभावबुद्धेर्जायमानायाः प्रमात्वप्रसङ्गादित्यत्र तात्पर्यात् । ननु सिद्धान्तिनोपि मते पाकेन रक्ते घटे श्यामरूपसमवायस्य सत्वात् श्यामरूपवत्ताधीप्रसङ्ग इत्यत आह । मम त्विति । द्वितीये दूषणमाह । वैशिष्ट्यस्येति । ननु वैशिष्ट्यानङ्गीकारे घटाभावभूतलयोः कः सम्बन्धः स्वरूपमिति चे, त्तथा सति घटशून्यतादशायामिव घटवत्तादशायामपि भूतले घटाभावबुद्धिस्तव मतेपि स्यात् घटाभावभूतलयोस्तत्स्वरूपसम्बन्धस्य च तत्र सत्वादत आह । एवं चेति । तत्तत्कालीनतिति । घटाभाववद्भूतलमितिज्ञानकालीनमित्यर्थः । तत्तद्भूतलादिकमिति । यत्र भूतले घटाभावबुद्धिस्तत्तद्भूतलादिकमित्यर्थः । तत्तदभावानामिति । यस्ययस्याभावस्य बुद्धिस्तस्यतस्येत्यर्थः । तथा च न स्वरूपमात्रं सम्बन्धः किं त्वीदृशः स्वरूपविशेष इति पूर्वोक्तातिप्रसङ्ग इति भावः । नव्यास्तु वैशिष्ट्यं पदार्था-

नङ्गीकारइत्यर्थ । स्वरूपस्य सम्बन्धत्वे बाधकमाह । तथासतीति । तत्तत्कालीन तत्तद्भूतलादिकमित्यत्र यदा यदा भूतले घटाभावो वर्त्तते तत्कालीनमित्यर्थो न सम्भवति घटवत्तादशायामपि घटाभावभूतलावृत्तित्वप्रयोजकस्य दुर्वचत्वात् अतस्तज्ज्ञानकालीनमित्यत्र ज्ञानपद प्रमात्वेनाभिमतज्ञानपर तेन घटवत्तादशायामपि भ्रमात्मकघटाभाववत्वबुद्धिसम्भवेन तामादाय नोक्तदोषतादवस्थ्यमिति ध्येयम् । तत्तत्कालीनमित्यस्यार्थमाह । घटाभाववदिति । नन्वेवमभावाधिकरणयो स्वरूप एव सम्बन्ध इति सिद्धान्तो व्याहन्येतेत्याशङ्का निराकुरुते । तथा चेति । स्वरूपविशेष इति । तथा च स्वरूपसम्बन्धइत्यस्यापि स्वरूपविशेष सम्बन्ध इत्यत्रैव तात्पर्यात् न सिद्धान्तव्याघात इति भावः । नव्यास्त्विति । ननु भूतल घटाभाववदिति प्रतीतेः

अभावस्तु द्विधा संस-
र्गान्योन्याभावभेदतः ।
प्रागभावस्तथा ध्वंसो-
प्यत्यन्ताभाव एव च ॥ १२ ॥
एवं त्रैविध्यमापन्नः
संसर्गाभाव इष्यते ।

न्धः ॥ अभावं विभजते ॥ अभावस्त्विति ॥ अभावत्वं

न्तरमेव भूतलं घटाभाववदिति प्रत्ययात् स्वरूपसम्बन्धाभ्युपगमे चाभा-
वाधिकरणवृत्त्यखण्डभेदतावन्मात्रविषयकज्ञानादिकमादाय विनिगमनावि-

---

स्वरूपसम्बन्धेनैवोपपत्त्या वैशिष्ट्यस्य पदार्थान्तरत्वे मानाभाव इत्यत आह । स्वरू-
पसम्बन्धेति । अभावाधिकरण तत्तद्भूतलादि तद्वृत्त्यखण्डो भेद तद्भिन्नत्वप्रका-
रकप्रमाविशेष्यत्वावच्छिन्नभेद । ननु तत्तदधिकरणमात्रवृत्त्युक्तभेदस्याधिकरणाति-
रिक्तत्वे तदधिकरणव्यक्तावनन्तभेदाङ्गीकारप्रसङ्गेन तस्याधिकरणस्वरूपत्वमेवोचि-
तमतस्तमादाय न विनिगमनाविरहप्रसङ्ग इत्यत आह । तावन्मात्रेति । वस्तुतस्तु
अखण्डैकभेदेन साकमधिकरणाना न विनिगमनाविरहस्सम्भवति अधिकरणाना ना-
नात्वेन लाघवादेकभेदस्यैव सम्बन्धत्वौचित्यादतस्तद्विषयकज्ञानादिकमादाय विनि-
गमनाविरह प्रसजयति । तावन्मात्रेत्यादि । एतेन अनवस्थाभयेन भेदस्यैव अधि-
करणरूपताङ्गीकरणीया न तु भेदमात्रस्य तथासत्यन्योन्याभावस्यैव विलयप्रसङ्गा-
दिति दूषण परास्त, द्रव्यगुणादिविषयकज्ञानव्यक्तेर्द्रव्यत्वाभासम्बन्धत्वे गुणइवद्रव्येपि
द्रव्यत्वाभावबुद्धिप्रसङ्ग सम्बन्धात्मकज्ञानस्य द्रव्येपि विशेष्यतया सत्वादतो मात्रपद,
आदिना इच्छादिपरिग्रह । युक्त चैतत् । समवायनानावादिना नव्याना मते अन्य-

द्रव्यादिषट्कान्योन्याभावत्वम् । संसर्गाभावान्योन्याभाव-
भेदादित्यर्थः । अन्योन्याभावस्यैकविधत्वात्तद्विभागाभावात्

रह इत्याहुः ॥ द्रव्यादिषट्कान्योन्याभावेति । इह च द्रव्यत्वादि न प्रति-
योगितावच्छेदकमननुगमात् किं तु तद्गतषट्त्वसङ्ख्यैव द्विप्रतियोगिता-
कभेदस्य द्वित्वमिवेति ध्येयम् । वस्तुतोभावत्वमेव तथा बोध्यम् । अत्र के
चित्, भावभिन्नत्वस्याभावत्वे भावत्वरूपविशेषणज्ञानशून्यकाले घटो ना-
स्तीति प्रतीत्यनापत्तिः एवमन्योन्याभावत्वस्याभावत्वगर्भस्याग्रे वक्तव्य-
तयाभावत्वस्यान्योन्याभावत्वगर्भत्वे अन्योन्याश्रयत्वापत्तिः । एवमभाव-
त्वस्य भावभिन्नत्वरूपत्वे ऽभावो न भाव इति वाक्याच्छाब्दबोधानुपप-

---

थातिरिक्तनानासमवायकल्पनामपेक्ष्य क्लृप्तस्वरूपाणामेव सम्बन्धत्वौचित्त्येन तन्म-
त्तेतिरिक्तसमवायस्यैवासिद्धिप्रसङ्गादिति मन्तव्यम् । अत्र चाहुरित्यनेनास्वरसोद्भावन
तद्बीज तु तदधिकरणविषयकनानाज्ञानव्यक्तीना सम्बन्धत्वकल्पनामपेक्ष्यैकस्यास्त-
द्व्यक्तेस्तथात्वे लाघवात् न विनिगमनाविरह यत्किञ्चिदेकज्ञानव्यक्तेरेव तथात्वे
तज्ज्ञानव्यक्तव्यभावदशाया सम्बन्धाभावेनाभावविशिष्टबुद्ध्यनुदयापत्ते', नित्यज्ञान-
व्यक्तेस्तथात्वे च तस्याः सर्वविषयकत्वेन प्रतियोगिमत्त्यभावबुद्धिप्रसङ्ग इति बो-
ध्यम् । षट्त्वसङ्ख्यैवेति । यद्यपि घटपटोभयभेदस्य प्रत्येक घटपटयोरिव षट्त्वा-
वच्छिन्नभेदस्याभावत्वे तस्य प्रत्येक द्रव्यादावपि सत्वेन तेषामप्यभावत्वापत्ति त-
थापि पर्याप्तिसम्बन्धेन षट्त्वावच्छिन्नभेदस्य द्रव्यादौ सत्वेप्यपेक्षाबुद्धिरूपषट्त्वस्य
विषयतयाऽवच्छेदकत्वान्न भावेष्वतिप्रसङ्ग इति मन्तव्यम् । ननु व्यासज्यवृत्तिध-
र्माणा पर्याप्तिसम्बन्धेनैव प्रकारकत्वानियम अन्यथा द्वित्वस्य समवायेन प्रत्येकमपि
सत्वेनैकोद्वाविति प्रतीत्यापत्ते' । न चैको द्वाविति प्रतीतिविरहेपि एको द्वित्ववानिति ।
प्रतीतेरिष्टतया समवायेनापि व्यासज्यवृत्तिधर्माणा प्रकारत्वमावश्यकमिति वाच्यम् ।
द्वित्ववानितिप्रतीतौ मतुबर्थसमवायस्यैव प्रकारत्वात्तथा च षड्भिन्नमिति प्रतीतौ
पर्याप्तिसम्बन्धेनैव षट्त्वस्य प्रकारत्वानुभावात् । षट्त्वावच्छिन्नभेदो निष्प्रामाणिक
एवेत्यभिप्रायेणाह । वस्तुत इति । तथाबोध्यमिति । भावत्व बोध्यमित्यर्थ । यद्यपि द्रव्या-
दिभेदषट्कस्याभावत्वे न कोपि दोष तथापि गौरवात् द्रव्यादीना षण्णा पदार्थानाम-
ज्ञानेऽपि अभावत्वप्रतीतेश्च तदुपेक्षितमिति ध्येयम् । अभावत्वस्याखण्डोपाधित्व त-

त्तिश्च उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्यादिति तस्मादखण्डोपाधिरनुयोगिताविशेषो वाभावत्वमिति वदन्ति । अत्र नव्याः, अभावत्वस्याखण्डोपाधित्वे प्रमाणाभावः । किं तु भावभिन्नत्वं समवायसामानाधिकरण्यान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकसत्ताभावरूपं तच्च पूर्वानुपस्थितमपि प्रकारः । एवं च घटाभावपटाभावप्रतीतीनामभावांशे ऽनुगतत्वमुपपद्यते । न च विषयतानवस्था सत्तात्यन्ताभावव्यक्तेः स्वरूपत एव प्रकारत्वोपगमात् । अत एव सत्तारूपप्रतियोगिज्ञानं विनापि घटो नास्तीति बुद्धौ स प्रकारः अभावत्वप्रकारकप्रत्यक्षएव प्रतियोगिधियो हेतुत्वात् अन्यथा इदं तम इति प्रतीत्यनापत्तेः । न च सत्ताभावरूपस्याभावत्वस्यानुपस्थितस्य प्रकारत्वे विशेषणधियो हेतुत्वे व्यभिचार इति वाच्यम् । विशेषणभेदेन हेतुताया भिन्नत्वेन तत्र तद्धेतुत्वानुपगमात्फलानुरोधित्वात्कल्पनाया इति प्राहुः ॥ संसर्गान्योन्याभावभेदत इति मूलादेकः संसर्गाख्यो ऽपरो न्योन्याभाव इति प्रतीयते तच्चायुक्तं संसर्गस्याभावत्वानङ्गीकारादित्यत आ-

---

दता मतमुपन्यस्यति । अत्र केचिदिति । अभावत्वगर्भस्येति । तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमात्रस्यान्योन्याभावलक्षणत्वे घटत्वादौ घटत्वाभाववद्भेदरूपेतिव्याप्तिवारणायाभावत्वनिवेशस्यावश्यकत्वादिति भाव । अन्योन्याश्रयापत्तिरिति । अभावत्वज्ञाने ऽन्योन्याभावत्वज्ञानस्य अन्योन्याभावत्वज्ञाने चाभावत्वज्ञानस्यापेक्षितत्वादिति भाव । उद्देश्यतावच्छेदकेत्यादि । अभेदससर्गकशाब्दबोधे उद्देश्यतावच्छेदकविधेयतावच्छेदकयोरैक्यस्येव भेदससर्गकशाब्दबोधे उद्देश्यतावच्छेदकविधेययोरैक्यस्यापि निराकाक्षताप्रयोजकत्वादिति भाव. । अभावत्वस्याखण्डोपाधित्व न विचारसह तत्साधकमानाभावादित्याभिप्रेत्याह । अनुयोगिताविशेषो वेति । ससर्गानुयोगिताव्यावर्त्तनाय विशेषपदम् । प्रमाणाभाव इति । ननु घटाभावादौ अभावइत्यनुगततत्प्रतीतिरेव तत्साधिका भविष्यतीत्याशङ्काया अनुगतप्रतीतिं प्रकारान्तरेणोपपादयति । कि त्विति । नन्वेवमभावत्वस्यान्योन्याभावगर्भतयोक्तान्योन्याश्रयापत्तिरित्यत आह । समवायेति । सत्ताभावरूपमित्यस्याभावत्वमिति शेष' । नन्वेवमपि सत्तानुपस्थितिदशाया घटोनास्तीत्यादिप्रतीत्यनुपपत्तिरत आह । तच्चेति । ननु अनुयोगिताविशेषस्याभावत्वोपगमे लाघवात्तदेव कुतो नाङ्गीकृतमित्यत आह । एव चेति । अभावाशे ऽनुगतत्वमिति । एकधर्मप्रकारकत्वमित्यर्थ । तथा चाभावत्वस्यानुयोगि-

संसर्गाभावं विभजते ॥ प्रागभाव इति ॥ संसर्गाभावत्वमन्योन्याभावभिन्नाभावत्वं अन्योन्याभावत्वं तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वं विनाश्यभावत्वं प्रागभावत्वम् । जन्याभावत्वं ध्वंसत्वम् । नित्यसंसर्गाभावत्वमत्यन्ताभावत्वत् । यत्र तु भूतलादौ घटादिकमपसारितं पुनरानीतं च तत्र घटकालस्य सम्बन्धाघटकत्वादत्यन्ताभावस्य नित्यत्वेपि घटकाले न घटात्यन्ताभावबुद्धिः तत्रोत्पादविनाशशाली चतुर्थोयमभाव इति केचित्। अत्र ध्वंसप्रागभावाधिकरणे नात्यन्ताभाव इति प्राचां मतं, श्यामघटे रक्तो नास्ति रक्तघटे श्यामो नास्तीति धीश्च प्रागभावं ध्वंसं

ह । संसर्गाभावेति । तथा च द्वन्द्वात्परं श्रूयमाणस्याभावपदस्य प्रत्येकं

तारूपत्वे तस्या घटाभावादौ भिन्नतया अभावप्रतीतेरनुगतत्वं न स्यादिति भाव । ननु जातीतरस्य सत्ताभावस्य स्वरूपतो भानासम्भवेन अभावत्वेनैव तस्य प्रकारतावाच्या तच्च सत्ताभावरूपं तदपि पुन सत्ताभावरूपाभावत्वेन प्रकारइत्यङ्गीकरणीयं तथा चाभावप्रतीतौ विषयतानन्त्यमिति शङ्का निराकुरुते । न चेति । विशेष्यपदस्य सत्ताभावस्य एकस्यैव तत्र तत्र प्रकारत्वात् विषयानवस्था नोक्ता अपि तु विषयतानवस्थेति बोध्यम् । ननु सत्ताभावस्य स्वरूपत प्रकारत्वोपगमेपि सत्तोपस्थितिशून्यकाले घटो नास्तीत्यादिप्रतीतिरनुपपन्नैव अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानस्य हेतुतया सत्ताज्ञान विना सत्ताभावभानासम्भवादित्यत आह । अत एवेति । प्रत्यक्षएवेति । अभावविषयकशाब्दबोधादौ प्रतियोगिज्ञानानपेक्षणात् प्रत्यक्ष इत्युक्तम् । इदमिति । प्रत्यक्षविषयत्व तमस्त्व तु न तेजोऽभावत्वरूप अपि तु तेजोऽभावनिष्ठतद्व्यक्तित्वमेव नातस्तेजोज्ञान विना तादृशप्रतीत्यनुपपत्ति । ननु सत्ताभावस्य पूर्वानुपस्थितस्य प्रकारत्वोपगमे विशिष्टबुद्धित्वावच्छिन्न प्रति विशेषणज्ञानत्वेन हेतुतायां व्यभिचारइत्याशङ्कायामाह । न चेति । तादात्म्यत्वेन तादात्म्यावच्छिन्नत्वविवक्षाया फलमाह । तेनेति । संयोग्यत्यन्ताभाव इति । संयोगितादात्म्यस्य सयोगरूपतया सयो-

सम्बन्धात्संसर्गाभावोन्योभावश्चेति मूलार्थ इति भावः । क्रमेण द्वयोरभावयोर्लक्षणमाह । संसर्गाभावत्वमिति । अन्योन्याभावे ऽतिव्याप्तिवारणायान्योन्याभावभिन्नेति घटादावतिव्याप्तिवारणायाभावपदमे, वमग्रेपि । तादात्म्यत्वेन तादात्म्यावच्छिन्नत्वं प्रतियोगितायां विवक्षितं तेन संयोगावच्छिन्नप्रतियोगिताके संयोग्यत्यन्ताभावे नातिव्याप्तिः । प्रागभावस्य लक्षणमाह । विनाश्यभावत्वमिति । अत्र ध्वंसेतिव्याप्तिवारणाय विनाशीति । ननु प्रागभावसत्वे किं मानमिति चेदत्रोत्पन्नस्य पुनरुत्पादभिया तत्सिद्धिरिति प्राञ्चः । केचित्तु जातो घट इत्यादिवदुत्पन्नो घटध्वंस इति प्रत्यक्षबलेन नाशोतिरिच्यते न तु प्रागभावः इहेदानीं घटप्रागभाव इति लोकानां प्रत्ययाभावात् । न च तद्घटोपधायकतत्कपालतत्संयोगादीनां तद्घटोत्पत्तिकालेपि सत्वात्पुनरपि तद्घटोत्पत्त्यापत्तिः प्रागभावाङ्गीकारे च तदभावादेव न पुनस्तदुत्पत्तिरिति वाच्यं, जन्यद्रव्यत्वावच्छिन्नं प्रति जनकतया क्लृप्तस्य समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकद्रव्याभावस्य

गसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकात्यन्ताभावे यथाश्रुते ऽतिव्याप्ति । इदानीं तु तादात्म्यत्वावच्छिन्नतादात्म्यनिष्ठा या संसर्गविधयावच्छेदकता तन्निरूपकप्रतियोगिताकत्वलाभेन अत्यन्ताभावीयसंयोगनिष्ठप्रतियोगितावच्छेदकताया संयोगत्वेनैवावच्छिन्नत्वात् नातिव्याप्तिरिति भाव । यद्यपि संयोगितादात्म्यस्य संयोगरूपत्वेन तत्तादात्म्यत्वमपि संयोगत्वमेवेत्यतिव्याप्तिनिरासो दुर्घट एव तथापि संसर्गतावच्छेदक तादात्म्यत्व न संयोगत्वादिरूपं किं तु संयोग्यादिवृत्त्यसाधारणधर्मत्वमेव अतो ऽत्यन्ताभावीयप्रतियोगिताया संयोगस्य संयोगत्वेनैवावच्छेदकत्वात् असाधारणधर्मत्वेन भानाभ्युपगमात् अन्यथात्यन्ताऽभावान्योन्याभावयोर्भेदासम्भवादिति भाव । तत्सिद्धिरिति । प्रागभावानुमितिरित्यर्थ । तदनुमानप्रकारश्च अय घट स्वोत्पत्तिक्षणावृत्तिकारणजन्य स्वोत्पत्तिद्वितीयक्षणानुत्पन्नत्वात् इत्येवरूप इत्यनुमानबलाचेतरेषा बाधात्प्रागभावासिद्धि तस्य सामग्रीनाश्यत्वेन प्रतियोग्युत्पत्तिक्षणवृत्तित्वादिति भाव । दीधितिकृतां मतमुपन्यस्यति । केचिदिति । लोकानामिति । पण्डितपामरसाधारणानामित्यर्थ ।प्रागभावस्य प्रत्यक्षत्वे पामराणामपि तत्प्रत्यक्षापत्तिरिति भाव । न चात्र घटो भविष्यतीत्यादिप्रतीतिरेव प्रागभावे मानं वर्त्तमानप्रागभावप्रतियोगित्वस्यैव भविष्यत्वरूपत्वादिति वाच्यम् । वर्त्तमानकृतेर्ध्वंसाधिकरणकालोत्पत्तिक-

THE KUPPUSWAMI SASTRI

विरहेणैतदापत्त्यसम्भवात् । न च जन्यद्रव्याभावस्य जन्यद्रव्योत्पत्तिकाली-नोत्पत्तिकध्वंसाभावस्य वा हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेण तादृशद्रव्या-भावस्य तादृशध्वंसाभावानां च कारणतामपेक्ष्य लाघवादेक एव प्रागभा-

---

त्वस्यैव भविष्यत्वरूपत्वाभ्युपगमात् उत्पत्तिश्च आद्यक्षणसम्बन्ध' क्षणे आद्यत्व च तदधिकरणक्षणध्वंसानधिकरणत्वमिति भाव' । जनकतया क्लृप्तस्येति । प्रागभाव-कारणत्ववादिना जन्यद्रव्यं प्रति द्रव्याभावस्य किमिति कारणत्वं कल्पनीयमिति तु नाशङ्कनीयं यत्र एतद्घटनाशान्तरं तदारम्भककपालाभ्या घटान्तरमुत्पद्यते तत्र पूर्वघटोत्पत्तिद्वितीयक्षणे पुनर्घटोत्पत्तेः अन्यथावारायितुमशक्यत्वात् घटकारणीभूतत-त्तत्प्रागभावकपालसयोगादीनां सत्वात् न वा द्वितीयघटारम्भककपालद्वयसयोगव्य-क्तेस्तदानीमसत्वान्न तदापत्तिरिति वाच्यम् । यतो हि न द्वितीयघटाद्युत्पत्तिरा-पाद्यते येन तत्कपालसयोगव्यक्त्यभावात् न तदापत्तिरिति शक्यते वक्तु न वा पूर्व-घटव्यक्तेरुत्पत्तिरापाद्यते येन तत्प्रागभावाभावात् न तदापत्तिरिति शक्यते वक्तु अपि तु घटत्वावच्छिन्नोत्पत्तिरेवं आपाद्यते तत्कारणीभूताना घटप्रागभावादीना स-र्वेषां सत्वादिति भाव । यत्तु यत्र या खण्डघटोत्पत्तिर्भविष्यति तत्र महाघटसत्व-दशायामेव तत्प्रागभावादिति बलात्तदुत्पत्यापत्तिवारणाय द्रव्याभावस्य कारणत्वमा-वश्यकमिति, तत्तुच्छ, खण्डघट प्रति महाघटनाशस्य कारणत्वेन तदापत्यसम्भवादि-तिध्येयम् । तादृशद्रव्याभावस्येति । समवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकद्रव्याभावस्येत्यर्थ । तादृशध्वसाभावानामिति । जन्यद्रव्योत्पत्तिकालोत्पत्तिकध्वसाभावानामित्यर्थ । अत्र च बहुवचनेन द्रव्यत्वाभावत्वापेक्षया तादृशध्वसाभावस्य गुरुतया न तेन रूपेण कारणतामादाय विनिगमनाविरह प्रसज्यते अपि तु तत्तद्द्रव्यं प्रति तदुत्प-त्तिकालोत्पत्तिकध्वसव्यक्तीना तत्तद्व्यक्तित्वेनैवाभावाना कारणतावाच्या तथा चा-नन्तकार्यकारणभावापत्या न विनिगमनाविरह इति सूचित । न च तर्हि ध्वसाभा-वाना कारणतैव निर्युक्तिकेति वाच्यम् । ध्वसप्रागभावाधिकरणे अत्यन्ताभावानभ्यु-पगन्तृमते जन्यद्रव्यानुत्पादप्रसङ्गेन अगत्या द्रव्याभावमुपेक्ष्य ध्वंसाभावाना कार-णतायाः स्वीकरणीयत्वात् तथा चोत्पन्नस्य पुनरुत्पादवारणाय प्रागभावानङ्गीकारे नवीनैर्द्रव्याभावस्य प्राचीनै' ध्वंसाभावानां हेतुता कल्पनीया प्रागभावादीनां तु त-त्सर्वमुपेक्ष्य प्रागभावएव हेतुत्व कल्प्यतइति तद्ग्रन्थाभिप्राय । एव जन्यद्रव्य प्रति-द्रव्योत्पत्तिकालिकोत्पत्तिध्वसाभावस्य हेतुत्वे तद्घटनाशान्तर तदारम्भककपालाभ्या

वो हेतुः कल्प्यतइति वाच्यं, प्रागभावकल्पनेपि तत्कालोत्पत्तिकानन्तपदार्थप्रतियोगिकानामनन्तानां प्रागभावानां विनिगमनाविरहेण हेतुताया दुर्वारत्वात् । तथा च प्रागभावरूपधर्मिकल्पनागौरवं परमतिरिच्यते इत्याहुः । अत्र वदन्ति, स्वानधिकरणेषु तन्तुषु पटोत्पत्तिवारणाय सहस्रतन्तुकपटस्थले बहूनां तत्संयोगानां च तत्तद्व्यक्तित्वेन हेतुत्वकल्पनापेक्षयैका प्रागभावस्य हेतुता लघीयसी । अथैवमपि द्वित्रिचतुर्षु तन्तुषु सहस्रतन्तुकपटोत्पत्त्यापत्तिः, न च चरमसंयोगव्यक्तेस्तद्व्यक्तित्वेन हेतुत्वान्नापत्तिरिति वाच्यं, तथा सति स्वानधिकरणतन्तुष्वपि चरमसंयोगाभावादेव पटोत्पत्तिवारणसम्भवे प्रागभावकल्पनानौचित्यादिति चेन्न । चरमसंयोगस्य समवायघटितसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्या हेतुत्वे तन्त्वन्तरेपि मध्यतन्तुषु समवायेन पटोत्पत्त्या तत्र समवायेन चरमसंयोगाभावेन व्यभिचारापत्त्या समवायसम्बन्धेन तत्पटत्वावच्छिन्नं प्रति चरमसंयोगव्यक्तेः कालिकसम्बन्धेन हेतुता वाच्या । तथा च स्वानधिकरणतन्तुष्वपि कालिकविशेषणतया चरमसंयोगस्य सत्वात् पटोत्पत्तिवारणाय प्रागभावहेतुत्वस्यावश्यकत्वादिति । एवमप्यस्तु कश्चिदतिरिक्तः पदार्थस्तथापि तस्य सप्रतियोगिकत्वे प्रमाणाभाव इति तु तत्त्वम् । ध्वंसस्य लक्षणमाह । जन्याभावत्वमिति । प्रागभावे ऽतिव्याप्तिवारणाय जन्येति । अत्यन्ताभावस्य लक्षणमाह । नित्येति । ध्वंसादिवारणाय नित्यपदम् । नन्वत्यन्ता-

घटान्तरोत्पत्तिरपि न स्यात् तादृशध्वसाभावरूपकारणाभावादिति। अत्र वदन्तीति । प्राचीनानुयायिन इति शेषः । तत्सयोगाना, तन्तुसयोगानामित्यर्थ । अथैवमपीति । प्रागभावस्य हेतुत्वेपीत्यर्थ । उत्पत्त्यापत्तिरिति । तत्तसयोगव्यक्तीना त्वया हेतुतानभ्युपगमात्प्रागभावस्य तदानीमपि सत्वादिति शेष ।तत्सयोगव्यक्तीना हेतुत्वोपगमे च व्यर्थं प्रागभावकल्पनमिति भाव । स्वानधिकरणेष्विति । सहस्रतन्तुकपटानधिकरणेष्वित्यर्थ । तत्वन्तरेपीति । चरमसयोगाधिकरणतन्तुभिन्नसहस्रतन्तुकपटाधिकरणतन्तावपीत्यर्थ । दीधितिकृतामभिप्रेतमाह । एवमप्यास्त्विति । सप्रतियोगिकत्वइति । तथा च तस्याभावत्वे मानाभावेन न प्रागभावसिद्धिरिति भाव । कथ रक्तो नास्तीति । नास्तात्यीदिप्रतीतेरत्यन्ताभावविषयकत्वादित्याशङ्कितुरभिप्राय । सिद्धान्तिनस्तु तथात्वे मानाभाव इत्याशय इति ध्येयम्। पूर्वपक्षिकथिताशङ्कायामिति।

भावस्य नित्यत्वे घटानयनानन्तरमपि भूतले घटो नास्तीति प्रतीत्यापत्तिरित्यत आह । यत्र त्विति । तथा च सम्बन्धाभावादेव घटानयनानन्तरं घटात्यन्ताभावबुद्धिर्नेति भावः । कालविशेषविशिष्टस्वरूपस्य संसर्गत्वोपगमादेव घटवति घटो नास्तीति प्रतीत्यभावोपपत्तौ चतुर्थसंसर्गाभावे मानाभाव इत्यस्वरसः केचिदित्यनेन सूचितः । ननु मास्तु घटकाले घटात्यन्ताभावबुद्धिः घटोत्पत्तेः प्राक्काले तु स्यादित्याशङ्क्याह । अत्रेत्यादिना । ननु तर्हि रक्तरूपप्रागभावाधिकरणे श्यामघटे श्यामरूपध्वंसाधिकरणे च रक्तघटे कथं रक्तो नास्तीति प्रतीतिः ध्वंसप्रागभावयोरधिकरणेऽत्यन्ताभावस्यासत्वादित्यत आह । श्यामघटइति । तत्रेति । ध्वंसप्रागभावयोरित्यर्थः । अत्यन्ताभावेन सहेति शेषः । तथा च नव्यमते पूर्वपक्षिकथितशङ्कायामिष्टापत्तिरेवेति भावः । युक्तं चैतत् कथमन्यथा पूर्वमग्रेपि रक्ते मध्ये श्यामे च घटे रक्तं रूपं नास्तीत्याकारकप्रत्ययस्तस्य सामान्याभावावगाहित्वात्, न चेदृशप्रत्ययो रक्तिमध्वंसाद्यवगाही पूर्वापररक्तिमध्वंसप्रागभाववति रक्तेपि तादृशाकारप्रत्ययप्रसङ्गादिति। न च रक्तत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं ध्वंसप्रागभावयोरव्याप्यवृत्ति तेनान्तराश्यामे रक्तं रूपं नास्तीति प्रत्ययस्तदा ध्वंसप्रागभावयोः सामान्यावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्वीकारात् न तु पूर्वापररक्तिमध्वंसप्रागभाववति रक्ते तत्र तदा तद-

महाघटकालस्य घटाभावसम्बन्धाघटकत्वेपि घटप्रागभावादिकाले घटात्यन्ताभावबुद्ध्यापत्तिशङ्कायामित्यर्थ । रक्त रूप नास्तीत्याकारकप्रत्यय इति । ननु तादृशप्रतीतेर्नात्यन्ताभावो विषय कि तु प्रागभावध्वसावेव तथेत्युक्तमेवेत्याशङ्कायामाह । तस्येति । नास्तीति । प्रत्ययस्येत्यर्थ । सामान्याभावावगाहित्वात्, सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावविषयकत्वादित्यर्थ । ध्वसप्रागभावयोश्च सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वानङ्गीकारादिति शेष । ननु नास्तीतिप्रत्ययस्य सामान्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावमात्रविषयकत्वे मानाभाव इत्याशङ्क्य निराचष्टे । न चेति । पूर्वापरेति । पूर्व रक्त तत श्याम ततो रक्तस्तत श्यामस्ततो रक्तो यो घट तस्मिन् मध्यरक्ततादशायामित्यर्थ । क्रमिकरक्तरूपस्थले तु नेयमापत्तिः सम्भवति तादृशरक्तध्वसप्रागभावयोर्नास्तीत्याकारकप्रतीतिनियामकत्वानङ्गीकारसम्भवात् उक्तस्थले तु श्यामतादशाया तादृशप्रतीत्या तयोरपि तादृशप्रतीतिनियाम-

चावगाहते न तु तदत्यन्ताभावं तयोर्विरोधात् । नव्यास्तु तत्र विरोधे मानाभावात् ध्वंसादिकालावच्छेदेनाप्यत्यन्ताभावो वर्ततइत्याहुः । नन्वस्त्वभावानामधिकरणात्मकत्वं लाघवादिति चेन्न।अनन्ताधिकरणकल्पनापेक्षयातिरिक्तकल्पनाया एव लघीयस्त्वात् । एवं चाधाराधेयभावोप्युपपद्यते । एवं च तत्तच्छब्दरसगन्धाद्यभावानां प्रत्यक्षत्वमुपपद्यते।अन्यथा तत्तदधिकरणानां तत्तादिन्द्रियाग्राह्यत्वात्प्रत्यक्षत्वं न स्यात् । एतेन ज्ञानविशेषाद्यात्मकत्वमभावस्येति

नभ्युपगमादिति वाच्यं, विनिगमनाविरहेण पदार्थान्तरध्वंसप्रागभावयोरपि तत्स्वीकारप्रसङ्गे गौरवात् तदपेक्षयात्यन्ताभावस्यान्तरा श्यामादौ सम्बन्धत्वकल्पनेनैव लाघवादित्यन्यत्र विस्तरः । नन्वभावस्तु द्विधेत्यादिविभागोनुपपन्नो ऽभावएव मानाभावादित्यभिप्रायेण प्राभाकरः शङ्कते । नन्विति । अभावस्याधिकरणात्मकत्वे गौरव प्रदर्शयितुमनन्तेत्युक्तम् । अतिरिक्तेति । भावातिरिक्तेत्यर्थः । अभावस्याधिकरणात्मकत्वे ऽभेदे आधाराधेयभावानुपपत्तिरूपदोषः सोप्यस्मिन्मते नेत्याह । एवं चेति । अधिकरणापेक्षयातिरिक्तत्वे चेत्यर्थः । नन्वभावाधिकरणकाभावस्याधिकरणा-

कत्वस्य आवश्यकत्वादिति ध्येयम् । अव्याप्यवृत्तित्वेनेति । कालिकाव्याप्यवृत्तित्वेनेत्यर्थ । पदार्थान्तरध्वंसेति । रक्तरूपध्वंसोत्पत्तिकालोत्पत्तितत्समानाधिकरणवायुसयोदिध्वंसेत्यर्थ । गौरवादिति । विनिगमनाविरहेणानन्तध्वसादौ रक्तत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वकल्पनापत्या गौरवादित्यर्थ । अभावस्य अधिकरणरूपता मूले शङ्किता तत्र पूर्वग्रन्थसङ्गतिमाह । नन्वभावइति । अतिरिक्तत्वस्य क्लृप्तपदार्थातिरिक्तार्थकत्व न सम्भवति अभावस्यापि नैयायिकै क्लृप्तत्वात् अतस्तदर्थमाह । भावातिरिक्तइति । अभावस्याधिकरणात्मकत्व इति । गन्धाभावस्य जलादिरूपत्वे जलत्वादिनैव तेषा न घ्राणेन्द्रियग्राह्यता गन्धाभावत्वेन तु तेषामपि तथात्व-

सप्तानामपि साधर्म्यं
ज्ञेयत्वादिकमुच्यते ॥ १३ ॥

प्रत्युक्तं अप्रत्यक्षत्वापत्तेः ॥ इदानीं पदार्थानां साधर्म्यं वैधर्म्यं च वक्तुं प्रक्रमते। सप्तानामिति। समानो धर्मो येषां ते सधर्माणस्तेषां भावः साधर्म्यं समानो धर्म इति फलितोर्थः। एवं विरुद्धो धर्मो येषां ते विधर्माणस्तेषां भावो वैधर्म्यं विरुद्धो धर्म इति फलितोर्थः। ज्ञेयत्वं ज्ञानविषयता सा च सर्वत्रैवास्ति ईश्वरज्ञानविषयतायाः केवलान्वयित्वा-

त्मकत्वे यथाधाराधेयभावोपपत्तिस्तथा सर्वत्राप्यास्त्वित्यतो दूषणान्तरमाह। एवं चेति। अन्यथा अभावस्याधिकरणात्मकत्वे। एतेन वक्ष्यमाणदूषणेन। परस्परधर्मतापन्नानां सप्तपदार्थानामेव परस्परभेदकत्वं ज्ञापयितुमाह। इदानीमिति। पदार्थनिरूपणानन्तरमित्यर्थः। तदनिरूपणे तत्तत्पदार्थघटितस्य तत्तत्पदार्थस्य साधर्म्यतया निरूपणासम्भवादिति भावः। समानो धर्मः सधर्मस्तस्य भावः साधर्म्यमेवं वैधर्म्यमित्यत्रापि भ्रमवारणाय बहुव्रीहिमाह। समानो धर्मो येषामिति। केवलान्वयित्वादिति। विषयभेदेन विषयताया भेदेपि ज्ञानविषयतात्वेन केवलान्वयित्वमस्त्येवेति भावः। एवमग्रेपि, ज्ञेयत्वादीत्यत्रादिपदार्थं दर्शयति। एवमभिधेयत्वेति। अभिधेयत्वमभिधाविषयत्वमभिधा च सङ्केतग्राह्योधिकः पदार्थ इति मीमांसकाः। सङ्केतभिन्नायामभिधायां मानाभावात्संकेत एवाभिधेति नैयायि-

मिष्टमेवेति प्राभाकराणामभिप्राय इति मन्तव्यम् । मूले साधर्म्यवैधर्म्यनिरूपणयोः प्रयोजनस्यानुक्तत्वात् तत्प्रदर्शयितुमाह। परस्परेति। ज्ञानविषयतात्वेनेति। वृत्तिमदभावाप्रतियोगित्व न केवलान्वयित्वं केवलान्वयिनोपि द्वित्वादिना अभावसत्वात् किन्तु वृत्तिमदभावप्रतियोगितानवच्छेदकधर्मवत्त्वमेव तथा एव च घटादिनिष्ठविषय-

कः । प्रमेयत्वादिकमित्यादिना ऽस्तित्वपरिग्रहः । तच्च कालसम्बन्धित्वम् । द्रव्यादीनां षण्णां साधर्म्याभावत्वं स्पष्टमतस्तदुपेक्ष्य द्रव्यादीनां पञ्चानां साधर्म्यं मूले प्रपञ्चितम् । द्रव्यादय इत्यादिना । अनेकत्वे सति भावत्वमिति । एवं च मूले द्रव्यादयः पञ्चेत्युद्देश्यपदं भावा अनेकइति विधेयपदमिति बोध्यम् । अत एव भाष्ये पञ्चानामित्युक्तं न तु पञ्चभावानामिति । अनेकभाववृत्तीत्यादि । अत्र चानेकभाववृत्तित्वं स्वप्रतियोगिवृत्तित्वस्वसामानाधिकरण्योभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टत्वे सति भाववृत्तित्वम् । तेन गुणादौ सङ्ख्यारूपस्यानेकत्वस्याभावेपि नाव्याप्तिः । भावत्वरूप-

---

ताव्यक्तेरपि ज्ञानविषयतात्वमादाय केवलान्वयित्वमक्षतमेवेति भावः । कालसम्बन्धित्वमिति । इद च गगनादीनामपि कालवृत्तित्वमभ्युपेत्य अवृत्तिगगनादीना कालावृत्तित्वे अस्तित्वस्य केवलान्वयित्वानुपपत्ति । युक्त चैतत् । कथमन्यथा गगनादीना नियतपूर्ववृत्तितद्घटितशब्दादिकारणत्वमिति मन्तव्यम् । षड्भावपदार्थाना मूले साधर्म्यानुक्त्या तत्र न्यूनतां परिजिहीर्षुराह । द्रव्यादीनामिति।ननु द्रव्यादयः पञ्च भावा इति कारिकाया अनेकत्वमात्र साधर्म्यमुक्त तत्कथमनेकत्वे सति भावत्वं मुक्तावल्यां साधर्म्यमुक्त मूलतस्तदलाभादित्याशङ्कां परिहरति ।एव चेति । उक्तार्थे भाष्यकृता सम्मतिमाह । अत एवेति । पचभावानामितीति । तथा च भावत्वस्यापि उद्देश्यतावच्छेदककोटिप्रवेशस्य भाष्यकृदनुमतत्वे पचानामित्यपहाय पञ्चभावानामनेकत्वमित्येव ब्रूयादिति भाव. । नन्वनेकभाववृत्तीत्यत्र अनेकत्व यदि बहुत्वसङ्ख्या तदा गुणादौ सङ्ख्याविरहात्तेष्वव्याप्ति. यदि च यत्किञ्चिदेव भिन्नत्व तदा समवायेति व्याप्तिः यदि तु एकत्वावच्छिन्नसामान्यभेद तत्र चैकत्व यदि सङ्ख्यारूपं तदोक्तातिव्याप्तितादवस्थ्यम् । यदि तन्मात्रविषयकबुद्धिविषयत्व तदा प्रसिद्धि स्वमात्रविषयकबुद्धिविषयत्वरूपैकत्वस्य केवलान्वयितया तदवच्छिन्नसामान्यभेदाप्रसिद्धिरित्याशङ्कानिरासाय अनेकभाववृत्तित्व निर्वक्ति । अत्र चेति । अभावत्ववारणाय भाववृत्तित्वनिवेश समवायत्ववारणाय सत्यन्तनिवेश सत्यन्ते उभयसम्बन्धनिवेशोपि तद्वारणायैवेति बोध्यम् । उपाधिमत्ताया सम्बन्धविवक्षाया' फलमाह । तेनेति। अतस्तन्नोक्तमिति । स्वरूपेणोपाधिमत्वोक्तौ द्रव्यत्वादीना दैशिकस्वरूपसम्बन्धे मानाभावेन द्रव्यादिष्वव्याप्तिरित्यपि द्रष्टव्यम् । पदार्थचतुष्टयस्य साधर्म्यानुक्त्या मूलस्य न्यूनता परिहरन्नाह । अत्र चेति । सत्तावन्तस्त्रयस्त्वाद्या

द्रव्यादयः पञ्च भावा
अनेके समवायिनः ।
सत्तावन्तस्त्रयस्त्वाद्याः
गुणादिर्निर्गुणक्रियः ॥ १४ ॥

त् । एवमभिधेयत्वप्रमेयत्वादिकं बोध्यम् ॥ द्रव्यादय इति ॥ द्रव्यगुणकर्मसामान्यविशेषाणां साधर्म्यमनेकत्वं समवायित्वं च । यद्यप्यनेकत्वमभावेप्यस्ति तथाप्यनेकत्वे सति भावत्वं पञ्चानां साधर्म्यम् । तथा चानेकभाववृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्वमिति फलितोर्थः । तेन प्रत्येकं घटादावाकाशादौ च नाव्याप्तिः । समवायित्वं च समवायसम्बन्धेन सम्बन्धित्वं न तु समवायवत्वं सामान्यादावभावात् ॥

ताद्दशधर्ममादाय समवायेतिव्याप्तिवारणाय पदार्थविभाजकोपाधीति उपाधिमत्ता च समवायस्वरूपान्यतरसम्बन्धेन तेन कालिकसम्बन्धेन ध्वंसस्य तादृशोपाधिमत्वेपि न क्षतिः । समवायेनोपाधिमत्वविवक्षणे तु सामान्यादावव्याप्तिः स्यादतस्तन्नो॰॰म् । अन्यतरत्वघटकस्वरूपं तु कालिकसम्बन्धभिन्नं ग्राह्यं तेन ध्वंसे नातिव्याप्तिः । अत्र च समवेतसमवेतवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्वं द्रव्यादिचतुर्णां साधर्म्यं बोध्यम् । उद्देश्यवाचकपदस्य चरममुपादानमयुक्तं अतो योजनया तदर्थं प्रदर्शयति । द्रव्यगु-

इत्यत्र आद्यत्रयमुद्दिश्य सत्तावत्व साधर्म्यं विधीयते तच्चायुक्त उद्देश्यतावच्छेदकपदस्य पूर्वमभिधेयत्वात् अत एव पर्वतो वन्हिमानित्येव प्रतिज्ञावाक्य न तु वन्हिमान् पर्वत इत्याशङ्कानिरासाय योजनाय लभ्यमर्थं मुक्तावल्या प्रकटयतीत्याह । उद्देश्यवाचकेति । अन्यथा ताद्दशवाक्यस्यातिस्पष्टार्थतया द्रव्यगुणेत्यादिवाक्यमनर्थकमेव स्यादिति भाव॰ । अत्र च नित्यानित्यसमवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्व द्रव्य-

णकर्मणामिति। निर्गुणाक्रिय इति मूलम्। तदर्थश्च गुणक्रिययोरन्योन्याभावमादाय द्रव्ये नातिव्याप्तिः। यद्यपि गुणेति। न च गुणगुणिनोर्वामदक्षिणगोविषाणवत्समानकालिकत्वात्कथं गुणशून्यत्वमिति वाच्यं, निर्गुणे गुणोत्पत्तिस्वीकारेण तत्सम्भवात्। न चैवं घटादेराद्यक्षणावच्छिन्नस्य चाक्षुषता न स्यादिति वाच्यं, इष्टापत्तेः। तथापीति। गुणवत्ता च समवायेन, तेन कालिकसम्बन्धेन गुणवद्गुणावृत्तेर्गुणत्वादेरसङ्ग्रहेपि न क्षतिः। गुणवदवृत्तित्वं तादृशधर्मवत्वं च समवायस्वरूपान्यतरसम्बन्धेन तेन समवायेन गुणवृत्तित्वाभिधाने तादृशस्य द्रव्यत्वप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वस्य द्रव्ये सत्वादतिव्याप्तिः। अतस्तेनैव तद्वत्वं वाच्यं तदा सामान्यदावव्याप्तिरिति परास्तम्। पदार्थविभाजकपदस्य कृत्यमाह। आकाशत्वादिकं त्विति। कर्मवदवृत्याकाशत्वरूपोपाधिमत्याकाशे ऽतिव्याप्तिवारणाय तत्पदमिति भावः॥ जात्यादीनामप्येकार्थसमवायसम्बन्धेन सामान्यवत्वात्सामान्यपरिहीना इति मूलमयुक्तमतो व्याचष्टे। सामान्यानधिकरणत्वमिति। तथा च सामान्यनिरूपिताधिकरणता न सामान्यादौ एकार्थसमवायस्याधिकरणतानियामकत्वाभावादिति भावः॥ अप्रसिद्धत्वात्पारिमा-

गुणयो. साधर्म्यं बोध्यम्। द्रव्यमात्रस्य तु साधर्म्यं मूलत्यतैव वक्ष्यते। ननु निर्गुणत्वादिकं यदि गुणक्रियाभाववत्व तदा द्रव्ये ऽतिव्याप्तिः तत्रापि तयोर्भेदसत्वादित्यत आह। तदर्थश्चेति। चाक्षुषत्व न स्यादिति। चाक्षुष प्रति रूपस्य कारणत्वादुत्पत्तिक्षणे च घटादौ तदभावादिति भाव। नन्वाद्यक्षणे घटादौ रूपाङ्गीकारेपि तत्पूर्वक्षणे घटाद्यभावेन कारणीभूतस्य तद्वति चक्षुःसयोगस्याभावादाद्यक्षणे घटादिचाक्षुषमेव न सम्भवतीति कथ नियमापत्तिरिति चेन्न। चक्षु.सयुक्तसमवायस्यापि घटादौ तदानीमसम्भवात् उत्पत्तिप्राक्क्षणे घटादेरेवाभावात्। वस्तुतस्तु परमाणौ द्रव्यत्वादिप्रत्यक्षवारणाय चक्षु सयुक्ते योग्यत्वविशेषणस्यावश्यकतया द्व्यणुकचाक्षुषे व्यभिचारापत्त्या द्रव्यान्यद्रव्यसमेवतचाक्षुषत्वस्यैव सयुक्तसमवायकार्यतावच्छेदकत्वेनोपगन्तव्यतया चक्षु संयुक्तसमवायेन घटादे प्रत्यक्षमेव न सम्भवतीत्यभिप्रायेण समाधत्ते। इष्टापत्तेरिति। तथा च तृतीयक्षणएव घटादिचाक्षुषमिति भाव। अधिकरणतानियामकत्वाभावादिति। यद्यप्येव सति सामान्यादौ भावत्ववत्वमपि न स्यात् सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन सत्ताधिकरणत्वमादायैव तत्र भावत्वाधिकरणताया उप-

सामान्यपरिहीनास्तु
सर्वे जात्यादयो मताः ।
पारिमाण्डल्यभिन्नानां
कारणत्वमुदाहृतम् ॥ १५ ॥

सन्तावन्त इति॥ द्रव्यगुणकर्मणां सत्तावत्त्वमित्यर्थः॥ गुणादिरिति ॥ यद्यपि गुणक्रियाशून्यत्वमाद्यक्षणे घटादावतिव्याप्तं क्रियाशून्यत्वं च गगनादावतिव्याप्तं तथापि गुणवदवृत्तिधर्मवत्वं कर्मवदवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्वं च तदर्थः नहि घटत्वादिकं द्रव्यत्वादिकं वा गुणवदवृत्ति कर्मवदवृत्ति वा किं तु गुणत्वादिकं तथा, आकाशत्वादिकं तु न पदार्थविभाजकोपाधिः ॥ सामान्येति ॥ सामान्यानधिकरणत्वं सामान्यादीनामित्यर्थः ॥ परिमाण्डल्येति ॥ पारिमाण्डल्यमणुपरिमाणं, कारणत्वं तद्भिन्नानामित्यर्थः ।

ण्डल्यपदार्थं निर्वक्ति । पारिमाण्डल्यमिति । तद्भिन्नानामिति । पारिमाण्डल्यभिन्नानाम् । ननु द्व्यणुकपरिमाणस्य कारणत्वाभावात्तत्रातिव्याप्तिरतः पारिमाण्डल्यपदं द्व्यणुकपरिमाणस्याप्युपलक्षणम्, तेन तस्यापि लक्ष्यत्वमित्यभिप्रेत्याह । अणुपरिमाणं त्विति । परमाणुद्व्यणुकसाधारणमणुपरिमा-

पादनीयत्वात् तथापि सत्तासमवायसामानाधिकरण्यान्यतरस्यैव भावस्वरूपत्वादिति भावः । वस्तुतस्तु समवायसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकसामान्याभावस्य साधर्म्यत्वे

अणुपरिमाणं तु न कस्यापि कारणं तद्धि स्वाश्रयारब्धद्रव्यपरिमाणारम्भकं भवेत् तच्च न सम्भवति परिमाणस्य स्वसमानजातीयोत्कृष्टपरिमाणजनकत्वनियमात् महदारब्धस्य महत्तरत्ववदणुजन्यस्याणुतरत्वप्रसङ्गात् । एवं प-

---

णं त्वित्यर्थः । पारिमाण्डल्यस्य कारणत्वे बाधकमाह । तद्धीति । अणुपरिमाणं हीत्यर्थः । तच्चेति । चस्त्वर्थे । तत्र हेतुमाह । परिमाणस्येति । स्वसमानजातीयेति । साजात्यमत्र परिमाणविभाजकरूपेण बोध्यम् । अणुजन्यस्येति । उत्कृष्टं चाणोरणुतरमेवेति भावः । न चाणुजन्यस्याणुतरत्वमस्तु किम्बाधकमिति वाच्यं, तथा सति त्रुटेरचाक्षुषत्वप्रसङ्गात् । ननु तर्हि द्व्यणुकादिपरिमाणस्य किं जनकमिति चेत्सङ्ख्यैवेत्येवेहि, व्यक्तीभविष्यति चेदमुपरिष्टात् । मूलस्य न्यूनतां परिहरति । एवमिति । बोध्या इत्यनेनान्वयः । न कारणानीति । बोध्या इत्यर्थः । ऐन्द्रियिकयोर्महत्वसामान्ययोः स्वविषयकलौकिकप्रत्यक्षे हेतुत्वात्परममहत्वातीन्द्रियत्वे इह विशेषणे । ननु योगिप्रत्यक्षे पारिमाण्डल्यस्यापि विषयविधया कारणत्वात् पारिमाण्डल्यभिन्नानामित्ययुक्तमत आह । इदमपीति । यथा योगजधर्मेणातीता-

न कोपि दोष इति ध्येयम् । तच्च न सम्भवतीत्यत्र चकारो न समुच्चयार्थक परमाणुपरिमाणस्य नित्यतया कालिकविधयातीन्द्रियतया प्रत्यक्षे विषयविधया च कारणत्वासम्भवेन कार्यान्तर प्रति कारणत्वान्तरस्य समुच्चयासम्भवादतस्तस्य तुकारार्थकत्वमाह । त्वर्थइति ननु द्व्यणुकपरिमाणमपि परमाणुत्वेन अणुपरमाणुसजातीयं अणुपरिमाणादुत्कृष्ट चेति द्व्यणुकपरिमाणस्यापि कारणत्वेन उक्तनियमक्षतिरित्याशङ्क्यामाह साजात्यमत्रेति । परिमाणविभाजकोपाधय अणुत्वत्वमहत्वत्वादय. । अचाक्षुषत्व प्रसङ्गादिति । महत्वाभावादिति भाव' । इदमिति । द्व्यणुकादिपरिमाणे सङ्ख्यादिकारणत्वमित्यर्थ. । उपरिष्टात् । गुणनिरूपणइत्यर्थ । इहेति । महत्वसामान्ययोरित्यर्थ । ननु योगिप्रत्यक्षे विषयस्य कारणत्वाभावे का युक्तिरित्यत आह । यथेति । तथा च योगिप्रत्यक्षेपि विषयस्य कारणत्वे तेषामतीतानागतविषयकप्रत्यक्षं न स्यादिति लौकिकप्रत्यक्षएव विषयस्य कारणत्वमङ्गीकार्य योगजधर्मस्त्वलौकिकस-

रममहत्परिमाणमतीन्द्रियसामान्यं विशेषाश्च बोध्याः। इदमपि योगिप्रत्यक्षे विषयस्य न कारणत्वम् । ज्ञायमानं सामान्यं न प्रत्यासत्तिः । ज्ञायमानं लिङ्गं नानुमितिकरणमित्यभिप्रायेणोक्तम् । आत्ममानसप्रत्यक्षे आत्मपरममहत्वस्य कारणत्वात्परममहत्परिमाणमाकाशादेर्बोध्यम्। तस्यापि न कारणत्वमित्याचार्याणामाशय इत्यन्ये। तन्न, ज्ञानातिरिक्तं प्रत्येवाकारणताया आचार्यैरुक्तत्वात् ॥ ननु कारणत्वं कि-

नागतविषयकं प्रत्यक्षं तथा विद्यमानविषयकमपीत्यर्थः । ननु ज्ञायमानसामान्यस्य प्रत्यासत्तित्वेन ज्ञायमानहेतोश्चानुमितिकरणत्वेन पारिमाण्डल्यस्य सामान्यलक्षणाजन्यज्ञाने ऽनुमितौ च कारणत्वात् परिमाण्डल्यभिन्नानामिति मूलमसङ्गतमत आह । ज्ञायमानमिति । आत्ममानसेति । विषयतया द्रव्यलौकिकप्रत्यक्षे समवायेन महत्वस्य हेतुत्वादिति भावः । यद्यपि स्वप्रत्यक्ष इत्येव वक्तुमुचितं तथापि टीकाकृन्मते आत्मैकत्वमहत्वयोरयोग्यत्वात्प्रत्यक्षं न सम्भवति इत्यात्ममानसेत्युक्तम् । केचित्तु कारणत्वं चान्यत्र पारिमाण्डल्यादिभ्य इत्यत्र भाष्ये आदिग्रहणात्परममहत्त्वं गृह्यते इति वदतामाचार्याणामात्मपरिमाणमपि न कस्य चित्कारणमित्याशयो लभ्यते, न च तत्र परममहत्पदमात्मपरिमाणातिरिक्तपरममहत्परिमाणपरमिति वाच्यं, मानाभावादिति वदन्ति । तन्मतं दूषयितुमुपन्यस्यति । तस्यापीति । आत्ममहत्परिमाणस्यापीत्यर्थः । ज्ञानातिरिक्तं प्रत्येवेति । कारणत्वं च ज्ञातृधर्मेतरभावकार्यापेक्षया इत्याचार्यग्रन्थः ज्ञातृधर्मा ज्ञानादयः तदतिरिक्तभावकार्यं प्रति कारणत्वं पारिमाण्डल्यभिन्नानां साधर्म्यमिति तदर्थः । एवञ्च पारिमाण्डल्यादीति आदिपदेन परममहत्त्वं गृह्णतामाचा-

न्निकर्ष एवेति भाव ।स्वप्रत्यक्षइति । आत्मगतमहत्वप्रत्यक्षे स्वस्य विषयविधया कारणत्वादिति भाव । अयोग्यत्वेनेति । अन्यथात्मन अणुत्वे इन्द्रियादिस्वरूपत्वे च

अन्यथासिद्धिशून्यस्य नियता पूर्ववर्तिता ।
कारणत्वं भवेत्तस्य त्रैविध्यं परिकीर्तितम् ॥ १६ ॥

मत आह ॥ अन्यथासिद्धीति ॥ तस्य, कारणत्वस्य । तत्रेति । समवायिकारणे प्रत्यासन्नं कारणं द्वितीयमसमवायिकारणमित्यर्थः । अत्र यद्यपि तुरीतन्तुसंयोगे पटासमवायिकारणत्वं स्यात् वेगादीनामभिघाताद्यसमवायिकारणत्वं स्यात् एवं ज्ञानादीनामपीच्छाद्यसमवायिकारणत्वं स्यात् तथापि पटासमवायिकारणलक्षणे तुरीतन्तुसंयोगभिन्नत्वं देयम्, तुरीतन्तुसंयोगस्तु तुरीपटसंयोगं प्रत्यसमवायिकारणं भवत्येव । एवं वेगादिकमपि वेगस्पन्दाद्यस-

र्योणामाशयो यत्पारिमाण्डल्यस्य परममहत्त्वादीनां च ज्ञानातिरिक्तं प्रति न कारणत्वं न तु कारणत्वसामान्याभावस्तदनुमत इति भावः । यत्राचार्यैः पारिमाण्डल्यादीत्यादिपदार्थेषु सुखदुःखादेरजनितावयविरूपादेः पाकनष्टपरमाणुरूपादेश्चागणनात्तेषां लक्ष्यत्वमनुमतम् । एवं च तेषु ज्ञानाद्यतिरिक्तभावकार्यफलोपधायकत्वरूपस्याचार्यलक्षणस्याव्याप्तिं परिचिन्त्य स पक्षस्त्यक्तो ग्रन्थकृतेति ध्येयम् ॥ मूले ऽन्यथासिद्धीति । द-

विवादासम्भवादितिभाव । तदतिरिक्तभावकार्यमिति । ज्ञानाद्य'तिरिक्त भावकार्यमित्यर्थ । यद्यपि ज्ञातृधर्मेतरकार्यापेक्षमित्याचार्यग्रन्थे भावत्व नोपात्तं तथापि द्व्यणुकपारिमाणस्य

ण्डत्वादौ नियतपूर्ववृत्तितायाः सत्वादतिव्याप्तिरत उक्तमन्यथासिद्धिशून्यस्येति । तद्घटत्वावच्छिन्ने ऽन्यत्र क्लृप्तानियतपूर्वेत्याद्यन्यथासिद्धिमत्यपि घटत्वावच्छिन्ने ऽनन्यथासिद्धे तद्रासभेऽतिव्याप्तिवारणाय नियतेति । नियतपूर्ववृत्तिजातीयतेत्यर्थः । तेनारण्यस्थदण्डादावपि स्वरूपयोग्यतासम्पत्तिः तज्जातीयत्वं च नियतपूर्ववृत्तितावच्छेदकदण्डत्वादिमत्त्वमेवेति ॥ यत्समवेतमिति । यदवच्छिन्नं स्वकारणतावच्छेदकयद्धर्मावच्छिन्ने समवायसम्बन्धेनोत्पद्यते तद्धर्मावच्छिन्नं प्रति तद्धर्मावच्छिन्नमित्यर्थः । घटत्वाद्यवच्छिन्नं हि स्वकारणतावच्छेदककपालत्वाद्यवच्छिन्ने समवायसम्बन्धेनोत्पद्यते इति भवति घटत्वाद्यवच्छिन्नं समवायिकारणम् ।

स्वध्वंसप्रतिकारणत्वेनपारिमाण्डल्यपदस्याणुपरिमाणसामान्यपरत्वेन द्व्यणुके भवत्यतिव्याप्तिरिति भावत्वमुपात्तं भावत्व तु स्वमतेपि देयमेव अन्यथा तत्रैवातिव्याप्ति ।अजनितावयविरूपादेरिति । पाकनष्टपरमाणुरूपादेर्विशेषणं तेन पाकनष्टपरमाणुरूपस्यापि नाशात्पूर्वं द्व्यणुकरूपाद्युपधायकत्वेपि न क्षति । फलोपधायकत्वरूपस्येति । समवायेन परिमाणं प्रति स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन परिमाणत्वेन सामान्यतः कारणत्वेन पारिमाडल्यादिकारणत्वेन स्वरूपयोग्यतारूपकारणतावत्त्वात्फलोपधायकत्वविवक्षा तच्च न अव्यवहितपूर्वत्वसम्बन्धेन कार्यविशिष्टत्वे सति स्वरूपयोग्यत्व तस्य पारिमाडल्येपि सत्वात् किं तु कार्योत्पादप्रयोजकत्वमेव प्रयोजकत्वं च स्वरूपसम्बन्धरूपं दण्डाद् घटोत्पादइतिप्रतीतिसाक्षिकमिति ध्येयम् । यद्यपि स्वमतेपि स्वप्रत्यक्ष प्रति सुखदु खयो कारणत्वेपि परमाणुरूपस्यातीन्द्रियतयाभावकार्यं प्रत्यकारणत्वेन तत्राव्याप्तिस्तदवस्थैव । न च जन्यमात्रस्य कालोपाधितया कालत्वेन तस्यापि भावकार्यं प्रति कारणत्वमक्षतमेवेति वाच्यम् ।तथासति द्व्यणुकपरिमाणस्यापि कालविधयाभावकार्यकारणत्वेन अणुपरिमाण तु न कस्यापि कारणमिति मूलविरोधापत्या कारणत्वपदस्य कार्यत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणत्वपरताया क्रियैव कालइति मतावलम्बने वा आवश्यकत्वेनाव्याप्तेर्दुर्वारत्वादिदमसगत तथापि स्वमते विशेषाश्चेति चकारेण तादृशरूपस्यापि समुच्चित्वादिति भाव ।दण्डत्वादाविति । घटाधिकरणदेशावच्छेदेन नियतपूर्ववर्तिताया इत्यर्थ. । स्वाश्रयाश्रयत्वसम्बन्धेन दण्डत्वादेरपि घटाधिकरणसम्बन्धत्वादिति भाव । घटत्वावच्छिन्नइति । यद्यत्र लघुनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकावच्छिन्नैरेव कार्योत्पादसम्भवे तत्सहभू-

समवायिकारणत्वं
ज्ञेयमथाप्यसमवायिहेतुत्वम् ।
एवं न्यायनयज्ञै-
स्तृतीयमुक्तं निमित्तहेतुत्वम् १७

मवायिकारणं भवत्येवेति तत्तत्कार्यासमवायिकारणलक्षणे तत्तद्भिन्नत्वं देयम् । आत्मविशेषगुणानां तु कुत्राप्यसमवायिकारणत्वं नास्ति तेन तद्भिन्नत्वं सामान्यलक्षणे देयमेव । अत्र समवायिकारणे प्रत्यासन्नं द्विविधं कार्यैकार्थप्रत्यासत्त्या कारणैकार्थप्रत्यासत्त्या च, आद्यं यथा घटादिकं प्रति कपालसंयोगादिकमसमवायिकारणं तत्र कार्येण घटेन सह कारणस्य कपालसंयोगस्य एकस्मिन् कपाले प्रत्यासत्तिरस्ति, द्वितीयं यथा घटरूपं प्रति कपालरूपमसवायिकारणं स्वगतरूपादिकं प्रति समवायिकारणं घटस्तेन सह कपालरूपस्यैकस्मिन् कपाले प्रत्यासत्तिरस्ति तथा च क्वचित्समवायसम्बन्धेन क्वचित्स्वस-

स्वकारणतावच्छेदकेत्युक्त्या च न द्रव्यत्वादेर्घटादिसमवायिकारणतावच्छेदकत्वमिति । तत्रासन्नमिति । इदं च समवायिकारणादावतिव्याप्तिवारणाय पटसमवायिकारणतन्तुसमवेततन्तुत्वादावतिव्याप्तिवारणाय जनकमिति । तन्तुत्वस्यान्यथासिद्धत्वेनानन्यथासिद्धनियतपूर्ववृत्तिताया अभावेन नातिप्रसङ्गः । मुक्तावल्यामत्र यद्यपीति । तुरीतन्तुसंयोगस्य पटं

प्रति कुतो नासमवायिकारणत्वमिति तु नाशङ्कनीयम्, तुरीतन्तुसंयोगनाशे पटनाशापत्तेः असमवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशजनकत्वात् । न चासमवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशकत्वे प्रमाणाभाव इति वाच्यं, द्व्यणुकनाशान्यथानुपपत्तेरेव मानत्वादिति । न च तन्तुषु विनष्टेषु विनैव समवायिकारणं द्रव्यस्य क्षणद्वयं स्थितिः स्यादिति वाच्यं, इष्टापत्तेः कारणान्तरकल्पने गौरवात् । अथ द्रव्यनाशासमवायिकारणनाशयोरसमानाधिकरणयोः कथं हेतुहेतुमद्भाव इति चे, दत्रोच्यते प्रतियोगितया द्रव्यनाशत्वावच्छिन्नं प्रति स्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वकालिकविशेषणतोभयसम्बन्धेन नाशत्वेन हेतुतेति । इह कालिकसम्बन्धस्य कारणतावच्छेदकसम्बन्धत्वे द्वितीयतृतीयक्षणे घटादेर्नाशापत्तिरतः स्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वनिवेशः स्वप्रतियोगिजन्यत्वसम्बन्धश्च दण्डनाशाद् घटनाशापत्तेरुपेक्षितः भाविनाशमादायावितप्रसङ्गवारणाय कालिकसम्बन्धनिवेशः । यदि तु कपालपवनसंयोगनाशाद् घटनाशापत्तिरेवमपि दुर्वारैवेति विभाव्यते तदा स्वप्रतियोगिजन्यत्वस्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वकालिकविशेषणतैतत्त्रितयसम्बन्धेन नाशत्वेन हेतुता बोध्या । न चैवमपि तुरीतन्तुसंयोगनाशात्पटनाशापत्तिरिति वाच्यं, तुरीतन्तुसंयोगस्य पटं प्रति कारणतैव न सम्भवति किं तु तुर्य्येव संयोगसम्बन्धेन तन्तुनिष्ठा सति पटजनिकेति तत्रातिप्रसङ्गाभावात् । एवं च विशेषलक्षणेषु तुरीतन्तुसंयोगादिभेदानामनिवेशेन लाघवमपीति केचित् । वस्तुतः स्वप्रतियोगिनिष्ठासमवायिकारणतानिरूपितफलोपधानात्मकजन्यत्वसम्बन्धेन नाशत्वेन हेतुता तुरीतन्तुसंयोगस्तु निमित्तं न त्वसमवायीति न तन्नाशेन पटनाश इत्यन्यत्र विस्तर ।

तमन्यथासिद्धमित्येव पञ्चमान्यथासिद्धिनिरुक्तिर्ग्रन्थकृता वक्ष्यते तथा च तद्रासभवत्वस्य घटत्वावच्छिन्न प्रत्यपि नियतपूर्ववर्तितानवच्छेदकत्वात् घटत्वावच्छिन्नेपि तद्रासभस्यान्यथासिद्धत्व सम्भवति तथापि लाघवस्य शरीरकृतसम्बन्धकृतादिभेदेन नानारूपतया अन्यथासिद्धत्वमेकमनुगत न शक्यते वक्तु तद्विरोधिगौरवस्य तत्तत्पदार्थघटितत्वरूपस्यापि तत्तद्व्यक्तिभेदेन भिन्नतया अन्यादित्यस्य गुरुभूतार्थकतया गौरवस्यैव अन्यथासिद्धत्वपर्यवसानात् अतस्तत्तद्भिन्नत्वमेव अन्यथासिद्धत्व वाच्यम्, तत्र च नियतपूर्ववर्तिभिन्नानां नियतपूर्ववर्तित्वदलेनैव वारणासम्भवे ताद-

शानंतपदार्थशरीरे प्रवेशगौरवमिति तत्कार्यनियतपूर्ववर्तित्वे सति तत्कार्यकारणकत्वेन व्यवह्रियमाणा. ये तद्भिन्नभेदानामन्यथासिद्धिशून्यत्वं तथा च तद् रासभवत्वस्य घटत्वावच्छिन्ननियतपूर्ववर्त्तितावच्छेदकत्वविरहात् तद्रासभो न घटत्वावच्छिन्नेन्यथासिद्ध इति भाव. । न च दण्डत्वाऽद्यवच्छिन्नभेदकूटस्यानुगतस्यैव अन्यथासिद्धत्वमस्त्विति वाच्यम् । तथासति तदभावस्य दण्डत्वादेरेव कारणतात्वसम्भवेन शेषवैयर्थ्यात् । न्यूनवृत्तिदण्डत्वादे कारणतानवच्छेदकत्वापतेश्च तद्भेदकूटाभावो नातिरिक्त इति ध्येयम् । अरण्यस्थदण्डादौ कारणतासपत्तये नियतपूर्ववर्त्तिजातीयत्व कारणत्वमित्युक्तं तत्र च द्रव्यत्वादिना घटपदादीनामपि घटकारणतापत्तिरतआह । तज्जातीयत्व चेति । दण्डत्वादीति । न च दण्डत्ववद्द्रव्यत्वादिकमपिनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकमेवेति तद्दोषतादवस्थ्यमिति वाच्यम् । नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकपदेन लघुनियतपूर्ववर्त्तितावच्छेदकस्योक्तत्वात् । द्रव्यत्वस्य घटानियतपूर्ववर्तिनावच्छेदकत्वेन तस्यैव घटकारणतारूपत्वे अनन्तद्रव्येषु घटकारणत्वापत्त्या कल्पनागौरवात् दण्डत्वादिकमेव लघ्विति भाव । तथा च दण्डत्वत्वद्रव्यत्वादिभिन्नत्वे सति घटनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्व घटकारणत्वमिति पर्यवसितम् ॥ यत्र समवायसम्बन्धेन यत्कार्यमुत्पद्यते तत्त प्रति समवायिकारणमित्युक्तौ कपालादेर्द्रव्यत्वादिनापि घटसमवायिकारणतापत्ति. कपालत्वावच्छिन्नस्य तद्घटत्वाद्यवच्छिन्न प्रत्यपि तथात्वापतिरित्यतो व्याचष्टे । यदवच्छिन्नमिति । मानाभाव इतीति । सर्वत्र समवायिकारणनाशादेव द्रव्यनाशसम्भवादिति भाव । द्व्यणुकेति । अत्र द्व्यणुकपद यादृशघटादेरारम्भककपालनाशमन्तरां तत्संयोगनाशादेव नाशः तादृशघटादेरप्युपलक्षक नातो न्यूनताप्रसङ्ग । क्षणद्वयमिति । समवायिकारणनाशस्य द्रव्यनाशकत्वेपि कपालादिनाशक्षणे कपालादिक विनैव घटादेरवस्थित्यावश्यकत्वेन द्वयपदम् । इष्टापत्तेरिति । ननु द्रव्यनाशे समवायिकारणनाशस्यापि पृथक् कारणत्वकल्पनेनैवोपपत्तौ समवायिकारणमन्तरा क्षणद्वयं द्रव्यस्थित्यभ्युपगमो नोचितः । न च परस्परजन्यद्रव्यनाशे परस्परव्यभिचार इति वाच्यम् । अव्यवहितोत्तरत्व कार्यतावच्छेदककोटौ निवेश्य तद्वारणसम्भवादित्यत आह । कारणान्तरेति । ननु दैशिकविशेषणतासम्बन्धेन द्रव्यप्रतियोगिकनाश प्रति दैशिकविशेषणतया द्रव्यासमवायिकारणप्रतियोगिकनाशत्वेन कारणत्वे यत्र यत्किञ्चित्तन्तुसयोगनाशात्सहस्रतन्तुकपटनाशः तत्र तंतुसयोगनाशानधिकरणतन्तुष्वपि पटनाशोत्पत्त्या व्यभिचारापत्ति ध्वंसप्रागभावयो' प्रतियोगिसमवायिदेशमात्रवृत्तित्वादित्यभिप्रायेण शङ्कते । अथे-

वेगादीनामित्यादिना स्पर्शसङ्ग्रहः । अभिघातादीति । आदिना नोदनपरिग्रहः । ज्ञानादीत्यादिना इच्छापरिग्रहः । इच्छादीत्यत्र प्रवृत्तेः परिग्रहः । तन्तुसमवेतत्वे सति तुरीतन्तुसंयोगाद्यन्यत्वे सति पटकारणत्वं पटासमवायिकारणत्वमिति विशिष्यैव लक्षणं कर्त्तव्यमित्याह । तथापि । वस्तुतस्तु तुरीतन्तुसंयोगत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदः पटासमवायिकारणलक्षणघटकतया ग्रन्थकर्तुर्नाभिमेतः अपि तु तन्तुभिन्नसमवेतत्वावच्छिम्नप्रतियो-

ति । हेतुतेतीति । तथा च कारणतावच्छेदकलाघवमपीति भाव' । क्षणिकत्वापत्तिरिति । उत्पत्तिक्षणमारभ्यैव घटादौ यत्किंचिन्नाशसत्वादिति भाव' । ननु क्षणिकत्ववारणाय स्वप्रतियोगिसमवायिसमवेतत्वस्थाने स्वप्रतियोगिजन्यत्वमेव कुतो न निवेश्यतइत्याशकायामाह । स्वप्रतियोगीति । अतिप्रसङ्गवारणायेति । द्वितीयक्षणएव घटादौ नाशातिप्रसङ्गवारणायेत्यर्थ ॥ इति विभाव्यतेइति ॥ स्वप्रतियोगिसमवायियावत्समवेतत्वोक्तौ नेयमापत्ति' सम्भवतीति सूचनाय यदित्वित्युक्त, तथोक्तावपि कपालरूपनाशादपि घटनाशापत्तितादवस्थ्यमत तथा न विवक्षितमेवेति ध्येयम् । अतिप्रसङ्गाभावादिति । तुरीततुसयोगस्य पटजनकत्वाभावादिति भाव । नन्वेव तुरीततुसयोगस्य पट प्रत्यकारणत्वे तत्र पटासमवायिकारणलक्षणातिव्याप्तिविरहेण तल्लक्षणे तुरीततुसयोगभिन्नत्वविशेषणस्य ग्रन्थकृदुपात्तस्य वैयर्थ्यप्रसङ्ग इत्याशङ्कायामेवमप्यऽस्माक लाघवमेवेति नोपादेयमेव तादित्याह । एव चेति । अत्राहुरित्यादि केचिदित्यत ग्रन्थकारानुयायिनो मतामिति बोध्यम् । स्वयमाह । वस्तुतास्त्विती । जन्यत्वसम्बन्धेनेति । अत्रापि भाविनाशमादाय घटादे क्षणिकत्वापत्तिवारणाय कालिकसम्बन्धोपि प्रवेशनीय एतल्लाभायैवान्यत्र विस्तर इत्युक्तमिति ध्येयम् । नोदनेति । शब्दजनकसयोगोभिघातस्तद्भिन्नसयोगोनोदन अभिघाते विलक्षणयोगस्य तद्भिन्नसंयोगे च क्रियाया असवायिकारणत्वापत्तिरिति भाव । अत्र यद्यपि तयोरसमवायिकारणत्वेपि न तन्नाशादभिघातादिनाशापत्तिः द्रव्यनाशं प्रत्येव असमवायिकारणनाशस्य हेतुत्वादितीष्टापात्तिः सम्भवति तथाप्यसमवायिकारणमन्तरा क्षणत्रय कार्यस्थितेरनिष्टतया तदापत्तिरेवात्रेष्टापत्तिवाधिकेति मन्तव्यम् । ज्ञानादेरित्याद्यसमवायिकारणत्वे तु आत्मविशेषगुणाना क्वाप्यसमवायिकारणत्व नास्तीति सिद्धान्तभंगप्रसंग एव दूषणं बोध्यम् । ग्रन्थकर्तुर्नाभिप्रेत इति । तुरीततुसयोगभिन्नत्वे सतीत्यस्य तत्संयोगप्रतियोगिकभेदार्थकत्वादिति भाव । नन्वेव तादृशभेदप्र-

मवायिसमवेतत्वसम्बन्धेनेति फलितोर्थः । इत्थं च कार्यै-
कार्थकारणैकार्थान्यतरप्रत्यासन्त्या समवायिकारणे प्रत्यास-

गिताकभेद एव । अन्यथा हस्ततन्तुसंगादिभेदानां पृथग्निवेशापत्त्या भेद-
कूटनिवेशेन गौरवादिति ध्येयम् । एतेन तन्तुमात्रसमवेतत्वनिवेशेनैवोप-
पत्तौ तुरीतन्तुसंयोगान्यत्वनिवेशनमनुचितमित्यपास्तम् । मात्रपदस्यास्म-
दुक्तार्थकत्वात् । एवमिच्छाद्यसमवायिकारणलक्षणे आत्ममात्रसमवेतत्वाव-
च्छिन्नप्रतियोगिताकभेद एव निवेश्यो न तु ज्ञानत्वाद्यवच्छिन्नभेद इति
बोध्यम् । तथा चेति । द्विविधप्रत्यासत्तिविवक्षणे चेत्यर्थः । फलितोर्थ
इति । द्विविधप्रत्यासत्त्योरिति शेषः । पर्यवसितमसमवायिकारणलक्षणमा-
ह । इत्थं चेति । कार्यैकार्थप्रत्यासत्तिः समवायसम्बन्धः कारणैकार्थप्रत्या-

तियोगितावच्छेदक किमित्याशङ्काया तन्तुभिन्नसमवेतत्वमेव तत्प्रतियोगितावच्छेद-
कमित्याह । किन्त्विति । तुरीततुसयोगत्वस्य तत्प्रतियोगितावच्छेदकत्वोपगमे बा-
धकमाह । अन्यथेति । मात्रपदस्येति । तन्तुभिन्नासमवेतत्वे सति तन्तुसमवेतत्व-
मेव हि तन्तुमात्रसमवेतत्वमिति भाव. । इच्छाद्यसमवायीति । अत्र आदिपद कार्य-
मात्रपर तथा चासमवायिकारणसामान्यलक्षणे ज्ञानभेदनिवेशे इच्छाभेदस्यापि नि-
वेशनीयतया गौरवमित्येकभेदनिवेश एवोचित इति भाव । विशेषलक्षणपरत्वे तत्र
ज्ञानातिरिक्ते ऽतिव्याप्त्यप्रसक्त्या ज्ञानभेदमात्रनिवेशेनैव सामञ्जस्यादिति के चि-
दाहुः । तन्न मनोरमम् । उपायेच्छा प्रति फलेच्छाया' कारणत्वेन विशेषलक्षणे-
ऽपि इच्छाभेदनिवेशस्यावश्यकत्वादिति विभावनीयम्। इत्थ चेतीति ॥ ननु तथाचे-
त्यादिना घटादिकं प्रति कपालादिसयोगस्य समवायेन घटरूपादिकं प्रति कपालरू-
पादे स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन कारणत्वमभिधाय इत्थचेत्यादिना असमवायि
कारणलक्षणघटककारणताया कार्यैकार्थप्रत्यासत्तिकारणैकार्थप्रत्यासत्त्यन्यतरावच्छि-
न्नत्वकथनं सन्दर्भविरुद्ध कार्यैकार्थप्रत्यासत्तेः प्रकृतकार्यसमवायानुयोगिकसमवाय-
रूपत्वात् लाघवेन केवलसमवायस्यैव कारणतावच्छेदकत्वात् कारणैकार्थप्रत्यासत्ते'
प्रकृतकारणसमवाय्यनयोगिकसमवायरूपायास्तु कारणतावच्छेदकत्वस्यैव असम्भ-

न्नं कारणं ज्ञानादिभिन्नमसमवायिकारणमिति सामान्यलक्षणं पर्यवसितम् । आभ्यां समवायिकारणासमवायिकारणाभ्यां परं भिन्नं कारणं तृतीयं निमित्तकारणमित्यर्थः ॥ इदा-

---

सत्तिः स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धः तथा च समवायस्वसमवायिसमवेतत्वान्यतरसम्बन्धेन कारणत्वे सत्यात्मविशेषगुणान्यत्वं सामान्यतो ऽसमवायिकारणत्वमित्यर्थः । अत्र पटासमवायिकारणस्य तन्तुसंयोगस्य पटरूपासमवायिकारणस्य तन्तुरूपस्य सङ्ग्रहाय समवायस्वसमवायिसमवेतत्वयोः प्रवेशः घटरूपं प्रति घटस्यासमवायिकारणतावारणाय समवायिकारणे प्रत्यासन्नत्वे सति कारणत्वं परित्यज्य तादृशान्यतरप्रत्यासत्त्या कारणत्वपर्यन्तानुधावनम् । आत्मविशेषगुणान् वारयितुं विशेष्यभागः । यत्तु कार्यनाशजनकनाशप्रतियोगित्वं तत्त्वमिति, तन्न, द्वित्वनाशप्रयोजकनाशप्रतियोगिन्यामपेक्षाबुद्धावतिव्याप्तेरिति अवयवमा-

वात् तेन सम्बन्धेन कपालरूपादे घटादिरूपाधिकरणे असत्वादित्याशङ्का निरसितु तदर्थमाह । कार्यैकार्थेति । तथा च समवाये प्रकृतकार्यसमवाय्यनुयोगिकत्वप्रदर्शनं कार्यकारणयोरैक्याधिकरण्यलाभायैव प्रदर्शितम् । न तु समवायस्य तेन रूपेण कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वलाभायेति भाव । एव द्वितीयेपि कारणपदस्य प्रकृतकार्यकारणघटितार्थकतया प्रकृतकार्ये कारणसहैकस्मिन्नर्थे कारणघटिता स्वसमवायिसमवेतत्वरूपा प्रत्यासत्तिरित्येवार्थ तत्रापि कारणघटितप्रत्यासत्तौ प्रकृतकार्यकारणसमवाय्यनुयोगिकत्व कार्यकारणयोरैक्याधिकरण्यलाभायैव प्रदर्शितामिति भाव । न च स्वसवायिसमवेतत्व स्वसमवाय्यनुयोगिकसमवायप्रतियोगित्वमेव तच्च न कारणेन घटितामिति वाच्यम् । स्वरूपसम्बन्धात्मिकाया प्रतियोगिताया घटाद्यतिरिक्तत्वादिति ध्येयम् । समवायिकारणप्रत्यासन्नत्वे सति कारणत्वस्यैव असमवायिकारणलक्षणघटकता युक्ता न तु निरुक्तान्यतरप्रत्यासत्यवच्छिन्नकारणताया मूलतस्तल्लाभादित्याशङ्कामपनेतु यथाश्रुतार्थपरित्यागे बीजमाह । घटरूपमिति । घटस्येति । रूपसमवायिकारणे घट स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन घटस्य प्रत्यासन्नत्वात् रूप प्रति समवायिकारणत्वाच्चेति भाव । अपेक्षाबुद्धावतिव्याप्तेरिति । अथात्र कार्य-

न्त्रसंयोगत्वं द्रव्यासमवायिकारणत्वमित्यादिविशिष्यैव लक्षणं निर्वाच्यम् । अखण्डोपाधिरेववा तदित्यन्ये । भिन्नं कारणमिति । अत्रेदं बोध्यम् । समवायिकारणत्वासमवायिकारणत्वभिन्नकारणत्वमेव निमित्तकारणत्वं तेन तुरीपटसंयोगं प्रति तुरीतन्तुसंयोगस्यासमवायिकारणत्वेपि न

नाशनिष्ठजन्यतायां नाशनिष्ठजनकताया वा दैशिकविशेषणतासम्बन्धावच्छिन्नत्वनिवेशेनैषदोष अपेक्षाबुद्धिनाशस्य दैशिकविशेषणतया तेन सम्बन्धेन द्वित्वनाशाधिकरणे घटादावसत्वेन दैशिकविशेषणतया तयो कार्यकारणभावासम्भवात् कालिकविशेषणतयैव तयो कार्यकारणभावस्यागीकरणीयत्वात् दैशिकाविशेषणतासम्बन्धावच्छित्वनिवेश आवश्यक एव। अन्यथा घटादिनाश प्रति कालत्वेन जनकस्य घटादिनाशस्य प्रतियोगिनि घटादावेव अतिव्याप्तिरिति चेन्न । दैशिकविशेषणतया घटादिनाशं प्रति तन्तुसंयोगादिनाशस्य तेन सम्बन्धेन कारणत्वे सहस्रतन्तुकपटस्थले पूर्वं च व्यभिचारस्य प्रदर्शितत्वेन प्रतियोगितया द्रव्यनाशं प्रति पूर्वोक्तनया तादृशसम्बन्धेन नाशत्वेनैव कारणताया वाच्यतया कार्यत्वकारणत्वयोर्दैशिकविशेषणतानवच्छिन्नत्वात् । इदमुपलक्षण रूपनाशजनकनाशप्रतियोगिनि घटादावप्यतिव्याप्तिर्द्रष्टव्येति विभावनीयम् । इत्यादिविशिष्यैवेत्यादिनिरूपनिष्ठसमवायसम्बन्धावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणताशालिरूपत्व रूपासमवायिकारणलक्षणमित्यादीना परिग्रहः पाकजरूपे चाग्निसयोगो निमित्त न त्वसमवायिकारण नातस्तत्राव्याप्तिरिति भाव. । घटानारम्भकतंतुद्वयसयोग अतिव्याप्ति परिचित्य कारणत्व पदार्थान्तरमिति मताभिप्रायेणाह । अखण्डोपाधिरिति । भिन्न कारणमितीति । ननु समवायिकारणा समवायिकारणभिन्नत्वे सति कारणत्वस्य निमित्तकारणलक्षणत्वे पटनिमित्तकारणे तुरीततुसयोगे ऽव्याप्ति तस्य तुरीपटसयोगासमवायिकारणत्वेन सत्यतीवरहात् । न च तत्कार्यसमवायिकारणासमवायिकारणभिन्नत्वे सतितत्कार्यकारणत्व तत्कार्यं प्रति निमित्तकारणत्वमिति विशिष्यैव लक्षण वक्तव्यम् । तथा च तुरीतंतुसयोगस्य पटसमवायिकारणासमवायिकारणयोर्भिन्नत्वेन न तत्र पटनिमित्तकारणत्वानुपपत्तिरिति वाच्य, तथासति ध्वस प्रति निमित्तकारणे प्रतियोग्यादावव्याप्ते तस्य समवायिकारणासमवायिकारणयोरप्रसिद्धेरित्याशका निराकुरुते । अत्रेदमित्यादिना । समवायिकारणत्व समवायसबधावच्छिन्नकार्यतानिरूपिततादात्म्यसबधावच्छिन्नकारणत्व असमवायिकारणत्व| तादृशकार्यतानिरूपितानिरुक्तान्यत्तरसबधाव-

यत्समवेतं कार्यं
भवति ज्ञेयं तु समवायिजनकं तत् ।
तत्रासन्नं जनकं
द्वितीयमाभ्यां परं तृतीयं स्यात् १८

तस्य पटं प्रति निमित्तकारणत्वक्षतिरिति ॥ यत्कार्यं प्रतीति । यद्धर्माव-च्छिन्नं प्रतीत्यर्थः । येन रूपेणेति । यद्रूपावच्छेदेनेत्यर्थः । इत्थं च तद्ध-र्मावच्छिन्ननिरूपितनियतपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकत्वे सति तद्धर्मा-वच्छिन्नं प्रति स्वतन्त्रान्वयव्यतिरेकशून्यत्वं तद्धर्मावच्छिन्नं प्रति अन्य-थासिद्धत्व प्रथममित्यर्थः । द्वितीयान्यथासिद्धदण्डरूपादिवारणाय सत्य-न्तम् । कपालसंयोगो घटपूर्ववर्त्तीत्यादिग्रहे कपालस्यापि तादृशविशेष्य-तावच्छेदकत्वात्तत्रातिव्याप्तिवारणाय विशेष्यम् । किं तु कारणमिति ।

च्छिन्नकारणत्वमिति बोध्यम् ॥ यत्कार्यप्रतीत्यादेः यथाश्रुतार्थकत्वे तद्व्यक्तित्वेन घटादिविषयकप्रत्यक्षव्यक्तिं प्रति पूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकत्वस्यापि तद्व्यक्ति-त्वम्यस्वविषयकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नतद्व्यक्तिनिष्ठकार्यतानिरूपिताविषयविधयाया का-रणता तद्व्यत्वेन स्वविषयकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्न प्रत्यपि तद्व्यक्तित्वमन्यथासिद्ध स्या-दित्याशङ्कानिरासाय तदर्थमाह । यद्धर्मावच्छिन्नमिति । तथा च तद्व्यक्तिविषय-कप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकत्वेपि न तद्व्यक्तित्वविषयक-प्रत्यक्षत्वावच्छिन्नपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतावच्छेदकमिति तद्व्यक्तित्वस्य स्वविषयक-प्रत्यक्षेत्यनेनान्यथासिद्धत्वप्रसग इति भाव । स्वतत्रेति । अन्वयःस्वाधिकरणे कार्य-सत्व व्यतिरेक स्वाभावाधिकरणे कार्यासत्वम् । अन्वयव्यतिरेकयो स्वातत्र्य स्वभिन्नप्रकृतकार्यकारणान्वयव्यतिरेकायुक्तत्व दडत्वदडरूपयोरन्वयव्यतिरेकौ स्व-भिन्नदडरूपकारणान्वयव्यतिरेकप्रयुक्तौ स्वाश्रयाश्रयत्वसबधेन दडत्वादिसत्वस्य द-डसत्वाधीनत्वात् तयोरन्यथासिद्धत्वमिति भाव । तत्रातिव्याप्तिवारणायेति । कपा-

येन सह पूर्वभावः
कारणमादाय वा यस्य ।
अन्यं प्रति पूर्वभावे
ज्ञाते यत्पूर्वभावविज्ञानम् ॥१९॥

नीमन्यथासिद्धत्वमेव कियतामत आह ॥ येनेति । यत्कार्यं प्रति कारणस्य पूर्ववृत्तिता येन रूपेण गृह्यते तत्कार्यं प्रति तद्रूपमन्यथासिद्धमित्यर्थः । यथा घटं प्रति दण्डत्वमिति ॥ द्वितीयमन्यथासिद्धमाह ॥ कारणमिति ॥ यस्य स्वात-

---

कारणत्व चात्र पृथगन्वयव्यतिरेकशालित्वं तेन नात्माश्रयः स्वातन्त्र्येण यत्कार्यनिरूपितान्वयव्यातिरेकशून्यत्वे सति तत्कार्यकारणावच्छिन्नस्वानिष्ठतत्कार्यनिरूपितनियतपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यताकं तत्तत्कार्यं प्रत्यन्यथासिद्धमित्यर्थः । कपालसंयोगो घटपूर्ववर्तीत्यादिपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यतायाः कपालसंयोगनिष्ठायाः कपालावच्छिन्नत्वात्कपालसयोगेतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम् । दण्डत्वादिवारणाय विशेष्यमिति । अत्रेतरान्वयव्यतिरेकप्रयुक्तान्वयव्यतिरेकशालित्वमित्युक्तौ प्रथमद्वितीयान्यथासिद्ध्यो सङ्ग्रहेपि भेदेनान्यथासिद्धिद्वयप्रदर्शन शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थमिति बोध्यम् ॥ अन्यं प्रतीति । फलाननुगुणमन्यं प्रतीत्यर्थः तेन न कुलालजनके चतुर्थान्य-

---

ले प्रथमान्याथासिद्धत्वस्यातिव्याप्तिवारणायेत्यर्थ । मूले कारणमादायेति । स्वभिन्नकारणं गृहीत्वैवेत्यर्थः ॥ ननु अनन्यथासिद्धत्वशरीरे स्वभिन्नकारणस्य कारणत्वेन प्रवेशे कारणत्वस्यानन्यथासिद्धत्वेन भवत्यात्माश्रय इत्यत आह । कारणत्व चात्रेति । पृथगिति । स्वाघटितसबंधेनेत्यर्थ । दंडादेरन्यथासिद्धत्ववारणायकाणमादायेत्यस्य तत्कार्यकारणावच्छिन्नपूर्ववृत्तित्वग्रहविशेष्यत्वार्थकतया अग्रे वक्ष्यमाणतया तत्र च

न्त्येणान्वयव्यतिरेकौ न स्तः किं तु कारणमादायैवान्वयव्यतिरेकौ गृह्येते तदन्यथासिद्धम् । यथा दण्डरूपम् ॥ तृतीयमाह ॥ अन्यंप्रतीति ॥ अन्यं प्रति पूर्ववृत्तित्वं गृहीत्वैव यस्य यत्कार्यं प्रति पूर्ववृत्तित्वं गृह्यते तस्य तत्कार्यं प्रत्यन्यथासिद्धत्वम् । यथा घटादिकं प्रत्याकाशस्य तस्य हि घटादिकं प्रति कारणत्वमाकाशत्वेनैव स्यात्तद्धि शब्दसमवायिकारणत्वं एवं च तस्य शब्दं प्रति कारणत्वं गृहीत्वैव घटादिकप्रति जनकत्वं ग्राह्यमतस्तदन्यथासिद्धम् । ननु शब्दाश्रयेत्वन तस्य कारणत्वे कान्यथासिद्धिरिति चेत् पञ्चमिति

थासिद्ध्याश्रये ऽतिव्याप्तिः । शङ्कते । शब्दाश्रयत्वेनेति । अन्यं प्रतीत्यादितृतीयान्यथासिद्ध्यभावादिति भावः । पञ्चमीति । अवश्यक्लृप्तनियत-

कारणपदस्य नियतान्वयव्यतिरेकशाल्यर्थकतया दडत्वस्यापि स्वाश्रयाश्रयत्वसंबंधेनतथाविधयावद्दडस्यदण्डत्वावच्छिन्नघटपूर्ववर्तित्वग्रहविशेष्यत्वादिति पृथगित्युक्तम् । पृथगित्युक्तौ च दण्डत्वस्य दडघटितपरपरासबंधेनैवान्वयव्यतिरेकशालित्वान्न दडादेरन्यथासिद्धत्वमिति ध्येयम् । तत्कार्यकारणेति यथाश्रुतमूलानुरोधात्तदवच्छिन्नान्वयव्यतिरेकशालिग्रहाधीनपूर्ववर्त्तित्वग्रहविशेष्यत्वस्य विशेष्यदलत्वे दडत्वस्यापि द्वितीयान्यथासिद्धत्वापत्ति दण्डत्वे पूर्ववर्त्तित्वग्रहस्यापिदडग्रहाधीनत्वादिति तत्परित्याग । ननु प्रथमान्यथासिद्धिलक्षणे विशेषण द्वितीयान्यथासिद्धिलक्षणे च विशेष्यदल परित्यज्य उभयमारणमेकमेवान्यथासिद्धिलक्षण कुतो न कृतमित्याशक्य समाधत्ते । अत्रेतरेति । इत्यनुमित्यात्मकेति । इत्यादिन्यायप्रयोगप्रयोज्यानुमित्यात्मकेत्यर्थ । कार्यकारणभावग्रहरूपेति । कार्यकारणभावग्रहेण रूप स्वरूपं यस्येत्यर्थ तेन शब्दो यदि द्रव्याश्रितो न स्यात् द्रव्यजन्यो न स्यादित्यनुकूलतर्कस्य कार्यकारणभावानात्मकत्वेपि न क्षतिः । महत्कृतेनैवेति । अन्यथा गुणत्वमस्तु द्रव्याश्रित-

गृहाण। नन्वाकाशस्य शब्दं प्रति जनकत्वे किमवच्छेदकमिति चेत्, कवत्वादिकं विशेषपदार्थो वेति ॥ चतुर्थमन्यथा-

पूर्ववर्तिन इत्यादिकेत्यर्थ । यद्यपि शब्दो द्रव्यजन्यो जन्यगुणत्वादित्यनुमित्यात्मककार्यकारणभावग्रहरूपानुकूलतर्कसहकृतेनैव शब्दो द्रव्याश्रितो गुणत्वादित्यनुमानेन शब्दाश्रयत्वं गगने गृहीत्वा तेन रूपेण घटपूर्ववृत्तित्वं ग्राह्यम् । तथा च शब्दपूर्ववृत्तित्वं गृहीत्वैव गगनस्य घटपूर्ववृत्तित्वग्रहात्तृतीयैवान्यथासिद्धिः सम्भवति तथाप्यन्यं प्रति इत्यस्य यथाश्रुतार्थकत्वेऽपूर्वं प्रति यागस्यान्यथासिद्धिः स्यात् स्वर्गं प्रति पूर्ववृत्तित्वं गृहीत्वैव गृहीतकारणत्वान्यथानुपपत्त्या यागव्यापारत्वेनापूर्वकल्पनादतोऽन्यं प्रति पूर्ववृत्तित्वघटितरूपेण यस्य यज्जनकत्वं तस्य तेन रूपेण तं प्रत्यन्यथासिद्धत्वमित्येतावत्पर्यन्तं विवक्षणमावश्यकम् । यागस्य स्वर्गपूर्ववृत्तित्वघटितस्वर्गजनकत्वेनापूर्वं प्रत्यन्यथासिद्धत्वेपि यागत्वेन हेतुत्वे ऽन्यथासिद्ध्यभावात् । एवं च शब्दपूर्ववृत्तित्वघटितशब्दजनकत्वेन गगनस्यान्यथासिद्धत्वेपि तदघटितशब्दाश्रयत्वेन हेतुत्वे तृतीयान्यथासिद्ध्यसम्भव इत्यभिप्रायः, शब्दाश्रयत्वाष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्यत्वादिना गगनस्य घटं प्रति हेतुत्वेपि तृतीयैवान्यथासिद्धिः अन्यं प्रति पूर्ववृत्तित्वानुपपादकं यं प्रति यस्य पूर्ववृत्तित्वं गृह्यतइत्यर्थोऽपूर्वं प्रति यागस्यान्यथासिद्धिरित्यपि केचित् । कवत्वादिकमिति । विनिगमनाभावेन बहूनां वर्णानां कारणतावच्छेदक-

---

त्व मास्त्विति । अप्रयोजकत्वाशंकया गुणत्वेन द्रव्याश्रितत्वादिति भाव । स्वर्गं प्रतीति । स्वर्गकामो यजेतेत्यादिः । ग्रन्थकारानुरोधिना केषांचिन्मतमुत्थापयति । शब्दाश्रयत्वेति । अष्टद्रव्येति । पृथिव्यादिचतुष्टय चेत्यष्टौ द्रव्याणि । अन्यं प्रतीति । अन्य प्रति पूर्ववर्तित्वं गृहीत्वैवेत्यादि गृह्यते इत्यनतर तं प्रति तदन्यथासिद्धमिति पूरणीयं पूर्ववृत्तित्वानुपपादकमित्यत्र पूर्ववृत्तित्वं स्वनिष्ठत्वेन विशेषणीय अन्यथा शब्दजनककवादिव्यापारं प्रति शब्दत्वकारणत्वेन गगनस्य अन्यथासिद्धत्वं न स्यात् तस्य कृतिनिष्ठशब्दपूर्ववर्तित्वघटकत्वात् स्वनिष्ठत्वोक्तौ च उक्तव्यापारस्य कृतिनिष्ठशब्दपूर्ववर्त्तित्वोपपादकत्वेपि आकाशनिष्ठशब्दपूर्ववर्त्तित्वानुपपादकत्वात् त प्रत्यपि भवति गगनमन्यथासिद्धमिति ध्येयम् । बहूना वर्णानामिति ।

जनकं प्रति पूर्ववृत्तिता-
मपरिज्ञाय न यस्य गृह्यते ।
अतिरिक्तमथापि यद्भवे-
न्नियतावश्यकपूर्ववर्तिनः ॥ २० ॥

सिद्धमाह ॥ जनकं प्रतीति ॥ यत्कार्यजनकं प्रति पूर्ववृ-
त्तित्वं गृह्यते तस्य तत्कार्यं प्रत्यन्यथासिद्धत्वम् । यथा कु-
लालपितुर्घटं प्रति,तस्य हि कुलालपितृत्वेन घटं प्रति जन-
कत्वे ऽन्यथासिद्धिः कुलालत्वेन रूपेण जनकत्वे त्विष्टाप-

त्वे गौरवाद्वर्णानामसार्वकालिकत्वाच्चाह । विशेषपदार्थो वेति ॥ यत्कार्य-
जनकं प्रतीति । अत्रापि अन्यं प्रतीत्याद्यभिधाने तृतीयचतुर्थान्यथासिद्-
ध्योः सङ्ग्रहेऽपि फलाननुगुणत्वतदनुगुणत्वयोर्विशेषणयोरुपादाने न तयो-
र्भेदेनाभिधाने प्रयोजनाभावस्तथापि शिष्यबुद्धिवैशद्याय तथोक्तमिति ।
अवश्यक्लृप्तेति । गन्धत्वावच्छिन्नं प्रत्यवश्यक्लृप्तगन्धप्रागभावेनैव गन्धो-

ननु विशेषस्य कारणतावच्छेदकत्वेऽपि प्रत्येक कवादिकमादाय विनिगमनाविरहो दु-
र्वार एवेत्यस्वरसादाह । वर्णानामिति । कारणतावच्छेदकविशिष्टकारणत्वस्यैव का-
र्योत्पत्तिप्रयोजकत्वेन गगने ककारासत्वदशायां शब्दान्तरस्याप्युत्पत्तिर्न स्यादिति
भावः । कारणतावच्छेदकोपलक्षितकारणसत्तायाः कार्योत्पादप्रयोजकत्वे तु नैतद् दू-
षणमिति मन्तव्यम् । यद्यपि शब्दत्वावच्छिन्न प्रति शब्दकारणत्वेन गगनस्य कारण-
त्वेऽपि नान्यथासिद्धि शब्दस्य शब्दाभिन्नत्वाभावात् तथापि स्वस्य स्वावच्छेदकत्वे
आत्माश्रयापत्ति कारणतावच्छेदकज्ञानस्य कारणताग्रहहेतुत्वादिति कवत्वादे का-
रणतावच्छेदकत्वानुधावन, अथ गगनत्वस्य अव्यवहितप्राक्क्षणावच्छेदेन घटाधिक-
रणवृत्त्यभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वेऽपि रूपनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकत्वमेव न सम्भ-

त्तिः कुलालमात्रस्य घटं प्रति जनकत्वात्॥ पञ्चममन्यथासिद्धमाह ॥ अतिरिक्तमिति ॥ अवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिनएव कार्यसम्भवे तद्भिन्नमन्यथासिद्धमित्यर्थः । अत एव प्रत्यक्षे महत्त्वं कारणमनेकद्रव्यत्वमन्यथासिद्धम् । तत्र हि महत्त्वम-

---

त्पत्तिसम्भवे तत्सहभूतरूपप्रागभावादि पाकजगन्धं प्रत्यन्यथासिद्धम् । एवं घटजातीयं प्रत्यवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभिर्दण्डादिभिरेव घटोत्पत्तिसम्भवे रासभोन्यथासिद्ध इत्यर्थः । नन्ववश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिना पाकजरूपप्रागभावेन गन्धोत्पत्तिसम्भवे रूपप्रागभावेन गन्धप्रागभावस्यान्यथासिद्धिः स्यात् यत्कारणत्वमवश्यक्लृप्तमित्युक्तौ चात्माश्रयः स्यादिति चेदत्राहुः ।

वति गगनस्यावृत्तित्वेन घटाधिकरणे सयोगादिना तदभावसत्वादिति गगनस्य कारणतावारणायान्यथासिद्धचुपपादनमनर्थकमिति चेन्न । अवृत्तेरपि कालिकसम्बन्धेन वृत्तितामते कालिकम्बन्धेनैव गगनयस्य नियतपूर्ववृत्तित्वसम्भवादिति ध्येयम् । अवश्यक्लृप्तेनेति । यद्यपि गन्धरूपयोः समानकालोत्पत्तिकत्वेन गन्धरूपप्रागभावयोः तुल्यमवश्यक्लृप्तत्व तथापि अभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानस्य कारणत्वेन गन्धरूपकार्योपस्थित्यनतरं गन्धप्रागभावस्यैव शीघ्रमुपस्थितिः सभवति न तु रूपप्रागभावस्य-तदुपस्थिते रूपज्ञानसापेक्षत्वादित्युपस्थितिलाघवेन गध प्रति गन्धप्रागभाव एव नियतपूर्ववर्त्तित्वेन अवश्यक्लृप्त पाकजगन्धरूपकार्योपस्थित्यनन्तरन्तु गन्धरूपप्रागभावयोर्युगपदेवोपस्थिति सम्भवति रूपपरावर्त्तकतेज सयोगस्यैव पाकपदार्थतया रूपावस्थितेरत्यावश्यकत्वात् तथा चापाकजस्थले गध प्रति अवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्त्तिना गन्धप्रागभावेनैव पाकजगन्धोत्पत्तिसभवे त प्रति रूपप्रागभावो ऽन्यथासिद्ध इति पर्यवसितोर्थ । घटजातीयमिति । तद्घटसजातीय प्रतीत्यर्थ । घटोत्पत्तिसम्भवे । तद्घटोत्पत्तिसम्भवइत्यर्थ । नन्वित्यादि गन्धरूपयो युगपदुत्पन्नत्वेन गन्धप्रागभाववद्रूपप्रागभवोपि गन्धनियतपूर्ववर्तित्वेन अश्यक्लृप्त इतिरूपप्रागभावेनैव गन्धप्रागभाव कुतो नान्यथासिद्ध इति भाव । यत्कारणत्वमिति । अपाकजगन्धस्थले गन्धं प्रति गन्धप्रागभावस्यैव हेतुता क्लृप्ता नतु रूपप्रागभावस्य अतो रूपप्रागभावेन न पाकजगन्धेगन्धप्रागभावोऽन्यथासिद्ध इति भाव । गुरुत्वादितीति । इ-

लघुनियतपूर्ववर्तित्वरूपमवश्यक्लृप्तत्वमिह बोध्यम् । लघुत्वं च शरीरकृत-मुपस्थितिकृतं सम्बन्धकृतं च । तत्र प्रथममनेकद्रव्यसमवेतत्वापेक्षया मह-त्त्वे द्वितीयं गन्धं प्रति रूपप्रागभावापेक्षया गन्धप्रागभावे गन्धात्मकप्रतियो-गिज्ञानसत्वेन शीघ्रं तदुपस्थितेः तृतीयं दण्डत्वदण्डरूपाद्यपेक्षया दण्डे स्वाश्रयदण्डसंयोगादिघटितपरम्परया गुरुत्वादिति । ननु निबन्धान्तरेष्व-न्यत्र क्लृप्तेति दृश्यते तत्कथमत्रावश्यक्लृप्तेति कृतमतस्तस्य फलमाह । अ-त एवेति । अन्यथा महत्त्वस्यानेकद्रव्यत्वादन्यत्र क्लृप्तनियतपूर्ववर्तित्वा-भावेन तस्यान्यथासिद्धिर्महत्त्वेन न स्यादिति भावः । अत्रानेकद्रव्यत्वं नानेकद्रव्यसमवेतत्वं तस्य द्व्यणुकेपि सत्वेन द्व्यणुकप्रत्यक्षापत्तेः समवेतसम-वेतत्वं तदित्यपि न आत्मनि तस्याभावेनात्मप्रत्यक्षानुपपत्तेः किं त्वणुभि-न्नद्रव्यत्वमिति बोध्यम् । अन्येषां दण्डत्वदण्डरूपाकाशकुलालपितॄणाम् । अनेन पञ्चमान्यथासिद्धेन । चरितार्थत्वं सङ्ग्रहः । अनियतरासभादे-र्वारणाय नियतेत्यादि । नचानियतरासभादेः पञ्चमान्यथासिद्धत्वात्तेनै-व वारणे नियतपदं व्यर्थमिति वाच्यं, अवश्यक्लृप्तत्वस्यैकस्याभावेन यत्र

दमुपलक्षण घटत्वावच्छिन्न प्रति निततपूर्ववर्तितावच्छेदक दडत्वादिक कारणत्व कल्पनाल्लाघवात् । न तु तथाविधद्रव्यत्वादिक कल्पनागौरवात् तथाहि नियतपूर्वव-र्तितावच्छेदकद्रव्यत्वस्य घटकारणतारूपत्वे घटनिरूपितत्वाविशिष्टकारणतासवन्धोऽ नन्तपटादिद्रव्येषु कल्पनीय दण्डत्वस्य तथात्वे दण्डमात्र एवेति द्रव्यत्वापेक्षया द-ण्डत्वे कल्पनालाघवमित्यपि द्रष्टव्यम् । अनियतरासभादेरिति । यद्यपीद पुनरुक्त घ-टत्वावच्छिन्न प्रत्यनन्यथासिद्ध रासभेऽ तिव्याप्तिवारणाय नियतेतीत्यस्य पूर्वमुक्तत्वा-त् तथापि पूर्वमन्य प्रति क्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभिरेव कार्यसम्भवे तत्सहभूतमन्यथासि-द्धमिति प्राचीनैर्निरुक्ता पञ्चमाऽन्यथासिद्धि घटत्वावच्छिन्न प्रति रासभस्य न सम्भवति घटत्वावच्छिन्नादन्यत्र क्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभि घटोत्पादासभवादेव रूपेण रासभस्य घट प्रति अन्यथासिद्धत्वमुपपाद्य नियतेति पदस्य सार्थक्यमुक्त इदानीतु ग्र-न्थकारैरतिरिक्तमथापि यद्भवोन्नियतावश्यकपूर्वभाविन इत्येव पञ्चमान्यथासिद्धेर्निर्वच-नात् तदनुसारेण रासभोपि घटत्वावच्छिन्न प्रत्यन्यथासिद्ध एवेति तद्वैयर्थ्यमित्याश ङ्का मामाधातु पूर्वमुक्तस्यापि पुनरनुवाद इति मन्तव्यम् । रासभादेरित्यादिना घटा-दे परिग्रह नियतेत्यादीत्यादिना पूर्ववर्तित्वपरिग्रह तथा च घट प्रति घटत्वाव-

यत्र प्रामाणिकानां न कारणत्वव्यवहारस्तद्भेदस्य निवेशनीयतया नियतपदेनैव रासभादेर्वारणे तद्भेदस्याप्रवेशादित्यभिप्रायात् । पूर्ववर्तित्वं चाव्यवहितपूर्ववर्तित्वं तेन व्यवहितपूर्ववर्तित्वव्युदासः । अत एव च यागादेः स्वर्गकारणत्वानुपपत्त्या ऽपूर्वसम्बन्धेनाव्यवहितपूर्ववर्तित्वोपपादनं ग्रन्थकृतां सङ्गच्छते । अन्यथा यागस्यापि नियतपूर्ववृत्तित्वाबाधेनापूर्वकल्पनं न स्यादिति । नचैतादृशस्य कारणत्वे व्यतिरेकव्यभिचारज्ञानस्य नियमांशग्रहे ग्राह्याभावावगाहितया विरोधित्वेपि अन्वयव्यभिचारग्रहस्य कथं कारणताग्रहविरोधित्वमिति वाच्यं, अवश्यक्लृप्तेत्याद्यन्यथासिद्धिज्ञानप्रयोजकत्वात् तदितरनिखिलतत्कार्यकारणसत्वे तत्कार्यव्यतिरेको यद्व्यतिरेकात्तेनावश्यक्लृप्तेन नियतपूर्ववर्तिनान्यथासिद्धत्वज्ञानात् । नव्यास्तु कारणत्वस्यानन्यथासिद्धनियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्त्वे प्रतिबन्धकाभावस्य तत्तद्व्यक्तित्वेन हेतुत्वापत्तिः यत्र न कारणत्वव्यवहारस्तत्तद्व्यक्तिभेदकूटवत्त्वं तु सर्वत्रैनैव ज्ञेयम् । तत्तद्व्यक्तिभेदकूटवत्त्वसम्बन्धेन कार्यविशिष्टो यो धर्मस्तद्वत्वं तदित्यपि न युक्तं तस्य सम्बन्धत्वसन्देहात् तस्मात्कारणत्वं पदा-

च्छिन्नस्यापि व्यापकतया तत्रातिव्याप्तिवारणाय पूर्ववृत्तित्वप्रवेश इति भाव । मिलितदलद्वयस्य तु घटाव्यवहितप्राक्क्षणावच्छेदेन घटाधिकरणवृत्यभावप्रतियोगितानवच्छेदकधर्मवत्वमर्थ इति बोद्धव्यम् । एकस्याभावेनेति । निरूपितं त्वेतत् । ग्राह्याभावेति । कारणतावच्छेदकत्वेनाभिमतधर्म्मे कार्यसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वस्यैव व्यतिरेकव्यभिचाररूपत्वादिति भाव. । अन्वयव्यभिचारेति । व्यापकस्याधिकदेशवृत्तित्वे व्यापकत्वानपायादिति भावः । अन्यथासिद्धत्वज्ञानादिति । तथा च कारणताघटकानन्यथासिद्धत्वाशज्ञानएव अन्वयव्यभिचारज्ञानस्य प्रतिबधकत्वमिति भाव । तत्तद्व्यक्तित्वेनेति । दैशिकविशेषणतासंवन्धावच्छिन्नमणित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वस्य मण्यभावानिष्ठतद्व्यक्तित्वापेक्षया गुरुत्वेनान्यथासिद्धिनिरूपकत्वात् लाघवस्यैवान्यथासिद्ध्यनिरूपकत्वरूपत्वपर्यवसानेनाभावानिष्ठतद्व्यक्तित्वस्यैवान्यथासिद्ध्यनिरूपकत्वे सति नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकत्वादिति भाव । नचास्तु तद्व्यक्तित्वेन प्रतिबन्धकाभावस्य कारणत्व किन्नाच्छिन्नमिति वाच्यम् । दाहादिकं प्रति मण्यभावत्वादिना कारणतायाः सर्ववादिसंमताया विलोपप्रसगादिति भाव । ग्रन्थकारमते त्वत्रेष्टापत्तिरेव शरणमिति द्रष्टव्यम् । ननुकारणत्व नोक्तरू-

एते पञ्चान्यथासिद्धा
दण्डत्वादिकमादिमम् ।
घटादौ दण्डरूपादि
द्वितीयमपि दर्शितम् ॥ २१ ॥
तृतीयं तु भवेद् व्योम
कुलालजनकोपरः ।
पञ्चमो रासभादिः स्याद्
एतेष्वावश्यकस्त्वसौ ॥ २२ ॥

वश्यक्लृप्तं तेनानेकद्रव्यत्वमन्यथासिद्धम् । न च वैपरीत्ये किं विनिगमकमिति वाच्यं, महत्त्वत्वजातेः कारणतावच्छेदकत्वे लाघवात् ॥ यद्यपि यत्किंचिद् घटव्यक्तिं प्रति रासभस्य नियतपूर्ववृत्तित्वमस्ति तथापि घटजातीयं प्रति सिद्धकारणभावैर्दण्डादिभिरेव तद्व्यक्तेरपि सम्भवे रासभोऽन्यथासिद्ध इति भावः ॥ एतेषु पञ्चस्वन्यथासिद्धेषु मध्ये प-

र्थान्तरमेवेत्याहुः । तदसत्, कारणत्वस्यातिरिक्तत्वे दण्डादौ सर्वदा तत्प्रत्यक्षापत्तेः । न चानन्यथासिद्धत्वे सतीत्यादिधर्मस्तद्व्यञ्जक इति वाच्यं, तादृशधर्मज्ञानस्यावश्यकत्वेन तस्यैव कारणताग्रहरूपत्वौचित्यात् अस्तु वा द-

समवायिकारणत्वं द्रव्यस्यैवेति विज्ञेयम् ।

ञ्चमो ऽन्यथासिद्ध आवश्यकः तेनैव परेषां चरितार्थत्वात् ।

ण्डत्वादिकमेव कारणत्वं घटादिकार्यसम्बन्धितया तद्ग्रह उक्तधर्मस्य व्यञ्जकत्वादिति । परे तु कार्यान्वयव्यतिरेककालपूर्वकालान्वयव्यतिरेकशा-

पमगीकरणीय किंतु । यद्यद्धर्मावच्छिन्नेन कारणत्वव्यवहार तत्तद्धर्मभिन्नधर्मस्यैव तथात्वमङ्गीकरणीयमतो नोक्तदोष इत्यत आह । यत्रेति । यद्धर्मावच्छिन्नइत्यर्थ भेदकूटवत्वमित्यस्यापिभेदकूटवद्धर्मवत्वमेवार्थ तेन तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नभेदस्य प्रतिबन्धकाभावत्वावच्छिन्ने ऽसत्वेपि न क्षति ।सर्वज्ञेनैवेति। कारणतावच्छेदकभिन्नसकलधर्माणां तत्तद्व्यक्तित्वेन अस्मदादीनां ज्ञानासंभवादिति भाव । ननु यद्यद्धर्मावच्छिन्नेन कारणत्वव्यवहार तत्तद्व्यक्तिभेदकूटवत्वसम्बन्धेन प्रकृतकार्यविशिष्टो यो धर्मस्तद्वत्वमेव कारणत्वमित्युक्तौ नैष दोष· विशिष्टबुद्धौ ससर्गज्ञानस्य अहेतुत्वेन पूर्वमनुपस्थितानामपि तत्तद्व्यक्तिभेदेन ससर्गघटकतया भाने बाधकाभावादित्याशकां निराचष्टे । तत्तद्व्यक्तीति । तस्येति । तादृशभेदकूटस्येत्यर्थ । सर्वदेति । कदाचिद्दण्डादौ घटकारणताप्रत्यक्षानुरोधेन कारणताया योग्यत्वम्यागीकरणीयतया यदा दण्डप्रत्यक्षं तदा तद्गतघटकारणताया अपि प्रत्यक्षापत्तिरित्यर्थ स्वमते तु कारणताया व्यापकताज्ञाने च सहचारज्ञानव्यभिचारज्ञानाभावयो कारणत्वेन तद्विलंबान्नैतदापत्तिरिति भाव । तद्व्यंजकइति । कारणताप्रत्यक्षजनकविषयइत्यर्थ ।तादृशधर्मज्ञानस्येत्यस्य कारणताग्रहात्पूर्वमित्यादि । ननु तादृशधर्मज्ञानस्य कार्यकारणताज्ञानार्थमपेक्षितत्वेपि न तस्य कारणतारूपत्वसभव· उक्तदोषस्य तादवस्थ्यादाह । अस्तु वेति । पदार्थान्तरकल्पने गौरवादिति भाव ।ननु दडत्वस्य कारणतारूपत्वे यदा यदा दण्डप्रत्यक्षं तदा तदैव घटकारणताप्रत्यक्षापत्ति । दण्डसन्निकर्षे दण्डत्वेपि तस्यावश्यकत्वादित्याशंकां निराकुरुते । घटादिकार्यसम्बन्धितयेति । घटादिनिरूपितत्वेनेत्यर्थ· । कार्य्येति । कार्यान्वयव्यतिरेकौ कार्यप्रतियोगिकससर्ग-

गुणकर्ममात्रवृत्ति
ज्ञेयमथाप्यसमवायिहेतुत्वम् २३
अन्यत्र नित्यद्रव्येभ्य
आश्रितत्वमिहोच्यते ।

तथा हि दण्डादिभिरवश्यक्लृप्तनियतपूर्ववर्तिभिरेव कार्यसम्भवे दण्डत्वादिकमन्यथासिद्धम् । न च वैपरीत्ये किं विनिगमकमिति वाच्यं, दण्डत्वस्य कारणत्वे दण्डघटितायाः परम्परायाः सम्बन्धत्वकल्पने गौरवात् । एवमन्येषामप्यने-

---

लित्वमित्यूचुः । तदयुक्तम् । आत्मादौ सुखादिकारणे प्रागभावरूपव्यतिरेकासम्भवेनाव्याप्तेः ॥ मूले गुणकर्ममात्रवृत्त्यसमवायिकारणत्वमित्युक्तं तच्चायुक्तम् ॥ आत्मविशेषगुणेष्वव्याप्तेरतो वैधर्म्यपरतया मूलं व्याचष्टे । असमवायिकारणत्वमिति । साधर्म्यप्रकरणे वैधर्म्यकथनमयुक्तमित्याशयादाह । अथ वेति । सत्ताभिन्नद्रव्यत्वरूपजातिमति द्रव्ये ऽतिव्याप्तिवार-

कार्यप्रागभावौ तदधिकरणकालपूर्ववर्तित्व तन्निष्ठध्वंसप्रतियोगित्व तादृशपूर्वकालवृत्यन्वयव्यतिरेकशालित्वं तद्व्यक्तिससर्गप्रतियोगित्वे सति तद्व्यक्तिप्रागभावप्रतियोगित्व घटसंसर्गकालपूर्वकालवृत्तिसंसर्गप्रतियोगित्वे सति घटप्रागभावकालपूर्वकालवृत्तिप्रागभावप्रतियोगित्वात् दण्डादेर्घटकारणत्व अत्र च कार्यान्वयकालपूर्वत्वं तादृशकालकालत्वव्यापकध्वसप्रतियोगित्व तेन न स्वस्य कारणतापत्तिः कार्यव्यतिरेककालपूर्वत्व तु न तथाविधघटप्रागभावकालत्वव्यापकध्वसप्रतियोगिकालाप्रसिद्धे कि तु तादृशकालवृत्तिध्वसप्रतियोगित्वमेव व्यतिरेकघटितदलप्रवेशस्तु दण्डत्वगगनत्वादीना करणतावारणायेति द्रष्टव्यम् । आत्मादाविति । व्यतिरेकपदस्य दण्डत्वादिवारणानुरोधेन प्रागभावपरताध्रौव्यादिति भावः । इदमुपलक्षणं, कार्यान्वयपूर्व-

नैव चरितार्थत्वं सम्भवति ॥ समवायीति ॥ स्पष्टम् ॥ गुणेति ॥ असमवायिकारणत्वं गुणकर्मभिन्नानां वैधर्म्यं न तु गुणकर्मणोः साधर्म्यमित्यत्र तात्पर्यं अथ वासमवायिकारणवृत्तिसत्ताभिन्नजातिमत्त्वं तदर्थस्तेन ज्ञानादीनामसमवायिकारणत्वविरहेपि नाऽव्याप्तिः ॥ अन्यत्रेति ॥ नित्यद्रव्याणि परमाण्वाकाशादीनि विहायाश्रितत्वं साधर्म्यमित्यर्थः । आश्रितत्वं तु

णाय वृत्त्यन्तम् । तत्रैव सत्त्वाजातिमादायातिव्याप्तिवारणाय सत्ताभिन्नेति । तत्रैव द्रव्यगुणान्यतरत्वरूपधर्ममादायातिव्याप्तिवारणाय जातीति । वृत्तित्वं जातिमत्त्वं च समवायेन विवक्षितं तेन न गुणादौ द्रव्यत्वस्य कालिकेन वृत्तित्वात् द्रव्यस्य च कालिकेन गुणत्वादिमत्त्वाद् द्रव्ये नातिव्याप्तिः । ननु गगनादिकं सर्वदैवास्तीत्यादिव्यवहारात् नित्यद्रव्येष्वपि कालिकसम्बन्धेनाश्रितत्वसत्वादन्यत्र नित्यद्रव्येभ्य इति मूलमयुक्तमत आह । आश्रितत्वमिति । समवायादिसम्बन्धेन सर्वाधारतानियामककालिक-

काले कार्यप्रागभावाधिकरणकालप्रागभावानधिकरणत्व विशेषणमुपादायाव्यवहितपूर्ववर्तिना वारणसंभवेपि दण्डरूपरासभादीना कारणत्वापत्तिरशक्यपरिहारैव एव प्रागभावे कार्यप्रागभावपूर्वकालीनत्वस्य कस्यापि प्रागभावस्याव्यावर्त्तकतया तद्वैयर्थ्यं वेत्यपि द्रष्टव्यम् । द्रव्येनातिव्याप्तिरिति । तथा च जातिपद वृत्तित्व वृत्तिमत्वयो समवायेन लाभायैव, अतोन्यतरत्वस्यातथात्वेपि न तद्वैयर्थ्यमितिभाव । समवायादिसम्बन्धेनेत्यस्य विवरण सर्वाधारतेत्यादिक आदिपदेन कालिकस्यापि ग्रहणसभवात् कालिकसम्बन्धातिरिक्तेत्यत्र कालिकपद दिग्विशेषणताया अप्युपलक्षणं तस्यापि सर्वाधारताप्रयोजकत्वादिति बोध्य, दैशिकाविशेषणताऽव्यावर्तनायाह । कालिकेति। ननुमूले आश्रितत्वमिहोच्यतइत्यत्र इहेत्यस्यपूर्वपरामृष्टद्रव्यार्थकत्वेपि नित्यद्रव्यव्यतिरिक्तद्रव्यत्व लक्ष्यतावच्छेदकमिति लभ्यते तथा च गुणादावप्याश्रितत्वसत्वात् भवत्यतिव्याप्तिरित्याशंकां निराकुरुते। अत्रेति। तथा चइहेत्यस्य न्यायसिद्धात इत्येवार्थ वेदातिना मते तु नित्यज्ञानस्याप्यनाश्रितत्वागीकारात्तत्रातिव्याप्तिवारणशकानिरासाय तदुपात्तमिति

THE KUPPUSWAMI ...

क्षित्यादीनां नवानां तु
द्रव्यत्वं गुणयोगिता ॥ २४ ॥

समवायादिसम्बन्धेन वृत्तिमत्त्वं विशेषणतया नित्यानामपि कालादौ वृत्तेः ॥ इदानीं द्रव्यस्यैव विशिष्य साधर्म्यं वक्तुमारभते ॥ क्षित्यादीनामिति ॥ स्पष्टम् ॥ क्षितिरिति ॥ पृथिव्यप्तेजोवायुमनसां परत्वापरत्ववत्त्वं मूर्तत्वं वेगवत्त्वं कर्मवत्त्वं च साधर्म्यम् । न च यत्र घटादौ परत्वमपरत्वं वा नोत्पन्नं तत्राव्याप्तिरिति वाच्यं परत्वादिसमानाधिक-

सम्बन्धातिरिक्तसम्बन्धेन । विशेषणतयेति । कालिकविशेषणतयेत्यर्थः । अत्र नित्यद्रव्यातिरिक्तत्वं लक्ष्यतावच्छेदकम् । न च संयोगेन परमाणोरपि वृत्तेः परमाणावतिव्याप्तिः तत्संयोगस्य वृत्त्यनियामकत्वादिति । क्षित्यादीनां नवानां त्विति मूलस्थतुशब्देन सूचितमर्थं प्रकटयति । इदानीमिति । ननु धात्वर्थः क्रिया तत्रातिप्रसङ्ग इत्यत आह । कर्मवत्त्वमिति । वेगवत्त्वं वेगसम्बन्धित्वं दिक्कृतयोः परत्वापरत्वयोर्हेतुरिदमस्मात्सन्निकृष्टमित्यपेक्षाबुद्धिः कालकृतयोः परत्वापरत्वयोर्हेतुरयमस्मादल्पतरकालसम्बद्ध इत्य-

ध्येयम् । परमाणोरपीति । पतनप्रतिबन्धकसयोगस्यैव वृत्तिनियामकत्वेन गगनादौ गुरुत्वाभावेनैव पतनानुपपत्त्या तत्सयोगस्य पतनप्रतिबन्धकत्वाकल्पनेपि पार्थिवजलपरमाण्वोर्गुरुत्ववत्तया तस्य भूतलादिदेशसयोगे पतनप्रतिबन्धकत्वमावश्यकमिति क्षित्यादिपरमाणोरपि सयोगो वृत्तिनियामक एवेति भाव. । वृत्त्यनियामकत्वादितीति । जन्यगुरुत्वस्यैव पतनकारणतया तदभावादेव परमाणोः पतनासभवेन तत्सयोगस्य पतनप्रतिबन्धकत्वे मानाभावात् । अन्यथावाय्वादिप्रतिबन्धकाभावदशाया सर्वेषामेव परमाणूनामध. पतनापत्तेरिति भावः । इदानीमिति । तथा च द्रव्यातिरिक्तसाधारणसाधर्म्यप्रकरणव्यवच्छेदकसूचनाय तुशब्द इतिभाव. । धात्वर्थ. क्रियेति ।

रणद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । मूर्तत्वमपकृष्टपरिमाणवत्त्वम् तच्चैषामेव गगनादिपरिमाणस्य कुतोऽप्यपकृष्टत्वाभावात् । पूर्ववत्कर्मवत्त्वं कर्मसमानाधिकरण

पेक्षाबुद्धिश्च यत्र नोत्पन्ना तत्र परत्वापरत्वयोरनुत्पादादव्याप्तिमाशङ्क्य निरस्यति । नचेत्यादिना । आत्मन्यतिव्याप्तिवारणाय समानाधिकरणान्तम् । तत्रैव सत्तामादायातिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वान्यत्वेनापि जातिर्विशेषणीया तेन न द्रव्यत्वव्याप्यद्रव्यत्वमादायातिव्याप्तिः । अपकृष्टेति । अविभुवृत्तिपरिमाणवत्त्वमित्यर्थः । तेन परमाणौ नाव्याप्तिः । क्रियाजनकतावच्छेदकं मूर्तत्वं जातिरित्यपि केचित् । तच्चेति । निरुक्तमूर्त्तत्वं चेत्यर्थः । चस्त्वर्थे । पूर्ववदिति । परत्वापरत्वसमा-

---

धात्वर्थो हि क्रिया ज्ञेया भाव इत्यभिधीयतेइति, हरिकारिकोक्तेरिति शेष. । कर्मवत्वमितीति । तथा च प्रकृते क्रियापदार्थो नधात्वर्थः अपि तु कर्मैवेति भावः । वेग इव वेगवत् तस्य भावस्तत्वमिति व्युत्पत्त्या वेगसदृशत्व वेगत्वमिति भ्रम निरसितुमाह । वेगसम्बन्धित्वमिति । ननु नचेत्यादिना मूले परत्वापरत्वयोर्नोत्पादस्तत्राव्याप्त्याशकनमनुचितं गुणातरस्येव तयोरपि उत्पतिद्वितीयक्षणएव सर्वत्रोत्पत्तिसम्भवात् क्षणिकपदार्थत्वस्य च ग्रन्थकौरनरंगीकारादित्याशंका निराकुरुते । दिक्कृतयोरिति । इत्यपेक्षावुद्धिरित्यत्र इतिपदस्याप्यर्थकतया इदमस्माद्विप्रकृष्टमिति बुद्धिसग्रह. तेन परत्वं प्रति सन्निकृष्टत्वज्ञानस्याहेतुत्वेपि न क्षति एवमुत्तरत्रापि बोध्यम् । यद्यपि वाक्यात्सख्याविशेबाच्च साध्यो विश्वविदव्यय इत्याचार्यकारिकानुरोधेन परमाणुषु द्वित्व ईश्वरोपक्षावुद्धिजन्यमित्यवश्यमगीकरणीयं तथा च नित्यापेक्षावुध्या सर्वत्र परत्वा परत्वयोरुत्पात्तिः सम्भवत्येव तथापि द्व्यणुकपरिमाणान्यथानुपपत्त्या परमाणुद्वित्वस्यावश्यकत्वेपि यादृशघटादौ परत्वापरत्वबुद्धिर्नानुभवासिद्धाताद्दृशघटादौ परत्वापरत्वयो' प्रमाणाभावाज्जन्यापेक्षावुद्धिरेव परत्वापरत्वयोः कारणमित्याशयः । अथ वा दिक्पिडसयोगस्यापि परत्वापरत्वयो' कारणतया यादृशघटादेस्तृतीयक्षणे नाशस्तादृशघटे ऽव्याप्तौ तात्पर्य्यम् । तत्र परत्वापरत्वोत्यादक्षणएव आश्रयनाशेन तदुत्पादासम्भवादितिभाव । द्रव्यत्वान्यत्वेनापीति । वस्तुतस्तु द्रव्यत्वव्याप्य-

क्षितिर्जलं तथा तेजः पवनो मन एव च ।

द्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वं वेगवत्त्वं वेगवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वं च बोध्यम् ॥ कालेति ॥ कालाकाशात्मदिशां सर्वगतत्वं सर्वमूर्तसंयोगित्वं परममहत्त्वं च । परममहत्त्वत्वं जातिविशेषः अपकर्षानाश्रयपरिमाणत्वं वा ॥ क्षित्यादीति ॥ पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशानां भूतत्वम् । तच्च बहिरिन्द्रियग्राह्यविशेषगुणवत्त्वम् । अत्र ग्राह्यत्वं लौ-

---

नाधिकरणेत्यादिकथितविवक्षितार्थवादित्यर्थः । कालादौ स्पन्दाभावेनासम्भवमाशङ्क्याह । सर्वमूर्तेति । अहं महानिति प्रतीतिविषयपरममहत्त्वत्वस्य गगनपरिमाणादिसाधारणस्य जातित्वसम्भवेप्यात्मपरिमाणमयोग्यमिति टीकाकृन्मतमनुसृत्याह । अपकर्षेति । यद्यप्यणुपरिमाणेषु द्व्यणुकपरिमाणमेवापकर्षाश्रयो न परमाणुपरिमाणमिति परमाणावतिव्याप्तिस्तथाप्यपकर्षानाश्रयमहत्परिमाणवत्त्वं बोध्यम् । बहिरिन्द्रियेति । आत्मन्यति-

त्व प्रकृते द्रव्यत्वन्यूनवृत्तित्वमेव लाघवात् तच्च द्रव्यत्वसमानाधिकारणभेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वरूप नद्रव्यत्वइति तदादाय नातिव्याप्तिसम्भवः ।न च गुणत्वादेरपितथात्वात्तदादायैवातिव्याप्तिरिति शकनीय, तेषा परत्वापरत्वसामानाधिकरण्यविरहादिति युक्तमुत्पश्याम । अपकृष्टेतीति ।परमाणुपरिमाणस्य कुतोप्यपकृष्टत्वाभावात्तत्राव्याप्तिमाशक्याह ।आविभुवृत्तीति। अविभुवृत्तिसयोगे तु वैजात्यमगीकृत्य तादृशविजातीयसयोगस्य वेगाद्यजन्यक्रियाया कारणत्वमगीकृत्यापि विभौ ।क्रियावारणसम्भवेन क्रियासमवायिकारणतावच्छेदकतया मूर्त्तत्वजातिसिद्धेराविनिगम इत्यस्वरससूचनायाह।केचिदिति ।तच्चेतीतिचकारसमुच्चेयस्यार्थान्तरस्याभावात्तद्वैयर्थ्यमित्याशकानिरासायाह । चस्त्वर्थइति।त्वर्थेन चेत्यनेन विभुपरिमाणे पृथिव्यादिसमवेतत्वस्य व्य-

परापरत्वमूर्तत्व-
क्रियावेगाश्रया अमी ॥ २५ ॥
कालखात्मदिशां सर्व-
गतत्वं परमं महत् ।
क्षित्यादि पञ्च भूतानि
चत्वारि स्पर्शवन्ति हि ॥ २६ ॥

किकप्रत्यक्षस्वरूपयोग्यत्वं बोध्यम् । तेन ज्ञातो घट इति प्र-
त्यक्षे ज्ञानस्याप्युपनीतभानविषयत्वात्तद्व्यक्त्यात्मनि नातिव्या-

---

व्याप्तिवारणाय बहिःपदम् । बहिरिन्द्रियग्राह्यजातीयसंयोगादिमति काला-
दावतिव्याप्तिवारणाय विशेषेति । विशेषगुणत्वं च गुणनिरूपणे वक्ष्यते ।
द्रव्यत्वमादायातिव्याप्तिवारणाय गुणेति । लौकिकत्वनिवेशस्य फलमा-
ह । तेनेति । ज्ञातो घट इति । ज्ञाने च प्रकारीभूतज्ञानांशे न लौकिकी वि-
षयता चक्षुरादेस्तत्र लौकिकसन्निकर्षाभावादिति भावः । स्वरूपयोग्यता-

वच्छेदान्न तद्वैयर्थ्यमिति भाव. । कालादाविति । सर्वगतत्वं सर्वमूर्तकर्म तेन सर्वग-
तिमत्त्वरूपस्य सर्वगतत्वस्य ।क्रियारहितकालादावसम्भवादिति भाव ।ननु परमम-
हत्त्वत्वस्य जातित्वमभिधाय तस्य कारणताद्यनवच्छेदकत्वेन तत्र जातित्वसाधक-
प्रमाणविरहेण अपकर्षानाश्रयपरिमाणत्व वा तदिति कल्पान्तरमनुसृत मूले तच्चायु-
क्तं आत्मगतपरिमाणे तादृशजाते. प्रत्यक्षसम्भवेन प्रत्यक्षप्रमाणस्यैव तत्साधकस्य
सत्त्वादित्याशङ्का निरस्यति । अहमित्यादि । महानित्यस्य परमेत्यादिः । तेन म-
हानिति प्रतीतौ परममहत्त्वत्वस्याविषयत्वेपि नक्षति ।यद्यपीत्यादि। न च परमाणुपरि-
माणे अणुपरिमाणापेक्षया अपकर्षाभावेपि घटादिपरिमाणापेक्षया अपकर्षो वर्त्तत-

त्तिः। न च प्रत्यक्षाविषयरूपादिमति परमाण्वादावव्याप्तिः तस्यापि स्वरूपयोग्यत्वात् महत्त्वलक्षणकारणान्तरासन्निधानाच्च न प्रत्यक्षत्वम्। अथ वात्मावृत्तिविशेषगुणवत्त्वंतत्त्वम्॥ चत्वारीति ॥ पृथिव्यप्तेजोवायुषु, चतुर्षु द्रव्यारम्भकत्वम् ।

प्रवेशस्य फलमाह । न चेति । ननु परमाणुरूपादेर्योग्यत्वे कुतो न तस्य प्रत्यक्षमत आह । महत्त्वेति । लौकिकविषयतया द्रव्यसमवेतप्रत्यक्षे सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन कारणस्य महत्त्वस्य परमाणुरूपादावभावान्न तल्लौकिकप्रत्यक्षमिति भावः । ननु चक्षुरिन्द्रियादिगतरूपादिविशेषगुणानामनुद्भूतत्वेन बहिरिन्द्रियग्रहणायोग्यत्वाच्चक्षुरादावव्याप्तिमाशङ्क्य लाघवाच्चाह । अथ वेति । अत्र कल्पे दैशिकपरत्वापरत्वमादाय मनस्यतिव्याप्तिवारणाय विशेषेति ! स्पर्शवत्त्वं समवायेन स्पर्शवत्वम् । द्रव्यसमवायिकारणेत्यादि । सत्तादिकमादाय गगने ऽतिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति । आकाशशरीरिणामिति मूले शरीरिपदमात्मपरमित्यभिप्राये-

एव प्रत्यक्षसाधनत्वतदसाधनत्वाभ्या तयोरप्युत्कर्षापकर्षसभवादिति वाच्यम् । परिमाणनिष्ठोत्कर्षापकर्षयोः परिमाणविभाजकजात्या स्वसजातीयपरिमाणावधिकत्वस्यैव नियमात् कथमन्यथा विभुपरिमाणे परमाणुपरिमाणापेक्षया नापकर्ष क्रियोपयोगित्वतदनुपयोगित्वाभ्यां तयोरप्युत्कर्षापकर्षयो सम्भवादिति भाव ।उत्कर्षापकर्षौगुणनिष्ठजातिविशेषौ अयमस्मादुत्कृष्ट इत्यादिप्रतीतिबलात्तयोरपि सावधिकत्वस्वीकार इति बोध्यम् । महत्परिमाणवत्वमिति तथा।च परमाणुपरिमाणे अपकर्षानाश्रयत्वेपि महत्त्वत्वाभावादेव न परममहत्त्वत्वमिति भाव । बहि पदमिति । मनोभिन्नत्वमेव बहिष्ट्व ग्राह्यम् । ग्राह्यजातीयेति । बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयजातिमदिति तदर्थ सयोगोप्रत्यक्षे यावदाश्रयप्रत्यक्षस्य कारणत्वेन तदभावात् कालसयोगो न प्रत्यक्षविषय इति जातीयपर्यंतानुधावनमावश्यकमिति, आवश्यकं च ग्राह्यसजातीयत्वविवक्षणमन्यथा परमाणुरूपादेरप्रत्यक्षतयातत्राव्याप्तिप्रसगादिति भाव । वक्ष्यतइति । बुद्ध्यादिषट्कमित्यादिकारिकयेतिशेष । द्रव्यत्वमादायेति । यद्यपि विशेषगुणत्व रूपाद्यन्यतमत्वमेवाग्रे वक्ष्यमाण तत्र च

द्रव्यारम्भश्चतुर्षु स्याद्
अथाकाशशरीरिणाम् ।
अव्याप्यवृत्तिक्षणिको
विशेषगुण इष्यते ॥ २७ ॥

न च द्रव्यानारम्भके घटादावव्याप्तिः । द्रव्यसमवायिकारणवृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् ॥ अथाकाशेति ॥ आकाशात्मनामव्याप्यवृत्तिक्षणिकविशेषगुणव-

---

णाह । आकाशात्मनामिति । लक्ष्ये लक्षणं योजयितुं शब्दज्ञानादीनामव्याप्यवृत्तित्वं क्षणिकत्वं चोपपादयति । आकाशस्येत्यादिना । क्षणिकस्य विशेषगुणस्यानभ्युपगमादाह । क्षणिकत्वं चेति । घटादिव्यावृत्तये तृतीयक्षणवृत्तीति । स्वोत्तरवृत्तीति । स्वपदं नाश्यत्वाभिगतपरं तदुत्तरवृत्तिः तद्द्वितीयक्षणवृत्तिर्यो विशेषगुणस्तन्नाश्यत्वादित्यर्थः । अत्र च यत्र प्रतियोगितासम्बन्धेन योग्यविभुविशेषगुणनाशस्तत्र स्वसामानाधिकरण्यस्वाव्यवहितपूर्ववर्त्तित्वोभयसम्बन्धेन योग्यविभुविशेषगुण इति सामानाधिकरण्येन नाशकत्वं बोध्यम् । कार्यतावच्छेदके योग्यत्वानुपादाने प्रायश्चित्तादिजन्यादृष्टनाशे व्यभिचारः योग्यत्वं च लौकिकसाक्षात्कारविषय-

विशेषत्वगुणत्वयोर्न घटकता तथाप्यत्र विशेषत्व सामान्यगुणभिन्नत्व तत्साहितगुणत्वमेव विशेषगुणत्वमित्यभिप्रायेण द्रव्यत्वस्यापि सामान्यगुणभिन्नतया तदादायातिव्याप्तिरभिहिता । न चैवमपि द्रव्यत्वे वहिरिन्द्रियग्राह्यजातिविरहादेव तदादाय नातिव्याप्तिरिति वाच्यम् । द्रव्यत्वपदस्य द्रव्येतरासमवेतार्थकतया क्रियाया अपि तथात्वेन तामादाय मनस्यतिव्याप्तेरेव तात्पर्यविषयत्वात् अन्यतमत्वस्य भेदकूटावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदरूपस्य गुरुत्वेन सामान्यगुणभेदकूटवत्त्वे सति गुणत्वस्यैव लक्षणघट-

रूपद्रवत्वप्रत्यक्ष-
योगिनः प्रथमास्त्रयः ।
गुरुणी द्वे रसवती
द्वयोर्नैमित्तिको द्रवः ॥ २८ ॥
आत्मानो भूतवर्गाश्च
विशेषगुणयोगिनः ।

निर्विकल्पकान्यतरत्वं न त्वतीन्द्रियजातिशून्यत्वम्, अदृष्टत्वस्य जातित्वे मानाभावेन तथाप्यदृष्टे व्यभिचारात्। रूपादिनाशे व्यभिचारवारणाय विभ्विति। संयोगादिनाशे व्यभिचारवारणाय विशेषेति। कारणतावच्छेदके योग्यत्वविशेषत्वयोरुपादानान्न द्वितीयक्षणोत्पन्नादृष्टसंयोगादिना तृतीयक्षणे ऽपेक्षाबुद्धिनाशः सामानाधिकरण्यसम्बन्धनिवेशान्न शब्दादिना व्यधिकरणानां ज्ञानेच्छादीनां नाशः स्वाव्यवहितपूर्ववृत्तित्वसम्बन्धनिवेशाच्च न ज्ञानादिना उत्पत्तिकालिकेच्छादीनां नाशः। केचित्तु स्वत्वस्य तद्व्यक्तिपर्यवसायितया तत्तद्गुणस्य तत्तद्गुणो नाशकः अपेक्षाबुद्धेस्तु

कतोचितेनेति भाव । चक्षुरादेरिति। यद्यपि चक्षु सयुक्तात्मसमवायस्य ज्ञाने सत्वात् लौकिकसन्निकर्षाभावादित्यसङ्गत तथापि चक्षु सयुक्तयोग्यसमवायस्यैव सन्निकर्षत्वमावश्यक अन्यथा परमाणौ चक्षु सयोगदशाया तत्समवेतद्रव्यत्वादिप्रत्यक्षापत्तेरिति। आत्मनो ऽयोग्यत्वात् ज्ञाने न लौकिकसन्निकर्ष इति भाव । महत्वेतीति। ननु घटरूपादौ महत्वाभावेपि तत्प्रत्यक्षदर्शनात् परमाणुरूपे तदभावेपि तत्प्रत्यक्षं स्यादित्याशङ्का निरस्यति। लौकिकेति। ग्रहणायोग्यत्वादिति। बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्ष प्रति उद्भूतरूपत्वेनैव कारणतया कारणतावच्छेदकधर्मस्यैव योग्यतारूपत्वादिति भाव । ननु बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षस्वरूपयो-

ग्यत्व न लक्षणे निवेश्यते किं तु बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयगुणत्वन्यूनवृत्तिजातिमत्वमेव लक्षणघटक तथा च तथाविधरूपत्वादिजाते चक्षुरादिरूपेपि सत्त्वेनन चक्षुरादावव्याप्तिरित्यस्वरसादाह । लाघवाच्चेति । अथवेतीति ॥ नन्वत्र कल्पे आत्मावृत्तित्वं समवायेन आत्मवृत्तितानवच्छेदकधर्मवत्वमेव वक्तुमुचित अन्यथा तस्यात्मवृत्तिभिन्नत्वरूपत्वे सामान्यगुणभेदकूटरूपविशेषत्वानिवेशेन गौरवप्रसङ्गात् इत्थ च विशेषत्वनिवेशन विनापि कालादावतिव्याप्तिवारण सम्भवति कालादिनिष्ठसयोगे तादृशधर्मवत्वाभावादिति विशेषत्वनिवेशन अनर्थकमित्याशङ्कामपनेतु तन्निवेशे प्रयोजनातरमाह । अत्रेति । समवायेनेति । बोध्यमिति शेषः । अन्यथा कालिकदिक्कृतविशेषणताभ्या स्पर्शवतो' कालदिशोरतिव्याप्तिप्रसङ्गादिति भाव । द्रव्यत्वव्याप्येतीति । यद्यपि द्रव्यत्वमपि द्रव्यत्वव्याप्यमित्युक्तदोषतादवस्थ्य तथाप्यत्रापि पूर्वोक्तरीतिरनुसधेया अतो न कश्चिद्दोष इति ध्येयम् । घटादिव्यावृत्तय इति । क्षणिकविशेषगुणवत्वस्य लक्षणातरताया अन्ते वक्ष्यमाणतया ध्वसप्रतियोगिविशेषगुणवत्वस्य घटादावतिव्याप्ति तन्निरासायेत्यर्थ ॥ न चेदानीमपि यद् घटरूपादिक तृतीयक्षणे नष्ट तत्रातिव्याप्तितादवस्थ्यमिति वाच्यम् । अग्रे नश्यमानत्वात् ॥ द्वितीयक्षणवृत्तिरिति । स्वद्वितीयक्षणवृत्तिरित्यर्थ इद च अपेक्षाबुद्धिव्यतिरिक्तस्थले तत्र तृतीयक्षणवृत्तिरित्येव वक्तव्यमिति बोध्यम् । तत्र तन्मूले स्वोत्तरवर्तित्वस्य स्वाव्यवहितोत्तरवर्तित्वरूपत्व अव्यवहितोत्तरत्व स्वोत्तरविशेषगुणानुत्तरत्वे सति स्वोत्तरत्व स्वोत्तरत्व च स्ववृत्तिप्रागभावप्रतियोगित्वमित्येकोक्त्यैवोभयसग्रहः सम्भवतीति ध्येयम् । अत्र च स्वरूपत्वेन स्वत्वस्याननुगतत्वेन तत्तद्व्यक्तिविश्रात एव कार्यकारणभाव इति तत्तद्व्यक्तिनाश प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेनैव कारणता युक्ता स्वद्वितीयक्षणवृत्तित्वादेरव्यावर्तकत्वात् अनन्तकार्यकारणभावापत्त्या गौरव चेत्याशयेनाह । अत्र चेति । स्वाव्यवहितेति । स्वप्रागभावाधिकरणकालप्रागभावानधिकरणत्वे सति स्वप्रागभावाधिकरणत्व अव्यवहितपूर्वत्व अत्र चापेक्षाबुद्धिद्वितीयक्षणोत्पन्नपुरुषान्तरीज्ञानादितृतीयक्षणे तन्नाशवारणाय स्वसामानाधिकरण्यप्रवेश' अपेक्षाबुद्धिद्वितीयक्षणे च तत्पुरुषस्य न योग्यविशेषगुणोत्पाद इतिसिद्धान्त ज्ञानादे क्षणिकत्ववारणाय द्वितीयसम्बन्धप्रवेशः । व्यभिचारइति । अन्वयव्यभिचार इत्यर्थ । ननु योग्यत्वस्य लौकिकप्रत्यक्षविषयरूपत्वेन निर्विकल्पकस्य स्वोत्तरोत्पन्नज्ञानादिना नाशो न स्यादित्याशङ्कामपनेतुं योग्यता निर्वक्ति । योग्यत्व चेति । लाघवादाह । अतीन्द्रियेति । निर्विकल्पकत्व तु न जाति निष्प्रकारकज्ञानस्यैव नि-

द्वित्वप्रत्यक्षमित्याहुः । एतत्क्षणोत्पन्नयोग्यविभुविशेषगुणत्वेन नाश्यता एतत्क्षणोत्तरक्षणवृत्तित्वविशिष्टयोग्यविभुविशेषगुणत्वेन नाशकता अपेक्षाबुद्धिनाशे तु द्वित्वप्रत्यक्षविशेषसामग्री तेनापेक्षाबुद्ध्युत्तरक्षणे सामान्यसामग्रीसत्वेपि न क्षतिः चरमज्ञानादिकं तूत्तरक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्वयमेव नाशकं एतत्क्षणोत्पन्नसकलविशेषगुणसाधारणं चेदमित्यप्याहुः । शब्दस्याव्याप्यवृत्तित्वक्षणिकत्वे उपपाद्य ज्ञानादीनामपि ते उपपादयति । एवमि-

---

र्विकल्पकत्वात् ज्ञानत्व तु नातीन्द्रियमिति भाव । रूपादिनाशइति । अत्र व्यभिचारपदं व्यभिचारपर रूपसत्वे रूपातरानुत्पत्या अन्वयव्यभिचारासम्भवात् । एवमुत्तरत्रापि पाकजन्यरूपादिनो घटवृत्तिगगनादिसंयोगस्य नाशानुत्पादाद्व्यभिचारे बोध्यम् । व्यधिकारणानामिति । एवञ्च समानाधिकरणगुणानामेव नाशकत्वमिति वस्तुगतिमनुरुध्योक्त व्यधिकरणेच्छया शब्दनाशेपि तस्य द्विक्षणावस्थायित्वनिर्वाहे चेष्टापत्तिसम्भवात् पर तु अस्मदुक्त्यैव व्यावृत्तिरिति ध्येयम् । उत्पत्तिकालिकेच्छादिनेति । पूर्वक्षणोत्पन्नेच्छादिनेत्यर्थ । यद्यपि स्वस्यैव स्वनाशकत्वापत्तिरेव वक्तुमुचिता तथापि स्वाव्यवहितपूर्ववर्तित्वस्य गुरुत्वेन तत्स्थाने स्वभिन्नत्वमेव निवेश्य स्वस्य स्वनाशकत्ववारणसम्भवादेतावत्पर्यन्तानुधावनमिति मन्तव्यम् । अपेक्षाबुद्धि नाश प्रत्यपि तृतीयक्षणोत्पन्नाद्वित्वनिर्विकल्पकव्यक्तीना तत्तद्व्यक्तित्वेन अनन्तकार्यकारणभावापत्या गौरवात्तत्रैक्कारणताया अपि वक्तु शक्यत्वेन गौरवस्वीकारानौचित्यादित्याशयेनाह । अपेक्षाबुद्धेस्त्विति । एकस्मिन् क्षणे नानाविशेषगुणव्यक्तीना नाशेन तत्तद्व्यक्तिनाशं प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेन कारणत्वकल्पन वहुतरादिकार्य्यकारणभावाधिक्यसम्पादक अतो लाघवेन तत्तत्क्षणोत्पन्नयोग्यविभुविशेषगुणनाश प्रति तत्क्षणोत्तरक्षणवृत्तित्वविशिष्टगुणत्वेनैव कारणता वक्तुमुचितेत्याशयेनाह । एतत्क्षणोत्पन्नेति । नन्वेवमपेक्षाबुद्धेरपि स्वद्वितीयक्षणवृत्तिगुणेन नाशापत्तिस्तथा च द्वित्वनिर्विकल्पकक्षणएवापेक्षाबुद्धिनाशे चतुर्थक्षणे द्वित्वनाशाद्विषयाभावेन तत्क्षणे द्वित्वविशिष्टप्रत्यक्षानुपपत्तिरित्यत आह । अपेक्षाबुद्धीत्यादि ॥ विशेषसामग्रीति । तथा च विशेषसामग्रीसहिताया एव सामान्यसामग्र्या कार्योपधायकतया सामान्यसामग्रीसत्वेपि द्वित्वप्रत्यक्षरूपविशेषकारणाभावात् तृतीयक्षणेनापेक्षाबुद्धिविनाश इति भाव । नन्वेव प्रथमकल्पे यज्ज्ञानानतर मुक्तिस्तादृशज्ञानानतर तदात्मनि ज्ञानाद्यनुत्पत्या तन्नाशानुपपात्ति तद्व्यक्तित्वेन स्वस्यैव नाशकत्वे

ति । क्षणिकपदस्य वैयर्थ्याल्लक्षणद्वयाभिप्रायेणार्थमाह । इत्थं चेति । अ-व्याप्यवृत्तीत्युक्तमिति । नच रूपादीनामपि कालिकाऽव्याप्यवृत्तित्वात्कथं तद्वारणगिति वाच्यं, अव्याप्यवृत्तिपदेन दैशिकाव्याप्यवृत्तित्वस्योक्तत्वात्। विशेषगुणेत्युक्तमिति। विशेषगुणाश्च "बुद्ध्यादिषट्कं स्पर्शान्ताः स्नेहः सांसिद्धिको द्रवः । अदृष्टभावनाशब्दा अमा वैशेषिका गुणा" इति वक्ष्यमाणास्तल्लक्षणं तु गुणनिरूपणे वक्ष्यते । यत्तु अव्याप्यवृत्तिविशेषगुणवत्त्वमीश्वरेऽव्याप्तं तद्गुणानां व्याप्यवृत्तित्वादिति, तन्न, अव्याप्यावृत्तिपदेनाव्याप्यवृत्तिवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । चतुःक्षणवृत्तीतिचतुःक्षणवृत्तीनि यानि जन्यानि घटादीनि तदवृत्तिर्या जातिर्ज्ञानत्वादिस्तद्वान् विशेषगुणो ज्ञानादिस्तद्वत्त्वस्यात्मादौ सत्वाल्लक्षणसमन्वय । अत्र च वृत्तित्वं समवायेन विवक्षितम् । तेन जन्यमात्रे कालिकेन ज्ञानत्वस्य वृत्तित्वेपि न क्षतिः वृत्यन्तं च ज्ञानत्वादेर्जन्यवृत्तित्वात् असम्भववारणाय । तदर्थत्वादिति। क्षणिकविशेषगुणवत्त्वादित्यर्थः । ननु त्रिक्षणवृत्तित्वमुपेक्ष्य चतुःक्षणवृत्तित्वपर्यन्तानुधावने प्रयोजनाभावः, न च त्रित्वचतुष्ट्वयोर्लाघवगौरवविरहेण चतुष्ट्वोपादाने इच्छैव नियामिकेति वाच्यं, प्रथमोपस्थितत्वरूपलाघवस्य त्रित्वे सम्भवादत आह अपेक्षाबुद्धिरीति । तथा च त्रिक्षणवृत्तित्वस्य प्रवेशे ज्ञानत्वस्य सङ्ग्रहो न स्यादिति भावः । चतुःक्षणवृत्तिजन्यावृत्तीत्यस्य फलमाह । रूपत्वादिकं त्विति । तद्व्युदासः, रूपत्वजातिव्युदासः । तथा च रूपत्वजातिमद्विशेषगुणवति घटादौ यातिव्याप्तिः सा

तस्य क्षणिकत्वापत्ति यदि च तदनन्तरमपि अत्र घटादिसंयोगोत्पत्त्या तदेव नाशकमित्युच्यते तथापि महाप्रलयपूर्वद्वितीयक्षणोत्पन्नचरमात्मसाक्षात्काराद्वितियिक्षणे गुणोत्पादस्वीकारे क्षणिकगुणानङ्गीकारेण तृतीयक्षणे महाप्रलयानुपपत्तेस्तन्नाशकं दुर्लभमेव । न च चरमात्मसाक्षात्कारेण दृष्टमात्रनाशे कारणाभावेन महाप्रलयानुपपत्तिरिति वाच्यम् । महाप्रलयानुरोधेन तत्क्षणस्यैव तज्जनकादृष्टनाशे प्रतिबन्धकत्वोपगतात् इत्यत आह । चरमज्ञानादिक त्विति । अत्र कार्यकारणभावानन्त्यप्रयुक्तगौरव आहुरित्यनेन सूचितम् । व्याप्यवृत्तित्वादितीति । ईश्वरस्य शरीरविरहेण तदवच्छिन्नत्वासम्भवादिति भाव ॥ न क्षतिरिति । नासम्भव इत्यर्थ । चतुःक्षणवृत्तीत्यस्य फलमाह । वृत्यतं चेति । सङ्ग्रहो न स्यादित्यनेन ज्ञानत्वमादाया-

त्त्वं साधर्म्यमित्यर्थः । आकाशस्य विशेषगुणः शब्दः स चाव्याप्यवृत्तिः । यदा किं चिदवच्छेदेन शब्द उत्पद्यते तदान्यावच्छेदेन तदभावस्यापि सत्वात् । क्षणिकत्वं च तृतीयक्षणवृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वम् । योग्यविभुविशेषगुणानां स्वोत्तरवृत्तिविशेषगुणनाश्यत्वात्प्रथमशब्दस्य द्वितीयशब्देन नाशः । एवं ज्ञानादीनामपि । ज्ञानादिकं यदात्मनि विभौ शरीरावच्छेनोत्पद्यते तदा घटाद्यवच्छेदेन तदभावोस्त्येव । एवं ज्ञानादिकमपि क्षणद्वयावस्थायि । इत्थं चाव्याप्यवृत्तिविशेषगुणवत्त्वं क्षणिकविशेषगुणवत्वं चार्थः पृथिव्यादौ रूपादिर्विशेषगुणोस्तीत्यतो ऽव्याप्यवृत्तीत्युक्तम् । पृथिव्यादावव्याप्यवृत्तिः संयोगादिरस्तीति विशेषगुणेत्युक्तम् । न च रूपादीनामपि कदाचित् तृतीयक्षणे नाशसम्भवात् क्षणिकविशेषगुणवत्त्वं क्षित्यादावतिव्याप्तमिति वाच्यम । चतुःक्षणवृत्तिजन्यावृत्तिजातिमद्विशेषगुणवत्वस्य तदर्थत्वात् अपेक्षाबुद्धिः क्षणत्रयं तिष्ठति क्षणचतुष्टयं तु न किमपि जन्यज्ञानादिकं तिष्ठति रूपत्वादिकं तु क्षणचतुष्टयस्थायिन्यपि रूपादौ वर्तते इति तद्व्युदासः। ईश्वरज्ञानस्य चतुःक्षणवृत्तित्वात् ज्ञानत्वस्य तद्वृत्तित्वाज्ज-

निरस्तेति भावः । जन्येत्यस्य फलमाह । ईश्वरेति । शरीरिणामित्यत्र मूले शरीरिपदस्य यथाश्रुतार्थकत्वाभिप्रायेणाह । यद्याकाशजीवात्मनोरिति ।

त्मनि लक्षणसमन्वयायैव तृतीयक्षणवृत्तित्वमुपेक्षितम् ॥ इच्छात्वमादायैव लक्षणसमन्वयसम्भवेन त्रिक्षणवृत्तीत्यपि शक्यते वक्तुमिति सूचितम् । यथाश्रुतार्थकत्वाभि-

न्येत्युक्तम् । यद्वाकाशजीवात्मनोः साधर्म्यं तदा जन्येति न देयं द्वेषत्वादिकमादाय लक्षणसमन्वयात् परममहत्वस्य तादृशगुणत्वाच्चतुर्थक्षणे द्वित्वादीनां नाशाभ्युपगमाद् द्वित्वादीनामपि तथात्वात्तद्वारणाय विशेषेति । त्रिक्षणवृत्तित्वं वा वक्तव्यम् । इच्छात्वादिकमादायात्मनि लक्षणसमन्वयः । रूपद्रवत्वेति । पृथिव्यप्तेजसां रूपवत्वं द्रवत्ववत्वं प्रत्यक्षविषयत्वं चेत्यर्थः । न च चक्षुरादीनां भर्जनकपालस्थवन्हेरुष्मणश्च रूपवत्वे किं मानमिति वाच्यं तत्रापि तेजस्त्वेन रूपानुमानात् । एवं वाय्वानीतपृथिवीजलतेजोभागानामपि पृथि,

ननु जन्यत्वाप्रवेशे ज्ञानत्वेच्छात्वप्रयत्नत्वजातीनां चतुःक्षणवृत्त्यवृत्तित्वाभावात्कथं लक्षणसमन्वय इत्यत आह । द्वेषत्वादिकमिति । आदिना शब्दत्वपरिग्रहः । विशेषपदस्य कृत्यमाह । परममहत्वस्येति । तादृशगुणत्वादिति । चतुःक्षणवृत्तिजन्यावृत्तिजातिमद्गुणत्वादित्यर्थः । ननु परममहत्त्वत्वं न जातिः किं त्वपकर्षानाश्रयपरिमाणत्वमित्युक्तम् । तथा च कथं तदादायातिप्रसङ्ग इत्यत आह । चतुर्थक्षणे द्वित्वादीनामिति । यद्वा ननु जन्यपदानुपादाने परममहत्त्वत्वस्य चतु क्षणवृत्तिवृत्तित्वान्न परममहत्त्वमादाय कालादावतिव्याप्तिरत अह । चतुर्थक्षणेति । द्वित्वादीनामिति । तथात्वादिति । तादृग्जातिमद्गुणत्वादित्यर्थः । प्रथमोपस्थितत्वरूपलाघवमभिसन्धायाह । त्रिक्षणेति । चक्षुरादीत्यादिना घ्राणादिपरिग्रहः । तत्रापि, चक्षुरादिष्वपि । पृथिवीत्वादौ द्रवत्ववद्वृत्तित्वमुपपादयति । घृतजत्वित्यादिना । योगिप्रत्यक्षविषयत्वादाह । अतिव्याप्त चेति । घटो वायुमानिति वाय्वंशे उपनीतभानात्मकघटविशेष्यकचाक्षुषविषयवायुवृत्तिद्रव्यत्वाप्यवायुत्वजातिमति वायावतिव्याप्तिवारणाय लौकिकेति । गुरुत्ववत्त्वमिति । गुरुत्वं रक्तिकमाषकतोलकत्वादि । इदमुपलक्षणम् । पतनवत्त्वमित्यपि बो-

वीत्वादिना रूपानुमानं बोध्यम्। न च घटादौ द्रुतसुवर्णादि-
भिन्नेतेजसि च द्रवत्ववत्त्वमव्याप्तमिति वाच्यं, द्रवत्ववद्वृत्तिद्र-
व्यत्वव्याप्यजातिमत्वस्य विवक्षितत्वात्। घृतजतुप्रभृतिषु पृथि-
वीषु जलेषुद्रुतसुवर्णादौ तेजसि च द्रवत्वसत्वात्तत्र च पृथिवी-
त्वादिसत्वात्तदादाय सर्वत्र लक्षणसमन्वयः। न च प्रत्यक्षविष-
यत्वं परमाण्वादावव्याप्तमतिव्याप्तं च रूपादाविति वाच्यं चा-
क्षुषप्रत्यक्षविषयवृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्वस्य, वि-
वक्षितत्वात् आत्मन्यतिव्याप्तिवारणाय चाक्षुषेति। गुरुणी
इति। द्वयोरिति॥ पृथिवीतेजसोरित्यर्थः। नच नैमित्तिकं

ध्यम्। पतनत्वं गुरुत्वासमवायिकारणककर्मत्वम्। उल्कापततीत्यादिप्रयो-
गस्तु लाक्षणिकः। वस्तुतस्तु गुरुत्वासमवायिकारणकर्मवृत्तिपतनत्वं जा-
तिविशेष एव। ननु सप्तानामपि साधर्म्यं ज्ञेयत्वं तत्कस्य वैधर्म्यमित्याश-
ङ्कायामाह। ज्ञेयत्वादिकमिति। "वायोर्नवैकादश तेजसो गुणा जलक्षितिप्रा-
णभृतां चतुर्दश। दिक्कालयोः पञ्च षडेव चाम्बरे महेश्वरेऽष्टौ मनसस्तथैव च"
ति प्राचीनश्लोकमनुसृत्य वायोस्तावद् गुणानाह। मूले स्पर्शादयोष्टाविति।
स्पर्शसङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागपरत्वापरत्वान्यष्टौ वेगाख्यसं-

प्रायेणेति। भ्मावच्छिन्नज्ञानादिमत्वसम्बन्धेन शरीरविशिष्टार्थकत्वाभिप्रायेणेत्यर्थ॥
मूलस्य न्यूनतामपनेतुमाह। पतनवत्वमितीति। बोध्यमित्यस्य क्षितिजलयो साध-
र्म्यमित्यादि। पतनत्व निर्वक्ति। गुरुत्वेति। न च परमाणूना सर्वदा पतनापत्या
प्रकृष्टगुरुत्वस्यैव पतनासमवायिकारणत्वेनाङ्गीकरणीयतया परमाणौ तदभावेन पत-
नासम्भवादव्याप्तिरिति वाच्यम्। पतनवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्वस्य विवक्षणी-
यत्वादिति भाव। नन्वेवमप्युल्का पततीति प्रयोगानुपपत्ति तेजोरूपोल्काया गु-
रुत्वाभावेन पतनासम्भवादित्यत आह। उल्केति। लाक्षणिकइति। गमधात्वर्थइ-

यदुक्तं यस्य साधर्म्यं
वैधर्म्यमितरस्य तत् ॥ २९ ॥
स्पर्शादयोऽष्टौ वेगाख्यः
संस्कारो मरुतो गुणाः ।
स्पर्शाद्यष्टौ रूपवेगौ
द्रवत्वं तेजसो गुणाः ॥ ३० ॥
स्पर्शादयोऽष्टौ वेगश्च
द्रवत्वं च गुरुत्वकम् ।
रूपं रसस्तथा स्नेहो
वारिण्येते चतुर्दश ॥ ३१ ॥
स्नेहहीना गन्धयुता
क्षितावेते चतुर्दश ।

स्कारश्चेति वायोर्गुणा इत्यर्थः । तेजसो गुणानाह । स्पर्शाद्यष्टाविति । अ-
पां गुणानाह । स्पर्शादयोऽष्टाविति । पृथिव्या गुणानाह । स्नेहहीना इति ।

त्यादि । लाघवमभिप्रेत्याह । वस्तुतस्त्विति । जातिविशेषएवेति । गुरुत्वजनकताव-

THE KUPPUSWAMI SASTRI

**बुद्ध्यादिषट्कं सङ्ख्यादि-
पञ्चकं भावना तथा ॥ ३२ ॥**

द्रवत्वं घटादौ वह्न्यादौ चाव्याप्तमिति वाच्यं नैमित्तिकद्रवत्वसमानाधिकरणद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् ॥ आत्मान इति ॥ पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशात्मनां विशेषगुणवत्त्वमित्यर्थः । यदुक्तमिति ॥ ज्ञेयत्वादिकं विहायेति बोध्यम् । तत्तु न कस्यापि वैधर्म्यं केवलान्वयित्वात् । स्पर्शादय इति ॥ ते च खे, आकाशे ॥ साधर्म्यवैधर्म्ये नि-

एते ऽव्यवहितपूर्वोक्ताः । आत्मनो गुणानाह । बुद्ध्यादिषट्कमिति । बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नाः सङ्ख्यादिपञ्चकं सङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोगविभागाः । कालदिशो गुणानामैक्यादेकोक्त्यैवाह । सङ्ख्यादिपञ्चकमिति । आकाशस्य गुणानाह । शब्दश्चेति । तथा चाकाशे शब्दः सङ्ख्यादयः पञ्चैवं षड्गुणा इत्यर्थः । ईश्वरस्य गुणानाह । सङ्ख्यादीति । अत्र नव्याः, ईश्वरस्य परिमाणवत्त्वे प्रमाणाभावः, न च द्रव्यत्वेन तदनुमानमिति वाच्यं, अप्रयोजकत्वात्, ईश्वरे द्रव्यत्वसत्त्वे मानाभावाच्च । अत एव तत्र संयोगविभागयोः सत्त्वेपि मानाभावः पृथक्त्वस्य च गुणत्व-

च्छेदकतयैव तत्सिद्धिरितिभाव । ननु मूले यदुक्त यस्य साधर्म्यं वैधर्म्यमितरस्य तदिति सामान्यतोभिधानमयुक्त सप्तपदार्थाना साधर्म्ये ज्ञेयत्वादौ तदितराप्रसिद्ध्या तदितरवैधर्म्यत्वाभावादित्याशङ्कामपनेतु मुक्तावल्यां ज्ञेयत्वादिक विहायेति पूरयतीत्याह । नन्वित्यादि । प्राचीनश्लोकमिति । क चित्कारिकावलीग्रन्थेय श्लोको दृश्यते स प्रक्षिप्त एवेति मन्तव्य एतद्वाक्यस्वरसात् । ऐक्यादिति ॥ एकजातीयत्वादित्यर्थः तेन दिक्कालयो परिमाणादिभेदेपि न क्षति ॥ अप्रयोज-

धर्माधर्मौ गुणा एते
आत्मनः स्युश्चतुर्दश ।
सङ्ख्यादिपञ्चकं काल-
दिशोः शब्दश्च ते च खे ॥ ३३ ॥
सङ्ख्यादिपञ्चकं बुद्धि-
रिच्छा यत्नोपि चेश्वरे ।
परापरत्वे सङ्ख्यादि-
पञ्च वेगश्च मानसे ॥ ३४ ॥

मेव निरस्तम् । यथा चेश्वरे सुखसम्भवस्तथाग्रे व्यक्तीभविष्यति । एवं

कत्वादिति । ईश्वरपरिमाणस्याजन्यत्वेन जन्यपरिमाण प्रति द्रव्यत्वेन कारणत्वेपि तादृशकार्यकारणभावग्रहरूपानुकूलतर्कसहकृतेनोक्तानुमानेन ईश्वरे परिमाणसिद्ध्य-सम्भवादिति भाव । ननु द्रव्यत्व यदि परिमाणव्यभिचारि स्यान्निरुपाधिक न स्यादित्यनुकूलतर्कसहकृतेनोक्तानुमानेन ईश्वरेपि परिमाणसिद्धिर्निष्प्रत्यूहैव अन्यथा कालदिशोरपि परिमाणसिद्धिप्रसङ्गादित्यस्वरसादुक्तानुमानेन स्वरूपासिद्धिमाह । ईश्वर इति । अत एव वेदान्तिनामीश्वरस्य स्वप्रकाशसुखात्मकत्वे विवादो ऽपि स-ङ्गच्छते इति भाव । निरस्तमिति । रूप घटात्पृथगिति व्यवहारानुरोधेन पृथग्-पदस्य भिन्नार्थकता द्रव्यं घट पटात्पृथगित्यत्रापि तद्विषयकतयैवोपपत्तौ तादृश-प्रतीत्या पृथक्त्वरूपगुणान्तरासिद्धेरिति भाव । तथाग्रे व्यक्तीभविष्यतीति । नित्य विज्ञानमानद ब्रह्मेति आनद ब्रह्मणो विद्वान्न बिभेति कुतश्चनेत्यादिश्रुतिभिरीश्वरे नित्यसुखसिद्धेरिति भाव. । सङ्ख्येति । एको ह वै नारायण इत्यादिश्रुत्या तत्सि-

तत्र क्षितिर्गन्धहेतु-
र्नानारूपवती मता ।
षड्विधस्तु रसस्तत्र
गन्धस्तु द्विविधो मतः ॥ ३५ ॥

रूप्य सम्प्रति प्रत्येकं पृथिव्यादिकं निरूपयति ॥ तत्रेति ॥ गन्धहेतुरिति । गन्धसमवायिकारणमित्यर्थः । यद्यपि गन्धवत्त्वमात्रं पृथिव्या लक्षणमुचितम् । तथापि पृथिवीत्वजातौ प्रमाणोपन्यासाय कारणत्वमुपन्यस्तम् । तथा हि

च सङ्ख्याबुद्धीच्छाप्रयत्नसुखानीति पञ्चैवेश्वरस्य गुणा इत्याहुः ॥ इति श्रीभारद्वाजबालकृष्णात्मजमहादेवकृतौ मुक्तावलीप्रकाशे प्रथमः परिच्छेदः । गन्धहेतुत्वं कालादौ गतमतो व्याचष्टे । गन्धेति । गन्धवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वमित्यर्थः । तेन सुरभ्यसुरभिकपालारब्धनिर्गन्धघटे नाव्याप्तिः ।

द्धिरिति भाव । ज्ञानेच्छाप्रयत्नास्तु क्षितौ सकर्तृकत्वानुमानेनैव सिध्यन्तीति प्रतिपादितमधस्तात् । न चैवमणोरणीयान् महतो महीयानिति श्रुत्या ईश्वरे परिमाणमपि कुतो न सिद्ध्यतीति वाच्यम् । महत्वागुणयोर्विरुद्धत्वेन एकत्रोभयोरसम्भवान्महत्वस्य देशकालाव्यत्वादिति हृदयम् ॥ इति श्रीरामरुद्रभट्टाचार्यविरचिताया मुक्तावलीप्रकाशतरङ्गिण्या प्रथमस्तरङ्ग । कालादाविति । गन्धनिष्ठा कार्यत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपिततादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नकालत्वावच्छिन्नकारणताया कालेपि सत्वादिति भाव । ननु गन्धत्वावच्छिन्नकार्यत्वाविवक्षणेनैष दोष आवश्यक च तद्विवक्षणमन्यथा कार्यतायां समवायसम्बन्धावच्छिन्नत्वाविवक्षणमपि गन्धनिष्ठसमवायसम्बन्धावच्छिन्नगुणत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितद्रव्यतावच्छिन्नकारणतामादाय जलादावतिव्याप्त्यापत्तिरित्याशयेनादिपदमुपात्तम् । तेन च गन्धत्वावच्छिन्नकारण-

वृत्त्यन्तेन न जलादावतिव्याप्तिः । द्रव्यत्वव्याप्येत्यनेन तत्रैव सत्तामादाय सा न, न वा जातिपदोपादानाज्जलपृथिव्यन्यतरत्वमादाय सा । गन्धवत्त्वं वृत्तित्वं च समवायेन तेन कालिकसम्बन्धेन गन्धवति समवायसम्बन्धाव-च्छिन्नवृत्तित्वमज्जलत्वादिमति पृथिवीनिरूपितकालिकसम्बन्धावच्छिन्न-वृत्तित्वमज्जलत्वादिमति वा जलादौ नातिव्याप्तिः । प्रमाणोपन्यासाये-ति । यद्यपि पृथिवीत्वस्य प्रत्यक्षतया न प्रमाणान्तरापेक्षा तथापि अयो-ग्यसाधारण्येन प्रत्यक्षासम्भवात्तत्साधारण्येन पृथिवीत्वसिद्ध्यर्थं तदुपन्या-स इति भावः । अन्यथा गन्धत्वावच्छिन्नं प्रति हेतुत्वानङ्गीकारे आक-स्मिकत्वापत्तेः नियतकारणानियम्यत्वापत्तेरित्यर्थः । तथा च कार्यमात्रवृ-

विजातीयादृष्टसग्रह इति ध्येयम् । गन्धवद्वृत्तीत्यादिग्रन्थस्य गन्धवत्त्वस्येत्यादि । द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वन्यूनवृत्तीत्यर्थ । तेन द्रव्यत्वस्यापि द्रव्यत्वव्याप्यत्वेन न तमादाय जलादावतिव्याप्तिरेवमग्रेपि द्रष्टव्यम् । नाव्याप्तिरिति । अनेन च तादृ-शघटे ऽव्याप्तिवारणाय गन्धवत्वस्योक्तरूपस्यैव विवक्षणीयतया तदपेक्षया लाघवेन गन्धसमवायिकारणत्वमेव वक्तुमुचित तथासति पृथिवीत्वावच्छिन्नस्वरूपयोग्यतारू-पकारणतामादाय तादृशघटेपि लक्षणसमन्वयसम्भवात् । न च द्रव्यत्वव्याप्यत्व द्रव्यनिष्ठभेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वमेव कारणताशरीरे च गन्धवन्निष्ठाभावप्रतियो-गितावच्छेदकत्वरूपनियमाशस्यानन्यथासिद्धित्वस्य च प्रवेशेन तत्रैव गौरवमिति वाच्यम् । अत्रापि नित्यत्वादिघटितगुरुशरीरजातित्वस्य प्रवेशात् विनिगमनाविर-हेणापि तस्य लक्षणता दुर्वारैवेति सूचित । नातिव्याप्तिरिति । एवं चान्यतरत्वमा-दायाऽतिव्याप्त्यप्रसक्त्या जलपृथिवीद्वित्वमादाय न जले ऽतिव्याप्तिवारणायैव जा-तिपदमिति विभावनीयम् । अयोग्यसाधारण्येनेति । अयोग्यविशेष्यत्वेनेत्यर्थ. । वैशि-ष्ट्यं तृतीयार्थ तत्साधारण्येन अयोग्यपरमाण्वादिवृत्तित्वेनेत्यर्थ तथा च परमाणौ प्रत्यक्षेण न पृथिवीत्वजातिसिद्धिरपि तु तत्रापि गन्धोत्पत्त्या गन्धरूपकार्यहेतु-कानुमानेनैव तत्कारणतावच्छेदकपृथिवीत्वसिद्धिरिति भाव । नियतकारणेति । का रणे नियतत्व जलादिव्यावृत्तत्वमेव नियम्यत्व कार्यतावच्छेदकधर्मवत्व तथा च गन्ध प्रति पृथिवीत्वेनाकारणत्वे कदा चिज्जलादावपि तदुत्पाद स्यादिति भाव । ननु नेयमापत्ति सम्भवति पाकजगन्धे विजातीयतेज सयोगत्वेन तेज संयोगस्या-पाकजे ऽवयवगन्धस्यैव कारणतया तदभावादेव जलादौ गन्धोत्पादासम्भवात् वैजा-

पृथिवीत्वं हि गन्धसमवायिकारणतावच्छेदकतया सिध्यति अन्यथा गन्धत्वावच्छिन्नस्याकस्मिकत्वापत्तेः । न च पाषाणादौ गन्धाभावाद् गन्धवत्त्वमव्याप्तमिति वाच्यम् ।

त्तेर्गन्धत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वानुरोधेन तदवच्छिन्ने पृथिवीत्वेन हेतुत्वमावश्यकमिति भावः । इदमुपलक्षणम् । रूपादिनाशकतावच्छेदकतयापि पृथिवीत्वजातिसिद्धिर्द्रष्टव्या प्रतियोगितासम्बन्धेनाश्रयनाशाजन्यरूपनाशं प्रति स्वसमवायिसमवेतत्वस्ववृत्तिरूपत्वोभयसम्बन्धेन विलक्षणतेजःसंयोगत्वेन हेतुत्वात् पृथिवीत्वस्य तादृशनाशकतावच्छेदकसम्बन्धघटकत्वात् आश्रयनाशजन्यरूपनाशे व्यभिचारवारणायाजन्यान्तं नाशविशेषणम् । घटाग्निसंयोगेन पटरूपनाशापत्तिवारणाय समवेतत्वान्तस्य नाशकतावच्छेदकसम्बन्धे प्रवेशः । तेजोवृत्तिरूपे प्रतियोगितासम्बन्धेन ता-

त्यस्य पृथिव्यनुयोगिकसयोग एव स्वीकरणीयत्वात् अन्यथा एकवैजात्यस्य रूपादिजनकतावच्छेदकतया जलादौ रूपोत्पादापत्ते । न च रूपात्मकप्रतिबन्धकसत्त्वादेव न तत्र तदापत्तिरिति वाच्यम् । रूपान्तरोत्पादकतावच्छेदकस्यैव पूर्वरूपनाशकतावच्छेदकतया नाशस्यैवापादानीयत्वादित्यस्वरसाद्भावमाह । तथेति । कार्यतावच्छेदकत्वनियमादित्यस्य समवायिकारणकार्यतावच्छेदकत्वनियमादित्यर्थ । तेन गन्धत्वस्य विजातीयादृष्टजन्यतावच्छेदकत्वेपि न पृथिवीत्वासिद्धिप्रसङ्ग व्याप्तिसिद्धिस्तु घटत्वादिकपालत्वादिभ्या कार्य्यकारणभावदर्शनादेवेति भाव । ननूक्तव्याप्तौ मानाभावस्तद्ग्राहकानुकूलतर्काभावादित्यस्वरसात्प्रमाणान्तर दर्शयति । इदमित्यादि । विलक्षणेति । प्रभादिसयोगेन रूपनाशानुत्पादाद्विलक्षणेति । स्ववृत्तिरूपत्वस्येति । रूपत्वस्य तेज सयोगप्रतियोगिकत्वे मानाभावात् स्ववृत्तित्वप्रवेश परपरासम्बन्धे प्रविशिष्टविशेषणभागस्य सप्रतियोगिकत्वादेव विशिष्टपरपरासम्बन्धस्य सप्रतियोगिकत्वनियमात्तद्वृत्तिराधेयताया तेज सयोगप्रतियोगिकत्वेन स्ववृत्तिरूपत्वस्य तत्प्रतियोगिकत्वसम्भवादिति भाव । स्वसमवायिसमवेतत्वेति । विलक्षणतेज सयोगप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायानुयोगिसमवेतत्वेत्यर्थ । न पृथिवीत्वाप्रवेशेपि न क्षति तेजस्सयोगप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायानुयोगित्वस्य तेजस्यनङ्गी-

दृशरूपनाशापत्तिवारणाय तद्घटकतया पृथिवीत्वप्रवेशः । स्वसमानाधिकरणरसगन्धादौ प्रतियोगितासम्बन्धेन तादृशरूपनाशोत्पत्त्यापत्तिवारणाय स्ववृत्तिरूपत्वस्य नाशकतावच्छेदकसम्बन्धे प्रवेशः । स्ववृत्तित्वं च कालिकविशेषणतया बोध्यम् । स्वसमवायिपृथिवीसमवेतत्वविशिष्टरूपत्वस्य सम्बन्धत्वे रूपत्वविशिष्टस्वसमवायिसमवेतत्वमादाय विनिगमनाविरहेण नाश्यनाशकभावद्वयापत्तिरिति तत्त्यागः । एतेन पाकजगन्धे तेजःसंयोगस्य कारणत्वेनापाकजे च सुरभ्यादिगन्धादाववयवगतसुरभ्यादेर्नियामकत्वेन गन्धत्वेन पृथिवीत्वेन कार्यकारणभावे मानाभावात् पृथिवीत्वं न जातिरिति प्रत्युक्तम् । ननु गन्धवत्त्वस्य पृथिवीलक्षणत्वे पाषाणादौ गन्धशून्ये ऽव्याप्तिरित्याशङ्कां निराकरोति नचेत्यादिना । तत्रापि पाषाणादावपि । पृतिवीत्वेनेति शेषः, गन्धसत्वात् गन्धानुमानात् । ननु पाषाणादौ गन्धसत्वे ऽनुपलम्भो न स्यादित्यत आह । अनुपलब्धिस्त्विति । अनुत्कटत्वेन, अनुद्भूतत्वेन । ननु पाषाणस्य पृथिवीत्वएव मानाभावे नितरां तदधीनगन्धवत्त्वे इत्यतस्तत्र पृथिवीत्वसाधनाय भूमिकामारचयति कथमन्यथेत्यादिना । अन्यथा पाषाणादौ पृथिवीत्वानङ्गीकारे । तद्भस्मनि पाषाणभस्मनि । यद्यपि पाषाणे पृथिवीत्वाभावेनालक्ष्यत्वादेव तत्र गन्धवत्त्वलक्षणं नाव्याप्तमिति व्यर्थस्तत्र गन्धसाधनाय परिश्रमस्तथापि वस्तुस्थितिमनुरुध्य तथोक्तमिति ध्येयम् । पाषाणभस्मनि गन्धः प्रत्यक्षसिद्धस्तेन तत्र पृथिवीत्वमङ्गीकरणीयम् । ततश्च भस्मारम्भकावयवेष्वपि पृथि-

---

कारादिति भावः । तेजस इति । विजातीयसंयोगेनेति शेष । तेन जलादौ न गधापत्ति वैजात्यस्य पृथिव्यनुयोगिकसयोगएव स्वीकारादिति हृदयम् । प्रत्युक्तमिति । तादृशकार्यकारणभावाभावेपि रूपनाशकतावच्छेदकसम्बन्धघटकतयैव तत्सिद्धेरिति भाव । पृथिवीत्वेनेतीति । पाषाणादौ गन्धसत्वादिति मूलमसङ्गतम् । तत्र तत्साधकप्रमाणाभावादित्याशङ्कानिरासाय गन्धसत्वादित्यस्य गन्धानुमानादित्यर्थकताया आवश्यकत्वेन तत्र हेत्वनुपन्यासे मूलस्य न्यूनतापत्तेरिति भाव । व्यर्थ इति । पाषाणस्य पृथिवीत्वएव लक्षणस्याव्याप्ति । तस्यापृथिवीत्वे तु तत्र गन्धसत्वस्यातिव्याप्तिवारकताया अनुकूलत्वादिति भाव । वस्तुस्थितिमनुरुध्येति । पाषाणस्य पृथिव्यन्यद्रव्यतायां अपसिद्धान्ततया लक्ष्यत्वेन तत्राव्याप्तिपरिहारस्यैवोचितत्वा-

वीत्वसिद्धिस्ततश्च पाषाणारम्भकावयवेष्वपि पृथिवीत्वमङ्गीकरणीयं भस्मारम्भकावयवपाषाणावयवयोरैक्यादेवं च पाषाणस्यापि पृथिवीत्वसिद्धिरित्यभिप्रायस्तदेतद्विशदयति । भस्मनो हीति । एतेन पाषाणइव तद्भस्मन्यप्यनुद्भूतगन्धापत्तिवारणाय पाषाणावयवेषु पाकाङ्गीकार आवश्यकः । एव च पाकोत्पादितगन्धवद्भिः पाषाणावयवैरेव तद्भस्मारम्भः निर्गन्धैश्च तैरेव पाषाणारम्भ इत्यन्यथा तद्भस्मनीत्याद्यसङ्गतिरिति परास्तम् । तथासत्यप्युक्तप्रणाल्या पाषाणे पृथिवीत्वसिद्ध्या तेनगन्धानुमानसम्भवादिति । यद्द्रव्यमिति । अत्र च घटध्वंसप्रत्यक्षे घटोपादानानुपादेये व्यभिचारवारणाय प्रथमं द्रव्यपदम् । अथ वा घटध्वंसजन्यरूपध्वंसे व्यभिचारवारणाय तत् । मिथ्याज्ञानध्वंसजन्यकायव्यूहे नवीनमते दण्डप्रागभावध्वंसजन्ये घटे वा व्यभिचारवारणाय द्वितीयं द्रव्यपदम् । प्रतिबन्धकद्रव्यात्यन्ताभावजन्ये द्रव्ये व्यभिचारवारणाय ध्वंसपदम् । ध्वंसत्वे-

---

दिति भाव । पाषाणारम्भइतीति । न च पाकजगन्धे गन्धनाशोपि करणमन्यथा गन्धनाशात्पूर्वमेव पाकेन गन्धोत्पादप्रसङ्गादिति कथ निर्गंधपरमाणौ गन्धोत्पाद सम्भवतीति वाच्यम् । गन्ध प्रति गन्धस्य प्रतिबन्धकत्वेन प्रतिबन्धकसंसर्गाभावविरहादेव गन्धसत्वे तदुत्पादासम्भवात् । न चैवमपि जलादौ पाकेन पाकजगन्धापत्त्या तद्वारणायैव पृथिवीत्वेन गन्धहेतुता आवश्यकेति वाच्यम् । विजातीयतेज -संयोगस्यैव पाकत्वात् । जलादिवृत्तिसंयोगे वैजात्यानङ्गीकारादिति भाव । द्रव्यपदमिति । ननु अग्रे ध्वंसत्वेन ध्वंसजन्यत्व विवक्षणीय तथा चात्र न व्यभिचार प्रत्यक्ष प्रति विषयस्य सामान्यतो विषयत्वेन विशेषतश्च तत्तद्व्यक्तित्वेन हेतुतयैवोपपत्तौ मध्यविधान तत्कार्यकारणभावे मानाभावादित्यत आह । अथवेति । कायव्यूह इति । अदिति प्रारब्धक्षयार्थं सौभरिप्रभृतीना युगपदनेकशरीरपरिग्रह पुराणेषु श्रयते ताद्दशकायसमूहे मिथ्याज्ञानजन्यानादिवासनाध्वंसोपि हेतुत्वेनाङ्गीकरणियस्तत्वज्ञानरहितानां युगपदनेकशरीरपरिग्रहस्य क्वाप्यननुभवादिति यद्ध्वंसजन्यमित्युक्तौ वासनोपादानानुपादेये कायसमूहे भवति व्यभिचार इति भाव । नवीनमतइति । दण्डप्रागभावध्वंसस्य नवीनमते दण्डरूपत्वानङ्गीकारेण दण्डजन्यघटादौ वक्ष्यमाणव्यभिचारासम्भवेन उक्तमेव प्रयोजनन्तस्मत इति सूचनाय इदमुक्तम् । प्राचीनमते घटेपि व्यभिचारस्तदनुपादानत्स्याह । दण्डेति । प्रतिबन्धकात्यन्ताभाव-

स्पर्शस्तस्यास्तु विज्ञेयो
ह्यनुष्णाशीतपाकजः
नित्यानित्या च सा द्वेधा
नित्या स्यादणुलक्षणा ॥ ३६ ॥
अनित्या तु तदन्या स्यात्
सैवावयवयोगिनी ।
सा च त्रिधा भवेद्देह-
मिन्द्रियं विषयस्तथा ॥ ३७ ॥

तत्रापि गन्धसत्वात् अनुपलब्धिस्त्वनुत्कटत्वेनाप्युपपद्यते कथमन्यथा तद्भस्मनि गन्ध उपलभ्यते । भस्मनो हि पाषाणध्वंसजन्यत्वात् पाषाणोपादानोपादेयत्वं सिध्यति यद् द्रव्यं यद्द्रव्यध्वंसजन्यं तत्तदुपादानोपादेयमिति व्याप्तेः। दृष्टं चैतत् खण्डपटे महापटध्वंसजन्ये । इत्थं च पाषाणपरमाणोः पृथिवीत्वात्तज्जन्यपाषाणस्यापि पृथिवीत्वं तथा च तस्यापि गन्धवत्त्वे बाधकाभावः। नानेति।शुक्लानीलादिभेदेन नानाजातीयं रूपं पृथिव्यामेव वर्तते न तु जलादौ तत्र शुक्लस्यैव सत्वात् पृथिव्यां त्वेकस्मिन्नपि धर्मिणि पाकव-

योनिजादिर्भवेद्देहः
इन्द्रियं घ्राणलक्षणम् ।
विषयो द्व्यणुकादिश्च
ब्रह्माण्डान्त उदाहृतः ॥ ३८ ॥

न चेह जनकत्वं विवक्षितम् । तेन प्राचां मते प्रतिबन्धकसंसर्गाभावत्वेन तस्य हेतुत्वेपि न क्षतिः ध्वंसजन्यत्वं चादृष्टद्वारा विवक्षितम् । तेन शालग्रामशिलाध्वंसजन्ये नारकीयशरीरे न व्यभिचारः । न च दुग्धध्वंसजन्ये दध्नि दुग्धावयवजन्यत्वस्वीकारे दध्नोपि दुग्धत्वापत्त्या दुग्धावयवैर्दधि न जन्यते इत्यङ्गीकरणीयम् । तथा च दध्नि व्यभिचार इति वाच्यं दध्ना द्व्यणुकातिरिक्त-

---

जन्ये इति । मण्यभावजन्यवन्ह्यादावित्यर्थ । प्राचा मतइति । नवीनमते तु प्रतिबन्धकात्यन्ताभावस्यैव कार्यहेतुतया नाय व्यभिचार सम्भवतीति भाव । नारकीयशरीरइति । न च निषिद्धाचरणमेव पापद्वारा नरके तदुपयोगिशरीरे च हेतुरिति न व्यभिचार इति वाच्यम् । स्वानुकूलकृतिमत्वसम्बन्धेन निषिद्धकर्मणोपि हेतुत्वसम्भवादिति भाव । दध्नीति । स्थूलदध्नीत्यर्थ दुग्धावयवेत्यस्यापि स्थूलदुग्धावयवेत्यर्थ सिद्धान्तेपि दधिद्व्यणुकस्य दुग्धद्व्यणुकावयवजन्यत्वस्वीकारादिति । व्यभिचारइतीति । दधित्र्यणुकस्य दुग्धत्र्यणुकध्वसजन्यत्वे तत्र दुग्धत्र्यणुकावयवदुग्धद्व्यणुकोपादानोपादेयत्वविरहेणेति भाव । द्व्यणुकातिरिक्तेति । इद च उपादानपदस्य साक्षादवयवपरतभिप्रायेणोक्त तदुपादानोपादेयमित्यस्य तदारम्भकपरमाण्वारब्धमित्यर्थकत्वे तु स्थूलदध्नोपि स्थूलदुग्धध्वसजन्यत्वेपि न क्षतिस्तदारम्भकपरमाण्वारब्धत्वस्य तत्र सत्वात् परमाणौ तदारम्भकत्व च तत्सत्ताप्रयोजकसत्तावत्त्वमेव शक्यते निर्वक्तुम् । अन्यथा स्थूलपाषाणारम्भकावयवोपादेयत्वे भस्मनोपि पाषाणत्वापत्त्यविशेषाद्दधिपर्यंतानुधावने प्रयोजनाभाव एवेति चिन्तनीयमिति । तस्येति । नियमस्येत्यर्थ । तत्र दधिद्व्यणुके । मानाभावादिति । दुग्धारम्भकपरमाणूनामन्यत्र गमन दध्यारम्भकतद्भिन्नपरमाणूनामत्रागमनमित्यस्य कल्पनं तत्प्रयोजकविर-

दुग्धध्वंसजन्यत्वास्वीकारात् द्व्यणुकरूपदुग्धध्वंसजन्यत्वेपि तस्य न तत्र व्यभिचारः तदुपादानपरमाणुजन्यत्वस्य दध्नि सत्वात्।नच दुग्धपरमाणुजन्यत्वेन दध्नोपि दुग्धत्वापत्तिरिति वाच्यं, दुग्धपरमाणौ दुग्धत्वाभावात् द्रव्यत्वव्याप्यव्याप्यजातेः परमाणुवृत्तित्वे मानाभावत् अन्यथा परमाणुस्वरूपदुग्धजन्यत्वेन दुग्धत्वापत्तिवारणासम्भवात् दधित्वदुग्धत्वयोः परमाणौ जातिसङ्करप्रसङ्गादिति व्याप्तिबोधार्थं दृष्टान्तमाह । दृष्टं चैतदिति। मूले नानारूपवत्त्वं लक्षणान्तरमुक्तं तल्लक्ष्ये प्रतिपादयति शुक्लेत्यादिना। अलक्ष्ये लक्षणगमनासत्त्वं प्रतिपादयति। न त्विति । रूपद्वयवद्वृत्तिसत्तारूपजातिमति गुणादावतिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वव्याप्यजलत्वादिमति जलादावतिव्याप्तिवारणाय रूपद्वयवतीति।द्रव्यत्वाव्याप्यजलपृथिव्यन्यतरत्वादिमति जलादावतिव्याप्तिवारणाय जातीति । अपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वरूपद्वित्वघटितत्वेन गौरवादाह। रूपनाशेति। अत्रापि प्रतिपदव्यावृत्तिः पूर्ववद्बोध्या ॥ षड्विधस्तु रसस्तत्रेति मूलोक्तं रसस्य षड्विधत्वं प्रकाशयति । मधुरेत्यादिना । यत्र नानारसा नोत्पन्नास्तत्राव्याप्तिरित्यत आह । अत्रापीति । ननु मूले गन्धस्तु द्विविधो मत इत्यनेन द्विविधगन्धवत्त्वं पृथिव्या लक्षणं प्रदर्शितं तच्चायुक्त द्वैविध्यांशस्य वैयर्थ्यादित्यत आह। वस्तुस्थितिमात्रमिति। वस्तुगत्या गन्धो द्विविधस्तिष्ठतीति सूचयितुमुक्तं न तु लक्षणे द्वैविध्यस्यापि प्रवेश इत्यर्थः। गन्धस्य द्वैविध्यं प्रकाशयति। द्वैविध्यं चेति। अनुष्णाशीतत्वस्य वैयर्थ्यादाह। इत्थं चेति। पाकजस्पर्शवत्त्वमात्रोक्ताविस्यर्थः।

हेणायुक्तमिति भाव । अन्यथेति। दधिद्व्यणुकस्य दुग्धपरमाणुजन्यत्वे इत्यर्थ । ननु द्रव्यत्वव्याप्यजाते परमाणुवृत्तित्वे बाधकाभाव एव मान भविष्यतीत्यत आह। दधित्वेत्यादि । जातीति । अत्रापि वृत्तित्व जातिमत्व च समवायेनैव विवक्षणीयम्। अन्यथा जलत्व पृथिवीत्त्व चादाय जले ऽतिव्याप्तितादवस्थ्यात् एव च जातिपदेन व्यावृत्तिर्जलपृथिव्युभयत्वादीना द्रष्टव्या। अपेक्षेति। रूपनिष्ठ द्वित्व न सङ्ख्यारूप गुणे गुणानङ्गीकारात् अपि तु रूपद्वयविषयकापेक्षाबुद्धिविषयत्वरूप तन्निवेशनीयमिति गौरवमतस्तदघटित रूपनाशघटितलक्षण प्रणिनाय नाशत्व च अखण्डोपाधिरूपमेवेति न गौरवमिति भाव । द्वित्वादिघटितत्वेनेत्यादिपद सम्पातायातं तदितरभागस्योभयत्र तुल्यत्वादिति ध्येयम्। जातीतीति। अत्रा-

शेन नानारूपसम्भवात् न च यत्र नानारूपं नोत्पन्नं तत्राव्याप्तिरिति वाच्यम् । रूपद्वयवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् रूपनाशवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य वा वाच्यत्वात् वैशेषिकनये पृथिवीपरमाणौ रूपनाशस्य रूपान्तरस्य च सत्वात् न्यायनये घटादावपि तत्सत्वाल्लक्षणसमन्वयः ॥ षड्विध इति ॥ मधुरादिभेदेन यः षड्विधरसः स पृथिव्यामेव, जले मधुर एव रसः । अत्रापि पूर्ववद्रसद्वयवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वं लक्षणार्थो ऽवसेयः । द्विविध इति वस्तुस्थितिमात्रं न तु द्विविधगन्धवत्त्वं लक्षणं द्विविधत्वस्य व्यर्थत्वात् । द्वैविध्यं च सौरभासौरभभेदेन बोध्यम् । स्पर्शइति । तस्याः पृथिव्या अनुष्णाशीतस्पर्शवत्त्वं वायावपि वर्ततइत्युक्तं पाकज इति । इत्थं च पृथिव्याः स्पर्शोनुष्णाशीत इति ज्ञापनार्थंतदुक्तं पाकज स्पर्शवत्त्वमात्रं तु लक्षणं अधिकस्य वैयर्थ्यात् यद्यपि पाकजस्पर्शः पटादौ नास्ति तथापि पाकजस्पर्शवद्वृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वमर्थो बोध्यः । नित्येति । सा पृथिवी द्विविधा

न्यायमते पाकजस्पर्शाभाववति पटे वैशेषिकमते पाकजस्पर्शस्य परमाणुष्वेव विद्यमानत्वादवयविनि पाकासिद्धिमाशङ्क्य निषेधति । यद्यपीति । पाकजस्पर्शेति । पटादावित्यादिपदेन वैशेषिकमते ऽवयविमात्रपरिग्रहः । सत्तारूपजातिमादाय गगनादावतिव्याप्तिवारणाय द्रव्यत्वव्याप्येति । द्रव्यत्वसमानाधिकरणसत्तामादायातिव्याप्तिवारणाय व्याप्यभागः स्पर्शसमानाधिकरणजलत्वादिकमादाय जलादावतिव्याप्तिवारणाय पाकजेति । पाकजद्रवत्वसमानाधिकरणतेजस्त्वमादाय तेजस्यतिव्याप्तिवारणाय स्प-

नित्यानित्या चेत्यर्थः। अणुलक्षणा परमाणुरूपा पृथिवी नित्या तदन्या परमाणुभिन्ना पृथिवी द्व्यणुकादिरूपा सर्वाप्यनित्येत्यर्थः। सैवानित्या पृथिव्यवयववतीत्यर्थः। नन्वयविनि किं मानं परमाणुपुञ्जैरेवोपपत्तेः, न च परमाणूनामतीन्द्रियत्वाद् घटादीनां प्रत्यक्षं न स्यादिति वाच्यम्। एकस्य परमाणोरप्रत्यक्षत्वेपि तत्समूहस्य प्रत्यक्षत्वसम्भवात् यथैक-

---

शेति। जलपृथिव्यन्यतरत्वमादाय जलादावतिव्याप्तिवारणाय जातीति। अत्र च पृथिवीत्वस्य लक्ष्यतावच्छेदकत्वाल्लक्षणत्वं न सम्भवतीति तत्परित्यागः। वस्तुतस्तु पृथिवीत्वजातिरपि पृथिव्या लक्षणम्। न च व्यतिरेकसहचारेणाप्यन्वयव्याप्तिरेव गृह्यतइत्याचार्यमते पक्षतावच्छेदकस्य न हेतुत्वमिति वाच्यं, हेतुः साध्यसमानाधिकरण इति ज्ञानेपि हेतुमान् साध्यवानिति बोधस्यानिष्पन्नत्वेन पक्षतावच्छेदकत्वेपि हेतुत्वाविरोधात् व्यतिरेकव्याप्तेर्गमकतायां तु सुतराम्। अणुत्वस्य द्व्यणुकेपि सत्वादाह। परमाणुरूपेति। बौद्धः शङ्कते। नन्वयं घट इत्यादि प्रतीतिरेव तत्र प्रमा-

---

पि पूर्वोक्तमनुसन्धेयम्। ननु पृथिवीत्वमपि पृथिवीलक्षण सम्भवतीति तत्कथन्नोक्तमित्याशङ्का निरस्या अत्रेति। आचार्यमत इति। व्यापकसामानाधिकरण्यरूपान्वयव्याप्तिज्ञानमेव सर्वत्रानुमितौ कारणम् न चैवमन्वयसहचारज्ञानेन पृथिवीतरेभ्यो भिद्यते गन्धवत्वादित्यादावन्वयव्याप्तिज्ञानासम्भवात्कथमनुमितिरिति वाच्यम्। तत्र व्यतिरेकसहचारग्रहेणैवान्वयव्याप्तिग्रहस्वीकारात्। तथा चान्वयसहचारमात्रगृहीतव्याप्तिकत्वमेव केवलान्वयित्व हेतौ व्यतिरेकसहचारमात्रगृहीतव्याप्तिकत्व केवलव्यतिरेकित्वमुभयसहचारगृहीतव्याप्तिकत्वमन्वयव्यतिरेकित्वमित्याचार्यमतमुभयव्याप्तिज्ञानस्यानुमितिकरणतावादिमणिकारमतएव गृहीत्वान्वयमात्रव्याप्तिमत्वादिक केवलान्वयित्वादिकमिति बोध्यम्। पक्षतावच्छेदकस्येति। व्याप्तिग्रहदशायामेवानुमितिग्राह्यस्य पक्षतावच्छेदके साध्यसाधनयो सामानाधिकरण्यस्य गृहीततया सिद्धसाधनापत्तेरिति भाव। अविरोधादिति। समानाकारिकाया अधिकविषयिण्या-

स्य केशस्य दूरे ऽप्रत्यक्षत्वेपि तत्समूहस्य प्रत्यक्षत्वम् । न चैको घटः स्थूल इति बुद्धेरनुपपत्तिरिति वाच्यम् । एको महान् धान्यराशिरितिवदुपपत्तेः । मैवं, परमाणोरतीन्द्रियत्वेन तत्समूहस्यापि प्रत्यक्षत्वायोगात् दूरस्थकेशस्तु नातीन्द्रियः सन्निधाने तस्यैव प्रत्यक्षत्वात् । नच तदानीं दृश्यपरमाणुपुञ्जस्य उत्पन्नत्वान्न प्रत्यक्षत्वेपि विरोध इति वाच्यम् ।

णं भविष्यत्यत आह । परमाणुपुञ्जैरेवेति । विलक्षणसंस्थानाविशिष्टैःपरमाणुभिरेवेत्यर्थः । उपपत्तेरिति । अयं घट इत्यादिप्रतीतेरुपपत्तेरित्यर्थः । तत्समहस्य,परमाणुसमूहस्य । तत्र दृष्टान्तमाह। यथेति । तत्समूहस्य,केशसमूहस्य। अनुपपत्तिरिति।परमाणूनामनेकत्वादणुत्वाच्चेति भावः ।इतिवदुपपत्तेरिति । तत्र यथा धान्यसमूहस्यैकत्वादेक इति प्रतीतिरेव संयोगाविशेषस्यैव महत्त्वात्मकतया महानिति प्रतीतिस्तथा परमाणुपुञ्जेष्वपीति भावः । प्रत्यक्षत्वायोगादिति । तथा च स्वभावतोऽयोग्यानां परमाणूनां परस्परसंयोगमात्रेण योग्यत्वं न सम्भवतीति भावः । दूरस्थकेशस्तु स्वभावतो नातीन्द्रिय इति त्वदुक्तदृष्टान्तस्य वैषम्यमित्याह । दूरस्थकेशस्त्विति । तस्यैवेति । तस्य दूरस्थकेशस्य एवकारश्च तच्छब्दमात्तनसन्निधानपदेनान्वेति । तथा च सन्निधानत एव तस्य प्रत्यक्षत्वादित्यर्थः । तथा च दूरत्वस्य

मपि तथाविधाया एव सिद्धेरनुमितिप्रतिबन्धकत्वादिति भाव । यद्यपि तथाचायमित्युपनयवाक्यात्पक्षो हेतुमानिति बोधस्यैव प्राचीनै स्वीकारात्पक्षतावच्छेदकहेतोरैक्ये उपनयवाक्याच्छाब्दबोधानुपपत्तिरिति तथापि परार्थानुमितावेव न्यायप्रयोगस्यापेक्षणीयतया स्वार्थानुमितिमादायैव लक्षणप्रयोजनसम्भवात् उपनयवाक्याच्छाब्दबोधसम्भवेपि क्षतिविरहात् । नवीनमते साध्यव्याप्यहेतुमत्ताबोधस्यैवोपनयजन्यत्वोपगमेन विधेयांशे ऽधिकावगाहितया तत्सम्भवाच्चेति भाव । सुतरामिति । इदमुपलक्षणम् । अवच्छेदकावच्छेदेनानुमितिसम्भवोपि बोध्य सामानाधिकरण्यमात्रविषयकसिद्धेस्तत्राप्रतिबन्धकत्वादिति दिक् । नन्वयं घट इति प्रतीते परमा-

प्रतिबन्धकत्वात्तद्दशायामप्रत्यक्षत्वमात्रं तस्य न तु स्वाभाविकमप्रत्यक्षत्वमिति भावः। उत्पन्नत्वादिति। क्षणभङ्गवादिनां मते परमाणूनामुत्पत्तिस्वीकारादितिभावः। अन्यथा अदृश्यस्य दृश्योत्पादकत्वे। तत्र तोदृशदहनोत्पत्तिस्थले। तदन्तःपतिभिः अतितप्ततैलान्तःपातिभि। स्वभावात् कारणनैरपेक्ष्यात्। उद्भूतरूपादीति। आदिना लोकादिपरिग्रहः। तदभावे, मह-

णुपुजविषयकत्वे मृत्पिण्डेपि तथा प्रतीत्यापत्तिस्तत्रापि तत्सत्वादित्यतस्तद्व्याचष्टे। विलक्षणेति। सस्थान सयोग। समूहस्यैकत्वादिति। समूहशब्दार्थोत्र तावद्धान्यनिष्ठसख्याविशेष एव न तु तद्विशिष्टधान्यानि तत्रैकत्वाभावात् प्रत्येकमेकत्वसत्वेपि राशिपदप्रयोगानुपपत्तेरिति ध्येयम्। सयोगविशेषस्येति। एकधान्यसयुक्तापरधान्यसयुक्तान्यधान्यप्रतियोगिकसयोगस्यैवेत्यर्थ। न सम्भवतीति। अन्यथा पिशाचादीनामपि परस्परसंयुक्तानाप्रत्यक्षत्वापत्तेरिति भाव। ननु तस्यैवेत्यस्य दूरस्थकेशस्यैवेत्यर्थकत्वएवकारासङ्गतिः सन्निधाने घटादेरपि प्रत्यक्षत्वादत आह। एवकाकारश्चेति। ननु अदृश्यपरमाणुपुञ्जाददृश्यपरमाणुपुञ्जोत्पत्तिर्मूलोक्ता न सङ्गच्छते परमाणूना नित्यत्वादित्याशङ्का निराकुरुते। क्षणभङ्गेति। तथाहि तेषा प्रयोग यत्सत्तत्क्षणिक दीपसन्ततिवदिति भाव। अदृश्यस्य दृश्यानुपादात्वादिति मूलं तत्र यद्यप्युपादानपद न कारणार्थक सम्भवति स्वमतेप्यदृश्यादृष्टस्य दृश्यघटादिकारणत्वान्नापि समवायिकारणार्थक सम्भवति अदृश्यपरमाणौ दृश्यपरमाणुसमवायिकारणताया अन्यैरप्यनङ्गीकारात् समवायेन परमाणौ परमाणोर्वृत्तित्वाङ्गीकारे परमाणोरेव सावयवत्वापत्त्या ऽवयविनिराकरणानुपपत्ते। नापि प्रकृत्यर्थक प्रकृतित्व हि दध्नो दुग्धादौ स्वजनकनाशप्रतियोगित्व तच्च न तेषा मते पपमाणुषु सम्भवति क्षणभगवादिना तेषा पूर्वपूर्वव्यक्तित एवोत्तरोत्तरव्यक्तेरुत्पादस्यानुमततयान्ते नाशात्क्षणव्यवधानस्या तैरनङ्गीकारातिति महदसमञ्जस तथापि त्वन्मतइत्यादि पूरणन्नानुपपत्ति तन्मते पूर्वव्यक्तिमात्रस्यैवोत्तरव्यक्तिहेतुतया ऽदृष्टादे कारणतानभ्युपगमेनोपादानपदस्य कारणमात्रार्थकत्वे क्षतिविरहादिति ध्येयम्। कारणनैरपेक्ष्यादिति। तथा च त्वन्मतेतीन्द्रियत्वम्प्रत्यक्षत्वञ्च स्वाभाविकमित्यतीन्द्रियस्यैन्द्रियकपदार्थोत्पादकत्वे चक्षूरूपादौ कदा चिद्दृश्यत्वमापादितम्मन्मते तु कारणबलात् त्र्यणुकस्य प्रत्यक्षत्वेपि तदभावात् द्व्यणुकस्यातिन्द्रियत्वसम्भवाददृश्यस्य दृश्यकारणत्वेपि नक्षतिरिति भाव। विलक्षणसयोगेति। विजातीयसयोगेत्यर्थ। तच्च वैजात्य चक्षु पिशाचादिसयोगव्या-

त्वोद्भूतरूपाद्यभावे,तदभावात्, महत्त्वाभावादित्यर्थः । अत्र नास्तिकम-तानुयायिनः परस्परविभक्तपरमाणूनां महत्त्वाभावादप्रत्यक्षत्वेपि परस्पर-संयुक्तानां पुञ्जात्मनां तेषां प्रत्यक्षे बाधकाभावः। नच महत्त्वाभाव एव बा-धकः,परस्परविलक्षणसंयोगरूपस्यैव महत्त्वस्य प्रत्यक्षजनकत्वात् । नच प-रमाणूनां नित्यत्वाद् घटादावुत्पत्तिनाशप्रतीत्यनुपपत्तिरिति वाच्यं तन्मते पदार्थमात्रस्यैव क्षणिकत्वात्परमाणूनामुत्पातिनाशयोः स्वीकारात् ।नच पर-माणुपुञ्जेषु घटत्वाङ्गीकारे कपालाद् घट इति प्रतीत्यनुपपत्तिः परमाणूनां कपालजन्यत्वाभावादिति वाच्यं,तन्मते कपालस्यापि परमाणुपुञ्जरूपत-या घटरूपपरमाणुपुञ्जेषु कपालरूपपुञ्जजन्यत्वस्वीकारात् पुञ्जात्पुञ्जो-त्पत्तिरिति तेषां सिद्धान्तादित्याहुः । तन्न। घट इत्यादिप्रतीतिविषयताया अनेकपरमाणुषु कल्पने गौरवादित्यवयवातिरिक्तावयविसिद्धिरिति दिक् । मेरुसर्षपयोरिति । अपिशब्दः साम्यप्रसङ्ग इत्युत्तरं सम्बध्यते तेन च द्व्य-णुकस्य सावयवारब्धत्वे महत्त्वापत्तिः समुच्चीतये साम्यं परिमाणतारत-

वृत्तमेवाङ्गीकरणीयमतो न तेषां परस्परसंयोगेन प्रत्यक्षत्वापत्तिरिति भावः । एवका-रेण तदतिरिक्तमहत्वास्वीकारः सूचितः अवयविमात्रस्यैवानङ्गीकारादाकाशकालाद्य-प्रत्यक्षपदार्थानामप्यनङ्गीकाराच्च तन्महत्वे ऽव्याप्त्यसम्भवादिति ध्येयम् । उत्पत्ति-नाशयो स्वीकारादिति । न चैव प्रतिक्षणं घटादावुत्पत्तिविनाशप्रत्यक्षापत्तिरिति वाच्यम् । घटधाराया दीपकधारावच्छिन्नत्वेन तत्प्रत्यक्षासम्भवात् प्रत्यक्षपुंजसजा-तीयपुंजान्तरपूर्वत्वाभावे नाशस्य तादृशपुंजान्तरानुत्तरत्वे चोत्पत्ते प्रत्यक्षत्वसम्भवादिति भाव ।सिद्धान्तादिति।कपालरूपपुंजद्वयाद्घटरूपैकपुंजोत्पत्तिरिति सिद्धान्तादित्यर्थ । दिगिति। त्र्यणुक एवावयवधाराया विश्रान्तिरिति दीधितिकारमते पुंजकस्य केशस-मूहवत् प्रत्यक्षत्वसम्भवेपि नानात्र्यणुकानां तादृशप्रतीतिविषयत्वकल्पने गौरवादेवा-तिरिक्तावयवसिद्धिरिति सूचितम् । महत्वापत्तिरिति । अपकृष्टमहत्वं प्रति स्वाश्र-यसमवेतसमवेतत्वसम्बन्धेन सङ्ख्यायाः कारणत्वादिति भावः । करणीभूताया इति । परमाणूत्कर्षापकर्षप्रयोजिकाया इत्यर्थः । साम्यादिति । साम्यमत्र उभयावयवनि-ष्ठाभावप्रतियोगित्वमेव न त्वेकजातीयत्वमवयवधाराया अविश्रान्तत्वे तद्गतसङ्ख्याया एवासिद्धेरिति ध्येयम् । संयोगविशेषादिति ।मुष्टिपरिमिततूलस्य यथा प्रचयविशेषेण परिमाणतारतम्यमनुभवसिद्धं तथा मेरोरवयवेषु अत्यन्तशिथिलसंयोगात् मेरुपरिमा-

अदृश्यस्य दृश्यानुपादानत्वात् अन्यथा चक्षुरुष्मादिसन्ततेः कदा चिद् दृश्यत्वप्रसङ्गात्। नचातितप्ततैलादौ कथमदृश्यदहनसन्ततेर्दृश्यदहनोत्पत्तिरिति वाच्यम्। तत्र तदन्तःपातिभिर्दृश्यदहनावयवैः स्थूलदहनोत्पत्तेरुपगमात्। न चादृश्येन द्व्यणुकेन कथं दृश्यत्रसरेणोरुत्पतिरिति वाच्यं, यतो न दृश्यत्वमदृश्यत्वं वा कस्य चित्स्वभावादाचक्ष्महे किंतु महत्त्वोद्भूतरूपादिकारणसमुदायवतो दृश्यत्वम् तदभावे चादृश्यत्वम् । तथा च त्रसरेणोर्महत्त्वात्प्रत्यक्षत्वं न तु द्व्यणुकादेस्तदभावात् न हि त्वन्मतेपि सम्भवतीदं परमाणौ महत्त्वाभावात्। इत्थं चावयविसिद्धौ तेषामुत्पादविनाशयोः प्रत्यक्षसिद्धत्वादनित्यत्वं तेषां चावयवावयवधाराया अनन्तत्वे मेरुसर्षपयोरपि साम्यप्रसङ्गः अतः क-

म्याभावः परिमाणकारणीभूताया अवयवसङ्ख्याया उभयत्र साम्यादिति भावः। नच मेर्ववयवानां सर्षपतुल्यपरिमाणवत्त्वं न तु सर्षपावयवानां सर्षपतुल्यपरिमाणवत्त्वमित्यवयवपरिमाणविशेषाद्विशेष इति वाच्यं मेर्ववयवसर्षपावयवयोरप्यनन्तावयवत्वेन तत्परिमाणतारतम्याभावस्याप्या-

गस्योत्कर्षः सर्षपावयवेषु च किञ्चिच्छिथिलसंयोगत्तत्परिमाणस्यापकर्ष इति भावः। सङ्ख्याविशेषनियम्यत्वेनेति। यद्यप्यवयवाना सङ्ख्यासाम्येपि प्रचयविशेषेण परिमाणतारतम्यमनुभूयते तथाप्यसंङ्ख्यावयवेषु दृढतरसंयोगेनापि परिमाणापकर्षसम्भव इत्यत्र तात्पर्यम् । वस्तुतो मेरोरवयवेषु सर्षपावयवापेक्षयोत्कृष्टप्रचयाङ्गीकारे सर्वपापेक्षया मेरोर्मार्दवापत्तिरेव बाधिकेति विभावनीयम् । ननु ध्वंसस्यासमवेतकार्यस्य सिद्धान्तिभिरप्युत्पदाङ्गीकारादापत्तिरियमसङ्गतेत्यत आह । असमवेतभावेति । मह्ले

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

चिद्विश्रमो वाच्यः यत्र तु विश्रमस्तस्यानित्यत्वे ऽसवेतकार्योत्पत्तिप्रसङ्गात्तस्य नित्यत्वम् । महत्परिमाणतारतम्यस्य गगनादौ विश्रान्तत्वमिवाणुपरिमाणतारतम्यस्यापि कचिद्विश्रान्तत्वमस्तीति तस्य परमाणुत्वसिद्धिः। न च त्रसरेणावेव विश्रमोऽस्त्विति वाच्यं, त्रसरेणुः सावयवः चाक्षुषद्रव्यत्वाद् घटवदित्यनुमानेन तदवयवसिद्धौ त्रसरेणोरवयवाः सावयवाः महदारम्भकत्वात् कपालवदित्यनुमा-

पादनीयत्वात्। नन्‍ ।मेरुसर्षपयोरवयवगतप्रचयाख्यसंयोगविशेषात्तद्विशेष इति वाच्यं,प्रचयविशेषस्यापि सङ्ख्याविशेषनियम्यत्वेन सङ्ख्याविशेषाभावे तद्विशेषानुपपत्तेरिति। ननु तथापि विश्रमाश्रयस्य नित्यत्वे मानाभाव इत्यत आह। यत्र त्विति। असमवेतेति । असमवेतकार्योत्पत्तिप्रसङ्ग इत्यर्थः । ननु तस्य नित्यत्वसिद्धावप्यणुत्वे किं मानमित्यत आह । महत्परिमाणेति । चाक्षुषद्रव्यत्वादिति । अत्रात्मनि व्यभिचारवारणाय चाक्षुषपदम् । घटाभावे व्यभिचारवारणाय द्रव्यपदम् । तदवयवसिद्धाविति । त्रसरेण्ववयवसिद्धावित्यर्थः । तदसिद्धेरिति। अवयवधाराया असिद्धेरित्यर्थः। अत्र न-

ऽनेकद्रव्यवत्वस्येति । स्वसमवेतसमवेतत्वसम्बन्धेन नानाद्रव्यवत्वस्येत्यर्थः । ननु समवेतत्वसम्बन्धेन तथात्वे तदर्थस्तथापि परमाणुसाधनानुमानस्याप्रयोजकत्वशङ्काया अनिवृत्तिरिति ध्येयम् । परपर्येति । घटो द्रव्यमित्यादिप्रतीतौ स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन घटत्वभानमित्यर्थः । आहुरित्यनेन विलक्षणसंयोगविशिष्टत्र्यणुकपुञ्ज एव घटत्वाङ्गीकारे नैष दोष इत्यस्वरसः सूचितः । प्रमाणाभावेनेति। तादृशद्रव्ये इति शेषः । त्र्यणुकस्य प्रत्यक्षसिद्धतया तदन्यथानुपपत्त्या द्व्यणुकसिद्धसम्भवेऽपि परमाणुत्रयारब्धद्रव्यादेः सिद्ध्यसम्भवादिति भावः । लाघवादिति । न चैव तस्य त्र्यणुकपदवाच्यत्वानुपपत्तिरिति वाच्यम् । अप्रत्यक्षद्व्यणुकवासनावासितैरेव तथा व्यवस्थीयमानत्वात्। जालसूर्यमरीचिस्थं यत्सूक्ष्मं दृश्यते रजः।प्रथमन्तत्प्रमाणाना त्रस-

नेन तदवयवसिद्धेः । नचेदमप्रयोजकं, अपकृष्टमहत्वं प्रत्यनेकद्रव्यत्वस्य प्रयोजकत्वात् । नचैवं क्रमेण तदवयवधारापि

ध्याः त्रसरेणोरवयवाः सावयवा इत्याद्यनुमानयोरुक्तयोरप्रयोजकत्वेन त्रुटावेव विश्रमः । नच चाक्षुषं प्रति महत्त्वं कारणं तथा च त्रुटौ महत्त्वमावश्यकं तच्चावयवसङ्ख्याजन्यमिति अवयवं विना नोत्पद्यते इत्यनुकूलतर्कसत्वान्नाप्रयोजकत्वं द्व्यणुकसाधकानुमानस्येति वाच्यं, त्रसरेणुमहत्त्वस्य नित्यत्वस्वीकारेणोक्ततर्कानवतारात् । नचाणुव्यवहारस्याणुपरिमाणनिबन्धनतया तदाश्रयद्रव्यासिद्धिरावश्यकीति वाच्यं, तस्यापकृष्टपरिमाणनिबन्धनत्वात् महत्त्वेपि महत्तमादणुव्यवहारात् । नचैवं त्रसरेणुपुञ्ज एवास्त्ववयवीति वाच्यं, विशकलितेष्वपि तेषु घट इत्यादिप्रत्ययप्रसङ्गात् । नच तत्संयोगवृत्त्येव घटत्वं घटो द्रव्यमित्यादिप्रतीतौ च परम्परया तद्भानमिति वाच्यं, सम्भवति साक्षात्सम्बन्धविषयत्वे परम्परासम्बन्धविषयत्वकल्पने गौरवादित्याहुः । ननु परमाणुत्रयेण कुतो न द्रव्यान्तरोत्पत्तिः परमाणुद्वयेन द्व्यणुकवत् । एवं द्व्यणुकद्वयेन द्रव्यान्तरोत्पत्त्यापत्तिस्त्रिभिर्द्व्यणुकैः त्र्यणुकवादिति चेन्न । प्रमाणाभावेन तादृशद्रव्यासिद्धौ परमाणुत्रये द्व्यणुकद्वये च द्रव्यारम्भकसंयोगाकल्पनात् । अत्रेदं चिन्त्यम् । त्रिभिः परमाणुभिरेव त्र्यणुकमस्तु परमाणुभ्यामनारम्भस्तु सिद्धान्तिनां द्व्यणुकाभ्यामनारम्भइव मानाभावात् फलबलेन त्रयाणामेव युगपद्द्रव्यारम्भकसंयोगकल्पनात् । वस्तुतो गवाक्षरन्ध्रे दृश्यमानानां त्र्यणुकत्वमेव युक्तमणुद्वयारब्धत्वे लाघवादिति । मूलस्थस्य देहमिन्द्रियं विषयस्तथेत्यस्य

रेणुरिति स्मृत इति स्मृतौ त्रसरेणुपदस्यैव प्रयोगात् तत्पदञ्च मण्डपादिपदवत्केवलरूढमेव । यद्वा त्रिभिस्सहितो रेणुस्त्रसरेणुः सहितलोप आर्ष इत्येव तत्रास्तु व्युत्पत्तिरिति भाव । एतदपेक्षयापि त्र्यणुकानित्यतायामेव लाघवपरमाण्वादिकल्पने गौरवादिति ध्येयम् । हेतुपरत्व कार्यपरत्वपरमणोर्विषयत्वेपि विषयस्तथेत्यस्य जन्यविषयार्थकतया परमाणोस्तथात्वन्नास्त्येव अत एव कारिकायामग्रेपि विषयो द्व्यणुकादिस्तु ब्रह्मा-

सिद्ध्येदिति वाच्यं, अनवस्थाभयेन तदसिद्धेरिति । सा चेति । सा कार्यरूपा पृथिवी त्रिविधा । शरीरेन्द्रियविषयभेदादित्यर्थः । तत्र देहमुदाहरति योनिजादीति । योनिजमयोनिजं चेत्यर्थः । योनिजमपि द्विविधं जरायुजमण्डजं चेति । जरायुजं मानुषादीनाम् । अण्डजं सर्पादीनाम् । अयोनिजं स्वेदजोद्भिज्जादिकं । स्वेदजाः कृमिदंशाद्याः । उद्भि-

---

त्रैविध्ये हेतुपरत्वं सूचयितुमर्थमाह । सा कार्यरूपेति । योनिजं शुक्रशोणितयोः परस्परमेलनजन्यं तद्भिन्नमयोनिजम् । जरायुजमिति । गर्भवेष्टकचर्मपुटकं जरायुः मानुषादीनामित्यादिना पशुमृगादीनां परिग्रहः । सर्पादीनामित्यादिना विहङ्गपरिग्रहः । स्वेदजमुदाहरति । कृमिदंशाद्या इति । तच्छरीराणामुत्पत्तेरधर्मविशेषसहितेभ्यो ऽणुभ्य एव स्वीकारादिति भावः । उद्भिज्जादिकमित्यादिना देवादिशरीरपरिग्रहः तच्छरीराणामुत्पत्तेर्द्धर्मविशेषसहितेभ्यो ऽणुभ्य एव स्वीकारादिति भावः । तेषामयोनिजत्वे त्वागम एव "ब्रह्मणो मानसा मन्वादयः पुत्रा" इत्यादिः प्रमाणं "योनि विना न शरीरमि" त्येवंविधागमे च योनिपदं कारणमात्रपर शरीरपदं मनुष्यदेहपरं वा । गन्धादीत्यादिना शुक्लेतररूपपरिग्रहः । क्लेण्डान्त इत्येव वक्ष्यतीति भाव । योनिजमित्यस्य योनिद्वारा निर्गतमित्यर्थकत्वे कदा चित्स्वेदजस्यापि योनिद्वारा निर्गमसम्भवादतिव्याप्तिरित्याशङ्कापरिहाराय व्याचष्टे । शुक्रेति । पशुमृगादीनामिति । यद्यपि पशुपदस्य लोमवल्लाङ्गूलवद्वाचकतया तेनैव मृगसङ्ग्रहे पृथग् मृगोपादानव्यर्थन्तथापि गोबलीवर्दन्यायेन लाङ्गूलरहितस्यापि सम्भवाभिप्रायेण वा तदुपादानमिति बोध्यम् । विहङ्गमादीत्यादिना वल्लीप्रभृतीनाम्परिग्रह । ननु क्रिम्यादीनामपि शरीर शुक्रशोणितमेलनजमेव शरीरमात्रस्य तथात्वादित्याशङ्कायामाह । तच्छरीराणामिति । तेषामिति । देवादिशरीराणामित्यर्थ न तु क्रिम्यादिशरीराणामित्यर्थ । उत्तरत्र वक्ष्यमाणप्रमाणस्य तेषामयोनिजत्वे सत्त्वादिति ध्येयम् । योनिं विनेति । शुक्रशोणितमेलन विनेत्यर्थ । कारणमात्रपरमिति । नन्वेव कार्य्यमात्रस्यैव कारण विना ऽसम्भवाच्छरीरमात्रस्य

ज्जास्तरुगुल्माद्याः । नारकीणां शरीरमप्ययोजिनम् । नच मानुषादिशरीराणां पार्थिवत्वे किं मानमिति वाच्यं गन्धादिमत्वस्यैव प्रमाणत्वात् । नच क्लेदोष्मादेरुपलम्भादाप्यत्वादिकमपि स्यादिति वाच्यं, तथा सति जलत्वपृथिवीत्वादिना सङ्करप्रसङ्गात् । नच तर्हि जलीयत्वादिकमेवास्तु न तु पार्थिवत्वमिति वाच्यं, क्लेदादीनां विनाशेऽपि शरीरत्वेन प्रत्यभिज्ञानाद् गन्धाद्युपलब्धेश्च पृथिवीत्वसिद्धेः तेन पार्थिवा-

---

दोष्मादेरित्यादिना व्यूहावकाशपरिग्रहः । क्लेदः क्षरणं स्वेद इति यावत् । उष्मा पाकः औष्ण्यमिति यावत् तच्च शरीरसम्बन्धेन पुष्पादौ रूपादिपरावृत्त्यानुमीयते अनुष्णात्तदनुत्पत्तेः व्यूहः क्रिया अवकाशो मुखादावन्नादिगत्यप्रतिबन्धः । ननु कथं तर्हि शरीरे पाञ्चभौतिकत्वव्यवहार इत्यत आह । तेनेति । शरीरस्य पार्थिवत्वसाधनेनेत्यर्थः एवं च शरीरे पाञ्चभौतिकत्वव्यवहारो न पञ्चभूतोपादानकत्वनिबन्धनः किं तु तज्जन्यत्वनिबन्धनस्तत्राप्येकैकस्योपादानत्वं चतुर्णां निमित्तत्वमिति विवेकः । किं तु चेष्टेति । चेष्टात्वं जातिविशेषश्चेष्टतइति प्रत्यक्षासिद्ध । नच शरीरत्वमे-

कारण विनानुपपत्तिकथन न युज्यते इत्याशङ्कायामाह । शरीरपदमिति । अत्र मनुष्यपद पश्वादीनामप्युपलक्षकम् । ननु मानुषादिशरीरे पृथिवीत्वसाधनाय मूले गन्धादिमत्वादिति हेतुरुपन्यस्तस्तत्र हेतावादिपदव्यर्थ केवलगन्धस्यैव पृथिवीत्वाव्यभिचारित्वात् । न चादिपद हेत्वन्तरसूचनायेति वाच्यम् । गुणान्तरस्यैव पृथिवीत्वव्यभिचारित्वेन तदभावादित्यत आह । गन्धादीत्यादिनेति । तथा च नीलादिहेत्वन्तरसूचनायैवादिपदमिति भाव । शरीरस्याद्रवत्वेन क्षरणासम्भवादाह । स्वेद इतीति । ननु पाको रूपपरावर्त्तकतेजस्संयोग स च पृथिवीत्वस्यैव साधको न तु तेजस्त्वस्यैव पृथिवीभिन्ने पाकानङ्गीकारादत आह । औष्ण्यमितीति । उष्णमास्पर्श इत्यर्थ । व्यूह क्रियेति । यद्यपि क्रियावत्व न वायुत्वसाधक तस्य पञ्चद्रव्यसाधारणत्वात् तथापि वायोरेव सदा गतिमत्त्वेन क्रियापदस्यात्र सर्वदा क्रियावत्त्वा-

दिशरीरे जलादीनां निमित्तत्वमात्रं बोध्यम् । शरीरत्वं न जातिः पृथिवीत्वादिना साङ्कर्यात् । किं तु चेष्टाश्रयत्वं,वृक्षादीनापि चेष्टाश्रयत्वान्नाव्याप्तिः । नच वृक्षादेः शरीरत्वे किं मानमिति वाच्यं, आध्यात्मिकवायुसम्बन्धस्य प्रमाणत्वात् । तत्रैव किं मानमिति चेत्, भग्न-

---

व पृथिवीत्वादिव्याप्यजातिः चेष्टात्वं तु तत्तत्क्रियात्वमिति वाच्यं, पृथिवीत्वादिना सङ्करेण पृथिवीत्वादिव्याप्यानेकशरीरत्वकल्पने गौरवात् । आध्यात्मिकेति । आध्यात्मिकवायुः प्राणाख्यः । तत्रैवेति । भग्नक्षतेति । भग्नक्षतयोर्विभागविशेषविश्लिष्टावयवयोः संरोहणादिकं, आदिना वृद्धिसङ्ग्रहः । वृद्धिश्चावयवोपचयः । तदुन्नयनादिति । आध्यात्मिकवायुसम्बन्धानुमितेः । ननु भग्नक्षतसंरोहणादिहेतुगतवायोः प्राणत्वे प्रमाणाभाव इति चेन्न "नर्मदातीरसञ्जाताः सरलार्जुनपादपाः । नर्मदातोयसंस्पर्शात्ते यान्ति परमां गतिम् । गुरु हुंकृत्य तुंकृत्य विप्रं निर्जित्य वादतः । श्मशाने जायते वृक्षः कङ्कगृध्रोपसेवितः" इत्यागमस्यैव तत्र मानत्वात् । अन्त्यावयवित्वेनेति । द्रव्यानारम्भकद्रव्यत्वेनेत्यर्थः । मृतशरीरे चेष्टाया अभावेनाव्याप्तेराह । अथ वेति । घटत्वमादाय घटेतिव्याप्ति-

---

र्धकतया न वायुत्वसाधनानुपपत्ति । न च सुषुप्तिदशायां शरीरेपि क्रियाविरहात्स्वरूपासिद्धिरिति वाच्यम् । तदानीमपि श्वासादिप्रयुक्तक्रियासत्वादिति भाव । चतुर्णामिति । यद्यपि जलपरमाण्वादिसंयुक्तपार्थिवपरमाणुष्वेव घट इव शरीरमुत्पद्यतइति वाय्वन्तत्रयाणां तत्र कारणत्वं जलसम्बन्धाभावे सश्लेषाभावेनावयव्यनुत्पादादुष्णस्पर्शसंवेदागत्यभावापत्त्या च जलादीनां कारणतासम्भवादाकाशसंयोगस्याव्यावर्त्तकतया कथं तस्य कारणत्वं तथापि त्रिविधपाषाणादौ भेदादीनामनुत्पत्त्याऽवकाशविधया ऽऽकाशस्य शरीरकारणत्वमिति मन्तव्यम् । विवेक इति । भेद इत्यर्थ । न चेति । विनिगमनाविरहेणेति शेष ।तत्क्रियात्वं शरीरसमवेतक्रियात्वम् । सङ्करेणेति ।पृथिवीत्वं विहाय शरीरत्वं जलशरीरादौ शरीरत्वं विहाय पृथिवीत्वस्य घटादौ उभयोश्च मानुषादिशरीरे सत्वेनेत्यर्थ । उपचय आधिक्यम् । तत्रेति । तादृशवायो प्रमाणत्वइत्यर्थः । मानत्वादिति । धर्मविशेषेणोत्तमगतिप्राप्तेर्वृक्षस्य

क्षतसंरोहणादिना तदुन्नयनात् यदि हस्तादौ शरीरव्यवहारो न भवति तदान्त्यावयवित्वेन विशेषणीयम् । नच यत्र शरीरे चेष्टा न जाता तत्राव्याप्तिरिति वाच्यं,तादृशे प्रमाणाभावात् । अथ वा चेष्टावदन्त्यावयविवृत्तिद्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्वं अन्त्यावयविमात्रवृत्तिचेष्टावद्वृत्तिजातिमत्वं वा तत् मानुषत्वचैत्रत्वादिजातिमादाय लक्षणसमन्वयः।न च नृसिं-

---

वारणाय चेष्टावदिति । हस्तादावतिव्याप्तिवारणायान्त्यावयवीति । नच हस्तत्वादिकं न जातिः पृथिवीत्वादिना सङ्करादिति वाच्यं, पृथिवीत्वादिव्यप्यनानाहस्तत्वाद्यङ्गीकारात् पृथिवीत्वरूपतादृशजातिमति घटादावतिव्याप्तिरतो लक्षणान्तरमाह । अन्त्यावयवीति । अन्त्यावयविमात्रवृत्तिरित्यनेन द्रव्यजातिव्युदासः चेष्टावद्वृत्तिरित्यनेन घटत्वादिव्युदासः चेष्टा च हिताहितप्राप्तिपरिहारार्था क्रिया ग्राह्या न तु स्पन्दनमात्रं ग्राह्यम्, घटादावपि सत्वात् ! ननु देवत्वजातिमादाय लक्षणसमन्वय इत्यत आह ।जलीयेति । देवत्वस्यापीति । अपिना नृसिंहत्वपरिग्रह ।जातित्वाभावादि-

---

जीवशरीरत्वमावश्यकन्तच्छरीरिजीवस्यैवोत्तमगतिप्राप्तिसम्भवात् जीवात्मनो भोगायतनयस्य च प्राणवत्वनियमादिति भाव । मृतशरीरइति । न च मृतशरीरेपि पूर्वं चेष्टासत्वात्कथमव्याप्तिर्नहि यदा यस्य चेष्टावत्व तदा यस्य शरीरत्वमिति कालघटित लक्षणमिति वाच्यम् । यत्र मरणानन्तर खण्डशरीरान्तरमुत्पन्न तत्राव्याप्तौ तात्पर्य्यात् न चेति । यद्यपि हस्तत्वस्य जातित्वाभावेपि पृथिवीत्वादिकमादायैवातिव्याप्ति ।प्रसज्यतएव तथापि पृथिवीत्वादिकमादायैतल्लक्षणे घटादावतिव्याप्तिर्वक्ष्यमाणतया तदादायाव्यावृत्तिप्रदर्शनमनुचितामीति हस्तत्वस्य साधनाय परिश्रम ।नन्वत्र शरीरलक्षणप्रविष्ट चेष्टात्व यदि शरीरक्रियानिष्ठजातिविशेषस्तदा मन्त्रादिमाहिम्ना नोदन विनापि यत्राचेतने घटादौ क्रियोत्पत्तिस्तत्रापि मन्त्रमहिम्ना घटश्चेष्टतइति प्रयोगात्तत्रापि तादृशजातेरङ्गीकरणीयतया घटत्वमादाय घटादावतिव्याप्ति यदि च शरीरक्रियात्व चेष्टात्वन्तदात्माश्रय इत्यतश्चेष्टात्वम्प्रकारान्तरेण निर्वक्ति । चेष्टात्वेति । परिहारार्थेति । अन्त्रेष्टत्वं स्वावच्छिन्नेच्छाविषयत्वमनिष्टत्व

हशरीरे कथं लक्षणसमन्वयः तत्र नृसिंहत्वस्यैकव्यक्तिवृत्तितया जातित्वाभावात् जलीयतैजसशरीरवृत्तितया देवत्वस्यापि जातित्वाभावादिति वाच्यं, कल्पभेदेन नृसिंहशरीरस्य नानात्वेन नृसिंहत्वजात्या लक्षणसमन्वयात् । इन्द्रियमिति । घ्राणेन्द्रियं पार्थिवमित्यर्थः । पार्थिवत्वं कथमिति चेदित्थम् ।

ति । जातिसाङ्कर्यादिति भावः । जातिसाङ्कर्यस्यादोषत्वे देवत्वशरीरत्वादेर्नानाजातित्वाङ्गीकारे वा देवत्वशरीरत्वजातिमादायैव लक्षणसमन्वय इति ध्येयम् । रूपादिषु मध्ये इति । रसगन्धस्पर्शा आदिपदार्थाः नवशरावगन्धव्यञ्जकजले मनसि च व्यभिचारवारणायैवकारः तद्दाने च सक्तुरसस्याप्यभिव्यञ्जकत्वान्न दोषः घ्राणेन्द्रिये गन्धत्वाभिव्यञ्जकत्वाद्धेत्वप्रसिद्धिवारणाय हेतौ मध्यान्तम् । नचासिद्धिवारकविशेषणं निरर्थकमिति वाच्यं, व्यभिचारज्ञानइव हेत्वप्रसिद्धावपि व्याप्तिज्ञानाभावे व्याप्तिग्रहौपयिकाप्रसिद्धिवारकविशेषणोपादानस्य सर्वसिद्धत्वात् । तदर्थत्वात् । हेतु-

---

त्वावच्छिन्नद्वेषविषयत्वं तेन घटादिक्रियाया अपि कस्य चिदिष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारानुकूलत्वसम्भवेपि न घटत्वादिकमादायातिव्याप्तिः तदर्थत्वञ्च तत्प्रयोजनकत्वं तदनुकूलत्वमिति यावत् । न च शरीरे कीदृशजातिमादाय लक्षणं सङ्गमनीयम् पृथिवीत्वादेरन्यथात्वादिति वाच्यम् । तत्र मनुष्यत्वाद्यनङ्गीकारादिति भावः । अपिनेति । नृसिंहत्वस्य जातित्वे बाधकमेकव्यक्तिकत्वन्तु साङ्कर्यमिति बोध्यम् । नवशरावेति । ननु रूपाद्यव्यञ्जकत्वं तत्प्रत्यक्षानुपधायकत्वम् । तच्च परकीयरूपाद्यव्यञ्जकगन्धव्यञ्जकजलव्यक्तावक्षतमेवेत्येवकारेण न तत्र व्यभिचारवारणमभ्भवः इत्याशयेनान्यत्र व्यभिचारवारकतां तस्य प्रदर्शयति । मनसि चेति । मध्यान्तमिति । एवकारेण गन्धभिन्नाद्यव्यञ्जकत्वं लभ्यते तच्च न गन्धत्वव्यञ्जकघ्राणेन्द्रियेप्यास्ते स्वरूपासिद्धिवारणाय मध्यान्तं तत्सहितैवकारेण च गन्धाभिन्नरूपाद्यन्यतमाव्यञ्जकत्वं लभ्यते अतो न गन्धत्वव्यञ्जकघ्राणेन्द्रियेपि स्वरूपासिद्धिरिति । भावः निरर्थकमिति । व्यभिचारावारकत्वादिति । व्याप्तिग्रहौपयिकेति । व्याप्तिग्रहानुकूलेत्यर्थः । व्यभिचारवारकविशेषणस्य हि हेतौ सार्थक्यं व्याप्तिग्रहानुकूलत्वप्रयुक्तमेव तथा च

घ्राणेन्द्रियं पार्थिवं रूपादिषु मध्ये गन्धस्यैवाभिव्यञ्जकत्वात् कुङ्कुमगन्धाभिव्यञ्जकगोघृतवत्। न च दृष्टान्ते स्वीयरूपादिव्यञ्जकत्वादसिद्धिरिति वाच्यं,परकीयरूपाद्यव्यञ्जकत्वस्य तदर्थत्वात्। न च नवशरावगन्धव्यञ्जकजले ऽनैकान्तिकत्वमिति वाच्यं,तस्य सक्तुरसाभिव्यञ्जकत्वात्। यद्वा परकीयेति

वाक्यघटकमध्यान्तपदसमभिव्याहृतैवकारार्थत्वात्। तथा च दृष्टान्ते स्वीयरूपादिव्यञ्जकघृतादावसिद्धिवारणाय परकीयत्व रूपादौ विशेषणं देयमिति भावः। तस्येति । नवशरावगन्धव्यञ्जकजलस्येत्यर्थः । नच येन नवशरावगन्धव्यञ्जकजलेन सक्तुरसो नाभिव्यञ्जितस्तत्र जलविशेषे ऽनैकान्तिक इति वाच्यं,परकीयरूपादिविषयकसाक्षात्कारस्वरूपायोग्यत्वस्य विवक्षितत्वान्नवशरावगन्धव्यञ्जकजलेपि रसव्यञ्जकतावच्छेदकजलत्वस्य सत्वादिति। परकीयेति विशेषणाप्रवेशे लाघवादाह । यद्वेति । तद्दाने दृष्टान्तमाह। वायूपनीतेति।इदमत्र बोध्यम्।रूपाद्यव्यञ्जकत्वे सतीत्यस्य हेतुत्रये तात्पर्य शब्दाव्यञ्जकत्वे सति गन्धव्यञ्जकत्वस्य नवशरावगन्धव्यञ्जकोदके व्यभिचारेण तत्र ग्रन्थकर्तुस्तात्पर्याभावात् तत्र हेतुषु रूपर-

मध्यान्तानुपादाने हेतोरेव क्वाप्यप्रसिद्ध्या व्याप्तिज्ञानासम्भवेन तस्याप्येतद्व्याप्तिग्रहानुकूलत्वान्न तद्वैयर्थ्यमिति भाव । नन्वत्र हेतौ शब्दाव्यञ्जकत्वप्रवेशो निरर्थक एव आदिपदेन रसगन्धस्पर्शाना ग्रहणेपि रसाव्यञ्जकत्वे सति गन्धव्यञ्जकत्वमात्रस्य हेतुतासम्भवेन रूपस्पर्शयोरव्यञ्जकत्वस्य हेतुघटकत्वे प्रयोजनाभाव इत्यस्वरसात्प्रकारान्तरेण तद्ग्रन्थतात्पर्य वक्तुमुपक्रमते। इदमत्रेति। हेतुत्रयइति। ननु रूपरसस्पर्शशब्दघटितत्वेन हेतोश्चातुर्विध्यान्त्रयइत्यसगतमत आह। शब्देति। कल्पान्तरेति! परकीयत्वादिघटितकल्पेत्यर्थ । तथा च तादृशजलस्यापि स्वीयस्पर्शव्यञ्जकत्वात् न तत्र तृतीयहेतौ व्यभिचार इति भाव। अपिशब्देन पूर्वोक्तलाघवसमुच्चय यद्वेत्यादिकल्पेप्येकत्र हेतौ रूपरसस्पर्शाना त्रयाणामुपादान व्यर्थमित्यभिप्रायेणाह। तत्रापीति। ननु मूले देहविषययोरेव निर्वचनादिन्द्रियत्वं जातिरेवेत्याशकन लभ्यंत नच न सम्भवतीत्याशङ्क्य समाधत्ते। इन्द्रियत्वमिति।

न देयम्, वायूपनीतसुरभिभागानां दृष्टान्तत्वसम्भवात्। न च घ्राणेन्द्रियसन्निकर्षस्य गन्धमात्राभिव्यञ्जकत्वात्तत्र व्यभिचार इति वाच्यं, द्रव्यत्वे सतीति विशेषणात्। विषयमाह, विषयइति । उपभोगसाधनं विषयः । सर्वमेव कार्यजातमदृष्टाधीनम् । यत्कार्यं यददृष्टाधीनं तत्तदुपभोगं साक्षात् परम्परया वा जनयत्येव । नहि बीजप्रयोजनाभ्यां विना कस्य

सस्पर्शानां परकीयत्वं विशेषणम्। नच प्रथमहेतौ नवशरावगन्धव्यञ्जकजले व्यभिचारः लुप्ताक्षरमसीनीलरूपव्यञ्जकत्वात् । नच तृतीयहेतौ तत्र व्यभिचारः एतदस्वरसेनापि यद्वेतिकल्पान्तरप्रणयनात् तत्रापि परकीयत्वविशेषणाघटितं हेतुत्रयमिति। तत्र घ्राणेन्द्रियसन्निकर्षे। इन्द्रियत्वं न जातिस्तेजस्त्वादिना साङ्कर्यात् किं तु शब्देतरेत्यादिना वक्ष्यमाणं बोध्यम् । ननु विषयत्वं न जातिः सामान्यादौ सत्वादतस्तल्लक्षणमाह । उपभोगेति । यद्यपि साक्षादुपभोगसाधनत्वं द्व्यणुकादावव्याप्तं साक्षात्परम्परासाधारणभोगसाधनत्वं परमाणावपीति द्व्यणुकादिब्रह्माण्डान्त इति ग्रन्थविरोधस्तथापि साक्षात्परम्परासाधारणभोगसाधनत्वं विवक्षित परमाणुरपि विषय एव कार्यरूपपृथिव्या एव त्रिप्रकारेण विभजनात्कार्यपृथिवीविषय एव द्व्यणुकेत्यादिना प्रदर्शित इति न तद्ग्रन्थविरोधः अत एवोक्त तदुपभोगं साक्षा-

---

उपभोगेतीति । सुखदुःखसाक्षात्कार उपभोगस्तत्साधनन्तत्प्रयोजक इत्यर्थ । तत्र घटादेरकारणत्वादिति ध्येयम्। कार्यरूपपृथिव्या इति । सा कार्यरूपात विवरणादिति भाव । प्रदर्शित इति । तत्रविषयइत्य जन्यविषयइत्यर्थकत्वादिति भाव । यद्यपि सेत्यस्य पृथिवीत्त्वावच्छिन्नपरत्वेपि न क्षति परमाणोरर्थहेत्वाद्यसम्भवेपि विषयतया त्रिविभागतर्गतत्वसम्भवात्तथापि सा चेत्यत्र चकारस्य जलादीनान्त्रैविध्यस्याग्रे वक्ष्यमाणतयाऽ र्थान्तरसमुच्चायकत्वासम्भवेनैवकारार्थकताया एव स्वीकरणीयतया तस्य च जलादीनामपि त्रिविधत्वेन पृथिव्यतिरिक्तत्रैविध्यव्यवच्छेदकत्वासम्भवेन साचेत्यस्य कार्यरूपाया एवेत्यर्थकताया आवश्यकत्वादितिभाव । सम्पातायाता

चिदुत्पत्तिरस्ति तेन द्व्यणुकादिब्रह्माण्डान्तं सर्वमेव विषयो भवति शरीरेन्द्रिययोर्विषयत्वेपि प्रकारान्तरेणोपन्यासः

त्परम्परया वा जनयत्येवेति । कार्यजातमित्यत्र जातपदं सम्पातादायातम् । अदृष्टाधीनमिति । अत्र कार्यमात्रं प्रत्यदृष्टस्य हेतुता न समवायसम्बन्धेन घटाद्यधिकरणे कपालादौ समवायेन तदभावाद्व्यभिचारात् । यत्तु स्वसमवायिसंयोगेनादृष्टं कार्यमात्रे हेतुरिति तन्न। शब्दरूपकार्याधिकरणे गगने ऽदृष्टसमवाय्यात्मसंयोगाभावेन व्यभिचारात् । परन्तु स्वसमवायि संयुक्तसंयोगेन तस्य हेतुता बोध्या । इदं तु बोध्यम् । अदृष्टस्य कार्यमात्रं प्रति हेतुता न साक्षात् नहि सामग्रीसमवधाने ऽदृष्टविलम्बेन कार्यविलम्बो दृष्टः येन तत्साक्षाद्धेतुः स्यात् परन्तु सामग्रीसम्पादकतया प्रायः परम्परयैव तदुपयोगः क चित्तु मेघसञ्चारादौ साक्षादेव तद्धेतुः अन्यथा सामग्रीसम्पादकत्वस्यैवानुपपत्तेरिति एतदर्थमेव साक्षात्परम्परासाधारणजन्यत्वबोधकमधीनपदमुपात्तम् । यददृष्टाधीनं यत्पुरुषीयादृष्टाधीनं तत्तत्का-

तमिति । सर्वमित्यनेनैवाशेषत्वलाभादिति भाव । नन्वदृष्टाधीनत्वमदृष्टजन्यत्वमेव तच्च न घटादिरूपकार्यस्य सम्भवतीत्याशङ्कते । अत्रेति । व्यभिचारादिति । इदमुपलक्षणम्, कालिकदिक्कृतविशेषणताभ्यान्तथात्वेपि तत्रैव व्यभिचारो बोध्य । बोध्येति । गगनेप्यणुसयुक्तपवनादिसयोगस्तत्त्वेन विभुद्वयसयोगानगीकारेपि तिविरहा भाव । अदृष्टजन्यमित्युपेक्ष्यादृष्टाधानमित्युक्तौ फल वक्तुमुपक्रमते । इदन्त्विति । स्यादिति । तदितरयावत्कारणसत्वे तदभावे तदभावे कार्यभावरूपव्यतिरेकहसचाराभावादिति भाव । तदुपयोगः । अदृष्टोपयोग । तज्जनकादृष्टाभावे तत्कारणानामेवानुपपत्तेरिति भाव । नन्वे वकार्यमात्रे ऽदृष्टस्याप्रयोजकत्वमेवेत्याशकामपाकरोति । क्व चिदिति । आदिनौत्पातिकभूकम्यादिपरिग्रह अन्यथा कार्यमात्रम्प्रत्येव तस्य काणत्वे सामग्रीसम्पत्तिरेकत्र सकलकारणतावच्छेदकावच्छिन्नसम्बन्धः । अनुपपत्तेरिति । सामग्रीसम्पातिरूपकार्यजनकत्वस्यैव सामग्रीसम्पादकतारूपत्वादिभाव ।त्रैविध्य विभाजकधर्मत्रयवत्वम् । परस्परासकीर्णव्याप्यधर्मणामेव विभाजकत्वादिति भाव । मूले प्रकारान्तरेणेत्यस्य विषयत्वभिन्नदेहत्वादिनेत्यर्थ । उपन्यास कथनम् । शिष्यबुद्धेर्वैशद्यार्थ देहत्वाद्यवातरधर्मविषयकत्वन्तत्प्रयोजक । य-

वर्णः शुक्लो रसस्पर्शौ
जले मधुरशीतलौ ।
स्नेहस्तत्र द्रवत्वं तु
सांसिद्धिकमुदाहृतम् ॥ ३९ ॥

शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थः । जलं निरूपयति । स्नेहसमवायिकारणतावच्छेदकतया जलत्वजातिसिद्धिः । यद्यपि स्नेहत्वं नित्यानित्यवृत्तितया न कार्यतावच्छेदकं तथापि जन्यस्नेहत्वं तथा बोध्यम् । अथ परणौ जलत्वं न स्यात् तत्र जन्यस्नेहाभावात् तस्य च नित्यस्य स्वरूपयोग्यत्वे फलाव-

---

र्थमित्यर्थः । तदुपभोगं तत्पुरुषस्योपभोगसाधनं, तेन द्व्यणुकादिकार्यस्य तत्तत्पुरुषस्योपभोगसाधनत्वेन । नन्वेवं सर्वस्यैव विषयत्वेन शरीरेन्द्रियभेदेन पृथिव्यास्त्रैविध्य न सिद्ध्येदित्यत आह । शरीरेन्द्रिययोरपीति । इति पृथिवीग्रन्थः ॥ जलत्वजातौ प्रमाणमाह। स्नेहेति । कारणतावच्छेदकतया धर्मसिद्धौ बाधकाभावात्तस्य जातित्वमिति भावः । नित्यवृत्तिधर्मस्य कार्यतावच्छेदकत्वाभावेन स्नेहत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वं न सम्भवतीति

द्यप्येतावता विभागव्याघातो न परिहृतस्तथापि प्रकृते विषयत्वस्य देहेन्द्रियातिरिक्तोपभोगसाधनत्वरूपस्य विभाजकतावच्छेदकत्वोपगमेन न विभागानुपपत्तिरिति मन्तव्यम् । इति पृथिवीग्रन्थ । ननु स्नेहजनकतावच्छेदकतया जलत्वसिद्धावपि न तस्य जातित्वसिद्धि शब्दादिकारणताया कारणतात्वस्य जात्यवच्छिन्नत्वव्यभिचारित्वेन हेतुना जलत्वावच्छिन्नत्वस्य साधनासम्भवादित्याशङ्कायामाह । बाधकाभावादिति । जातित्वइति शेष । व्यक्त्यभेदादिरूपजातिबाधकविरहादित्यर्थ । जातित्वमित्यस्याग्रे लाघवादिति शेष । एतेन कारणतावच्छेदकीभूत जलत्व शतिस्पर्शव-

श्यम्भावनियमादिति चेन्न, जन्यस्नेहजनकतावच्छेदिकाया जन्यजलत्वजातेः सिद्धौ तदवच्छिन्नजनकतावच्छेदकतया जलत्वजातिसिद्धिः।शुक्लरूपमेव जलस्येति दर्शयितुमुक्तंवर्णः

शङ्कते । यद्यपीति । तथा कार्यतावच्छेदकम् । वस्तुतस्तु नित्यसाधारणधर्मस्य कार्यतावच्छेदकत्वे दोषाभावात् जन्यपदं न देयमेव । ननु यथारण्यस्थदण्डादौ फलानुपधायके कारणतावच्छेदकतया दण्डत्वादिजातिस्तथात्रापि भविष्यतीत्यत आह । तस्येति । दण्डादेः स्वरूपयोग्यतायां न कापि क्षतिः । तस्यानित्यत्वेन फलोपधायकत्वाभावादिति भाव । जन्यजलत्वजातेः जन्यजलमात्रवृत्तिजातेः। तदवच्छिन्नेति ।जन्यजलत्वजात्यवच्छिन्नेत्यर्थः । नचैवं जलान्त्यावयविनि जलत्वं न स्यादिति वाच्यं, जलस्यान्त्यावयवित्वानुपगमात् । ननु जलत्वावच्छिन्नं प्रति समवायसम्बन्धेन स्नेहस्यैव कारणत्वमस्तु अतिरिक्तजातिकल्पनापेक्षया लाघवादिति चेन्न।जलत्वावच्छिन्नं प्रति स्नेहत्वेन कारणत्वं शीतस्पर्शत्वेन वेत्यत्र विनिगमनाविरहेणातिरिक्तजातिसिद्धेः क्लृप्तमादाय कल्पनीयेन विनिगमनाविरहाभावादिति । केचित्तु धूमादिकं प्रत्यार्द्रेन्धनादेः कारणत्वं निर्वि-

---

त्वमेव न जाति पदार्थान्तरकल्पने गौरवादिति प्रयुक्तम्।शीतत्वरूपजातिविशेषाणामनेकेषां कारणतावच्छेदकत्वे गौरवाल्लाघवेन शुद्धजलत्वजातेरेव कारणतावच्छेदकत्वौचित्त्यादिति ध्येयम् । दोषाभावादिति । कालविशेषावच्छेदेन स्वावच्छिन्नाभिकरणवृत्त्यभावप्रतियोगितानवच्छेदकजलत्वधर्मवत्त्वरूपकार्यताया स्नेहत्वे ऽनतिप्रसक्तत्वसम्भवादिति भाव । अत्रापीति । स्नेहानुपधायकपरमाणावपीत्यर्थ । भविष्यतीति । कारणतावच्छेदकजलत्ववत्तानि रावाधा भविष्यतीत्यर्थ । ननु जन्यजलत्व जन्यत्वाविशिष्टजलत्व विशिष्टञ्च न जातिरित्यत आह । अन्यजलमात्रेति। जलान्त्यावयविनि जलातरजननायोग्यजलावयाविनि न स्यादिति तादृशजले जनकतावच्छेदकजातिस्वीकारे तस्यायोग्यतैव न स्यादिति भाव । अनुपगमादिति । जलमात्रएव जलातरसयोगे न बृहज्जलजननयोग्यतासत्वादिति भाव । ननु जलत्वस्यापि ताभ्या विनिगमनाविरह इत्यत आह । क्लृप्तमिति । विनिगमनाविरहाभा-

शुक्ल इति । नतु शुक्लरूपवत्वं लक्षणम् । अथ वा नैमित्तिकद्रवत्व-वदवृत्तिरूपवद्वृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वम् । अभास्वरशुक्लेतररूपासमानाधिकरणरूपवद्वृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं वा तदर्थः । तेन स्फटिकादौ नातिव्याप्तिः । रसस्पर्शाविति । जलस्य मधुर एव रसः । शीत एव स्पर्शः । तिक्तर-

---

वादम्, आर्द्रत्वं च जलसंयुक्तत्व तथा च जलसंयुक्तेन्धनत्वेनेन्धनसंयुक्तजलत्वेन वा कारणतेत्यत्र विनिगमनाविरहाज्जलत्वेन्धनत्वयोः पार्थक्येन कारणतावच्छेदकतया जलत्वजातिसिद्धिरित्याहुः । पर तु स्थूलजलवृत्तिप्रत्यक्षसिद्धजलत्वरूपजात्यवच्छिन्नसमवायिकारणतावच्छेदकतया परमाणुसाधारणजलत्वजातिसिद्धिः कार्यतावच्छेदककारणतावच्छेदकयोरैक्यं क्षत्यभावात् नित्यसाधारणधर्मस्य कार्यतावच्छेदकत्वे दोषाभावाच्चेत्याहुः । नत्विति पृथिव्यादावतिव्याप्तेरिति शेषः । शुक्लरूपवत्त्वस्य लक्षणत्वेपि न क्षतिरित्याभिप्रेत्याह । अथ वेति । द्रव्यत्वव्याप्यवायुत्वजातिमादाय वायावतिव्याप्तिवारणाय रूपवद्वृत्तीति । यथा च वायुत्वं जातिस्तथाग्रे वक्ष्यते । पृथिवीत्वादिजातिमादाय पृथिव्यादावतिप्रसङ्गवारणाय नैमित्तिकद्रवत्ववदवृत्तीति । साक्षादिति पटत्वादिवारणाय-द्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यत्वं च द्रव्यत्वव्याप्याव्याप्यत्वमात्रं न तु द्रव्यत्वव्याप्यत्वस्यापि तत्रान्तर्भाव रूपवद्वृत्तित्वविशेषणेनैव रूपत्वादीनां

वादिति कल्पनीयस्य हि कारणतावच्छेदकत्वन्धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्ध कॢप्तस्य तु न तथात्वमिति विनिगमकस्यैव सत्वादिति भाव । निर्विवादमिति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यामित्यादि । पार्थक्येनेति । इद च वस्तुगतिमनुरुध्योक्तम् । आर्द्रेन्धनत्वेन धूमकारणत्वेपि कारणतावच्छेदककोटिप्रविष्टतयैव जलत्वसिद्धिसभवादित्यवधेयम । आहुरित्यस्वरसोद्भावन तद्बीज तु परमाणुरूपजलसंयोगस्य प्रयोजकत्वे मानाभावेन उक्तयुक्त्या परमाणौ जलत्वासिद्धेरिति परेत्वित्यादिक तु स्वानुमतमेव स्नेहत्वस्यैव जन्यतावच्छेदकत्वसम्भवेन जन्यत्वाप्रवेशेपि न क्षतिरित्यस्य स्वेनैव पूर्वमुक्तत्वादिति मन्तव्यम् । तत्रान्तर्भाव इति । नन द्रव्यत्वव्याप्यत्वमात्रस्य द्रव्यत्वमाप्य तत्या-

वारणात्तन्निवेशे प्रयोजनाभावात् । यद्यप्यवश्योपस्थितिकृद्द्रवत्वस्यैव रूपस्थाने प्रवेशो युक्तस्तेनापि वायुत्वादेर्वारणात् । एवं च द्रवत्ववद्वृत्तित्वाभावादेव पटत्वादीनां वारणसम्भवे द्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्येत्यपि न देयमिति लाघवम्, तथापि मूले वर्णः शुक्ल इत्यादिना रूपघटितलक्षणस्योक्तत्वात्तद्घटितलक्षणपरिष्कारे मूलविरोधः स्यादिति तथा न कृतमिति ध्येयम् । मूर्त्तत्वजात्यनभ्युपगमे न चेदं तेन जलत्वस्य द्रव्यत्वव्याप्यमूर्त्तत्वव्याप्यत्वेपि न क्षतिः जलघटान्यतरत्वमादाय घटादावतिव्याप्तिवारणाय जातीति । क्वचिच्छुक्लरूपवद्वृत्तीति पाठः । तत्र शुक्लपदं वा सम्पातादायातम् । एवमेव च व्यावृत्तिरभास्वरशुक्लेतररूपेत्यत्र रूपवद्वृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यपदर्बोबोध्या पृथिवीत्वमादाय पृथिव्यामतिव्याप्तिवारणायाभास्वरशुक्लेतररूपासमानाधिकरणेति, जलत्वस्य शुक्लरूपसामानाधिकरण्यादस-

---

प्यतारूपत्वे तथाविधरूपत्वमादाय रूपादावतिव्याप्तिरित्यत आह । रूपवदित्यादि । अवश्योपस्थितिकेति । नैमित्तिकद्रव्यत्ववदवृत्तित्वस्य पृथिवीत्वादिवारणायावश्यमुपात्ततया द्रवत्वस्यावश्योपस्थितिकत्वेन तत्परित्यज्यानुपस्थितरूपप्रवेशस्यानुचितत्वादिति भाव । रूपघटितेति । तत्र वर्णपदस्य रूपार्थकत्वादिति भाव । यद्यप्येवमपि मूले शुक्लपदस्याप्युपात्तत्वेन तस्य चोक्तलक्षणघटकतया मूलविरोधो दुर्वार एव तथापि शुक्लवद्वृत्तित्व रूपवद्वृत्तित्व वा प्रवेशनयिमित्यत्र विनिगमनाविरहेण लक्षणद्वये मूलतात्पर्यस्य विवक्षणीयतया न मूलविरोध इति भाव । एवमेवेत्यादि । एकस्मिन् क्षणे शुक्लरूपपदयोरघटकत्वेन परितोषान्मूले कारिकानुसारिलक्षान्तरमित्यवधेयम् । बोध्येति । वायुत्वमादायातिव्याप्तिवारणाय पटत्वादिकमादाय तद्वारणाय च रूवद्वृत्तित्वसाक्षाद्व्याप्यत्वयोः प्रवेश इत्यर्थ । न च पटे नीलादिरूपस्याप्यनुभवसिद्धतया समानाधिकरणात्तेनैव पटत्वादिवारणसम्भववात् । शखादावतिव्याप्तिवारणमेव साक्षात्पदप्रयोजनं तथाचैवमेवेति कीर्त्तनमसङ्गतमिति वाच्यम् । नीलपटादिस्थले नीलादिरूपन्न पटस्यापि तु नीलयुक्तद्रव्यान्तरस्यैवेति सिद्धान्तात् । क्लीबतैवेति । गुणे शुक्लादय पुंसीति कोशसत्वेपि शुक्ल रूपमित्यादिप्रयोगो यथा चिन्तामण्यादौ दृश्यते तथात्रापीत्यर्थ कोशस्य विशेष्यवाचकपदासमभिव्याहारस्थले एव प्रवृत्तिरिति भाव । द्रव्यत्वेत्यादिमूले शीतस्पर्शवत्वस्य जललक्षणत्वे क्वापि दोषाभावान्निरुक्तिर्न कृतेति मन्तव्यम् । शेषमिति । वायुत्वमादायातिव्याप्तिवारणाय

सवदवृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं तदर्थस्तेन शर्करादौ नातिव्याप्तिः । शीतेतरस्पर्शवदवृत्तिस्पर्शवद्वृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं तदर्थः । ननु शुक्लरूपमेवेति कुतः कालिन्दीजलादौ नीलिमोपलब्धेरिति चेन्न । नीलजनकतावच्छेदिकायाः पृथिवीत्वजातेरभावाज्जले नीलरूपासम्भवात् कालिन्दीजले नीलत्वप्रतीतिस्त्वाश्रयौपाधिकी अत एव वियति विक्षेपे धवलिमोपलब्धिः । अथ जले माधुर्ये किं मानम्,नहि प्रत्यक्षेण कोपि रसस्तत्रानुभूयते,नच नारिकेलादौमाधुर्यमुपलभ्यतएवेति वाच्यं,तस्या-

म्भव इति शुक्लेतरेति तेजस्त्वमादाय तेजस्यतिव्याप्तिवारणायाभास्वरेति । शीत एवेति । यद्यपि शीतं गुण इति कोशात् क्लीबतैवोचिता तथापि विशेष्यस्य स्पर्शशब्दस्य पुल्लिङ्गत्वात्पुलिङ्गतया निर्देशः शुक्लं रूपमित्यादौ शुक्लपदस्य क्लीबतयैवेति । द्रव्यत्वव्याप्या या पृथिवीत्वरूपा जातिस्तामादाय पृथिव्यामतिव्याप्तिवारणाय तिक्तावृत्तीति । तेजस्त्वादिजातिमादाय तेजआदावतिव्याप्तिवारणाय मधुरवद्वृत्तीति शेषं दर्शितदिशावसेयम् । शीतेतरेति । द्रव्यत्वरूपजातिमादायातिव्याप्तिवा-

मधुरवद्वृत्तीति शर्करात्वमादायातिव्याप्तिवारणाय साक्षाद्व्याप्येति जलशर्करोभयत्वमादाय तद्वारणाय जातीतिपदमिति भाव । उपष्टम्भकेति । कालिन्दीजलसंयुक्तेत्यर्थ । इद तु बोध्यम् । कालिन्दीजले नीलत्वप्रतीतावाश्रयोपाधित्व आश्रयविशेषसंयोगरूपदोषजन्यत्वमेव मूलग्रन्थकर्तुरभिप्रेत नतूक्तपरम्परासंसर्गकत्व तथासति जले नीलत्वस्येव पृथिवीत्वस्यापि प्रतीतिप्रसङ्गात् । न च त्वन्मतेपि तादृशदोषबलात्कुतो न पृथिवीत्वप्रत्यय इति वाच्यम् । स्फटिकादिस्वच्छद्रव्ये रक्तपटादिसंयोगबलाद्रक्तत्वप्रतीतिरेव न तु पटत्वप्रतीतिरिति सर्वानुभवसिद्धमिति पित्तादिदोषस्य

रणाय शीतेतरस्पर्शवदवृत्तीति । आत्मत्वादिकमादायात्मादावतिव्याप्ति वारणाय स्पर्शवद्वृत्तीति,शेषं पूर्ववत् । ननु जले नीलरूपाभावे कथं नीलरूपप्रतीतिरत आह । कालिन्दीति । स्वसमवायिसंयोगसम्बन्धेनोपष्टम्भकपार्थिवभागगतनीलरूपप्रतीतिः कालिन्दीजलादाविति भावः । अत एवेति । उपदर्शितसम्बन्धस्य जलं नीलमिति प्रतीतिनियामकत्वादेवेत्यर्थः । वियतीति । तदोपदर्शितसम्बन्धघटकसंयोगनाशादिति भावः । तत्र जले तस्य माधुर्यस्य अन्यथा आश्रयौपाधिकत्वाभावे व्यञ्जकत्वादित्युत्तरं हरीतकीभक्षणोत्तरं प्रत्यक्षेण माधुर्योपलम्भादिति पूरणीयम् । कल्पनागौरवादिति । अवयवरसाजन्यस्य पृथिवीरसस्याग्निसंयोगसाध्यत्वदर्शनादेतदनुरोधमात्रेण जलसंयोगस्यापि पृथिवीरसोत्पादकत्वस्वीकारे ऽतिरिक्तकार्यकारणभावस्य हरीतक्यां मधुररसस्य च कल्पने गौरवादिति भावः । नन्वस्तु जले मधुरो रसस्तथापि जम्बीरजलादौ प्रत्यक्षसिद्धस्याम्लरसस्यापि स्वीकारे बाधकाभाव इत्यत आह । पृथिवीत्वस्येति ।

पीतत्वमात्रभ्रान्तिजनकतामात्रकल्पनावदत्राप्यनुभवानुरोधेन नीलत्वभ्रान्तिजनकतामात्रस्यैव तादृशदोषे कल्पनीयत्वात् दोषविशेषजन्यत्वादेव विशेषदर्शिनामपि समवायेनैव नीलत्वभ्रान्ति नहि नीलो घटो नील जलमिति प्रतीत्योर्वैलक्षण्यमनुभवासिद्धमिति कश्चिदुपैतीति । हरीतकीभक्षणस्येत्यादिना हरीतकीभक्षणस्य जलरसव्यञ्जकत्वमुक्त मूले तत्र च हेतोरभिधानान्मूलस्य न्यूनतामाशङ्क्य हेतुम्पूरयति । व्यञ्जकत्त्वादीत्यादिना । हरीतक्यामिति । यद्यपि हरीतक्या मधुररसकल्पन सिद्धान्ते जले मधुररसकल्पनस्थानीयमिति गौरवात्तत्प्रदर्शनमनुचित तथापि प्रतिवादिनो मन्मते कार्यकारणभावस्यैकस्याधिक्य त्वन्मने जले मधुररसकल्पनस्थानीयमिति यद्युच्यते तदा जले ऽस्माक भवतो हरीतक्या मधुररसकल्पनस्थानीय कार्यकारणभावकल्पन त्वन्मते ऽधिकमेवेति सूचयितु तत्कीर्तनमिति ध्येयम् । अम्लजनकतावच्छेदकपृथिवीत्वस्य जले भावऽन्नाम्लादिमत्व जलस्येति मूलोक्त न सङ्गच्छते शर्करादौ मधुरजनकतावच्छेदकत्वेनापि पृथिवीत्वस्य क्लृप्ततया तदभावाज्जले मधुरस्पर्शाद्यभावप्रसङ्गादित्याशङ्कते । यद्यपीति । तत्र हरीतक्या अशक्यतयेत्यस्यानुभवानुरोधेनेत्यादि जलत्वेनेत्यस्य पृथिवीत्वेनेत्यादि । ननु जबीरगतरसस्य जले भान जलगतरसस्य जबीरे भान वेत्यत्र विनिगमकन्दुर्लभमित्याशङ्कायामाह । शुष्केपीति।

नित्यतादि प्रथमवत् किं तु देहमयोनिजम् । इन्द्रियं रसनं सिन्धुर्हिमादिर्विषयो मतः ॥ ४० ॥

श्रयौपाधिकत्वात् अन्यथा जम्बीरकरवीरजलादावाम्लादिरसोपलब्धेराम्लादिमत्त्वमपि स्यादिति चेन्न हरीतक्यादिभक्षणस्य जलरसव्यञ्जकत्वात् नच हरीतक्यामेव जलोष्मसंयोगाद्रसान्तरोत्पत्तिरिति वाच्यं कल्पनागौरवात् पृथिवीत्वस्याम्लादिजनकतावच्छेदकत्वाच्च जले नाम्लादिकम् । जम्बीररसादौ त्वाश्रयौपाधिकी तथाप्रतीतिः । एवं

आम्लादिजनकतावच्छेदकत्वादिति । यद्यपि पृथिवीत्वस्याम्लादेर्जनकतावच्छेदकतावन्मधुरजनकतावच्छेदकत्वमप्यस्तीति तुल्यं तथापि हरीतक्यादिभक्षणोत्तरं जलेपि मधुरोपलब्धेस्तत्रमधुरस्वीकारस्यावश्यकत्वाज्जलत्वेनापि मधुरं प्रति हेतुत्व कल्प्यतइति भाव । ननु जम्बीरसलिलादावाम्ल प्रत्यक्षाज्जलत्वेनाम्लादिरसेपि तुल्यवद्धेतुत्वं स्यादत आह । जम्बीररसादाविति । स्वसमवायिसंयोगेन जम्बीरगताम्लरसप्रतीतिस्तद्गतजलइत्यर्थः । शुक्तेपि जम्बीरे आम्लप्रतीतेस्तत्राम्लरसस्यावश्यकत्वे तस्यैव तद्ग-

---

न चैव हरीतकीगतमधुररसस्यैव जलेपि परम्परया भानस्वीकारेणैवोपपत्तौ जले मधुरो रसो ऽपि न स्यादित्यत आह । हरीतक्यामिति । तद्व्यञ्जकश्चेति । हरीतकीमधुररसव्यञ्जकस्त्वित्यर्थ । रसान्तरस्य कषायरसस्य फलबलात् तत्प्रत्यक्षरूपकार्यबलादित्यर्थ । मानाभावादिति । चित्ररसस्याप्रामाणिकत्वे तत्र चित्ररूपइवावयवगतनानारसाना हेतुत्वसम्भवेपि नीरसद्रव्यप्रत्यक्षे बाधकाभावेन चित्ररूपवच्चित्ररसानङ्गीकारे क्षतिविरहात्नानारसावयवकद्रव्ये परस्परविरोधेन कस्यापि रसस्यानुत्पत्त्या नीरसमेव हरीतकीति समुदायार्थ । न चैव हरीतकीभक्षणे तस्यापि रसस्य

तजले परम्परया प्रतीतिः हरीतक्यां तु मधुररसाभावान्न हरीतकीगतमाधुर्यस्य जले प्रतीतिरिति भावः। कर्कटीभक्षणोत्तरं जलपाने तिक्तरसस्यानुभवात्तिक्तरसोपि जले स्यादिति तु न, जलपानात्पूर्वमपि कर्कट्यां तिक्तरसोपलब्धेः कर्कटीभक्षणोत्तरं रसनाग्रवर्त्तिपित्तक्षोभे तदीयतिक्तोपलब्धेर्वैद्यकसिद्धत्वाच्च। वस्तुतो निदाघपीतनिर्मलगङ्गाजलमाधुर्यस्यानुभवसिद्धस्यापलापासम्भवान्मधुर एवेति युक्तम्। एतेन हरीतक्यादौ न जलसंयोगेन माधुर्यमुत्पद्यते येन कल्पनागौरवम्। परन्तु हरीतक्यां कषायवन्मधुररसोपि स्वीक्रियते तद्व्यञ्जकश्च जलसंयोगो न तु तद्गतरसान्तरस्य फलबलात् यदि च चित्ररूपवच्चित्ररसे मानाभावाद् गुणविरोधेन नीरसैव हरीतकी रसप्रतीतिस्तु अवयवेषु रससत्वात्परम्परयेत्युच्यते तदास्तु जलसयोगो हरितक्यवयवगतमाधुर्यस्यैव व्यञ्जक इत्यपास्तम्। जलत्वजातावनुमानान्तरं प्रमाणमाह। एवमिति। ननुजलत्वाभावेपि घृष्टचन्दनादौ शैत्योत्पत्तेर्व्यभिचारेण कथं जन्यजलत्वेन तत्र हेतुत्वमत आह। घृष्टेति। पूर्वं शीत एव स्पर्श उत्युक्तं तत्साधयति। तेजःसंयोगादिति। तत्र जले। विवेचयिष्यते च पाकासम्भवमुपरिष्टात्। घृतादावित्यादिपदेन तैलपरिग्रहः। जलस्यैव स्नेह इत्यनन्तरं स्वाश्रयसंयोगेन प्रतीयतइति शेषः। तेन घृतादौ समवायेन स्नेहनिरासेन। जलएवेति। स्नेहस्यावान्तरविशेषाभावात्स नोत्कीर्तितः। तदवच्छिन्नजनकतावच्छेदक सांसिद्धिकद्रवत्वत्वावच्छिन्नजनकतावच्छेदकं तदेव जन्यजलत्वमेव तदवच्छिन्नजनकतावच्छेदकं जलत्वमिति भावः। अथैवंरीत्या परमाणुव्यावृत्तमादव्यणुक जलत्वमेकं परमाणुसाधारणं द्वितीयामिति जलत्वयोर्भेदे भेदाग्रहः कुत इति चेत्समनियतयोग्यव्यक्तिवृत्तित्वादिति एवमग्रेपि। तैलादावित्यादिपदेन क्षीरपरिग्रहो न तु घृतस्य तत्र नैमित्तिकद्रवत्वस्य समवायेनैव सत्वात् द्रवत्वमित्यनन्तरं स्वाश्रयसंयोगेन प्रतीयतइति शेषः। ननु तैले ज-

---

प्रत्यक्ष न स्यादनुभूयते च कषायरसप्रत्यक्षमत आह। रसप्रतीतिस्त्विति। परम्परया। स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन। अपास्तमिति। गङ्गाजले माधुर्यस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादिति भाव। ननु घृतादावपि तदन्तर्गतजलस्यैव स्नेह इति मूलमसङ्गत घृतादे पार्थिवत्वेन तत्र जलीयस्नेहासम्भवादत पूरयति। जलस्यैवेत्यादि। जन्यजलत्वमेवेति।

जन्यशीतस्पर्शजनकतावच्छेदकं जन्यजलत्वं तदवच्छिन्न-जनकतावच्छेदकं जलत्वं बोध्यम्। घृष्टचन्दानादौ तु शैत्योपलब्धिश्चन्दनान्तर्वर्तिशीततरसलिलस्यैव तेजःसंयो-

---

लस्य सत्वे तैलस्य दहनानुकूल्यं न स्याज्जलस्य दहनप्रतिकूलत्वादित्यत आह। स्नेहप्रकर्षेणेति। प्रकृष्टस्नेहस्य जलस्य दहनानुकूल्यमेव। अपकृष्टस्यैव तस्य दहनप्रतिकूलत्वादिति भावः। इति वक्ष्यतीति। स्नेहनिरूपणावसरे इति शेषः। प्रथमवादिति। षष्ठीसमर्थाद्वतिरित्यभिप्रायेणाह। पृथिव्या इवेत्यर्थ इति। जलीयं शरीरमिति। तच्च पार्थिवावयवैरुपष्टब्धं बोध्यम्। तेन जलमात्रे हस्तपादादिव्यवस्थाया असम्भवेपि न क्षतिः। ननु तादृशशरीरे मानाभावो ऽनुपलम्भादित्यत आह। वरुणलोकइति। तत्र च श्रुतिरेव प्रमाणमिति भावः। गन्धेति। रसव्यञ्जके मनसि व्यभिचारवारणाय गन्धाव्यञ्जकत्वइति। कासारः सरः करकादिरित्यत्रादिपदात्कूपादिपरिग्रहः। कठिनत्वादिति। कठिनस्पर्शवत्त्वादित्यर्थः। विलीनस्य तस्येति। सप्तम्यर्थेषष्ठी क्वचिद्विलीनयोरिति पाठः। सतु ऋजुरेव विलीनताया द्रवत्वरूपाया जलत्वव्यञ्जकत्वादिति भावः। ननु विलीनता नैमित्तकद्रवत्वमेव तदुक्तमूष्मणेति तच्च न जलत्वव्यञ्जकम्, यदि च विलीने तस्मिन्नित्यस्य तस्मिन्नष्टे सतीत्यर्थस्तथापि करकादिनाशोत्तरं द्रव्यान्तरोत्पादात्तत्रैव द्रवत्वजलत्वयोः प्रत्यक्षं न करकायां नष्टत्वादत आह। यद्द्रव्यामिति। तथा च करकादिनाशोत्पन्नद्रव्यान्तरे जलत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वादुक्तव्याप्त्या करकादिषु जलत्वसिद्धिरिति भावः। ननु हिमकरकयोः पार्थिवत्वा-

---

जन्यजलमात्रवृत्तिजातिरेवेत्यर्थ। परमाणौ जलत्वसिद्ध्यर्थमाह। तदवच्छिन्नेति। जन्यजलत्वावच्छिन्नेत्यर्थ। समनियतेति। अयमेव दोषो जात्योर्भेदाग्रहप्रतिबन्धक इति भाव। षष्ठीसमर्थादिति। प्रथमाया इवेति षष्ठ्यान्ताद्वतिप्रत्यय इत्यभिप्रायेणेत्यर्थ। अग्रेपि। तेजोनिरूपणेपि। जला मात्रे केवले जले। स त्विति। तादृशपाठस्त्वित्यर्थ। ऋजु स्पष्टार्थक। तदुक्त नैमित्तिकत्वद्रवत्वमुक्तम्। उष्मण एव निमित्तत्वप्रतिपादनादिति भाव। तच्च नैमित्तिकद्रवत्वञ्च सांसिद्धिकस्यैव तस्य जलत्वव्यञ्जकत्वादिति भाव। नष्टत्वादित्यस्य करिकाया इत्यादि। मूले ऽदृष्ट-

गाऽऽजले उष्णप्रतीतिरौपाधिकी स्फुटैव तत्र पाकासम्भवा-
त् । घृतादावपि तदन्तर्वर्तिजलस्यैव स्नेहः जलस्य स्नेहस-
मवायिकारणत्वात् तेन जलएव स्नेह इति मन्तव्यम् । द्र-
वत्वमिति । सांसिद्धिकद्रवत्वत्वं जातिविशेषः प्रत्यक्षसिद्धः
तदवच्छेदकमपि तदेवेति भावः । तैलादावपि जलस्यैव
द्रवत्वं स्नेहप्रकर्षेण च दहनानुकूल्यमिति वक्ष्यति । प्रथ
मवदिति। पृथिव्या इवेत्यर्थः । तथा हि जलं द्विविधं नित्य-
मनित्यंच परमाणुरूपं नित्यं द्व्यणुकादिसर्वमनित्यमवय-
वसमवेतं च, अनित्यमपि त्रिविधं शरीरेन्द्रियविषयभेदात्।
पृथिवीतो यो विशेषस्तमाह । किं त्विति । देहमयोनिजं
अयोनिजमेवेत्यर्थः । जलीयं शरीरमयोनिजं वरुणलोके प्र-
सिद्धम् । इन्द्रियमिति । जलीयमित्यर्थः । तथा हि रसनं
जलीयं गन्धाद्यव्यञ्जकत्वे सति रसव्यञ्जकत्वात् सक्तु-
रसाभिव्यञ्जकोदकवत् । रसनेन्द्रियसन्निकर्षे व्यभिचार-
वारणाय द्रव्यत्वं देयम् । विषयं दर्शयति । सिन्धुरिति ।
सिन्धुः समुद्रः हिमं तुषारः आदिपदात्सरित्कासारकरका-
दिः सर्वोपि ग्राह्यः । नच हिमकरकयोः कठिनत्वात्पार्थिव-
त्वमिति वाच्यं, ऊष्णा विलीनस्य तस्य जलत्वस्य प्रत्य-
क्षसिद्धत्वात् यद्द्रव्यं यद्द्रव्यध्वंसजन्यमिति व्याप्तेर्जलो-
पादानोपादेयत्वसिद्धेः । अदृष्टविशेषेण द्रवत्वप्रतिरोधात्
करकाया काठिन्यप्रत्ययस्य भ्रान्तत्वात् । तेजो निरूपय-
ति । उष्ण इति । उष्णत्वं स्पर्शनिष्ठो जातिविशेषः प्रत्यक्ष-
सिद्धः इत्थं च जन्योष्णस्पर्शसमवायिकारणतावच्छेदकं ते-

उष्णः स्पर्शस्तेजसस्तु
स्याद्रूपं शुक्लभास्वरम् ।
नैमित्तिकं द्रवत्वं तु
नित्यतादि च पूर्ववत् ॥ ४१ ॥

जस्त्वं जातिविशेषः । तस्य परमाणुवृत्तित्वं तु जलत्वस्ये-
वानुसन्धेयम् । नचोष्णस्पर्शवत्त्वं चन्द्रकिरणादावव्याप्तमि-

भावे कथं काठिन्यप्रत्यय इत्यत आह । अदृष्टविशेषेणेति । इति जलग्र-
न्थः । इत्थं चेति । उष्णत्वजातिसिद्धौ चेत्यर्थः । ननु कथं तर्हि जन्यो-
ष्णस्पर्शसमवायिकारणाभिन्नेषु परमाणुषु तेजस्त्वजातिसिद्धिरित्यत आह ।
तस्येति । तेजस्त्वस्येत्यर्थः । जलत्वस्येवेति । यथा च जन्यजलत्वावच्छि-
न्नजनकतावच्छेदकतया जलपरमाणौ जलत्वजातिसिद्धिस्तथा जन्यतेज-
स्त्वावच्छिन्नजनकतावच्छेदकतया तेजःपरमाणावपि तेजस्त्वरूपजाति-
सिद्धिरित्यर्थः । इदमुपलक्षणम् । समवायेन विलक्षणनीलोत्पत्तित्वावच्छि-

विशेषेणेत्यस्य दुरदृष्टबलेनेत्यर्थ । प्रतिरोधो ऽप्रत्यक्ष तथा च प्रतिबन्धकबलात्
द्रवत्वाग्रहे भ्रान्तिरूपैव काठिन्यप्रतीतिरिति भाव । इति जलग्रन्थ ॥ विलक्षणेति ।
अवयवनीलाजन्येत्यर्थ । नीलेत्युपलक्षणं पाकेन रक्तादेरप्युत्पत्ते अतिप्रसङ्गाभाव-
मुपादयति । भास्वरत्वमिति । ननु तेजोगतरूपाणामनेकविधत्वात् पीतत्वशुक्लत्वा-
दिना साङ्कर्याद्भास्वरत्वस्य जातित्वं न सम्भवतीत्याशङ्का निराकरोति । शुक्लत्व-
व्याप्यश्चेति । नच विद्युदादौ भास्वरपीतस्याप्यनुभवात्कथं शुक्लत्वव्याप्यत्वमस्येति वाच्यम् ।
तत्रत्यशुक्लएव पीतत्वभ्रान्तेरेवोपगमादिति भाव । रूपविषयकेति । न च निर्वि-
कल्पके प्राथमिके घट इति प्रत्यक्षे च रूपविषयकत्वाननुभवात् कथमेतदिति वा-
च्यम् । घटत्वे सन्निकर्षदशायां रूपादावपि सन्निकर्षस्यावश्यकतया घटत्वघटत्वयोरिव

ति वाच्यं, तत्राप्युष्णस्य सत्वात् किं तु तदन्तःपातिजल-स्पर्शेनाभिभावादग्रहः। एवं रत्नकिरणादौ च पार्थिवस्पर्शेनाभिभवात् चक्षुरादौ चानुद्भूतत्वादग्रहः। रूपमित्यादि। वैश्वानरे मरकतकिरणादौ च पार्थिवरूपेणाभिभवात् शु-

नं प्रति समवायेन तेज संयोगत्वेन हेतुत्वात्तेजस्त्वजातिसिद्धिरित्यपि द्रष्टव्यम्। चन्द्रकिरणादावित्यादिना रत्नकिरणादेः परिग्रहः। तत्रापि चन्द्रकिरणादावपि। ननु तत्रौष्ण्यप्रतीतिः कुतो नेत्यत आह। किं त्विति। तदन्तःपातिजलस्पर्शेनेति। चन्द्रकिरणान्तर्गतजलभागशीतस्पर्शेनेत्यर्थः। ननु चक्षुरादिनिष्ठस्योष्णस्पर्शस्य केनाप्यनभिभूतत्वात्प्रत्यक्षापत्तिरत आह। चक्षुरादौ चेति। मरकतकिरणादावित्यादिना सुवर्णपरिग्रहः। स्याद्रूपं शुक्लभास्वरमिति मूलम्। तत्र शुक्लेति स्वरूपकथनम्। भास्वररूप-

रूपरूपत्त्वयोरपि समूहालम्बननिर्विकल्पस्य प्राथमिकविशिष्टप्रत्यक्षस्यापि रूपत्वविशिष्टवैशिष्ट्यानवगाहिनो रूपविषयकत्वस्यैव स्वीकरणीयत्वादिति भावः। सूचितमित्यस्य वैश्वानरादेरित्यादिपदेनेति शेष। पार्थिवेति। पाकजपार्थिवरूपेणेत्यर्थ। तस्यैव पाकजत्वात् वैश्वानरे यादृशरूपप्रतीतिस्तादृशं रूप न काष्ठादिरूपपृथिव्यां पूर्वमनुभूतमतः पाकजत्व प्रदर्शितमिति ध्येयम्। ननु सुवर्णरूपतेजसि नैमित्तिकद्रवत्वसत्व मूले प्रदर्शित तच्चानर्थकमेव तावताप्यव्याप्तेरपरिहादित्याशङ्कायामाह। तेनेति। तत्कथनेनेत्यर्थ तथा च तद्ग्रन्थस्यासम्भवपरिहारकत्वमेव अव्याप्तिपरिहारस्तु उत्तरग्रन्थेनैव करणीय इति भाव। पृथिव्यवृत्तीति। अत्र जातिपदस्य द्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिपरत्वेपि न निस्तार इति सूचनायैव द्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्येत्युक्त जलत्वेत्युपलक्षण वायुत्वादिकमादाय वाय्वादावप्यतिव्याप्तिसम्भवादिति द्रष्टव्यम्। स्पर्शपदमिति। परकीयपदमपि स्वीयस्पर्शव्यञ्जकदीपे दृष्टान्तासिद्धिवारणाय उक्तरीत्या परकीयरूपव्यञ्जकजले व्यभिचारवारणाय हेतौ सत्यन्त गगनादौ तद्वारणाय विशेष्यदलं घटादौ स्वीयरूपव्यञ्जके तद्वारणाय तत्रापि परकीयेति चक्षुस्संनिकर्षे व्यभिचारवारणाय द्रव्यत्वे सतीत्यपि पूरणीयम्। एतत्सर्व मूलोक्तत्वानुपेक्षितमिति बोध्यम्। गोलकमेव चक्षुर्न तैजसमित्युच्छृङ्खलमत दर्शयति। अत्र

क्लरूपाग्रहः । अथ तद्रूपाग्रहे धर्मिणोपि चाक्षुषत्वं न स्यादिति चेन्न, अन्यदीयरूपेणैव धर्मिणो ग्रहसम्भवात् शङ्खस्येव पित्तपीतिम्ना, वन्हेस्तु शुक्लं रूपं नाभिभूतं किं तु तदीयं शुक्लत्वमभिभूतमित्यन्ये । नैमित्तिकमिति । सुवर्णादिरूपे तेजसि तत्सत्वात् । नच नैमित्तिकद्रवत्वं दहनादावव्याप्तं घृतादावतिव्याप्तं चेति वाच्यं, पृथिव्यवृत्तिनैमित्तिकद्रवत्वव-

मात्रस्य लक्षणत्वेऽतिप्रसङ्गाभावात् । भास्वरत्वं जातिविशेषः । स च तेजोरूपमात्रवृत्तिः शुक्लत्वव्याप्यश्चेति ॥ ननु रूपाविषयकद्रव्यप्रत्यक्षस्याभावाद्वैश्वानरादेश्चाक्षुषत्वानापत्तिरिति शङ्कते तद्रूपाग्रहइति । वैश्वानरादेरचाक्षुषत्वे तद्गतसङ्ख्यादिगुणानामपि चाक्षुषत्वं न स्यादिति योग्यव्यक्तिमात्रवृत्तित्वाभावादित्यपिना सूचितम् । अन्यदीयरूपेणैवेति । पार्थिवरूपेणैवेत्यर्थः । मतान्तरमाह । वह्नेस्त्विति ॥ सुवर्णादिरूपे तेजसि तत्सत्वादिति । तेन नासम्भव इति भावः । पृथिव्यवृत्तीति । नैमित्तिकद्रवत्ववद्वृत्तित्वरूपजातिमादाय पृथिव्यामतिव्याप्तिवारणाय पृथिव्यवृत्तीति । पृथिव्यवृत्तिजलत्वजातिमादाय जले पृथिव्यवृत्तिवायुत्वादिकमादाय वायावतिव्याप्तिवारणाय नैमित्तिकद्रवत्ववद्वृत्तीति । वायुतेजोन्यतरत्वमादाय वायावतिव्याप्तिवारणाय जातीति ॥ परकीयस्पर्शादीति । गन्धाव्यञ्जकत्वादिघटितहेत्वन्तरसूचनायादिपदेन गन्धादिपरिग्रहः चक्षुषः परकीयरूपादिव्यञ्जकत्वादसिद्धिवारणाय स्पर्शपदम् । अत्र केचिदाहुः, चक्षुर्विषयासम्बद्धमेव ग्राहकं यदि प्राप्य प्रकाशकारी स्यात् तदा रसनादिवदधिष्ठानसम्बद्धं गृह्णीयात्, नचैवं, गोलकासम्बद्धग्रहणात् । किं च यदि च-

---

केचिदित्यादिना । विषयासम्बद्ध विषयसन्निकर्षराहितम् । एवकारेण सन्निकृष्टग्राहकत्व व्यवच्छिद्यते गोलकसंयुक्तस्य चक्षुषा अग्रहणात् अत्र चक्षुष्पद चक्षुरिन्द्रियत्वेनाभिमतपर तेन तेजोरूपचक्षुष स्वमते असत्वेपि न पक्षाप्रसिद्धिर्नवा पार्थिवगोलकस्य च सन्निकृष्टग्राहकताया कैनाप्यङ्गीकारेण यदीत्याद्युत्तरग्रन्थानुद्वृ

द्वृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात्। पूर्ववदिति। जलस्येवेत्यर्थः। तथा हि तत् द्विविधं नित्यमनित्यं च नित्यं परमाणुरूपं तदन्यदनित्यमवयवि च। तच्च त्रिधा शरीरेन्द्रियविषयभेदात् शरीरमयोनिजमेव तच्च सूर्यलोकादौ प्रसिद्धम्। अत्र यो विशेषस्तमाह। इन्द्रियमिति। ननु चक्षुषस्तैजसत्वे किं मानमिति चेत् चक्षुस्तैजसं परकीयस्पर्शाद्यव्यञ्जकत्वे सति परकीयरूपव्यञ्जकत्वात् प्रदीपस्य स्वीयस्पर्शव्यञ्जकत्वादत्र दृष्टान्ते ऽव्याप्तिवारणाय प्रथमं परकीयेति। घटादेः स्वीयरूपव्यञ्जकत्वाद्व्यभिचारवारणाय द्वितीयं परकीयेति। अथ वा प्रभाया दृष्टान्तत्वसम्भवा-

क्षुः प्राप्य गृह्णीयात्तर्हि स्वतोधिकपरिमाणवन्न गृह्णीयात् न खलु नखरञ्जनिका परशुच्छेद्यं छिनत्तीति शाखाचन्द्रमसोस्तुल्यकालग्रहणानापत्तिश्च ग-

त्तिरिति ध्येयम्। अत्र चोत्तरग्रन्थानुसारादधिष्ठानासंबद्धग्राहकत्वादिति हेतुरूहनीय पर स्वाभिमुख्यमव्यवधान च ग्रहणे प्रयोजकमित्येतन्मतेवश्यमङ्गीकरणीयमन्यथा पृष्ठदेशस्थिताना व्यवहिताना च चाक्षुषापत्त्या वारणं सिद्धान्तिभिस्तु चक्षुस्सयोगाभावेनैव तद्वारणसम्भवान्न तेषामेतत्कल्पनीय दूरस्थत्वस्य प्रतिबन्धकताकल्पन तूभयमतेपि समानमिति बोध्यम्। ननूक्तहेतुरप्रयोजक इत्याशङ्कानिरासाय साध्याभावे हेतुरेव न स्यादिति हेतूच्छित्त्यापत्तिरूपमनुकूलतर्कं प्रदर्शयति। यदीत्यादिना। प्राप्यकारि सन्निकृष्टग्राहि। न चैवमिति छेद गोलकसम्बद्धमात्रग्राहक नचेति तदर्थ ग्रहणादीत्यन्तस्य चक्षुष इत्यादि. प्रदीपप्रभायां वक्ष्यमाणव्यभिचाररूपारुचिं परिचिन्त्य स्वाधिकपरिमाणवद् द्रव्यग्राहकत्वेनापि चक्षुष्युक्तसाध्यासिद्धिः सम्भवतीत्याह। किं चेति। यद्यत्सयुक्तमेव यत्सम्बन्धिफलजनकं तत्तदपेक्षया नात्यतन्यूनरिमाणवदिति। सामान्यमुखिव्याप्त्यभिप्रायेण दृष्टान्तमाह। न खल्विति-

इन्द्रियं नयनं वह्निः
स्वर्णादिर्विषयो मतः ।
अपाकजोनुष्णाशीत-
स्पर्शस्तु पवने मतः ॥ ४२ ॥

दाद्यं परकीयेति न देयम्, चक्षुस्सन्निकर्षे व्यभिचारवारणाय द्रव्यत्वं देयम् । विषयं दर्शयति । वह्निरिति । ननु सुवर्णं तैजसं असति प्रतिबन्धके ऽत्यन्तानलसंयोगेप्यनुच्छिद्यमानद्रवत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा पृथिवीति । नचाप्रयोजकं पृथिवीद्रवत्वस्य जन्यजलद्रवत्वस्यात्यन्ताग्निसंयोगनाश्य-

---

तिक्रमेण प्राप्य ग्रहणे हि सन्निहितक्रमेण ग्रहणं स्यात् न तु तुल्यकालमुपलम्भः अनुभवति तून्मीलयन्नेव नयने शाखां शीतमयूखं च । एवं च प्राप्यकारित्वानुरोधेन गोलकातिरिक्तं चक्षुः परैरङ्गीक्रियते गोलकस्य च-

---

नखरञ्जनिका नखकृन्तनी तथा चैतद्द्वयाप्यनङ्गीकारे नखरञ्जनिकापि परशुभेद्य महद्दार्वेपि परशुभेद्यत्वदर्शनादात्यन्तिकन्यूनतया निर्वक्तुमशक्यत्वाच्चेत्यस्वरसाद्धेत्वन्तरमाह । शाखेति । तथा च शाखाचन्द्रमसोरेककालीनचाक्षुषजनकत्वेनापि चक्षुषि असन्निकृष्टग्राहकत्वमापादयितु शक्यमिति भाव । उपसहरति । एव चेति । चक्षुष असन्निकृष्टग्राहकत्वे चेत्यर्थ । नन्विष्टापत्तिरित्याशङ्कायामाह । तच्चेति । तथा चेन्द्रिय नयनमिति कारिकाविरोधापत्तेर्नेष्टापत्तेस्सम्भव इति भाव । अधिष्ठानासम्बद्धेति । तथा चोक्तनियमो दीपरूपाधिष्ठानासम्बद्धघटादिग्राहिण्या व्यभिचरित इति भाव । तदभिमानस्य एककालीनत्वभ्रमस्य कालसन्निकर्षेण अतिसन्निहितकालवृत्तित्वेन । ननु शाखाचन्द्रमसो ऽतिदूरत्वेन झटिति चन्द्रचक्षु सयोगासभवात्

न्द्रादिप्राप्त्यसम्भवात् । अप्राप्यकारित्वे च गोलकमेव चक्षुस्तच्च न तैजसमिति । तदसत्, अधिष्ठानासम्बद्धार्थग्राहिण्याः प्रदीपप्रभाया इव चक्षुषोपि प्राप्यकारित्वे सम्भवात् पृथुनरग्रहणस्य च गोलकनिर्गतस्य महत श्चक्षुष पृथ्वग्रत्वेन प्रदीपप्रभाया इवोपपत्तेः । स्वाधिकपरिमाणवद्द्रव्यग्राहिणा त्वगिन्द्रियेण व्यभिचारात् तादृशनियमे मानाभावाच्च तुल्यकालग्रहणं चासिद्धमेव । तदभिमानस्य कालसन्निकर्षेणैवोपपत्तेः अचिन्त्यो हि तेजसो लाघवातिशयेन वेगातिशयः यत्प्राचीनाचलचूडावलम्बिन्येव भगवति मयूखमालिनि भवनोदरेष्वालोक इत्यभिमानो लोकानाम् । यत्त्वाहुः शालिकाचार्योः चक्षुर्वाह्यालोकाभ्यामारब्धेन चक्षुषा तावदर्थसंस्पृष्टेन युगपत्तावदर्थग्रहणमिति शाखाचन्द्रमसोस्तुल्यकालग्रहणमुपपद्यतएवेति । तन्न। चक्षुर्वाह्यालोकाभ्यामारब्धस्य चक्षुषः पृष्ठभागेपि सत्वात्पृष्ठभागस्थितपदार्थग्रहणापत्तेः पृष्ठदेशस्थवाह्यालोकैश्चक्षुरुत्पादे मानाभाव इति चेदग्रदेशस्थवाह्यालोकैरपि तदुत्पादे मानाभावः तदनभ्युपगमेपि चाक्षुषोपपादनस्यानुपदमुक्तत्वादिति लाघवादाह । अथ वेति । तैजसत्वे किं मानमिति । सुवर्णं पार्थिवं नैमित्तिकद्रवत्ववत्त्वादित्यनुमानस्य पार्थिवत्वसाधकस्यैव सत्वात्समाधत्ते । नेति । सुवर्णमिति । नचात्र पीतरूपवद्द्रव्या-

शाखाचन्द्रमसोश्चाक्षुषयोरत्यतासान्निध्यमेव न सम्भति येन तुल्यकालताभ्रान्ति स्यादित्याह । अशक्ये हीति । निर्वक्तुमशक्य इत्यर्थ । लाघवातिशयेन । वेगजनकक्रियातिशयेत्यर्थ । गुरुत्वाभावरूपलाघवस्य वाय्वाद्यपेक्षयातिशयासम्भवादिति मन्तव्यम् । यत् यस्मात् प्राचीनाचल उदयगिरि । चूडा अग्र शिखरमिति यावत् मयूखमालिनि सूर्य्ये अभिमानो भ्रम उदयाचलारोहणग्रहण किरणप्रसारयोर्वस्तुगत्यैककालीनत्वाभावादिति भावः । वस्तुतस्तु चक्षुरिन्द्रियस्य तैजसत्वसाधकानुमानस्य पूर्वमुक्ततया तत एव गोलकस्य चक्षुरिन्द्रियत्व न शङ्कास्पदमपि न हि सिद्धान्तिभि प्राप्यकारित्वानुरोधेन चक्षुषस्तथात्वमङ्गीक्रियते । अन्यथा रसनेन्द्रियादीनामधिष्ठानातिरिक्तत्व कथ सिध्येत् यद्यपि घ्राणेन्द्रियस्य पार्थिवत्वादधिष्ठानातिरिक्तत्वे न किंचिदपि मान तथापि नास्तिकासत्वेपि केषाचिद्गन्धानुपलब्धिदर्शनाद् घ्राणादीन्द्रियमतीन्द्रियमिन्द्रियत्वान्मनोवदित्यनुमानाच्च तत्सिद्धिरिति ध्येयम् । वाह्यालोको ऽत्र न सौरालोकादि परमाण्वादिस्तदारब्धस्य प्रत्यक्षत्वापातात् किं त्व-

त्मकस्य सुवर्णस्य पक्षत्वे बाधः तैजससुवर्णस्य चानुमानात् पूर्वमसिद्ध्या पक्षाप्रसिद्धिः धर्मशास्त्रे पीतद्रव्येपि सुवर्णपदप्रयोगेन तस्यापि सुवर्णपद वाच्यतया सुवर्णपदवाच्यत्वस्य पक्षतावच्छेदकत्वे बाधतादवस्थ्यादिति वाच्यं, अत्यन्तानलसंयोगे सत्यनुच्छिद्यमानद्रवत्वाधिकरणत्वस्यैव पक्षतावच्छेदकत्वात् अवच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यतया पक्षतावच्छेदकहेत्वभेदप्रयुक्तस्य सामानाधिकरण्येन सिद्धसाधनस्यादोषत्वात् । असति प्रतिबन्धकइति । जलमध्यस्थघृतादौ व्यभिचारवारणायासति प्रति-

---

नुद्भूतरूपवत्तेज एवेति मन्तव्यम् । लाघवादित्यस्य परकीयवाप्रवेशेनेत्यादि । पीतरूपवदिति । उपष्टम्भकपार्थिवभागवदित्यर्थ । धर्मशास्त्रे तोलकपरिमित सुवर्णं दद्यादित्यादिरूप इत्यर्थ । तादवस्थ्यादिति । अवच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यतया सामानाधिकरण्येन बाधप्रसङ्गादिति भाव । समानाधिकरण्येन सिद्धावपि सुवर्णतैजसविषत्वसम्भवेन सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धौ सामानाधिकरण्येन बाधस्यादोषतया सुवर्णपदवाच्यत्वस्य पक्षतावच्छेदकत्वेपि न क्षति शोभनो वर्णो यस्येति व्युत्पत्त्या सुवर्णपदबोध्यो दीपादिरपीति न सुवर्णस्य तेजोविषयत्वसिद्धिरिति नाशङ्कनीय तथाव्युत्पत्तौ तस्य वाच्यत्वेन शक्यतारूपवाच्यत्वाप्रसिद्धेरिति तु विभावनीयम् । सामानाधिकरण्येन सिद्धसाधनस्येति । यद्यप्युक्तहेत्वधिकरणे अनुमानात्पूर्वं क्वापि साध्यानिश्चयेन व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानादेवानुमितिरूपगन्तव्याव्यतिरेकव्याप्तौ च न साध्यसाधनयो समानाधिकरण्य घटकमिति न सिद्धसाधनशङ्कावसरस्तथापि रजतादौ व्यतिरेकेण सामानाधिकरण्येन अनुमित्युत्तरमन्वयव्याप्तिज्ञानस्यापि सम्भवात्तदुत्तरम् । तेनैव रूपेण सुवर्णस्थले अनुमितिरन्वयव्याप्तिज्ञानेनापि सम्भवतीत्यभिप्रायेणैतदभिहितमिति ध्येयम् । अग्निसयोगनाश्येत्यस्य अग्निसमवधानाभावेनेत्यादि तेन घृतद्रवत्वसामान्यस्यैव अग्निसंयोगनाश्यतावच्छेदकाक्रान्ततया तादृशघृतस्याप्रसिद्धावपि अग्नेरसमवधानेन अग्निसयोगजन्यनाशाप्रतियोगि द्रवत्ववतो घृतस्य प्रसिद्ध्या न क्षति । स्वसमानाधिकरणेति । गुणकर्मान्यत्वे सति सत्वादित्यादौ सतिसप्तम्या सामानाधिकरण्यार्थकताया गोषु दुह्यमानासु गत इत्यादौ तस्या समानकालीनत्वार्थकतायाश्च क्लृप्तत्वादिति भाव । अनुच्छिद्यमानद्रवत्वस्य स्वसमवायिसयोगरूपपरपरया गगनादिसामानाधिकरण्येन व्यभिचारित्वापत्त्या समवायेन तस्य हेतुतालाभायाधिकरणत्वाशम्पूरयितित्व व्याचष्टे। अनुच्छि-

बन्धकइति । अग्निसंयोगनाश्यद्रवत्ववति घृतादौ व्यभिचारवारणाय संयोगे सत्यन्तम् । तादृशद्रवत्वस्य स्वसमानाधिकरणात्यन्ताग्निसंयोगासमानकालीनत्वान्न व्यभिचारः । अनुच्छिद्यमानद्रवत्वादित्यस्यानुच्छिद्यमानद्रवत्वाधिकरणत्वादित्यर्थो न तूच्छिद्यमानद्रवत्वानधिकरणत्वादिति गगनादौ व्यभिचारात् । अग्निसंयोगनाश्यत्वादिति । एतच्चोपलक्षणम् । "अग्नेरपत्यं प्रथमं हिरण्यमि" त्याद्यागमान्यथानुपपत्तेरप्यनुकूलतर्कत्वादिति । एतेनाश्रयनाशजन्यद्रवत्वनाशे व्यभिचारवारणाय द्रवत्वे आश्रयनाश्यद्रवत्वव्यावृत्तं जातिविशेषं कल्पयित्वा विजातीयद्रवत्वनाशं प्रत्यग्निसंयोगत्वेन हेतुता स्वीकार्या तच्च वैजात्यं सुवर्णद्रवत्वव्यावृत्तमपीति दर्शितानुकूलतर्को ऽसङ्गतः सुवर्णस्य पृथिवीत्वेपि तदीयद्रवत्वस्याग्निसंयो-

द्यमानेत्यादि । द्रवपदस्य गुणपरताया अपि सम्भवेन उच्छिद्यमानो द्रवो यस्य स उच्छिद्यमानद्रव नोच्छिद्यमानद्रवो ऽनुच्छिद्यमानद्रव तस्य भावस्तत्वमिति व्युत्पत्तिलभ्यार्थकता तत्पदस्य निराकरोति । नन्विति । अनधिकरणत्वादित्यस्य पूर्ववर्तिनेनेत्यर्थ इत्यनेनान्वय । अनुकूलतर्कत्वात् सुवर्णं यदि तैजस न स्यात्तर्ह्येतदागमप्रतिपाद्याग्न्यपत्यत्ववन्न स्यादिति तर्कस्य सत्वात् । स्वसमवायिकारणसमवायिकारणकमपत्यशब्दार्थ जन्यमात्र न तदर्थ तथासति तस्य कालाकाशादृष्टादेरपत्यत्वप्रसङ्गादिति भाव । जातिविशेषमिति । अन्यथा अवयवनाशजन्यत्वस्य गुरुशरीरस्य जन्यतावच्छेदककोटिप्रवेशेन गौरवापत्तेरिति हृदयम् । इत्यपिपरास्तमित्यपिना तादृशागमस्य शब्दविधयापि सुवर्णस्य तैजसत्वे प्रमाणता सूचिता । क्षोद इति । यद्यपि पार्थिवभागस्य तदानीं द्रवत्वाङ्गीकारेपि तेजोरूपद्रवद्रव्यान्तरस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वान्न व्यभिचार इति शक्यते वक्तु तथापि पार्थिवद्रवत्वनाशप्रतिबन्धकत्वेन जलस्यैव क्लृप्ततया नैमित्तिकद्रवत्ववतस्तेजसो ऽनुमानात्पूर्वमसिद्धतया न तत्प्रतिबन्धकसत्तामादाय व्यभिचारवारणसम्भवः पार्थिवद्रवत्वनाशप्रतिबन्धकत्वेन द्रव्यान्तरकल्पन तु परेत्वित्यादिना वक्ष्यमाण मतान्तरमेवानुसरतीति भाव । तैजससुवर्णेपीति । तत्र वक्ष्यमाणपृथिवीत्वघटितहेतोरभावेन अवच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यतया भागासिद्धिप्रसङ्गादिति भाव । अत एव अग्निसयोगभून्यपीतिपार्थिवेसाध्यस्य विजातीयद्रवद्रव्यसयोगस्य हेतोश्च स्वसमानाधिकरणाग्निसयोगकालीनपूर्वरूपविजातीयरूपानाधारत्वस्य न बाधासिद्ध्योर्वारणाय अग्निसयोगीति सार्थक अत्र च यदि-

गनाश्यतावच्छेदकानाक्रान्ततया अत्यन्ताग्निसंयोगसत्त्वेपि नाशापत्तेरसम्भवादित्यपास्तम् । क्षोदश्चूर्णम् । तस्य पीतिमगुरुत्वाश्रयस्य । प्रकारान्तरेण तस्य तैजसत्वं साधयतां मतमुपन्यस्यति । अपरे त्वित्यादिना । तत्प्रतिबन्धकं रूपपरावृत्तिप्रतिबन्धकम् । अग्निसंयोगस्य तैजससुवर्णेपि सत्त्वादुक्तं पीतिमेति । साध्ये विजातीयपदमुद्देश्यसिध्यर्थम् । हेतौ सत्यन्तमग्निसंयोगरहिते पूर्वरूपविजातीयरूपानाधारे घटे व्यभिचारवारणायात्र हेतौ पृथिवीत्वं देयं तेन जलपरमाणौ न व्यभिचारः यथाकथञ्चिदग्निसंयुक्ते घटे तद्वारणायात्यन्तेति। नचाप्रयोजकत्वं विरोधिद्रवद्रव्यसम्बन्धं विना पार्थिवाग्निसंयोगस्य पूर्वरूपविजातीयरूपजनकत्वादिति भावः । न च द्रवद्रव्यादन्यदेव प्रतिबन्धकं वाच्यं, अदृष्टकल्पनापत्तेरिति । तस्य चेति । तस्य द्रवद्रव्यस्य । पृथिवीजलभिन्नस्येति। पृथिव्याः पक्षीकृतपीतिमाश्रयाया विजातीयत्वाभावाज्जलस्य तत्रासम्भवादिति भावः । तेजस्त्व-

श्वित्पीतपटादौ साध्यस्योयवादिसिद्धतया सामानाधिकरण्येन साध्यताया सिद्धसाधनापत्या ऽवच्छेदकावच्छेदेनैव साध्यसिद्धिरुद्देश्येति बोध्यम्।तेन जलपरमाणाविति। यद्यपि पूर्वहेतावपि जलपरमाणौ व्यभिचारस्तदवस्थ एव तत्रापि पृथिवीत्वस्य हेतुविशेषणत्वे हेत्वप्रसिद्धिरेव पृथिव्यामग्निसयोगानाश्यद्रवत्वाभावात्तथापि तत्र द्रवत्वपदस्य नैमित्तिकद्रवत्वार्थकत्वोपगमान्न व्यभिचार इति विभावनीयम् । विरोधीति । विजातीयरूपप्रतिबन्धकेत्यर्थ । द्रवद्रव्यादन्यत् । अदृष्टादिकमित्यर्थ । तत्रासम्भवादिति । सासिद्धकद्रवत्वस्य तत्राननुभवादिति भाव । वाय्वादाविति । यद्यपि तेजसोपि न तत्र रूप प्रत्यक्षमिति रूपाभावोनैकप्रतिबन्धकत्वकल्पने बीज तथापि पार्थिवरूपनाशे नीरूपद्रव्यसयोगस्य प्रतिबन्धकत्वे क्वापि पार्थिवरूपनाशः पाकेन न स्यात्तस्य सर्वदैव सम्भवादिति रूपवतो द्रव्यान्यरस्यैव तथात्वमङ्गीकरणीयामित्यभिप्रायेणैतदभिहितमित्यवधेयम् । तदानीमिति । अन्धकारस्थितिदशायामित्यर्थ । सजातीयग्रहणकृतमिति । रूपत्वन स्वसजातीय यत्पीतरूप तत्प्रत्यक्षप्रयोज्य अग्रहणं प्रत्यक्षविषयत्वाभाव इत्यर्थ । तेजोभिन्नेति । स्वस्मित्स्वप्रतियोगिकसयोगानङ्गीकारेण तेजोन्तरा सयुक्ततेज प्रत्यक्षानुपपत्या तथैव कार्यकारणभावस्य स्वीकरणीयत्वादिति भाव । यद्यपि तेज सयुक्तमयोगत्वेन हेतुत्वे नेयमनुपपत्तिस्तेजस्यपि तत्सत्वात्तथापि लाघवात्सयोगसम्बन्धेन तेजस एव द्रव्यप्रत्यक्षहेतुताया स्वीकरणी-

त्वात् । ननु पीतिमगुरुत्वाश्रयस्यापि तदानीं द्रुतत्वात्तेन व्यभिचार इति चेन्न । जलमध्यस्थमसीक्षोदवत्तस्याद्रुतत्वात् । अपरे तु पीतिमाश्रयस्यात्यन्ताग्निसंयोगेपि पूर्वरूपापरावृत्तिदर्शनात्तत्प्रतिबन्धकं विजातीयद्रवद्रव्यं कल्प्यते तथा हि अत्यन्ताग्निसंयोगो पीतिमगुरुत्वाश्रयः विजातीयरूपप्रतिबन्धकद्रवद्रव्यसंयुक्तः अत्यन्ताग्निसंयोगे सत्यपि पूर्वरूपविजातीयरूपानधिकरणत्वात् जलमध्यस्थपीतपटवत् । तस्य

नियमादिति । वाय्वादौ रूपाभावादिति भावः । नचान्धकारे पीतिमरूपाश्रयद्रव्यग्रहापत्तिः सुवर्णरूपालोकसंयोगसत्वादिति वाच्यं, उद्भूतानभिभूतरूपालोकसंयोगस्यैव द्रव्यप्रत्यक्षे हेतुत्वात् सुवर्णरूपस्य त्वभिभूतत्वात् । न च तदानी पीतरूपस्याप्यग्रहात् सजातीयग्रहणकृतमग्रहणं न तु सुवर्णरूपस्येति न तस्याभिभूतत्वमिति वाच्यं, लघुतया सजातीयसम्बन्धस्यैवाभिभवपदार्थत्वात् । न च तथाप्यन्धकारे सुवर्णस्य साक्षात्कारापत्तिः तेजोभिन्नद्रव्यप्रत्यक्षं प्रत्येवालोकसयोगस्य हेतुत्वादिति वाच्यं, सुवर्णभिन्नं यत्तेजस्तद्भिन्नद्रव्यप्रत्यक्षं प्रत्येव तस्य हेतुत्वात् । नवीनास्तु सुवर्ण पार्थिवमेव पीतं सुवर्ण द्रुतमिति साक्षात्सम्बन्धेन द्रवत्वप्रतीतेर्भ्रमत्वायोगात् द्रुतं द्रुततरमिति प्रतीतेर्द्रवत्वस्याप्यत्यन्तोच्छेदात् पृथिवीत्वस्य पीतरूपसमवायिकारणतावच्छेदकत्वाद्रूपनाशे तादात्म्येन स्वर्णस्य विरोधित्वाच्च

यतया स्वस्मिन्सयोगेन स्वस्यासत्वात्तेजोभिन्नत्व द्रव्यविशेषणमावश्यकमिति भाव । द्रुतमिति । इद च जलमध्यस्थमसीक्षोदन्यायेन पीतद्रव्यस्य अद्रवत्वाङ्गीकारस्य ग्रन्थकृत्सम्मतत्वात्तदभिप्रायेणोक्तम् । द्रवत्वस्यापीत्यपिकार उच्छेदादित्यनन्तर योजनीयस्तथापि जले द्रवत्वस्य पार्थिवद्रवत्वापेक्षयातिविलक्षणत्वात्सांसिद्धिकत्वाच्च न जलमित्यर्थ । पीतरूपवत्वाच्च न पृथिव्यन्य इत्याह । पृथिवीत्वस्येति । ननु तर्ह्यग्निसयोगे कुतो न रूपनाश इत्यत आह । रूपनाश इत्यादि । वदन्तीत्यस्वरससूचनाय । न च पार्थिवस्यापि तदानीं द्रवत्वाङ्गीकारसम्भवेन प्रतीते प्रमात्व-

तिर्यग्गमनवानेष
ज्ञेयः स्पर्शादिलिङ्गकः ।
पूर्ववन्नित्यतादृयुक्तं
देहव्यापि त्वगिन्द्रियम् ॥ ४३ ॥
प्राणादिस्तु महावायु-
पर्यन्तो विषयो मतः ।

च पृथिवीजलभिन्नस्य तेजस्त्वनियमात् । वायुं निरूपयति अपाकज इति । अनुष्णाशीतस्पर्शस्य पृथिव्यामपि सत्वा-दुक्तमपाकज इति । अपाकजस्पर्शस्य जलादावपि सत्वा-दुक्तमनुष्णाशीतेति । एतेन वायवीयविजातीयस्पर्शो द-

---

न पीतरूपनाश इति वदन्ति । इति तेजोग्रन्थः । वायौ प्रमाणं दर्शयितुं मूले ऽपाकजो ऽनुष्णाशीतस्पर्शस्तु पवने मत इत्युक्त तत्रापाकजादिपदानां क्रमेण व्यावृत्तिमाह । अनुष्णाशीतस्पर्शेति । उक्तमपाकज इति । यद्यप्य-

---

सम्भवात् द्रव्यान्तरसयोगस्यैव अन्यत्र पार्थिवरूपद्रवत्वनाशप्रतिबन्धकत्वेन क्लृप्त तया तत्रैव तादात्म्येन स्वस्य तदुभयनाशप्रतिबन्धकताकल्पनेन्यत्रादृष्टकल्पनापत्ते ग्रन्थकृता पार्थिवस्य द्रवत्वानङ्गीकारेण तदीयद्रवत्वनाशे द्रव्यान्तरसंयोगस्य प्रति-बन्धकत्वकल्पनाच्चैतन्मते तत्रापि स्वस्य प्रतिबन्धकताकल्पनाधिक्याच्चावगन्तव्य । इति तेजोग्रन्थ । अपाकजानुष्णाशीतस्पर्शवन्मात्रेति । पृथिवीत्ववारणाय मात्रपद-म् । अपाकजानुष्णाशीतस्पर्शवद्भिन्ने पार्थिवपरमाणौ पृथिवीत्वस्य वृत्तेस्तद्व्युदास अत्र न तादृशस्पर्शवन्मात्रवृत्तित्व तादृशस्पर्शवद्भिन्नावृत्तित्वमात्र न तु तादृशस्प-

पाकजानुष्णाशीतस्पर्शवत्त्वं पटादावतिव्याप्तं तथाप्यपाकजानुष्णाशीतस्पर्शवद्वृत्त्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं पाकजस्पर्शवदवृत्त्यनुष्णाशीतस्पर्शवद्वृत्तिद्रव्यत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं वा तदर्थोऽवसेयः। एतेन स्पर्शस्यानुष्णाशीतत्वादिकथनेन। तज्जनकतावच्छेदकमिति। तथा च विजातीयस्पर्शजनकतावच्छेदकतया वायुत्वजातिसिद्धिः। इदमुपलक्षणम्। शब्दविशेषस्य वह्नित्वावच्छिन्नस्य वा निमित्तकारणतावच्छेदकतया वायुत्वजातिसिद्धिरित्यपि द्रष्टव्यम्। मूले स्पर्शादिलिङ्गक इति। स्पर्शादीनि लिङ्गानि यस्य स तथा। मुक्तावल्यां धृतीति। धृतिर्गुरुणो द्रव्यस्यापतनम्। विजातीयस्पर्शेनेतितृतीयान्तचतुष्कमनुमानादित्यनेनान्वितम्। अनुमितिप्रकारस्तु योऽयं रूपवद्द्रव्यासमवेतस्पर्शः स क्वचिदाश्रितः स्पर्शत्वात् पृथिवीसमवेतस्पर्शवत् पृथिव्यादिस्पर्शे सिद्धसाधनवारणाय रूप-

---

र्शवद्वृत्तित्वमपि तत्र घटक प्रयोजनविरहात्तादात्म्यत्वादेरपि तादृशस्पर्शवद्भिन्नवृत्तित्वादेव वारणात् पटत्वादिकमादायातिव्याप्तिवारणाय साक्षाद्व्याप्यत्वनिवेश तत्त्व द्रव्यत्वव्याप्यजात्यव्याप्यत्वमात्र गुणादिवृत्तिजातीना तादृशस्पर्शवद्भिन्नावृत्तित्वदलेनैव वारणात् वायुपटद्वित्वमादायातिव्याप्तिवारणाय जातिपदम्। अपाकजस्पर्शवद्भिन्नावृत्तित्वनिवेशेनैव पृथिवीत्ववारणसम्भवेपि जलत्वादीनामवारणादनुष्णाशीतस्पर्शवदित्युक्त प्रथमस्याधिकाभावद्वयावच्छिन्ने वृत्तिताद्वयघटितत्वेन आधिक्यादेकाधिकरणाधेयत्वघटित लघुभूत कल्पान्तरमाह। पाकजेति। पृथिवीत्ववारणायावृत्त्यन्त जलत्ववारणाय वृत्यन्त स्पर्शत्वव्याप्यजातिविशेषावच्छिन्नपरमनुष्णाशीतपदमिति लाभायैवात्र स्पर्शपदम्। अन्यथा उष्णाशीतभिन्नज्ञानादिमद्वृत्त्यात्मत्वजातिमादायैव अतिव्याप्ति पूर्वदले स्पर्शपद तु समवायेन पाकजवत्वलाभायान्यथा वायोरपि कालिकादिना पाकजस्पर्शवत्तया ऽसम्भवापत्तेरन्यत्पूर्ववदनुसन्धेयम्। एतेनेति। वस्तुतस्तु यद्यपीत्यादिना दर्शिताशङ्कानिरासायैव मूले एतेनेत्यादिग्रन्थ तथा च विजातीयस्पर्शवत्त्वस्यैव वायुलक्षणत्वे न कोपि दोष इति मूलाभिप्राय इति युक्तमुत्पश्याम। सिद्धसाधनवारणायेति। इद च स्पर्शत्वसामानाधिकरण्येन द्रव्याश्रितत्वसाधनाभिप्रायेणावच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धौ सामानाधिकरण्येन सिद्धेरप्रतिबन्धकत्वादेवमग्रेपि बोध्यम्। शब्दसन्तानइति। यद्यपि वेगवद्द्रव्यसंयोगस्यैव शब्दजनकतया साध्ये स्पर्शवत्त्वविशेषणमनर्थक शब्दजनने स्पर्शा-

THE KUPP... SASTRI

र्शितः तज्जनकतावच्छेदकं वायुत्वमिति भावः । एष वायुः स्पर्शादिलिङ्गकः वायुर्हि स्पर्शशब्दधृतिकम्पैरनुमीयते विजातीयस्पर्शेन विलक्षणशब्देन तृणादीनां धृत्या शाखादी-

---

वद्द्रव्यासवेत इति विशेषणम् । एवमसति रूपवद्द्रव्याभिघाते योयं पर्णादिषु शब्दसन्तानः स स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्यसंयोगजन्यः अविभज्यमानावयवद्रव्यसम्बन्धिशब्दसन्तानत्वात् दण्डाभिहतभेरीशब्दसन्तानवत् पृथिव्याद्यभिघातजन्मानि सिद्धसाधनवारणायासतीत्यादिपक्षविशेषणम् । विभागजन्मानि शब्दे व्यभिचारवारणाय हेतावविभज्यमानेति । एवं नभसि तृणतूलस्तनयित्नुविमानादीनां धृतिः स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्यसंयोगहेतुका अस्मदाद्यनधिष्ठितद्रव्यधृतित्वात् नौकाधृतिवत् जलादिगततृणादौ सिद्धसाधनवारणाय नभसीति प्रयत्नवदात्मसंयोगहेतुकधृत्यादौ व्यभिचारवारणायास्मदादीति । एवं रूपवद्द्रव्याभिघातमन्तरेण तृणे कर्म स्पर्शवद्वेगवद्द्रव्याभिघातजन्यं विजातीयकर्मत्वात् नदीपूराहतकाशादिकर्मवदिति । अ-

---

नुपयोगात्तथापि उक्तानुमानेनैव वायो स्पर्शस्यापि सिद्ध्यर्थं तदुपात्त साध्ये व्यर्थविशेषणत्वस्यादोषत्वादिति ध्येयम् । गगनादिसयोगहेतुकत्वासिद्ध्यर्थान्तरतावारणाय स्पर्शवदिति । न चैवमपि तेजस्सयोगहेतुकत्वासिद्ध्यर्थान्तरता तदवस्थैवेत्यस्वरसादाह । वेगवदिति । तत्र वेगपद चात्र द्रव्यान्तरक्रियाजनकवेगपर तेन तेजस्यपि वेगसत्वेन तदुपादानेतिनार्थान्तरतापत्तिरेव च स्पर्शवत्वोपादान वायौ स्पर्शसिद्ध्यर्थमेवेत्यवधेयम् । अस्मदाद्यनधिष्ठितेति । प्रयत्नवदात्मसयोगप्रयुक्तद्रव्यधृतित्वादित्यर्थे । नौकादीति । जलस्थद्रव्यधृतिवदित्यर्थ । जलादिगतेति । इद चावच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धेर्नोद्देश्यता किं तु सामानाधिकरण्येनेत्याभिप्रायेण । अन्यथा तादृशतृणादिधृतौ साध्यस्य सिद्धावपि वायुमात्राधिष्ठिततृणादिधृतावेव साध्यस्यासिध्दतया अवच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्ध्यभावात्तादृशानुमितौ बाधकाभावेन सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरकिंचित्करत्वापातात् सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्ध्यापि वायुसिद्धिसम्भवेनावच्छेदेन साध्यसिद्धेरुद्देश्यत्वे प्रयोजनाभावादिति भाव । नभसीति । वायुभिन्नस्पर्शवदनधिष्ठितेति तदर्थ । नखसयुक्तार्थकत्वम् । जलस्थतृणादि-

ग्रे वक्ष्यतइति। आत्मनिरूपणावसरे इत्यर्थः। मूले पूर्ववन्नित्यतादुयक्तमिति। पूर्ववज्जलवदित्यर्थः। नित्यतादीत्यादिनाऽनित्यत्वपरिग्रहः। उक्तं बोध्यमित्यर्थः। एतदेव स्पष्टयति मुक्तावल्यां वायुर्द्विविध इति। तत्र तेषु मध्ये अयोनिजमयोनिजमेवेत्यर्थः। पिशाचादीनामिति। मरुतां लोके प्रसिद्धमिति शेषः। ननु वायोस्ताल्वादिवाग्व्यापाराभावात् करचरणाद्यभावात् कथं भोगायतनत्वमित्यत आह। परन्त्विति। जलायतैजसशरीरयोरप्याक्षेपस्य तुल्यत्वात् प्रकरणलाघवमभिप्रेत्य साधारण्येन समाधानमाह। जलीयतैजसवायवीयेति। ननु कथं तर्हि जलीयत्वादिव्यपदेश इत्यत आह। जलीदानामिति। अत्र त्वगिन्द्रिये यो विशेषो ऽधिष्ठानादिः। शरीरव्यापकमिति। नच नखलोमकेशादीनां त्वगिन्द्रियानाधारत्वादस-

व्यावर्त्तनासम्भवादिति मतव्यम्। प्रयत्नवदिति। परमेश्वरधृतपृथिव्यादिलोकधृत्यादावित्यर्थ। नत्वस्मदादिधृतघटादिधृत्यादाविति तदर्थं सम्भवति। तत्रास्मादादिहस्तादिरूपतादृशद्रव्यसयोगहेतुकत्वरूपसाध्यस्यापि सत्वेन व्यभिचाराप्रसक्तेरिति ध्येयम्। कर्मणा वायुसिद्धिप्रकारमाह। एवमित्यादिना। पार्थिवाभिघातजन्यतृणादिकर्मणि सिद्धसाधनवारणायान्तरेणेत्युक्त। साध्ये स्पर्शवत्त्वोपादानप्रयोजन पूर्वदेव चेष्टात्मकक्रियाया व्यभिचारवारणाय हेतौ विजातियेति विलक्षणेति तदर्थं वेगाजन्यत्वे सति चेष्टाभिन्नत्वमेव प्रकृते वैलक्षण्य न तु जातिविशेषः अवच्छेदकावच्छिन्नयत्नगतकारणतानिरूपितकार्यतावच्छेदकतया चेष्टाया जातिविशेषसिद्धिसम्भवेपि अचेतननिष्ठक्रियासु तत्साधकप्रमाणाभावात्। न च स्पर्शवद्द्रव्याभिघातजन्यतावछेदकतयापि अचेतनक्रियासु जात्यन्तरसिद्धौ बाधकाभावादिति वाच्यम्। तथासति धूमादिपरामर्शजन्यतावच्छेदकतयापि अनुमितौ जातिविशेषाणा सिद्धिप्रसङ्गाद्धूमादिलिङ्गकानुमितित्वस्यैव तत्कार्यतावच्छेदकतया सर्वैरुपगमेनेष्टापत्त्यसम्भवात्प्रकारान्तरेण कार्यकारणभावोपपत्तावतिरिक्तजातिकल्पनानौचित्यात् तत्तदनन्तक्रियाव्यक्तिभेदस्य दुर्ज्ञेयतया चेष्टतइतिप्रतीतौ विलक्षणतया च चेष्टात्वजातिसिद्धेर्निष्प्रत्यूहत्वादिति विभावनीयम्। पूर प्रवाह तदाह तत्त्व तत्सयुक्तत्वमेव कारिकास्थपूर्वपदस्याव्यवहितपूर्वार्थकत्वे तेजसि नित्यत्वादे कारिकाया कण्ठतो ऽनुक्तेरित्यतस्तदर्थमाह। जलवदिति। ननूक्तमित्यसङ्गत कारिकाया वायोर्नित्यतादीनामनभिधानादित्यतस्तदर्थमाह। बोध्यमिति। तेषामिति। लोमादीनामित्यर्थ। सयोगिद्रव्यत्वेन शरी-

म्भव इति वाच्यं, तेषां संयोगिद्रव्यत्वेन शरीरत्वाभावात् मूलस्थत्वगिन्द्रियमित्यस्य त्वचि स्थितमिन्द्रियमित्यर्थः । एतेन देहसहजावरणं त्वगित्युच्यते तच्च पार्थिवं प्रत्यक्षमिद्धं चेति नेन्द्रियं, नच वायवीयमिति परास्तम्। त्वगिन्द्रियलक्षणमाह। स्पर्शेति। कार्यमात्रजनककालादावतिव्याप्तिवारणाये-न्द्रियमिति चक्षुरादावतिव्याप्तिवारणाय स्पर्शग्राहकेति त्वक् त्वगिन्द्रियमित्यर्थः । तच्चेति त्वगिन्द्रियं चेत्यर्थः । पक्षे स्पर्शत्वाभिव्यञ्जकत्वादसि-

---

रसयुक्तद्रव्यत्वेनेत्यर्थः । द्रव्यद्वयस्यैव सयोगसम्भवाल्लोम्नो न शरीरत्वमिति द्योतनाय शरीरसयुक्तत्वाभिसन्धानम् । यद्यप्येवमपि पुरीततिशरीरावयवनाडीविविशेषे त्वगिन्द्रियाभावेन तस्यैवमपि न देहव्यापकतासम्भव वपुषि ज्ञानवारणानुरोधेन पुरीततौ तदनङ्गीकारात्तथापि देहव्यापकत्व यावद्देहावयववृत्तित्वमेव विवक्षित तच्च पुरीततित्वगिन्द्रियाभावे जनकमध्यस्थनाडीभागगतविशेषस्यैव पुरीततीत्वाङ्गीकारेणाक्षतमेव । पुरीतत्प्रदेशस्य नाड्यवयवत्वेपि शरीरावयवत्वाभावात् । न च शरीरव्यापकत्व शरीरनिष्ठभेदप्रतियोगिव्यधिकरणाभावाप्रतियोगित्वमेव तथा च पुरीतत शरीरावयवत्वेपि तदवच्छेदेन शरीरवृत्यभावप्रतियोगित्वेपि त्वगिन्द्रिस्य न शरीरव्यापकत्वानुपपत्तिरिति वाच्यम् । तथासति केशादीना शरीरावयवत्वेपि क्षतिविरहेण ग्रन्थकृता तेषा द्रव्यान्तरताव्यवस्थापनस्य वैकल्यापत्ते । परे तु सिद्धान्ते न भोभाग एव पुरी तद्गगने त्वगभावादेव तत्र मनसोवस्थानदशाया ज्ञानानुत्पाद एतदभिप्रायेणैव "रे रेमानस पालित प्रति जनुर्देहान्तरे त्व सदा तस्मात्कृष्णपदाबुजेक्षणमपि प्रस्थीयता रे मन । इत्थ प्रार्थितमानसं निजगृहप्रध्वंसशङ्काकुल मिथ्यामध्यवियद्गत न च गत तत्पादपकेरुह" इति प्राचीनपद्यमपिसङ्गच्छत इति प्राहुः । सहजावण स्वाभाविकावरण चर्मरूपम् । कालादाविति । यद्यपि स्पार्शनत्वावच्छिन्नजन्यतानिवेशेन कालादावतिव्याप्ते आवश्यकश्च लक्षणे तादृशजन्यतानिवेश अन्यथा जन्यमात्रस्य कालोपाधितामते चक्षुष्यतिव्याप्तितादवस्थ्यात् । न च प्रलये क्रिययैव क्षणघटिकादिव्यवस्था वाच्या तत्र तदनङ्गीकारे पुराणप्रसिद्धसृष्टिप्रलयकालयोरेकप्रमाणत्वस्य असम्भवात् प्रलये दिक्कालविभागो नास्तीत्यस्य महाप्रलयपरत्वात् तथा च महाप्रलयोपाधित्वस्य ध्वसे स्वीकारेपि तदतिरिक्तक्रियाभिन्नजन्यमात्रे कालोपाधित्वकल्पने बीजाभावान्मतमेतदसङ्गतमिति वाच्यम् । तथासतीदानीतनदिनाद्युपाधित्वस्यानन्तक्रियाव्यक्तिषु कल्पने गौरवात् जन्यमात्रस्य तथात्वे तु दिनमात्र-

नां कम्पनेन च वायोरनुमानात् यथा च वायुर्न प्रत्यक्षस्तथाग्रे वक्ष्यते । पूर्ववदिति । वायुर्द्विविधो नित्योऽनित्यश्च परमाणुरूपो नित्यस्तदन्योऽनित्योऽवयवसमवेतश्च सोऽपि त्रिविधः शरीरेन्द्रियविषयभेदात् तत्र शरीरमयोनिजं पिशाचादीनाम् परन्तु जलीयतैजसवायवीयशरीराणां पार्थिवभागोपष्टम्भादुपभोगक्षमत्वं जलादीनां प्राधान्याज्जलीयत्वादिकमिति । अत्र यो विशेषस्तमाह । देहव्यापीति । श-

द्विवारणाय रूपादिषु मध्यइति मनसि व्यभिचारवारणाय एवकारः त्वगिन्द्रियसन्निकर्षे व्यभिचारवारणाय द्रव्यत्वे सतीत्यपि बोध्यम् । अङ्गसङ्गिसलिलं स्वेदः । आकरे प्रशस्तपादभाष्यादौ । प्राणस्त्वेक एवेति । कथं तर्ह्यपानादिव्यवहार इत्यत आह । स्थानवशादिति" हृदि प्राणो गुदेऽपानः समानो नाभिसंस्थितः । उदानः कण्ठदेशस्थो व्यानः सर्वशरीरग" इति स्थानभेदादित्यर्थः । क्रियाभेदाच्चेति । मुखनासिकाभ्यां निष्क्रमणप्रवेशनात्प्राणः मलादीनामधोनयनादपानः आहारेषु पाकार्थवह्नेः समुन्नयनात्समानः ऊर्द्ध्वनयनादुदानः नाडीमुखेषु विततनाद् व्यान इति क्रियाभेदाद्धि पञ्चसञ्ज्ञां लभते न तु सञ्ज्ञाभेदेन सञ्ज्ञिभेद इति भावः । इति

स्थाय्येकघटादिव्यक्तेरेव तथात्वसम्भवेन लाघवस्यैव तन्मूलतासम्भवेन तादृशमतस्य सङ्गतत्वात् तथापि त्वक्समयोगादावतिव्याप्तिवारणायैव इन्द्रियपदमिति ध्येयम् । मूले इन्द्रियं त्वगित्यसङ्गत त्वचश्चर्मरूपस्य इन्द्रियाधिष्ठानत्वादत इन्द्रियपदपूरणेन तस्य त्वचि स्थितमिन्द्रियमित्यर्थकतामाह । त्वगिन्द्रियमिति । मध्य इतीति । तत्सहितैवकारेण रूपाद्यव्यञ्जकत्वस्यैव लाभेन स्पर्शत्वव्यञ्जकत्वे त्वगिन्द्रियस्य न स्वरूपासिद्धिरिति भाव । बोध्यमित्यस्य विशेषणमित्यादि हृदि प्राण इत्यादे हृन्मात्रावच्छिन्न इत्यादिरर्थ । यथाश्रुते व्यानस्यापि प्राणत्वापत्ति समुन्नयनमुद्दीपन वह्नेर्वायुसम्बन्धेन वायुसहकारेणैव तदभिवृद्धिरिति भाव । विततनादन्तर-

आकाशस्य तु विज्ञेयः
शब्दो वैशेषिको गुणः ॥ ४४ ॥
इन्द्रियं तु भवेच्छ्रोत्र
मेकः सन्नप्युपाधितः ।
जन्यानां जनकः कालो
जगतामाश्रयो मतः ॥ ४५ ॥

रीरव्यापकं स्पर्शग्राहकमिन्द्रियं त्वक् तच्च वायवीयं रूपादिषु मध्ये स्पर्शस्यैवाभिव्यञ्जकत्वात् अङ्गसङ्गिसलिलशैत्याभिव्यञ्जकव्यजनपवनवत् । विषयं दर्शयति । प्रणादिरिति । यद्यप्यनित्यो वायुश्चतुर्विधस्तस्य चतुर्थी विधा प्राणादिरित्युक्तमाकरे तथापि संक्षेपादेव त्रैविध्यमुक्तम् । प्राणस्त्वेक एव हृदादिनानास्थानवशान्मुखनिर्गमनादिनानाक्रियाभेदाच्च नानासञ्ज्ञांलभतइति पर्यवसितो वायुः । आकाशं निरूपयति । आकाशस्येति । आकाशकालदि-

---

वायुग्रन्थः । आकाशेति । कालत्वं दिक्त्वं न जातिरित्यग्रे वक्तव्य तल्लाघवेनात्रैव प्रसङ्गादुच्यगपदाभिदध्याति न जातिरिति । अनेकसमवेतत्वाभा-

सस्य विस्तारणादित्यर्थ । इति वायुग्रन्थ । ननु आकाशनिरूपणावसरे आकाशत्व न जातिरित्येव वक्तव्य कालत्वदिक्त्वयोस्तत्तन्निरूपणावसरएव जातित्वनिषेधा-

चादिति शेषः । तेनैकव्यक्तित्वस्य जात्यभावहेतुत्वे वैयधिकरण्यमिति प्र-

चित्यात् तत्किं मुक्तावल्यामिदानीमेव तयोर्जातित्वनिराकरणमारभतइत्याशङ्कायामाह । कालत्वमित्यादि । अग्रे तत्तन्निरूपणावसरे तथा च न जातिरित्यस्य वारत्रयलेखने ग्रन्थगौरवं स्यादिति भावः । तदित्यव्ययं तस्मादित्यर्थः । ननु तथाप्यसङ्गताभिधानं दुर्वारमेवेत्यत आह । प्रसङ्गादिति । स्मृतस्योपेक्षानर्हत्वं प्रसङ्गः एकहेतुकानुमितिविषयत्वेन तयोरपि स्मृतत्वादिति भावः । तथा च प्रसङ्गसङ्गत्या तदभिधानान्नार्थान्तरतापत्तिरिति बोध्यम् । मूले आकाशादीनामेकव्यक्तिकत्वादिति हेतुना आकाशत्वादेर्जातित्वाभावे हेतुरुक्तस्तत्र हेतुसाध्ययोर्वैयधिकरण्यमाशङ्क्य हेतुं पूरयति । अनेकेति । यद्यपि आकाशादीनामाकाशत्वादिकमेकव्यक्तिकत्वान्न जातिरित्यन्वयः तत्र च एकैव व्यक्तिराश्रयो यस्येति बहुव्रीहौ कप्रत्ययः तस्य भावस्तत्वं तस्मादित्यर्थः आश्रये एकत्वं च स्वप्रतियोगिवृत्तिद्रव्यविभाजकोपाधिमत्वस्वाश्रयत्वोभयसम्बन्धेन भेदविशिष्टो यस्तदन्यत्वं एतादृशविशिष्टो घटादिर्न त्वाकाशं तदाश्रयकत्वं तदाश्रितत्वमिति यावत् एवरीत्या मूलोक्तहेतुरपि परिष्कर्तुं शक्यस्तथापि एतादृशहेतौ गौरवमालोचयता ऽनेकानुयोगिकसमवायप्रतियोगिकत्वेन हेतुं पूरित अनेकत्वं नैकत्वभिन्नसङ्ख्या तथासति गुणे गुणानङ्गीकारेण गुणत्वजातावपि तथाविधसङ्ख्यावदनुयोगिकसमवायप्रतियोगिकाभावसत्वेन व्यभिचारापत्तेः किं तु अपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वं तच्च यद्यपि अपेक्षाबुद्धीनामननुगतत्वादननुगतं यत्किञ्चिदेकबुद्धिव्यक्तिविषयानुयोगिकसमवायप्रतियोगिकाभावस्य घटत्वादिजातिसाधारण्येन हेतुत्वमसम्भवदुक्तिकं तथापि स्वप्रतियोगिसमवेतत्वस्वाश्रयसमवेतत्वोभयसम्बन्धेह भेदविशिष्टान्यत्वादित्यर्थे तात्पर्यान्न दोषः । एतावतापि द्रव्यविभाजकोपाधिघटितमूलोक्तहेत्वपेक्षया लाघवानपायात् अत्र च लाघवात्समवेतत्वाभावस्यैव हेतुता युक्तेति नाशङ्कनीयम् । शब्दसमवायिकारणत्वापेक्षया लाघवेन शब्दस्यैव आकाशत्वरूपतया स्वरूपासिद्धिप्रसङ्गादित्यत्र ध्येयम् । वैयधिकरण्यमितीति । इदं च एकव्यक्तिरेवैकव्यक्तिकं तस्य भावस्तत्वमिति व्युत्पत्त्या एकव्यक्तिकत्वादित्यर्थपर्यवसितं मूलोक्तं तत्र च द्रव्यत्वादेरप्येकव्यक्तिकत्वेन व्यभिचारापत्या आकाशादीनामित्येकव्यक्तिकत्वादित्यनेनान्वितमित्यभिप्रायेणोक्तं यथोक्तार्थकत्वे वैयधिकरण्याभावात् । न चैवमिदानीं तादृशार्थकैकव्यक्तिकत्वादिरूपस्य हेतुत्वमसम्भवान्मूले तदुक्तिवैयर्थ्यमिति वाच्यम् । हेतुमात्रकत्वेनेव तदुपन्या

शामेकैकव्यक्तित्वादाकाशत्वादिकं न जातिः किं तु आकाशत्वं शब्दाश्रयत्वं वैशेषिक इति कथनं तु विशेषगुणान्तरव्यवच्छेदाय । एतेन प्रमाणमपि दर्शितं तथा हि शब्दो विशेष गुणश्चक्षुर्ग्रहणायोग्यबहिरिन्द्रियग्राह्यजातिमत्त्वात् स्पर्शवत् शब्दो द्रव्यसमवेतः गुणत्वात् संयोगवदित्यनुमानेन

त्युक्तम् । कि त्विति । आश्रयता चात्र समवायेन विवक्षिता तेन कालस्य जगदाधारत्वेन शब्दाश्रयत्वेपि न क्षतिः मूले वैशेषिकपदस्य वैयर्थ्यमाशङ्क्याह । वैशेषिक इतीति । इत्थं च शब्द इति मूलं सावधारण ज्ञेयम् । एतेन विशेषगुणत्वकथनेन प्रमाणमित्याकाश इत्यादिः । तच्च शब्दः पृथिव्याद्यष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्याश्रितः अष्टद्रव्यानाश्रितत्वे सति द्रव्याश्रितत्वादित्येवंरूपं बोध्यम् । दर्शितं सूचितम् । अत्रानमाने स्वरूपासिद्धि परिहर्तुमाह । तथाहीति । घटादौ व्यभिचारवारणायायोग्येति आत्मनि व्यभिचारवारणाय बहिरिन्द्रियग्राह्येति रसत्वादौ व्यभिचारवारणाय जातिमदिति

सादिति भाव । इत्थ चेति । वैशेषिकपदस्याकाशे विशेषगुणान्तरव्यवच्छेदपरत्वे चेत्यर्थ । सावधारणमिति । शब्द एवेत्येवकारसहितमित्यर्थ तथासत्येवोक्तार्थलाभसम्भवादिति भाव । विशेषगुणत्वेति । विशेषगुणत्वस्य शब्दे सिद्ध्यनन्तरमेव वक्ष्यमाणरीत्या ऽऽकाशसाधकवक्ष्यमाणहेतो शब्दे सिद्धिसम्भवादिति भाव । आकाशे प्रमाणप्रदर्शनरूपता शब्द एवाकाशविशेषगुण इत्यस्य न सम्भवतीत्यतो दर्शितमित्यस्यार्थमाह । सूचितमिति । घटादाविति । त्वगिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयघटादौ व्यभिचारतादवस्थ्यमतश्चक्षुर्ग्रहणायोग्येत्यस्य चक्षुर्जन्यलौकिकप्रत्यक्षस्वरूपायोग्यत्वे सतीत्यर्थ घट शब्दावच्छेदक इति शब्दाशे अलौकिकविषयताशालिचाक्षुष प्रति शब्दस्यापि स्वरूपयोग्यतया स्वरूपासिद्धिवारणाय लौकिकत्वनिवेश तादृशप्रत्यक्षाविषयत्वोक्तौ चक्षुस्संयोगाद्यभावेन तादृशप्रत्यक्षविषयघटादौ व्यभिचारतादवस्थ्यमतः स्वरूपयोग्यताप्रवेश सा च उद्भूतरूप यनस्य गोचर इत्यादिना परिगणितानामेवेति भाव । बहिरिन्द्रियग्राह्येति । बहिरिन्द्रियग्राह्यत्व बहिरिन्द्रियजन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयत्व व्यभिचारवारणाय लौ-

एतच्चानुमानमग्रिमद्रव्यसमवेतत्वसाधकानुमाने स्वरूपासिद्धिनिरासाये-ति बोध्यम् । गुणत्वादिति । एतदनुमानेनोक्तपरिशेषानुमाने हेतौ विशे-ष्यासिद्धिर्निरस्ता । विशेषणासिद्ध्युद्धारायाह । शब्दो नेति । न स्पर्शव-द्विशेषगुण इति । न स्पर्शवतो द्रव्यस्य पृथिव्यादिचतुष्टयस्य विशेषगुण इत्यर्थः । अकारणगुणपूर्वकप्रत्यक्षत्वादिति । अकारणगुणपूर्वकत्वे सति प्रत्य-क्षत्वादित्यर्थः । हेतुसत्वं प्रतिपादयितुं पाकजेति । जलपरमाण्वति । अनि-त्यानां पार्थिवरूपादीनां केषाञ्चिदग्निसंयोगासमवायिकारणकत्वात् के-षाञ्चित्कारणगुणपूर्वकत्वादत्रोपेक्षा । न दिक्कालेति । शब्द इत्यनुवर्त्तते ।

किकत्वनिवेश । अथात्मनींन्द्रियग्राह्यद्रव्यत्वादिजातिसत्वाद्व्यभिचारो दुर्वार एव । न च सत्यन्त जातावेव विशेषणमस्तु तथा च द्रव्यत्वस्य चक्षुर्ग्रहणयोग्यत्वान्न त-दादायात्मनि व्यभिचार इति वाच्यम् । तथासति चाक्षुषाविषयत्वोक्त्यैव सामजस्ये योग्यताविशेषनिवेशनवैयर्थ्यापत्ते । चाक्षुषाविषयबहिरिन्द्रियग्राह्यगुणावृत्तिजातौ मानाभावेन तादृशजातिमादाय व्यभिचाराप्रसक्तेरिति चेन्नैव, बहिरिन्द्रियग्राह्यजा-तिमत्वादित्यस्य बहिरिन्द्रियग्राह्यत्वे सति जातिमत्वादित्यर्थकतया आत्मनि व्यभि-चारानवकाशात् शब्दध्वसादौ व्यभिचारवारणायैव जातिमत्वस्य सार्थकत्वाच्च । न चैव भागासिद्धिरिति वाच्यम् । बहिरिन्द्रियग्राह्यशब्दसम्भवेपि शब्दत्वसामानाधिक-रण्येन अष्टद्रव्यातिरिक्तद्रव्याश्रितत्वसिद्ध्याप्याकाशसिद्धिसम्भवेन शब्दत्वावच्छेदेन गुणत्वसाधने प्रयोजनाभावेन सामानाधिकरण्येन गुणत्वसिद्धेरुद्देश्यत्वात्सामानाधि-करण्येन साध्यसिद्धेरुद्देश्यताया भागासिद्धेरदोषत्वात् । रसत्वादिव्यावृत्तये रसत्वादौ हेतोरभावज्ञानायेत्यर्थ । अन्यथा चक्षुर्ग्रहणायोग्यत्वे सति रसेन्द्रियग्राह्ये रसत्वे गुण-त्वाभावेन व्यभिचारापत्तेरिति भाव । शब्दे गुणत्वानुमानस्य प्रकृतोपयोगिता द-र्शयति । एतच्चेति । द्रव्यसमवेतत्वानुमानस्य फलमाह । एतदनुमानेनेति । विशे-षाभावसहकृतसामान्यहेतुकानुमान परिशेषानुमानं स्पर्शवद्द्रव्यविशेषस्य गुणो नेति साधने पृथिव्यादियत्किञ्चिद्द्रव्यविशेषगुणत्वाभावसिद्धौ उद्देशभूतस्पर्शवद्द्रव्यसामा-न्यविशेषगुणत्वाभावासिद्धिरतो व्याचष्टे । न स्पर्शवत इत्यादि । अपाकजत्वे सत्य-कारणगुणपूर्वकप्रत्यक्षविषयत्वादित्यस्य हेतुत्वे कारणगुणपूर्वकरूपादौ व्यभिचार आत्मन कारणाभावेन प्रत्यक्षमात्रस्यैव कारणगुणपूर्वकत्वादतस्तदर्थमाह । अकार-णेति । पाकजेतीति । पाकजत्वोक्त्यैव कारणगुणजन्यत्वाभावाभिनाकारणगुणपूर्वकत्वे

परापरत्वधीहेतुः क्षणादिः स्यादुपाधितः ॥

शब्दस्य द्रव्यसमवेतत्वे सिद्धे शब्दो न स्पर्शवद्विशेषगुणः अग्निसंयोगासमवायिकारणकत्वाभावे सति अकारणगुणपूर्वकप्रत्यक्षत्वात् सुखवत् । पाकजरूपादौ व्यभिचारवाणाय सत्यन्तम् ।पटरूपादौ व्यभिचारवारणायाकारणगुणपूर्वकेति जलपरमाणुरूपादौ व्यभिचारवारणाय प्रत्यक्षेति।शब्दो न दिका-

बहिरिन्द्रियेति । मनसोऽन्यदिन्द्रियं बहिरिन्द्रियम् योग्यत्वात्प्रत्यक्षत्वादित्यर्थः एतेनानात्मगुणग्राहकेन्द्रियत्वं बाह्येन्द्रियत्वं तच्च मनस्यातिप्रसक्तं तेनापि रूपादिग्रहणादिति निरस्तम् । इत्थं चानेन प्रकारेण पृथिव्याद्यष्टद्रव्यानाश्रितत्वसिद्धौ च सिद्ध्यतीति पूर्वोक्तपरिशेषानुमानेन सिद्ध्यतीत्यर्थः । नन्वेतत्सर्वं तदोपपद्येत यदि शब्दस्य विशेषगुणत्वे किंचित्प्रमाणं स्यात्तत्रैव मानं न पश्याम इति चेन्न, शब्दो विशेषगुणःलौकिकप्रत्यासत्त्येन्द्रियग्राह्यत्वे सति लौकिकप्रत्यासत्त्या द्वीन्द्रियग्रहणयोग्यताराहित्ये च सति गुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वादित्यनुमानस्यैव तत्र प्रमाणत्वात् । प्रभात्वमादाय व्यभिचारवारणाय गुणत्वव्याप्येति । गुरुत्वत्वमादाय व्यभिचारवारणाय प्रथमं सत्यन्तम् । सङ्ख्यात्वमादाय व्यभिचारवारणाय द्वितीयं सत्यन्तम् । सांसिद्धिकद्रवत्वस्नेहधर्माधर्मभावनासु प्रकृतहेतोरभावेपि तत्र हेत्वन्तरेणैव विशेषगुणत्वं साधनीयमिति । पूर्वोक्तानुमाने बाधं स्वरूपासिद्धिं चाशङ्कते। नचेति । वायाविति । तथा च स्पर्शवद्वायुगुणत्वस्य तत्र सत्वात्तदभावसाधने बाध इति भाव । कारणगुणपूर्वकत्वकथनं त्वकारणपूर्वकत्वघटितहेतोरसिद्धिप्रदर्शनार्थम् । अयावद्द्रव्यभावित्वेनेति।

सति प्रत्यक्षत्वरूपहेतुप्रतिपत्तिसम्भवादिति भाव । अत्रोपेक्षेति । अत्र प्रत्यक्षत्वदलव्यावृत्तिप्रदर्शने उपेक्षा तेषामग्रहणम्। तत्प्रत्यक्षत्वात्तज्जन्यप्रत्यक्षविषयत्वादित्यर्थ

लमनसां गुणः विशेषगुणत्वात् रूपवत् नात्मविशेषगुणः ब-हिरिन्द्रिययोग्यत्वात् रूपवत्। इत्थं च शब्दाधिकरणं नवमं

स्वाश्रयनाशजन्यनाशप्रतियोगि यद्यत्तद्भिन्नत्वेनेत्यर्थः । ननु तथाप्याकाशे प्रत्यक्षमेव प्रमाणं किमिति नापन्यस्तमिति चेन्न । चाक्षुषत्वप्रयोजकस्य महत्त्वे सत्युद्भूतरूपवत्त्वस्याकाशेऽसम्भवेन चक्षुषः प्रमाजनकत्वासम्भवात् ।

प्रमाण स्यादिति । शब्दस्य सामान्यगुणत्वे अष्टद्रव्यानाश्रितत्वरूपविशेषणासिद्धि-प्रसगात्कर्मजसयोगादौ व्यभिचारेण उक्तहेतुना स्पर्शवद्गुणभेदसाधनासम्भवेन स्पर्शवद्विशेषगुणभेदसाधने च स्पर्शवता सामान्यगुणत्वसम्भवादिति भाव । लौकि-कप्रत्यासत्त्येति । इद च गुरुत्वत्वादेरप्युपनयसन्निकर्षेणेन्द्रियग्राह्यत्वमादाय व्यभि-चारवारणाय द्वितीयमपि एतादृशपद शब्दस्पर्शयोरप्युपनयसन्निकर्षेण चक्षुर्ग्राह्यत-या असिद्धिवारणायैव । द्वीन्द्रियेति । जातौ तत्तदिन्द्रियग्रहणयोग्यत्व तत्तदिन्द्रिय-योग्यवृत्तित्वमेव द्वीन्द्रियपद तु विजातीयेन्द्रियद्वयपर बोध्यम् । अन्यथा रूपादीना-मपि चक्षुर्द्वयग्रहणयोग्यतया द्वीन्द्रियग्रहणयोग्याप्रसिद्धे । यद्यपि सख्यात्वादीना सर्वासामेव जातीना कालभेदेन पुरुषभेदेन च द्वीन्द्रियग्राह्यतया द्वीन्द्रियाग्राह्यत्वे स-तीत्येव वक्तुमुचित योग्यतानिवेशे प्रयोजनाभावात्तथापीन्द्रियद्वयजन्यत्वस्य क्वाप्यस-म्भवेनाप्रसिद्ध्यापत्त्या तथा नोक्तम् । न च स्वात्मकेन्द्रियजन्यग्रहविषयत्वस्वजन्यवि-जातीयेन्द्रियजन्यग्रहविषयत्वोभयसम्बन्धेनेन्द्रियविशिष्टत्वरूप द्वीन्द्रियग्राह्यत्वमनुगत निर्वक्तु शक्यमिति वाच्यम् । जन्यत्वादिप्रवेशेनैतस्य अतिगुरुत्वादित्यभिप्रायात् । न चेन्द्रिययोग्यत्वमपि तज्जन्यलौकिकप्रत्यक्षविषयवृत्तिमत्त्वमेवेति आवश्यत्वमधिकमे-व योग्यतानिवेशपक्ष इति वाच्यम् । चक्षुर्योग्यत्वमुद्भूतरूपाद्यन्यतमत्व त्वग्योग्य त्वमुद्भूतस्पर्शाद्यन्यतमत्वमेव रूपत्वादीन्द्रिय योग्यताया अन्यतमत्व च भेदकूटाव-च्छिन्नभेदस्तस्य च तद्व्यक्तित्वेनेव योग्यताघटकत्वोपगमेन लाघवानपायादिति ध्येयम्। सासिद्धिकेति । तथाविधद्रव्यत्वत्वस्नेहत्वयोस्त्वक्चक्षुरुभयग्राह्यत्वाद्धर्माधर्मभावना-नामतीन्द्रियत्वान्न तेषु हेतुसत्त्वमितीति भाव । हेत्वन्तरेणैवेति । एते पञ्च विशेषगुणा स्थितिस्थापकान्यत्वे सति विभिन्नद्रव्यविभाजकोपाधिमद्व्यक्तिद्वयवृत्तितानवच्छेदकगु-णत्वव्याप्यजातिमत्त्वात्सुखवदित्येवमनुमान बोध्यम् । पूर्वोक्तानुमाने स्पर्शवद्विशेषगु-णत्वाभावसाध्यकानुमाने हेतोरासिद्धिप्रदर्शनार्थमित्यस्य पक्ष इत्यादि । चक्षुषइति।

द्रव्यं गगनात्मकं सिध्यति। न च वाय्ववयवेषु सूक्ष्मशब्दक्रमेण वायौ कारणगुणपूर्वकः शब्द उत्पद्यतामिति वाच्यं, अयावद्द्रव्यभावित्वेन वायोर्विशेषगुणत्वाभावात्॥ तत्र च शरीरस्य विषयस्य चाभावादिन्द्रियं दर्शयति।इन्द्रियमिति। नन्वाकाशं लाघवादेकं सिद्धं श्रोत्रं पुरुषभेदाद्भिन्नं कथमा-

---

ननु यद्याकाशो न चाक्षुषस्तदेह पश्यीति चाक्षुषाधिकरणत्वे न किम्भासते इति चेदालोक एवेति परिकल्य । नन्वाकाशीयशरीरविषययोः प्रदर्शनमुज्झित्वा कथमिन्द्रियप्रदर्शनमिन्द्रियं तु भवेच्छोत्रमित्यनेन ग्रथेन क्रियतइत्याशङ्क्याह । तत्र चेति । आकाशे चेत्यर्थः। कर्णशष्कुलीभेदादिति। चैत्रादिकर्णशष्कुल्यवच्छिन्नमाकाशं चैत्रादिश्रोत्रमिति भावः । नव्यास्तु शब्दनिमित्तकारणत्वेन क्लृप्तस्येश्वरस्यैव शब्दसमवायिकारणत्वं नचेश्वरस्य शब्दसमवायिकारणत्वं जीवस्य वेत्यत्र विनिगमनाविरहः जीवस्य शब्दसमवायित्वे ज्ञानवच्छब्दस्यापि मानसत्वापत्तेः अदृष्टादिवत्प्रातिबन्धककल्पने चातिगौरवम् । नचैवं कर्णशष्कुलीविवरावच्छिन्नाकाशस्य कथं श्रोत्रत्वोपपत्तिरिति वाच्यं, तथाविधस्येश्वरस्यैव श्रोत्रत्वोपपत्तेरित्याहुः । स्वतन्त्रास्तु मृदङ्गादीनामेव गुणः शब्दः शब्दं प्रति मृदङ्गत्वादिना समवा-

नील नभइति चाक्षुषभ्रमात्प्रमेत्युक्तम् । अतिगौरवमिति । विनिगमनाविरहेण नानाजीवेषु शब्दसमवायिकारणताया अतिरिक्तप्रतिबध्यप्रतिवधकभावकल्पनायाश्चापत्तिरिति भाव । न च कालदिशावादाय विनिगमनाविरह इति वाच्यम् । नवीनैस्तयोरपीश्वरएव अतर्भावितत्त्वादिति मतव्यम् । अथ स्वतत्रमते शब्दग्राहकमिद्रिय किस्वरूप कर्णशष्कुलीस्वरूपमेव वधिरस्य शब्दप्रत्यक्षवारणाय शरीरस्थदोषस्य तत्प्रत्यक्षप्रतिवन्धकताकल्पनस्य सर्वमत एवावश्यकतया शष्कुलीमात्रस्य श्रोत्रत्वेपि तत्कल्पनाधिक्याविरहादिति चेत्तर्हि मृंदगसमवेतशब्दे श्रोत्रस्य कस्सन्निकर्ष स्वसयोगिसयुक्तसयवायइति चेत्सनिकर्षांतरकल्पनागौरवादिति मैव तत्तदात्मन एव तदीयश्रोत्रेद्रियत्वोपगमात् । न च कर्तृत्वकरणत्वयोर्विरोधात्कथमेतादिति वाच्यम् । स्वात्मान वेत्तीत्यादौ कर्तृत्वकर्मत्वयोरिव तयोरप्यविरोधादित्थ च केवलसमवाय-

दूरान्तिकादिधीहेतु-
रेका नित्या दिगुच्यते ॥ ४६ ॥

काशं स्यादिति चेत्तत्राह । एकेति । आकाश एकः सन्न-
पि उपाधेः कर्णशष्कुलीभेदाद्भिन्नं श्रोत्रात्मकं भवतीत्यर्थः ।
कालं निरूपयति । जन्यानामिति । तत्र प्रमाणं दर्शयितु-

यिकारणतायाः स्वीकारात् प्राचीनैरपि मृदङ्गत्वादिना निमित्तकारणतायाः
स्वीकारात् मृदङ्गे शब्द इत्यादिप्रतीतेश्च । नच तत्रावच्छेदकत्वं विषयः
मानाभावात् अन्यथा तत्रावच्छेदकताख्यस्वरूपस्य सम्बन्धस्यान्यत्र सम-
वायस्य कल्पने गौरवादिति वदन्तीति । इत्याकाशग्रन्थः । मूले जन्यानां
जनक इति । कार्यत्वावच्छिन्नं प्रति निमित्तकारणमित्यर्थः । अत्र च का-
लिकसम्बन्धावच्छिन्नकार्यत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितमधिकरणतया नि-
मित्तत्वं काललक्षणम् । कालिकसम्बन्धावच्छिन्नेतिकरणादिश्यधिकरण-

स्य सन्निकर्षत्वाकल्पनेन लाघवान्तरमपि । न च कर्णशष्कुलीपिधानदशायामपि श
ब्दप्रत्यक्षापत्तिरिति वाच्यम् । तथाविधाकाशस्य श्रोत्रतामतेऽपि केनापि वस्तुना-
ऽव्यवधीयमानाकाशे शब्दोत्पत्तौ बाधकाभावेन तस्य तत्प्रत्यक्षप्रतिबन्धकताकल्प
नाया सिद्धान्तेऽप्यावश्यकत्वादिति दिक् । इत्याकाशग्रन्थ । कार्यसामान्ये कालस्य
समवायिकारणत्वासम्भवादसमवायिकारणत्वस्य च द्रव्ये सत्त्वाज्जनकपदं निमित्तकार-
णपरतया व्याचष्टे । निमित्तकारणमित्यर्थ इति । मूले जगतामाश्रय इत्यस्य काल-
प्रमाणप्रदर्शनपरतया व्याख्येयतया जन्यानामित्यादिकं काललक्षणप्रदर्शनपरमेवेति
वाच्यम् । लक्षणप्रामाण्यस्वरूपाभिधानस्यैव निरूपणशब्दार्थत्वात्तच्च न सम्भवति
दिगादीनामपि कार्यसामान्ये निमित्तकारणत्वेनातिप्रसङ्गादित्यत आह । अत्रेति । अधि-
करणविधयेति । अधिकरणत्वेनेत्यर्थ । यद्यपि कार्यमात्रं प्रति कालस्य कालत्वेनैव का-
रणता युक्ता अधिकरणत्वस्य दिगाद्यतिप्रसक्तत्वेन कालनिष्ठकारणतायामवच्छेदकत्वा-

माह । जगतामाश्रय इति । इदानीं घट इत्यादिप्रतीतिः सूर्यपरिस्पन्दादिकं यदा विषयीकरोति तदा सूर्यपरिस्पन्दादिना घटादेः सम्बन्धो वाच्यः स च सम्बन्धः संयोगादिर्न सम्भवतीति काल एव सम्बन्धघटकः कल्प्यते । इत्थं च तस्याश्रयत्वमेव सम्यक् । प्रमाणान्तरं दर्शयति ।

तयेतिकरणाददृष्टेश्वरयोर्नातिव्याप्तिरिति बोध्यम् । ननु कार्यमात्रं प्रति कालस्य निमित्तकारणत्वे किं मानमिति चेदत्राहुः । अद्य घटो भविष्यति श्वः पटो भविता इत्यादिप्रत्ययेन तत्तत्कार्योत्पत्त्यधिकरणत्वेन कालो विषयीक्रियते तत्तदुत्पत्त्यधिकरणत्वेन व्यवहारविषयस्य तत्तदुत्पत्तिहेतुत्वनियमात् । तद्धेतुत्वव्याप्यत्वात् । एवं च तत्तत्कार्यविशेषं प्रति तत्तत्कालविशेषस्य हेतुत्वे सिद्धे यद्विशेषयोरितिव्याप्त्या कार्यमात्रे कालस्य हेतुतासिद्धिरिति, सा च

सम्भवात्तथापि कालत्वस्यैकव्यक्तिकत्वेन जातित्वासम्भवात्कालिकसम्बन्धावच्छिन्नाधिकरणत्वादतिरिक्तत्वस्य कालत्वस्यानिर्वक्तुमशक्यतया अधिकरणत्वघटितेत्युक्तम् । तथा च निरुक्तकालत्वस्याधिकरणतारूपत्वान्नासगति एव दिक्त्वमपि दिक्कृतविशेषणतयाधिकरणत्वमेव नातो दिश्यतिव्याप्त्यभिधानासगतिरिति केचित् । तदसत् । तथासति महाकाललक्षणस्य घटादावतिव्याप्त्यापत्तेरग्रे तत्रैव प्रमाणस्य प्रदर्शनीयतया तस्यैव लक्ष्यत्वावधारणात् । परं तु तस्य तादात्म्यसम्बन्धेनेत्येवार्थ आधारस्य सर्वत्र तेनैव कारणत्वात् निमित्तत्वं कारणत्वं न तु निमित्तकारणत्वं तन्निवेशे प्रयोजनाभावादिति ध्येयम् । दिशीत्यस्य नातिव्याप्तिरित्यग्रतनेनान्वय. अदृष्टेश्वरग्रहणं कार्यमात्रे कर्तुरेव कारणत्वाभिप्रायेण कृतिकारणतामते तु ईश्वरपदं तत्कृतिपरमिति द्रष्टव्यम् । उत्पत्त्यधिकरणत्वेनेति । भूधातो प्रकृते उत्पत्त्यर्थत्वादिति भाव । व्यहारविषयस्येति । कपाले घट उत्पद्यत इत्यादौ तथादर्शनादिति भाव यद्यपि कपालादेर्न घटोत्पत्तिसाक्षादाधारत्वं तथापि गृहे पर्वतोत्पत्त्यादाविव परम्परया तथात्वं बोध्यम् । यद्यपि आद्यक्षणसम्बन्धरूपाया उत्पत्तेस्तत्तद्विशेषणविशिष्टक्रियाद्यात्मकतैव तादृशक्षणासयोगिककालिकसम्बन्धस्य तादृशक्षणस्वरूपत्वा तथा च

हेतुता निमित्तकारणतैव। नच कार्यमात्रे कालस्य हेतुत्वं न सम्भवति स्वसमवेतद्वित्वपृथक्त्वसंयोगविभागं प्रति कालस्य समवायिकारणत्वेन तद्भिन्नत्वघटितस्य निमित्तकारणत्वस्य तत्राभावादित्याचार्योक्तं शङ्क्यम्, समवायसम्बन्धेन द्वित्वादिकं प्रति तस्य समवायिकारणत्वेपि कालिकसम्बन्धेन द्वित्वादिकं प्रति निमित्तकारणत्वस्यानपायात् । एवमेव कार्यमात्रे दिशोपि निमित्तकारणत्वं बोध्यम् । मुक्तावल्यां तत्रेति । तत्र काले । जगतामाश्रयो मत इति । कालः सर्ववानिति प्रतीत्या सर्वाधिकरणत्वेन कालसिद्धिरिति भावः । नन्वेतादृशी प्रतीतिर्दिग्विषयिण्येवास्तु अतिरिक्तकालकल्पने गौरवादिति न केवलमनया प्रतीत्या कालः सिध्यति परन्तु प्रमाणान्तरेण काले सिद्धे प्रकृतप्रतीतिबलात् सर्वाधारत्वं कल्प्यतइत्याह इदानीमित्यादिना । सूर्यपरिस्पन्दादिकमिति । नचेदानीं तदानीमिति प्रतीतिर्महाकालं विषयीकरोतीति वाच्यं, तथासतीदानीं घटो न तदानीमिति प्रत्ययानुपपत्तेः। न च तत्तत्क्रियाविशिष्टमहाकालएवेदानीमित्यादि-

---

तादृशक्षणहेतुता तत्तद्दिवसादौ विप्रतिपन्नैव कपालादिदृष्टान्ते असम्भवदुक्तिक च उक्तनियमोप्यप्रयोजकत्वेन विप्रतिपन्न एव तथापि यदुत्पत्त्याधारत्वेन प्रतिपन्नो न तत्कारणमित्येवनियमस्यैवोपगमसम्भवादुत्पत्तिनिवेशे प्रयोजनाभाव एव पर तु उत्पत्तेराकस्मिकत्वापत्तिवारणायैव नियमे उत्पत्ते प्रवेशितनया यदि तस्या क्रियाद्यात्मकता तदा तासा स्वकारणनियम्यतया नाकस्मिकतापत्तिरिति तन्निवेशो व्यर्थ एव एव च कालविशेषनियताम्रफलादौ कालविशेषकारणताया आवश्यकत्वेन यद्विशेषयोरिति न्यायेन कार्यसामान्ये कालस्य हेतुतासिद्धेरिति युक्तमुत्पश्याम । एतदभिप्रायेणैवास्वरससूचनायाहुरित्युक्तम् । सा चेति । इतरकारणताया उक्तरीत्या काले ऽसम्भवादिति भाव । इदानीमित्यादिप्रतीतीना सूर्यपरिस्पन्दविषयकत्व मूले प्रतिपादित तदुपपादयति । इदानीमित्यादिना । प्रतीत्यनुदयापत्तेरिति महाकालस्य सर्वाधारत्वादिति भाव । यद्यपि तदानींनघट इतिप्रतीतेरेव बाधितार्थकता नत्विदानी घट इत्यस्येति इदानीं घट इति भागस्य प्रकृते नोपयोगस्तथापि कालस्य गगनादिवन्न कस्यापि कालिकसम्बन्धेन । आधारतेति न तदानी घट इत्यस्य नानुपपत्तिरिति यदि ब्रूयात्तदेदानी घट इत्यपि न स्यादित्याविदयितु तदुपादानमिति ध्येयम् । आकाशएवेति । स्वाश्रयसयोगिसयोगरूपपरपरासम्बन्ध-

परापरत्वेति । परत्वापरत्वादिबुद्धेरसाधारणं निमित्तं काल एव परत्वापरत्वयोरसमवायिकारणसंयोगाश्रयो लाघवाद-तिरिक्तः काल एव कल्प्यतइति भावः । नन्वेकस्य काल-स्य सिद्धौ क्षणदिनमासवर्षादिसमयभेदो न स्यादित्यत आह । क्षणादिः स्यादुपाधितः । कालस्त्वेकोप्युपाधिभेदात् क्षणादिव्यवहारविषयः । उपाधिस्तु स्वजन्यविभागप्रागभा-वावच्छिन्नं कर्म पूर्वसंयोगावच्छिन्नविभागो वा पूर्वसंयो-गनाशावच्छिन्नोत्तरसंयोगप्रागभावो वा उत्तरसंयोगावच्छि-न्नं कर्म वा । नचोत्तरसंयोगानन्तरं क्षणव्यवहारो न स्या-दिति वाच्यं, कर्मान्तरस्यापि सत्वादिति महाप्रलये क्षणा-दिव्यवहारो यद्यस्ति तदा ध्वंसेनैवोपपादनीय इति । दिना-

---

प्रत्ययाविषयस्तथा चेदानी घटो न तदानीमिति प्रत्ययस्यैतत्क्रियाविशि-ष्टमहाकाले घटो न तत्क्रियाविशिष्टमहाकाल इत्यर्थ इति वाच्यं, तथा स-ति तत्तत्क्रियाविशिष्टमहाकालापेक्षया लाघवेन तत्तत्क्रियाया एव तादृश-

स्याकाशमादायापि घटयितु शक्यत्वादिति भाव । तथात्वात्सम्बन्धघटकत्वात य-द्यपि स्वसयोगित्वेनैवाकाशादीना सम्बन्धघटकता नत्वाकाशत्वादिनेति न विनिगम-नाविरहावकाशस्तज्जन्यरूपे क्लृप्तविभूना सर्वेषामेव सम्बन्धघटकत्वमपीष्टमेव वि-निगमनाविरहात् । न चानतव्यक्तीना तादृशपरपराघटकत्वकल्पनापेक्षया एकातिरि-क्तव्यक्तिकल्पनमेव लघ्विति वाच्यम् । कालस्य सयोगिसयोगघटकताया स्वसयोगिन्या-काशादिव्यावर्त्तकविशेषणदुर्वारोपपादत्वादिदमसगत तथापि अनतानामाकाशादिसयो-गव्यक्तीना घटीयससर्गताविनिगमनाविरहेण कल्पनीया अतिरिक्तकालव्यक्तिकल्पने तु तदीयसयोगमात्रएव तत्कल्पनमिति लाघव क्लृप्ताकाशासयोगमादायाक्लृप्तकाल-सयोगस्य विनिगमनाविरहो न सम्भवतीति पूर्वमेवावेदितमिति तात्पर्यमवगतव्यम् ।

प्रतीतिविषयत्वस्योचितत्वात् इतीत्यनन्तरं स्वाश्रयतपनसंयोगिसंयोग एव सम्बन्धो वाच्यस्तत्रेति शेषः । नचाकाशमेव सम्बन्धघटकमास्तामिति वाच्यं, आकाशदिगात्मनां विनिगमनाविरहेणातिरिक्तैककालस्य तथात्वात् । इत्थं चेति । अतिरिक्तकालसिद्धौ चेत्यर्थः । सम्यगिति । कालः सर्ववानिति प्रतीतेरतिरिक्तकालविषयकत्वस्योचितत्वादिति भावः । परत्वापरत्वबुद्धेरिति । ज्येष्ठे परत्वप्रत्ययः कनिष्ठे ऽपरत्वप्रत्ययः । स च परत्वापरत्वगुणविशेषाधीनः । परत्वापरत्वे च सासमवायिकारणके भावकार्यत्वात् असमवायिकारणं च तयोः कालपिण्डसंयोग एवेति परत्वापरत्वयोरसमवायिकारणसंयोगाश्रयतया कालसिद्धिरिति भावः । परत्वापरत्वयोरित्यस्यैव वक्तुमुचितत्वेपि तद्बुद्धिपर्यन्तानुधावनं कालिकपरत्वापरत्वयोः प्रमाणं दर्शयितुम् । न च पिण्डगतरूपादेरेव परत्वापरत्वासमवायिकारणत्वमस्त्विति वाच्यं कालिकपरत्वापरत्वयोर्वायावुत्पत्त्या व्यभिचारात् अत

अतिरिक्तकालेति । कालातिरिक्तद्रव्यसत्वे उक्तप्रतीतेर्दिग्विषयकता न युज्यते दिशोल्लेखात्कालपदस्य दिगर्थकता च लक्षणा विना न सम्भवतीति तत्स्वीकारे मुख्यार्थपरित्यागापत्तेरिति भाव । मूले असाधारण निमित्तमित्यस्य तादृशबुद्धित्वावच्छिन्न प्रतिनिमित्तकारणमित्यर्थो न सम्भवति तथाविधहेतुताया मानाभावादतस्तत्पदस्य प्रयोजकार्थकता स्पष्टयति । ज्येष्ठइत्यादिना भावाइत्यतेन । प्रमाणमिति । प्रमाण लक्षणपर इति विलक्षणप्रतीत्यैव कालिकपरत्वापरत्वयो सिद्धिस्तादृशप्रतीते दिक्कृतपरत्वादिविषयकत्वासम्भवादिति भाव । प्रत्यक्षे विषयस्य कारणतया विषयप्रयोजकतया ऽस्य तत्प्रत्यक्षप्रयोजकतावसेया । व्यभिचारादिति । यद्यपि स्पर्शस्य कारणत्वेन वायुपरत्वादौ व्यभिचारस्तथापि सङ्ख्यादिकमादाय विनिगमनाविरहादनंतगुणाना तथात्वापत्त्या क्लृप्तस्य कालसयोगस्यैव तथात्वमुचितमिति भाव । तथात्वेन निरुक्तासमवायिकारणसयोगाश्रयत्वेनेत्यर्थ । विरुद्धेति । अनेकधर्मावच्छिन्नबोधकत्वमेव व्यवहारगतो विरोध ॥ नहीति । घटत्वादीनामविरोधोऽव्यवहारोनैकधर्मावछिन्नबोधकत्वरूपविरोधपरिहारायैव एवमुत्तरत्रापीति मन्तव्यम् । एकस्मिन्नित्यनंतर विरुद्धेति पूरणीयम् । द्रष्टव्यमिति । इदं च न मूलकारसमत तथासन्युपाधीना कालघटितपरपरासम्बन्धेनैन आधारताद्यप्रत्ययस्योपगतव्यतया गौरवापत्तेः साक्षादधिकरणत्वोपगमस्य नानाव्यक्तिषु तत्तदनन्तपदार्थीयकालिकसम्बध-

एव पृथिवीपिण्डसंयोगस्य न तत्र कारणत्वं पृथिव्यसंयुक्तपदार्थेपि तादृशपरत्वापरत्वयोरुत्पादेन व्यभिचारात् । ननु तथाप्याकाशदिगात्मनोभिः पिण्डसंयोगस्य तथात्वं स्यात् किं कालकल्पनयेत्यत आह । लाघवादिति । आकाशदिग्भ्यां पिण्डसंयोगस्य तथात्वे जीवात्मभिः प्रत्येकं विनिगमनाविरहादात्ममनसोस्त्वनन्तत्वाच्च तथात्वं किं तु लाघवादतिरिक्तः काल एव तथात्वेन कल्प्यतइति भावः । ननु यदि काल एक एव तदा क्षणलवकाष्ठादिनानाव्यवहारस्तत्र न स्यात् नचैकस्मिन्नेव घटे घटः कलशः कुम्भ इति व्यवहारवदत्रापि क्षणादिनानाव्यवहारे बाधकाभाव इति वाच्यं एकस्मिन् विरुद्धनानाव्यवहारायोगात् नहि घटत्वकलशत्वादिकं मिथो विरुद्धं क्षणत्वदिनत्वादिकं तु विरुद्धमेव नहि क्षणं दिनमिति प्रतीतिरस्तीत्याशङ्कते नन्वेकस्येति । समयभेदः समयभेदव्यवहारः विभिन्नव्यवहारविषय इति यावत् । एकस्मिन् विरुद्धनानाव्यवहारविषयत्वाभावादिति भावः । उपाधिभेदादिति । तथा चैकस्य कालस्य किञ्चिद्धर्मविशिष्टस्य क्षणत्वं किञ्चिद्धर्मविशिष्टस्य दिनत्वं न तु केवलस्येति भावः । इदमुपलक्षणम् । तादृशोपाधीनामेव क्षणत्वादिव्यवहारविषयत्वं न तु महाकालस्येत्यपि द्रष्टव्यम् । स्वजन्येति । स्वं क्रिया घटगतैकक्रियानाशोत्तरोत्पन्नतद्गतक्रियान्तरजन्यविभागप्रागभावविशिष्टस्य प्रथमकर्मणः क्षणचतुष्टयावस्थायिनः क्षणत्वापत्तिरतः स्वजन्येति । नन्वेवं प्रथमक्षणे क्षणव्यवहारोपपादनेपि द्वितीयक्षणे कथं तदुपपादनं तत्र क्रियाजन्यविभागोत्पत्त्या विभागप्रागभावासम्भवात् न च द्वितीयक्षणोत्पन्नक्रियान्तरस्यैव निरुक्तविशिष्टस्य तत्र क्षणत्वमिति वाच्यं प्रतिक्षणं क्रियोत्पत्तौ मानाभावात् अतस्तत्रापि क्षणव्यवहारोपपादकमुपाधिमाह पूर्वसंयोगेति । स्वजन्यविभागनाश्यपूर्वसंयोगविशिष्टस्वजन्यविभाग इत्यर्थः । तेन स्वजन्यविभागस्य

त्वकल्पनाप्रयुक्तगौरवग्रस्तत्वादिति ध्येयम् । निरुक्तेति । स्वजन्यविभागप्रागभावेत्यर्थ । प्रतिक्षणमिति । द्वितीयतृतीयचतुर्थक्षणेषु क्रियान्तरोत्पत्तिमन्तरा क्षणनिर्वचनसम्भवेपि पञ्चमक्षणोपाधे क्रियांतरोत्पत्त्यैव निर्वाहात्प्रतिक्षणमित्युक्तम् । स्वजन्येति । स्वपद पूर्वतत्तत्क्रियाव्यक्तिपर स्वजन्यविभागनाश्यत्वनिवेशे प्रयोजनमाह । तेनेति । त्रिक्षणेति । इद च उत्तरदेशसयोगेन चतुर्थक्षणे सर्वत्र विभागनाश इ-

यत्किञ्चित्पूर्वसंयोगविशिष्टस्य द्वित्रिक्षणवृत्तित्वेऽपि यत्किञ्चिद्विभागस्य स्वजन्यविभागनाश्यपूर्वसंयोगविशिष्टस्य तथात्वेपि न क्षतिः। तृतीयक्षणे तदुपपादकमुपाधिमाह पूर्वसंयोगनाशावच्छिन्नोत्तरसंयोगप्रागभावो वेति। स्वजन्यविभागजन्यपूर्वसंयोगनाशावच्छिन्नस्वजन्योत्तरसंयोगप्रागभाव इत्यर्थान्नातिप्रसङ्गः क्वचित्पुस्तके पूर्वसंयोगनाशावच्छिन्नविभागो वेति पाठः स च प्रामादिकः प्रथमद्वितीयचतुर्थक्षणेष्वेकैकोपाधेरेवाभिहिततया तृतीयक्षणे उपाधिद्वयाभिधाने सन्दर्भविरोधापत्तेः उत्तरसंयोगस्यैव विभागनाशकतायाः सिद्धान्तसिद्धतया निरुक्तोपाधेः क्षणद्वयावस्थायिनः क्षणत्वायोगाच्च। यदि च तत्पाठप्रामाण्येप्याग्रहस्तदा पूर्वसंयोगनाशस्यैव विभागनाशकत्वाभिप्रायेण संयोजनीयः चतुर्थक्षणे तमाह उत्तरसंयोगेति। स्वनाशकोत्तरसंयोग इत्यर्थः। तेन सर्वस्यैव संयोगस्योत्तरसंयोगतया तद्विशिष्टकर्मणः क्षणचतुष्टयावस्थायिनः क्षणत्वापत्तिर्निरस्ता। नन्वेतादृशक्षणलक्षणं महाप्रलयात्मकक्षणे ऽव्याप्तं तत्र तादृशकर्माभावात् नच महाप्रलयस्य क्षणत्वाभाव इष्ट एवेति वाच्यं तत्रापि क्षणव्यवहारस्य सत्वात् अन्यथा महाप्रलयोत्पत्तौ उत्पत्तिलक्षणस्य तदधिकरणक्षणावृत्तित्वघटित-

---

त्वभिप्रायेण अन्यथा गगनादिगतविभागस्य ध्वंसादिवदविनाशित्वापत्तेरिति भाव । त्रिक्षणवृत्तित्वेर्पात्यस्य न क्षतिरित्यग्रतनेनान्वय । विभागे स्वजन्यत्वनिवेशप्रयोजनमाह । यत्किंचिदिति । तथात्वेपि त्रिक्षणवृत्तित्वेपि । नातिप्रसङ्ग इति । पूर्वसंयोगनाशे स्वजन्यविभागजन्यत्वाप्रवेशे स्वजन्यत्वाप्रवेशे च पूर्ववदिति प्रसंगो नेत्यर्थ । सदर्भेति । ननु तृतीयक्षणे उपाधिद्वयस्यापि सम्भवेन एकमात्राभिधाने न्यूनता स्यादिति द्वयमप्युक्तम् इतरत्र एकैकोपाधेरेव सत्त्वादेकैकमेवोक्तमिति नैतावता सदर्भविरोध इत्यत आह । उत्तरेति । एवकारेण पूर्वसंयोगनाशव्यवच्छेद तथा चोत्तरसंयोगोत्पत्तिक्षणेपि विभागस्तिष्ठत्येवेति भाव । स्वनाशकेति । उत्तरसंयोगोत्तर क्रिया न तिष्ठतीतिलाभार्थैतदभिहित लाघवेन स्वजन्यत्वस्यैव वक्तुमुचितत्वात् । न च पूर्वसंयोगनाशस्यैवोत्तरसंयोगजनकत्वमिति वाच्यम् ॥ तथासति क्रियाविगमेपि तदुत्पत्त्यापत्ति' संयोगविभागयोरनपेक्ष्यकारण कर्मेति सूत्रविरोधापत्तेश्चेति । तादृशेति विभागप्रागभावाद्यवच्छिन्नकर्मेत्यर्थ ।इदमुपलक्षण उत्तरसंयोगप्रागभावादेरप्यसत्वादित्यपि बोध्यम् । तदधिकरणेति । तत्पदमुत्पत्स्यमानपदार्थपर अधिक-

दिव्यवहारस्तु तत्तत्क्षणकूटैरिति । दिशं निरूपयति । दूरान्तिकेति । दूरत्वमन्तिकत्वं च दैशिकं परत्वमपरत्वं बोध्य-

---

प्यस्ववृत्तिध्वंसप्रतियोगिताकसमयवृत्तित्वरूपस्याव्याप्त्यापत्तेः तत्र महाप्रलयाधिकरणक्षणाप्रसिद्धेरत आह । महाप्रलयइति । महाप्रलये क्षणव्यवहारो नास्त्येव उत्पत्तिलक्षणस्य क्षणाघटितस्यैव स्ववृत्तिध्वंसप्रतियोगिकालावृत्तित्वविशिष्टस्ववृत्तित्वरूपस्य तदुत्पत्तौ सम्भवादित्यभिप्रेत्योक्तं यदीति । ध्वसेनैवेति । स्ववृत्तिध्वंसप्रतियोगिप्रतियोगिकयावद्ध्वंसविशिष्टसमयस्यैव तत्र क्षणव्यवहारविषयत्वादिति भावः । इति कालग्रन्थः । बीजं प्रयोजकम् । कथं दिशस्तत्र प्रयोजकम् । कथं दिशस्तत्र प्रयोजकत्वं तद्द-

रणत्वमाधेयताद्वय च कालिकेन व्याप्यत्व च दैशिकस्वरूपेण बोध्यम् । तथा च यदधिकरणक्षणावृत्तित्वस्य व्याप्या यत्समयवृत्तिध्वसप्रतियोगिता तस्य तत्समयवृत्तित्वमुत्पत्तिरित्यर्थ अत्र च यदधिकरणसमयेत्युक्तौ तद्घटाधिकरणमहाकालादिवृत्तित्वस्यैव तदुत्पत्तिसमयवृत्तिध्वसप्रतियोगिपूर्वविनष्टपटादौ सत्वेन व्याप्तिभग स्यादिति क्षणत्वेनैव समयो निवेशनीय इति भाव । स्ववृत्तीति । अत्र स्वपदद्वय यत्समयवृत्तित्वमुत्पत्तित्वेनाभिमतं तत्समयव्यक्तिपर कालावृत्तित्व तादृशकालवृत्तित्वसामान्याभावस्तेन न स्वपदेन द्वितीयक्षणादुच्चपादानसम्भव' अन्यथा द्वितीयादिक्षणवृत्तिध्वसप्रतियोगियत्किं चित्पूर्वकालावृत्तित्वस्योत्पन्नघटादौ सत्वेन तस्य द्वितीयादिक्षणवृत्तित्वस्याप्युत्पत्तिप्रसगात् तादृशाभाववैशिष्टच स्ववृत्तित्वे सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन बोध्यम् । ननु मूले महाप्रलये ध्वसरूपसमयेनैव क्षणव्यवहार उपपादनीय इत्युक्त तन्न सगच्छते ध्वसस्य क्षणत्वे सृष्टिकालेपि ध्वसरूपस्थूलकालस्य क्षणत्वेन व्यवहारापत्ते यदि च चरमध्वसव्यक्तेरेव तद्व्यक्तित्वेन क्षणत्व नान्यध्वसस्येत्युच्यते तदा कुतो नान्यध्वसस्य तद्व्यक्तित्वेन क्षणव्यवहारविषयता चरमध्वसस्यैव तथात्वमित्यत्र बीजालाभ इत्यतो यथानान्यध्वंसस्य तद्व्यक्तित्वेन क्षणव्यवहारविषयत्व तथा विशेषण प्रदर्शयति । स्ववृत्तीति । तादृशसमयश्चरमध्वस एवेतिभावः ॥ इति कालग्रन्थ ॥ कारिकास्थहेतुशब्दस्य मूले बीजमिति व्याख्यान कृत तन्न सगच्छते कारणेपि क चिद्बीजशब्दप्रयोगात् परापरत्वबुद्धौ दिशोपि कारणत्वाच्च । अतो बीजशब्दस्य प्रकृते प्रयोजकतार्थकतामाह । बीजमिति । न-

र्शयति । दैशिकपरत्वापरत्वयोरिति । परत्वापरत्वबुद्धिं प्रति परत्वापरत्वे निमित्ते तत्र दिक्पिण्डसंयोगस्तत्र दिगितिक्रमेण परम्परया दिशस्तद्बुद्धौ निमित्तत्वं बोध्यम् । अत्रापि बुद्धिपर्यन्तानुधावनं दैशिकपरत्वापरत्वयोः प्रमाणं दर्शयितुं तादृशपरत्वापरत्वाभ्यामेव तदनुमितेः सम्भवादिति । प्रतीच्यादीत्यादिनोदीच्यादिपरिग्रह । उपाधीति । वस्तुतो दिश एकत्वेपि तत्तदुपाधिभेदेन प्राच्यादिसञ्ज्ञाभेद इति भावः । प्राच्यादिसञ्ज्ञासु निमित्तभूतानुपाधीनाह । यत्पुरुषस्येति । पुरुषस्योति पदार्थमात्रोपलणम् । पञ्चम्यर्थे षष्ठी । दिक् मूर्त्तम् । एवमग्रेपि । तथा च यदपेक्षयोदयगिरिसन्निहितं यन्मूर्तं सा ततः प्राचात्यर्थः । तदपेक्षयोदयगिरिसन्निहितत्वं च तन्निष्ठोदयगिरिसंयुक्तसंयोगापेक्षयाल्पतरोदयगिरिसंयुक्तसंयोगवत्त्वम् । इत्थं च मथुरायाः प्राच्यः प्रयाग इत्यत्र मथुरानिष्ठोदयगिरिसंयुक्तसंयोगपर्याप्तसंख्याव्याप्यसङ्ख्यापर्याप्त्यधिकरणोदयगिरिसंयुक्तसंगोगवन्मूर्त्तवृत्तिप्रयाग इत्यन्वयबोधः । एवं काशीतः प्रतीच्यां प्रयाग इत्यत्र काशीनिष्ठोदयगिरिसंयुक्तसंयोगपर्याप्तसङ्ख्याव्यापकसङ्ख्यापया-

---

नु परत्वापरत्वाभ्यामेव दिशोनुमानसभवात्तद्बुद्धिपर्यंतानुधावनमफलमित्यत आह । अत्रापीति । अयमस्मात्सन्निहितइत्यादिप्रयोगात्पुरुषादित्येव प्रयोक्तुमुचित नतु पुरुषस्येत्यत आह । पचम्यर्थइति । अवधित्व पचम्यर्थः । पुरुषावधिकोदयगिरिसान्निध्यवती दिक् तस्य प्राचीत्यर्थ पर्यवसित अवधित्व स्वरूपसम्बन्धविशेष । सेति । तन्मूर्त्तावछिन्ना महती दिगित्यर्थ । नात' स्त्रीलिंगनिर्देशासगति सयोगापेक्षयेत्यस्यापि तादृशसयोगावधिकत्वमेवार्थ । तस्य च अल्पतरत्वे अन्वय उदयगिरिसयुक्तसयोगपर्य्याप्तेत्यस्य तादृशसयोगादिपर्याप्तेत्यर्थ । आदिना तद्वृत्तसयुक्तसयोगादीना पुरुषनिष्ठविशिष्टसयोगघटकाना परिग्रह तेषु पर्य्याप्तसख्या अपेक्षा बुद्धिविशेषविषयरूपैव गुणेषु गुणानगीकारात् । यद्वा मथुरानिष्ठो य परपरयोदयगिरिसयुक्तसयोगस्तद्घटका ये मूर्तास्तत्पर्याप्तसख्येत्यर्थे तात्पर्यान्न दोष सङ्ख्याव्याप्यत्व च सख्यासमानाधिकरणप्रतियोग्यवृत्तिभेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वमेव न तु व्यापकसामानाधिकरण्यादिक तथासति स्वस्यापि स्वव्याप्यत्वापातात् मूर्तवृत्तिरित्युपाधीनामेव प्राच्यादीनामित्यभिप्रायेण अन्यथा तु तादृशमूर्त्तावछिन्नवृत्तिरिति शाब्दबोधो वर्णनीय । सख्याव्यापकेति । व्यापकत्वमत्र न तादृशसख्यासमानाधिकरणप्रतियोग्य-

उपाधिभेदादेकापि प्राच्यादिव्यपदेशभाक्।

म्। तद्बुद्धेरसाधारणं बीजं दिगेव। दैशिकपरत्वापरत्वयोरसमवायिकारणसंयोगाश्रयतया लघवादेका दिक् सिध्यतीति भावः। ननु यद्येकैव दिक् तदा प्राचीप्रतीच्यादिव्यवहारःकथमुपपद्यतइत्यत आह। उपाधिभेदादिति। यदा यत्पुरुषस्योदयगिरिसन्निहिता या दिक् सा तत्पुरुषस्य प्राची। एवमुदयगिरिव्यवहिता या दिक् सा प्रतीची। एवं यत्पुरुषस्य सुमेरुसन्निहिता या दिक् सोदीची। तद्व्यवहिता त्ववाची। सर्वेषामेव वर्षाणां मेरुरुत्तरतः स्थित इति

प्त्यधिकरणोदयगिरिसयुक्तसयोगवन्मूर्त्तवृत्तिः प्रयागः एवमन्यत्रापि बोधा ऊहनीयाः तन्निष्ठोदयाचलसंयुक्तसंयोगपरम्पराघटकं यन्मूर्त्तं तत्प्राचीत्यापि वदन्ति। दीधितिकृतस्तु दिक्कालौ नेश्वरादतिरीच्येते मानाभावात् तत्तत्कालोपाधिदिगुपाधिविशिष्टादीश्वरादेव क्षणदिनप्रताचीप्रतीची-

वृत्तिभेदप्रतियोगितानवच्छेदकत्व तथासति म्वस्य व्यापकत्वेनातिप्रसङ्गात् नापि स्वभिन्नत्वे सति स्वसमानाधिकरणतादृशभेदप्रतियोगितानवच्छेदकत्व विछिन्नपुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यसजातीयसख्यामादाय सख्यान्तरस्यापि व्यापकत्वापत्या अतिप्रसङ्गतादवस्थ्यात्। पर तु स्वसमानाधिकरणतादृशभेदप्रतियोगितानवच्छेदकनिरूक्तसङ्ख्याकत्वमेवेति न काशीत प्राच्या काशीति व्यवहारापत्ति आहुरित्यनेन दीधितिकृन्मते अस्वरसम्सूचित तद्बीज तु इदानीतदानीमित्यादिप्रयोगाना तत्तदुपाध्यवच्छिन्नेश्वरस्य विषयत्वोपगमे प्रत्येक जीवमादाय विनिगमनाविरहेण अतिरिक्तकालसिद्धिः। न च कार्यमात्रजनकत्वेन क्लृप्तस्येश्वरस्यैव जन्य-

आत्मेन्द्रियाद्यधिष्ठाता
करणं हि सकर्तृकम् ॥ ४७ ॥

नियमात्। आत्मानं निरूपयति। आत्मेन्द्रियाद्यधिष्ठातेति। आत्मत्वजातिस्तु सुखदुःखादिसमवायिकारणतावच्छेदकतया सिध्यति ईश्वरेपि सा जातिरस्त्येव अदृष्टादिरूपका-

---

त्यादिव्यवहारोपपत्तेरित्याहुः। अत्र नव्याः ईश्वरस्य दिक्कालरूपत्वं तत्तज्जीवस्य वेति विनिगमनाविरहेणातिरिक्तयोस्तयोः स्वीकारः। नचात्र जीवस्य जगज्जनकत्वम् परत्वापरत्वजनकत्वं च कल्प्यमीश्वरस्य तु क्लृप्तमिति लाघवमिति लाघवमिति वाच्यं सम्बन्धघटकयोर्दिक्कालयोर्जगज्जनकत्वाकल्पनाद्दिक्कालोपाधीनामेव जगज्जनकत्वकल्पनात्परत्वापरत्वयोर्गुणत्वे एव मानाभावः सन्निकृष्टत्वविप्रकृष्टत्वाभ्यामेव परापरव्यवहारोपपत्तेरिति वदन्ति। इति दिग्ग्रन्थः। सुखदुःखादीति। आदिना ज्ञानेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मभावनापरिग्रहः। यद्यप्यात्मत्वस्यान्यात्मन्यप्रत्यक्षत्वेपि स्वात्मनि स्वरूपतो मानसप्रत्यक्षविषयत्वमस्त्येव तथापि सकलात्मसाधारणानुगतप्रत्यक्षासम्भवेन जातिरूपं तन्न सिध्यति अनेकसमवेतत्वघटितजातित्वग्रहे ऽनेकव्यक्तिग्रहहेतुत्वस्य सर्वसिद्धत्वादित्यनुमानमेव तत्र प्रमाणमि-

---

मात्रजनककालरूपता युक्ता न तु जीवस्य तत्र तस्याक्लृप्तत्वादिति विनिगमकमस्तीति वाच्यम्। कार्यमात्रं प्रति ईश्वरीयकृतेरेव हेतुत्वेन क्लृप्तत्वात्कर्त्तु कार्यजनकत्वे मानाभावादिति। अत एव एतादृशास्वरस स्पष्टीकर्त्तुं नवीनमतमुपन्यस्यति। नव्यास्त्विति। दिक्कालोपाधीनामिति। न चैवं ग्रन्थकृदुक्तकाललक्षणमसम्भवग्रस्तमिति वाच्यम्। नवीनाना ग्रन्थकृदननुयायित्वादिति भाव। वदन्तीत्यनेन अत्राप्यस्वरसस्सूचितस्तद्बीज तु नानोपाधीना कारणताकल्पनमपेक्ष्य एकस्य महाकालस्य कारणताकल्पनमेवोचित लाघवात्कालस्य जगत्कारणत्वेपि उक्तरीत्यातिरिक्तकालसिद्धिसम्भवाच्चेति ध्येयम्। इति दिग्ग्रन्थ। नन्वह सुखीत्यादिप्रतीत्या आत्मत्वेनात्मनो विषयीकरणात् प्रत्यक्षमेवात्मत्वे प्रमाण सम्भवति तत्कथ मूले मुक्ता-

शरीरस्य न चैतन्यं
मृतेषु व्यभिचारतः ।
तथात्वं चेदिन्द्रियाणा-
मुपघाते कथं स्मृतिः ॥ ४८ ॥

रणाभावान्न सुखदुःखाद्युत्पत्तिः नित्यस्य स्वरूपयोग्यस्य फलावश्यम्भावनियम इत्यस्याप्रयोजकत्वात् । परेतु ईश्वरे सा जातिर्नास्त्येव प्रमाणाभावात् । नच दशमद्रव्यत्वापत्तिर्ज्ञानवत्त्वेन विभजनादित्याहुः, । इन्द्रियाद्यधिष्ठाता इन्द्रियाणां शरीरस्य च परम्परया चैतन्यसम्पादकः । यद्यप्यात्मनि अहं सुखी दुःखीत्यादिप्रत्यक्षविषयत्वमस्त्येव तथापि विप्रतिपन्नं प्रति प्रथमत एव शरीरादिभिन्नस्तत्प्रतीतिगोचर इति प्रतिपादयितुं न शक्यते इत्यतः प्रमाणान्तरं दर्शयति । करण मिति । वास्यादीनां छिदादिकरणानां कर्तारमन्तरेण फलानुपधानं दृष्टम्, एवं चक्षुरादीनां ज्ञानकरणानामपि फलोपधानं कर्तारमन्तरेण नोपपद्यतइत्यतिरिक्तः कर्ता कल्प्यते । ननु शरीरस्य कर्तृत्वमस्त्वत आह । शरीरस्येति ।

त्यभिप्रायेण सुखदुःखादिसमवायिकारणतावच्छेदकतया तत्सिद्धिः प्रदर्शिता । अथ सुखत्वाद्यवच्छिन्नं प्रत्यात्मत्वेन कारणत्वे मानाभावः । सुखदुःखद्वेषभावनाधर्माधर्मान् प्रति यथाक्रमं धर्मानिष्टसाधनत्वादिज्ञानानुभवावि-

नन्नु चैतन्यं ज्ञानादिकमेव मुक्तात्मनां त्वन्मतइव

हितनिषिद्धकर्मणां समवायसम्बन्धेन निमित्तकारणत्वावश्यकतया ऽतिप्रसङ्गाभावात् भावकार्याणां समवायिकारणकत्वनियमस्य तु द्रव्यत्वेन तत्तद्व्यक्तिसमवेतं प्रति तत्तद्व्यक्तित्वेन वा समवायिकारणत्वमादायैवोपपन्नत्वादिति चेदत्र प्राञ्चः कार्यमात्रवृत्तिजातेः समवायिकारणकार्यतावच्छेदकत्वनियमेन तादृशकार्यकारणभावस्यावश्यकत्वात् नच तावता सुखत्वाद्यवच्छिन्नं प्रति सत्वेन द्रव्यत्वेन वा कारणमस्तु अदृष्टादेर्निमित्तकारणत्वादेवातिप्रसङ्गविरहादिति वाच्यं व्याप्यलघुभूतधर्मे कारणतावच्छेदके सम्भवति व्यापकधर्मेण कारणत्वकल्पनाया अन्याय्यत्वादित्याहुः। वस्तुतस्तु मनसि ज्ञानोत्पत्तिवारणाय ज्ञानत्वाद्यवच्छिन्नं प्रत्या-

दिसमवायिकारणता किंचिदवच्छिन्ना कारणतात्वादित्यनुमान तत्र प्रमाणत्वेन दर्शितमित्याशङ्कते। यद्यपीति। स्वरूपत स्वांशे किंचिद्धर्माप्रकारकेत्यर्थ। सकलात्मसाधारणम्। सकलात्मविशेष्यम्। अनुगतप्रत्यक्षम्। सकलात्मगतैकात्मत्वप्रकारकप्रत्यक्षम्। प्रकारकत्वस्य समासलभ्यषष्ठ्यर्थत्वात्। जातिरूपमिति। तथा चात्मत्वस्य स्वरूपत प्रत्यक्षत्वेपि तद्गतजातित्व न प्रत्यक्षसिद्धमिति भावः। ननु सुखादीनामात्माभिन्ने उत्पादो निमित्तकारणाभावादेव न सम्भवति किमर्थमात्मनस्तत्र समवायिकारणतेत्याशङ्कते। अथेति। कार्यतावच्छेदकनियमादित्यस्य समवायिकारणेत्यादिस्तेन निमित्तकारणजन्यतावच्छेदकत्वेनापि सुखत्वस्य समवायिकारणजन्यतानवच्छेदकत्वेपि नोक्तनियमस्य भङ्गरूपानुपपत्ति।अन्याय्यत्वादिति। अनेकव्यक्तिषुकारणताकल्पने गौरवादिति भाव। नन्वत्र कारणता न फलोपधायकतारूपा तस्या द्रव्यत्वेव कारणतावादिनापि आत्मन्येव स्वीकारात् किं तु स्वरूपयोग्यता रूपैव सा च कारणतावच्छेदकरूपैवेति नवद्रव्येषु द्रव्यस्य क्लृप्तत्वान्न तत्कल्पनागौरवमित्यस्वरसादाह। वस्तुतस्त्विति। आवश्यकमितीति। तथा च सुखसमवायिकारणतावच्छेदकतया तदसिद्धावपिज्ञानसमवायिकारणतावच्छेदकतयैव तत्सिद्धिरिति भाव। ज्ञान प्रत्यात्ममन सयोगस्य हेतुत्वेन घटादौ तदभावान्मनस्येव व्यभिचार प्रदर्शित एवमिच्छादिक प्रति ज्ञानादे कारणत्वेन तदभावादेव मनसि तदापादनासम्भवेन ज्ञानमाज्ञानुमरण इत्थ च कार्यवृत्तिजातेस्तदवच्छिन्नस्याकस्मिकत्वापत्ति-

त्मत्वेन हेतुत्वमावश्यकमिति । ननु तथाप्यात्मत्वजातेर्भगवदात्मसाधारण्ये मानाभाव इत्यत आह । ईश्वइति । "आत्मा वारे द्रष्टव्य" इत्यादिश्रुतावात्मपदव्यवहारादिति भावः ! ननु तर्हीश्वरे सुखाद्युत्पत्तिः कुतो न भवतीत्यत अह । अदृष्टादीति । आदिना शरीरपरिग्रहः । ननु तथापि नित्यस्य स्वरूपयोग्यत्वे फलावश्यम्भाव इति नियमेनेश्वरस्य स्वरूपयोग्यत्वे फलोपधानापत्तिरित्यत अह । नित्यस्येति । अप्रयोजकत्वादिति । जलपरमाणौ स्नेहानुत्पत्त्या तादृशनियमे मानाभावादिति भावः । नन्वीश्वरे ऽदृष्टं कुतो नोत्पद्यतइति चेन्न । मिथ्याज्ञानरूपकारणाभावात् मिथ्याज्ञान-

---

वारणाय किंचित्कारणजन्यतावच्छेदकत्वनियम एवाङ्गीक्रियते न तु समवायिकारणजन्यतावच्छेदकत्वनियमोपि तदनभ्युपगमे क्षतिविरहादित्यात्मत्व न पूर्वोक्तयुक्त्या सिद्ध्यतीति पूर्वपक्षोपि निरवकाश इति भाव । सुखाद्युत्पत्तिरित्यत्र । आदिना ज्ञानपरिग्रह अत एव तदापत्तिवारकशरीरस्यादिपदेन ग्रहण सार्थक ज्ञान प्रति शरीरस्य सावच्छिन्नभोगजनकादृष्टवत्त्वसम्बन्धेन हेतुता तदभावादवे मुक्तस्य न ज्ञानोत्पत्तिरिति भाव । अदृष्टशब्दस्यात्र धर्मोर्थे सुख प्रति तस्यैव कारणत्वादिति ध्येयम् । कुतोनोत्पद्यतइतीति । अथेश्वरस्य शरीराभावेन तदीयशुभाशुभकर्माभावादियमापत्तिरयुक्ता नह्यस्मदादिशुभादिकर्मणा ईश्वरे ऽदृष्टोत्पत्तिरापादयितु शक्या चैत्रक्रियया मैत्रात्मन्यदृष्टोत्पत्तिवारणाय अवच्छेदकतासम्बन्धेन स्वकरणीभूतायाकृतिस्तद्वत्वसम्बन्धेनैवादृष्टकारणताया स्वीकरणीयत्वादीश्वरकृतेरस्मदादिशरीरानवच्छिन्नतया अवच्छेदकतासम्बन्धेन अहेतुत्वात् । न च स्वजनककृतिमत्वसम्बन्धेनैव कर्मणो दृष्टहेतुत्वमस्तु चैत्रक्रियाया मैत्रीयकृतेरजनकत्वान्न पूर्वोक्तापत्तिरेव च कार्यमात्रएवेश्वरकृते कारणत्वेन ईश्वरे अदृष्टापत्ति सम्भवत्येवेति वाच्यम् । कालिकसम्बन्धावच्छिन्नकार्यत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपित कालिकसम्बन्धावच्छिन्नकृतित्वावच्छिन्नकारणताया कृतिमात्रे सत्वात् तद्भिन्नाया विशेषकारणतायामीश्वरकृतौ मानाभावादिति चेन्न । जीवादृष्टवशेन ईश्वरपरिगृहीतरामकृष्णादिशरीरचेष्टाया ईश्वरकृतिजन्यत्वमावश्यक अस्मदीयचेष्टातो विलक्षणत्वात् । न च तदीयमुखप्रसादमालिन्याभ्या सुखदु खयोरनुमानाद्भोगस्यापीश्वरे प्रसङ्ग इति वाच्यम् । ईश्वरशरीरे अह स्यामित्युपासनया कस्य चित् शरीरमित्युपगमात् परन्तु जीवासाध्यचेष्टोपपत्तये भूतावेशन्यायेन तच्छरीरे अवच्छेदकतयेश्वरकृतिकल्पनादिति नानुपपत्तिलेशोपीत्य-

स्याहेतुत्वे च मुक्तात्मन्यप्यदृष्टोत्पत्तिसङ्गः । वेदस्थात्मपदादेर्ज्ञानादिमति लक्षणापत्तिरित्यस्वरस आहुरित्यनेन सूचितः । इन्द्रियाद्यधिष्ठातेति मूलमात्मनि प्रमाणपरतया व्याचष्टे । इन्द्रियाणामिति । आदिपदसङ्ग्राह्यमाह । शरीरस्येति । परम्परया जनकतासम्बन्धेनावच्छेदकतासम्बन्धेन वा

वधेयम् । मुक्तात्मन्यपीति । जीवन्मुक्तात्मन्यपीत्यर्थ । परममुक्तस्य शरीराभावेन कर्मण एवाभावात् मिथ्याज्ञानपदमपि शरीरे आत्मज्ञानजन्यवासनापर अन्यथा तादृशज्ञानविरहदशाया अदृष्टानुत्पादप्रसङ्गात् जीवन्मुक्तस्य आत्मसाक्षात्कारेण तादृशवासनानाशेपि प्रारब्धबलात्तत्कार्यस्य शरीरस्य नाश इति बोध्यम् । मूले इन्द्रियाणामधिष्ठातेति । अधिष्ठातृशब्दस्य तन्निष्ठक्रियाजनकार्थकत्वे प्रवृत्त्याद्यमेयोयमित्यनेन गतार्थता स्यात् तन्निष्ठव्यापारजनकज्ञानजनकइत्यर्थकत्वे च गौरवमतो तन्निष्ठज्ञानवत्त्वसम्पादकतार्थकता इन्द्रियाणामित्यादिना मूले दर्शितेति । अवच्छेदकतेति । यद्यप्यवच्छेदकतासम्बन्धेन तदीयज्ञान प्रति तादात्म्यसम्बन्धेन तदीयशरीरस्य हेतुताया आवश्यकतया ऽवच्छेदकत्वोपादाने प्रयोजनाभावस्तथापि खण्डशरीरसमकालोत्पन्नज्ञानव्यक्तेर्द्वितीयक्षणोत्पन्नखण्डशरीरस्य पूर्वमसत्त्वेनाकारणतया व्यभिचारेणोक्तकार्यकारणाभावासम्भव परतु तत्समवेतगुणाना तदीयशरीरेणैवावच्छेद्यावच्छेदकभावनियमोपगमादेव घटादीना न ज्ञानावच्छेदकत्वमिति भाव । तथा चोत्तरत्र मूलोक्त ज्ञानोपधान उक्तान्यतरसम्बन्धेन ज्ञानवत्त्वमेवेति पर्यवसितम् । एतेनेति । इन्द्रियाणि शरीर च ज्ञात्रधिष्ठित अचेतनत्वे सति उक्तान्यतरसम्बन्धेन ज्ञानवत्त्वाद्वास्यादिवदित्यनुमानमात्मनि प्रमाण दर्शितमित्यर्थ । अत्राधिष्ठितत्व सहकृतत्व तच्च स्वभिन्नत्वे सति स्वजन्यकार्योपधायकत्व स्वस्मिन् स्वसहकृतत्वाप्रतीते स्वभिन्नत्वनिवेशस्तथा चोक्तानुमानेनेन्द्रियादिभिन्नज्ञातृसिद्धि ज्ञानोपधायके आत्मनि व्यभिचारवारणाय हेतौ सत्यन्त, न चेश्वरमादाय साध्यसत्वान्न व्यभिचार इति वाच्यम् । सहकारिताघटितजन्यताया कार्यत्वानवच्छिन्नाया एव प्रकृते निवेशितत्वादीश्वरजन्यत्वस्य ज्ञानेऽसम्भवाच्च तदीयकृतेरेव कार्यमात्रे कारणत्वादिति ध्येयम् । यद्यपि शरीरस्य ज्ञानाकारणत्वेन तत्र चेतनसहकृतत्व दुर्घट तथापि चेतनाधिष्ठितत्व उक्तान्यतरसम्बन्धेन चेतनप्रयोज्यतत्तात्क्रियात्वमेव प्रयोज्यत्व च जन्यतज्जन्यसाधारण तेन चिदा प्रतिचेतनस्याकारणत्वेपि तत्कारणवृत्तिकारणत्वेन दृष्टान्तस्य न साध्यवैकल्यमिति विभावनीयम् । अचेतनमिति । यद्यपि करण हि सकर्तृकमिति व्याप्ति

मृतशरीराणामपि तदभावे का क्षतिः प्राणाभावेन ज्ञानाभावस्य सिद्धेरिति चेन्न। शरीरस्य चैतन्ये बाल्ये विलोकितस्य स्थविरे स्मरणानुपपत्तेः शरीराणामवयवोपचयापचयैरुत्पादविनाशशालित्वात् न च पूर्वशरीरोत्पन्नसंस्कारेण द्वितीयशरीरे संस्कार उत्पाद्यतइति वाच्यं, अनन्तसंस्कारक-

---

चैतन्यं ज्ञानवत्त्वम् । एतेनात्मनि प्रमाणं दर्शितम् । अचेतनं चेतनाधिष्ठितं कार्यं करोतीनि व्याप्तेः । अहं सुखीत्यादिनाहं जानाम्यहं करोमीत्यादिपरिग्रहः । नचात्मा तावन्न प्रत्यक्ष इति सूत्रभाष्यविरोध इति वाच्य आत्मतत्त्वविवेके परात्माभिप्रायेण भाष्यव्याख्यानस्य प्रदर्शितत्वात् । विप्रतिपन्नं प्रतीति । अहमिति प्रतीतेः शरीराद्यातिरिक्तविषयकत्वे विप्रतिपन्नं प्रतीत्यर्थ । नैयायिकमते यथा मुक्तात्मनां ज्ञानाभावेन न ज्ञानाधिकरणत्वरूपं चैतन्य तथा ममापि मते मृतशरीरस्य न चैतन्यमिति शरीरमेवात्मेति वादी चार्वाकः शङ्कते । ननु चैतन्यमिति । ज्ञानादिकं ज्ञानाद्यधिकरणत्वम् । तदभावे ज्ञानाद्यभावे । ननु तव मते मृतशरीरे चैतन्याभावः किंनिबन्धनः मन्मते तु प्राणविशिष्टात्मनो विरह एव तत्र प्रयोजक इत्यत आह । प्राणाभावेनेति । तथा च लाघवात् प्राणाभावश्चैतन्यविरहे प्रयोजक इति भावः । चार्वाकमतं परिहरति । नेति । स्मरणानुपपत्तेरिति । अनुभवाश्रयस्य बाल्यशरीरस्य तदानीमभावादिति भावः । ननु बाल्यशरीरं तदास्त्येवेत्यत आह । शरीराणामिति । संस्कार उत्पाद्यतइति । तथा च

प्रदर्शिता यद्यत्करण तत्तद्फलोपहितकरण तत्सकर्तृक तदुपधाने तत्कर्तृसहकृतमिति तदर्थात् व्यापारवत्करणस्य करणत्वे चक्षु सयोगेन जानातीति प्रयोगानुपपत्त्या फलोपहितकरणत्वस्यैव तत्वात्सहकृतत्व पूर्वनिरुक्तमेव एतादृशसामान्यमुखव्याप्तिरेवोत्तरत्र मूले वास्यादीनामित्यादिना दर्शयिष्यते तथापि आत्मनि उक्तनियमस्य व्यभिचार. स्वभिन्नतत्ज्ञानकर्तुरप्रसिद्धे हेतोर्दृष्टान्तपक्षसाधारण्यानुरोधेन उक्तनियमस्याश्रयत्वानुकूलकृतिमत्वतदन्यतररूपतत्तत्क्रियाकर्तृत्वघटितत्वाद्गौरव चेत्यालोच्य तादृशव्याप्तेरेवाय परिष्कार आदृत यद्यदचेतन यत्करोति यदुपधायक भवति तत्त-

स्वप्रयोज्यसंस्कारवत्त्वसम्बन्धेन बाल्यशरीरसमवेतानुभवस्य स्थविरशरीरे सत्वान्न स्मरणानुपपत्तिरिति भावः। गौरवस्य फलमुखत्वाद् दूषणान्तरमाह। एवमिति। न स्यादित्यत्र हेतुमाह। इष्टेति। तद्धेतुत्वात् प्रवृत्तिहेतुत्वात् तदानीं स्तन्यपानप्रवृत्त्यव्यवहितपूर्वकाले। ननु प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्तिस्तवापि समाने-त्याशङ्क्य स्वमते प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्तिं परिहरति मन्मते त्विति। अन्यदपीति। इष्टसाधनत्वादन्यदपीत्यर्थः। अत्र तु स्तन्यपानप्रवृत्त्यनुकूलेष्टसाधनत्वस्मरणे तु। आत्मनो नित्यत्वं साधयति। इत्थं चेति। स्तन्यपानप्रवृत्त्यनुकूलेष्टसाधनता-स्मरणे च। प्रागभावस्य नाशसम्भवादाह। भावस्येति। नाशासम्भवादि-ति। नाशं प्रति जन्यभावत्वेन हेतुत्वादात्मनोऽनादित्वेन जन्यभावत्वरू-पहेतोरभावेन नाशासम्भवादित्यर्थः। इति चार्वाकमतखण्डनम्। ननु च-क्षुरादीनामेव ज्ञानादिकं प्रति करणत्वं कर्तृत्वं चास्त्विति करणत्वं च व्या-पारवत्त्वे सति कारणत्वं भवति हि चक्षुरादौ चक्षुःसंयोगादिरूपव्यापार-वति चाक्षुषज्ञानाव्यवहितपूर्वकालवृत्तित्वम् न तु फलोपहितत्वं राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेतेत्यादौ यागादिनिष्ठकारणत्वादावप्रसङ्गात् करणत्वका-

दुपधाने चेतनाधिष्ठित भवतीति तदर्थ। चेतनाधिष्ठित पूर्व निरुक्तमेवेत्युक्तानुमानेन चक्षुरादिभिन्नज्ञातृसिध्धि चेतनाचेतनयोरेकत्वासिद्धेरिति भाव उक्तानुमाने वास्या-दिरेव दृष्टान्त उत्तरत्र मूलग्रन्थानुसारादिति भाव। शरीरमेवात्मेति। तथा चो-क्तहेतोरसिद्धिरिति भाव। ज्ञानाद्यधिकरणत्वमिति। कालिकादिना ज्ञानादे काला-दावपि चेतनत्वापत्त्या समवायावच्छिन्नज्ञानाद्याधारत्वमेव चैतन्यमिति भाव। उत्प-द्यनामितीति। ननु पूर्वपूर्वशरीरनिष्ठसस्कारेणोत्तरोत्तरशरीरे सम्कारोत्पत्तावपि न स्मरणोपपत्तिः स्थविरशरीरे बालकशरीरगतानुभवस्य स्वजन्यसम्कारवत्वसम्बन्धेन विरहादित्यत आह। तथाचेति। गौरवस्य अनेकसस्कारव्यक्तिकल्पनरूपगौरवस्य। फलमुखत्वादिति। फल विचारफल शरीरस्यात्मत्वनिश्चय तन्मुखत्वात्तदुत्तरकालीन-गौरवज्ञानस्य पूर्वकालीननिश्चयप्रतिबन्धकत्वासम्भव इति भाव। इष्टसाधनत्वाद-न्यदपीत्यर्थइतीति। तथा च सर्वेषा जातिस्मरणत्वापत्तिरिति भावः। मूले अनाय-त्येत्यस्यानागत्येत्यर्थ। अन्यथेष्टसाधनतानुभवाभावेनोद्बोधकाभावेन स्मरणासम्भवेन च प्रवृत्त्यसम्भवेन बाल शुष्ककठो म्रियेतेति भाव। अप्रसङ्गादिति। तादात्म्येना-व्याप्तेरित्यर्थ। यागस्य स्वर्गाव्यवहितपूर्वत्वाभावादिति भाव। नन्वव्यवहितपूर्ववृ-

ल्पने गौरवात् । एवं शरीरस्य चैतन्ये बालकस्य स्तन्यपाने प्रवृत्तिर्न स्यात् इष्टसाधनताज्ञानस्य तद्धेतुत्वात् तदानीमिष्टसाधनत्वानुभावकाभावात् मन्मते तु जन्मान्तरानुभूतेष्टसाधनत्वस्य तदानीं स्मरणादेव प्रवृत्तिः। न च जन्मान्तरानुभूतमन्यदपि स्मर्यतामिति वाच्यं, उद्बोधकाभावात् अत्र त्वनायत्या जीवनादृष्टमेवोद्बोधकं कल्प्यते । इत्थं च संसारस्यानादितया आत्मनोऽनादित्वसिद्धावनादिभावस्य नाशासम्भवान्नित्यत्वं सम्भवतीति बोध्यम् । ननु चक्षुरादीनामेव ज्ञानादिकं प्रति करणत्वं कर्तृत्वं चास्तु विरोधे साधकाभावादत आह । तथात्वमिति । तथात्वं चैतन्यं

रणत्वयोराविशेषप्रसङ्गाच्च । कर्तृत्वं च यद्यपि क्रियानुकूलकृतिमत्त्वं न सम्भवत्यचेतने चक्षुरादौ तथापि पूर्वपक्षिणातिरिक्तस्यात्मनः कृत्यादीनामात्मसमवेतत्वस्य चानङ्गीकरणात् कृत्याश्रयत्वमपि चक्षुरादीनामस्त्वित्यर्थः । नन्वेकस्यैव करणत्वे कर्तृत्वे कर्तृकरणादिभेदव्यवहारोनुपपन्न इत्यत आह। विरोधइति । विरोधे विभिन्नाधिकरणवृत्तित्वे तथा च कर्तृत्वकरणत्वादि-

त्तित्वमवश्यङ्कारणतावच्छेदकसम्बन्धेन विवक्षणीय तथा च स्वजन्यापूर्वसम्बन्धस्यैव प्रकृते तथात्वान्नाव्याप्तिरन्यथा व्यापारवत्वोपादानेपि विशेष्यदलसत्वेन यागस्याकारणत्वापत्तेरित्यतो दूषणान्तरमाह। कारणत्वेति।इद च व्यवहितपूर्ववृत्तित्वमेव कारणत्वमित्यभिप्रायेण वस्तुतोरण्यस्थदण्डादौ कारणताव्यवहारानुरोधेन नियतपूर्ववर्तितावच्छेदकधर्मवत्वस्यैव कारणतारूपत्वेन न तयोर्भेदानुपपत्तिगन्धोपि व्यवहारभेदो व्यवहारवैलक्षण्य तच्च परस्परविरोध एव नत्वानुपूर्वीभेदोत्र भेदशब्दार्थ एकार्थकयोरपिघटकुम्भशब्दयोस्तथादर्शनादसङ्गत्यापत्ते।नन्वेव कर्तृकरणपदयो पर्यायतापत्तिरेकार्थकत्वान्न चेष्टापत्ति कर्तृप्रयोगस्थले करणशब्दाप्रयोगादित्यत आह । तथा चेति ।

उपघाते नाशे सति अर्थाच्चक्षुरादीनामेव कथं स्मृतिः पूर्वं चक्षुषानुभूतानां चक्षुरभावे स्मरणं न स्यात् अनुभवितुरभावात् अन्येनानुभूतस्यान्येन स्मरणासम्भवात् अनुभवस्मरणयोः सामानाधिकरण्येन कार्यकारणभावादिति भा-

---

लक्षणोपाधेर्भेदात्कर्तृकरणादिव्यवहारभेदोपपत्तिरित्याशयः । न चैतन्यमित्यत्र विशेष्यतयोपस्थितस्याभावस्य तच्छब्देन परामर्शसम्भवाद् व्याचष्ट । तथात्वं चैतन्यमिति । उपघातपदस्य लोकेऽवयवनाशएव प्रयोगस्तदाह । नाश इति । मूले उपघाते कथं स्मृतिरित्युक्तम् । तत्रोपघातः केषामित्याकाङ्क्षायाः सत्वादाह । अर्थादिति । तथाचैकमेवेन्द्रियाणामिति पदमाकाङ्क्षावशादुभयत्र सम्बध्यतइत्याशयः। कथंस्मृतिरिति । मूलेनेन्द्रियाणां चैतन्यपक्षे चक्षुरभावे स्मृत्यभाव आपादितस्तत्र हेतोरनुक्तेः स्वयं हेतुं पूरयन्नर्थमाह। पूर्वचक्षुषेति । नन्विन्द्रियान्तरेणैव स्मृतिर्भविष्यतीत्यत आह। अन्येनानुभूतस्येति । अत्र हेतुमाह । अनुभवेति । यद्य.रे व्यधिकरणयोः कार्यकारणभावविरहात्सामानाधिकरण्येनेत्युक्तिर्विफला तथापि यत्र विषयतासम्बन्धेन स्मृतिस्तत्र विषयतासम्बन्धेनानुभव इतीदृशविषयत्वघटितसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्या कार्यकारणभाव आवश्यकः आत्मनिष्ठसा-

---

भेदोपपत्तिर्वैलक्षण्योपपत्ति तदपि विभिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकत्वमेव । केवलावयवेति । अवयविरहितावयवेत्यर्थ ।अवयवनाशेप्यवयविनो नाशस्यावश्यकत्वात्केवलेत्युक्तम्। नन्ववयविनाशव्यवच्छेदाय तदुक्ति, एवकारेणैव तत्सिद्धे । उभयत्रेति । इन्द्रियाणामित्यस्य तथात्व नाश इत्युभयोरित्यर्थ घटाद्यनुभवोत्तर घटादाविति। न च घटविषयकस्मरण प्रति घटविषयकानुभवत्वेन कारणत्वे नैष दोष इति वाच्यम् ।तथासति विषयभेदेनानन्तकार्यकारणभावप्रसङ्गादिति भाव । तयोर्हेतुहेतुमद्भावस्वीकारादिति । अनुभवस्मरणयो । अनुभवस्मरणयो कार्यकारणभावस्वीकारादित्यर्थ । तथा च विषयतयैकस्यसमवाये न चैक कार्यभारणभाव इति भाव । एतच्चापातत उक्तरीत्या कार्यकारणभावद्वयानङ्गीकारेपि घटघटत्वसमवायविषयकनिर्विकल्पकादपि घटत्वप्रकारकस्मरणापत्ते । न च प्रकारत्वविशेष्यत्वसामागिकविषयताभि कार्य-

वः । ननु चक्षुरादीनां चैतन्यं मास्तु मनसस्तु नित्यस्य चैतन्यं स्यादत आह । मनोपीति । न तथा न चेतनं ज्ञानाद्यनध्यक्षं तदा भवेत् मनसो ऽणुत्वात्प्रत्यक्षे महत्त्वस्य हेतुत्वात् मनसि ज्ञानसुखादिसत्वे तत्प्रत्यक्षानुपपत्तिरित्यर्थः

मानाधिकरण्यघटितकार्यकारणभावेन घटाद्यनुभवोत्तरं पटादौ विषयतासम्बन्धेन स्मृत्यापत्तेरवारणादिति । चक्षुःकर्तृकानुभवस्य घटे सत्वादिन्द्रियान्तरकर्तृकं स्मरणं तत्र नानुपपन्नमित्याशङ्कानिरकरणाय तथोक्तिः समवायघटितसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्येति तदर्थः । चैत्रस्य घटानुभवकाले मैत्रस्य घटस्मरणवारणाय तत्तत्पुरुषयत्वनिवेशे पुरुषभेदेनानन्तकार्यकारणभावकल्पने गौरवात् समवायघटितसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्यातयोर्हेतुहेतुमद्भावस्वीकारादितिभाव इति ध्येयम् । इतीन्द्रियवादिमतखण्डनम् । इन्द्रियाणां चैतन्यपक्षे यो दोषः सोत्र कल्पे नास्तीति सूचयितुमाह । नित्यस्येति । ननु तथेत्यत्र मूले तच्छब्देन पूर्वोपस्थितचैतन्यस्यैव परामर्शः स्यात्तथा चासङ्गतिरत आह । न तथा । न चेतनमिति । अनध्यक्षं तदा भवे-

---

कारणभावत्रयोपगमान्नैष दोषो निर्विकल्पकस्य तादृशविषयतानभ्युपगमादिति वाच्यम् । एवमपि घटत्वपटत्वाभ्या पटघटविषयकानुभवाद् घटत्वप्रकारकपटविशेष्यकपटत्वप्रकारकघटविशेष्यकस्मरणापत्ते । कालिकेन घटत्वप्रकारकसमवायेन घटत्वप्रकारकस्य कालिकेन पटत्वप्रकारकस्य घटविशेष्यकस्मरणापत्तेरशक्यपरिहारत्वात् । अनायत्या घटत्वप्रकारकसमवायससर्गकघटविशेष्यकानुभवस्समवायेन घटत्वप्रकारकसमवायससर्गकघटविशेष्यकस्मरण प्रति समवायेन कारणमिति रीत्या विषयभेदेनानन्तकार्यकारणभावस्यैव कल्पनीयत्वात् । पर तु कालिकविशेषणताप्रत्यासत्तिघटितसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्या स्मरणानुभवयो कार्यकारणभावाभ्युपगमे एकेन्द्रियेणानुभूतस्य इन्द्रियान्तरेणापि स्मरणोपपत्ते समवायघटितसामानाधिकरण्यार्थकस्य सामानाधिकरण्यप्रत्यासत्येत्यस्य मूले भिधानमिति युक्तमुत्पश्याम । असङ्गति स्यादिति । मनसो ज्ञानरूपत्वासम्भवादिति भाव । साधयिष्यतइत्यर्थ इति । यद्यपि मानसान्यप्रत्यक्ष प्रत्येव महत्त्वस्य कारणत्वोपगमे नेप दोष अत एव माध्वादिमते

यथा च मनसो ऽणुत्वं तथाग्रे वक्ष्यते। नन्वस्तु विज्ञान-मेवात्मा तस्य स्वतः प्रकाशरूपत्वाच्चेतनत्वम्। ज्ञानसुखा-

---

दिति मूलेन मनसश्चैतन्ये ज्ञानादेरप्रत्यक्षत्वमुक्तम्, तत्र हेतुं प्रदर्शयन्नाह मनस इति। तत्प्रत्यक्षेति। ज्ञानादिप्रत्यक्षानुपपत्तिरित्यर्थः। ननु मनसोऽणुत्वमेवासिद्धमत आह। यथा चेति। अग्रे वाक्ष्यतइति। "अयौगपद्याज्ज्ञानानां तस्याणुत्वमिहेष्यतइति" ग्रन्थेन साधयिष्यते इत्यर्थः। विज्ञानमेवेति। आत्मनिरूपणस्य प्रस्तुतत्वादात्मेत्युक्तं वस्तुमात्रस्यैव तन्मते विज्ञानरूपत्वादिति बोध्यम्। अत्र विज्ञानत्वं प्रमेयत्वस्य सत्वस्य व्यापकं न वेति विप्रतिपत्तिः तत्र विधिकोटिर्योगाचारस्य निषेधकोटिर्नैयायिकस्येति बोध्यम्। द्विविधं विज्ञानं प्रवृत्तिविज्ञानमालयविज्ञानं चेति तत्रायं घट इत्यादिप्रवृत्तिविज्ञानं अहं जानामीत्यालयविज्ञानं तदेवात्मा। तस्य विज्ञानस्य। ननु सुषुप्तावात्मा न सिद्ध्येत् पूर्वोत्पन्नविज्ञानस्य क्षणिकत्वेन नाशाद्विज्ञानान्तरस्य च तदानीमुत्पादकाभावादत आह। पूर्वपूर्वेति। ननु विज्ञानस्य क्षणिकत्वेन तदाश्रितसंस्कारस्यापि क्षणिकत्वात् कालान्तरे स्मरणं न स्यादित्याशङ्कां परिहरति।

जीवानामणुत्वमेव अङ्गीकृत तथापि मानसान्यत्वप्रत्यक्षत्वयोर्विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण गुरुतरकार्यकारणभावद्वयापत्त्या गौरवापत्तेर्न तथोपगमसम्भव। न च सिद्धान्तिमते अनन्तजीवाना कल्पनीयतया कारणताद्वयकल्पने गौरवमिति वाच्यम्। अनेकजीवकल्पनागौरवस्य फलमुखत्वेनादोषत्वादिति भाव। विज्ञानात्मकवादिविचारे तदङ्गविप्रतिपत्ति दर्शयति। अत्रेति। सत्वस्यवेति। सामान्यादीना तन्मते अलीकत्वादिति भाव। सत्वमत्र कालसम्बन्धित्वमेव वा ग्राह्यम्। अहजानामीति। अहमित्याकारकज्ञानमित्यर्थ। तेन सुषुप्तिकाले उत्तरत्र वक्ष्यमाणालयविज्ञानधारानुवृत्तेर्न विरोध अन्यथा तत्काले प्रवृत्तिज्ञानविरहेण जानामीत्याकारकज्ञाने च घट पट इत्यादिप्रवृत्तिज्ञानस्यैव विषयत्वेन आलयविज्ञानानुवृत्तेस्तदानीमसम्भवापत्ते अहमित्याकारकज्ञाने च स्वयमेव विषयः घट इत्यादिज्ञानस्य तद्गोचरप्रवृत्तिसाधनत्वात्प्रवृत्तिज्ञानमिति बोध्यम्। उत्पादकाभावादिति। पुरीतद्भिन्नदेशावच्छिन्नमनस्संयोगरूपकारणाभावादित्यर्थ। मूले सुषुप्ताविति। तदानीं तदालयविज्ञानस्य

मनोऽपि न तथा ज्ञाना-
द्यनध्यक्षं तदा भवेत् ।
धर्माधर्माश्रयोऽध्यक्षो
विशेषगुणयोगतः ॥ ४९ ॥
प्रवृत्त्याद्यनुमेयो ऽयं
रथगत्येव सारथिः ।
अहङ्कारस्याश्रयो ऽयं
मनोमात्रस्य गोचरः ॥ ५० ॥

दिकं तु तस्यैवाकारविशेषः तस्यापि भावत्वादेव क्षणिक-

मृगमदेति । विज्ञानस्य जगद्विषयकत्वं किञ्चिद्विषयकत्वं वाभिप्रेतमिति विकल्प्याद्ये दूषणमाह । तस्येति । विज्ञानस्य । द्वितीये आह । यत्किञ्चिदिति । आत्मस्वरूपविज्ञानस्य सविषयत्वे दूषणमाह । सुषुप्ताविति । शङ्कते । तदानीमिति । निराकारा निर्विषया चित्सन्ततिः विज्ञानसन्ततिः । प्रकाशत्वे ज्ञानत्वे ज्ञानत्वस्य विषयिताव्याप्यत्वादिति भावः । अन्यथा

स्वमात्रविषयकत्वोपगमेपि तस्यैव तदानी भानप्रसङ्ग इति भाव । प्रमाणाभावेपीति । विषयितात्मकज्ञानत्वव्यापकाभावेपीत्यर्थ । तदभिन्नेति । नीलरूपाकारात्मकविज्ञानाभिन्नस्य पीताकारस्य नीलाभिन्नत्वनियमादिति भाव । एकत्र समावेश इति । एकाधिकरणवृत्तित्वेनावधारणे तेनैकाधिकरणवृत्तीनामपि तथात्वेनाप्रतीतिदशाया भ्रमात्मकविरोधारधारणेपि नासङ्गतिः । उपादानेनेति । अत्रोपादानत्व न समवायिकारणत्व विभिन्नकालीनयो क्षणिकज्ञानव्यक्त्योरेकव्यक्ति प्रति अपरव्यक्तेरुक्त-

प्रमाणाभावेपि तत्र ज्ञानत्वस्वीकारे आकारस्य विज्ञानातिरिक्तत्वं वेति विकल्प्याद्ये दूषणमाह। तर्हि सामायातमिति। द्वितीये त्वाह। समूहालम्बनमिति। नीलपीते इति समूहालम्बनइत्यर्थः। स्यादिति। तदभिन्नाभिन्नस्य तदभिन्नत्वनियमादिति भावः। एतदेवोपपादयति। स्वरूपतो विज्ञानस्येति। विज्ञानस्वरूपस्येत्यर्थः। अविशेषात् एकत्वात्। ननु नीलाकारः पीताकारश्चाभिन्न एव भेदप्रतीतिस्तु तद्धर्मयोर्नीलत्वपीतत्वयोर्भेदान्नच तयोरपि विज्ञानस्वरूपत्वादभेदः नीलत्वादेरपारमार्थिकस्य पारमार्थिकविज्ञानेनाभेदासम्भवादित्यभिप्रायवान् शङ्कते। अपोहरूप इति। अनीलव्यावृत्तिरूप इत्यर्थः। इतरथा विरुद्धनीलत्वादीनामेकत्र समावेशे। ननु समूहालम्बने न नीलाकरोऽभ्युपेयते परन्तु चित्राकार एवेति नोक्तदोष इति वासनासंक्रम मुख्यतया दूषयति नवेति। मातृपुत्रयोरिति। मात्रानुभूतस्य गर्भस्थेन तनयेन स्मरणप्रसङ्गादिति भावः। उपादानेनानुभूतमुपादेयेन स्मर्यते इत्यपि निरस्यति। नचेति। शङ्कते। उत्तरस्मिन्निति। वासनो-

---

समवायिकारणत्वासम्भवात्। नापि तन्मते स्वकारणत्वे सति स्वोत्पत्तिकालात्पात्तकध्वंसप्रतियोगित्वमुपादानत्व तन्मते वस्तुमात्रस्यैव क्षणिकत्वेन मातुरपि पुत्रोपादाननापत्ते। अत एव न स्वभिन्नासमवेतत्वे सति स्वकारणत्वमुपादानत्व उत्तरोत्तरघटादिव्यक्ति प्रति पूर्वपूर्वघटादीव्यक्तीनामुपादानत्वानुपपत्तेस्तन्मते तत्राप्युपादानोपादेयभावाभ्युपगमेनेष्टापत्त्यसम्भवात्। पर तु असहकृत कारणमुपादान उत्तरव्यक्तौ पूर्वव्यक्तिमात्रस्यैव तत्कारणत्वाङ्गीकारात् भवत्युत्तरव्यक्तौ पूर्वव्यक्तेरुपादानत्वं माता च पुत्र प्रति नासहकृत कारण शुक्रशोणितादेरपि पुत्रकारणत्वादिति ध्येयम्। शक्तिविशेष इति। अय भाव। ज्ञानव्यक्तीना सस्कारज्ञानजनकत्वं प्रतिज्ञान भिन्नसत्कारव्यक्तिकल्पनागौरवेपि यादृशज्ञानस्य व्यक्त्युत्तर स्मरणमनुभवसिद्ध तज्ज्ञाननिष्ठसस्कारानुकूला का चित्शक्ति पूर्वज्ञानव्यक्तौ स्वीकरणीया न तु सर्वज्ञानव्यक्तावतिशय कल्प्यते न सस्कारानत्यक्षणिकेति तन्मते पदार्थमात्रस्य क्षणिकत्वेपि यदा यत्स्मरणमनुभवसिद्ध तदा तज्ज्ञाने वैकैव शक्ति कल्पनीया नातोऽनन्तशक्तिकल्पनागौरवमिति। यदि प्रक्रिया तदा ज्ञानव्यक्तिभेदेन शक्तिर्भिन्नैवाङ्गीकरणीया पदार्थाना तन्मते क्षणिकत्वादिति समाधानसूचनाय पदार्थमात्रसाधारणक्षणिकत्वस्यापि शक्तावनुवाद अत एव ध्वसप्रागभावावप्यवश्यकल्प्याविति द्योत-

त्वं पूर्वपूर्वविज्ञानस्योत्तरोत्तरविज्ञानहेतुत्वात् सुषुप्त्यवस्थायामप्यालयविज्ञानधारा निराबाधैव मृगमदवासनावासितवसन इव पूर्वपूर्वविज्ञानजनितसंस्काराणामुत्तरोत्तरविज्ञाने सङ्क्रान्तत्वान्नानुपपत्तिः स्मरणादेरिति चेन्न, तस्य जगद्विषयकत्वे सर्वज्ञत्वापत्तिः यत्किञ्चिद्विषयकत्वे विनिगमनाविरहः । सुषुप्तावपि विषयावभासप्रसङ्गाच्च ज्ञानस्य सविषयत्वात् तदानीं निराकारा चित्सन्ततिरनुवर्ततइति चेन्न, तस्याः प्रकाशत्वे प्रमाणाभावात् अन्यथा घटादीनामपि ज्ञानत्वापत्तिः । नचेष्टापत्तिः विज्ञानव्यतिरिक्तवस्तुनोऽभावादिति वाच्यं, घटादेरनुभूयमानस्यापलपितुमशक्यत्वात् । आकारविशेष एवायं विज्ञानस्येति चेन्न किमयमाकारो ऽतिरिच्यते विज्ञानात्तर्हि समायातं विज्ञानव्यति-

त्पादकेत्यर्थः । चितामेवेति । ज्ञानानामेव संस्कारोत्पादकत्वे तेषामानन्त्यात् संस्कारानन्त्यापत्तिरित्यर्थः । शङ्कते, क्षणिकेति । अतिशयविशेषः उत्तरोत्तरविज्ञानानुकूलतयेति शेषः । गौरवादिति । स एवायमित्यापामरमत्यभि-

नाय ध्वसप्रागभावयोरुपादानमपि सङ्गच्छते । अनन्तेति तु अनन्तव्यक्तिकल्पनागौरवस्फुरणाय यदा यदा स्मरणमनुभूयते तदा तदा विभिन्नशक्तिव्यक्तिकल्पनस्यावश्यकत्वादिति भाव । इदमुपलक्षण तत्तदतिशय प्रति पूर्वकालीनज्ञानव्यक्तीना कारणताकल्पनेनापि गौरव बोध्यम् । अत्र च प्रामाणिक गौरव न दोषायेति न्यायेन नानाशक्तिकल्पनेपि न दोष इत्याशङ्कानिरासायैव सोयमित्यभेदप्रत्यभिज्ञानादित्युक्त अभेदस्यैवानुभवसिद्धतया नानाव्यक्तिकल्पन न प्रामाणिकमिति तदभिप्राय'। वस्तुतस्तु पदार्थमात्रस्यैव क्षणिकत्वानुपगमे हेतुरेतत् तथा च क्षणिकपदार्थोपगन्तॄणा

रिक्तेन । नातिरिच्यते चेत्तर्हि समूहालम्बने नीलाकारोपि पीताकारः स्यात् स्वरूपतो विज्ञानस्याविशेषात् अपोहरूपो नीलत्वादिर्विज्ञानधर्म इति चेन्न । नीलत्वादीनां विरुद्धानामेकस्मिन्नसमावेशात् इतरथा विरोधावधारणस्यैव दुरुपपादत्वात् नवा वासनासङ्क्रमः सम्भवति मातृपुत्रयोरपि वासनासंक्रमप्रसङ्गात् नचोपादानोपादेयभावो नियामक इति वाच्यं वासनायाः संक्रमासम्भवात् उत्तरस्मिन्नुत्पत्तिरेव संक्रम इति चेन्न तदुत्पाकाभावात् चितामेवोत्पादकत्वे संस्कारानन्त्यप्रसङ्गः क्षणिकविज्ञानेष्वतिशयविशेषः कल्प्यतइति चेन्न मानाभावात् कल्पनागौरवात् एतेन क्षणिकशरीरेष्वेव चैतन्यं प्रत्युक्तं गौरवादतिशये मानाभावाच्च । बीजादावपि सहकारिसमवधानासमवधानाभ्यामे-

ज्ञानात् क्षणिकानन्तशक्तितत्प्रागभावध्वंसकल्पने गौरवादित्यर्थः । ननु क्षेत्रस्थबीजादङ्कुरोत्पत्तिर्न कुसूलस्थबीजादतोऽङ्कुरत्वावच्छिन्नं प्रति कुर्वद्रूपत्वेन हेतुत्वमङ्गीक्रियते कुर्वद्रूपत्वं चाङ्कुरजनकतावच्छेदकतया सिद्धो जातिविशेषः स च फलोपधायकक्षणिकसमर्थबीजमात्रवृत्तिबीजत्वव्याप्यः कल्प्यते एवमत्रापि कुर्वद्रूपत्वेनैव क्षणिकशरीरेषूत्तरोत्तरशरीरनिष्ठवासनोत्पादकत्वं वाच्यमत आह । बीजादाविति । उपपत्तेः कस्माच्चिद्बीजाकङ्कु

मने नानाव्यक्तिकल्पनागौरवमेवहेतुत्वेनाभिमत तत्रैव प्रामाणिक गौरव न दोषायेत्याशङ्कायामाह । स एवायमिति । तथा चाभेदस्यैव अनुभवसिद्धतया क विभिन्नव्यक्तीना प्रामाणिकताचिन्तेति भाव । एतेन प्रत्यभिज्ञाया प्रत्यक्षरूपत्वेन शक्तीनामतीन्द्रियत्वेन तद्विषयकप्रत्यभिज्ञान सम्भवतीति दूषणमपि प्रत्युक्तम् । जातिनि-

रोत्पत्तिः कस्माच्चिन्नेति नियमोपपत्तेः । कुर्वद्रूपत्वाकल्पनादिति । कुसूलस्थबीजादिषु धरणिसलिलसंयोगादिरूपसहकार्यभावादेवाङ्कुरानुपपत्तेः कुर्वद्रूपत्वे तद्रूपेण जनकत्वं च न कल्प्यते। प्रमाणाभावादिति भावः।अत्र वदन्ति यत्सत् तत्क्षणिकमिति व्याप्त्या जगतः क्षणिकता तदनुरोधेन च कुर्वद्रूपत्वं तद्रूपेण कार्यं प्रति हेतुत्वं चावश्यकम् । नच तादृशव्याप्तौमानाभावः तादृशव्याप्त्यस्वीकारे कूसूलस्थबीजादंकुरोत्पत्तिवारणाय धरणिसलिलसंयोगादीनां सहकारित्वकल्पने गौरवात् तादृशव्याप्तिस्वीकारे तु कुद्रूपत्वेन हेतुत्वकल्पनात्कुसूलस्थबीजे कुर्वद्रूपत्वाभावादेवाङ्कुरानुपपत्तेर्न सहकारिता कारणान्तराणामिति लाघवात्।नच क्षणिकत्वमतेपि बीजस्य धरणिसलिलसंयोगादेर्वा कुर्वद्रूपत्वेन हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेण सर्वेषां सहकारिणां कारणत्वकल्पनमावश्यकमिति वाच्यं,मन्मते अङ्कुरं प्रति बीजानां धरणिसलिलसंयोगादिसहकारिणां च कुर्वद्रूपत्वेनैव हेतुत्वकल्पनात् कुर्वद्रूपत्वानङ्गीकारे तु बीजत्वधरणिसलिलसंयोगत्वादिभिर्नानाहेतुत्वकल्पने गौरवादिति । तदसत् ईदृशगौरवापेक्षया क्षणिकानन्तपदार्थकल्पने ऽतिगौरवात् न च लाघवात्कुर्वद्रूपत्वेन तेषामेकहेतुता सिद्धावीदृशं गौरवं न दोषाय फलमुखत्वादिति वाच्यं फलमुखगौरवस्यापि दोषत्वात् किं च

शेषइति । अकुरोपधायकक्षणिकबीजव्यक्तिमात्रवृत्तिजातिरित्यर्थ । च चायमपोहरूपानुगतधर्ममात्रसातन्मते । अलीकत्वादिति । तादृशव्याप्त्यस्वीकार इति। तथा च जगद्यदिक्षणिक न स्यात्तदा नानाकारणताकल्पनरूपगौरवोपधायक स्यादिति तर्क एवोक्तव्याप्तौ प्रयोजक इति भाव । मन्मत इति। तथा च कुर्वद्रूपत्वेन सर्वेषा कारणत्वेपि कारणता एकैव त्वन्मते तु नानाकारणता कल्पनीयेति गौरवमिति भाव । ईदृशगौरवेति । कतिपयकारणताकल्पनगौरवेत्यर्थ । फलमुखत्वादिति । नानाकारणताकल्पनापेक्षया लाघवेन कुर्वद्रूपत्वेनैव कारणता सिद्धा एतदुपपत्तये नानाव्यक्तिकल्पने तादृशकल्पनाया कारणतासिद्ध्युत्तरकालीनतया तादृशगौरवज्ञानस्य पूर्वतनानुमितिप्रतिबन्धकत्वासम्भवादिति भाव । न च कारणतानिश्चयात्पूर्वमपि यत्सदित्यादिव्याप्त्या नानाव्यक्तिकल्पनमुपतिष्ठतएवेति वाच्यम् ।तादृशव्याप्तेरवप्रयोजकत्वाशङ्कानिरासाय उक्ततर्कापेक्षया तत्र चापाद्यव्यतिरेकनिश्चयसम्पादकस्यैकरूपेण तादृशनिश्चयस्यापेक्षणीयतया गौरवोपस्थिते । कारणतासिद्ध्युत्तरत्वनिय-

जगतः क्षणिकत्वे स एवायं घट इति प्रत्यभिज्ञानुपपत्तेः पूर्वकालीनघटा-भेदस्यैतत्कालीनघटे ऽभावात् । न च तज्जातीयाभेद एव तादृशप्रतीतेर्विषयः तन्मते जातेरपि क्षणिकत्वेन पूर्वकालीनघटवृत्तिघटत्वस्यैतत्कालीन-घटे ऽभावात् एतेन जगतः क्षणिकत्वे नाशत्वावच्छिन्नं प्रति सत्वेनैकमेव हेतुत्वमिति लाघवमित्यपास्तम् । यदपि स्थिरपदार्थाङ्गीकारे एकस्मिन् पदार्थे सामर्थ्यमसामर्थ्यं च विरुद्धमतस्तद्भेद इति तदपि न एकस्मिन्नेव पदार्थे एककालावच्छेदेन सामर्थ्यतदभावयोरेव विरुद्धतया कालभेदेन तत्स्वीकारे बाधकाभावात् । यत्तु पूर्वापरकालीनधर्मिमणोरभेदे तद्धर्मयोः सामर्थ्यासामर्थ्ययोर्भेदो ऽनुपपन्नस्तन्मते धर्मधर्मिणोरभेदादिति । तन्न घटत्वं न घट इत्यादिप्रतीतीनामप्रामाण्यापत्त्या धर्मधर्मिणोरभेदस्य वक्तुमशक्यत्वादिति दिक् । इति क्षणिकवादिमतखण्डनम् । वेदान्ती शङ्कते । अस्तु तर्हीति । क्षणिकविज्ञानइति । आत्मनः क्षणिकविज्ञानइति । आत्मनः क्षणिकविज्ञानस्वरूपत्वपक्षइत्यर्थः । आत्ममात्रस्य नित्यविज्ञानरूपत्वमीश्वरस्यैवेति विकल्प्याद्ये दूषणमाह । तस्येति । दर्शितत्वादिति । तस्य जगद्विषयकत्वइत्यादिग्रन्थेन दर्शितत्वादित्यर्थः । तथा च जीवस्य तथात्वासम्भवात् नात्ममात्रस्य नित्यज्ञानस्वरूपत्वमिति भावः । ननु जीवस्य न जगद्विषयकत्वं

मादिति भाव । दोषत्वादिति । उत्पन्नायामप्यनुमितौ उत्तरकालीनगौरवज्ञानेनाप्रमाण्यज्ञानोत्पत्त्या अप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितानुमित्या एककारणत्वासिद्ध्यसम्भवादिति भाव. । यद्यपि तन्मते जातेरलीकतया सत्वाभावेन न क्षणिकत्व नित्यदार्थाना तैरनगीकारात् । अनुगतधर्मानंगीकाराच्च कुर्वद्रूपत्वव्याप्यापोहरूपत्वात् । न च तर्हि सदसतो सम्बन्धाभावेन तज्जातीयत्व घटे नास्त्येवेति प्रत्यभिज्ञा।ऽनुपपत्तिरिति वाच्यम् । असतोपि तैर्भानागीकारेण प्रत्यभिज्ञानसम्भवादिदमसङ्गत तथापि असद्विषयकत्वेन प्रत्यभिज्ञाया भ्रमत्वापत्तिरेतन्मते दूषण क्षणिकविज्ञाने, न चेष्टापत्तिस्तथासति अभेदावगाहितयैव प्रतीत्युपपत्तौ तज्जातीयत्वानुसरणवैयर्थ्यापत्ते प्रमात्वोपपादनायैव तदनुसरणात्तदनुसरणेनाप्यप्रतीकारादिति विभावनीयम् । क्षणिकविज्ञानपक्षइत्यस्य विज्ञानस्य क्षणिकत्वपक्षइत्यर्थकताभ्रम निराकुरुते । आत्मन इति । उत्तरत्र दूषणद्वयस्य मूले वक्तव्यतया विकल्प्य दूषणद्वय मङ्गमयति । आत्ममात्रस्येति । यत्किञ्चिद्विषयकत्व वेति । नियतैकविषयकत्वमित्यर्थ । यथाश्रुते अनुभवानुसारेण निय-

नवा नियतयत्किंचिद्विषयकत्व ब्रूमः परन्तु यद्विषयकत्वं यत्र जीवे ऽनुभवसिद्धं तत्र तद्विषयकत्वमत आह । सविषयकत्वस्येति । ननु सत्यं ज्ञानमिति श्रुतिरेव जीवस्य ज्ञानस्वरूपत्वे प्रमाणमत आह । सत्यमिति । ननु जीवब्रह्मणोरैक्यान्नित्यविज्ञानरूपत्वं जीवस्य निराबाधमित्यतो जीवब्रह्मणोर्भेदं साधयति । ज्ञानाज्ञानेति । सुखित्वादीत्यादिना दुःखित्वपरिग्रहः । सुतरामिति । जीवात्मनां नानात्वासिद्धावीश्वरस्यैकस्यानेकजीवात्मकत्वासम्भवादेकत्वानेकत्वयोर्विरोधादिति भावः । ईश्वरभेदः ईश्वरजीवात्मनोर्भेदः सिध्यतीत्यर्थः । अन्यथा ईश्वरस्य जीवात्मकत्वे । बन्धमोक्षेति । कश्चिन्मुक्त इति व्यवस्थानुपपन्ना स्यादित्यर्थः । चैत्रमैत्रात्मनोरीश्वररूपयोरैक्यादिति भावः । ननु कथं यर्हि तत्त्वमसीत्यादितच्छब्दप्रतिपाद्यब्रह्मणि यु-

---

तकिञ्चिद्विषयकत्वस्यैव व्यवस्थापनीयतया असङ्गत्यापत्ते । तद्विषयकत्वमिति । तथा चानुभवानुसारित्वात्कल्पनाया न विनिगमनाविरहावकाश इति भाव । सविषयत्वस्येतीति । नहि घटविषयको हेतुर्घटविषयकज्ञानवानित्येव अनुभवादिति मूलाशय । अन्यथेति । नन्वेकस्मिन्नेव ब्रह्मणि जीवोपाधीनामनन्ततदन्त करणावच्छेदेन विलक्षणसुखित्वदु खित्वाद्यनेकानुभवो न विरुध्यते एकस्मिन्नेव गगने विभिन्नकर्णनासावच्छेदेन विरुद्धशब्दतदभावयोरनुभवादित्याशङ्कायामुक्त मूलेन्यथेति। तदर्थमाह। ईश्वरस्येति । ससारीति बद्ध इत्यस्य विवरण मुक्त इति । निवृत्तससार इत्यर्थ । अनुपपत्ति स्यादित्यत्र हेतुमाह । चैत्रमैत्रात्मनोरिति । बद्धमुक्तात्मनोरिति तदर्थ । ईश्वरस्वरूपयोरिद चैक्यहेतुत्वेनोक्तम् । अथ तत्तदन्त करणावच्छिन्नचैतन्यस्य एकत्वेपि तदन्त करणस्य नाशे तदन्तःकरणावच्छिन्नचैतन्यस्य मुक्तत्वव्यवहार यदत - करणस्य न नाशः तदन्त करणावच्छिन्नचेतन्ये बद्धत्वव्यहार इति बद्धमुक्तव्यवस्थाया नानुपपत्तिरिति चेत् एवमपि मोक्षार्थप्रयत्नानुष्ठानवैफल्यापत्तिवारणादेतदन्त - करणनाशेपि अन्तःकरणान्तरावच्छिन्ने स्वात्मनि दु खोत्पत्तेरावश्यकतया प्रवृत्तिफलस्य निर्दु खित्वस्यासम्भवादिति भावः । यदि चान्त करणस्यैव सुखदु खादिर्न चैतन्यस्य कदापीत्युच्यते तदा विमुक्त्यर्थप्रयत्नो व्यर्थ एव स्वस्य नित्यमुक्तत्वान् यदि च भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थ तदप्युच्यते तदाप्यन्त करणान्तरावच्छिन्ने स्वस्मिन्नेव भ्रान्तेरावश्यकत्वेन प्रयत्नस्य निष्फलत्वापत्तेरावश्यकत्वादिति भाव । यथाश्रुते भेदनाशाभ्युपगमे न पुनर्भेदोत्पादस्य मूलानुक्तत्वेन च भेदव्यवस्थापनस्यासङ्गत्यापत्तेरिति

बोपपत्तेः कुर्वद्रूपत्वाकल्पनात्। अस्तु तर्हि क्षणिकविज्ञाने गौरवात् नित्यविज्ञानमेवात्मा "अविनाशी वारे ऽयमात्मा सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मेत्यादिश्रुते"श्चेति चेन्न तस्य सविषयत्वासम्भवस्य दर्शितत्वान्निर्विषयस्य ज्ञानत्वे मानाभावात् सविषयकत्वस्याप्यननुभवादतो विज्ञानादिभिन्नो नित्य आत्मेति सिद्धम्। सत्यं ज्ञानमिति ब्रह्मपरं जीवे तु नोपयुज्यते ज्ञानाज्ञानसुखित्वादिभिर्जीवानां भेदसिद्धौ सुतरामीश्वरभेदः अन्यथा बन्धमोक्षव्यवस्थानुपपत्तेः। यो-

ष्मच्छब्दप्रतिपाद्यजीवस्याभेदबोधको वेदः प्रमाणमित्यत आह। योपीति। मोक्षकाले जीवात्मनां ब्रह्मणा सहाभेद उत्पद्यतइति मतं निरस्यति मोक्षेति। भेदस्यानित्यानित्यत्वमभ्युपेत्यापि मोक्षकाले जीवब्रह्मणोर्भेदं व्यवस्थापयति भेदनाशेपीति। भेदसत्वे व्यक्तिद्वयं निर्विवादमेवेत्यपिना सूचि-

---

ध्येयम्। न च भेदनाशे प्रतिबन्धकाभावेन तादात्म्यमप्युत्पद्यतामिति वाच्यम्। अभेदभावनामात्रेण तादात्म्योत्पत्तौ घटपटयोरपि तथात्वापत्तेरिति भाव। स्वभिन्नधर्मशून्यत्वमित्यस्य नानुपपन्नमित्यग्रतनेनान्वय। द्वितीय इति। नात्मसामान्यस्य ज्ञानरूपत्व किन्तु परमात्मन एवेति द्वितीयपक्षे इत्यर्थ। मत्वर्थीयेति। तदस्यास्तीत्यर्थे मतुबादीनामिव अर्शआदिभ्योजिति सूत्रेण अच्प्रत्ययविधानादिति भाव। नपुसकत्वानुपपत्तिरिति। स्यादानन्दथुरानन्द इति कोशेन तस्य नित्यपुल्लिङ्गत्वावधारणादिति भाव। न च छान्दस नपुसकलिङ्गत्वमिति वाच्यम्। गत्यन्तराभाव एवछान्दसत्वाभ्युपगमादित्यवधेयम्। आवश्यकीति। ब्रह्मणि सुखभिन्नस्यैवाभेदान्वयसभवादिति भाव। ननु नञर्थभेदस्याश्रयतयैव ब्रह्मण्यन्वयो वाच्य इत्यत आह। अन्यथेति। नामार्थतयेति। नामार्थयोः भेदान्वयबोधोपगमे राजा पुरुष इत्यत्रापि राजकीय पुरुषेइतिबोधापत्तिरिति भाव। निपातत्वादि तीति। निपातातिरिक्तनामार्थयोरेव भेदेन नान्वयानियम। कथमन्यथा घटो नास्तीत्यादौ नञर्थाभावे प्रतियोगितया घ-

पीश्वराभेदबोधको वेदः सोपि तदभेदेन तदीयत्वं प्रतिपादयंस्तौति अभेदभावनयैव यतितव्यमिति वदन्ति । अत एव "सर्वे आत्मनः समर्पिता" इति श्रूयते मोक्षदशायामज्ञाननिवृत्तावभेदो जायते इत्यपि न भेदस्य नित्यत्वेन नाशासम्भवात् भेदनाशेपि व्यक्तिद्वयं स्थास्यत्येव । नच द्वित्वमपि नश्यतीति वाच्यं तव निर्धर्मके ब्रह्मणि सत्यत्वाभावेपि सत्यस्वरूपं तदितिवद् द्वित्वाभावेपि व्यक्तिद्वयात्मकौ ताविति सुवचत्वात् मिथ्यात्वाभावो ऽधिकरणात्म-

तम् । तव वेदान्तिनः । निर्धर्मकइति । इदं च सत्यत्वाभावेपीत्यत्र हेतुतयोक्तम् । ननु निर्धर्मकत्वं स्वभिन्नधर्मशून्यत्वं मिथ्यात्वाभावरूपसत्यत्वस्य ब्रह्मरूपत्वादभावस्याधिकरणात्मकत्वान्नानुपपन्नमित्यभिप्रायेण शङ्कते।मिथ्यात्वाभावइति । ननु कथमेकत्वाधिकरणे तदभावरूपाद्वित्वमतआह । प्रत्येकमिति । ननु "ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवतीति" श्रुतेर्मोक्षदशायामभेद उत्पद्यतइत्यार्थिकायाः का गतिरत आह । योपीति । अत एव "ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवतीति" श्रुतेः साम्यप्रतिपादकत्वादेव । निरञ्जनः निर्दुःखः । द्वितीये दोषमाह। ईश्वरोपीति । विज्ञानपदेन नित्यमित्यादिश्रुत्यन्तर्गतविज्ञानपदेन अधिकरणल्युडन्तेन विज्ञानाश्रयत्वबोधनादिति भावः । आनन्दवदित्यर्थ इति । मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्तेनानन्दशब्देनानन्दवतो बोधनात् अन्यथानन्दमिति नपुंसकत्वानुपपत्तेरिति भावः । नन्वानन्दवदित्यर्थो न सङ्गच्छते तव मते ईश्वरे आनन्दाभावादत आह । आनन्दोपीति । लक्षणाकल्पनमेव तव दोष इत्यत आह । अस्तु वेति । असुखमिति । असुखमित्यत्र नञा ब्रह्मणि सुखभेदबोधनादिति भावः । क्लिष्टकल्पनापत्तेरिति । बहुव्रीहावन्यपदार्थलाभार्थं नञस्तत्र लक्षणापत्तेरित्यर्थः । नच नञ्तत्पुरुषेपि नञो लक्षणावश्यकी अन्यथा नञर्थस्य नामर्थतया भेदेनान्वयासम्भवादिति वाच्यं तस्य नामत्वेपि निपातत्वादिति । ननु नञ्तत्पुरु-

कस्तत्र सत्यत्वमिति चेत् एकत्वाभावो व्यक्तिद्वयात्मको द्वित्वमित्यप्युच्यताम् प्रत्येकमेकत्वेपि पृथिवीजलयोर्न गन्ध इतिवदुभयं नैकमित्यस्य सर्वजनसिद्धत्वात् योपि तदानीमभेदप्रतिपादको वेदः सोपि निर्दुःखत्वादिना साम्यं प्रतिपादयति सम्पदाधिक्ये पुरोहितोयं राजा संवृत्त इतिवत् अत एव निरञ्जनः परमं साम्यमुपैतीति श्रूयते । ईश्वरोपि न ज्ञानसुखात्मा किं तु ज्ञानाद्याश्रयः नित्यविज्ञानमानन्दं ब्रह्मेत्यादौ विज्ञानपदेन ज्ञानाश्रय एवोक्तः यः सर्वज्ञः स सर्वविदित्याद्यनुरोधात् आनन्दमित्यस्याप्यानन्दवदित्यर्थः । अर्श आदित्वान्मत्वर्थीयो ऽच्प्रत्ययः अन्यथा

षेपि तत्रासुखपदब्रह्मपदयोरेकधर्मिबोधकत्वलक्षणं सामानाधिकरण्यमनुभवसिद्धम् अन्यथा तयोः समानवचनत्वानुपपत्तेरतस्तान्निर्वाहार्थं नञोऽभाववति लक्षणा तत्राप्यावश्यकीत्यत आह। प्रकरणेति। प्रत्ययाविरोधाच्चेति। आनन्दशब्दस्य पुंल्लिङ्गत्वनियमेनानन्दमिति रूपस्य मत्वर्थीयाच्प्रत्ययं विनानुपपत्तेरिति भावः। इति वेदान्तिमतखण्डनम् । साङ्ख्यमतं दूषयितुमुपन्यस्यति। एतेनेति । पूर्वोक्तयुक्त्यात्मनो ज्ञानवत्त्वसाधनेन वक्ष्यमाणयुक्त्या चेत्यर्थः । प्रकृतिरिति। मूलप्रकृतिरित्यर्थः कर्त्रीति। कर्तृत्वं चात्र कर्तृभूता-

टादेरन्वयाभ्युपगम इति भाव । समानवचनेति । अभेदान्वयस्थलएव समानवचनत्वनियमादिति भाव । प्रत्ययविरोधाच्चेतीति । न विद्यते सुख यस्येति बहुव्रीह्यादरणे आनन्दमित्यत्र मत्वर्थकाचप्रत्ययश्रुतिविरोधादिति भाव । वस्तुत प्रकरणपदस्य प्रत्ययार्थकता न प्रसिद्धा अतो नञ्तत्पुरुषनिष्पन्नपदपरपरापठितत्वमेव प्रकरण तद्विरोधादित्यर्थ अस्थूलमनणु अदीर्घमित्यादौ सर्वत्र नञ्तत्पुरुषदर्शनेन तत्सन्निधावेकस्य असुखमिति पदस्यबहुव्रीहिनिष्पन्नत्वे प्रकरणविरोधादित्यर्थो ज्या-

पुंल्लिङ्गत्वापत्तेः आनन्दोपि दुःखाभावे उपचर्य्यते भाराद्य-पगमे सुखी संवृत्तोहमितिवत् अस्तु वा तस्मिन्नानन्दो न त्वसावानन्दः असुखमिति श्रुतेः न विद्यते सुखं यस्येति कुतो नार्थ इति चेन्न क्लिष्टकल्पनापत्तेः प्रकरणविरोधादान-न्दमित्यत्र मत्वर्थीयाच्प्रत्ययविरोधाच्चेति संक्षेपः । एतेन प्रकृतिः कर्त्री पुरुषस्तु पुष्करपलाशवन्निर्लेपः किं तु चेतनः कार्यकारणयोरभेदात् कार्यनाशे सति कार्यरूपतया तन्ना-शोपि न स्यादित्यकारणत्वं तस्य बुद्धिगतचैतन्याभिमा-

न्तःकरणप्रकृतित्वम् । अनुकूलकृतिमत्त्वलक्षणकर्तृत्वस्य तन्मतेऽन्त करणधर्म-त्वादिति ध्येयम् । पुष्करपलाशवदिति । पद्मपत्रवदित्यर्थः । यथा च पद्मप-त्रमम्भसा लिप्तं न सम्भवति तथा पुरुषः कर्तृत्वाद्याश्रयो न भवतीति भावः । तथा च पुरुषः कर्तृत्वाभाववान् कारणत्वाभावादित्यनुमानं तत्र प्रमाणं बोध्यम् । ननु तत्र कारणत्वसत्वाद्धेत्वासिद्धिरत आह । कार्यका-रणयोरिति । न स्यादिति । माभवत्वित्यर्थः । तस्य पुरुषस्य । न-न्वेतादृशपुरुषसत्वे कि मानमत आह । बुद्धिगतेति । क्वचित्प्रसिद्ध-स्यैव चैतन्यस्य बुद्धावारोपसम्भवादिति भावः । प्रकृतोरिति । मूलप्रकृतेरि-

यानिति प्रतिभाति । मूलस्थएतेनेत्यस्यार्थमाह । पूर्वोक्तेति । न च पुरुषस्य सा-ख्यमतेपि कि तु चेतनइत्यनेन चेतनत्वाङ्गीकाराच्चैतन्यस्य ज्ञानरूपत्वान्नात्मनो ज्ञानवत्त्वासाधनेन साख्यमतनिराकरणासम्भवादिदमसङ्गतमिति वाच्यम् । चेतन-त्वस्य तन्मतेपि ज्ञानरूपत्वाभ्युपगमादन्यथा चेतन तिरिक्तज्ञानाभ्युपगमे तस्य पञ्चविंशतितत्वमध्ये प्रविष्टतया तत्वाधिक्यापत्ते मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्या प्र-कृतिविकृतय. सप्त । षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृति पुरुष इति तत्सि-द्धान्तादिति भाव । एतेनेत्यस्यैवार्थान्तरमाह । वक्ष्यमाणेति । मूलेति । सर्वकारणे-त्यर्थ । प्रकृतित्वमिति । कारणत्वमित्यर्थ । नन्वनुकूलकृतिमत्वमेव कर्तृत्वमिति

नान्यथानुपपत्त्या तत्कल्पनम्। बुद्धिश्च प्रकृतेः परिणामः सैवमहत्तत्त्वमन्तःकरणमित्युच्यते तत्सत्त्वासत्त्वाभ्यां पुरुषस्य संसारापवर्गौ तस्या एवेन्द्रियप्रणालिकया परिणतिर्ज्ञा-

---

त्यर्थः। ननु पुरुषस्य कर्तृत्वाभावे तत्र धर्माधर्मयोरुत्पत्त्यभावात्तदधीनसुखदुःखयोस्तत्रानुत्पत्तौ दुःखध्वंसरूपमोक्षः पुरुषस्य न स्यादत आह। तत्सत्त्वासत्त्वाभ्यामिति। बुद्धिसत्त्वासत्त्वाभ्यामित्यर्थः। बुद्धिसत्त्वे इन्द्रियप्रणालिकया तत्परिणामेनायं घट इत्यादिज्ञानेन सम्बद्धो घटादिर्विषयः स्वाकारज्ञानपरिणामिबुद्ध्याऽगृहीतासंसर्गकत्वसम्बन्धेन पुरुषनिष्ठः पुरुषस्वरूपतिरोधानेन पुरुषस्य संसारसम्पादकः बुद्धिनाशे तु तत्परिणामस्यायं घट इत्यादिज्ञानरूपस्याभावाद्विषयावच्छेदकाभावात्कैवल्यावस्थानरूपो मोक्षः दुःखसम्बन्धतद्ध्वंसरूपौ संसारमोक्षौ तु न पुंसः किं तु बुद्धेरेवेति भावः। ननु पुरुषे साक्षात्सम्बन्ध एव विषयस्यास्तु स एव च तस्मिन् संसारव्यहारनियामकोऽस्तु किमुक्तबुद्धिघटितपरम्परासम्बन्धेनेत्यत आह। तस्या एवेति। तथा च विषये बुद्धेरेव सम्बन्धः पुरुषसम्बन्धः,

---

कुतो नाभ्युपेयत इत्यत आह। अनुकूलेति। माभवत्वितीति। पुरुषस्य घटादिकार्यस्यापि नाशो न स्यात्कार्यकारणयोरभेदात्पुरुषस्य चाविकारस्य नाशरूपविकारासम्भवादिति भाव। इन्द्रियप्रणालिकयेति। इन्द्रियद्वारेत्यर्थ। इन्द्रियमार्गेण बहिर्निर्गता या बुद्धिर्घटादिविषयदेशं प्राप्ता तदाकारेण बुद्धे परिणामो जायते स एव वृत्तिरूप घटादिज्ञानमिति रीत्येन्द्रियाणा द्वारता बोध्या। सम्बन्ध इति। स्वाकारकत्वमेव ज्ञानघटयो सम्बन्ध। स्वाकारकेति। घटादिविषयाकारकेत्यर्थ। परिणामित्व कारणत्व अगृहीता ससर्गकत्वमगृहीताभेदकत्वम्। भेदाग्रहस्तु बुद्धिसान्निध्यरूपदोषादेवेति बोध्यम्। स्वरूपतिरोधान सम्बन्धमात्ररहितस्वभावस्याप्रकाश विषयावच्छेद विषयसम्बन्धभान कैवल्येति नित्यस्यापि विषयसम्बन्धभान विनेत्येवार्थ। बुद्धेरेवेति। बुद्धावेव दुःखस्य तद्ध्वसस्य चोत्पादादिति भाव। साक्षात्सबद्ध स्वरूपसम्बन्धरूप इत्यर्थ। बुद्धे पुरुषसम्बन्धित्व तत्र पुरुषसम्बन्ध विनानुपपन्नमित्याशङ्क्याह। बुद्धेरेवेति। तथा च भेदाग्रह एव तत्र तत्सम्बन्ध इति भाव। स्यातन्त्र्येण भेदाग्रहातिरेकेण। मानाभावादिति। बुद्धौ तद्भिन्नपुरुषसम्बन्धे

बुद्धिपुरुषयोरसंसर्गाग्रहात् न तु पुरुषे स्वातन्त्र्येण विषयम्बन्धोस्ति माना-भावात् न च विषयप्रकाशार्थं साक्षात्सम्बन्ध एव स्वीकार्यः किमुक्तपरंपररये-ति वाच्यं तस्य पुरुषस्वभावनिबन्धनत्वे पुरुषस्य नित्यत्वेन तत्स्वभावा-धीनविषयसम्बन्धस्य सत्वान्मोक्षाभावप्रसङ्गात् घटप्रकाशकाले पटादिरू-पविषयस्वभावाधीनस्य पटादिरूपचैतन्यसम्बन्धस्य सत्वात्पटादेरपि प्र-काशापत्तेरिति । यद्वा बुद्धितो ज्ञानस्य भेदमाह तस्या एवेति। त-था च बुद्धेः परिणतिर्ज्ञानं न तु बुद्धिरेवेति भावः । भेदाग्रहादिति। बु-द्धिपुरुषयोर्भेदाग्रहादित्यर्थः। इदानीं बुद्धित उपलब्धेर्भेददर्शनार्थं बुद्धेरंश-त्रयं प्रदर्शयति। ममेदामित्यादिना। पुरुषोपरागः पुरुषसम्बन्धो दर्पणस्य यथा मुखसम्बन्धः प्रतिविम्बमात्रं न तु तात्त्विकस्तथा बुद्धिपुरुषयोर्भेदाग्र-हादेकत्वाभिमानःपुरुषोपराग इत्यर्थः। इन्द्रियप्रणालिकया इन्द्रियद्वारा प-रिणतिभेदः अय घट इत्यादिज्ञानरूपः परिणाम एव विषयेण घटादिना बुद्धेः सबन्ध इत्यर्थः। तस्य पारमार्थिकत्वे निःश्वासाभिहतदर्पणस्य म-लिनिमा दृष्टान्तः। कर्तव्यमितीति। पूर्वोक्तपुरुषोपरागविषयोपरागाभ्यां क-र्तव्यस्य घटादेरवभासस्तेन कर्त्तव्यमित्यध्यवसायो व्यापारावेश इत्यर्थः। ज्ञानेन पुरुषस्याताात्त्विकः सम्बन्ध इति अत्र ज्ञानेन पुरुषस्य यो ऽतात्त्वि-कः सम्बन्ध स उपलब्धिरित्युच्यतइत्यन्वयः। अतात्त्विके दृष्टान्तः दर्प-णस्थमलिम्नेव मुखस्य सम्बन्ध इति तथा च ज्ञानेन सह चेतनोहमिदं जानामीत्याकारो बुद्धावारोपितस्य यः सम्बन्धो ऽतात्त्विकः स उपलब्धिर्न तु बुद्धिरेवोपलब्धिरिति भावः। कृतिसामानाधिकरण्येनेति। अदृष्टस्या-

---

प्रमाणाभावादित्यर्थ । विषयप्रकाशार्थमिति । साक्षात्सम्बन्धकल्पने प्रमाणोपन्यासा-य तस्य साक्षात्सम्बन्धस्य पुरुषस्वभावनिबन्धनत्वे पुरुषस्वरूपप्रयुक्तत्वे स्वात्मकस्व-रूपसम्बन्धस्य स्वस्वभावाधीनत्वादिति भाव । उक्ताशयकल्पनागौरवमभिसन्धाय प्रकारान्तरेण तद्ग्रन्थमेवावतारयति । यद्वेति । पुरुषोपरागाभ्यामिति विशेषणे तृ-तीया तदर्थस्य च बुद्धिज्ञानरूपपरिणामार्थकाध्यवसायपदार्थे अन्वय । कर्त्तव्यघटादे-रिति षष्ठ्यर्थोपि तत्रैवान्वेति । व्यापाराश इति। व्यापार कर्त्तव्यमित्याभिलप्यमान अश सम्बन्धो यस्य स तथेत्यर्थ । तथा च ममेद कर्त्तव्यमिति बुद्ध्यभिलापकशब्दे ममेत्यनेन परुषसम्बन्ध इदमित्यनेन विषयसम्बन्ध कर्त्तव्यमिति व्यापारसम्बन्धो

नरूपा घटादिना सम्बन्धः पुरुषे कर्त्तृत्वाभिमानो बुद्धौ चैतन्याभिमानश्च भेदाग्रहात् ममेदंकर्तव्यमिति मदंशपुरुषोपरागो बुद्धेरस्वच्छतया तत्प्रतिविम्बादतात्त्विको दर्पणस्येव मुखोपराग इदमिति विषयोपरागः इन्द्रियप्रणालिकया परिणतिभेदस्तात्त्विको निःश्वासाभिहतदर्पणस्येव मलिनिमा कर्तव्यमिति व्यापारांशः तेनांशत्रयवती बुद्धिस्तत्परिणामेन ज्ञानेन पुरुषस्यातात्त्विकः सम्बन्धः दर्पणस्य मलिम्नेव मुखस्योपलब्धिरुच्यते ज्ञानवत्सुखदुःखेच्छाद्वेषधर्माधर्मा अपि बुद्धेरेव कृतिसामानाधिकरण्येन प्रतीतेः न च बुद्धिश्चेतना परिणामित्वात् इति मतमपास्तम् कृत्यदृष्टभोगानामिव चैतन्यस्यापि सामानाधिकरण्यप्रतीतेः त-

नीन्द्रियत्वेपि धार्मिकोहं करोमीति तदंशे उपनीतभानरूपं बोध्यम् । परिणामित्वादिति । अनित्यधर्माश्रयत्वादित्यर्थः । कृत्यदृष्टभोगानामिति कृतिः। स्वसमानाधिकरणमेवादृष्टं जनयति तच्चादृष्टं स्वसमानाधिकरणमेव भोगं जनयतीति कृत्यदृष्टभोगानां परम्परया सामानाधिकरण्यप्रमितिवच्चेतनोहं

बुद्धावभिलप्यतइति सम्बन्धत्रयवती बुद्धिरिति सिद्धमिति भाव । तथाचेत्यादि । चेतनोह करोमीत्याकारेण बुद्ध्यारोपितस्य पुरुषस्य ज्ञानेन सहेद ज्ञानमिति प्रतीयमानो तात्विकसम्बन्धो यस्य उपलब्धिरित्यर्थो योजनया प्रतीयमान इत्यस्याध्याहारेण च बोध्य । ननु कृतिसामानाधिकरण्येन अदृष्टप्रतीति प्रात्यक्षिकी न सम्भवति तस्यातीन्द्रियत्वादत आह । अदृष्टस्येति । तदशो अदृष्टाश । अनित्यधर्मत्वादिति । यद्यपि धर्मत्वांशो व्यर्थ तथापि क्षणिकविज्ञानवादिना अनित्यविज्ञाने व्यभिचारोद्भावनमभिसन्धाय तदुक्त क्षणिकविज्ञानस्य वृत्तिमत्वलक्षणधर्मत्वविरहान्न तत्र व्यभिचार इति भाव । वृत्तिमत्व च दैशिकसम्बन्धेन बोध्यम् । तेन कालिकेन

द्भिन्ने मानाभावाच्च । चेतनोऽहं करोमीति प्रतीतिः चैतन्यांशे भ्रम इति चेत् कृत्यंशेपि किं नेष्यते अन्यथा बुद्धेर्नित्यत्वे मोक्षाभावोऽनित्यत्वे तत्पूर्वमसंसारापत्तिः । नन्व-

करोमीति सामानाधिकरण्यप्रमितिप्रतीतेरित्यर्थः । तद्भिन्नेति । कर्तृभिन्ने । मानाभावादित्यस्य चेतन इत्यादिः चः पूर्वोक्तदूषणसमुच्चायकः कर्तृत्वाश्रयो न चेतनः जन्यधर्माश्रयत्वात् घटवदिति बाधकसत्वाच्चेतनोऽहंकरोमीति प्रतीतिश्चैतन्यांशे भ्रम इत्याङ्क्ते । चैतन्यांशे इति । कृत्यंशेपीति । बुद्धिः कर्तृत्वाभाववतीजन्यधर्माश्रयत्वात् इति बाधकस्य तत्रापि सत्वादिति भावः । अन्यथेति । कर्तृचेतनयोर्भेदाङ्गीकार इत्यर्थः । बुद्धेर्नित्यत्वइति । कर्तृभिन्नस्य चैतनस्य स्वीकारे तस्मिन् सुखदुःखाभावात् संसारमोक्षयोरनुपपत्त्या पूर्वोक्तरीत्या बुद्धिसत्वासत्वाभ्यामेव संसारापवर्गौ वाच्यौ तथा च बुद्धे-

———

क्षणिकविज्ञानस्य वृत्तिमत्वेपि न व्यभिचारत्वादवस्थ्य बुद्धेस्तु प्रकृतिपरिणामत्वेन तद्वृत्तित्वान्न स्वरूपासिद्धि । ननु तद्भिन्ने मानाभावादित्यसङ्गतं कर्तृभिन्नाना प्रकृत्यर्थाना सत्वादत आदि पूरयति । चेतनइत्यादिरिति । बुद्धि कर्तृत्वाभाववती जन्यत्वादिति पाठ । जन्यधर्माश्रयत्वादिति प्रामादिक । यद्ययं नैयायिकाना प्रयोगस्तदा तन्मते कर्तृजन्यधर्माश्रयत्वाद्व्यभिचारित्वापत्ते यदि च साख्यमतप्रविष्टस्यैव तन्मतसिद्धपुरुषस्यैव कर्तृत्वमस्तु न बुद्धेरित्याभिप्रायेणाय प्रयोग इत्युच्यते तदा स्वमतव्याघात कर्तृत्वस्यापि जन्यधर्मतया पुरुषधर्मत्वासम्भवेन कर्तृत्वस्याधर्मत्वापत्तिश्चेति । यदि च तत्पाठप्रामाण्येप्याग्रहस्तदा जन्यधर्मे कर्तृत्वातिरिक्तत्वेन विशेषणीयस्तथा च साख्यमतानुयायिन एव पुरुषस्यैव कर्तृत्व चेतनत्व चास्तीत्यभिप्रायेणेयमाशङ्का भवति । केचित्तु जन्यधर्मत्वादित्यस्य बहुव्रीहिमाश्रित्य जन्यधर्माश्रयत्वादित्यर्थ परिकल्प्य एतद्ग्रन्थस्य कर्तृत्वाभावसाधनेन तात्पर्यं अपि तु व्यभिचारिणोक्तहेतुनाचेतनत्वाभावो न साधयितु शक्योऽन्यथा तेनैव व्यभिचारिहेतुना कर्तृत्वाभावोपि कि न सिध्येदित्यापादन एव तात्पर्यमित्याहु । ननु कर्तृनित्यत्वे निर्मोक्षप्रसङ्ग इति मूलसङ्गत कर्तुर्नित्यत्वेपि तद्भिन्नस्य चेतनस्यात्यन्तिकदु खनिवृत्तिरूपमोक्षे बाधकाभावादित्यत आह । कर्तृभिन्नस्येति । तस्मिन्

नित्यत्वे तु तत्सत्त्वनिबन्धनस्य सर्वदापत्त्या मोक्षाभाव एव स्यात् । बुद्धेरनित्यत्वेतु तत्र जन्यत्वं स्वीकरणीयमजन्यस्य नाशासम्भवात् तथा च तदुत्पत्तेः पूर्वं तत्सत्वनिबन्धनः संसारो न स्यादित्यर्थः । वस्तुतस्तदुत्पत्तेः पूर्वं तदाश्रितादृष्टादेरभावाद्बुद्धेरनुत्पत्त्या संसारः कदापि न स्यादित्यवधेयम् । असिद्धेरिति । बुद्धौ प्रकृतिकार्यत्वाभावादिति भावः । ननु कर्तृत्वेन जन्यत्वानुमितिः परिशेषात्प्रकृतिजन्यत्वविषयिणी स्यादित्यत आह। कर्तुरिति।कर्तृत्वस्य जन्यत्वव्याप्यत्वे ऽनुकूलतर्काभावादिति भावः। प्रत्युत तद्विपरीतानादित्वग्राहकतर्कसत्वादनादित्वमेव कर्तुरित्याह । वीतरागेति । वीतरागजन्मादर्शनादिति न्यायसूत्रं सरागजन्मदर्शनादितितदर्थः। अनादित्वमिति । स्तन्यपाने बालस्य प्रवृत्तिर्नेष्टसाधनताज्ञानमन्तरेण तच्च नानुभवस्वरूपं बाधात् स्मरणस्य स्वसमानाधिकरणपूर्वानुभवसापेक्षतया पूर्वजन्मसत्वे पूर्वजन्मन्यपि प्रथमप्रवृत्त्यनुरोधेन तत्पूर्वस्य एवं तत्पूर्वस्य जन्मनः सिद्धावनादित्वमात्मन इति भाव । अनादेरित्यस्य भावस्येति शेषः । जन्यभावत्वेन नाशे हेतुत्वादिति भावः । नचेति । प्रकृतिर्माया तस्या गुणै सत्वरजस्तमोलक्षणैः क्रियमाणानि कर्माणि भवन्ति अहङ्कारोऽहमिति प्रत्ययस्तेन विमूढ आत्मा अन्तःकरणं यस्य तथाविधः पुरुषः क-

चेतने । सुखेति । शुभाशुभकर्माकर्त्तरि सुखदु खयोरसम्भवादिति भाव । न स्यादित्यर्थ इति । न चेष्टापत्तिरिति वाच्यम् । पूर्वमससारिणोपि ससारित्वोपगमे मुक्तस्यापि पुन ससारित्वापत्या मोक्षार्थकोपि न प्रवर्तेतेति भाव । पूर्वमससारे कदापि ससारो न स्यादित्यप्यापत्ति सम्भवतीत्याह । वस्तुतस्त्विति । तदुत्पत्तेर्बुद्ध्युत्पत्ते । तदाश्रितेति । बुद्ध्याश्रितेत्यर्थ । अदृष्टादेरित्यादिना तज्जनककर्मण परिग्रह । अनुत्पत्येति । कार्यमात्रे अदृष्टस्य कारणत्वादिति भाव । नन्वनादेर्नाशायोगादिति मूलसमगत प्रागभावस्यानादेरपि नाशदर्शनादित्यत आह । अनादेरित्यस्येति। प्रकृतेर्गुणै क्रियमाणानि सर्वश कर्माणीत्यस्योत्तरार्धे अन्वयासम्भव कर्माणीत्यस्य द्वितीयान्तत्वोपगमेपि कर्त्तेति कृद्योगे षष्ठ्यापत्त्या साधुत्वानुपपत्तेर्निराकाक्षतापरिहाराय क्रियापदमध्याहरति । भवन्तीति । इय चोत्तरार्धात्प्रागेवमपीयपि पूरणीयँ इति भावः । अहमिति प्रत्ययइत्यस्य कर्त्तरिबुद्धौ सति इत्यादिस्तशासत्येव तेन विमूढत्वोपपत्तिः आत्मेत्यस्य पुरुषार्थकत्वे भेदनियतग्रहस्य षष्ठ्यनु-

चेतनायाः प्रकृतेः कार्यत्वाद्बुद्धेरचेतनत्वम् कार्यकारणयो-स्यादात्म्यादिति चेन्न असिद्धेः कर्तुर्जन्यत्वे मानाभावात् वीतरागजन्मादर्शनादनादित्वम् अनादेर्नाशासम्भवान्नि-त्यत्वम् तत्किं प्रकृत्यादिकल्पनेन न च प्रकृतेः क्रियमाणा-नि गुणैः कर्माणि सर्वशः अहङ्कारविमूढात्मा कर्त्ताहमिति मन्यतइत्यनेन विरोध इति वाच्यं प्रकृतेरदृष्टस्य गुणैरदृष्ट-जन्यैरिच्छादिभिः कर्ताहमेवेत्यस्य तदर्थत्वात् तत्रैवं सति कर्तारमात्मानं केवलं तु य इत्यादिवदता भगवता प्रकटी-कृतोयमुपरिष्टादाशय इति संक्षेपः । धर्माधर्मेति । आत्मे-त्यनुषज्यते । शरीरस्य तदाश्रयत्वे देहान्तरकृतकर्मणां दे-

---

र्त्ताहमिति मन्यते इत्यर्थकेन भगवद्वचनेनेत्यर्थः । तेनात्मनः कर्तृत्वाभा-वप्रतिपादनादिति भावः । अहमेवेति । तथा च तेन स्वतन्त्रकर्तृत्वाभाव एवात्मनि प्रतिपाद्यते न तु कर्तृत्वसामान्याभाव इति भावः । प्रकटीकृतो-

---

पपत्तिरतो व्याचष्टे । अन्त करणमिति । विरोधे हेतुमाह । तेनेति । स्वतंत्रक-कारणान्तरनिरपेक्षनिष्ठकर्तृत्व अधिष्ठानमाधार दैवमदृष्ट कर्तृत्व प्रतिपाद्यकारणत्व प्रतिपाद्येत्यर्थ क्रियानुकूलकृतिमत्वरूपस्य तस्याधिष्ठानादौ बाधात् एव चाहमेव कर्त्ता इत्यत्रापि अहमेव कारणमित्येवार्थ तथासत्येव मूढतोपपत्तिरन्यथाकारणाना बहुत्वेपि स्वस्यैव कर्तृतयाहमेव कर्त्तेत्यस्य प्रमात्वापत्तिरिति ध्येयम् । स्वरूपासिद्धेरिति। परकीयशरीरस्यैव पक्षतया तत्र प्रवृत्तिरूपहेतोरभावादिति भाव । दृष्टान्तासिद्धिमिति। शरीरमिद चेतनाधिष्ठित चेष्टावत्वाद्रथवदित्यनुमाने चेतनाधिष्ठितत्व चेतनप्रयुक्त-क्रियावत्वमेव तस्य दृष्टान्तरथेसत्वेपि चेष्टारूपहेतोरभावात् शरीरक्रियायामेव चेष्टा-त्वाङ्गीकारादिति भावः । अर्थापत्तिरपीति । पीनो देवदत्तो दिवा न भुंक्ते इति ज्ञा-नजन्य पीनत्वान्यथानुपपत्त्या रात्रिभोजन कल्पयति इयमर्थापत्तिरित्यर्थ । अनुप-

यामीति। "अधिष्ठानं तथा कर्त्ता करणं च पृथग्विधम्। विविधाश्च पृथक् चेष्टा दैवं चैवात्र पञ्चम"मित्यनेन पञ्चानामपि कर्तृत्वं प्रतिपाद्य तत्रैवं सतीत्यादिनापि स्वतन्त्रकर्तृत्वस्यैवात्मनो निषिद्धत्वादिति भावः। एवं पुरुषस्यैव कर्तृत्वमस्तु नच कारणत्वाभावेन कर्तृत्वाभाव एव साधनीय इति वाच्यं, स्वरूपासिद्धेः। कार्यकारणयोरभेदात् कार्यनाशे कार्यरूपतया नाशः स्यादित्यकारणत्वं पुरुषस्येत्यपि न सत् कार्यकारणयोरभेदस्यैवासिद्धत्वादिविस्तराभिया नोक्ताभिप्रायवानाह।संक्षेप इति। तदाश्रयत्वे धर्माधर्माश्रयत्वे। अन्यथा विशेषगुणसम्बन्धादृते इत्यादिप्रतीतेरिति। इत्यादौ ज्ञानादिसम्बन्धे प्रकारेणैवात्मनः प्रत्यक्षस्यानुभवासिद्धत्वादित्यर्थः। परकीयप्रवृत्त्यादेरतीन्द्रियत्वेन हेतुज्ञानासम्भवात् स्वरूपासिद्धेश्चाह। प्रवृत्तिरत्रेति। उक्तप्रायत्वादिति। शरीरस्य न चैतन्यमित्यनेनोक्तत्वादित्यर्थः। इच्छादीनामभावस्य कण्ठरवेणानुक्तेः प्रायःपदम्। चेष्टायाः प्रवृत्तिज्ञापकत्वेऽनुकूलतर्कमाह चेष्टायाश्चेति। चेष्टेति। शरीरे समवायेन चेष्टानुमितस्यावच्छेदकतया प्रयत्नस्य समवायेनाश्रय आत्मैवेति भावः। दृष्टान्तासिद्धिमाशङ्क्य निराकरोति।यद्यपीति।तथा चोत्तरसंयोगप्राप्तियोग्यक्रियात्वस्यैव हेतुत्वमिति भावः। आत्मनो मनोमात्रजन्यज्ञानाविषयत्वे हेतुमाह। रूपाद्यभावेनेति।कालखात्मदिशा सर्वगतत्वं परमं महदित्यनेनात्मनि परममहत्त्वस्योक्तेः पौनरुक्त्यमाशङ्क्याह। तच्चेति। पूर्वमुक्ता इति "बुद्ध्यादिषट्कं संख्यादिपञ्चकं भावना तथा। धर्माधर्मौ गुणा एते आत्मनः स्युश्चतुर्दश" इत्यनेन साधर्म्यप्रकरणे कथिता इत्यर्थः।इति श्रीभारद्वाजकुलोद्भववालकृष्णभट्टतनूद्भवमहादेवभट्टकृतौ मुक्तावलीप्रकाशोद्दितायापरिच्छेदः मूले बुद्धिस्तु द्विविधा मता अनुभूतिःस्मृतिश्च तत्रानुभूतिः प्रत्यक्षात्मिकैवेति चार्वाकाः। अनुमितिरपीति। कणादसुगतौ। उपमितिरपीति केचिन्नैयायिकैकदेशिनः। अर्थापत्तिरपीति प्राभाकराः। अनुपलब्धिरपीति भाट्टा वेदान्तिनश्च। सम्भवैतिह्यरूपेपीति पौराणिकाः। तत्सर्वमयुक्तमिति सूचयितुमनुभूतेश्चातुर्विध्यमाह। अनुभूतिश्चतुर्विधेति। अनुमिनोमि उपमिनोमि शाब्दयामीति प्रतीतिसिद्धानामनुमित्यादीनां दुर्वारतया चार्वाकाद्युदितमयुक्तम्। अर्थापत्तेश्चानुमितावेवान्तर्भावो व्यतिरेकिग्रन्थे व्यक्तीभविष्यति। अनुपलब्धेस्त्वभावएवान्तर्भावः अन्यासां च यथायथमनुमि-

हान्तरे भोगानुपपत्तेः । विशेषेति । योग्यविशेषगुणस्य ज्ञानसुखादेः सम्बन्धेनात्मनः प्रत्यक्षत्वं सम्भवति न त्वन्यथाहं जाने ऽहं करोमीत्यादिप्रतीतेः । आत्मा परदेहादौ प्रवृत्त्यादिनानुमीयते । प्रवृत्तिरत्र चेष्टा ज्ञानेच्छाप्रयत्नादीनां देहे ऽभावस्योक्तप्रायत्वात् चेष्टायाश्च प्रयत्नसाध्यत्वाच्चेष्टया प्रयत्नवानात्मानुमीयतइति भावः । अत्र दृष्टान्तमाह । रथेति । यद्यपि रथकर्म चेष्टा न भवति तथापि तेन कर्मणा सारथिर्यथानुमीयते तथा चेष्टात्मकेन कर्मणा परात्मानुमीयतइति भावः । अहङ्कारस्येति । अहङ्कारो ऽहमिति प्रत्ययः तस्याश्रयो विषय आत्मा न शरीरादिरिति । मन इति । मनोभिन्नेन्द्रियजन्यप्रत्यक्षाविषयः मानसप्रत्यक्षविषयश्चेत्यर्थः । रूपाद्यभावेनेन्द्रियान्तरायोग्यत्वात् । विभुरिति । विभुत्वं परममहत्परिमाणवत्त्वम् । तच्च पूर्वमुक्तमपि स्पष्टार्थमुक्तम् । बुद्ध्यादिगुणवानिति । बुद्धिसुखदुःखेच्छादयश्चतुर्दशगुणाः पूर्वमुक्ता वेदितव्याः । अत्रैव प्रसङ्गात्कतिपयं बुद्धेः प्रपञ्चं दर्शयति । बुद्धिस्त्व-

---

त्यादावन्तर्भाव । उद्दिष्टासु प्रमासु प्रथमोपस्थितत्वात् प्रत्यक्षं लक्षयति मुक्तावल्यामिन्द्रियजन्यामिति । इन्द्रियजन्यत्वमिन्द्रियरूपादावप्यस्त्यतो ज्ञानमिति । अनुमित्यादावतिव्याप्तिवारणायेन्द्रियजन्यामिति । इन्द्रियजन्य-

लब्धिरिति । अभावे कलृप्तसन्निकर्षाभावेन प्रत्यक्षासम्भवात्तद्ग्रहार्थ प्रतियोग्युपलम्भाभावस्य प्रमाणत्व परिकल्प्य तज्जन्यैवाभावप्रतीतिरिति भाट्टवेदान्तिनश्चेत्यर्थ । सम्भवैतिह्यरूपे अपीति शतमस्तीति ज्ञानानन्तर शत पंचाशद्घटितामितिज्ञानात्पचाशदस्तीति सम्भवानुभव इह वटे यक्षस्तिष्ठतीत्यज्ञातमूलवक्तृकवाक्याज्जायमानो-

विभुर्बुद्ध्यादिगुणवान्
बुद्धिस्तु द्विविधा मता ।
अनुभूतिः स्मृतिश्च स्या-
दनुभूतिश्चतुर्विधा ॥ ५१ ॥

ति । द्वैविध्यं व्युत्पादयति । अनुभूतिरिति । एतासां च-
तसृणां करणानि चत्वारि प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः
प्रमाणानीति सूत्रोक्तानि वेदितव्यानि । इन्द्रियजन्यं ज्ञा-
नं प्रत्यक्षम् । यद्यपि मनोरूपेन्द्रियजन्यं सर्वमेव ज्ञानं त-

---

त्वविशेषणे दत्तेप्यनुमित्यादावतिव्याप्तिस्तदवस्थेत्याशङ्कते यद्यपीति । न
न्विन्द्रियजन्यत्वाभावादीश्वरप्रत्यक्षे ऽव्याप्तिरत आह । ईश्वरप्रत्यक्ष त्वि-
ति । तथा च जन्यप्रत्यक्षमेव लक्ष्यमिति भावः । ननु तस्यैव लक्ष्यत्वे किं
मानमत आह । इन्द्रियार्थेति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमित्यनेनेश्वरप्रत्य-

---

नुभव ऐतिह्यम् । नचायंशाब्दानुभव । आप्तोक्तत्वेन निश्चितशब्दस्यैव तत्करणत्वेन
तदभावादिति भाव । नन्वनुभूतिश्चतुर्विधेति वाङ्मात्रेण कथ न्यूनाधिकसङ्ख्यानि-
रास इत्याशङ्क्य स्वय युक्तिमाह । अनुमिनोमीत्यादि । अभावएवान्तर्भाव इति ।
उपलब्ध्यभाव एवानुपलब्धिर्नतु प्रथमत विशेषणतासन्निकर्षेणाभावज्ञान प्रत्यक्षात्म-
कमेवेति भाव । यथायथमिति । सम्भवस्यानुमितावैतिह्यस्य शब्दे अन्तर्भाव आप्तोक्त-
त्वसन्देहादप्रामाण्यज्ञानास्कन्दित स इति भाव । इन्द्रियरूपादावपीति । इद च
यथाश्रुताभिप्रायेण वस्तुतो मनोरूपेन्द्रियजन्यानुमित्यादावतिव्याप्तिवारणाय इन्द्रिय-
त्वावच्छिन्नजनकतानिरूपितजन्यताविवक्षणस्यावश्यकतया ज्ञानपद स्वरूपकीर्तनमे-
वेति बोध्यम् । अनुमित्यादावित्यादिनोपमित्यादिपरिग्रह । ननु सूत्रे अव्यभिचारिप-
दवैयर्थ्यमित्याशङ्क्याह । भ्रमेति । ननूक्तलक्षणस्य प्रत्यक्षभ्रमे अव्याप्तिरित्यत आह ।

थापीन्द्रियत्वेन रूपेणेन्द्रियाणां यत्र ज्ञाने करणत्वं तत्प्रक्ष-मिति विवक्षितम् । ईश्वरप्रत्यक्षं तु न लक्ष्यम् । इन्द्रियार्थस-न्निकर्षोत्पन्नं ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारि व्यवसायात्मकं प्रत्यक्षमिति सूत्रे तथैवोक्तत्वात् । अथ वा ज्ञानाकरणकं ज्ञानं प्रत्यक्षम् । अनुमितौ व्याप्तिज्ञानस्य उपमितौ सादृ-श्यज्ञानस्य शाब्दबोधे पदज्ञानस्य स्मृतावनुभवस्य करण-

क्षमनुमित्यादि च व्यावर्त्यते। भ्रमवारणायाह । अव्यभिचारीति । भ्रम-भिन्नमित्यर्थः । एतावता प्रत्यक्षप्रमाया लक्षणमुक्तं तद्विभागमाह। अव्यप-देश्यमिति।निर्विकल्पकमित्यर्थ । नचाव्यपदेश्यपदेन कथं निर्विकल्पकला-भ इति वाच्यं, व्यपदेशः पदवाच्यत्वं तदविषयकमित्यर्थाद् विशिष्टज्ञाने तत्तत्पदवाच्यत्वमुपनीतं भासते इति प्राचीनमतानुसारित्वात् । अत एव कणादनामानं मुनिमित्यादि तत्र तत्रोक्तं सङ्गच्छते । यद्वा व्यपदेश शब्द-

एतावतेति । तथा च प्रत्यक्षप्रमाया लक्ष्यतया भ्रमस्यालक्ष्यत्वान्न तत्राव्याप्तिरिति भाव । न चैव मूलोक्तलक्षणस्य भ्रमेतिव्याप्तिस्तस्यापि लक्ष्यत्वाभ्युपगमे च सूत्रा-नुसारिता न स्यादिति वाच्यम् । ज्ञानपदस्य मूलस्थलक्षणे प्रमापरत्वादत एव न त-द्वैयर्थ्यमिति भाव । तदविषयकमितीति । पदवाच्यत्वाविषयकमित्यर्थ । नन्वयं घट इत्यादिविशिष्टज्ञानस्यापि पदवाच्यत्वाविषयकत्वान्निर्विकल्पकविभाजकधर्मस्य विशिष्टज्ञानसाधारण्यादसङ्गतिरित्यत आह । विशिष्टज्ञानइति । तथा चाय घटपद-वाच्यइत्यादिरेव विशिष्टज्ञानाकार इति भाव । एतत्कल्पे व्यपदेश्यपदविषयकप्र-त्ययार्थ । नवीनमतमनुसृत्याह । यद्वेति ।एतत्कल्पे तु अर्ह एव प्रत्ययार्थ इति भाव । अनुव्यवसायभिन्नज्ञानमात्रस्यैव व्यवसायत्वेन निर्विकल्पकसाधनव्यवसायत्वमत आह। विशिष्टेति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्न ज्ञानमव्यपदेश्यमव्यभिचारिव्यवसायात्मकमिति सूत्रयोजनमाह । एव चेति । नन्वीश्वरप्रत्यक्ष तु लक्ष्यमित्युक्त्वा सूत्रे तथैवोक्तत्वा-दिति मूलकारोक्तिरसङ्गता उक्तसूत्रे ईश्वरप्रत्यक्षलक्ष्यतााया अनभिधानात्तदर्थमाहे-श्वरेति । ननु जन्यप्रत्यक्षप्रमाणलक्षणस्य सूत्रकारोक्तावपि प्रत्यक्षप्रमासामान्यलक्षण

प्रयोगः स च विशिष्टज्ञानादेवेत्यव्यपदेश्यत्वेन व्यपदेशानर्हत्वेन निर्विकल्पकलाभः । व्यवसायात्मकमिति । विशिष्टव्यवसायात्मकमित्यर्थः । विशिष्टज्ञानात्मकमिति यावत् । एवं च सूत्रे इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमव्यभिचारि अव्यपदेश्यं व्यवसायात्मकमिति योजना बोध्या । अन्यथा लक्षणवाक्ये विभागबोधकपदेन व्यवधानादसङ्गतेरिति । तथैवोक्तत्वादिति । ईश्वरप्रत्यक्षालक्ष्यत्वस्यैवाभिमतत्वादित्यर्थः । ईश्वरप्रत्यक्षस्यापि लक्ष्यत्वमभिप्रेत्याह । अथ वेति । ज्ञानाकरणकमिति । ज्ञानाजन्यमित्युक्तौ चाव्याप्तिः विशिष्टज्ञानमात्रस्य विशेषणज्ञानजन्यत्वादतो ज्ञानाकरणकमिति । अनुमित्यादौ व्याप्त्यादिज्ञानस्य करणत्वमस्त्येवेति नानुमित्यादावतिव्या-

---

क्तिमिति शिष्यजिज्ञासया प्रत्यक्षप्रमासामान्यलक्षण वक्तव्यमेवेत्यस्वरसाल्लक्षणान्तरमवतारयति । ईश्वरेति । अव्याप्तिरिति । निर्विकल्पकस्य ज्ञानाजन्यतया लक्षणस्य तत्र सत्वेन विशिष्टज्ञानलक्षणसमन्वयस्यावश्यकत्वात् । अव्याप्तौ हेतुमाह । विशिष्टेति । जन्येत्यादिस्तेनेश्वर विशिष्टज्ञानस्य विशेषणज्ञानाजन्यत्वेपि न कृत्स्नार्थकमात्रपदासङ्गति यत्त्वीश्वरज्ञान निर्विकल्पकमेवेति तदसत्कार्यमात्र प्रत्यन्वयव्यतिरेकभ्या लोके विशिष्टज्ञानस्यैव कारणत्वावधारणाद्विशिष्टज्ञानस्यैवेश्वरे सकर्तृकत्वानुमित्यासिद्धे यदि च कार्यसामान्ये कृतेरेव कारणत्व न ज्ञानेच्छयो तया तयोरन्यथासिद्धत्वात्तथा च सकर्तृकत्वानुमानेनेश्वरे कृतेरेव सिद्धिर्न ज्ञानेच्छयो । न चैवमीश्वरे ज्ञानेच्छयो' कथ सिद्धिरिति वाच्यम् । यस्सर्वज्ञइत्यादिश्रुत्या ज्ञानस्य स ऐक्षत बहु स्यामिति श्रुत्या इच्छायास्तत्र सिद्धेरीक्षणस्येच्छारूपत्वादिति विभाव्यते तदा यथाश्रुतमेव साधु । न चैवमपि जन्यनिर्विकल्पकस्यापीश्वरज्ञानजन्यतया तत्राव्याप्तेरनुपपादनाद्ग्रन्थकारस्य न्यूनता दुर्वारैवेति वाच्यम् । ज्ञानजन्येत्यस्य समवायसम्बन्धावच्छिन्नजनकतानिरूपितजन्यताशून्यार्थकत्वे निर्विकल्पके व्याप्त्यसम्भवेन तदुपेक्षणसम्भवादिति ध्येयम् । अनुमित्यादौ लक्षणसत्वमुपपादयति । अनुमित्यादाविति । इद लक्षणमीश्वरप्रत्यक्षसाधारणमित्याह । अकारणकेत्यादि । करणसामान्यशून्यत्वादेवेत्यर्थ । ननु तत्वज्ञानात्मकप्रत्यक्षे अव्याप्तिस्तत्र निदिध्यासनव्यापारकस्य अनुमित्यादिज्ञानस्य कारणत्वादित्याशङ्कते । अथेति । ज्ञानत्वगर्भेति । ज्ञानत्वघटितेत्यर्थ । कारणत्वाभावस्येत्यस्य निरूपकतासम्बन्धेनेत्यादि । योगिप्रत्यक्ष तत्वज्ञानरूप बोध्यम् । न चैवमपि विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिप्रत्यक्षे विशेषणतावच्छेदकप्रकारकज्ञान-

प्तिः । अकरणकत्वादेव चेश्वरज्ञानसङ्ग्रहः । अथ निदिध्यासनद्वारा मननादिज्ञानकरणके योगिप्रत्यक्षे लक्षणमिदमव्यापकमिति चेन्न ज्ञानाकरणकपदेन ज्ञानत्वगर्भधर्मावच्छिन्नकरणकत्वाभावस्य विवक्षितत्वात् नचेदं योगिप्रत्यक्षाव्यापकं श्रवणादिप्रतिपत्तीनांशब्दत्वादिनैवजनकत्वेन विशिष्टाभावसत्वादिति।अथ वा ज्ञानकरणकत्वाव्यभिचारिजातिशून्यज्ञानत्वमिह विवक्षितं तादृशी च जातिरनुमितित्वादिरेव । एतेनानुमित्यादौ व्याप्तिज्ञानादेर्ज्ञानत्वेन करणतानये ज्ञानत्वघटितकरणतावच्छेदकधर्माप्रसिद्धाऽसम्भवोपि प्रत्युक्त इति । व्याप्तिज्ञानस्येति । षष्ठ्यन्तचतुष्टयस्य करणत्वादित्यनेनान्वयः । नच स्मरणात्मकपरामर्शस्थले व्याप्तिज्ञानस्य करणत्वासम्भव इति वाच्यं तत्र व्याप्तिज्ञानस्य संस्कारद्वारा हेतुत्वात् नच ज्ञानपदस्य सविषयकपरत्वमेवास्ताम् किं व्याप्तिज्ञानस्य संस्कारद्वारा तत्र

व्यापारकानिर्विकल्पककरणके अव्याप्तिर्दुर्वारैवेत्यस्वरसादाह ॥ अथवेति ॥ करणातानयइति ॥ परामर्शाभावादेव घटादिज्ञानादनुमितिवारणसम्भवादिति भाव ॥ एतच्च यथाश्रुताभिप्रायेणोक्त पर्याप्त्यनिवेशसूचनायैव घटितेत्युपादानादेव ज्ञानत्वघटितत्व ज्ञानत्वविषयकप्रतीत्यविषयत्वमात्र न तु ज्ञानत्वभिन्नत्वमपि तत्र घटक प्रयोजनाभावादसम्भवापात्तेश्चेति विभावनीयम् । करणत्वासम्भवइति । व्याप्तिज्ञानासत्वेपि विशिष्टविषयकसस्काराद्विशिष्टविषयकस्मरणात्मकपरामर्शोत्पत्तेरिति भाव । सस्कारद्वारेति । तथा च व्याप्तिज्ञानस्य स्वजन्यपरामर्शसम्बन्धेन अनुमितौ कारणतापरामर्शे स्वजन्यत्व च स्वनिष्ठसमवायस्वजन्यसस्कारान्यतरसम्बन्धावच्छिन्नकारणतानिरूपितकार्यतारूप नात· प्रात्यक्षिकपरामर्शजन्यानुमितेर्व्याप्तिज्ञानकारणत्वानुपपत्तिरिति भाव । ज्ञानपदमिति । अनुमितौ व्याप्तिज्ञान कारणमित्यत्र ज्ञानपदमित्यर्थ तथा च स्मरणात्मकपरामर्शस्यापि व्याप्तिविषयकसस्कारजन्यताया करणत्वमक्षतमिति भाव । एवं च कारण व्याप्तिधीरिति कारिकायामपि धीपद सविषयकपरमेवेति भाव । तत्रेति । स्मरणात्मकपरामर्शइत्यर्थ । यद्यपि समानविषयकानिश्चयस्य सस्कारद्वारा कैश्चिदनुभवत्वेन कैश्चिज्ज्ञानत्वेन स्मरणजनकत्व क्लृप्तमेवेति नैतदनुरोधेन तत्कल्पनीयमित्यसगतमेवैतत्तथापि हेतुत्वकल्पनेनेत्यस्य तादृशहेतुत्वघटितलक्षणकल्पनेनेत्यर्थकतया अन्यतरसम्बन्धेन व्याप्तिज्ञानजन्यत्वस्य लक्षणघटकत्वमपेक्ष्य समवायेन व्याप्तिविषयकजन्यत्वस्य लक्षणघटकत्वे लाघवान्नासग-

हेतुत्वकल्पनेनेति वाच्यं इच्छादितः संस्काराच्चानुमितेरनुदयात् सविषयकत्वस्यातिप्रसक्तत्वात् । सादृश्यज्ञानस्य सादृश्यप्रकारकज्ञानस्य । तत्रानुमित्यादौ । अनुमिति लक्षयति । परमर्शेति । परामर्शत्वं च व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताज्ञानवत्वम् । तथा च व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताज्ञानजन्यं ज्ञानमनुमितिरीति फलितम् । भवति हि वह्निव्याप्यधूमवान् पर्वत इति ज्ञानं व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताज्ञानं तज्जन्यं पर्वतो वह्निमानिति ज्ञानमिति तत्र लक्षणसमन्वयः । यद्यपीत्यादिप्रत्यक्षादिकामित्यादिना विशेषणतावच्छेदकप्रकारकनिश्चयाविधया परामर्शजन्यस्य विशिष्टवैशिष्ट्यबोधस्य परिग्र-

---

ति. । अतिप्रसक्तत्वादिति । अथ व्याप्तिविषयकत्वेन कारणतापक्षे व्याप्तिविषयकेच्छादावपि कारणत्वमस्त्येवेति कथमतिप्रसक्तता अन्यथा अनुमित्यनुपधायकव्याप्तिज्ञानेपि व्याप्तिज्ञानत्वसत्वेन अतिप्रसक्ततया तदपि कारणतावच्छेदक न स्यात् यदि च अनुमित्यनुपधायकेपि व्याप्तिज्ञाने स्वरूपयोग्यतारूपकारणत्वस्वीकारान्नातिप्रसक्तिरित्युच्यते तदा प्रकृतेपीदमेवोत्तरमिति मैव कतिपयव्याप्तिज्ञानेषु कारणत्वकल्पनापेक्षया अनतेछादिषु तत्वल्पनगौरवस्यैव तन्मते दूषणत्वेन प्रकृतग्रथाभिप्रेतत्वादत एवैतत्सूचनायैवेछात इत्युपेक्ष्य इछादित सस्कारेछेत्येतावत्पर्यंतमभिहितमित्यवधेयम् । उपमितौ सादृश्यज्ञान करणमित्यत्र गवयादिविशेष्यकसादृश्यप्रकारकज्ञानस्य व्यापारताभ्रम निराकर्तु व्याचष्टे । सादृश्यप्रकारकेति । न चैव यद्व्यापारदौर्लभ्य अतिदेशवाक्यार्थस्मृतेर्व्यापारत्वेन वक्ष्यमाणत्वात् । तथाचेति । व्याप्तिविशिष्ट व्याप्तिप्रकारक यत्पक्षविशेष्यक पक्षधर्मताज्ञान हेतुतावच्छेदकससर्गावगाहिज्ञानमित्यर्थ परामर्शजन्यसस्कारे अतिव्याप्तिवारणाय ज्ञानपदोपादानम् । ननु व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताज्ञानामिति व्युत्पत्या वन्हिव्याप्यविशेष्यकपर्वतादिवृत्तित्वप्रकारकज्ञानजन्यत्व ततो लभ्यते तथा च वन्हिव्याप्यधूमवानिति परामर्शजन्यानुमितावव्याप्तिरित्याशकायामाह । भवति हीति ॥ वन्हिव्याप्यधूमवान्पर्वत इति ज्ञान व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताज्ञान भवतीत्यन्वय । उक्तरीत्या व्याप्तिप्रकारकपक्षविशेष्यकहेतुतावछेदकसम्बन्धावगाहिज्ञानस्यैव तादृशज्ञानलभ्यत्वादिति भाव । न चैवमपि वन्हिव्याप्यो धूम पर्वत इति ज्ञानजन्यानुमितावतिव्याप्तिर्धूमो वन्हिव्याप्यो धूमवान् पर्वत इति परामर्शानात्मकज्ञानजन्यप्रत्यक्षादावतिव्याप्तिर्वन्हिव्याप्यधूमवानिति परामर्शस्यापि कालविधया घटादिप्रत्यक्षहेतुतया तत्रातिव्याप्तिश्चे-

त्वात्तत्र नातिव्याप्तिः। इदं लक्षणमीश्वरप्रत्यक्षसाधारणम्। परामर्शजन्यं ज्ञानमनुमितिः यद्यपि परामर्शप्रत्यक्षादिकं परामर्शजन्यं तथापि परामर्शजन्यं हेत्वविषयकं ज्ञानमनु-

---

हः। परामर्शजन्यमिति। विषयविधया तत्र परामर्शस्य हेतुत्वादिति भाव।कादाचित्केति। धूमवान् पर्वतो वह्निमानित्यनुमितौ पक्षतावच्छेदकविधया धूमस्य भानादिति भावः। तादृशेति कथितनिश्चयजन्यहेत्वविषयके-त्यर्थः।सत्तामादायातिव्याप्तिरतो ऽनुभवत्वाव्याप्येति। अनुभवत्वन्यूनवृत्तित्वं तदर्थः। तेन नानुभवत्वजातिमादाय प्रत्यक्षादावतिव्याप्तिः। जातिमत्त्वं च समवायेन विवक्षितं तेन कालिकसम्बन्धेन जातिमति काले नातिव्याप्तिः। पक्षधर्मताया अप्रवेशेन लाघवाल्लक्षणान्तरमाह। अथ वेति। अत्रापि साध्यतावच्छेदकधर्मसाध्यतावच्छेदकसम्बन्धहेतुतावच्छेद-

---

ति वाच्यम्। एतद्वारणाय च हेतुतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नव्याप्त्यवच्छिन्नप्रकारतानिरूपितपक्षविशेष्यताशालिनिश्चयत्वावच्छिन्नजनकतानिरूपितजन्यताया एव लक्षणे निवेशनीयत्वादिति भाव। अनुमितिसमानविशेष्यकतया पक्षविशेष्यकपरामर्शस्यैवानुमितिहेतुत्वादिति भाव। यद्यपीत्यादीति। ननु प्रत्यक्षे विषयस्य सामान्यतो विषयत्वेन विशेषतश्च तत्तद्व्यक्तित्वेनैव हेतुतया लक्षणे चोक्तनिश्चयत्वावच्छिन्नजनकतानिरूपितजन्यताया एव विवक्षणीयतया नोक्तातिव्याप्तिरित्यत आह। आदिनेत्यादि। तथा चैतदस्वरसेनैव आदिपदमुपात्तम्। विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिबुद्धित्वावच्छिन्न प्रति च विशेषणतावच्छेदकप्रकारकविशेषणनिश्चयत्वेनैव हेतुतया भवति तत्रातिव्याप्तिरिति भाव। धूमवान् पर्वत इत्यादि आलोकादिलिंगकधूमवत्पर्वतपक्षकानुमित्यादावित्यर्थ॥ सत्तामादायेति। पर्वतो वन्हिमानित्यनुमितिवृत्तिसत्ताजातिमत्वस्य प्रत्यक्षादावपि सत्वादिति भाव। नन्वनुभवत्वमप्यनुभवत्वव्याप्यमेवेति तमादायैव अतिव्याप्तितादवस्थ्यमित्यत आह। अनुभवत्वेति। अत्र च धूमवान् पर्वतो वन्हिमानित्यनुमितावव्याप्तिवारणायैव जातिघटितलक्षणादरणमितिबोध्यम्। लाघवादिति। व्याप्तिज्ञाननिष्ठस्वजन्यज्ञानसम्बन्धावच्छिन्नजनकताकत्व व्याप्तिज्ञानकरणकत्व न तु व्याप्तिज्ञानजन्यज्ञानजन्यत्वे सति व्याप्तिज्ञानजन्यत्व व्याप्ति-

कथर्महेतुतावच्छेदकसम्बन्धानामननुगमादेकव्याप्त्युपादाने ऽन्यानुमिताव्याप्तेरेकां व्याप्तिमुपादाय तज्ज्ञानकरणकवृत्त्यनुभवत्वव्याप्यजातिमत्त्वं विवक्षणीयम् । नन्वनुमितिं प्रत्यपि न व्याप्तिज्ञानत्वेन करणत्वं किंतु ज्ञानत्वेन मनस्त्वेनैव वा एवमेवोपमित्यादावपि मनस्त्वेनैव करणत्वम् । नच कार्यवैजात्यं न स्यादिति वाच्यं सामग्रीवैलक्षण्यादेव तदुपपत्ते नच प्रमाणविभागानुपपत्तिः क्रियाविशेषात्तदुपपत्तेरतः पूर्वोक्तानुमित्यादिलक्षणानामसम्भव इत्यत आह । वस्तुत इति । घटे ऽतिव्याप्तिवारणाय वृत्त्यन्तम् । वृत्तित्वं समवायेन विवक्षितम् तेनानुमितौ कलिकेन घटत्वस्य वृ-

ज्ञानकरणत्वं तेन कालोपाधिविषया व्याप्तिज्ञानजन्यत्वमादाय तथैव परामर्शजन्यत्वमादाय च घटादिप्रत्यक्षे नातिव्याप्ति अत्रापि लिंगाविषयकत्वनिवेशनमावश्यकं अन्यथा वन्हिव्याप्यधूमवत्पर्वतवान्देश इति विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिज्ञाने अतिव्याप्तिप्रसङ्गात् लिंगाविषयकत्व व्याप्त्यवच्छिन्नप्रकारताशून्यत्वमेव तेन धूमत्वादिना धूलीपटलादिविषयकविशेष्यावगाहिप्रत्यक्षे नातिव्याप्तितादवस्थ्यम् । न चैवमव्याप्तित्वेन घटाद्यवगाहिविशिष्टवैशिष्ट्यप्रत्यक्षवारणासम्भव इति वाच्यम् । हेतुतावच्छेदकावच्छिन्नप्रकारतानिरूपिताधिकरणत्वावच्छिन्नप्रकारतानिरूपिताधेयत्वावच्छिन्नप्रकारतेत्यादिक्रमेणाधेयत्वावच्छिन्नप्रकारतापर्यंतमुपादाय तन्निरूपितसाधनतावच्छेदकावच्छिन्नप्रकारिताशून्यत्वस्य निवेशनीयत्वादिति भाव । तज्ज्ञानकरणकवृत्तीति । तद्व्याप्तिज्ञानकरणजज्ञानवृत्तीत्यर्थ ॥ कारणत्वमिति । परामर्शरूपकारणान्तराभावादेव यत्किंचिज्ज्ञानात्केवलमनसो वानुमितिवारणासम्भवादिति भाव । अत्र च ज्ञानत्वेन कारणतापक्षे अनन्तज्ञानव्यक्तीना कारणत्वकल्पनापत्तिरिपि च ज्ञानस्य कारणत्वेपि क्षत्यभावात्परामर्शस्यापि ज्ञानत्वाद्गुरुभूतस्वजन्यज्ञानस्य सम्बन्धेन तस्य तथात्वे मानाभावाच्चेति मनस्त्वेन वेत्युक्तम् । ननु परामर्शातिदेशवाक्यार्थस्मरणद्वारानुमित्युपमित्योरेकमन करणकत्वे इन्द्रियत्वव्याप्तिज्ञानत्वादिना प्रमाणविभागो न स्यात् । न च प्रत्यक्षकरणत्वानुमितिकरणत्वादिना एकस्यापि मननो विभागसम्भव परस्परासङ्कीर्णव्याप्यधर्मकथन विभाग इत्यत्र परस्परासङ्कीर्णत्वस्य सावच्छिन्नविषयित्वाव्यापकविषायितावच्छेदकत्वरूपत्वादन्यथा व्यभिचाराभिन्नविरोधाप्रसिध्या हेत्वाभासविभागानुपपत्तेरिति वाच्यम् । मनस्त्वेनैवोभयत्र करणत्वे अनुमितित्वोपमितित्वयोरेव नियामकाभावेन कथंचिदपि विभागासम्भवादित्याशङ्कते ।

मितिः । न च कादाचित्कहेतुविषयकानुमितावव्याप्तिरिति वाच्यं तादृशज्ञानवृत्त्यनुभवत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । अथ वा व्याप्तिज्ञानकरणकं ज्ञानमनुमितिः । एवं सादृश्यज्ञानकरणकं ज्ञानमुपमितिः । पदज्ञानकरणकं ज्ञानं शाब्दबोधः । वस्तुतो यां काश्चिदनुमितिव्यक्तिमादाय तद्व्यक्तिवृत्तिप्रत्यक्षावृत्तिजातिमत्त्वमनुमितित्वम् । एवं यत्कि-

---

त्त्वेपि नातिव्याप्तिः । ज्ञानत्वानुभवत्वादिकमादाय प्रत्यक्षादावतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यदलम् । ननु मनसः करणतापक्षे ज्ञानाकरणकत्वं प्रत्यक्षलक्षणमनुमित्यादावतिव्याप्तमतः प्रत्यक्षस्य लक्षणान्तरमाह । एवमिति । प्रत्यक्षत्वादिकामिति । यत्किञ्चिदुपमितिव्यक्तिवृत्तिप्रत्यक्षासमवेतजातिमत्त्वमुपमितित्वम् । यत्किञ्चिच्छाब्दबोधव्यक्तिमादाय तद्व्यक्तिवृत्तिप्रत्यक्षासमवेतजातिमत्वं निर्वाच्यमित्यर्थः । शब्दभेदेनानुमित्यादीनां लक्षणकथ-

नचेति । क्रियाविशेषादिति । क्रिया धात्वर्थो न तु कर्म तथा च प्रत्यक्षादिप्रमारूपधात्वर्थविजातीयप्रमाभेदेनैव प्रमाणाना विभागसम्भवादिति भाव । मनस इत्यस्यानुमित्यादावित्यादि' । अतिव्याप्तामिति । नित्यप्रत्यक्षे अव्याप्तिभिया इन्द्रियजन्यत्वस्य प्रत्यक्षलक्षणत्वासम्भवादिति भाव । प्रत्यक्षत्वमिति । उपमित्यादे सर्वबाधसिद्धतया प्रथमोपस्थितत्वाच्च । अनुमित्यसमवेतत्वस्यैव प्रत्यक्षलक्षणघटकत्वेनोक्ति । आदिपदग्राह्यमुपमितित्व शाब्दत्व च निर्वक्ति । यत्किञ्चिदिति । शब्दभेदेनेति । प्रत्यक्षलक्षणे अनुमित्यसमवेतेति तदितरलक्षणेषु प्रत्यक्षासमवेतेति शब्दविशेषेणेत्यर्थ । प्रथमतो मूले अनुमितिलक्षणस्यैव जातिघटितस्योक्तत्वात्प्रत्यक्षादीनामित्युपेक्ष्य अनुमित्यादीनामित्युक्तम् । अनुभवत्वजात्यङ्गीकारेणेति । विशेषणज्ञानादिजन्यतावच्छेदककोटौ स्मृत्यन्यत्वानिवेशे गौरवापत्या तज्जन्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टतयैवानुभवत्वजातिसिद्धेरिति भाव । एव च सर्वलक्षणेषु स्मृत्यसमवेतेत्युक्तौ अनुभवत्वमादाय अनुमित्यादावतिव्याप्त्यापत्या एकत्रानुमित्यसमवेतत्वस्यान्यत्र प्रत्यक्षासमवेतत्वस्यैव विवक्षणीयतया शब्दभेदेन लक्षणाभिधानमावश्यकमेवेति बोध्यम् । तद्व्यक्तिसमवेतेति ।

नमनुभवत्वजात्यङ्गीकारेण तदनङ्गीकारे तद्व्यक्तिसमवेतस्मरणासमवेतश्च-र्थसमवायित्वरूपस्य लक्षणचतुष्टयस्यैकशब्देन वक्तुं शक्यत्वादिति ध्ये-यम् । उक्तसूत्रेति । इन्द्रियार्थसन्निकर्षोत्पन्नमित्याद्युपदर्शितसूत्रानुसारादि-त्यर्थः । घ्राणस्य निर्विषयकत्वादाह ग्राह्य । इति । सुरभित्वादीत्यादिना सु-रभित्वपरिग्रहः । तद्वृत्तीति । गन्धवृत्तीत्यर्थः । उद्भूतेति । उद्भूतपदस्य कृत्य-माह । ग्रीष्मेति । उष्मादवित्यादिना चूर्णप्रविष्टतेजः परिग्रहः । न तत्प्रत्यक्ष-म् । नौष्मादिगतरूपप्रत्यक्षम् । न्यूनतां परिहर्तुमाह । पृथक्त्वादिकमपीति । आ-लोकसंयोग इति । तस्य कारणत्वमन्धकारे चाक्षुषापत्तिवारणायोद्भूतरू-पस्य तु पिशाचादीनां प्रत्यक्षवारणायेत्यवधेयम् । तयोः उद्भूतरूपालोक-संयोगयोः रूपभिन्नस्य रूपत्वादेस्त्वगिन्द्रियेणाग्रहणादाह । रूपत्वादिभि-न्नमिति । आदिना नीलत्वादिपरिग्रहः । द्रव्याध्यक्षइति । पूर्वान्वयी न तू-त्तरान्वयीति बोधयितुं रूपमत्रापिकारणं द्रव्याध्यक्षइत्यन्तप्रतीकधारणम् ।

एकशेषेण प्रत्यक्षादिव्यक्तिसमवेतेत्यर्थ । ज्ञानत्वादिकमादाय अन्यत्रातिव्याप्तिवा-रणायात्र स्मरणसमवेतेत्युक्तम् । सूत्रानुसारादिति । सूत्राननुसारेण प्रत्यक्षसामान्यस्य लक्षणप्रदर्शनपक्षे तु नित्यप्रत्यक्षस्यैकत्वेन तद्विभागासम्भवाज्जन्यप्रत्यक्षस्यैव विभाग इति भाव । ननु गोचरपदस्य विषयार्थकतया घ्राणस्य गोचरो गन्ध इत्यसङ्गतमि-त्याशङ्का निराकारोति । घ्राणस्येति । ग्राह्यइतीति । तथा च गोचरपदस्य जन्यज्ञा-नविषयार्थकतया नासङ्गतिरिति भाव । न तत्प्रत्यक्षमित्यस्य नोष्मादिप्रत्यक्षमिति नार्थ रूपे उद्भूतत्वप्रवेशेन तत्प्रत्यक्षवारणासम्भवात् द्रव्याणि तद्वन्तीत्यनेनैव त-त्प्रत्यक्षस्य वारणीयत्वादतो व्याचष्टे । नोष्मादिगतेति । रूपत्वादिभिन्नमितीति । इदमशपूरण न तु विवरण तथात्वे रूपादिभिन्नमित्येव ब्रूयादिति बोध्यम् । ननु रूप-मत्रापि कारणमित्यत्रैव श्लोकसमाप्तेर्द्रव्याध्यक्ष इतिद्वितीयकारिकास्थमेक पद कि-मित्यत्रैवोपात्तमित्याशङ्का निरस्यति । द्रव्याध्यक्षइतीति । पुन शङ्कते इतिमूले लाघ-वादित्यस्य आत्मावृत्तित्वावच्छिन्नाभावत्वेनैव तादृशप्रत्यक्षाभावेप्रयोजकत्वशब्दभिन्न-विशेषगुणापेक्षयेत्यादि । रूपापेक्षया स्पर्शस्य लाघवाभावात्तथा च उद्भूतरूपत्वेन उद्भूतस्पर्शत्वेन वा कारणमित्यत्र विनिगमनाविरह वायोरिव प्रभाया प्रत्यक्षाभावे इष्टापत्तिसम्भवादित्यत्रैव तद्ग्रन्थतात्पर्यमिति बोध्यम् । एतदेव स्पष्टयति । प्रति-बन्ध्येति । समान विरोध्युत्तर प्रतिबन्धी । उपसहरतीति । गुरुभूतस्यापि आत्मात्तृ

शङ्कते। बहिरिन्द्रियेति । ननु कार्याभावे कारणाभावस्य प्रयोजकतया गगनादौ बहिरिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षाभावे रूपाभावस्पर्शाभावयोः प्रयोजकत्वकल्पने गौरवात्तादृशप्रत्यक्षे रूपत्वेन हेतुतां कल्पयित्वा तदवच्छिन्नाभावत्वेनैव तादृशप्रत्यक्षाभावे प्रयोजकत्वमुचितमित्यत आह । आत्मावृत्तीति । आत्मनो बहिरिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षवारणायात्मावृत्तीति । आकाशस्य बहिरिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षवारणाय शब्दभिन्नेति । कालादेस्तद्वारणाय विशेषेति । शङ्कते । रूपस्येति । पुनः शङ्कते । इष्टेति । प्रतिबन्धोत्तरयाति उद्भूतेति । उपसंहरति । तस्मादिति । ननु त्रुटेः स्पार्शनानङ्गीकारात्तत्स्पार्शनवारणाय स्पर्शान्यद्रव्यसमवेतस्पार्शनं प्रति त्वक्संयुक्तस्पार्शनवद्द्रव्यसमवायत्वेन हेतुत्वस्य वाच्यतया वायोः स्पार्शनाङ्गीकारो नोचितः। अन्यथा वायुगतसंख्यापरिमाणयोस्त्वचा ग्रहणप्रसङ्गादित्यत आह । वायुप्रभयोरिति । प्रभोपादानं दृष्टान्तार्थम् । गृह्यतएवेति । तथा च वायुगतसंख्यादिग्रहे इष्टाप-

---

त्तिविशेषेत्यादिना पूर्वमुक्तस्य कारणत्वमेव व्यवस्थापयतीत्यर्थः । अनुचितइति । चतुरणुकादिवायोरपि स्पर्शान्यत्वाद्द्रव्यसमवेतत्वाच्च तत्र च कारणीभूतत्वक्संयुक्तस्पार्शनवत्समवायाभावात् त्र्यणुकस्य स्पार्शनाविषयत्वादिति भावः । ननु वायुगतसङ्ख्यादिप्रत्यक्षापत्तिदोषेणैव वायुप्रभयोरिति ग्रन्थस्यावतारितत्वेन तत्र प्रभागतसङ्ख्याप्रत्यक्षे इष्टापत्तिरयुक्तेत्यत आह । दृष्टान्तार्थमिति । बाधकाभाव इति । अत्र च यद्यपि वायोः स्पार्शनोपगमे तस्यापि स्पर्शान्यद्रव्यसमवेतत्वेन तत्प्रत्यक्षे कारणीभूतस्य त्वक्संयुक्तस्पार्शनवत्समवेतत्वस्य विरहएव बाधको भवति परमाणुस्तु महत्वाभावादेव न स्पार्शनयोग्यः । न च वायुचतुरणुकस्य नेष्यतएव स्पार्शनमपि तु पञ्चाणुकादीनामेवेति वाच्यम् । चतुरणुकस्य स्पार्शनाविषयत्वे पचाणुकेपि कारणासम्पत्तेरिदमसङ्गतमित्याक्षिप्य तथापि वायो स्पार्शनमङ्गीकुर्वता नवीनेन द्रव्यासमवेतेत्यत्र द्रव्ये त्रुटिभिन्नत्वस्य प्रकृष्टमहत्वस्य वा विशेषणतामङ्गीकृत्यैव वायुस्पार्शनस्योपादानीयत्वान्नासङ्गति ग्रन्थकारेण च प्राचीनसम्मतकार्यकारणभाव एव प्रदर्शितस्तेन वायो. स्पार्शनानङ्गीकारेण द्रव्ये तद्विशेषणस्यानर्थकत्वादिति के चन समादधिरे तन्न मनोरम वायुस्पार्शनानङ्गीकर्त्रापि पार्थिवचतुरणुकादिस्पार्शनोपपत्तये द्रव्ये तद्विशेषणस्योपादेयत्वात् । वस्तुत स्पार्शनवत्व च न लौकिकविषयतया स्पार्शनविशिष्टत्व तथासत्यवयवस्पार्शनानुत्तरावयविस्पार्शनानुपपत्ते नापि स्पार्शनो-

स्या वायोः स्पार्शनाङ्गीकारे बाधकाभाव इति भावः। क्वचिदिति। सजातीयसंवलनाभावइत्यर्थः। आदिपदात् परिमाणपरिग्रहः तद्ग्रहश्च भूयोवयवावच्छेदेन त्वगिन्द्रियसन्निकर्षस्थले बोध्यः। ननु सजातीयसंवलनदशायां भूयोऽवयवावच्छेदेन त्वगिन्द्रियसन्निकर्षाभावे च कथं न वायुगतद्वित्वपरिमाणयोर्ग्रह इत्यत आह। क्वचित्संख्यापरिमाणेति। दोषादिति। सजातीयसंवलनादिरूपदोषादित्यर्थः। आहुरित्यनेनास्वरसस्तद्बीजं तु वायोः प्रत्यक्षतासन्देहेन लाघवान्मूर्त्तप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नं प्रति रूपत्वेनैव कारणत्वमुचितम्। नच वायुगतप्रत्यक्षतासन्देहाधीनव्यभिचारसन्देहस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वात्कथं कारणताग्रह इति वाच्यं लाघवतर्काभावविशिष्टस्यैव व्यभिचारसन्देहस्य प्रतिबन्धकतया प्रकृते पूर्वोक्तलाघवतर्कस्य सत्वेन तदभावविशिष्टव्यभिचारसन्देहाभावस्य सत्वात्। यच्चोक्तं प्रभाया अप्रत्यक्षे त्विष्टापत्तिरित्येव किं न स्यादिति तदपि न उपरिदेशे विहङ्गम

पलक्षितत्व यदंकुरावयवस्यस्पार्शनमसिद्धं तस्य स्पार्शनानुपपत्तेरत स्पार्शनयोग्यत्वमेव तद्वाच्य तद्योग्यता च प्राचा महत्वे सति उद्भूतरूपस्पर्शमत्व नवीनाना उद्भूतस्पर्शसहित महत्वमतो नानुपपत्ति इत्थ च पूर्वोक्ते वायुस्पार्शनानौचित्ये अन्यथेत्यादिनोक्तस्य वा सङ्ख्यापरिमाणप्रत्यक्षापादनस्यैव बीजता बोध्या। तद्ग्रहश्चेति। परिमाणग्रहश्चेत्यर्थ। मूर्तप्रत्यक्ष इति। इन्द्रियत्वस्यातिगुरुतया बहिरिन्द्रियजन्यत्वपरित्याग कृत। उक्तलाघवेति। मूर्तप्रत्यक्षभावे रूपस्पर्शयोरभावद्वयस्य प्रयोजकताकल्पनमपेक्ष्य एकस्य रूपाभावस्य तथात्वे लाघवमित्यनेनोक्तलाघवेत्यर्थ। नन्वेकत्पर्शाभावस्य तथात्वेपि लाघवानपायात् स्पर्शस्यैव कारणता लाघवात्सिद्ध्यतामित्यत आह। यच्चोक्तमिति। उपरिदेशे विहगम इतीति। एतच्च प्रात्यक्षिकप्रतीत्यभिप्रायेण शाब्दबोधे प्रथमान्तपदोपस्थाप्यस्यैव मुख्यविशेष्यतया भाननियमेन उपरिदेशस्याप्रत्यक्षत्वेपि विहङ्गमाशे विशेषणतयोपनयसन्निकर्षेण भानसम्भवादनुपपत्त्यभावात्तथा चोपरिदेशविशेष्यकविहङ्गमप्रकारकप्रत्यक्षस्यैवानेन शब्देनाभिलापादुपनीतविशेषणतयैव भासतइति नियमादुपरिदेशस्याप्रत्यक्षत्वे तस्य प्रत्यक्षे मुख्यविशेष्यतया भानानुपपत्ति वायोरप्रत्यक्षत्वे तु न का चिदनुपपत्तिरस्त्विति भाव। ननु ज्ञानसामान्ये त्वङ्मनोयोगस्य कारणत्व मूलोक्तमसङ्गत नित्यज्ञाने तस्याकारणत्वादतो व्याचष्टे। जन्यज्ञानेति। प्रमाणमित्यति। इदमुपलक्षण

श्चित्प्रत्यक्षादिकमादाय तद्व्यक्तिवृत्त्यनुमित्यवृत्तिजातिमत्त्वं प्रत्यक्षत्वादिकं वाच्यमिति । जन्यप्रत्यक्षं विभजते । घ्राणजादीति । घ्राणजं रासनं चाक्षुषं स्पार्शनं श्रौत्रं मानसमिति षड्विधं प्रत्यक्षम् । नचेश्वरप्रत्यक्षस्याविभजनान्न्यून-

---

इत्यत्र प्रभामण्डलस्यैवोपरिदेशतया तत्प्रत्यक्षं विनोपरिदेशे विहङ्गम इति प्रत्यक्षानुपपत्तेरित्यादिकमिति । ज्ञानसामान्ये। जन्यज्ञानसामान्ये । ज्ञानाजननमिति। प्रमाणमित्यनुषज्यते । चक्षुरादिनेत्यादिना त्वगादिपरिग्रहः । तदभावादेव चक्षुरादिना मनोयोगाभावादेव । ज्ञानादेरभावादेव न मानसमिति । अत्र ज्ञानादेर्न मानसमित्यन्वयः । अभावादित्यत्रापि ज्ञानादेरित्यस्यान्वयो बोध्यः । न प्रत्यक्षमिति । योग्यगुणसम्बन्धेनैवात्मनो मानसप्रत्यक्षस्वीकाराद्योग्यविशेषगुणप्रत्यक्षसामग्र्यन्तर्गतस्य ज्ञानादेरभावादेव नात्मप्रत्यक्षमित्यर्थः । उद्बोधकाभावादिति । उद्बोधकस्य फलबलकल्प्य-

---

तत्रेत्यस्याप्यनुषगो बोध्य । आम्रस्य को रस इतिप्रश्नोत्तरभूते मधुरइत्यादौ किंशब्द विहाय प्रश्नस्थस्य सर्वस्यैव अनुषगदर्शनादन्यथा प्रश्नवाक्यतो रसत्वावान्तरधर्मप्रकार-आम्रविशेष्यकज्ञानेच्छाया लाभेनोत्तरतो मधुरत्वप्रकारकाम्ररसविशेष्यकबोधानुत्पत्तौ तस्योत्तरत्वानुपपत्तेरिति ध्येयम् । त्वगादेरिति । पुरीततित्वगिन्द्रियाभावेन तत्र स्थितमनस्त्वक्सयोगासम्भवादिति भाव । ननु ज्ञानादेरभावादेव न मानसमिति मूले केषामित्याकाक्षाया अनिवृत्तेराह । अत्रेति । नन्वेवमभावादित्यत्रापि तादृशाकाक्षायास्सत्वात् तदनिवृत्तितादवस्थ्यमत आह । अभावादित्यत्रापीति । यद्यपि न मानससामान्याभाव एवार्थस्सम्भवति मनोयोग्यस्यात्मन सत्वेपि योग्यगुणसम्बन्धाभावादेव तत्प्रत्यक्षस्याप्यत्रैव मानससामान्याभावोक्तौ उत्तरग्रन्थानुत्थितेस्तथानोक्तमिति ध्येयम् । योग्यगुणेति । मनोग्रहणयोग्येत्यर्थ । धर्माधर्माश्रयोध्यक्षो विशेषगुणयोगत इतिकारिकायामेवोक्तत्वादिति भाव । ननु जातमात्रस्य प्राथमिकेष्टसाधनतास्मरणे जीवनादृष्टस्याप्युद्बोधकस्य कल्पनादत्रापि सम्बन्धिज्ञानरूपोद्बोधकासम्भवेप्यदृष्टविशेषस्योद्बोधकत्वसम्भवादुद्बोधकाभावादिति मूलमसङ्गतमत आह । उद्बोधकस्येति । तथा च स्मरणस्य प्रमाणसिद्धत्वे तदनुरोधेन कस्य चिदुद्बोध कल्पनीय । न चात्र

प्रत्यक्षमप्यनुमिति-
स्तथोपमितिशब्दजे।
घ्राणजादिप्रभेदेन
प्रत्यक्षं षड्विधं मतम् ॥ ५२ ॥
घ्राणस्य गोचरो गन्धो
गन्धत्वादिरपि स्मृतः।
तथा रसो रसज्ञाया-
स्तथा शब्दोपि च श्रुतेः ॥५३॥

त्वं, जन्यप्रत्यक्षत्वस्यैव निरूपणीयत्वादुक्तसूत्रानुसारात्। गोचर इति। ग्राह्य इत्यर्थः। गन्धत्वादिरित्यादिपदात्सुरभित्वादिपरिग्रहः। गन्धस्य प्रत्यक्षत्वात् तद्वृत्तिजातिरपि प्रत्यक्षा गन्धाश्रयग्रहणे तु घ्राणस्यासामर्थ्यमिति बोध्यम्। तथा रस इति। रसत्वादिसहित इत्यर्थः। तथा शब्दोपि शब्दत्वादिसहितः। गन्धो रसश्चोद्भूतो बोध्यः। उद्भूतरूप-

स्मरणमनुभवसिद्धमिति भाव। ननु प्रथनोपस्थितज्ञानमुपेक्ष्येच्छादिव्यक्तेरिति मूलाभिधानमसङ्गतमित्यत आह। इच्छायाइत्यादि। ज्ञानमात्रमिति। यद्यपि सुषुप्तिप्राक्काले कदाचिदिच्छादेरपि सम्भवेन तदनुक्त्या मूलस्य न्यूनतापत्त्या मात्रपदमसङ्गत

मिति। ग्रीष्मोष्मादावनुद्भूतरूपमिति न तत्प्रत्यक्षम्। तद्व-त्वादिति भावः। इच्छादिव्यक्तेरिति। इच्छाया आदिरिति व्युत्पत्त्या ज्ञानमात्रं विवक्षितम्। तदतीन्द्रियत्वे ज्ञानातीन्द्रियत्वे। ननु सुषुप्तिप्राक्कालीनज्ञानस्य निर्विकल्पकरूपत्वात् तदतीन्द्रियत्वमुभयवादिसिद्धमेवेत्यतआह। सुषुप्तिप्राक्काले इति। त्वङ्मनःसंयोगस्य चेति। तदस्वीकारे चाक्षुषमपि न स्यादिति भावः। ननु चाक्षुषादिसामग्र्याः स्पार्शनप्रतिबन्धकत्वादेव न स्पार्शनं तत्रेत्यत आह। परस्परेति। अनुरोधादिति। अनुभवस्य त्वयापि स्वहस्तितत्वादन्यथा इष्टापत्त्यादिना त्वदुक्तापत्ते-रसङ्गतत्वापातादिति भावः। मिश्रमतमाह। अन्येत्वित्यादिना। सुषुप्त्यनुरोधेन सुषुप्तौ ज्ञानानुत्पादानुरोधेन। इत्थं च चाक्षुषादि-

---

कि तु तत्पुरुषबहुव्रीहिभ्यां ज्ञानादिविवक्षितमित्येव वक्तुमुचितं तथापि स्वप्नावस्था-नन्तरमेव सुषुप्तिरिति नियमेन स्वप्नदशायां च मिथ्यामनःसंयोगरूपदोषवशाद्भ्र-मात्मकज्ञानमेवोत्पद्यते न त्विच्छादिकमन्यथा स्वप्नदशाया चिकीर्षाबलात्प्रवृत्ते-रप्यापत्त्यागत्यादेरप्यापत्तेरिति सिध्यान्तमनुसृत्यैवमभिहितमितिमन्तव्यम्। वस्तुतो ज्ञानादिव्यक्तेरित्युक्तौ केषां चिज्ज्ञानाना सिध्यान्तेप्यतीन्द्रियतया वक्ष्यमाणस्य त-स्यातीन्द्रियत्वइत्यादिदूषणस्यासङ्गत्यापत्त्या मूलकृता ज्ञानमुपेक्षितमेतद्दूषणस्य सवि-कल्पकज्ञानोपगमेपि सुगमतया तदुपेक्ष्य निर्विकल्पकमेव जायतइत्याशङ्क्याग्रे मूले निराकरिष्यते। अत एव स्वप्नावस्थाया प्रलापादेरप्यनुभवसिद्धतया तदानीमिच्छादे. प्रामाणिकत्वेपि युक्तमुत्पश्याम। ननु सुषुप्तिप्राक्कालोत्पन्नज्ञानव्यक्तीनामतीन्द्रियत्वे मानाभाव इति मूलोक्तमसङ्गत तदानीं निर्विकल्पकस्यैवोत्पत्त्या तदातीन्द्रियत्वस्य सर्व-वादिसिद्धत्वादित्याशङ्क्योत्तरग्रन्थमवतारयति। नन्वित्यादि। तदतीन्द्रियत्व नि-र्विकल्पकातीन्द्रियत्व मूले विषयत्वक्संयोगम्येत्यस्य भुज्यमानद्रव्यवाय्वादिनात्वक्संयो-गस्येत्यर्थः। तदस्वीकारइति। त्वङ्मनस्संयोगस्वीकार इत्यर्थ। न स्यादितीति। ज्ञानसामान्ये त्वया तस्य हेतुत्वस्वीकारादिति भाव। स्वहस्तिततत्वादिति। स्वीकृ-तत्वादित्यर्थः। इष्टापत्यादिनेति। स्पार्शन चाक्षुषादिकालेपि भवत्येवेतीष्टापत्तेरित्यर्थ। आदिना चाक्षुषादिक कदा पि नोत्पद्यतएवेत्यपलापपरिग्रहो बोध्य.। ननु पुरीत-तिमन'प्रवेशस्यैव सुषुप्तिपदार्थतया त्वङ्मन.संयोगस्य ज्ञानकारणत्वेपि तदनुपप-त्त्यभावात्सुषुप्त्यनुरोधेनेत्यमङ्गतमत आह। सुषुप्ताविति। न सम्भवतीति। चर्म-

न्ति। उद्भूतरूपवन्ति। योग्येति। पृथक्त्वादिकमपि योग्यव्यक्तिवृत्तितया बोध्यम्। तादृशः योग्यव्यक्तिवृत्तिः। चक्षुर्योग्यत्वमेव कथं तदाह। गृह्णातीति। आलोकसंयोग उद्भूतरूपं च चाक्षुषप्रत्यक्षे कारणम्। तत्र द्रव्यचाक्षुषं प्रति तयोः समवायसम्बन्धेन कारणत्वं द्रव्यसमवेतरूपादिप्रत्यक्षे स्वाश्रयसमवायसम्बन्धेन द्रव्यसमवेतसमवेतस्य रूपत्वादेः प्रत्यक्षे स्वाश्रयसमवेतसमवायसम्बन्धेनेति। उद्भूतेति। उद्भूतस्पर्शवद्द्रव्यं त्वचो गोचरः सोऽपि उद्भूतस्पर्शोऽपि स्पर्शत्वादिसहितः। रूपान्यदिति। रूपभिन्नं रूपत्वादिभिन्नं यच्चक्षुषो योग्यं तत् त्वगिन्द्रियस्यापि ग्राह्यम्। तथा च पृथक्त्वसंख्यादयो ये चक्षुर्ग्राह्या उक्ता एवं क्रियाजातयो योग्यवृत्तयः त्वचो ग्राह्या इत्यर्थः। अत्रापि त्वगिन्द्रियजन्यद्रव्यप्रत्यक्षे रूपं कारणम्। तथा च बहिरिन्द्रियजन्यद्रव्यप्रत्यक्षे रूपं कारणम्। नवीनास्तु बहिरिन्द्रियजन्यद्रव्यप्रत्यक्षमात्रे न रूपं कारणं प्रमाणाभावात् किं तु चाक्षुषप्रत्यक्षे रूपं स्पार्शनप्रत्यक्षे स्पर्शः कारणमन्वयव्यतिरेकात् बहिरिन्द्रियजन्यद्रव्यप्रत्यक्षमात्रे किं कारणमिति चेन्न किञ्चिदात्मावृत्तिशब्दाभिन्नविशेषगुणवत्त्वं वा प्रयोजकमस्तु रूपस्य कारणत्वे लाघवमिति चेन्न वायोस्त्वगिन्द्रियेणाग्रहणप्रसङ्गात् इष्टापत्तिरिति चेत् उद्भूतस्पर्श एव लाघवात्कारणमस्तु प्रभाया अप्रत्यक्षत्वे त्विष्टापत्तिरेव किन्नेष्यते तस्मात्प्रभां पश्यामीतिवत् वायुं स्पृशामीति प्रत्ययसम्भवात् वायोरपि प्रत्यक्षत्वं सम्भवत्येव बहिरिन्द्रियजन्यद्रव्यप्रत्यक्ष-

मात्रे न रूपस्य नवा स्पर्शस्य हेतुत्वम् वायुप्रभयोरेकत्वं गृह्यतएव क्वचिद्दित्वादिकमपि क्वचित् सङ्ख्यापरिमाणाद्यग्रहो दोषादित्याहुः । त्वचोयोगइति ।त्वङ्मनःसंयोगो ज्ञानसामान्ये कारणमित्यर्थः । किं तत्र प्रमाणं सुषुप्तिकाले त्वचं त्यक्त्वा पुरीततिवर्तमानेन मनसा ज्ञानाजननमिति । ननु सुषुप्तिकाले किं ज्ञानं भविष्यति अनुभवरूपं स्मरणरूपं वा नाद्यः अनुभवसामग्र्यभावात् तथाहि प्रत्यक्षे चक्षुरादिना मनःसंयोगस्य हेतुत्वात्तदभावादेव न चाक्षुषादिप्रत्यक्षम् । ज्ञानादेरभावादेव न मानसं प्रत्यक्षं ज्ञानाद्यभावे च आत्मनोपि न प्रत्यक्षमिति । व्याप्तिज्ञानाभावादेव नानुमितिः सादृश्यज्ञानाभावान्नोपमितिः पदज्ञानाभावान्न शाब्दबोधः इत्यनुभवसामग्र्यभावान्नानुभवः । उद्बोधकाभावाच्च न स्मरणम् । मैवमद्ब्बसुषुप्तिप्राक्कालोत्पन्नेच्छादिव्यक्तेस्तत्सम्बन्धेनात्मनश्च प्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात् तदतीन्द्रियत्वे मानाभावात् सुषुप्तिप्राक्काले निर्विकल्पकमेव नियमेन जायते इत्यत्रापि प्रमाणाभावात् । अथ ज्ञानमात्रे त्वङ्मनःसंयोगस्य यदि कारणत्वं तदा रासनचाक्षुषादिप्रत्यक्षकाले त्वाचप्रत्यक्षं स्यात् विषयत्वक्संयोगस्य त्वङ्मनःसंयोगस्य च सत्वात् परस्परप्रतिबन्धादेकमपि वा न स्यादिति । अत्र केचित् पूर्वोक्तयुक्त्या त्वङ्मनःसंयो-

काले पूर्वोक्तस्पार्शनापत्तिर्न भवतीत्याह । चाक्षुषादीति । अत्र नव्याः सुषुप्त्यव्यवहितप्राक्काले ज्ञानोत्पत्तिर्यदि स्यात्तदा तत्प्रत्यक्षापत्तिभिया त्वङ्मनःसंयोगस्य चर्ममनःसंयोगस्य वा हेतुत्वं सैव तु न युक्तिसिद्धा

तथा हि सुषुप्त्यनुकूलमनःक्रियया मनसाआत्मनो विभागस्तत आत्ममनः-संयोगनाशस्ततः पुरीततिरूपोत्तरदेशेन मनःसंयोगरूपा सुषुप्तिरुत्पद्यते एवं च सुषुप्त्यव्यवहितपूर्वक्षणे आत्ममनःसंयोगरूपासमवायिकारणनाशा-त् तत्क्षणे ज्ञानोत्पत्तेरभावात् असमवयिकारणस्य कार्यसहभावेन हेतु-त्वात् । यदि च कार्यनाशजनकनाशप्रतियोगिन एवासमवायिकारणस्य कार्यसहभावेन हेतुत्वमिति मन्यते तथापि न सुषुप्त्यव्यवहितप्राक्कालो-त्पन्नज्ञानव्यक्तेः सुषुप्तिकाले प्रत्यक्षापत्तिभिया त्वङ्मनःसंयोगादेर्हेतुत्वं विजातीयात्ममनःसंयोगस्य हेतुत्वेनैव तत्प्रत्यक्षवारणात् । तच्च वैजात्यं परात्ममनःसंयोगपुरीतत्यवच्छिन्नात्ममनःसयोगव्यावृत्तमेषितव्यमितिभावः नच वैजात्येनात्ममनःसंयोगस्य त्वङ्मनःसंयोगस्य वा हेतुत्वमित्यत्र वि-विगमकाभावः त्वङ्मनःसंयोगादेरवच्छेदकतासम्बन्धेन हेतुत्वापेक्षया स-मवायेनात्ममनःसंयोस्य हेतुत्वे लाघवात् त्वङ्मनःसंयोगस्य हेतुत्वे चाक्षु-षादिसामग्र्याःस्पार्शनप्रतिबन्धकत्वकल्पनागौरवाच्च । एतेन यत्र मनःक्रि-यया न पुरीततिसयोगरूपा सुषुप्तिः किं तु पुरीततिक्रियैवात्मसंयुक्तेन

मन संयोगस्य चाक्षुषादिकाले सत्वेपि तत्र स्थितेन त्वङ्गिन्द्रियेण मन सयोगाभा-वादिति भाव । नव्यमतमुपन्यस्यति । अत्र नव्या इति । तत्क्षणे, सुषुप्त्यव्यवहि-तप्राक्क्षणे । अभावादिति । ननु कारणस्याकार्योत्पदपूर्वक्षणएवसत्वमपेक्षितं नतु कार्योत्पत्तिकालेपि तथाच ज्ञानोत्पत्तिपूर्वक्षणे विभागकालेपि आत्ममन सयोगो-स्त्येव ज्ञानोत्पत्तिकालएव पूर्वोत्पन्नविभागेन तस्य नाशादत सुषुप्त्यव्यवहितपूर्वक्ष-णेपि ज्ञानोत्पत्तौ न बाधकमत आह ।असमवायिकारणेस्यति । कार्यसहभावेनेति । कार्यकालवृत्तित्ववैशिष्ट्येनेत्यर्थ ॥ यदि चेति । असमवायिकारणनाशस्य द्रव्य रूपकार्यनाश प्रत्येव हेतुना न तु गुणादिरूपकार्यनाश प्रत्यपीति द्रव्य प्रत्येवास-मवायिकारणस्य कार्यकालवृत्तित्वेन कारणता नतु गुणादिक प्रत्यपीति भाव । तत्प्रत्यक्षवारणात् सुषुप्त्यव्यवहितपूर्वक्षणोत्पन्नज्ञानप्रत्यक्षवारणात् पुरीतदवच्छेदेना-त्ममन सयोगे वैजात्यानगीकारादिति भावः । वैजात्येनेति । यद्यप्यात्ममन स-योगस्य कारणता क्लृप्तैव वैजात्यस्य तदवच्छेदकत्वमेव कल्पनीय त्वङ्मन सयोग-स्य तु कारणतैव न क्लृप्तेति वैषम्यान्न विनिगमनाविरहावकाशस्तथापि वैजात्यस्य क्लृप्तस्य कल्पनीयतया क्लृप्तत्वङ्मनस्सयोगे कारणतैव कल्प्यते कल्पनीयस्याभ-

गस्य ज्ञानहेतुत्वे सिद्धे चाक्षुषादिसामग्र्याः स्पार्शनादि-प्रतिबन्धकत्वमनुभवानुरोधात् कल्प्यते इति । अन्ये तु सु-षुप्त्यनुरोधेन चर्ममनःसंयोगस्य ज्ञानहेतुत्वं कल्प्यते चाक्षुषा-दिप्रत्यक्षकाले त्वङ्मनःसंयोगाभावान्न त्वाचप्रत्यक्षमिति ॥ मनोग्राह्यमितिमनोजन्यप्रत्यक्षविषयमित्यर्थः । मतिर्ज्ञानम् । कृतिर्यत्नः । एवं सुखत्वदुःखत्वादिकमपि मनोग्राह्यम् । एव-मात्मापि मनोग्राह्यः किं तु मनोमात्रस्य गोचर इत्यनेन पूर्वमुक्तत्वादत्र नोक्तः ॥ चक्षुःसंयोगाद्यनन्तरं घट इत्या-कारकं घटत्वादिविशिष्टं ज्ञानं न सम्भवति पूर्वं विषेणस्य घटत्वादेर्ज्ञानाभावात् विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य कारण-त्वात् तथा च प्रथमतः घटघटत्वयोर्वैशिष्ट्यानवगाह्येव ज्ञा-

यत्र तुल्यत्वादिति भाव । तङ्मनस्सयोगादेरित्यादिना चर्ममनस्सयोगपरिग्रह । अवच्छेदकनेति । समवायेन तयोरात्मन्यसत्वादिति भाव । लाघवादिति । अवच्छेदक-तायास्तत्तदवच्छेदकस्वरूपायाः कारणतावच्छेदकसम्बन्धत्वे नानाव्यक्तिषु सम्बन्ध-त्वकल्पने गौरव एकस्य समवायस्य तथात्वे लाघवादित्यर्थ । त्वङ्मनस्संयोगस्य कारणतापक्षे गौरवातरमप्याह । चाक्षुषादिति ॥ एतेनेत्यादि । वक्ष्यमाणदूषणेनेति तदर्थ । एव चेत्तत्र सुषुप्तित्वाभावाच्चेति चकार प्रामादिक एवेति बोध्य न च विजानीयात्मन सयोगस्य समवायेन कारणत्वे लाघवस्यापि चकारेण समुच्चय सम्भवाच्चकारस्य प्रामादिकत्वकल्पनमसगतमिति वाच्यम् । पुरीततिक्रियया सुषु-प्तिस्थले पूर्वतनात्ममनस्सयोगानपायात्सुषुप्तावपि ज्ञानोत्पादापत्त्या तद्वारणाय पुरी-ततिमनस्सयोगस्य ज्ञान प्रति प्रतिबन्धकताकल्पनस्यावश्यकत्वे वैजात्य कल्पयि-त्वा विजातीयात्ममन सयोगत्वेन कारणतायामेव मानाभावात् । यदि च तत्सयोगव्य-क्तावपि वैजात्य नागीक्रियतइत्युच्यते तदा जाग्रदवस्थायामपि तदात्ममनःसयोग व्यक्तितो ज्ञानानुत्पादप्रसग इत्यवधेयम् अथ पुरुषान्तरीयात्मना पुरुषान्तरीयमनस्स-

उद्भूतरूपं नयनस्य गोचरो
द्रव्याणि तद्वन्ति पृथक्त्वसंख्ये ।
विभागसंयोगपरापरत्व-
स्नेहद्रवत्वं परिमाणयुक्तम् ॥५४॥
क्रियां जातिं योग्यवृत्तिं
समवायं च तादृशम् ।
गृह्णाति चक्षुःसम्बन्धा-
दालोकोद्भूतरूपयोः ॥ ५५ ॥

मनसा पुरीतातिसंयोगरूपा सुषुप्तिः तत्र पूर्वोक्तापत्तिवारणाय त्वङ्मनः संयोगादेर्हेतुत्वमित्यपास्तम् । पुरीतातिक्रियाजन्यमनःपुरीततिसंयोगस्य सुषुप्तित्वाभावाच्च तदानी मनसः सर्वावयवावच्छेदेन पुरीततिसंयोगाभावेन पुरीततिवहिर्देशावच्छिन्नात्मगनःसंयोगस्य सत्वात् ज्ञानाद्युत्पत्तौ बाधकाभावात् । अत एव यदा त्वचं त्यत्क्वा मनःपुरीततिमनुविशतीति ग्रन्थकाराणां लेखः सङ्गच्छतइति वदन्ति । मनोग्राह्यत्वस्य सार्वत्रिकत्वा-

योगात् ज्ञानोत्पत्तिवारणाय पुरुषान्तरीयात्ममन सयोगव्यावृत्त वैजात्य कल्पयित्वा विजातीयात्ममन सयोगत्वेन ज्ञानहेतुता आवश्यकी नच्च वैजात्य सुषुप्तिकालीनात्ममन सयोगव्यावृत्तमपीति कल्पनयोपपत्तौ त्वङ्मन सयोगादे कारणत्वान्तरकल्पनमयुक्तामितिचेदनाधिगतभावोसि पूर्वोक्तसुषुप्तिदशाया पूर्वज्ञानोत्पत्यनुरोधेन कल्प्तवैजात्यात्ममन सयोगम्य सत्वेन विजातीयात्ममन सयोगकारणाताया वारायितुमशक्यतया सुषुप्तेरेव ज्ञानप्रतिबन्धकत्वस्यावश्यकत्वे वैजात्यम्य तद्भिन्नसुषुप्तिका-

उद्भूतस्पर्शवद्द्रव्यं
गोचरः सोऽपि च त्वचः ।
रूपान्यच्चक्षुषो योग्यं
रूपमत्रापि कारणम् ॥ ५६ ॥
द्रव्याध्यक्षे त्वचो योगो
मनसा ज्ञानकारणम् ।
मनोग्राह्यं सुखं दुःख-
मिच्छा द्वेषो मतिः कृतिः ॥५७॥

नं जायते तदेव निर्विकल्पकं तच्च न प्रत्यक्षम्। तथाहि वै-
शिष्ट्यानवगाहिज्ञानस्य प्रत्यक्षं न भवति घटमहं जानामी-
ति प्रत्ययात् तत्रात्मनि ज्ञानं प्रकारीभूय भासते ज्ञाने घ-

दाह । मनोजन्येति । मनोमात्रजन्येत्यर्थः । न्यूनतां परिहरति । एवमिति ।
निर्विकल्पके प्रमाणं दर्शयति। चक्षु संयोगादिति । विशेषणज्ञानस्य कारण-
त्वादिति। कदाचिद्घट इत्याकारकं स्वरूपतो घटत्वप्रकारकं कदाचिज्जा-

लीनात्ममन संयोगव्यावृत्तत्वकल्पनेऽपि बीजाभावात्। तादृशसुषुप्त्यङ्गीकारपक्षे ज्ञान-
सामान्ये त्वङ्मन सयोगस्य कारणत्वमप्यप्रामाणिकमेव तथाविधसुषुप्तिसमये मनसो
निश्चलत्वेन पूर्वतनत्वक्सयोगस्यापि सत्वेन तत्कारणतयापि ज्ञानकारणासम्भवेन अ-

ज्ञानं यन्निर्विकल्पाख्यं
तदतीन्द्रियमिष्यते ।
महत्त्वं षड्विधे हेतु-
रिन्द्रियं करणं मतम् ॥ ५८ ॥
विषयेन्द्रियसम्बन्धो
व्यापारः सोपि षड्विधः ।
द्रव्यग्रहस्तु संयोगात्
संयुक्तसमवायतः ॥ ५९ ॥

टस्तत्रघटत्वं प्रकारो यः स एव विशेषणमित्युच्यते विशे-षणे यद्विशेषणं तद्विशेषणतावच्छेदकमित्युच्यते विशेषण-तावच्छेदकप्रकारकं ज्ञानं विशिष्टवैशिष्ट्यज्ञाने कारणं नि-र्विकल्पके च घटत्वादिकं न प्रकारस्तेन घटत्वादिविशिष्ट-

गत्या पुरीततिमन संयोगस्य ज्ञानमात्रप्रतिबन्धकत्वमेव कल्पनीयमित्थं च त्वङ्-मन संयोगचर्ममन संयोगयो कारणतयापि तदानीं ज्ञानवारणासम्भवेनादिपदेन पुरीततिमन संयोगस्यैव ज्ञानकारणताया ग्रन्थकारेण तात्पर्यं सूचितमिति विभावनीयम् । नव्यमतएवग्रन्थकाराणामपि निर्भरो लाघवादित्यवधेयम् । लौकिकचाक्षुषादेरपि मनोजन्यतया मनोग्राह्यत्वस्य घटादावतिव्याप्तिमाशङ्क्याह । मनोमात्रेति । मनोलौकिकसन्निकर्षजन्यत्वविवक्षाया मात्रपद विनाप्युपपत्तिरिति

तिमानिति जातित्वेन घटत्वादिप्रकारकं ज्ञानं जायते इत्यनुभवसाक्षिकं तन्निर्वाहाय घटत्वांशे ऽन्याप्रकारकघटत्वप्रकारकबुद्धौ तादृशघटत्वज्ञानत्वेन घटत्वांशे जातित्वप्रकारकघटत्वविशिष्टबुद्धौ च तादृशघटत्वज्ञानत्वेन हेतुत्वस्यावश्यकत्वादिति भाव । वैशिष्ट्यानवगाह्येवेति । वैशिष्ट्यसांसर्गिकावि-

ध्येयम् । ननु विशिष्टबुद्धौ विशेषणज्ञानस्य हेतुत्वे मानाभाव चक्षु संयोगद्वितीयक्षणएव घट विशिष्टप्रत्यक्षोपगमे क्षतिविरहात् नहि तृतीयक्षणएव तादृशप्रत्यक्षमिति लोकानामनुभव क्षणस्यातिसूक्ष्मत्वेन क्षणविलम्बस्य शपथनिर्णेयत्वात् रक्तो दण्ड इति निर्णय विना रक्तदण्डवानिति निर्णयानुरोधेन अन्वयव्यतिरेकाभ्या भवतु विशिष्टवैशिष्ट्यप्रत्यक्षे विशेषणतावच्छेदकप्रकारकानिश्चयस्य कारणत्व निर्विकल्पकस्य अतींद्रियत्वेन विशेषणज्ञाने हेतुतायामन्वयव्यतिरेकप्रत्यक्षासम्भवादतो विशेषणज्ञानहेतुत्वे युक्तिमाह । कदा चिदित्यादि । तन्निर्वाहाय तादृशानुभवनिर्वाहाय अन्यथा जातिमानितिघटत्वप्रकारबोधोत्पादकायामपि घटइत्याकारकप्रत्यक्षापत्तेरिति भाव. । घट इतिप्रत्यक्षकाले जातिमानिति प्रत्यक्षापत्तिस्तु न सम्भवति विशेषणतावच्छेदकप्रकारज्ञानरूपकारणविरहादित्यवधेयम् । ज्ञानत्वेनेति। अथ विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहितया जातिमानिति बुद्धेस्तत्र जातित्वप्रकारकघटत्वविशेष्यकनिश्चयत्वेनैव हेतुतया ज्ञानत्वेतेत्यसङ्गतमितिचेन्न । विशेष्ये विशेषणं तत्रापि विशेषणान्तरमिति रीत्या जायमानस्य जातिमानिति ज्ञानस्य विशिष्टवैशिष्ट्यानवगाहित्वात्। न च प्रकारांशे किंचित्प्रकारकत्वादतिरिक्तस्य विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहित्वस्य दुर्वचतया तदिप वैशिष्ट्यावगाह्येवेति वाच्यम् । विशेषणावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वे तत्संसर्गावगाहिज्ञानस्य विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहित्वात् विशेषणावच्छिन्नप्रकारताशालित्वमेव तत् विशेष्ये विशेषणमितिरीत्या उत्पन्नज्ञाने तु प्रकारप्रकारेणावच्छेदकताख्या विलक्षणता नातस्तस्य तथात्वापत्तिरित्यपि के चित् । इत्थमेव च दण्डो रक्तो न वेति सशयानन्तरमौचित्याज्जातो रक्तदण्डवान्न वेति सन्देहोप्युपपादनीय । इद पुनरिहावधेय, विशेष्ये विशेषणमिति न्यायेन जायमाने जातिमानिति ज्ञानेन जातित्वप्रकारकघटत्वज्ञानत्वेन हेतुता विशकलितजातित्वघटत्वज्ञानादपि तादृशबुध्युत्पादादिति विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिबुद्धिपरमेवेदमेव च ज्ञानपद निश्चयार्थकतया व्याख्येयमिति । ननु निर्विकल्पकस्य वैशिष्ट्यानवगाहित्वमसिद्ध विशेषणतासन्निकर्षेण घटघटत्वयो-

षयताशून्यमेवेत्यर्थः। वैशिष्ट्यासांसर्गिकविषयतानिरासेनैव घटघटत्वयोर्विशेष्यताप्रकारताशून्यत्वं लब्धं तयोर्वैशिष्ट्यसांसर्गिकविषयतानियतत्वात् नचैवं निर्विकल्पकस्य निर्विषयकत्वापत्तिस्तुरीयविषयताया एव तत्र स्वीकारात्। एतेन निर्विकल्पस्य घटघटत्वावगाहित्ववद्वैशिष्ट्यावगाहित्वमपि दुर्वारं घटेन्द्रियसन्निकर्षकाले इन्द्रियसम्बद्धविशेषणतायास्तद्वैशिष्ट्ये सत्वादिति वैशिष्ट्यानवगाहित्वोक्तिरसङ्गतेत्यपास्तम् । वैशिष्ट्यानवगाह्येवेत्येवकारेण कल्पनीयविशेषणज्ञानस्य वैशिष्ट्यावगाहित्वे तस्यापि विशिष्टबुद्धितया विशेषणज्ञानान्तरसापेक्षता स्यादेव तस्यापि वैशिष्ट्यावगाहित्वमित्यनवस्थाभिया प्रथमं विशेषणज्ञानं वैशिष्ट्यानवगाह्येव स्वीकार्यमिति सूचितम् । तदेव। तादृशविषयतात्रयशून्यमेव । निर्विकल्पकं निर्विकल्पकस्वरूपं लक्षणं तु प्रकारताशून्यत्वादिकं प्रत्येकमेवेति ध्येयम् । निर्विकल्पके मूलोक्तमतीन्द्रियत्वं साधयति तथाहीत्यादिना । ज्ञानस्य प्रत्यक्षं वैशिष्ट्यानवगाहि न भवतीत्यन्वयः। इति प्रत्ययादिति । घटाद्यवगाहित्वेनैव ज्ञानप्रत्यक्षस्यानुभवसिद्धत्वादित्यर्थः। तत्र।घटमहं जानामीति प्रत्यये घटत्वादिविशिष्टघटादिवैशिष्ट्यभानं ज्ञाने न सम्भवतीति। नच विशेष्ये विशेषणमिति रीत्यैव निर्विकल्पकानुव्यवसायोऽस्त्विति वाच्यं रक्तः पटो घटो द्रव्यमिति समूहालम्बनानन्तरं रक्तं घटं जानामीति प्रतीत्यापत्त्या

रिव तत्समवायस्यापि निर्विकल्पके भानसम्भवादत आह।वैशिष्ट्यनिष्ठेति।एव प्रकारताशून्यत्व विशेष्यताशून्यत्व च लक्षण सम्भवतीति सूचयन्नाह।वैशिष्ट्येत्यादि। निर्विषयत्वापत्तिरिति । त्रिविधविषयतानामप्यसत्वादिति भाव ।तुरीयविषयतायाएवेति। प्रकारतादित्रितयभिन्नविषयताया इत्यर्थ ।प्रत्येकमेवेति।एकत्र लक्षणे इतरविषयतावत्वशून्यत्वनिवेशो प्रयोजनाभावादिति भाव । समूहालम्बनेति । विशेष्ये विशेषणमितिन्यायेनानुव्यवसायोपगमे रक्तत्वघटयो पूर्वमुपस्थित्या तादृशानुव्यवसायसम्भवाद्विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहित्वे तु पूर्वं रक्तो घट इति ज्ञानविरहान्न तादृशानुव्यवसाय इति भाव । यद्यपि घटत्वप्रकारकशाब्दबोधोत्तरोत्पन्ननिर्विकल्पकस्य तादृशानुव्यवसाय सम्भवत्येव तथापि पूर्व घटत्वज्ञानसत्वे विशिष्टप्रत्यक्षस्य सामग्रीसत्वाच्चक्षु सयोगानन्तर विशिष्टप्रत्यक्षमेव स्वीक्रियते नतु निर्विकल्पकमत एव स्थिरचक्षु सयोगस्थले घटविशिष्टप्रत्यक्षधारैवोपेयते न तु निर्विकल्पकान्तरितप्रत्यक्षधारेति मन्तव्या । अ

घटादिवैशिष्ट्यभानं ज्ञाने न सम्भवति घटत्वाद्यप्रकारकं च घटादिविशिष्टज्ञानं न सम्भवति जात्यखण्डोपाध्यतिरिक्तपदार्थज्ञानस्य किञ्चिद्धर्मप्रकारकत्वानियमात् ॥ महत्त्वमिति ॥ द्रव्यप्रत्यक्षे महत्वं समवायसम्बन्धेन कारणम् । द्रव्यसमवेतानां गुणकर्मसामान्यानां प्रत्यक्षे स्वाश्रयसमवायसम्बन्धेन द्रव्यसमवेतसमवेतानां गुणत्वकर्मत्वादिनां प्रत्यक्षे स्वाश्रयसमवेतसमवायसम्बन्धेन कारणमिति ॥ इन्द्रियमिति ॥ अत्रापि षड्विध इत्यनुषज्यते इन्द्रियत्वं न जातिः पृथिवीत्वादिना साङ्कर्यात् शब्देतरोद्भूतविशेषगुणानाश्रयत्वे सति ज्ञानकारणमनःसंयोगाश्रयत्वमिन्द्रियत्वम् । आत्मादिवारणाय सत्यन्तम् । उद्भूतविशेषगुणस्य

विशिष्टवैशिष्ट्यविषयताशून्यज्ञानानुव्यवसायानभ्युपगमादिति । महत्त्वं षड्विधइति । यद्यपि श्रावणादौ महत्त्वस्य हेतुत्वे प्रयोजनाभावः तथापि द्रव्यसमवेतप्रत्यक्षत्वादेस्तज्जन्यतावच्छेदकस्य श्रावणादिसाधारण्यात् श्रावणाद्यन्यत्वनिवेशे गौरवात् प्रयोजनाभावाच्च षड्विधइत्युक्तामिति ध्येयम् । आत्मादिवारणायेति।आत्मादौ योऽतिव्याप्तिरूपो दोषस्तद्वारणायेत्यर्थः ।

थैवमपि निर्विकल्पकस्य घटत्वरूपविषयोपरागेण प्रत्यक्ष दुर्वारमेव स्वीयजातीतरस्यैव स्वरूपत प्रकारत्वानभ्युपगमेन तस्य ज्ञाने विषयितया स्वरूपत एव प्रकारत्वसम्भवादिति । मैव, जातेस्समवायेनैव स्वरूपत. प्रकारत्वाभ्युपगमादन्यथा कालो घटो ज्ञानं घट इत्यादिप्रत्ययापत्ते तादृशप्रतीतेरनुभवविरुद्धत्वादिति ध्येयम् ॥ षड्विध इस्युक्तमिति । तथा च षड्विधइत्यस्य षड्विधसाधारणप्रत्यक्षत्वावछिन्न इत्येवार्थो न तु श्रावणत्वाद्यवछिन्न इति भावः । आत्मादाविति । अत्रादिपदेन चर्ममनस्सयोगस्य ज्ञानकारणत्वपक्षे तत्सग्रहः अत एव लघुभूतस्यापि आत्मभिन्नत्व-

श्रोत्रे सत्वाच्छब्देतरेति । विशेषणगुणस्य रूपादेश्चक्षुरादावपि सत्वादुद्भूतेति । उद्भूतत्वं न जातिः शुक्लत्वादिना साङ्कर्यात् । न च शुक्लत्वादिव्याप्यं नानैवोद्भूतत्वमिति वाच्यं उद्भूतरूपत्वादिना चाक्षुषादौ जनकत्वानुपपत्तेः किन्तु शुक्लत्वादिव्याप्यं नानैवानुद्भूतत्वं तदभावकूटश्चोद्भूतत्वं तच्च संयोगादावप्यस्ति तथा च शब्देतरोद्भूतगुणः संयोगादिश्चक्षुरादावप्यस्त्यतो विशेषेति । कालादिवारणाय विशेष्यदलम् । इन्द्रियावयवविषयसंयोगस्यापि प्राचां मते प्रत्यक्षजनकत्वादिन्द्रियावयववारणाय, नवीनमते कालादौ

सत्यन्तदाने च शब्दादितरे ये उद्भूतविशेषगुणाः सुखादयस्तदाश्रयत्वस्यैवात्मनि सत्वान्नातिव्याप्तिरिति भावः । श्रोत्रे सत्वादिति । तथा च तत्राव्याप्तिरिति भावः । विशेषपदस्य प्रयोजनं वक्तुं भूमिकामाह । उद्भूतत्वमिति । जनकत्वानुपपत्तेरिति । एकैकस्य कारणतावच्छेदकत्वे व्यभिचारात् कूटस्यैकत्रावृत्तितया करणतानवच्छेदकत्वादिति भावः । तदभावकूटश्चोद्भूतत्वमिति तथा च तादृशकूटस्य कारणतावच्छेदकत्वमिति नोक्तदोष इति भावः । इन्द्रियावयववारणायेति मन पदमित्यनेनान्वितत् । नवीनमते मनःपदप्रयोजनमाह । कालादाविति । समवायेन घटाद्यभावादीनां काले

स्य परित्यागस्तथासति आत्मभिन्ने चर्मण्येवातिप्रसगात् नवीनमते तु शब्देतरेत्यत्र शब्दपद ज्ञानेच्छाकृतीनामप्युलक्षण बोध्य तैरीश्वरस्यैव श्रोत्रेंद्रियत्वोपगमे नान्यथा श्रोत्रे अव्याप्तिप्रसगादेव तन्मते अनुभूतविशेषगुणपदसमवेतभूतमेव मन इति न तत्राप्यव्याप्तिरिति ध्येयम् । भूमिकामिति । प्रयोजनसम्पादिका युक्तिमित्यर्थ । उद्भूतत्वस्य प्रत्यक्षजनकतावछेदकजातिरूपत्वे तादृशजाते सयोगादिसामान्यगुणे कल्पकाभावेन उद्भूतगुणशून्यत्वोक्तावपि चक्षुरादावव्याप्त्यप्रसक्तेरनुद्भूतत्वाभावकूटस्य तत्त्वएवसयोगादावनुद्भूतत्वजातौ मानाभावेन तदादायाव्याप्तिदानसभवा-

सत्वेपि न तत्प्रत्यक्षम् योग्यानुपलब्धेरभावादतो रूपाभावपर्यन्तानुधावनम् । तद्वारणायेति। कालादेर्वारणायेत्यर्थः । जन्यत्वघटितस्य व्यापारत्वस्य श्रोत्रशब्दसम्बन्धे समवायरूपे ऽभावादाह । व्यापार सन्निकर्ष इति । द्रव्यप्रत्यक्षमिति । द्रव्यवृत्तिलौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्षमित्यर्थः । द्र-

---

द्भूमिकात्वमवसेयम् । नोक्तदोष इतीति । एकत्रावृत्तित्वप्रयुक्तकारणत्वानुपपत्तिरूपदोष इत्यर्थ । इन्द्रियावयवार्थावयवयो सयोगस्यापि प्राचा मते ज्ञानकारणतया तमादायेन्द्रियावयवे अतिव्याप्तिवारणाय मन पदमिति भाव । योग्यानुपलब्धेरिति । यदि काले घट स्यात्तदा घटवत्तया उपलभ्येतेत्यापत्ते कालस्यायोग्यत्वेन असम्भवादिति भाव । काले यदि रूप स्यात्तदा उपलभ्येतेत्यापत्तिस्तु सम्भवति नीरूपत्वेनैव कालस्यायोग्यताया सम्पादनीयतया रूपसत्वे तदनिर्वाहादिति भाव ॥ मूले तद्वारणायैवेति । कालस्येन्द्रियत्ववारणायैवेत्यर्थ । यद्यपि ज्ञानकारणत्वोपादानेपि कालविधया कालमनस्सयोगस्यापि ज्ञानकारणतया तद्दोषतादवस्थ्य समवायेन कारणत्वविवक्षणे तु क्वापि कार्ये कालमन सयोगस्य समवायेनाकारणत्वात् ज्ञानपदमनर्थक तथापि समवायेन कारणतालाभायैव ज्ञानपदमथवा दैशिकपरत्वादिकारणदिङ्मन सयोगमादाय दिश्यतिव्याप्तिवारणाय तत्पदमिति भाव । ननु विषयेन्द्रियसम्बन्धो व्यापार इति मूलमसगत शब्दश्रोत्रसम्बन्धस्य समवायस्य नित्यतया तज्जन्यजनकत्वरूपव्यापारत्वस्यासम्भवात् अत एतेनदस्वरसेनैव व्यापारपद सन्निकर्षार्थकतया विवृत मुक्तावल्यामित्याह । जन्यत्वेत्यादि । वस्तुतस्तु तत्र समवायोपि व्यापारएव कथमन्यथा शब्दप्रत्यक्षे श्रोत्रेन्द्रियस्य कारणत्व व्यापारवत्कारणस्यैव करणत्वात् किं तु तज्जन्यत्व व्यापारलक्षणप्रविष्ट तदभिन्नसत्ताकत्वमेव शब्दप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायस्यैव प्रत्यक्षजनकतया तादृशस्याकाशात्मकश्रोत्र सत्वाधीनसत्तावत्वान्न व्यापारविरोध इति मन्तव्यम् । अस्तु वा इन्द्रियस्य करणत्वोपपत्तये शब्दादेर्विषयस्यैव व्यापारत्व प्रत्यक्षे विषयस्य कारणत्वात् शब्दादेर्विषयस्याकाशादिजन्यत्वात्सुखादेरप्यात्ममन सयोगजन्यत्वेन मनोजन्यत्वानपायादिति विभावनीयम् । ननु द्रव्यप्रत्यक्षे इन्द्रियसयोगस्य न समवायेन कारणतासम्भव तस्य विषयनिष्ठस्यात्मन्यसम्भवादिति विषयतैव कार्यतावच्छेदकसम्बन्धो वाच्यस्तथा च द्रव्यविषयकप्रत्यक्षस्य घट इत्याद्याकारकस्य विषयतया घटत्वादावप्युत्पत्त्या व्यभिचार इत्यतो द्रव्यप्रत्यक्षमित्यस्यार्थमाह । द्रव्यवृत्तीति ॥ तथा च प्रत्यक्षत्व-

रूपाभावप्रत्यक्षे सन्निकर्षघटकतया कारणीभूतचक्षुःसंयोगाश्रयस्य कालादेर्वारणाय मनःपदम् । ज्ञानकारणमित्यपि तद्वारणाय । करणमिति । असाधारणं कारणं करणम् । असाधारणत्वं व्यापारवत्वम् । व्यापारः सन्निकर्षः । षड्विधं सन्निकर्षमुदाहरणद्वारा प्रदर्शयति । द्रव्यग्रहइति । द्रव्यप्रत्यक्षमिन्द्रियसंयोगजन्यम् । द्रव्यसमवेतप्रत्यक्षमिन्द्रियसंयुक्तसमवायजन्यम् । एवमग्रेपि । वस्तुतस्तु द्रव्यचाक्षुषं प्रति चक्षुःसंयोगः कारणं द्रव्यसमवेतचाक्षुषं प्रति चक्षुःसंयुक्तसमवायः कारणं द्रव्यसमवेतसमवेतचाक्षुषं प्रति चक्षुःसंयु-

---

व्यसमवेतेति । द्रव्यसमवेतवृत्तिलौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्षमित्यर्थः । एवमग्रेपीति । द्रव्यसमवेतसमवेतवृत्तिलौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्षमिन्द्रियसंयुक्तसमवेतसमवायजन्यमित्यर्थः। ननु द्रव्यप्रत्यक्षे इन्द्रियसन्निकर्षत्वेन हेतुत्वे त्वक्प्रभासंयोगाच्चाक्षुषापत्तिः एवमन्धकारे घटचक्षुःसंयोगात् स्पार्शनापत्तिश्चेत्यत आह । वस्तुतस्त्विति । नन्वेवमात्मप्रत्यक्षानुरोधेन मनःसंयोगस्य ज्ञानादिप्रत्यक्षानुरोधेन मनःसंयुक्तसमवायस्य प्रत्यासत्तित्वेपि चक्षुरादिसंयोगतत्संयुक्तसमवाययोः प्रमाणा-

---

भावेन्द्रियसंयोगजन्यतावच्छेदक द्रव्यवृत्तिलौकिकविषयताया कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वादेव घटत्वादौ न व्यभिचार इति भाव । एव संयुक्तसमवायादावप्यूहनीय इत्याह । द्रव्यसमवेतेति । द्रव्यप्रत्यक्षइति । द्रव्यवृत्तिलौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्ष इत्यर्थ । इन्द्रियसन्निकर्षत्वेन इन्द्रियसंयोगत्वेन चाक्षुषापत्तिरिति । यद्यपि चाक्षुषत्वस्येन्द्रियसंयोगजन्यतावच्छेदकत्वेनेन्द्रियसंयोगकारणत्वाच्चाक्षुषापत्तिरयुक्तात् तद्रूपेन प्रत्यक्षत्वावच्छिन्नस्यैव आपादनसंभवात्तथापि जायमान प्रत्यक्ष चाक्षुषमेवागीकार्यं न स्पार्शन तत्रोद्भूतस्पर्शाभावात् स्पार्शने तस्य हेतुत्त्वात् इन्द्रियान्तर च द्रव्यग्राहकमेव नेत्यभिप्रायेण चाक्षुषापादनान्नामगति एवमुत्तरत्रापि चाक्षुषे आलो-

क्तसमवेतसमवायः एवमन्यत्रापि विशिष्यैव कार्यकारण-भावः । परन्तु पृथिवीपरमाणुनीले नीलत्वं पृथिवीत्वं च चक्षुषा कथं न गृह्यते तत्र परम्परयोद्भूतरूपसम्बन्धस्य

भाव चक्षुरादिसंयुक्तसमवेतसमवायेनैव त्र्यणुकादेश्चाक्षुषाद्युपपत्तेरत-आह । परन्त्विति । परम्परया स्वाश्रयसमवेतसमवेतत्वादिसम्ब-न्धेन । उद्भूतरूपावच्छिन्नमहत्वावच्छिन्नचक्षुःसंयुक्तसमवेतसमवायस्येति । अत्र चक्षुर्घटितचक्षुःसन्निकर्षाच्छुक्लत्वादीनां प्रत्यक्षवारणायोद्भतेति । उ-द्भूतरूपावच्छिन्नेति महत्त्वावच्छिन्नेति चक्षुःसंयुक्तपदार्थैकदेशसंयोगेना-न्वेति । तथा च महत्त्वावच्छिन्नचक्षुःसंयुक्तसमवेतसमवायस्य त्रसरेणाव-भावात् तच्चाक्षुषाद्यनुपपत्तिरतः संयोगस्य प्रत्यासत्तित्वमावश्यमिति भावः। संयुक्तसमवेनसमवायेन संयुक्तसमवायस्य नान्यथासिद्धिरित्याह । द्रव्य-

---

कसयोगस्य हेतुतया तदभावान्नाधकारे चाक्षुषापत्तिरत स्पार्शनापादनमिति बोध्यम् । अथ विशिष्यकार्यकारणभावस्योक्तयुक्त्यावश्यकत्वेपि यद्विशेषयोरिति न्यायेनोक्त कार्यकारणाभावोप्यावश्यक एवेति । वस्तुतस्त्वित्यादिना मूले तत्परित्यागोनुचित इति चेन्मैवम् । तादृशव्याप्तौ मानाभावान्न चैकस्येन्द्रियसयोगाभावस्य प्रत्यक्षसामा-न्याभावप्रयोजकत्वे लाघवमेव तत्र मानमिति वाच्यम् । घ्राणेन्द्रियादिसयोगसत्वेपि द्रव्यनिष्ठलौकिकविषयतया प्रत्यक्षसामान्याभावसत्वेन तस्य तत्र प्रयोजकत्वासम्भ-वादिति ध्येयम् । एव विशिष्यैव कार्यकारणभावे । चक्षुर्घटितेति । परकीयचक्षुर्घटि-तेत्यर्थ । स्वस्मिन्स्वप्रतियोगिकसयोगानुयोगित्वासम्भवात् सयुक्तपदार्थैकदेश इति यद्यपि सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन सयोगे रूपावच्छिन्नत्वनिवेशापेक्षया संयुक्तएव स-मवायेन रूपावच्छिन्नत्वनिवेश एव लाघव तथापि विभिन्नावच्छेदेनालोकचक्षुस्सयोगा-भ्या दण्डादिप्रत्यक्षवारणायाग्रे चक्षु सयोगे आलोकसयोगनिष्ठावच्छेदकतानिरूपक-त्वस्य विवक्षणीयतया तत्रैव महत्वोद्भूतवैशिष्ट्य निवेशित एकत्रैक विशेषण अ-परत्र विशेषणद्वयमिति स्वीकारे अर्धजरतीन्यायापत्तेरिति भाव । वस्तुत उत्कला-भवानुरोधेन चक्षुस्सयोगएव विशेषणद्वयमुचितमेकत्र विशेषणत्रयोपगमे परस्परवि-शेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कार्यकारणभावाधिक्यप्रसगादित्यवधेयम् । ननू-क्तग्रन्थस्य सयुक्तसमवेतसमवायेनैवोपपत्तौ सयोगसयुक्तसमवाययोर्वैयर्थ्यमित्याश-

द्रव्येषु समवेतानां
तथा तत्समवायतः ।
तत्रापि समवेतानां
शब्दस्य समवायतः ॥ ६० ॥

समवेतेति । तादृशेति । महत्त्वावच्छिन्नेत्यर्थः । तथा च महत्त्वावच्छिन्न-चक्षुःसंयुक्तसमवेतसमवायस्य त्रसरेणुरूपे ऽभावाच्चाक्षुषानुपपत्त्या संयुक्त-समवायस्य प्रत्यासत्तित्वमिति भावः । एतत्प्रसङ्गेन पूर्वं रूपावच्छिन्नत्वम-ग्रे चालोकसंयोगावच्छिन्नत्वं चक्षुःसंयोगे तत्प्रयोजनं चाभिहितमिति बो-ध्यम् । स्पार्शनप्रत्यक्षे त्वक्सन्निकर्षस्य कारणत्वं प्रपञ्चयति एवमित्या-दिना । पूर्ववदेवेति । परमाणुघटितत्वक्सन्निकर्षेण स्पर्शत्वस्पार्शनवारणा-य महत्त्वावच्छिन्नत्वं प्रभाघटितसन्निकर्षेण स्पर्शत्वस्पार्शनवारणायोद्भू-तस्पर्शावच्छिन्नत्वादिविशेषणं बोध्यमित्यर्थः । श्रोत्रावच्छिन्नेनेति । सक-

---

कयैव अवतारिततया सयोगमहत्वावछिन्नत्वनिवेशेनैव तादृशशकानिरासादुद्भूत-रूपावछिन्नत्वविशेषणप्रदर्शन मूले विफलमित्याशका परिहरति ॥ एतदिति । तथा च स्मृतस्योपेक्षानर्हत्वादेव तत्र विशेषणद्वयमभिहितमिति न दोष इति भावः । अ-त्र चाग्रे चेत्यादिक यथालोकसयोगावछिन्नत्वोपादान प्रयोजनातरार्थमेव न तु संयो-गसयुक्तसमवाययोः सन्निकर्षोपपत्यर्थ तथोद्भूतरूपावछिन्नत्वनिवेशनमपि चक्षुष्ट्वा-दे' चाक्षुषनिरासनार्थैवेति दृष्टातविधयैवोक्त तेन, वक्ष्यमाणग्रन्थस्योक्ताशकयानवता-रितत्वेपि न क्षति प्रभायां सत्तास्पार्शनवारण त्वक्सयोगे उद्भूतरूपावछिन्नत्वनि-वेशान्न सम्भवतीति स्पर्शानुधावनम् । श्रोत्रावछिन्नत्वस्य समवायविशेषणस्य फल-माह । सकलेति । न न्विन्द्रियसम्बध्यविशेषणतया समवायाभावयो प्रत्यक्षमितिव-दतो मूलकारस्येन्द्रियसम्बध्यविशेषणतात्वेन विशेषणताया विभाग इति ग्रन्थकार-णामाशयो लभ्यते स चासगत इन्द्रियेण कालिकेन सम्बद्धे घटादौ विशेषणतया फलत्वाभावादे' प्रत्यक्षत्वानुत्पत्ते किं तु सयुक्तविशेषणतात्वादिनैव सन्निकर्षता वा-

महत्वसम्बन्धस्य च सत्वात् । तथा हि नीले नीलत्वजातिरेकैव घटनीले परमाणुनीले च वर्तते तथा च महत्वसम्बन्धो घटनीलमादाय वर्तते उद्भूतरूपसम्बन्धस्तूभयमादायैव वर्तते । एवं पृथिवीत्वेपि घटादिकमादाय महत्वसम्बधो बोध्यः । एवं वायौ तदीयस्पर्शादौ च सत्तायाश्चा-

---

लपुरुषाणां सर्वशब्दप्रत्यक्षापत्तिरतः श्रोत्रावच्छिन्नेति । इन्द्रियसम्बद्धेति । यद्यपीन्द्रियसंयुक्तविशेषणता इन्द्रियसंयुक्तसमवेतविशेषणतेत्यादिक्रमेण बाहुल्यमेव तथापि विशेषणतात्वेनैव रूपेण विभागः । नचैवंसमवायत्वेन चतुर्णामनुगमप्रसङ्गः परिभाषाया अपर्यनुयोज्यत्वात् । समवायो न प्रत्यक्ष इति । सम्बन्धप्रत्यक्षेयावदाश्रयप्रत्यक्षस्य हेतुत्वादिति भावः ।

च्येति विभागोपि तेन तेन रूपेणैव कार्यस्तथा च सन्निकर्षस्य षड्विधत्वव्याघात इत्याशंक्य निराचष्टे । यद्यपीति । यद्यपीयमाशकाग्रे मूलकृतैव क्रियते समाधीयते चोक्तसमाधानेनैवेति व्याख्याने एतदाशकायास्तत्समाधानस्य च वैफल्यमेव तथापि विशेषणताना विशेषणतात्वेन विभागे संयुक्तसमवायादीना चतुर्णां केवलसमवायविभाजकसमवायत्वेनानुगमसम्भवेन सयोगसमवायविशेषणतास्त्रय. सन्निकर्षा इत्येव कुतो नोक्तमित्याक्षेपस्य मूलकृता तादृशसमाधानोपर्यनिराकृततया तन्निरासायैव मूलोक्तार्थस्यानुवाद इति विभावनीयम् । परिभाषाया षड्विधसन्निकर्ष इति शास्त्रकारीयसकेतस्य अपर्यनुयोज्यत्वादिति सयोगादिभेदेन त्रिविध सन्निकर्ष इत्येव कुतो नोक्तमित्याक्षेपानर्हत्वादित्यर्थ तथा विभागेपि क्षतिविरहादिति भाव ॥ मूले वैशेषिकमते समवायो न प्रत्यक्ष इत्युक्त तत्र युक्तेरनुक्तत्वात्तत्र युक्तिमाह । सम्बन्ध प्रत्यक्षइति । समवायस्यैकतया एकदा भाविभूतसकलाश्रयव्यक्तीना ज्ञानासम्भवादिति भाव । न्यायमते तु सम्बन्धप्रत्यक्षत्व न कार्यतावच्छेदक सम्बन्धत्वस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् सासर्गिकविषयतावत्वस्य कथचित्सुवचत्वेपि तादृशसम्बन्धत्वस्य घटत्वादिसाधारणतया तत्प्रत्यक्षे व्यभिचारापत्तेरपि तु सयोगप्रत्यक्षत्वमेव कार्यतावच्छेदकमत समवायस्य तन्मते न प्रत्यक्षत्वानुपपत्तिरिति भाव । समवायप्रत्यक्षानुरोधादित्यस्य विशेषणतायास्सन्निकर्षत्वमिति शेष तस्य समवायप्रत्यक्षस्य अनुपगमा-

ननु विशेषणतया तद्वदित्याद्यसङ्गतं विशेषणताप्रत्यासत्तेरभावावात् नच तत्प्रत्यासत्तेरनभ्युपगमे ऽभावप्रत्यक्षानुपपत्तिरिति वाच्यं इष्टापत्तेरनुपलम्भस्यैव तत्प्रक्षस्योपगमात् । नच समवायप्रत्यक्षानुरोधात् विशेषणताप्रत्यासत्तिस्वीकारः समवायानङ्गीकारादत एवाभावप्रत्यक्षे इन्द्रियं न करणं किं तु योग्यानुपलब्धिरेवेति भाट्टानामाक्षेपं दूषयितुं मूले यदि स्यादिति । तथा चेन्द्रियाणामभावप्रत्यक्षे जननीये योग्यानुपलब्धेः सहकारितामात्रेण निर्वाहे ऽतिरिक्तप्रमाणकल्पनमनुचितमिति भावः । तत्र योग्यानुपलब्धेरभावप्रत्यक्षे हेतुत्वे युक्तिमाह । तथा हीति । घटादिज्ञाने घटादिभ्रमे । न च घटादिभ्र-

---

दस्वीकारादित्यर्थ । भट्टैरिति शेष तै समवायस्यैवानंगीकारादवयवावयव्यादीना स्वरूपस्यैव तन्मते सम्बन्धत्वादिति भाव । अत एव विशेषणताप्रत्यासत्तेरभावादेवेत्यर्थ ॥ ननु यदि स्यादुपलभ्येतेत्येव यत्र प्रसज्यते तत्र विशेषणतया अभावाना ग्रहो भवेदित्यनेन मूलेन नोक्तभट्टमतनिराकरण सम्भवति तत्र तादृशमतनिरासकयुक्तेरस्फुरणादतस्तद्भावमाह । तथाचेति । निर्वाह इति । विशेषणतासन्निकर्षेणाभावप्रत्यक्षोपगमे तया पिशाचादीनामप्यभावप्रत्यक्षापत्तिरित्यनिर्वाहः योग्यानुपलब्धेर भावग्राहकत्वे तु पिशाचस्यायोग्यतया योग्यप्रतियोग्युपलभाभावरूपकारणाभावेन न तत्प्रत्यक्षापत्तिरिति भाव । इदानीं तु अभावग्राहकसन्निकर्षसत्वेपि सहकारिणोयोग्यानुपलभस्याभावादेव न पिशाचाभावादिप्रत्यक्षापत्तिरिति भाव । अनुचितमिति । यद्यप्यनुपलब्धे कारणत्वकल्पन विशेषणतासन्निकर्षाकल्पन चापेक्ष्य अनुपलब्धौ प्रमाणत्वकल्पनमेवोचित तथापि अनुपलब्धेर्व्यापाराभावेन व्यापारवत्करणत्वघटितप्रमाणत्वासम्भवात् अभावज्ञानस्य अधिकरणविषयकस्य अनुभवेन अनुपलब्धिजन्याभावज्ञाने अधिकरणभावानानुपपत्तिश्चाभावज्ञानस्य प्रत्यक्षरूपताया एव स्वीकरणीयत्वात्तथासति चाभावस्य विशेषणतयाधिकरणस्य च संयोगादिना एकस्मिन्नेव ज्ञाने भानसम्भवान्नानुपपत्तिरिति भाव । ननु घटस्य प्रमारूपज्ञानदशायामभावप्रत्यक्षमेव न सम्भवति घटत्वएव तत्प्रमासम्भवेन तदानीमभावे विशेषणतासन्निकर्षस्यैव अभावादतो ज्ञानपद भ्रमार्थकमित्याह । घटादिभ्रम इति । ननु भ्रमकाले घटाद्यभावप्रत्यक्षानुदयेन अभावप्रत्यक्षे प्रतियोगिभ्रमजनकदोषाभावस्यैव कारणत्वमस्तु न तु प्रतियोग्युपलम्भावस्य तत्कारणता तथासत्यपि भ्रमोत्पत्तिकाले अभावप्रत्यक्षापत्तेरवारणादित्याशङ्कते । नचेति । दोषाभावस्याभावप्रत्यक्षकारणत्वेपि यत्र विनश्यदव-

क्षुषप्रत्यक्षं स्यात् तस्मादुद्भूतरूपावच्छिन्नमहत्वावच्छिन्न-चक्षुःसंयुक्तसमवायस्य द्रव्यसमवेतचाक्षुषे तादृशचक्षुःसंयुक्तसमवेतसमवायस्य द्रव्यसमवेतसमवेतचाक्षुषे कारणत्वं वाच्यम् । इत्थं च परमाणुनीलादौ न नीलत्वादिग्रहः परमाणौ चक्षुःसंयोगस्य महत्वावच्छिन्नत्वाभावात् । एवं वाय्वादौ न सत्तादिचाक्षुषं तत्र चक्षुःसंयोगस्य रूपावच्छिन्नत्वाभावात् । एवं यत्र घटस्य पृष्ठावच्छेदेनालोकसंयोगः चक्षुःसंयोगस्त्वग्रावच्छेदेन तत्र घटप्रत्यक्षाभावादालोकसंयोगावच्छिन्नत्वं चक्षुःसंयोगे विशेषणं देयम् । एवं द्रव्यस्पार्शनप्रत्यक्षे त्वक्संयोगः कारणम् द्रव्यसमवेतस्पार्शनप्रत्यक्षे त्वक्संयुक्तसमवायः द्रव्यसमवेतसमवेतस्पार्शनप्रत्यक्षे त्वक्संयुक्तसमवेतसमवायः। अत्रापि महत्वावच्छिन्नत्वमुद्भूतस्पर्शावच्छिन्नत्वं च पूर्ववदेव बोध्यम् । एवं गन्धप्रत्यक्षे घ्राणसंयुक्तसमवायः गन्धसमवेतस्य घ्राणजप्रत्यक्षे घ्राणसंयुक्तसमवेतसमवायः । रासनप्रत्यक्षे रसनासंयुक्तसमवायः रससमवेतरासनप्रत्यक्षे रसनासंयुक्तसमवेतसमवायः कारणम् । शब्दप्रत्यक्षे श्रोत्रावच्छिन्नसमवायः शब्दसमवेतश्रावणप्रत्यक्षे श्रोत्रावच्छिन्नसमवेतसमवायः कारणम् । अत्र सर्वं प्रत्यक्षं लौकिकं बोध्यम् । वक्ष्यमाणमलौकिकप्रत्यक्षमिन्द्रियसंयोगादिकं विनापि सम्भवति । एवमात्मप्रत्यक्षे मनःसंयोगः आत्मसमवेतमानसप्रत्यक्षे मनःसंयुक्तसमवायः आत्मसमवेतसमवेतमानसप्रत्यक्षे मनःसंयुक्तसमवेतसमवायः कारणम् । अभावप्रत्यक्षे समवायप्रत्यक्षे चेन्द्रियसम्बद्ध-

विशेषणता हेतुः । वैशेषिकमते तु समवायो न प्रत्यक्षः । अत्र यद्यपि विशेषणता नानाविधा यथा हि भूतलादौ घटाद्यभावः संयुक्तविशेषणतया गृह्यते । संख्यादौ रूपाद्यभावः संयुक्तसमवेतसमवेतविशेषणतया शब्दाभावः केवलश्रोत्रावच्छिन्नविशेषणतया कादौ खत्वाद्यभावः श्रोत्रावच्छिन्नसमवेतविशेषणतया । एवं कत्वाद्यवच्छिन्नाभावे गत्वाभावादिकं श्रोत्रावच्छिन्नविशेषणविशेषणतया घटाभावादौ पटाभावः चक्षुःसंयुक्तविशेषणविशेषणतया एवमन्यत्राप्यूहं तथापि विशेषणतात्वेन एकैव सा गण्यते अन्यथा षोढासन्निकर्ष इति प्राचां प्रवादो व्याहन्येयेति । अत्राभावप्रत्यक्षे योग्यानुपलब्धिः कारणम् तथाहि भूतलादौ घटादिज्ञाने जाते घटाभावादिकं न ज्ञायते तेनाभा-

महेतुदोष एव तत्प्रतिबन्धकः अन्यथा भ्रमोत्पत्तिकालेतदभावप्रत्यक्षोत्पत्तिरिति वाच्यं विनश्यदवस्थदोषाद्यत्र भ्रमस्तत्र भ्रमोत्पत्तिकाले प्रतिबन्धकीभूतदोषाभावस्य सत्वादभावप्रत्यक्षापत्तेः । अभावोपलम्भे तदिन्द्रियजन्यतत्सम्बन्धावच्छिन्नतदभावलौकिकप्रत्यक्षे । प्रतियोग्युपलम्भाव इति । तदिन्द्रिय-

स्यापन्नदोषाद् घटादिभ्रम तत्र भ्रमान्तरमभावप्रत्यक्षवारणाय प्रतियोगिन उपलम्भाभावस्यापि कारणत्वमावश्यकमिति समाधत्ते । विनश्यदवस्थेति । वस्तुत प्रतिबन्धकतया स्वमतेपि तस्य हेतुतासिद्धैवेत्याशङ्कनीय घटप्रकारकोपलम्भविषय. स्यादित्यापत्तेर्भूतले घटप्रकारकत्वात् यद्यत्र घट स्यादिति तु आपत्तिकारणीभूतमापादकवत्ताज्ञानप्रदर्शनपरमेव न नत्वापत्तिविषयाभिलापरूप तथाचापत्ते कारणत्वेपि तस्या. घटप्रकारकत्वेन स्वमते प्रतियोग्यारोपस्याकारणत्वाप्रसक्ते नाहशापत्तियोग्यतैवाप-

वोपलम्भे प्रतियोग्युपलम्भाभावः कारणम् तत्र योग्यताप्यपेक्षिता सा च प्रतियोगिसत्वप्रसञ्जनप्रसञ्जितप्रतियोगिकत्वरूपा तदर्थश्च प्रतियोगिनो घटादेः सत्वप्रसक्त्या प्रसञ्जित उपलम्भरूपः प्रतियोगी यस्य सोऽभावप्रत्यक्षे हेतुः तथा हि यत्रालोकसंयोगादिकं वर्त्तते तत्र यद्यत्र घटः

जन्यानाहार्यतत्संसर्गकतत्प्रकारकोपलम्भाभाव इत्यर्थः । इन्द्रियान्तरजन्ये आनुमानिके च तदुपलम्भे सत्यपि तदभावप्रत्यक्षात्तदिन्द्रियजन्येति । अभावप्रत्यक्षहेतुप्रतियोग्यारोपसत्वेप्यभावप्रत्यक्षादनाहार्येति । तत्र प्रतियोग्युपलम्भाते । अपेक्षितेति । तेन न जलपरमाण्वादौ पृथिवीत्वाभावादेः प्रत्यक्षमिति भावः । मणिकृन्मतानुसारेण योग्यतां निर्वक्ति । सा चेति । प्रसञ्जिनः आपादितः स उपलम्भाभावः अभावप्रत्यक्षे हेतुरिति । अत्र तद-

क्षिता नत्वापत्तिरपीत्यग्रे वक्ष्यमाणत्वाच्चेति मन्तव्यम् । अनाहार्येनीति । एवमेकसंसर्गेण प्रतियोगिप्रकारकज्ञानसत्वेप्यन्यससर्गेणाभावप्रत्यक्षोत्पत्त्या उभयत्र ससर्गनिवेश इत्यपि बोध्यम् । ननु मूले अभावप्रत्यक्षजनकप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नतत्सबधावच्छिन्न प्रकारतानिरूपिततदधिकरणनिष्ठविशेष्यताशाल्युपलम्भाभावे योग्यतानिवेशिना तत्प्रयोजन नु नोक्तमतस्तत्प्रयोजन प्रदर्शयन्तद्वैयर्थ्यशङ्कामपाकरोति तेनेत्यादि। तथा च तदनिवेशे जलपरमाणुविशेष्यकसमवायावच्छिन्नपृथिवीत्वत्वावच्छिन्नप्रकारकोपलम्भाभावरूपकारणबलात्तत्र पृथिवीत्वाभावप्रत्यक्षापत्तिरिति भाव । मणिकृन्मतेति । अनेन च योग्यप्रतियोगिप्रकारकयोग्याधिकरणविशेष्यकोपलम्भप्रतियोगिकत्वरूपयोग्यतानिर्वचनमपि सम्भवतीति सूचित एवमपि स्तम्भादिविशेष्यकपिशाचोपलम्भस्य जलपरमाण्वादौ पृथिवीत्वोपलम्भस्य च योग्यताप्रकारकत्वयोग्यविशेष्यकत्वविरहेणैव पिशाचाभावस्य जलपरमाण्वादौ पृथिवीत्वाभावस्य च अप्रत्यक्षत्वोपपादनसम्भवादिति भाव । मूले प्रतियोगिसत्वेति । प्रतियोगिसत्वस्य प्रत्यक्षविषयाभावप्रतियोगिसत्वस्य प्रसञ्जनेन आहार्यारोपेणेत्यर्थ । आसत्तावापाद्यव्याप्यापादकवत्ताज्ञानस्य हेतुतया निर्घटदेशादौ प्रतियोगिसत्वज्ञानस्याहार्यत्वाच्चेति

धिकरणविषयकाभावप्रत्यक्षे तदधिकरणकतदापादककापत्तियोग्यतदुपलम्भस्य विषयतासम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकोऽभावो हेतुरित्यर्थः। उपलम्भे तदधिकरणकतदापादककापत्तियोग्यत्वं च तत्प्रतियोगिसत्वनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वम् अत्र तदापादककापत्तिर्यत्र नोत्पन्ना तत्र तदभावप्रत्यक्षानुपपत्तिरिति योग्यत्वनिवेशः। नच प्रतियोगिसत्वस्योपलम्भव्याप्यत्वं न निर्विशेषितस्य उपलम्भकसामग्र्यन्तरविरहे प्रतियोगिसत्वेप्युपलम्भाभावात् किं तु महत्त्वोद्भूतरूपाद्यवच्छिन्नस्यैव। एवं च महत्त्वादिविशिष्टपृथिवी-

---

भाव। प्रसञ्जित इत्यस्यार्थमाह। आपादित इति। ननु जलादिविशेष्यकप्रतियोगिसत्वप्रसञ्जनप्रसञ्जितोपलम्भस्य विशेष्यतासम्बन्धेन अभावस्य जलपरमाण्वादौ सत्वेन तत्र पृथिवीत्वस्याभावप्रत्यक्षापत्ति। न च घटाभावे सन्निकर्षाभावादेव नेयमापत्तिरिति वाच्यम्। अधिकरणान्तर्भावेन घटाभावे सन्निकर्षस्यापि सत्वात्। न च समवाय एव कार्यतावच्छेदकसम्बन्धो वाच्य आत्मनि च तादृशोपलम्भस्य सत्वादेवाभावविरहान्न तत्र समवायेन भूतलविशेष्यकघटाभावाप्रत्यक्षापत्तिरिति वाच्यम्। तथासति तदधिकरणकतदापादकापत्तियोग्यत्वस्य तदधिकरणावृत्तिधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिसत्वनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वस्यैव वक्ष्यमाणतया भूतलातिरिक्तविशेष्यघटप्रकारकोपलम्भदशायामपि भूतलविशेष्यकघटाभावप्रत्यक्षानुपपत्ति तादृशोपलम्भाभावस्यात्मन्यभावादतो निष्कृष्टकार्यकारण भावदर्शनेति। अत्रेति। तदधिकरणविषयकाभावप्रत्यक्षइति। तदधिकरणनिष्ठलौकिकविषयतासम्बन्धेन तदभावप्रकारकप्रत्यक्ष प्रीतित्यर्थ तदुपलम्भस्य यदभावप्रत्यक्ष जननीय तत्प्रकारकोपलम्भस्य। तत्प्रतियोगिसत्वेति। यत्प्रतियोगिकाभावप्रत्यक्ष जननीय तत्प्रतियोगिमत्वेत्यर्थ। ननु मूले आपादितइत्युक्तौ आपदनमेवापेक्षितमिति लभ्यते तत्कथ योग्यता विवक्षितेत्यत आह। तत्रेति। भूतलादौ चक्षु सयोगान्तरमापादन विनापि घटो नास्तीतिप्रतीतेरनुभवसिद्धतया योग्यतानिवेश इति भाव। ननु घटादिमत्वेपि चक्षु सयोगाद्यभावे घटोपलम्भानुदयान्न केवलप्रतियोगित्वस्य व्यापकता उपलम्भ इति क्वाप्यभावप्रत्यक्षं न स्यात् यदि च प्रतियोगिमत्वातिरिक्तप्रतियोग्युपलम्भकारणकूटविशिष्टप्रतियोगिसत्वव्यापकताविवक्षितेत्युच्यते तदा परमाणौ पृथिवीत्वाभावप्रत्यक्षवारणमशक्यमेवेत्याशङ्कते नचेति। वाच्यमिति परेणान्वय। सामग्र्यन्तरेति। तादृशसामग्रीघटकप्रतियोगिसत्वातिरिक्तकारणेत्यर्थ। यथाश्रुते यत्किञ्चित्सामग्रीसत्वे तदन्तरविरहेपि प्रतियो-

त्वस्योपलम्भव्याप्यत्वाज्जलपरमाणौ पृथिवीत्वाभावप्रत्यक्षापत्तिरिति वाच्यं तदधिकरणावृत्तिधर्मानवच्छिन्नत्वस्य योग्यताघटकीभूतव्याप्त्यंशे निवेशात् महत्त्वस्य जलपरमाणववृत्तित्वेन तादृशव्याप्तौ तादृशधर्मानवच्छिन्नत्वाभावात् न च गन्धवदणुभिन्नत्वविशिष्टस्यापि पृथिवीत्वस्य तदुपलम्भव्याप्यत्वाद् गन्धवदणुभिन्नत्वस्य जलपरमाणुवृत्तित्वाच्च तद्दोषतादवस्थ्यमिति वाच्यं योग्यताघटकव्याप्तौ प्रतियोगिग्राहकातिरिक्तधर्मानवच्छिन्नत्वस्यापि निवेशाद् गन्धवदणुभिन्नत्वादेश्च प्रतियोगिग्राहकातिरि-

---

ग्युपलम्भादसङ्गत्यापत्ते महत्वोद्भूतरूपेत्युलक्षण प्रतियोगिसत्वातिरिक्तप्रतियोग्युपलम्भकारणकूटावच्छिन्नस्यैव प्रतियोगिसत्वस्योलम्भव्याप्यत्वात् । नचैवं तथाविधनानाचक्षु सयोगव्यक्तीना त्वक्सयोगव्यक्तीना च एकत्रासम्भवेन तादृशप्रतियोगिसत्व न कुत्रापीति वाच्य यत्किंचिदनुभवनिष्ठकार्यतानिरूपितकारणतावच्छेदका यावन्त प्रतियोगिसत्वातिरिक्ततत्तदवच्छिन्नकूटविशिष्टप्रतियोगिसत्वव्यापकताया विवक्षणीयत्वात् । तदधिकरणेति । यदधिकरणविशेष्यकाभावप्रत्यक्ष तदधिकरणेत्यर्थ । तथा चैतल्लाभायैव पूर्व तदधिकरणकतदापादककेत्यत्र तदधिकरणेत्युक्तमिति भाव । तादृशधर्मानवच्छिन्नत्वाभावादिति । परमाणववृत्तिधर्मावच्छिन्नत्वाभावाभावादित्यर्थ । तथा च तदधिकरणपदेन जलपरमाणूपादाने प्रतियोगिसत्वनिष्ठपरमाणववृत्तिधर्माननवच्छिन्नव्याप्तिनिरूपकोपलम्भाप्रसिद्ध्या तदभावरूपकारणविरहादेव न परमाणौ पृथिवीत्वाभावप्रत्यक्षमिति भाव । ननु महत्वस्थाने गन्धवदणुभिन्नत्वं निवेश्य तद्विशिष्टत्वे सति इन्द्रियसयोगादिविशिष्टपृथिवीत्वसत्वस्य पृथिवीत्वोपलम्भव्याप्यतया तस्य च जलपरमाणुवृत्तितया जलपरमाणौ पृथिवीत्वाभावप्रत्यक्षापत्तिरित्याशङ्कते । नचेति । प्रतियोगिग्राहकेति । प्रतियोगिप्रत्यक्षजनकेत्यर्थ । गन्धवदणुभिन्नत्व तु न प्रत्यक्षजनक तथासति जलपरमाणौ जलत्वादिप्रत्यक्षापत्तिरिति भाव । विरहप्रयोजकेति । यद्यपि कारणभावस्यैव कार्यविरहप्रयोजकतयोक्तविशेष्यतायामकारणस्य महत्वस्याप्यभावो नोक्तविशेष्यताविरहे प्रयोजक सम्भवति तथापि लौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्ष प्रति महत्वस्य कारणतया लौकिकविषयतयाप्रत्यक्षाभावस्य लौकिकविषयत्वाभावसमनियततया तदभिन्नत्वेन लौकिकविषयत्वाभावे प्रयोजकता महत्वाभावे अक्षतैव व्यापकाभावे प्रयोजकत्वस्य च व्याप्याभावप्रयोजकतानियमेन निरुक्तविशेष्यताविरहप्रयोजकत्व महत्वाभावस्याक्षतमेव लौकिकविशेष्यत्वाभावप्रयोजकेत्युक्ता-

क्त्वेन तादृशधर्मावच्छिन्नत्वस्योक्तव्याप्ताववभावात् न च प्रतियोगिग्राहकत्वं प्रतियोगिग्रहजनकत्वं तच्च गन्धवदणुभिन्नत्वपृथिवीत्वोभयसमूहालम्बनात्मकलौकिकप्रत्यक्षे विषयविधया हेतुत्वात् गन्धवदणुभिन्नस्याप्यक्षतमिति वाच्यं प्रतियोगिप्रकारतानिरूपितलौकिकविशेष्यताविरहप्रयोजकीभूताभावप्रतियोगित्वस्यैव प्रतियोगिग्राहकपदार्थत्वात्। अथैवं पिशाचत्वप्रकारतानिरूपितलौकिकविशेष्यत्वाप्रसिद्ध्या तद्घटितनिरुक्तयोग्यानुप-

---

वपि महत्वाभावस्य संग्रहेऽपि इन्द्रियसंयोगादीनां अभावासग्रहात्प्रतियोगिप्रकारतानिरूपितत्वस्य विशेष्यताविशेषणत्वेनोपादान यद्यप्येवमप्यालोकसयोगासग्रहो दुर्वार एव अन्धकारे स्पार्शनोत्पत्त्या पृथिवीत्वप्रकारतानिरूपितलौकिकविशेष्यतासामान्याभावे आलोकेसयोगाभावस्य प्रयोजकत्मात् विशेष्यताया चाक्षुषनिरूपितत्वमादाय तत्सग्रहे च त्वक्सयोगसग्रहस्तथापि चाक्षुषनिरूपितताद्दशविशेष्यत्वाभावस्यादर्शननिरूपितताद्दशविशेष्यत्वाभावन्यतरप्रयोजकाभावप्रतियोगित्वेन सर्वेषामेव सग्रह सम्भवतीति विभावनीयम्। प्रतियोगिनिष्ठइति। तदधिकरणनिष्ठलौकिकविशेष्यतानिरूपिताभावनिष्ठप्रकारतानिरूपिनप्रतियोगित्वसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारतासम्बन्धेन योग्याभावप्रत्यक्ष इति शेष। व्याप्तिनिरूपकत्वमिति। ननु स्तम्भवृत्तित्व नोपलम्भव्याप्य पिशाचे स्तम्भवृत्तित्वसत्वेपि तत्प्रकारकोपलम्भस्य विषयतया पिशाचे विरहादित्यत आह। जातित्वादिविशिष्टस्येति। आदिना इन्द्रियसयुक्तसमवायादिपरिग्रह तथा च पिशाचे जातित्वविरहान्न व्याप्तिभङ्ग इति भाव। अथैव वन्हौ पिशाचत्वाभावोप्येताद्दशयोग्यानुपलम्भेनैव गृह्यतइत्यायात तच्च न सम्भवति वन्हिवृत्तित्वविशिष्टतृणादिजन्यतावच्छेदकजातीनामप्रत्यक्षतया जातित्वादिविशिष्टवन्हिवृत्तित्वस्योपलभाव्याप्यत्वात्। न च जातित्वादिशब्देन योग्यतापि ग्राह्या चेत्तर्था च तृणादिजन्यतावच्छेदकजातीनामयोग्यतया न व्याप्तिभग इति वाच्य तथासति पिशाचत्वस्याप्ययोग्यतया तस्य स्तभवृत्तित्वेपि तत्वेनोपलभासम्भवेन पिशाचत्वाभावप्रत्यक्षस्यैव असभवादिति चेन्न। प्रत्यक्षप्रतिबन्धकाभावविशिष्टत्वेन जातित्वस्य विशेषणीयत्वात् ताद्दशजातीनां च तादात्म्येन प्रत्यक्षप्रतिबन्धकत्वात् न तासु व्याप्तिभग पिशाचत्व तु न प्रत्यक्षप्रतिबन्धक अयोग्यवृत्तित्वेनैव तस्य योग्यतया तत्प्रत्यक्षापादनासम्भवात् तत्प्रतिबन्धकताकल्पने बीजाभावात्। न पिशाचादाविति। यद्यपि पिशाचे स्तभत्वाभावप्रत्यक्षापत्तिर्नोक्तयोग्यानुपलभेन सम्भव-

स्यात्तर्हि उपलभ्येतेत्यापादयितुं शक्यते तत्र घटाभावादेः प्रत्यक्षं भवति अन्धकारे तु नापादयितुं शक्यते तेन पटाभावादेरन्धकारे न चाक्षुषप्रत्यक्षं स्पार्शनप्रत्यक्षं तु भवत्येव आलोकसंयोगं विना स्पार्शनप्रत्यक्षस्यापादयितुं शक्यत्वात् । गुरुत्वादिकं यदयोग्यं तदभावस्तु न योग्यः तत्र गुरुत्वादिप्रत्यक्षस्यापादयितुमशक्यत्वात् वायावुद्भूतरूपाभावः पाषाणे सौरभाभावः गुडे तिक्ताभावः वह्नावनुष्णत्वाभावः श्रोत्रे शब्दाभावः आत्मनि सुखाद्यभावः एवमादयस्तत्त-

---

लम्भविरहात्तदभावप्रत्यक्षं न स्यादिति चेन्न नहि वयं सर्वत्राभावप्रत्यक्षे निरुक्तयोग्यानुपलम्भस्य हेतुत्वं ब्रूमः किं तु योग्यस्याभावप्रत्यक्षे अयोग्यपिशाचत्वाद्यभावप्रत्यक्षे तु तदधिकरणीयत्वप्रसञ्जनप्रसञ्जितप्रतियोगिकस्तदधिकरणीयत्वोपलम्भस्य विषयतासम्बन्धावच्छिन्नाभाव एव प्रतियोगिनिष्ठो हेतुः अत्राप्यापादनस्य सर्वत्रासम्भवेन तदधिकरणीयत्वप्रसञ्जनप्रसञ्जितत्वं तदधिकरणीयत्वनिष्ठव्याप्तिनिरूपितत्वं जातित्वादिविशिष्टस्य स्तम्भवृत्तित्वस्योपलम्भव्याप्यत्वात् स्तम्भे पिशाचत्वाभावप्रत्य-

---

ति अयोग्यप्रतियोगिकाभावप्रत्यक्ष एव तस्य कारणतया पूर्वमुक्तत्वादेतत्कथनमफल तथापि स्तभत्वस्योपलक्षणतया मनस्त्वाभावप्रत्यक्षापत्तिनिरासपरत्वान्न वैयर्थ्यमिति ध्येयम् । ननु योग्यवृत्तिजातिरेव यथायोग्यत्व तथा योग्यजात्यन्यतरप्रतियोगिकाभावस्यैव योग्यत्वमित्युक्त्यैव पिशाचाद्यभावप्रत्यक्षवारणं सम्भवति अन्धकारे घटाद्यभावस्य जलपरमाणौ पृथिवीत्वाभावस्य च प्रत्यक्षवारणाय महत्वोद्भूतरूपावच्छिन्नालोकसयोगावच्छिन्नेन्द्रियसयुक्तविशेषणताया एवाभावग्राहकत्वमास्थीयता किमुक्तगुरुतरयोग्यानुपलब्धिद्वयस्य कारणतयेत्याशकानिरासायाह। एवमिति। तथा चोक्तरीत्या स्तभे पिशाचभेदप्रत्यक्षोपपादनस्यासभवादेव गुरुभूतायायोग्यानुपलब्धे कारणतागीकृतेति भाव ।शक्यत्वादितीति। ननु यद्यधकारेपि घटादे स्पार्शनोपलभापादनसम्भवेन

क्षम् जातित्वादिविशिष्टस्य पिशाचवृत्तित्वस्योपलम्भाव्याप्यत्वान्न पिशाचे स्तम्भत्वाभावप्रत्यक्षम् । एवं तादात्म्येन स्तम्भवृत्तित्वपिशाचवृत्तित्वयोरुपलम्भव्याप्यत्वाभ्यां स्तम्भपिशाचयोः पिशाचभेदस्तम्भभेदयोः प्रत्यक्षत्वाप्रत्यक्षत्वे अप्युपपादनीये इति । न चाक्षुषप्रत्यक्षमिति । अनुपलम्भे विद्यमानेपि निरुक्तयोग्यताविशिष्टस्य तस्य तत्राभावादिति भावः । आपादयितुं शक्यत्वादिति । तथा च समानेन्द्रियजन्योपलम्भव्याप्यत्वस्य योग्यताघटकत्वान्न तत्र चाक्षुषमिति भावः । ननु जातित्वादिविशिष्टस्य तेजोवृत्तित्वस्योपलम्भव्याप्यत्वात् तेजसि गुरुत्वाभावप्रत्यक्षापत्तिः एवं स्तम्भे पिशाचत्वाभावस्यापि प्रत्यक्षापत्तिरत आह । गुरुत्वादिकमिति । आदिपदेन पिशाचादिपरिग्रहः । अयोग्यस्य पिशाचत्वादिजातेर-

घटाद्यभावस्य स्पार्शनं जायते तदा चाक्षुषमपि स्यात् अन्धकारे घटसत्वे स्पार्शनोत्पत्या प्रतियोगिसत्वातिरिक्तप्रतियोगिप्रकारतानिरूपितचाक्षुषनिरूपितलौकिकविशेष्यत्वाभावप्रयोजकाभावप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नकूटतथाविधस्पार्शनानिरूपितलौकिकविशेष्यत्वाभावप्रयोजकाभावप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नकूटैएतदन्यतरविशिष्टप्रतियोगिसत्वनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वस्य यत्किंचिदिन्द्रियजन्यघटोपलंभे सत्वेन प्रतियोग्युपलभाभावे योग्यतासत्वात् । यदि च प्रतियोग्युपलभे प्रमेयत्वादिना व्याप्तिनिरूपकता सर्वत्रैव सम्भवतीति किंचिदिन्द्रियजन्यप्रतियोग्युपलभाभावे योग्यतासत्वात् यदि च प्रतियोग्युपलभे प्रमेयत्वादिना व्याप्तिनिरूपकत्वावच्छिन्नैव व्याप्तिनिरूपकता योग्यता लक्षणे निवेशनीया तथा चान्धकारे घटाभावचाक्षुषवारणाय प्रतियोग्युपलभा यद्यदिन्द्रियजन्या प्रसिद्धा प्रत्येक तत्तदिन्द्रियजन्यप्रतियोग्युपलभत्वावच्छिन्नाव्याप्तिनिरूपकता विवक्षणीयेति विभाव्यते तथा घटाभावस्य स्पार्शनमपि न स्यादित्याशंका भाववर्णनेन निराकरोति । तथाचेति । समानेति । तथा च तदभावचाक्षुषाद्यवच्छिंन्नं प्रति तत्प्रतियोगिचाक्षुषाद्यभावत्वेन विशिष्यैव हेतुता योग्यताघटकव्याप्तिनिरूपकतापि प्रतियोगिचाक्षुषाद्यवच्छिन्नैव निवेश्या एव च व्याप्तावपि चाक्षुषाद्युपलभकारणकूटविशिष्टप्रतियोगिसत्वनिष्ठत्वमेव निवेशनीयमिति न पूर्वोक्तान्यतरघटनापीति लाघवमिति भाव । नचैवमिन्द्रियांतरजन्योपलभसत्वेपीन्द्रियांतरेणाभावप्रत्यक्षापत्तिरिति वाच्यम् । इष्टत्वात् लौकिकसन्निकर्षजन्यबुद्धौ समानेन्द्रियजन्यविरोधिनिश्चयस्यैव प्रतिबन्धत्वादिति भाव. ।। पिशाचादीत्यादिना परमाण्वा-

तद्वृत्तीनां समवेत-
समवायेन तु ग्रहः ।
विशेषणतया तद्व-
दभावानां ग्रहो भवेत् ॥ ६१ ॥
यदि स्यादुपलभ्येते-
त्येवं यत्र प्रसज्यते ।
प्रत्यक्षं समवायस्य
विशेषणतया भवेत् ॥ ६२ ॥

भावस्य प्रत्यक्षत्वाद् गुरुत्वादिकमित्युक्तम् । न योग्यः न प्रत्यक्षविषयः । अशक्यत्वादिति । निरुक्तयोग्यताघटकव्याप्तौ प्रतियोग्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नत्वस्य निवेशात् प्रकृते च जातित्वविशिष्टतेजोवृत्तित्वस्योपलम्भव्याप्यत्वेपि जातित्वस्य गुरुत्वावृत्तित्वेन तादृशव्याप्यत्वे प्रतियोग्यवृत्तिधर्मानव-

---

द्यतीन्द्रियसंग्रह'। नन्वेवं गुरुत्वादिकमिति व्यर्थं तदयोग्य तदभावश्च न योग्य इत्यस्यैव वक्तुमुचितत्वादित्यत आह । अयोग्यस्येत्यादि । तथा च गुरुत्वादिकमिति पद तादात्म्येन प्रत्यक्षप्रतिबन्धकजातिभिन्नसामान्याभावपरमेव तेन वान्हिनिष्ठवैजात्याभावस्य स्तभादौ न प्रत्यक्षापत्तिरिति भावः । ननु न योग्य इत्यस्य गुरुत्वादिकमतो योग्य तद्वद्गुरुत्वाद्यभावोपीत्यर्थकत्वे आपादयितुमशक्यत्वादित्यतहेतोर्मूलोक्तस्यासगति' गुरुत्वादिवत्तस्याप्यप्रत्यक्षत्वादित्यस्यैव वक्तुमुचितत्वादतस्तस्य न प्रत्यक्ष इत्यर्थकतामाह । नप्रत्यक्षेति । ऐन्द्रियकेति । इन्द्रियग्राह्यं यद् घटादि तभावप्रत्यक्षेपीत्यर्थः । परमाण्वादाविति । परमाणौ महत्वसत्वे तद्वृत्तित्वेन परमाणूप-

दिन्द्रियैर्गृह्यन्ते तत्तत्प्रत्यक्षस्यापादयितुं शक्यत्वात् संसर्गाभावप्रत्यक्षे प्रतियोगिनो योग्यता अन्योन्याभावप्रत्यक्षे ऽधिकरणयोग्यतापेक्षिता अतस्तम्भादौ पिशाचादिभेदोपि चक्षुषा गृह्यते । एवं प्रत्यक्षं लौकिकालौकिकभेदेन द्वि-

---

च्छिन्नत्वाभावादिति भावः । न च तदधिकरणीयत्वप्रसञ्जनप्रसञ्जितप्रतियोगिकस्तदधिकरणीयत्वोपलम्भस्याभाव ऐन्द्रियकघटाभावादिप्रत्यक्षे हेतुरास्ताम् किं पूर्वोक्तयोग्यानुपलम्भहेतुतयेति वाच्यं तथा सति परमाण्वादौ महत्वाभावप्रत्यक्षानुपपत्तेरिति । वायावुद्भूतरूपाभाव इति । रूपत्वावच्छिन्नाभावस्यातीन्द्रियानुद्भूतरूपप्रतियोगिकत्वेन प्रत्यक्षासम्भवादुद्भूतेति । एवमादय इत्यादिना प्रभाया उद्भूतस्पर्शाभावपरिग्रहः प्रत्यक्षे विषयत्वेन कारणत्वस्य क्लृप्तत्वात्तेनैव गुरुत्वाद्यतीन्द्रियाभावप्रत्यक्षवारणे तदनुरोधेन तदधिकरणीयत्वेत्यादिद्वितीययोग्यानुपलम्भस्य हेतुता न स्वी-

---

लभापादनस्य कर्तुं शक्यतया परमाणावपि महत्वाभावस्य प्रत्यक्षत्वोपगमादिति भाव. । प्रत्यक्षानुपपत्तेरिति । परमाणोरयोग्यतया तद्वृत्तित्वस्योपलभाव्याप्यत्वादिति भाव । प्रत्यक्षइति । विषयतया लौकिकप्रत्यक्ष प्रतीत्यर्थ । विषयत्वेनेति । लौकिकप्रत्यक्षविषयतोपलक्षितत्वेनेत्यर्थ । क्लृप्तत्वादिति । विषयसत्वदशाया तद्विषयकलौकिकप्रत्यक्षवारणाय तत्तल्लौकिकप्रत्यक्षे तत्तद्व्यक्तित्वेन तादात्म्येन कारणताया आवश्यकतया यद्विशेषयोरिति न्यायेन सामान्यत' कार्यकारणभावस्यावश्यकत्वादिति भाव । गुरुत्वाद्यभाववारणेति । तेषु प्रत्यक्षवारणसम्भवइत्यर्थ । तेषा लौकिकप्रत्यक्षविषयत्वोपलक्षितत्वाभावेनैव तेषु लौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्षापत्तेरयोगादिति भावः । तदनुरोधेन तेषा प्रत्यक्षापत्तिवारणानुरोधेन । न च पिशाचत्वाभावप्रत्यक्षार्थमेव द्वितीययोग्यानुपलब्धिस्वीकार इति पूर्वमुक्ततया तदभावे प्रथमयोग्यानुपलब्धेस्तत्रासम्भवात्पिशाचत्वाभावप्रत्यक्ष न स्यादिति वाच्यम् । योग्य प्रतियोगिकाभावप्रत्यक्षएव प्रथमयोग्यानुपलब्धिकारणतया पूर्वमुक्तत्वेन तदभावेपि पिशाचत्वाभावप्रत्यक्षे बाधकाभावात् । न चैवमयोग्यप्रतियोगिकाभावप्रत्यक्षे योग्यानुपलब्धेरकारणत्वापत्तिरिति वाच्यम् । इष्टत्वात्पूर्वमयोग्यस्याभावप्रत्यक्षे योग्यानु-

पलब्धे कारणत्वाभावे गुरुत्वाद्यभावस्यापि प्रत्यक्ष स्यादित्यापत्तिवारणार्थमेव अ-
योग्याभावप्रत्यक्षे तद्धेतुतास्वीकारादिति भाव । ससर्गाभावइत्यादि । यद्यप्येताद्द-
शाभिप्राये ससर्गाभावे योग्यताप्रदर्शनमफलमेव तादृशयोग्यत्वाकल्पनेपि गुरुत्वाभा-
वादौ विषयत्वाभावेन अप्रत्यक्षत्वस्य पिशाचत्वाभावादौ विषयत्वाभावेन अप्रत्यक्षत्व-
स्य चोपपत्ते । न च गुरुत्वाभावादे प्रत्यक्षाविषयत्वोपलक्षित्वाभावे किं प्रयोजकमि-
त्याकाक्षानिरासायैव ससर्गाभावे योग्यता प्रदर्शितेति वाच्य, गुरुत्वादौ विषयत्वाभा-
वो यथा तादात्म्येन गुरुत्वत्वादिना प्रत्यक्षप्रतिबन्धकताप्रयुक्तस्तथा प्रत्यक्षे सामा-
न्यत ससर्गाभावत्वेन प्रतिबन्धकत्वासम्भवेपि गुरुत्वाभावादीना तत्तद्व्यक्तित्वेन प्र-
त्यक्षप्रतिबन्धकत्वकल्पनयैव तेषा विषयत्वाभावोपपादनसम्भवात्तथापि तत्तदभावाना
तत्तद्व्यक्तित्वेन अनतप्रतिबन्धकताकल्पने गौरवमित्यभिप्रायेणैव योग्यताप्रदर्शनमि-
ति बोध्यम् । ननु केय योग्यता नाम न तावज्जातिरूपेति शक्यते वक्तु अभावावृ-
त्तित्वप्रसगात् नापि प्रत्यक्षप्रयोजकोपाधिरूपा सप्तातिरिक्तपदार्थस्य सिद्धाते अभा-
वात् । न चाभावरूपैव नेति वाच्य, कस्याभावरूपासेत्याक्षेपस्य तथाप्यनुद्धारादिति
मैव, प्रतिबन्धकाभावत्वस्यैव योग्यतारूपत्वोपगमाद् घटादियोग्यत्वस्य गुरुत्वाद्ययोग्य-
त्वस्य चोपपादनसम्भवात् । न चैव गुरुत्वाभावादीना गुरुत्वाप्रतियोगिकाभावत्वेनैक-
प्रतिबन्धकतासम्भवेपि परमाण्वादिनद्गतानतरूपादीना च मनस्त्वपिशाचत्वादीना
च अभावव्यक्तीना तत्तद्व्यक्तिप्रतियोगिकाभावत्वेन अनतप्रतिबन्धकताकल्पनेन गौ-
रवमपरिहार्यमेवेति वाच्यम् । योग्यमात्रप्रतियोगिकत्वे सति योग्यमात्रधर्मावच्छिन्नप्र-
तियोगिताकान्यससर्गाभावत्वेनैकप्रतिबन्धकताया प्रदर्शनायैव एतादृशयोग्यतानि-
र्वचनादिति ध्येयम् । अथैवमपि पिशाचत्वादीना ससर्गाभावप्रत्यक्षानुपपत्तिरशक्यस-
माधिरेव निरुक्तप्रतिबन्धकतावच्छेदकधर्माक्रातत्वात्तेषामभावानामिति चेन्न । अन्यो-
न्याभावाभिन्नत्वरूपमससर्गाभावत्वस्य पिशाचत्वाभावाभावेन प्रतिबन्धकतावच्छेदकाना-
क्रातत्वात् । पिशाचत्वात्यताभावस्य पिशाचभेदसमनियततया तदभिन्नत्वाद्वक्ष्यमाणा-
न्योन्याभावयोग्यतायास्तत्र सत्वाच्च न प्रत्यक्षानुपपत्ति । यदि च समनियताभावाना-
मनैक्यमते पिशाचत्वाभावप्रत्यक्षानुपपत्तिरिति विभाव्यते तदास्तु पिशाचत्व ना-
स्तीति प्रतीतावपि पिशाचभेद एव विषय मणिकारमते मूलमहीरुहो न विहगम
सयोगीति प्रतीतेर्विहगमसयोगात्यताभावविषयकत्ववत् प्रकृतग्रन्थस्य समनियता-
भावैक्यपक्षमवलब्यैव प्रवृत्तिरित्यस्यापि सुवचत्वाच्च तदनैक्यपक्षमवलब्यैव द्वितीय
योग्यानुपलब्धे पूर्वं हेतुतागीकारस्यापि सयुक्तिकत्वाच्चेति विभावनीयं सुधीभि ।

कार्येत्याभिप्रायवान् संसर्गाभावे योग्यत्वमाह। संसर्गेति। प्रतियोगिनो योग्यतेति। योग्यमात्रप्रतियोगिकत्वे सति योग्यधर्ममात्रावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमित्यर्थः। अत्र द्रव्यसामान्याभाववारणाय मात्रेति। गुरुत्ववद्घटात्यन्ताभाववारणाय विशेष्यदलम्। रूपगुरुत्वान्यतरावाच्छिन्न भाववारणाय विशेष्यदले मात्रेति। अधिकरणयोग्यतेति। योग्याधिकरणवृत्तित्वमित्यर्थ। इदं चाभावग्राहकयोग्यसन्निकर्षप्रदर्शनार्थं तेन स्तम्भइववाय्वादौ न पिशाचान्योन्याभावप्रत्यक्षमिति भावः। अन्योन्याभावे योग्यता तु जात्यवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वजात्यतिरिक्तयोग्यधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वान्यतरदेव तेन स्तम्भे पिशाचान्योभावपिशाचवदन्योन्याभावयोः प्रत्यक्षत्वाप्रत्यक्षत्वोपपत्तिरित्यन्यत्र विस्तरः। धूमत्वादिसामान्यलक्षणाया इन्द्रियजन्य-

ननु प्रतियोगिनिष्ठयोग्यताया संसर्गाभावे असत्वात्कथं तस्या संसर्गाभावयोग्यतात्वमित्यभिप्रायेणाह। योग्यमात्रेति। द्रव्यसामान्याभाववारणायेति। तत्प्रत्यक्षवारणायेत्यर्थ। एवमग्रेपि गुरुत्ववद्घटात्यताभावेत्यस्य गुरुत्वावछिन्नघटादिनिष्ठप्रतियोगिकात्यताभावोर्थस्तेन गुरुधर्मस्य प्रतियोगितानवछेदकतया गुरुत्वघटत्वोभयधर्मावछिन्नाभावस्याप्रसिद्धत्वेपि न क्षतिः अत एव नात्र मात्रपदव्यावृत्तिस्सम्भवतीति तद्व्यावृत्तिमन्यत्रैव दर्शयति। रूपेति। रूपस्य गुरुत्वस्येव सत्वादुभयावछिन्नाभावस्याप्रसिद्धा अन्यतरावछिन्नेति एतच्चापातत रूपवान्नास्तीति यत्र प्रतीति तत्रैवान्यतरवान्नास्तीति प्रतीतेर्लाघवाद्रूपमात्रस्यैव तादृशप्रतियोगितावछेदकत्वौचित्यान्मात्रपदप्रयोजन रूपावछिन्नाभावप्रत्यक्षवारणमेव उद्भूतानुद्भूतरूपयोग्यायोग्ययोर्द्वयोरेव तदभावप्रतियोगितावछेदकत्वादिति मन्तव्यम्। योग्यसन्निकर्षेति। इन्द्रियसंयुक्तयोग्यविशेषणरूपाभावग्राहकसन्निकर्षप्रदर्शनपरमेवेद नत्वन्योन्याभावयोग्यताप्रदर्शनपरमिति भाव। तेनेति। एतादृशसन्निकर्षस्यैवाभावग्राहकत्वेनेत्यर्थ। अन्योन्याभावयोग्यताया मूलेनुक्तत्वात्तामेवाह। अन्योन्येति। नन्वेतादृशयोग्यताया किमित्यन्योन्याभावप्रत्यक्षप्रयोजकताकल्पनीयेत्याशंकायामाह। तेनेति। पिशाचभेदप्रत्यक्षोपपत्तये जात्यवछिन्नप्रतियोगिताकत्वोपादानं घटवदन्योन्याभावादे प्रत्यक्षोपपत्तये जात्यतिरिक्तेत्यादि उपात्तमितिबोध्यम्। नन्विन्द्रियसन्निकृष्टयोग्यविशेषणता अभावग्राहकसन्निकर्ष इत्युक्त तत्र योग्यत्व महत्वोद्भूतरूपावछिन्नत्वमेवान्यस्य दुर्वचत्वात्तथा च परमाणौ महत्वाभावस्य वायावुद्भूतरूपाभावस्य च प्रत्यक्षं न स्यादि-

धं तत्र लौकिकप्रत्यक्षे षोढासन्निकर्षा वर्णिताः अलौकिकसंन्निकर्षस्त्विदानीमुच्यते । अलौकिकस्त्विति । व्यापारः सन्निकर्षः । सामान्यलक्षण इति । सामान्यं लक्षणं यस्येत्यर्थः । तत्र लक्षणपदेन यदि स्वरूपमुच्यते तदा सामान्यस्वरूपा प्रत्यासत्तिरित्यर्थो लभ्यते तच्चेन्द्रियसम्बद्धविशेष्यकज्ञानप्रकारीभूतं बोध्यं तथा हि यत्रेन्द्रियसंयुक्तो धूमादिस्तद्विशेष्यकं धूम इति ज्ञानं यत्र जातं तत्र ज्ञाने धूमत्वं प्रकारस्तत्र धूमत्वेन सन्निकर्षेण धूमा इत्येवं रूपं सकलधूमविषयकं ज्ञानं जायते । अत्र यदीन्द्रियसम्बद्धप्रकारी-

त्वाभावाद् व्यापारत्वकथनमसङ्गतमत आह । व्यापार सन्निकर्ष इति । यद्यपि धूमत्वादेरिन्द्रियप्रतियोगिकत्वाभावात् सन्निकर्षत्वमयुक्तम् तथापि संयोगस्येन्द्रियप्रतियोगिकत्वात् तद्घटितस्येन्द्रियसंयुक्तविशेष्यकज्ञानप्रकारीभूतधूमत्वादेः प्रत्यासत्तितानिर्वाहः । तच्च सामान्यस्वरूपं च । अत्र यदीति । इन्द्रियसम्बद्धं सामान्यं प्रत्यासत्तिरित्युच्यते तदेत्यर्थः । ननु यत्र चक्षुःसन्निकर्षेण धूम इति ज्ञानं जनितं तत्र चक्षुःसंयोगविगमेपि तादृशज्ञानमादायेन्द्रियसम्बद्धविशेष्यकज्ञानप्रकारस्य धूमत्वादेर्धूमान्तरे सत्वाद्धूमा-

त्यत आह । अन्यत्र विस्तर इति । अय भाव महत्वाभावप्रत्यक्षइन्द्रियसयुक्तो द्भूतरूप विशेषणतासन्निकर्ष उद्भूतरूपाभावप्रत्यक्षे चेन्द्रियसयुक्तमहद्विशेषणतैव सन्निकर्ष कारणमतो नानुपपत्तिरिति । सन्निकर्ष इतीति । ननु सन्निकर्षत्वमिन्द्रियसम्बन्धत्वमेव तदपि सामान्यस्येन्द्रियप्रतियोगिकत्वाभावेन दुरुपपादमेवेत्याशक्य समाधत्ते । यद्यपीति । प्रत्यासत्तितानिर्वाह इति । यद्यप्येवमपि ज्ञानलक्षणयोगजधर्मयोरिन्द्रियप्रतियोगिकत्वानुपपत्तिस्तदवस्थैव तथापि कालेन स्वाश्रयत्वविशिष्टयोस्तयो सन्निकर्षत्वाभ्युपगमादाश्रयत्वस्य सप्रतियोगिकत्वमिवेन्द्रियप्रतियोगिकस्य ज्ञानस्य विषयतया विषयवृत्तितया धर्मस्य स्वजन्यज्ञानविषयतावच्छेदकत्वोपलक्षितधर्म

अलौकिकस्तु व्यापार-
स्त्रिविधः परिकीर्त्तितः ।
सामान्यलक्षणो ज्ञान-
लक्षणो योगजस्तथा ॥ ६३ ॥
आसत्तिराश्रयाणां तु
सामान्यज्ञानमिष्यते ।
तदिन्द्रियजतद्धर्म-
बोधसामग्र्यपेक्षते ॥ ६४ ॥

भूतमित्येवोच्यते तदा धूलीपटले धूमभ्रमानन्तरं सकल-धूमविषयकं ज्ञानं न स्यात् तत्र धूमत्वेन सह इन्द्रियस-म्बन्धाभावात् । मन्मते त्विन्द्रियसम्बद्धं धूलीपटलं तद्विशे-ष्यकं धूम इति ज्ञानं तत्र प्रकारीभूतं धूमत्वं प्रत्यासत्तिः ।

सम्बन्धेन विषयवृत्तितया च तदनुयोगिकत्वस्याप्युपपत्या नानुपपत्ति ॥ नन्वेव व्या-पारविरहेणालौकिकप्रत्यक्षे इन्द्रियस्य करणत्व कथमुपपादनीयामिति चेत्, सयोगस्यैव व्यापारत्वोपगमेनेति गृहाण । कथमन्यथा स्मरणाद्यात्मकज्ञानलक्षणपूत्यासत्तेः करणी भूतेन्द्रियाजन्यत्वात्तस्याव्यापारत्वासम्भवेन इन्द्रियस्य करणत्वमिति भाव । चक्षु. सन्निकर्षेणेत्यस्य विनश्यदवस्थापन्नेत्यादिः । तेन चक्षु सयोगं विनापीत्यस्य नासग-ति । धूमांतरइति । पूत्यक्षभूतधूमाभिन्नधूम इत्यर्थ. ॥ पूत्यक्षधूमन्यक्तोर्द्वितीयक्षणे न

न्तराणां सामान्यलक्षणया ज्ञानापत्तिः न च तदा धूमोनेन्द्रियसम्बद्धः ज्ञानलक्षणात्मकसन्निकर्षस्य धूमे सत्वात् न च तत्रैकक्षणे सामान्यलक्षणाजन्यज्ञानस्वीकारे क्षतिविरह इति वाच्य तन्मूलकज्ञानधारापत्तेर्दुर्वारत्वादित्यत आह । लौकिको ग्राह्य इति । अत्र लौकिकसन्निर्षस्य विशेषणविधया घटकत्वं बोध्यम् अन्यथा तत्र धूमे पूर्वकालीनचक्षुःसंयोगमादाय तद्दोषतादवस्थ्यमिति ध्येयम् । इदमुपलक्षणं यत्र चक्षुःसंयोगे विद्यमानेपि दोषवशान्न धूमचाक्षुषं किन्तु धूमत्वप्रकारकं स्मरणं तत्र धूमत्वसामान्यलक्षणाजन्यज्ञानापत्तिवारणाय सामान्यलक्षणाघटकज्ञाने तदिन्द्रियजन्यत्वस्य वाच्यत्वात् । नन्विन्द्रियसम्बद्धेत्यत्र लौकिकसम्बन्धः ज्ञानप्रकारेत्यत्र ज्ञानस्य तदिन्द्रियजन्यत्वं चेद्विवक्षितं तदाणुत्वेन यत्किञ्चिदणूपस्थितावणुत्व-

---

ज्ज्ञानरूपज्ञानलक्षणप्रत्यासत्या अलौकिकप्रत्यक्ष इष्टमेवेत्यत आंतरपदम् । ज्ञानापत्तिरिति । पूर्वं धूमान्तरएव सन्निकर्षस्योपपादितया तस्यैव ज्ञानापादनम् । लभ्यतइति नेष्टापत्तिसम्भव । सम्बद्धइति । इन्द्रियसम्बन्धस्य विशेषणतया सन्निकर्षघटकत्वोपगमान्नोक्तापत्तिरिति भावः । एकक्षणइति । एतत्पूर्वं चक्षु सयोगसत्वेन सामान्यलक्षणया ज्ञानोत्पत्ताविष्टापत्ते ज्ञाननाशानन्तर च ज्ञानप्रकारत्वविरहादेव आपत्त्यसम्भवादिति भाव । न चैवमपि ज्ञानाद्वितीयतृतीयक्षणयोरापत्तिसम्भवादेकक्षणइत्यसङ्गतमिति वाच्यम् । यत्र तत्पूर्वक्षणेपि घटत्वप्रकारकज्ञानमासीतत्र जायमानस्यैव सामान्यलक्षणया सकलधूमविषयकतया क्षणद्वयेपि तादृशज्ञानस्य सर्ववादिसिद्धितया तृतीयक्षणएव तदापत्ति कर्त्तव्येत्यभिप्रायेण एकक्षणाभिधानात् । क्षतिविरह इति । क्षणस्यातिसूक्ष्मत्वेन तत्क्षणे तादृशज्ञानानुत्पादस्य प्रमाणेन निश्चेतुमशक्यत्वादिति भाव । तन्मूलकेति । आपाद्यमानज्ञानव्यक्तिमूलकेत्यर्थ । ज्ञानाधारेति । सामान्यलक्षणया प्रत्यक्षेत्यर्थ । लौकिकसन्निकर्षस्य अहेतुत्वेन पूर्वपूर्वज्ञानव्यक्तेरेव सन्निकर्षसम्पादकत्वादिति भावः। यद्यपि सिद्धातेविद्म इति ज्ञानानतर मनसा सामान्यप्रत्यासत्तिजन्यज्ञानधारा इष्टैव तथाप्यत्र चाक्षुषसामान्यप्रत्यासत्तिजन्यज्ञानस्य यत्किंचित्सामान्याश्रयादेलौंकिकत्वनियमेन चाक्षुषतादृशज्ञानधाराया एवापादनान्नानुपपत्तिरित्यवधेयम् । विशेषणविधयेति । विशेषणत्वेनेत्यर्थः । विशेषणत्व च स्वविशेष्यान्वायित्वसन्निकर्षविशेष्यभूतसन्निकर्षवताविशेष्यतासम्बन्धेन अन्वायिनि ज्ञाने समानकालीनत्वसम्बन्धेन सन्निकर्षस्य विवक्षणाद्विशेषणत्वमिति भाव. । वाच्यत्वादित्यस्य विशेषणतये-

सामान्यलक्षणया सकलाणुगोचरो मानसो बोधो न स्यात् तदाणौ मनसो लौकिकसम्बन्धस्य ज्ञाने मनोजन्यत्वस्य चाभावादत आह । इदं चेति । तथा च बहिरिन्द्रियेण सामान्यलक्षणया ज्ञाने जननीये तद्विवक्षितं न तु मानससामान्यलक्षणाजन्यज्ञाने इति नोक्तदोष इति भावः । आसत्तिराश्रयाणां त्वित्यादिमूलमवतारयितुं भूमिकां रचयति । परन्त्वित्यादिना । भूतले इत्यस्य ज्ञात इत्यनेनान्वयः । भूतलादीनामित्यादिना संयोगेन तद्घटाधिकरणद्रव्यान्तरपरिग्रहः । तत्रेदं बोध्यमिति । ज्ञायमानमनित्यं सामान्यं तत्र प्रत्यासत्तिरिति बोध्यमित्यर्थः । परम्परया प्रत्यासन्नस्य घटत्वादेरेव प्रत्यासत्तित्वसम्भवात् किं त्वित्यादिना वक्ष्यमाणदोषासङ्गतिरत आह । परन्त्विति । तथा च घटत्वस्य परम्परया कपालादावज्ञानाद्वक्ष्यमाणदोषासङ्गतिः । तेन सम्बन्धेनेति । अन्यथा समवायेन ज्ञानप्रकारीभूतघटत्वादिसामान्यप्रत्यासत्त्या कालादिज्ञानापत्तेरिति भावः । किन्त्विति । एव

त्यादि । तथा च तदिद्रियेण सामान्यलणया ज्ञाने जननीये तदिंद्रियजन्यतादिंद्रियलौकिकसन्निकर्षवद्विशेष्यकज्ञावप्रकारीभूत सामान्य सन्निकर्ष इति भाव । मनोजन्यत्वस्य चेति । यद्यपि ज्ञानसामान्यस्यैव मनोजन्यतया ऽणूपस्थितौ मनोजन्यत्वमस्त्येव तथापि स्मरणस्यापि कालोपाधिविवया इद्रियजन्यत्वेन तद्वारणाय तदिद्रियनिष्ठजनकतानिरूपिततत्प्रत्यक्षविभाजकोपाध्यवच्छिन्नजन्यताया एव विवक्षणीयतया तादृशमनोजन्यताया सुखादिज्ञानएव सत्वान्नासगति । भूमिकामिति । अवतारणानुकूला युक्तिरेव तद्भूमिका ज्ञायमानसामान्यमित्यत्र जातेरेव सामान्यपदार्थत्वे अनित्यसामान्यस्यैव अप्रसिद्ध्या तत्र दोषदानानुपपत्या तद्वारणार्थं सामान्यमुपेक्ष्य तज्ज्ञानस्य प्रत्यासत्तित्वोपगमवैयर्थ्यमित्यनित्यस्य सामान्यत्वव्यवस्थापनमुत्तरग्रथअवतारणोपयुक्तमिति बोध्यम् । मूले समानानामिति । तथा च प्रकृते सामान्यपद यौगिकमेव न तु पारिभाषिकमिति भाव. । परिग्रह इति । यद्यपि समवायेन तद्घटाधिकरण कपालमेवेति मूले कपालादीनामित्यसंगत तथापि तद्घटादिमतामिति पूर्ववाक्यस्थादिपदेन पटादेरपि परिग्रहात्तदनुरोधेन यत्रेनाघट इति तत्पूर्ववाक्यस्थघटपदस्यापि घटाद्युपलक्षकत्वेन आदिपदेन तत्वादिसग्रहसम्भवान्नासगति । कालादीत्यादिना विषयतया धूमत्वादिमता ज्ञानादीना परिग्रह अव्यवहितपूर्वोक्तयुक्त्यैवोत्तरत्र आपादनीयतया किन्त्वित्यसगतमतस्तस्यैव चेत्यर्थक-

इन्द्रियसम्बन्धश्च लौकिको ग्राह्यः । इदं च बहिरिन्द्रियस्थले मानसस्थले तु ज्ञानप्रकारीभूतं सामान्यं प्रत्यासत्तिः । परन्तु समानानां भावः सामान्यं तच्च क्वचिन्नित्यं धूमत्वादि क्वचिच्चानित्यं घटादि यत्रैको घटः संयोगेन भूतले समवायेन कपाले वा ज्ञातस्तदनन्तरं सर्वेषामेव तद्घटवतां भूतलादीनां कपालादीनां वा ज्ञानं भवति, तत्रेदं बोध्यम् सामान्यं येन सम्बन्धेन ज्ञायते तेन सम्बन्धेनाधिकरणानां प्रत्यासत्तिः किन्तु यत्र तद्घटनाशानन्तरं तद्घटवतः स्मरणं जातं तत्र सामान्यलक्षणया सर्वेषां तद्घटवतां भानं न स्यात् सामान्यस्य तदानीमभावात् किञ्चेन्द्रियसम्बद्धविशेष्यकं घट इति ज्ञानं यत्र जातं तत्र परदिने इन्द्रियसम्बन्धं विनापि तादृशज्ञानप्रकारीभूतसामान्यस्य सत्वात् तादृशज्ञानं कुतो न जन्यते तस्मात्सामान्यविषयकं ज्ञानं प्रत्यासत्तिः न तु सामान्यमित्याह । आस-

चेत्यर्थः । किञ्चेति । कुतो न जन्यत इति । इदमापाततः सामान्यलक्षणाघटकीभूतलौकिकसन्निकर्षस्य विशेषणत्वविवक्षणेन कालान्तरीयसंयोग-

तामाह । एवञ्चेत्यर्थइति । यद्यप्यत्रैतद्घटवान् कपाल इति प्रत्यक्षे परपरासम्बन्धेन घटत्वस्यापि प्रकारता कल्पयितु शक्यते तन्नाशानतर कपालादिप्रत्यक्षस्यैव तत्कल्यकस्य सत्वात् । ननैवमपि तादृशशाब्दादिस्थले का गतिरिति वाच्यम् । तत्रापि विशिष्टवैशिष्ट्यबोधमर्यादया मतुवर्थसम्बन्धे निरूपितत्वसम्बन्धेन घटस्यैव तद्विशेषणतापन्नघटत्वस्यापि अन्वयसम्भवात्समवायसंयोगयोरिव स्वाश्रयाश्रयत्वस्यापि मतुपा बोधयितु शक्यत्वाच्च तथापि यत्र तद्व्यक्तिमानित्याकारकशाब्दादिज्ञान तत्र घटत्वस्य कथञ्चित्प्रकारत्वसम्भवेन अनुपपत्तिर्द्रष्टव्या । कुतो न जन्यतइति । अत्र

त्तिरिति । आसत्तिः प्रत्यासत्तिरित्यर्थः । तथा च सामान्यलक्षणमित्यत्र लक्षणशब्दस्य विषयोऽर्थः तेन सामान्यविषयकं ज्ञानं प्रत्यासत्तिरित्यर्थो लभ्यते । ननु चक्षुःसंयोगा-

मादायोक्तातिप्रसङ्गस्याभावादिति । तस्मात् पूर्वोक्तदोष एवात्र कल्पे बोध्यः । न च तत्र स्वसमवायिसमवायादिसम्बन्धेन घटत्वादेरेवासत्तितया पूर्वोक्तदोषोपि न सम्भवतीति वाच्यं समवायादिना घटत्व कपालादौ यदि न ज्ञातं किं तु तदा घट एव समवायादिना ज्ञातस्तदुत्तरमपि तद्घटाश्रयकपालानां ज्ञानस्य सर्वानुभवसिद्धस्य घटत्वप्रत्यासत्त्या उपपादनासम्भवात् । एवं ज्ञायमानस्य प्रत्यासत्तित्वे चैत्रीयज्ञानविषयसामान्यप्रत्यासत्त्या मैत्रस्य तदाश्रयप्रत्यक्षापत्तिभिया तत्पुरुषीयत्वनिवेशस्यावश्यकतया गौरवम् ज्ञानस्य प्रत्यासत्तित्वे तु पुरुषनिष्ठप्रत्यासत्त्या हेतुत्वान्न तत्पुरुषीयत्वनिवेश इति लाघवमित्यपि बोध्यम् । तेन सामान्यविषयकं ज्ञानमिति । इन्द्रियसम्बद्धविशेष्यकं सामान्यप्रकारकं ज्ञानमित्यर्थः । यद्वा सामान्यविषयकं ज्ञानमात्रमित्यर्थः । सामान्यविषयकज्ञानत्वं प्रत्यासत्तितावच्छेदकमिति यावत् । तथा चात्र कल्पे इन्द्रियसम्बद्धविशेष्यकत्वप्रकारकत्वतदिन्द्रिय-

यद्यपि परदिने ऽय घट इति ज्ञान यदि स्मरणादिरूप तदा तदिन्द्रियजन्यत्वाभावादेव नापत्तिर्यदि चाक्षुष तदा चक्षु सयोगावश्यकतेति नापत्तिसम्भव तथापि अलौकिकचाक्षुषमादाय आपत्तिर्बोध्या। विशेषणत्वविवक्षणेनेति। विशेष्यतासमानकालीन तद्विशेष्यताव्यावर्तकत्वेनेत्यर्थ अन्यथा यत्र धूमे चक्षु सयोगे सत्यपि धूमस्मरणमूलक धूमकालीनो घट इति धूमाशे अलौकिकचाक्षुष तदा धूमत्वप्रत्यासत्या चक्षुषा-सकलधूमविषयकचाक्षुषापत्तिरिति भाव । ननु तद्घटवान् तद्व्यक्तिमान्वा कपाल इतिज्ञानस्य कपालाशे घटत्वप्रकारकत्वस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वेपि उत्तरकालीनकार्यानुरोधेन तत्र तदनुमेयमित्यस्वरसात्सामान्यप्रत्यासत्तित्वपक्षे तत्पुरुषीयनिवेशप्रयुक्तगौरवमाह । एवमिति । पुरुषनिष्ठप्रत्यासत्या समवायेन । इन्द्रियसम्बन्धेति । नन्वेतत्कल्पे सामान्यज्ञानमात्रस्य प्रत्यासत्तित्वेपि न दोष इन्द्रियसम्बन्धाभावदशाया सामान्य-

जन्यत्वानि ज्ञानस्य विशेषणानि नोपादेयानीति । पूर्वमते तु तदिन्द्रियजन्यत्वादेर्निवेशेन इन्द्रियभेदेन कार्यकारणभावभेदकल्पनेन च गौरवमिति भावः। एतन्मते च निर्विकल्पकसाधारणं स्मरणसाधारण च सामान्यज्ञानमात्रं प्रत्यासत्तिः तथा च घटत्वप्रकारकप्रत्यक्षत्वं कार्यतावच्छेदकं घटत्वज्ञानत्वं च कारणतावच्छेदकं स्वप्रकारीभूतघटत्वाश्रयत्वं च कार्यतावच्छेकः सम्बन्धः स्वविषयघटत्वाश्रयत्वं कारणतावच्छेकः सम्बन्धः चक्षुःसंयोगादिशून्यकाले पूर्वोक्तातिप्रसङ्गस्य वक्ष्यमाणतदिन्द्रियजेत्यादिनैव वारणादिति ध्येयम्। अणुत्वज्ञानमात्रेणैव सकलाणुगोचरमानसबोधोदयादाह। वहिरिति।

प्रत्यासत्या ज्ञानोत्पादस्य मूलक्तैव वारणीयत्वादित्यभिप्रायेणाह । यद्वेति । एतत्कल्पे लाघवान्तरमपि प्रदर्शयति । तथाचेति । कल्पनेन चेति । चकारेण पूर्वोपदर्शितविशेषणत्रयघटकत्वेन कारणतावच्छेदकशरीरगौरवस्य समुच्चय यद्यपि सामान्यप्रकारकत्वस्थाने सामान्यविषयकत्वप्रवेशे ज्ञानप्रत्यासत्तित्वपक्षेप्यविशिष्ट एव तथापि त्रितयघटितत्व कारणतावच्छेदकस्येति दर्शयितुमेतदुत्कीर्त्तनमिति ध्येयम् । निर्विकल्पकस्मरणसाधारणत्व ज्ञानान्तर्गतनिर्विकल्पकादिकत्व इद च सामान्यज्ञानमात्रशब्दार्थे सामान्यज्ञानसामान्ये विवक्षित निर्गलितकार्यतावच्छेदककारणतावच्छेदकधर्मसमवधाने तन्मतानुसारेण दर्शयति । तथाचेति । सामान्यलक्षणाजन्यप्रत्यक्षे नियमेन घटत्वस्य प्रकारतया भानोपपत्तये घटत्वप्रकारकत्वस्य कार्यतावच्छेदकघटकतया उपादानम्। नचैवमपि प्रत्यक्षे सन्निकर्ष विना भानासम्भवाद्घटत्वे सामान्यप्रत्यासत्यभावात्कथ घकटत्वस्य स्मरणादिना सामान्यज्ञानेन जन्ये प्रत्यक्षे भानमिति वाच्यम्। ज्ञानप्रत्यासत्तेस्तत्रसत्वात्। स्वकारणीभूतेति। एतच्चापाततस्तथासति घटत्वसामान्यादिलक्षणादिजन्यप्रत्यक्षे निखिलघटादिभाननियमानुपपत्ते । किं त्वलौकिकविषयतैव कार्यतावच्छेदकसम्बन्ध सन्निकृष्टघटांशे च विषयताद्वयमुपगम्यते प्रयोजकसत्वादिति मन्तव्यम्। ननु सामान्यस्य प्रत्यासत्तित्वनये पूर्वोक्तरीत्या कार्यकारणभावे लाघवसत्वेपि सामान्यलक्षणप्रत्यासत्या तदिन्द्रियजन्यप्रत्यक्ष प्रति तदिन्द्रियजन्यतद्धर्मप्रकारकलौकिकप्रत्यक्षस्य नानाकारणघटितगुरुभूतसामग्र्या तत्सहकारित्व कल्पनीयमितीन्द्रियभेदेन सामान्यप्रत्यासतिजन्यप्रत्यक्षे गुरुतरसामग्रीकारणताकल्पनस्यावश्यकतया नैतन्मते लाघववार्त्तापि । न च प्राचीनमते पुरुषभेदेन अनन्तकार्यकारणभाव कल्पनीयः नवीनमते तदभावाल्लाघवमिति वाच्यम्। एतन्मतेपि सामग्र्यास्तत्पुरुषीय-

दिकं विनापि सामान्यज्ञानं यत्र वर्तते तत्र सकलघटादीनां चाक्षुषप्रत्यक्षं स्यादत आह । तदिति । अस्यार्थः यदा बहिरिन्द्रियेण सामान्यलक्षणया ज्ञानं जननीयं तदा यत्किञ्चिद्धर्मिणि तत्सामान्यस्य तदिन्द्रियजन्यज्ञानस्य सा-

आलोकसंयोगादिकमित्यादिना दोषाभावपरिग्रहः । न जन्यतइति । अयमाशयः यदा घटचक्षुःसन्निकर्षादिघटिता चाक्षुषादिसामग्री तदुत्तरक्षणे घट इति चाक्षुषं सैव सामान्यलक्षणा तयोत्तरक्षणे सकलघटविषयकं ज्ञानं न जन्यतइति प्राचीनमते क्षणैकविलम्बः कल्प्यते तत्र च मानाभावः यदैव घट इति चाक्षुषमुत्पद्यते तदैव सन्निकृष्टघटांशे लौकिकमन्यघटांशे ऽलौकिकमित्यभ्युपगमात्तथा च सामान्यलक्षणाजन्यघटत्वप्रकारकचाक्षुषत्वस्य व्यापकं घटत्वप्रकारकलौकिकचाक्षुषत्वमिति फलितम् । तथा च चक्षुःसन्निकर्षादिशून्यकाले व्यापकधर्मावच्छिन्नजनकसामग्र्याः सहकारिण्या

चक्षु संयोगादिघटितत्वेन लौकिकसम्बन्धेन तत्पुरुषीयचाक्षुष प्रति तेन सम्बन्धेन तत्पुरुषीयचक्षु संयोगादिघटितसामग्र्या कारणताकल्पनस्यावश्यकताया तादृशलाघवस्याप्यभावात् अन्यथा पुरुषांतरीयचक्षु सयोगादिघटितसामग्रीत पुरुषांतरीयनिमीलितनयनस्यापि सामान्यज्ञानवत प्रत्यासत्तिजन्यचाक्षुषापत्तिरित्याशङ्कामाशयवर्णनेन निराकारेति । अयमाशय इति । चाक्षुषादिसामग्रीति । विशिष्टचाक्षुषादिसामग्रीत्यर्थ । तेन निर्विकल्पकस्यापि लाभ अन्यथा तदुत्तरक्षणे घट इति विशिष्टचाक्षुषानुपपत्तेरिति ध्येयम् । इत्यभ्युपगमात् इत्यभ्युपगमसम्भवात् । इद च मानाभावे हेतु । व्यापकधर्मावच्छिन्नेति । अय भाव । व्याप्यधर्मावच्छिन्नस्योत्पत्तौ व्यापकधर्मावच्छिन्नसामग्र्या प्रयोजकत्वस्य क्लृप्ततया । अत एव तत्पुरुषीयचक्षु सयोगादिघटितसामाग्रीविरहदशाया तत्पुरुषीयसामान्यप्रत्यासत्तिजन्यघटत्वादिप्रकारकचाक्षुषापादन न सम्भवति नव्यमते अतिरिक्तकार्यकारणभावस्य अकल्पनाल्लाघवमक्षतमेवेति । ज्ञानरूपायदीत्यत्र यदिशब्दस्य पूर्वान्वयित्व न सम्भवति ज्ञानलक्षणया ज्ञानरूपताया सर्वत्रादिसिद्धत्वादतस्तद्भ्रमवारणायाह । अत्रत्यइति । वक्ष्यमाणस्य

विरहादेव न चाक्षुषं सामान्यलक्षणया ज्ञानमिति। यदि ज्ञानरूपेति। अत्रत्यो यदिशब्दः सामान्यलक्षणापीत्युत्तरे योज्यः सामान्यलक्षणास्वीकारे बीजमाह। अत्रेति । अयमर्थः अयमभिप्रायः । भानं विषयता । न सम्भवतीति प्रत्यक्षविषयतायाः सन्निकर्षाश्रयत्वव्याप्यत्वादिति भावः। वह्निसम्बन्धस्य गृहीतत्वादिति । तथा च प्रत्यक्षभ्रमे व्याप्तेर्निर्णयान्न तद्विशेष्यको व्याप्यत्वसंशयःसम्भवतीति भावः । अनुपस्थितत्वादिति । तथा च धर्मिज्ञानाभावान्नतद्विशेष्यकोपि व्याप्यत्वसंशयः सम्भवतीति भावः। ज्ञानलक्षणास्वीकारे बीजमाह एवमित्यादिना । कथं स्यादिति। चन्दनखण्डस्य चाक्षुषे जायमाने उपस्थितसौरभभानं न स्यात् सौरभांशे चक्षुःसन्निकर्षाभावादित्यर्थः । सौरभत्वप्रकारकलौकिकप्रत्यक्षसामाग्र्याः सहकारिण्या विरहेण सौरभत्वसामान्यलक्षणयापि सौरभभानं न सम्भवतीति भावः। सुरभिचन्दनमित्यादौ सौरभादेर्भानं सौरभत्वादिसामान्यलक्षणयैव सम्भवति सौरभत्वप्रकारकलौकिकप्रत्यक्षसौरभत्वावच्छिन्नप्रकारकप्रत्यक्षान्यतरसामग्रीसहकारेणैव तस्याः फलजनकत्वाङ्गीकारात् प्रकृते च द्वितीयसामग्र्या सहकारिण्याः सत्वादित्यभिप्रायेणाह। यद्यपीति। सौरभत्वस्य भानमिति । स्वरूपतः सौरभत्वस्य भानमित्यर्थः। ज्ञानलक्षणया ज्ञा-

व्याख्येयग्रन्थार्थत्वाभावादाह । अयमभिप्राय इति । सन्निकर्षाभावादिति । योग्यवृत्तित्वविशिष्टसन्निकर्षाभावादित्यर्थ तेन चदने चक्षु सयोगदशायां सौरभेपि सयुक्तसमवायस्य आवश्यकतेति न क्षति । अथ वा सुरभि चदनमिति भ्रमात्मकप्रत्यक्षाभिप्रायेण इदमुत्तरमिति नासगति । ननु सुरभिचन्दनमिति प्रत्यक्षे सौरभत्वप्रकारकज्ञानरूपसामान्यलक्षणप्रत्यासत्यैव सौरभभान सम्भवतीत्याशका निराकरोति । सौरभत्वेति । ननु मूले यद्यपीत्याद्याशका न सगच्छते उक्तरीत्या सामान्यलक्षणया सौरभभानसम्भवादत तद्भावमाह । सुरभीत्यादि । अत्र च सौरभत्वावच्छिन्नप्रकारके त्यपपाठ ज्ञानलक्षणप्रत्यासत्यनगीकारे सौरभप्रकारकप्रत्यक्षसामग्र्या एव प्रकृते उपपादयितुमशक्यत्वात्कि तु सौरभत्वप्रकारकालौकिकमानससामग्रीसत्वेन एतादृश पाठे अनुपपत्त्यभावादिति ध्येयम् । स्वरूपत इति। प्रमेयत्वादिसामान्यलक्षणया प्रमेयत्वादिना तद्भानसम्भवेपि स्वरूपत सौरभत्वभान ज्ञानलक्षणानगीकारे न सम्भवतीति भाव । धर्मान्तरेत्यत्र आन्तरपद सपातायात सौरभत्वाशे एकस्याप्रकारतया

मग्न्यपेक्षिता सा च सामग्री चक्षुःसंयोगालोकसंयोगादि-
कं तेनान्धकारादौ चक्षुरादिना तादृशं ज्ञानं न जन्यते।
ननु ज्ञानलक्षणाप्रत्यासत्तिर्यदि ज्ञानरूपा सामान्यलक्षणा-
पि ज्ञानरूपा तदा तयोर्भेदो न स्यादत आह विषयीति।
सामान्यलक्षणाप्रत्यासत्तिर्हि तदाश्रयस्य ज्ञानं जनयति
ज्ञानलक्षणाप्रत्यासत्तिस्तु यद्विषयकं ज्ञानं तस्यैव प्रत्यासत्तिः
अत्रायमर्थः प्रत्यक्षे सन्निकर्षं विना भानं न सम्भवति त-
था च सामान्यलक्षणां विना धूमत्वेन सकलधूमानां वह्नि-
त्वेन सकलवह्नीनां च भानं कथं भवेत् तदर्थं सामान्यल-
क्षणा स्वीक्रियते। न च सकलवह्निधूमभानाभावे का क्षतिरि-
ति वाच्यं प्रत्यक्षधूमे वह्निसम्बन्धस्य गृहीतत्वात् अन्यधू-
मस्य चानुपस्थितत्वात् धूमो वह्निव्याप्यो नवेति संशया-
नुपपत्तेः। मन्मते तु सामान्यलक्षणया सकलधूमोपस्थितौ
कालान्तरीयदेशान्तरीयधूमे वह्निव्याप्यत्वसन्देहः सम्भव-

नलक्षणयैव। तदानी सौरभत्वांशे धर्मान्तरस्याग्रहीततया सामान्य
लक्षणया तद्ज्ञानानिर्वाहादिति भावः। ननु धर्मान्तरस्य सौरभांशे
ऽग्रहेपि सौरभत्वसामान्यलक्षणयैवं सौरभत्वादेर्भानमस्तु सौरभत्वप्रका-

---

अभावादिति बोध्यम्। तद्ज्ञानानिर्वाहादिति। सौरभत्वज्ञानरूपसामान्यप्रत्यासत्ते'
सौरभत्वप्रकारतानिरूपिता लौकिकविषयतासंसर्गस्य कार्यतावच्छेदकसम्बन्धत्वेपि प्र
त्यक्षे सन्निकृष्टस्यैव भानमिति नियमेन सौरभत्वे सामान्यप्रत्यासत्ते कारणतावछेद-
कसम्बन्धत्वेनाभावादिति भाव.। अलौकिकविषयतासम्बन्धेन प्रत्यक्षत्वावछिन्न प्र-
त्येव सौरभत्वादिज्ञानस्य कारणता स्वीकार्या सौरभत्वादे प्रकारतया भान तु विशेष-
णज्ञानरूपकारणातरबलादेवोपस्थिता बाधितधर्मांतरभानमपि सामान्यप्रत्यासत्तिजन्य-
प्रत्यक्षे इष्यतएव प्रत्यक्षसन्निकर्षानाश्रयस्य न भानमिति नियमोपि नांगीक्रियतए-

विषयी यस्य तस्यैव
व्यापारो ज्ञानलक्षणः ।
योगजो द्विविधः प्रोक्तो
युक्तयुञ्जानभेदतः ॥ ६५ ॥
युक्तस्य सर्वदा भानं
चिन्तासहकृतोऽपरः ।

ति । न च सामान्यलक्षणास्वीकारे प्रमेयत्वेन सकलप्रमेयज्ञाने जाते सार्वज्ञापत्तिरिति वाच्यं प्रमेयत्वेन सकलप्रमेयज्ञाने जातेपि विशिष्य सकलपदार्थानामज्ञातत्वेन सार्वज्ञाभावात् । एवं ज्ञानलक्षणाया अस्वीकारे सुरभिचन्दनमिति ज्ञाने सौरभस्य ज्ञानं कथं स्यात् यद्यपि सामान्यलक्षणयापि सौरभस्य भानं सम्भवति तथापि सौरभत्वस्य भानं ज्ञानलक्षणया एवं यत्र धूमत्वेन धूलीपटलं ज्ञातं तत्र धूलीपटलस्यानुव्यवसाये भानं ज्ञानलक्षणया । योगज इति । योगाभ्यासजनितो धर्मविशेषः श्रुतिपुराणादिप्रतिपाद्य इ-

---

रकसौरभविशेष्यकत्वस्यैव तत्कार्यतावच्छेदकत्वादिति चेन्न । सौरभत्वादिविषयताप्रयोजिकायाः स्वविषयसौरभत्वादिमत्त्वरूपस्य सामान्यलक्षणायाः सम्बन्धस्य सौरभत्वे अभावेन सामान्यलक्षणया तद्भाना-

---

व घटादिचाक्षुषे पटादेरभानं तु तद्भासककारणाभावादेव सम्भवतीत्याशयेनाह ।

त्यर्थः। युक्तयुञ्जानरूपयोगिद्वैविध्याद्धर्मस्यापि द्वैविध्यमिति भावः। युक्तेति। युक्तस्य तावद्योगधर्मसहायेन मनसा आकाशपरमाण्वादिनिखिलपदार्थगोचरं ज्ञानं सर्वदैव भवितुमर्हति द्वितीयस्य चिन्ताविशेषोपि सहकारीति। इति श्रीविश्वनाथपञ्चाननभट्टाचार्यविरचितायां सिद्धान्तमुक्तावल्यां प्रत्यक्षपरिच्छेदः॥ अनुमितिं व्युत्पादयति।

निर्वाहात् सौरभत्वसामान्यलक्षणायाः कार्यतावच्छेदके सौरभत्वप्रकारकत्वानिवेशे प्रयोजनाभावच्च। नच ज्ञानलक्षणायाः कारणत्वान्तरकल्पने गौरवभियैव सामान्यप्रकारकत्वस्य कार्यतावच्छेदके निवेश इति वाच्य विशेषणज्ञानहेतुतयैव निर्वाहे ज्ञानलक्षणायाः कारणत्वान्तरकल्पनाविरहादिति। ननु विशेषणज्ञानजन्यतावच्छेदकं विशिष्टबुद्धित्वं ज्ञानलक्षणायास्तु विशिष्टप्रत्यक्षत्वमिति न क्लृप्तेन निर्वाहः। एव यत्र ज्ञानलक्षणया स्ववि षयमुख्यविशेष्यकं भानम् तत्र विशेषणज्ञानकारणतया न निर्वाह इत्यत आह। एवमिति। ज्ञानलक्षणया ज्ञानलक्षणयैव। तत्र धूमत्वज्ञानरूपसमान्यलक्षणायाः स्वविषयधूमत्वाश्रयत्वसम्बन्धेन धूलीपटले ऽभावेन सामान्यलक्षणया ऽनुव्यवसाये धूलीपटलभानासम्भवादिति भावः। सर्वदैवेति। ध्यानाद्यभावेपीत्यर्थः। इति श्रीभारद्वाजकुलाम्बुधिपूर्णचन्द्रभट्टबा-

कार्यतावच्छेदकइति। तथाविधसम्बन्धइत्यर्थ। विशिष्टप्रत्यक्षत्वमिति। तत्प्रकारकप्रत्यक्षं प्रति तज्ज्ञानत्वेन कारणमित्यभिप्रायेणेद तथा च कार्यतावच्छेदकधर्मभेदेन कार्यकारणभावयोर्भिन्नत्वादेवा परस्यासिद्धिर्न सम्भवतीति भावः। ननु प्रत्यक्षे ज्ञानप्रत्यासत्ते कारणतानङ्गीकरणीया विशेषणज्ञानकारणतया तु युक्ति पूर्वमुपदर्शितैवेत्यत आह। एव यत्रेति। स्वविषयमुख्यविशेष्यकमिति। तथा च तद्विषयकलौकिकप्रत्यक्षं प्रति तद्विषयकत्वेन कारणत्वमावश्यकमन्यथा घटादिविशेष्यकालौकिकभानेन घटादेर्भानस्यालौकिकत्वापत्तिरिति भाव। इत्यतआहेति। इत्यभिप्रायेण ज्ञानलक्षणप्रत्यासत्ते प्रयोजनमाहेत्यर्थ इति शिवम्। इतिदिनकारीतरङ्गिण्या प्रत्यक्षतरङ्ग॥

व्यापारस्तु परामर्शः
करणं व्याप्तिधीर्भवेत् ॥ ६६ ॥
अनुमायां ज्ञायमानं
लिङ्गं तु करणं नहि ।
अनागतादिलिङ्गेन
न स्यादनुमितिस्तदा ॥ ६७ ॥

व्यापारस्त्विति । अनुमितौ व्याप्तिज्ञानं करणं परामर्शो व्यापारः । तथा हि येन पुरुषेण महानसादौ धूमे वह्नि-व्याप्तिर्गृहीता पश्चात् स एव पुरुषः क्व चित्पर्वतादावविच्छि-न्नमूलां धूमरेखां पश्यति तदनन्तरं धूमो वह्निव्याप्य इत्येवं

लकृष्णात्मजमहादेवभट्टविरचिते मुक्तावलीप्रकाशे प्रत्यक्षखण्डम् । अनुमि-तिमिति । सङ्गतिश्चात्र प्रत्यक्षेणोपजीव्योपजीवकभावो बोध्यः । करणे नि-र्दिष्टे एव व्यापारे जिज्ञासोदयान्मूले पश्चान्निर्दिष्टमपि करणं प्रथमं दर्श-यति । व्याप्तिज्ञानमिति । परामर्शो व्यापार इति । ननु व्यापारत्वं तज्ज-न्यत्वे सति तज्जन्यजनकत्वं तच्च परामर्शे न सम्भवति वह्निव्याप्यधूमवान् पर्वत इति परामर्शे व्याप्तिज्ञानजन्यत्वस्याभावात् महानसीयवह्निव्याप्तिध्या-नस्य तदानीमभावेन व्यभिचारादतस्तदुपपादयति तथाहीत्यादिना । पश्य-तीति । धूमदर्शनस्य व्याप्तिस्मरणे उद्बोधकविधया हेतुत्वसम्पत्त्यर्थं यादृ-शविशेषणविशिष्टस्य धूमस्य व्याप्तिसम्बन्धितया ज्ञानं तादृशधूमदर्शन

श्रीगणेशाय नम ॥ सगतिश्चात्रेति । प्रत्यक्षनिरूपणानन्तरमनुमाननिरूपणे सगतिश्चेत्यर्थ । सप्तम्यर्थ प्रयोजकत्व सगतिपदार्थेतदन्वयो बोध्य अनन्तराभिधान प्रयोजकजिज्ञासाजनकज्ञानविषयानुकूलसम्बन्धो निरूपणीयनिष्ठासगति तथा प्रत्यक्षनिरूपणानतरमनुमाननिरूपणे प्रयोजकजिज्ञासा अनुमानज्ञानमेव भवत्वित्याकारिका तज्जनकज्ञानमनुमानज्ञान मदिष्टसाधनमित्याकारक तद्विषयोऽनुमानं तत्सर्वमनुकूलसम्बन्धे अनुमाननिष्ठप्रत्यक्षकार्यत्व सगति अत्रानतराभिधानप्रयोजकजिज्ञासा जनकज्ञान सगतिनिरूपकज्ञानप्रयोज्यत्वेन विशेषणीय तेन घटानिनिरूपणानन्तरमपि सम्बन्धिविशेषज्ञानाधीनप्रत्यक्षज्ञानतत्कार्यत्वेन अनुमानस्मरणसम्भवेपि न प्रत्यक्षकार्यत्वेन घटादिनिरूपितसगतित्वापत्ति अनुमानज्ञानस्य घटज्ञानाप्रयोज्यत्वात् प्रकृते च चक्षुरादिना अनुमानस्य व्याप्तिज्ञानस्य जननादनुमाने प्रत्यक्षप्रमाणकार्यत्वरूपोपजीवकत्वमिति भाव. । एवमनुमितावपि परामर्शरूपप्रत्यक्षप्रमितिजन्यत्वमस्तीति प्रत्यक्षप्रमाणनिरूपणोत्तरमनुमितिनिरूपणमिति बोध्यम् । अथ दीपदान मदीयचक्षुस्साधन दीपश्चक्षुरुत्तममिति वेदेन चक्षुस्साधनत्वेन बोधितत्वादित्यनुमानेन दीपदाने यत्र प्रवृत्तिस्तत्र तज्जनितचक्षुरादिव्यक्तेरनुमानोमानोपजीवकतया अनुमाननिरूपणानतरमेव प्रत्यक्ष किमिति न निरूपितमिति । न च उपजीवकत्व कार्यतारूपमेव न तु प्रयोज्यतारूपमिति चक्षुरादौ साक्षादनुमानजन्यत्वाभावान्नानुमाननिरूपणांनतरं प्रत्यक्षनिरूणापत्तिरिति वाच्य तथासति शक्तिज्ञानात्मकोपमिते पदार्थस्मरणएवोपयोगात् साक्षाच्छाब्दबोधाजनकत्वेनोपमित्यनतर शाब्दनिरूपणानुपपत्ते । न चाहष्टाद्वारकमुपजीवकत्वमनतराभिभाननियामक इति वाच्यम् । यत्रेष्टसाधनतानुमानेन दर्पणादौ प्रवृत्तिस्तत्र दर्पणेन महाचक्षुर्नाशे तज्जन्यखंडचक्षुर्व्यक्तावहष्टाद्वारकोपजीवकत्वस्यापि सम्भवात् यदि च प्रत्यक्षप्रमाणत्वावच्छेदेन नानुमानोपजीवकत्व मन श्रवणयोरजन्यत्वादनुमान च निखिलमेव मनोरूपेंद्रियजन्यमिति न वैपरीत्यापादनसम्भव इति विभाव्यते तदा ईश्वरीयव्याप्तिज्ञानस्याप्यनुमितिस्वरूपयोग्यत्वेनानुमापकतया तत्र प्रत्यक्षोपजीवकत्वाभावेन प्रत्यक्षानतरमनुमाननिरूपणस्याप्यनुपपत्तिरिति चेत् मैव नहि यद्यत्सगत भवति तत्तदनतर निरूपणीयमिति नियम येनानुमाननिरूपणानतर प्रत्यक्षनिरूपणापत्ति. किंतु यद्यनंतर निरूप्य भवति तत्तत्सगत भवतीत्यवव्याप्ति नासगत प्रयुञ्जीतेत्यभियुक्तोक्ते एव च कारणे कार्ये वा ज्ञाते किमस्य कार्ये कारण वेति जिज्ञासोदयेन उपजीवकत्वमुपजीव्यत्व च द्वयमपि सगति अत एव चितामणावनुमितिनिरूपणा-

स्यैव व्याप्तिस्मृतावुद्बोधकत्वमित्यभिप्रायेणाविच्छिन्नत्वमुक्तम् । एवंरूपं व्याप्तिस्मरणमिति । उद्बुद्धसंस्कारस्य पूर्वं सत्वादिति भावः । स एव परामर्श इति । तथा च स्मरणात्मकज्ञानस्य पूर्वं सत्वान्न व्यभिचार इति भावः । न च तथापि यत्र व्याप्तिघटकानां पदार्थानां विशृङ्खलोपस्थितिमूलको विशेष्ये विशेषणं तत्रापि विशेषणमितिरीत्या परामर्शस्तत्र विशिष्टव्याप्तिज्ञानस्य व्यभिचारो दुरुद्धर एवेति वाच्यं व्याप्त्यंशे निश्चयत्वानिवेशप्रयुक्तलाघवेन विशिष्टस्य वैशिष्ट्यमितिरीत्या परामर्शस्यैवानु-

नतरमनुमानरूपणमपि न सगच्छते । न च कार्यत्वकारणत्वयोरपि सगतित्वे सगते षोढात्व व्याहन्येत तथाचोक्त सप्रसग उपोद्घाते हेतुतावसरस्तथा । निर्वाहकैक्य कार्यैक्येषोढासगतिरिष्यतइति वाक्य हेतुताया निरूपकतासम्बन्धेन आश्रयतासम्बन्धेन च सगतित्वेनकार्यत्वस्य हेतुतायामेवातर्भावात् कारणतानिरूपकत्वस्यैव कार्यतानिरूपकत्वात् तत्र उपोद्घातादिभिन्नस्मरणप्रयोजकसम्बन्धप्रसग प्रकृतोपसाधकत्वमुपोद्घात । न चैतस्य प्रयोजकताऽत्मकहेतुतया गतार्थता शकनीया अनुमितिलक्षणोपोद्घातसगत्या विशिष्टपरामर्शस्यानुमितिहेतुताव्यवस्थापनात् नहि लक्षणे विशिष्टपरामर्शहेतुत्व साक्षात्परपरया वा कारण किं तु घटकमेवेति ध्येयम् । अवमरोनतरवक्तव्यत्व यथा प्रत्यक्षनिरूपणानन्तर तत्कार्यत्वेनानुमानोपमानयोरुभयो निरूपणप्राप्तौ बहुवादिसम्मतत्वेन प्रथममनुमाने एव जिज्ञासोदयअनुमाननिरूपणेन प्रतिबन्धकजिज्ञासां निवृत्तावक्सरमगत्या उपमाननिरूपणमिति मतव्य निर्वाहकैक्य एकप्रयोजकप्रयोज्यत्व कार्यैक्य एककार्यानुकूलत्वमिति । दिक्सम्बन्धितयेति । व्याप्तिसम्बन्धितयेत्यर्थ । विशेष्ये विशेषणमितीति । विशिष्टवैशिष्ट्यानवगाहित्वे वन्हिव्याप्यो धूम इति ज्ञान विनापि शाब्दपरामर्शसम्भवादिति भाव । लाघवेनेति । व्याप्तितदभाववद्धूमवान्पर्वत इति व्याप्त्यशे सशयाकारपरामर्शादनुमितिवारणाय धूमाशइव व्याप्त्यशे निश्चयत्व निवेशनीयमिति गौरवम् । विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिज्ञानस्य कारणत्वे तु कारणीभूतविशेषणतावच्छेदकप्रकारकनिश्चयप्रतिबन्धादेव व्याप्त्यशे सशयत्वासम्भवेन तन्निवेशे प्रयोजनाभावादिति भाव । सस्कारसम्बन्धेनेति । स्वजन्यसस्कारसम्बन्धेनेत्यर्थ । स्वजन्यसस्कारसमवायान्यतरसम्बन्धेन व्याप्तिज्ञानस्य परामर्शहेतुत्वान्न कुत्रापि व्यभिचार इति भाव । परामर्शव्यापकतयेति । तादात्म्येन परामर्शस्याव्याप्यत्व ग्राह्य कारणत्वमेव नास्तीति । नियतपूर्ववृत्तिताव-

मितिहेतुत्वादित्यभिप्रायात् स्मरणात्मकपरामर्शे व्याप्तिज्ञानस्य व्यभिचार इत्यपि न संस्कारसम्बन्धेन पूर्वं व्याप्तिज्ञानस्य सत्वात् । अत्र नव्याः व्याप्तिज्ञानत्वस्य परामर्शत्वव्यापकतया ऽनुमितिं प्रति हेतुत्वमेव नास्ति कुतः करणत्वम् अन्यथा कपालादेर्घटं प्रति द्रव्यत्वेन हेतुतापत्तिःतस्मादनुमिति प्रति मनस्त्वेनैव कारणत्वमित्याहुः । लिङ्गमनुमिति कारणमिति । अनुमितौ परामर्शमात्रं न हेतुरपि तु लिङ्गपरामर्शः तथा च विशिष्टस्य कारणताग्रहे विशेषणस्यापि कारणताग्रहात् परामृश्यमानालिङ्गस्य लिङ्गपरामर्शस्य वा हेतुत्यत्र विनिगमनाविरहादुभयोर्हेतुतासिद्धौ तत्र च व्यापाराभावान्न परामर्शस्य करणता किं तु लिङ्गस्यैवेत्याशयः । लिङ्गस्य तदानीमभावादिति । न च परामर्शरूपव्यापारसम्बन्धेन तदानीं लिङ्गमस्त्येवेति वाच्यं अतीतादिलिङ्गस्य परामर्शाजनकतया परामर्शस्य तद्व्यापारत्वासम्भवात् । इदमुपलक्षणं लिङ्गस्य हेतुत्वे चैत्रीयपरामर्शविषयाल्लिङ्गान्मैत्रस्यानुमितिप्रसङ्गः

छेदकव्याप्यमत्वे व्यापकधर्मेण हेतुतायामन्यथासिद्धेरिति भाव । परामर्शमात्रमिति । ज्ञामात्रमित्यर्थः । परापूर्वकमृशधातो. ज्ञानार्थकत्वादिति भाव । लिंगेति । व्याप्तिविशिष्टपक्षधर्मताविशिष्टहेतुर्लिंग विषयितासम्बन्धेन तद्विशिष्टज्ञानमेव अनुमितिहेतुर्वोध्यं इत्यर्थ । कारणताग्रहादिति । असतिवाधके विशिष्टस्य कारणताग्राहकप्रमाणेन विशेषणांशेपि कारणताग्रहात् अत एवारुणया पिंगाक्ष्यैकहायिन्या गवा सोम क्रीणातीत्यत्रतृतीययोगो विशेषणीभूतानामारुण्यादीनामपि सोमक्रयणसाधनता प्रतीयत इति ममीमसकाना सिद्धातोपि सगच्छतइति भाव. । विनिगमनाविरहेणापि लिंगस्य कारणता सिध्यतीत्याह । परामृश्यमानेति । किंत्विति । परामर्शस्यैव विषयविधया लिङ्गजन्यत्वसम्भवादिति भाव । तद्व्यापारत्वासम्भवादिति । शाब्दादिपरामर्शस्य अतीतादिलिंगाजन्यतया लिंगव्यापारत्वासम्भवादित्यर्थ ।अनुमितिप्रसङ्गइति । पक्षनिष्ठस्य लिङ्गस्यसमवायेनानुमितिं प्रति हेतुतासन्भवेनोद्देश्यतासम्बन्धेनानुमिति प्रति हेतुतावच्छेदकसम्बन्धेन लिङ्गस्य कारणताया स्वीकरणीयत्वादिति भाव । अस्मिन्मते परामर्शहेतुतावादिमते सामानाधिकरण्यप्रत्यासत्या एकात्मानुयोगिकसमवाय सम्बन्धेन कार्यकारणभावान्नैकपुरुषीयपरामर्शादन्यस्यानुमित्यापत्तिरिति भाव । परस्परेति । पक्षविशेष्यकपरामर्शोत्तरानुमितौ व्याप्यविशेष्यकपरामर्शस्य तदुत्तरानुमितौ पक्षविशेष्यकपरामर्शस्य व्यभिचार इत्यर्थ । सर्वत्रानुमिताविति । प्रसिद्धसा-

रूपं व्याप्तिस्मरणं तस्य भवति पश्चाच्च वह्निव्याप्यधूमवा-

तत्तत्पुरुषीयत्वनिवेशे गौरवम् अस्मन्मते सामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्या हेतु-हेतुमद्भावेनैवातिप्रसङ्गाभावान्न तत्पुरुषीयत्वनिवेश इति लाघवमित्यपि बोध्यम् । तच्च व्याप्यस्य पक्षेण सह वैशिष्ट्यावगाहिज्ञानं च । ननु परस्परं व्यभिचार इत्यत आह । अनुमितिस्त्विति । कार्यतावच्छेदकस्य परस्परानुमितिव्यावृत्तत्वान्न व्यभिचारः पक्षविशेष्यकत्वमेव सर्वत्रानुमितौ नियतमिति । नवीनमतमाह । द्विविधादपीति । पक्षविशेष्यकव्याप्यविशेष्यकोभयपरामर्शादपीत्यर्थः । कारणतावच्छेदकं च परामर्शद्वयसाधारणं व्याप्यपक्षोभयवैशिष्ट्यावगाहिनिश्चयत्वमतो न व्यभिचार इति भावः । द्विविधयोरपि परामर्शयोः स्वस्वाव्यवहितोत्तरानुमितिं प्रति तत्तद्रूपेण हेतुत्वमित्य-

ध्यसकलानुमिताविल्यर्थ । तेन पृथिवीतरत्वाभावव्यापकाभावप्रतियोगिगन्धवती पृथिवीति व्यतिरेकिपरामर्शादप्रसिद्धसाध्यविशेष्यकानुमित्युपगमेपि न क्षतिरिति मन्तव्यम् । नन्वेव परस्परजन्यानुमितौ व्याभिचारो दुर्वार इत्याशङ्कायामाह । कारणताव-च्छेदकंचेति । व्याप्यपक्षोभयेति । यद्यपि निश्चयत्वमुभयसाधारणमेकं दुर्वच तदभावाप्रकारकत्वे सति तत्प्रकारकत्वरूपनिश्चयत्वस्य प्रकारीभूतव्याप्यपक्षरूपधर्मविशेषघटितत्वात् तत्प्रकारतावच्छेदकसम्बन्धानुगमाच्च सांसर्गिकविषयताया विशिष्यानिवेशे कालिकादिनाव्याप्यपरामर्शादप्यनुमित्यापत्तेरनुगतैकरूपेण कारणत्व दुर्घट तथापि हेतुतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नाधेयत्वसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकपक्षतावच्छेदकावच्छिन्नाभवप्रकारत्वानिरूपिता या हेतुतावच्छेदकसम्बन्धान्यसम्बन्धावच्छिन्ना व्याप्त्यवच्छिन्ना विषयता तन्निरूपिता या हेतुतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्याप्यभावप्रकारत्वानिरूपितहेतुतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नाधेयत्वसम्बन्धान्यसम्बन्धावच्छिन्नापक्षतावच्छेदकावच्छिन्ना विषयता तच्छालिज्ञानत्वेनानुगतकारणत्व सम्भवति प्रकारतायामेव सम्सर्गावच्छिन्नत्वं न विशेष्यतायामपीति सिद्धान्तादिति भाव । एवमपि व्याप्यप्रतियोगिकाभावत्वेन अभावनिवेशे अभाववति धूमप्रकारकनिश्चयसग्रहस्य व्याप्यसामान्याभावनिवेशे च वह्निव्याप्यधूमवान्न वेति संशयवारणस्यासम्भव एव अप्रामाण्यज्ञानानामपि विभिन्नाकाराणामेकैकनिश्चयकारणतावच्छेदककोटाववश्यनिवेशनीया इत्यतोपि नानुगतहेतुता सम्भव इत्याभिप्रायेण मतातर-

नयमिति ज्ञानं स एव परामर्श इत्युच्यते तदनन्तरं पर्वतो वह्निमानित्यनुमितिर्जायते । अत्र प्राचीनास्तु व्याप्यत्वेन ज्ञायमानं लिङ्गमनुमितिकरणमिति वदन्ति तद्दूषयति । ज्ञायमानमिति । लिङ्गस्यानुमित्यकरणत्वे युक्तिमाह । अनागतादीति । यद्यनुमितौ लिङ्गं करणं स्यात्तदाऽनागतेन लिङ्गेन विनष्टेन चानुमितिर्न स्यादनुमितिकरणस्य लिङ्गस्य तदानीमभावादिति। व्याप्यस्येति । व्याप्तिविशिष्टस्य पक्षेण सह वैशिष्ट्यावगाहिज्ञानमनुमितौ जनकं तच्च पक्षो व्याप्य इति ज्ञानं पक्षो व्याप्यवानिति ज्ञानं वा अनुमितिस्तु पक्षे व्याप्य इति ज्ञानात् पक्षे साध्यमित्याकारिका पक्षो व्याप्यवानिति ज्ञानात् पक्षः साध्यवानित्याकारिका द्विविधादपि परामर्शात् पक्षः साध्यवानित्येवानुमितिरित्यन्ये । ननु वह्निव्याप्यधूमवान् पर्वत इ-

पि केचित् । वस्तुतो ऽनुभवानुरोधात् पक्षविशेष्यकपरामर्शस्यैव हेतुत्वमत एव वह्निव्याप्यधूमवांश्चायमित्याकारकः पक्षविशेष्यक एवोपनयः सर्वसम्मत इति ध्येयम् । मीमांसकः शङ्कते । नन्विति । ज्ञानं विनापीत्यस्यानुमितेर्दर्शनादित्यनेनान्वयः । ज्ञानद्वयादेव ज्ञानद्वयादपि । विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिज्ञानमिति भावप्रधानो निर्देशः । सर्वत्र न कारणमिति । अनुमितित्वावच्छिन्नं प्रति कारणतावच्छेदकमित्यर्थः । आवश्यकत्वादिति । व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानत्वस्योभयमतसिद्धनियतपूर्ववृत्तितावच्छेदकताकत्वादित्यर्थः । ननु ज्ञानद्वयस्थलेपि विशिष्टज्ञानं कल्पनीयमतो न व्यभिचार इत्यत आह विशिष्टज्ञानेति । व्याप्यतावच्छेदकेति । अयमालोको धूमो वेतिसन्देहदशायां व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकनिर्णयाभावेपीत्यर्थः । वह्निव्याप्यवानिति । वह्न्यभाववदवृत्तिमानित्यर्थः । न तु धूमम-

ति ज्ञानं विनापि यत्र पर्वतो धूमवानिति प्रत्यक्षं ततो वह्निव्याप्यो धूम इति स्मरणं तत्र ज्ञानद्वयादेवानुमितेर्दर्शनात् व्याप्तिविशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिज्ञानं न सर्वत्र कारणं किन्तु व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानत्वेन कारणत्वस्यावश्यकत्वात् तत्र विशिष्टज्ञानकल्पने गौरवाच्चेति

मानाधिकरणेत्यादिरूपव्याप्तिविशिष्टवानित्यर्थः । अत्र हेतुतावच्छेदकभाननैयत्यात् । अनुमित्युत्पत्तेरिति । तथा च व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानस्य तत्र व्यभिचारान्न तेन रूपेण हेतुत्वमिति भावः। ननु तत्र फलबलाद् व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकं ज्ञानं कल्पनीयमतो न

मुपन्यस्यति । द्विविधयोरिति । तादृप्येणेति । पक्षविशेष्यकत्वेनव्याप्यविशेष्यकत्वेनेत्यर्थ ।स्वमतमुपदर्शयति। अनुभवानुरोधादिति । पक्षविशेष्यकादेव परामर्शादनुमितिर्न व्याप्यविशेष्यकादनुमितिरित्यनुभवानुरोधादित्यर्थ । स्वोक्ते प्राचा सम्मतिमाह । अतएवेति । वन्हिव्याप्यधूमवानिति नवीनमताभिप्रायेणोक्तम्। प्राचीनमते तु तथा चायमित्युपनयाकार इति मतव्यम् । ननु वन्हिव्याप्यधूमवान् पर्वत इति शाब्दादिपरामर्शस्थले ज्ञानद्वयं विनापि मीमासकैरप्यनुमितिस्वीकारात् ज्ञानद्वयादेवेत्यवकारासंगतिरित्यत स्तस्याप्यर्थकतामाह । ज्ञानद्वयादपीति । विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिज्ञान सर्वत्र न कारणमितिमूलस्य सर्वत्रनानुमित्यव्यवहितपूर्ववर्त्तीत्यर्थकत्वे अग्रे अतो विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिनिश्चयत्व नानुमितिजनकतावछेदकामिति पूरणीयमुक्तवाक्यस्य साक्षाद्विशिष्टपरामर्शत्वेन हेतुत्वनिरासकत्वादिति प्रयासाधिक्यमत अह। वस्तुत इति । तथा चैतद्ग्रथस्य विशिष्टपरामर्शत्वेन हेतुतानिरासकत्वसपादयन्नाह । भावप्रधानो निर्देश इति।एतदनुरोधेनसर्वत्र न कारणत्वमित्यस्यार्थमाह । अनुमितित्वावछिन्नं प्रतीति । आवश्यकत्वादित्यस्य उभयवादिसिद्धनियतपूर्ववर्तितावछेदकत्वादित्यर्थकतामाह । व्याप्यतावछेदकेत्यादि । तथा चानन्यथासिद्धत्वमात्र मीमासकै कल्पनीय नैयायिकैस्तूभय कल्पनीयमिति गौरवमिति भाव । ननु व्याप्यतावछेदकानिर्णये वह्निव्याप्यवानितिशाब्दपरामर्शोपि न सम्भवेत्येव धूमव्यापकव-

व्यभिचार इत्यत आह । लाघवादेति । व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकत्वापेक्षया व्याप्तिप्रकारकत्वस्य लघुत्वादित्यर्थः। नन्वस्तु तवावच्छेदकलाघवं तथापि पूर्वोक्तकल्पमलाघवमेव मीमांसकानां मूलयुक्तिर्भविष्यतीत्यत आह। किं चेति । न च गृह्यमाणेति । अत्र शानचा ऽग्रहस्य वर्त्तमानतया ऽभिधानान्न कालान्तरीयतादृशग्रहमादाय दोषः । व्याप्तिप्रकारकं ज्ञानमिति स्वतन्त्रमित्यनेनान्वयि । इत्युच्यते इति । इत्थं च न तत्पुरुषीयत्व निवेश्यते चैत्रस्य व्याप्तिग्रहकाले तच्छून्यस्य मैत्रस्यानुमित्यापत्तेरभावान्मैत्रात्मनि स्वतन्त्रहेतुभूतव्याप्तिज्ञानाभावादिति भावः । ननु व्याप्तिप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानत्वेन पक्षधर्मताविषयकव्याप्तिप्रकारकज्ञानत्वेन वा हेतुतेत्यत्र विनिगमनाविरहेण हेतुताद्वयं तवापीत्यत आह । वह्निव्याप्य इति । अनुमितिः स्यादिति । न्यायनये तु व्याप्तिप्रकारतानिरूपितहेतुप्रकारतानिरूपितपक्षविशेष्यताशालिज्ञानत्वेन हेतुत्वस्य विवक्षितत्वा-

ह्निसमानाधिकरणवृत्तिधूमत्वादेरेव व्याप्तित्वादित्याशङ्कानिरासायाह । वह्न्यभाववद्वृत्तीति । फलबलादिति । अनुमितिरूपकार्येण कारणानुमानसम्भवादिति भाव । लघुत्वादिति । उभयत्रापि व्यभिचारस्याविशिष्टतया लघुरूपेणैव कारणताया. कल्पयितुमुचितत्वादिति भाव । मूलयुक्तिरिति । व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानहेतुतासाधकयुक्तिरित्यर्थ । शानचेति । लटश्शतृशानचाविति सूत्रेण वर्त्तमानार्थलस्थानिकत्वेन शतृशानचोर्विधानादिति भाव । तवापीति । यद्यपि व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकपक्षविशेष्यकनिश्चयत्वेन पक्षविशेष्यकव्याप्यतावच्छेदकप्रकारकनिश्चयत्वेन वा कारणत्वमित्यत्र विविगमनाविरहेण मीमासकमते कार्यकारणभावचतुष्टयापत्त्या न्यायमते विनिगमनाविरहेण कारणताद्वयापादनमसङ्गत तथापि व्याप्तिप्रकारत्वहेतुप्रकारत्वपक्षविशेष्यत्वाना त्रयाणा विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण गुरुभूतकार्यकारणभावचतुष्टयापत्त्या मीमांसकमते न गौरवमित्यर्थेतात्पर्यान्नासङ्गतिरिति भाव.। मूले आलोकवानिति । यद्यपि व्याप्यतावच्छेदकाना धूमत्वादीना निवेशेन तदापत्ति. धूमत्वप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानस्य धूमविशेष्यकव्याप्तिज्ञानसहकारेणैव फलजनकत्वस्योपगतत्वात् तथापि व्याप्यतावच्छेदकाना निवेशे व्याप्यतावच्छेदकभेदेन अनन्तकार्यकारणभावापत्त्या गौरवमिति बोध्यम् । व्याप्तिप्रकारतानिरूपितहेतुप्रकारतेति । इद च प्रकारताविशेष्यतयोरभेदवादिमताभिप्रायेण । भट्टाचा-

चेन्न व्याप्यतावच्छेदकाज्ञानेपि वह्निव्याप्यवानिति ज्ञानादनुमित्युत्पत्तेर्लाघवाच्च व्याप्तिप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानत्वेन हेतुत्वम्। किं च धूमवान् पर्वत इति ज्ञानादनुमित्यापत्तिः व्याप्यतावच्छेदकीभूतधूमत्वप्रकारकस्य पक्षधर्मताज्ञानस्य सत्वात् न च गृह्यमाणव्याप्यतावच्छेदकप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानस्य हेतुत्वमिति वाच्यं चैत्रस्य व्याप्तिग्रहे मैत्रस्य पक्षधर्मताज्ञानात् अनुमितिः स्यात् यदि तत्पुरुषीयगृह्यमाण-

---

त् न तादृशज्ञानाभावा धूमो वह्निव्याप्यो धूमवान् पर्वत इति ज्ञानादनुमित्यापत्तिस्तत्र व्याप्तिप्रकारतानिरूपितधूमविशेष्यतायाः पर्वतविशेष्यतानिरूपितप्रकारतानात्मकत्वादिति भावः । ननु ज्ञानद्वयस्थले विशिष्टज्ञानकल्पने कल्पनागौरवं न्यायमते दूषणं भविष्यतीत्यत आह । इत्थं चेति । फलमुखगौरवस्यादोषत्वादिति । फलं कार्यकारणभावग्रहस्तन्मुखं तदधीनं गौरवं गौरवज्ञानमित्यर्थः । विशिष्टज्ञानत्वावच्छेदेन कारणत्वग्रहे विशिष्टज्ञानत्वधर्मिकगौरवनिश्चयो विरोधी वाच्यः तच्च गौरवं प्रमाणान्तरासिद्धतत्तदनुमित्यव्यवहितपूर्ववर्त्तिस्वाश्रयकत्वमेव तादृशगौरवनिश्चयो विशिष्टज्ञानत्वेन कारणत्वनिश्चयाधीनः स्वघटकीभूततदनुमित्यव्यवहितपूर्ववर्त्तिस्वाश्रयनिर्णयं विना न सम्भवतीति कार्यकारणभावनिर्णयात्

र्यमते तु व्याप्तिप्रकारतानिरूपितविशेष्यतावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितपक्षविशेष्यताशालित्वेन वक्तव्य एकनिष्ठप्रकारताविशेष्यतयोरभेदवादिनावच्छेदकभावस्वीकारात् विशेष्यताप्रकारतयोरभेदस्वीकारे रक्तदन्तवानितिबुद्धौ रक्तरूपविशेष्यकदन्ताभावनिश्चयप्रतिबध्यत्वापत्ते दण्डप्रकारतानिरूपितरक्तरूपनिष्ठविशेष्यताशालित्वात्तादृशबुद्धेरिति ध्येयम् । वक्ष्यमाणगौरवस्य कारणतानिश्चयानधीनत्वादाह । गौरवज्ञानमिति । प्रमाणान्तरेति । कार्यलिङ्गकानुमानातिरिक्तप्रमाणेत्यर्थ । स्वाश्रयकत्व स्वाश्रयवृत्तित्वम् । निश्चयाधीनइति । तादृशकारणतानिश्चये सत्येव कार्यलिङ्गेन तत्तदनुमित्यव्यवहितपूर्ववृत्तित्वविशिष्टपरामर्शस्य निर्णयसम्भवादिति भाव । स्वघटकीभूतेति ।

व्याप्यतावच्छेदकप्रकारकं तत्पुरुषीयपक्षधर्मताज्ञानं तत्पुरुषीयानुमितौ हेतुरित्युच्यते तदानन्तकार्यकारणभावः। मन्मते तु समवायसम्बन्धेन व्याप्तिप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानं समवायसम्बन्धेनानुमितिं जनयतीति नानन्तकार्यकारणभावः यदि तु व्याप्तिप्रकारकं पक्षधर्मताज्ञानं च स्वतन्त्रं कारणमित्युच्यते तदा कार्यकारणभावद्वयम् वह्निव्याप्यो धूम आलोकवान् पर्वत इति ज्ञानादप्यनुमित्यापत्तिः स्यात्। इत्थं च यत्र ज्ञानद्वयं तत्रापि विशिष्टज्ञानं कल्पनीयं फलमुखगौरवस्यादोषत्वात्। व्याप्यो नाम व्याप्त्याश्रयः तत्र

पूर्वं गौरवनिर्णयाभावान्न तादृशगौरवं दोष इति भावः। मूले परामर्शलक्षणान्तरं व्याप्तिनिरूपणे सङ्गतिमुपोद्घातं निरूपयन्नाह। व्याप्यो नामेति। तत्रेति। घटकत्वं सप्तम्यर्थः। अव्याप्तिप्रसङ्गादिति। अव्याप्त्यभिधानमिदं येन केन चित्सम्बन्धेन साध्यवत्त्वविवक्षणाभिप्रायेण। यदि च सम्बन्धसामान्येनसाध्यवत्त्वविवक्ष्यते तदा धूमवान् वह्नेरित्यादावतिव्याप्तिर्बोध्या।

गौरवघटकीभूतेत्यर्थः। नतादृशेति। स्वोत्तरोत्पन्नगौरवज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वासम्भव इति भाव। उपोद्घातमिति। व्याप्यपक्षोभयवैशिष्ट्यावगाहिज्ञानस्य व्याप्तिज्ञानसाध्यत्वेनोपोद्घातसङ्गत्या परामर्शनिरूपणानन्तर व्याप्तिनिरूपणमिति भाव। घटकत्वमिति। स्वविषयकप्रतीत्यविषयत्व तद्घटकत्व व्याप्यघटकीभूता व्याप्ति केत्यर्थ. पर्यवसित। साध्यवदन्यावृत्तित्वलक्षणे साध्यतावच्छेदकसम्बन्धेन साध्यवत्वाविवक्षणे वह्निमान् धूमादित्यादौ अव्याप्तिर्मूलोक्ता न सङ्गच्छते साध्यवत्वावच्छिन्नभेदस्य सयोगेन साध्यवति पर्वतादावसम्भवादित्यतस्तद्ग्रन्थभावमाह। येनकेचिदिति। यत्किञ्चित्सम्बन्धेनेति तदर्थ। तथा च समवायेन वह्निमदन्यत्वस्य पर्वतादौ सत्वान्नाव्याप्त्यसङ्गतिरिति भाव। यद्यपि विषयतादिकृतविशेषणतादि यत्किञ्चित्सम्बन्धेन साध्यवदन्यस्मिन्हेतोर्वृत्त्या सर्वत्रासम्भव एनेत्यव्याप्त्यभिधान मूलक्त

व्याप्तिः केत्यत आह । व्याप्तिरिति । वह्निमान् धूमादित्या-

अव्याप्तित्वं नास्त्विति । विशिष्टाधेयताया अनतिरिक्तत्वादिति भावः । फलितो ऽर्थ इति । तथा च तन्निष्ठाधिकरणतानिरूपकतावच्छेदकस्यैव तन्निरूपिताधेयतावच्छेदकत्वनियमेन विशिष्टसत्तात्वस्य गुणाधेयतानवच्छेदकत्वान्नाव्याप्ति

तोसङ्गत तथापि इदं घटभिन्नसंयोगसंयुक्तसमवेतसविषयकान्यत्वविशिष्टतद्रूपवान् तद्घटभिन्नान्यत्वविशिष्टतद्रूपवान्वा तद्रसादित्यादौ लक्षणसम्भवादव्याप्त्यभिधानमिति बोध्यम् । ननु सम्बन्धसामान्येन साध्यवत्वं विवक्षणीयमतो नाव्याप्तिरित्यत आह । यदि चेति । अतिव्याप्तिरिति । धूमशून्यायोगोलकादेरपि सम्बन्धसामान्यान्तर्गतकालिकादिना धूमवत्वेन धूमासमानकालीनपदार्थस्यैव धूमवदन्यत्वात् वन्ह्यादिकारणस्य धूमासमानकालस्याप्रसिद्धेरिति भाव । यदि च धूमासमानकालीन प्रलयोत्पन्नपरमाणुक्रियादिरेव न तत्र हेतुतावच्छेदकसंयोगेन वृत्यप्रसिद्ध्यैव नातिव्याप्तिरिति विभाव्यते तदा तदभिप्रायेणैवादिपदेन वह्निमत्वप्रकारकप्रमाविशेष्यत्वस्य स्वरूपसम्बन्धेन हेतोरुपसंग्रह इति मन्तव्यम् । मूले साध्यवत्वावच्छिन्नेति । साध्यतावच्छेदकावच्छिन्नपर्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताभेदवानित्यर्थ । यथाश्रुते साध्यस्यैव साध्यवत्वरूपतया तत्तद्व्यक्तिमद्भेदस्य महानसीयवह्निमद्भेदस्य च वारणासम्भवात् इद च गुरुधर्मस्यापि प्रतियोगितावच्छेदकत्वमताभिप्रायेण तेन द्रव्यत्वादिसाध्यकस्थले द्रव्यत्वस्वरूपसाध्यतावच्छेदकविशिष्टपर्याप्तावच्छेदकताया गुरुधर्मतास्यानवच्छेदकतामते प्रसिद्धावपि न क्षतिरिति ध्येयम् । एव साध्यवदन्यावृत्तित्वत्वावच्छिन्नेति मूलस्यापि तादृशवृत्तित्वत्वापर्याप्तावच्छेदकताकेत्यर्थो बोध्य । अन्यथा वन्हिमदन्यहृदवृत्तित्वाभावस्य वारणानुपपत्ते एव साध्यवदन्यवृत्तित्व साध्यवदन्यानुयोगिकत्वविशिष्टहेतुतावच्छेदकसम्बन्धप्रतियोगित्वमेव न तु साध्यवदन्यनिरूपितनत्सम्बन्धावच्छिन्नाधेयत्वम् वृत्यनियामकसम्बन्धेन हेतुतायान्तदप्रसिद्धे तादृशाधेयतानवच्छेदक हेतुतावच्छेदकमित्यत्रापि तादृशप्रतियोगितानवच्छेदकमित्येवार्थ इति ध्येयम् । विशिष्टाधेयताया इति । यद्यपि विशिष्टस्यानतिरिक्तत्वादित्येव वक्तव्यम् । तच्च मूले उक्तमेव तथापि विशिष्टस्यानतिरिक्तत्वेपि विशिष्टनिष्ठाधेयताया अतिरिक्तत्वेन शुद्धसत्तापर्याप्ताधेयताया गुणादिनिरूपितत्वेपि वि- [illegible] ताधेयताया न गुणादिनिरूपितत्वमित्याशङ्कानिरासायेव तदुक्तमिति बो-

व्याप्यस्य पक्षवृत्तित्व-
धीः परामर्श उच्यते।
व्याप्तिः साध्यवदन्यस्मि-
न्नसम्बन्ध उदाहृतः॥ ६८॥

रिति भावः। अथ वेत्यादिलक्षणमवतारयितुमग्रलक्षणे दोषमाह। नन्विति। ननु केवलान्वयित्वज्ञानकाले पक्षताघटकसंशयाभावान्नैवानुमितिः तच्छून्यकाले तु भ्रमात्मकव्याप्तिज्ञानादनुमितिर्भवत्येवेत्यत आह। किञ्चेति। इत्यादावित्यादिना संयोगेन हेतुतायां गुणवान् घटादित्यादेः सङ्ग्रहः। ननु स्वाधिकरणावृत्तिसाध्यवदन्योन्याभावकत्वं लक्षणार्थस्तथा च नेयमव्याप्तिरिति चेन्न वह्निमान् धूमादित्यादौ धूमाधिकरणे वह्निमदन्योन्याभावस्य कालिकसम्बन्धेन वृत्तेरव्याप्त्यापत्तेः साध्यवत्ताग्रहाविरोधितानियामकसम्बन्धेनावृत्तित्वस्यावश्यं विवक्षणीयतया सत्ताभाववान् जात्यभावादित्यादावव्याप्तेः सत्ताभावाधिकरणे साध्यावत्ताग्रहाविरोधितानियामकसम्बन्धेन समवायेन वृत्तेरप्रसिद्धेः। नच सत्तावान् जातेरित्यादौ स्वाधिकरणेत्यादिव्याप्तिज्ञानं कारणं सत्ताभाववान् जात्यभावादित्यादौ तु साध्यवदन्येत्यादिव्याप्तिज्ञानं कारणमिति वाच्यं तथापि संयोगसम्बन्धावच्छिन्नघटाभावे साध्ये विषयितया हेतौ घटे लक्षणद्वयस्याप्यव्याप्तेः तत्र विषयितया हेत्वधिकरणज्ञाने साध्यवत्ताग्रहाविरोधितानियामकसंयोगेन घटाधिकरणे हेतुतावच्छेदकविषयितया वृत्तेरप्रसिद्धेः। नन्वतिरिक्तोभयाभावे मानाभाव इत्यत आह। एकसत्त्वेपीति। इदमुपलक्षणं

ध्यम्। केवलान्वयित्वेति। भेदप्रतियोगितानवच्छेदकत्वरूपकेवलान्वयित्वनिश्चयकाल इत्यर्थः। पक्षताघटकेत्यपपाठः। साध्यसन्देहस्यैव पक्षतात्वात् सिद्ध्यभावरूपपक्षतायाः सन्देहाघटितत्वाच्च किन्तु पक्षतात्मिकेत्येव पाठः तथा च वाच्यो नवेति संशयाभावादेव नानुमितिरिति भावः। वस्तुतः सिद्धान्ते सिषाधयिषाविरहविशि-

दौ साध्यो वह्निः साध्यवान् महानसादिस्तदन्यो जलह्रदादिस्तदवृत्तित्वं धूमस्येति लक्षणसमन्वयः। धूमवान् वह्नेरित्यादौ साध्यवदन्यस्मिंस्तप्तायःपिण्डादौ वह्नेः सत्वान्नातिव्याप्तिः। अत्र येन सम्बन्धेन साध्यं तेन संबंधेन साध्यवान् बोध्यः अन्यथा समवायसम्बन्धेन वह्निमान्वह्नेरवयवस्तदन्यो महानसादिस्तत्र धूमस्य विद्यमानत्वादव्याप्तिप्रसङ्गात्। साध्यवदन्यश्च साध्यवत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदवान् बोध्यः तेन यत्किञ्चिद्वह्निमतो महानसादेर्भिन्ने पर्वतादौ धूमसत्वेपि न क्षति । येन सम्बन्धेन हेतुता तेनैव सम्बन्धेन साध्यवदन्यावृत्तित्वं बोध्यम् तेन साध्यवदन्यस्मिन् धूमावय-

विशिष्टाभावमादायाव्याप्तिरित्यपि बोध्यम् । ननु विशिष्टव्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेनाभाववविशेषणान्नाव्याप्तिरत आह। गुणवानिति । अत्र हेतोरेकव्यक्तितया समानाधिकरणयोरेव व्याप्तिरित्युक्तावपि न निस्तार इति भावः । एतद्रूपवानेतद्रसादित्यादौ लक्षणसत्त्वादसम्भवाभावादाह । अव्याप्तिश्चेति । इति वाच्यमीति । गुणत्वस्य द्रव्यत्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वान्नाव्याप्तिरिति भावः । परम्प-

———

ष्टमिद्ध्यभावस्यैव पक्षतात्वोपगमात् मीमांसकमते केवलान्वयिसाध्यकानुमित्यनङ्गीकाराद्बहुतरस्यदूषणाभिधानमिति युक्तमुत्पश्याम । न च सत्तावानित्यादिसाध्यसाधनभेदेन व्याप्तिभेदस्यावश्यकतया शब्दकस्यानुपादेयत्वादिति भाव । अतिरिक्तोभयाभाव इति । प्रत्येकाभावातिरिक्तोभयाभावेत्यर्थ । ननु वैशिष्ट्यव्यासज्यवृत्तिधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावनिवेशेपि वह्निमान् धूमादित्यत्रैव तत्तद्व्यक्तिभेदमादायाव्याप्तिसम्भवे स्थलान्तरे ऽव्याप्तिप्रदर्शनङ्किमर्थमित्याशङ्कान्निरस्यन्नाह । अत्रेति । अथ प्रतियोगितानवच्छेदकसाध्यतावच्छेदकमित्युक्तावपि नाव्याप्तिपरिहा

वे धूमस्य समवायसम्बन्धेन सत्त्वेपि न क्षतिः। साध्यवदन्यावृत्तित्वं च साध्यवदन्यवृत्तित्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावः तेन धूमवान् वह्नेरित्यत्र साध्यवदन्यजलह्रदादिवृत्तित्वाभावेपि नातिव्याप्तिः। अत्र यद्यपि द्रव्यं गुणकर्मान्यत्वविशिष्टसत्त्वादित्यादौ विशिष्टसत्तायाः शुद्धसत्तायाश्चैक्यात् साध्यवदन्यस्मिन् गुणादाववृत्तित्वं नास्ति तथापि हेतुतावच्छेदकरूपेणावृत्तित्वं वाच्यं हेतुतावच्छेदकं वृत्तितानवच्छेदकमिति फलितोऽर्थः। ननु केवलान्वयिनि ज्ञेयत्वादौ साध्ये साध्यवदन्यस्याप्रसिद्धत्वादव्याप्तिः किञ्च सत्तावान् जातेरित्यादौ साध्यवदन्यस्मिन् सामान्यादौ

रया स्वाश्रयसमवायेन तथा चोक्तपरम्परया यदवच्छेदकं प्रदन्यत्वस्य जातित्वे सत्वान्नाव्याप्तिरिति भावः। तादृशधर्मावच्छिन्नाभावः उक्तपरम्परया रूपत्वव्याप्यजातित्वावच्छिन्नस्य समवायेनाभावः। नास्तीत्यत्र पृथिव्यामित्यनुषज्यते। मतान्तरमाह। साध्यादिति। आदिना साधनादिपरिग्रहः। व्याप्तेर्भेदादिति। व्याप्तिज्ञानस्य कारणताभेदादित्यर्थः। पूर्वोक्त-

र हेत्वधिकरणपर्वतादौ महानसीयवन्ह्यभावादिसत्वेन तत्प्रतियोगिताया महानसीयत्वादिसहितस्य वह्नित्वादेरवच्छेदकत्वात्। न चावच्छेदकत्वमवच्छेदकतापर्याप्त्यनधिकरणत्वम्। अवच्छेदकतापर्याप्तिश्चोभयस्मिन् न तु प्रत्येकमतो नाव्याप्तिरिति वाच्यम्। प्रत्येकावृत्तेरुभयवृत्तित्वासम्भवेनोभयोरवच्छेदकतापर्याप्त्यधिकरणत्वे प्रत्येकस्य तथात्वस्यावश्यकत्वात्। न च प्रत्येकमवच्छेदकतासत्वेप्यवच्छेदकताया व्यासज्यवृत्तित्वेन प्रत्येकमुभयभेदवत्वपर्याप्तिसम्बन्धेनावच्छेदकत्वावच्छिन्नभेदो वह्नित्वे अक्षत एवेति वाच्यम्। तथासति महानसीयवह्निमान् धूमादित्यादौ महानसीयवन्ह्यभावप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नभेदस्य प्रत्येक महानसीयत्ववह्नित्वयोरस-

रीत्या निर्वाहे तत्र साध्यतावच्छेदकतावच्छेदकधर्मिकप्रतियोगितावच्छे-

-----

त्वेनातिव्याप्तिप्रसङ्गादिति चेन्मैवम् । हेतुसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितावच्छेदक-
तापर्याप्त्यनवच्छेदका साध्यतावच्छेदकतापर्याप्त्यवच्छेदकमित्यस्य विवक्षितत्वाद्व-
ह्निमान्धूमादित्यादौ वह्नित्वादेर्निरवच्छिन्नैव । यद्यपि साध्यतावच्छेदकतापर्याप्त्य-
वच्छेदक वह्नित्वनिष्ठन्तद्व्यक्तित्व तच्च न महानसीयवन्ह्यभावप्रतियोगितावच्छेदक-
तापर्याप्त्यवच्छेदक व्यासज्यवृत्तिधर्मपर्याप्तेरेकमात्रवृत्तिधर्मस्यानवच्छेदकत्वात् अ-
न्यथाकाशवानिति प्रयोगापत्ते । न चैव घटपटावित्यादौ घटमात्रवृत्तिधर्मस्य कथ
घटपटगतद्वित्वपर्याप्त्यवच्छेदकत्वेन मानमिति वाच्यम् । एकमात्रोद्देश्यतावच्छेद
कताकस्थलएव द्वित्वपर्याप्त्यवच्छेदकत्वस्योद्देश्यतावच्छेदके भानोपगमात् अपि तु
महानसीयत्ववह्नित्वोभयत्वमेवेति, नाव्याप्ति । न वा महानसीयवह्निसाध्यकव्यभि-
चारिण्यतिव्याप्तिरिति परमरहस्यमनुमन्तव्यम् । परे तु हेतुसमानाधिकरणाभावप्र-
तियोगिताया साध्यतावच्छेदकतदितरोभयानवच्छिन्नत्व विशेषणमुपादायोक्ताव्या-
प्तिर्वारणीया महानसीयवन्ह्यभावादिप्रतियोगितायां वह्नित्वतद्भिन्नमहानसीयत्वा-
भ्यामवच्छिन्नतया लक्षणाघटकतया घटाद्यभावीयप्रतियोगिताया एव लक्षणघटकत्वा-
द्व्यभिचारिणि साध्याभावस्य लक्षणघटकत्वोपपत्तयेतदितरेति सद्धेतौ तथाविधप्रतियो-
गिताप्रसिद्धये च साध्यतावच्छेदकेति । न चैवमपि वह्निवृत्तित्वविशिष्टवह्नित्ववा-
न्नास्तीति प्रतीतिविषयाभावमादाय वारणमशक्यमेव यदि च प्रतियोगितावच्छेदक-
तायान्निरवच्छिन्नत्वविशेषणमुपादीयते तदा तद्वह्नित्वेन वह्नित्वस्य साध्यतावच्छे-
दकतायां व्यभिचारिण्यतिव्याप्तिरिति वाच्यम् । साध्यतावच्छेदकतादिभेदेन व्या-
प्तेर्भिन्नतया निरवच्छिन्नसाध्यतावच्छेदकस्थलीयलक्षणएव प्रतियोगितावच्छेदकता-
या निरवच्छिन्नत्वविशेषणस्योपादेयत्वात् । न चैवमपि वह्नित्वावच्छिन्नसाध्यताव-
च्छेदकताकस्थलीयसद्धेतौ तद्वन्हिवृत्तित्वविशिष्टवन्हित्ववान्नास्तीति प्रतीतिविषया-
भावमादायाव्याप्तिरिति वाच्यम् । सावच्छिन्नसाध्यतावच्छेदककस्थलीयलक्षणे प्र-
तियोगितावच्छेदकताया साध्यतावच्छेदकतावच्छेदकतदितरोभयानवच्छिन्नत्वविशे-
षणस्याप्युपादेयत्वात् । अथैवमपि यत्र प्रमेयस्यैव साध्यतावच्छेदकता तादृशस-
द्धेतुस्थले प्रमेयरूपसाध्यतावच्छेदके तदितराप्रसिद्ध्योक्तविशेषणोपादानासम्भव ता-
दृशस्थले तद्विशेषणानुपादाने च प्रमेयवद्घटाद्यभावमादायाव्याप्तिर्दुर्वारेति चेन्न ।
दण्डादिसाध्यके परम्परया दण्डस्येवात्रापि परम्परया प्रमेयत्वस्यैव साध्यतावच्छे-

हेतुतावच्छेदकसम्बन्धेन समवायेन वृत्तेरप्रसिद्धत्वादत आ-

दकतानवच्छेदत्वप्रकारकज्ञानस्य हेतुत्वं नोचितं कारणतावच्छेदकगौरवात् नच पूर्वोक्तरीत्या जातिमानित्येवानुमितिः स्यान्न तु जातिमद्वानित्याकारिकेति वाच्यं पृथिवीत्वादिहेतुके जातिमानित्येवानुमित्याकरो जातिमद्वानित्याकारस्तु तद्व्यक्तित्वहेतुके इत्यदोषादितपि वदन्तीत्यनेनास्वरसः सूचितः । शुद्धसत्त्वाधिकरणेति । नच विशिष्टनिरूपिताधिकरणतायाः हेतुतावच्छेदकसम्बन्धत्वे कथं तेन सम्बन्धेन सत्त्वाधिकरणं गुणःसमवायस्य तथा-

कत्वोपगमादिति वदन्ति । ननु परम्परया रूपत्वन्यूनवृत्तिजातित्वस्य साध्यतावच्छेदकत्वेपि साक्षात्सम्बन्धेन तादृशजातित्वविशिष्टस्य पृथिव्यामभावसत्वेन साध्यतावच्छेदकन्न तादृशाभावप्रतियोगितानवच्छेदकमिति कथमव्याप्तिनिरास इत्यत आह। तथाचेति। रूपवान् पृथिवीत्वादित्यादौ विषयितया रूपत्ववतो ज्ञानादेस्समवायेनाभावस्य पृथिव्यामपि सत्वेनाव्याप्त्यापत्त्या प्रतियोगितावच्छेदकताया साध्यतावच्छेदक तावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नत्वस्य निवेशनीयतया तादृशपरम्परासम्बन्धावच्छिन्नावच्छेदताविरहस्य साध्यतावच्छेदके ऽक्षतत्वान्नाव्याप्तिरिति भाव । ननु साध्यसाधकभेदेन व्याप्तेर्भेदोपगमो नोचित उक्तरीत्या व्याप्तेरेकशब्दाभिलप्यमानत्वसम्भवादित्यत आह । व्याप्तिज्ञानस्येति । अयम्भाव कदा चिद्रूपन्यूनवृत्तिजातिमानित्याकारिका कदा चिच्च तादृशजातिमद्वानित्याकारिकानुमितिरिति सर्वानुभवासिद्धन्तच्च कारणवैलक्षण्य विना न सम्भवतीति यदा तादृशजातित्वस्य विधेयतावच्छेदकतया भानम् तदा तादृशानुमितौ परम्परयानवच्छेदकत्वस्य साध्यतावच्छेदकधर्मिकं ज्ञान कारण यदा तु तादृशजातित्वस्य विधेयतावच्छेदकतावच्छेदकत्वेन भान तदा तादृशानुमितौ साध्यतावच्छेदकतावच्छेदकधर्मिक प्रतियोगितावच्छेदकतानवच्छेदकत्वज्ञानङ्कारणमिति व्याप्तिज्ञानकारणताभेदएव पर्यवसान एवञ्च मूले साधनभेदेनेत्यस्य साध्यतावच्छेदकसाधनतावच्छेदकभेदेनेत्येवार्थ इति ध्येयम् । जातिमानित्येवेति । वन्हिमानित्याद्यनुमितौ यद्धर्मिकमनवच्छेदकत्वज्ञानन्तस्यैव विधेयतावच्छेदकतया भाननियमादिति भाव । इष्टापत्त्या समाधत्ते । पृथिवात्वीदिति। नन्वेवं रूपत्वन्यूनवृत्तिजातिमद्वानित्याकारानुमितौ तन्मते ऽपलापापत्तेरित्यत आह । जातिमद्वानिति । तत्तद्व्यक्तित्वेनेति । नीलघटादिनिष्ठतद्व्यक्तित्वादेर्हेतुत्वे त-

त्वे तु द्रव्यत्वे साध्ये विशिष्टसत्ताया व्यभिचारित्वात्तत्राव्याप्त्यभिधान-मसङ्गतमिति वाच्यं साध्याभाववद्वृत्तितावच्छेदकहेतुतावच्छेदकस्यैव व्यभि-चारपदार्थतया शुद्धसमवायसम्बन्धस्य हेतुतावच्छेदकसम्बन्धत्वेपि विशि-ष्टसत्त्वस्य हेतोर्व्यभिचारित्वाभावात् नाव्याप्तिरिति । नच हेतुतावच्छेद-कविशिष्टसत्तात्वविशिष्टसत्त्वस्य गुणे सत्वादेवं विवक्षणेपि कथमव्याप्ति-परिहार इति वाच्य हेतुतावच्छेदकावच्छिन्ननिरूपिताधिकरणत्वस्य विव-क्षितत्वाद्विशिष्टसत्तात्वस्य गुणनिष्ठाधिकरणतानिरूपिताधेयतानवच्छेदक-तया तदवच्छिन्ननिरूपिताधिकरणत्वस्य गुणेऽभावादिति । तथैव तदव-स्थैव । तस्यैव वृक्षइति । अधिकरणभेदेनाभावभेदानभ्युपगमादिति भावः । प्रति योग्यधिकरणावृत्तित्वं प्रतियोग्यधिकरणवृत्तिभिन्नत्वम् । विवक्षितत्वादिति । प्रतियोगिव्यधिकरणपदेन विवक्षितत्वादित्यर्थः । नन्वेवं हेतुसमानाधिक-रणेत्यस्य वैयर्थ्य सत्तावान् जातेरित्यादौ सत्ताद्यभावस्य निरुक्तप्रतियोगि-

---

व्यक्तिनिष्ठाभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वस्य नीलत्वादिजातौ बाधितत्वादिति भाव । ननु मूले द्रव्य विशिष्टसत्वादित्यत्राव्याप्त्यभिधानमसङ्गतम् समवायस्य हेतुताव-च्छेदकसम्बन्धत्वे तेन सम्बन्धेन सत्ताभिन्नविशिष्टसत्ताया साध्याभाववति गुणे स-त्वेन व्यभिचारितया ऽलक्ष्यत्वात् । यदि च विशिष्टसत्तात्वावच्छिन्नाधिकरणतैव हेतुता वच्छेदकसम्बन्ध तेन च गुणावृत्तित्व तस्या इति लक्ष्यत्वम् । न चैवन्तेन सम्बन्धेन सत्तामात्रस्य हेतुतासम्बन्धेन विशिष्टसत्वस्य हेतुत्वे व्यर्थविशेषणतापत्ति-रिति वाच्यम् । शुद्धसत्ताप्रतियोगिसत्वस्य विशिष्टाधिकरणतायामनङ्गीकारादित्यु-च्यते तदा हेतुतावच्छेदकसम्बन्धनिवेशेनैवाव्याप्तिपरिहाराद्धेतुतावच्छेदकधर्मनिवे-शो विफल इत्याशङ्क्य समवायएव हेतुताया अवच्छेदकसम्बन्ध तेन सम्बन्धेन साध्याभाववद्वृत्तित्व न लक्षणताप्रयोजको व्यभिचार किन्तु साध्याभाववन्निरू-पिततत्सम्बन्धावच्छिन्नाधेयतावच्छेदकवत्वमेव तथा तथा च न व्यभिचारित्व वि-शिष्टसत्वस्येति समाधत्ते । नचेत्यादि । न चहेतुतावच्छेदकीभूतविशिष्टसत्तात्वविशि-ष्टा सत्तैवं तदधिकरण गुणोपीति भावः प्रदर्शिता व्याप्तौ पूर्वोक्तव्याप्तिभेदाभावे-न तथैवेत्यस्य सादृश्यार्थकता न घटतइत्यत आह । तदवस्थैवेति । तथाचेति । व-स्तुत प्रतियोगिव्यधिकरणत्व हेतुतावच्छेदकविशेषणम् तच्च प्रतियोग्यनधिकरण-वृत्तित्वमभावविशेषणम् तथा च लाघवात्प्रतियोग्यनधिकरणहेत्वधिकरणवृत्तित्वभा-

ह । अथ वेति । हेतुमति निष्ठा वृत्तिर्यस्य स तथा विरहो ऽभावः तथा च हेत्वधिकरणवृत्तिर्यो ऽभावस्तदप्रतियोगिना साध्येन सह हेतोः सामानाधिकरण्यं व्याप्तिरुच्यते । अत्र यद्यपि वह्निमान् धूमादित्यादौ हेत्वधिकरणपर्वतादिवृत्त्यभावप्रतियोगित्वं तत्तद्वह्न्यादेरस्तीत्यव्याप्तिः नच समानाधिकरणवह्निधूमयोरेव व्याप्तिरिति वाच्यं तत्तद्वह्न्यादेरप्युभयाभावसत्त्वादेकसत्त्वेपि द्वयं नास्तीति प्रतीतेः गुणवान् द्रव्यत्वादित्यादावव्याप्तिश्च तथापि प्रतियोगितानवच्छेदकं यत् साध्यतावच्छेदकं तदवच्छिन्नसामानाधिकरण्यं व्याप्तिरिति वाच्यम् । ननु रूपत्वव्याप्यजातिमद्वान् पृथिवीत्वादित्यादौ साध्यतावच्छेदिका रूपत्वव्याप्यजातयस्तासां च शुक्लत्वादिजातीनां नीलघटादिवृत्त्यभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वमस्तीत्यव्याप्तिरिति चेन्न तत्र परम्परया रूपत्वव्याप्यजातित्वस्यैव साध्यतावच्छेदकत्वात् नहि तादृशधर्मावच्छिन्नाभावः क्वापि पृथिव्यामस्ति रूपत्वव्याप्यजातिमान्नास्तीति बुद्ध्यापत्तेः साध्यादिभेदेन व्याप्तेर्भेदात् तादृशस्थले साध्यतावच्छेदकतावच्छेदकं प्रतियोगितावच्छेदकतानवच्छेदकमित्येव लक्षणघटकमित्यपि वदन्ति । हेत्वधिकरणं हेतुतावच्छेदकविशिष्टाधिकरणं वाच्यं तेन द्रव्यं गुणकर्मान्यत्वविशिष्टसत्त्वादित्यादौ शुद्धसत्ताधिकरणगुणादिनिष्ठाभावप्रतियोगित्वेपि द्रव्यत्वस्य नाव्याप्तिः । हेतुतावच्छेदकसम्बन्धेन हेत्वधिकरणं बोध्यं तेन समवायेन धूमाधिकरणतदवयवनिष्ठाभावप्रतियोगित्वेपि वह्नेर्नाव्या-

प्तिः । अभावश्च प्रतियोगिव्यधिकरणो बोध्यः तेन कपि-
संयोगी एतद्वृक्षत्वादित्यत्र मूलावच्छेदेनैतद्वृक्षवृत्तिकपि-
संयोगाभावप्रतियोगित्वेपि कपिसंयोगस्य नाव्याप्तिः।नच
प्रतियोगिव्यधिकरणत्वं यदि प्रतियोग्यनधिकरणवृत्तित्वं
तदा तथैवाव्याप्तिः प्रतियोगिनः कपिसंयोगस्यानधिकर-
णे गुणादौ वर्तमानो यो ऽभावस्तस्यैव वृक्षे मूलावच्छेदेन
सत्त्वात् । यदि तु प्रतियोग्यधिकरणावृत्तित्वं तदा संयो-
गी सत्त्वादित्यादावतिव्याप्तिः सत्ताधिकरणे गुणादौ यः सं-
योगाभावस्तस्य प्रतियोग्यधिकरणद्रव्यवृत्तित्वादिति वाच्यं
हेत्वधिकरणे प्रतियोग्यनधिकरणवृत्तित्वविशिष्टस्य विवक्षित-
त्वात् स्वप्रतियोग्यनधिकरणीभूतहेत्वधिकरणवृत्त्यभाव इति
निष्कर्षः । प्रतियोग्यनधिकरणत्वं प्रतियोगितावच्छेदकाव-
च्छिन्नानधिकरणत्वं वाच्यं तेन विशिष्टसत्तावान् जातेरि-
त्यादौ जात्यधिकरणगुणादौ विशिष्टसत्ताभावप्रतियोगिस-

वैयधिकरण्याभावादव्याप्तिविरहादत आह । स्वप्रतियोग्यनधिकरणेति ।
निष्कर्ष इति । प्रतियोगिव्यधिकरणहेतुसमानाधिकरणाभावान्त इति नि-
ष्कर्षः । तथा च हेतुसमानाधिकरणत्वविशेषणबलादेव तादृशप्रतियोगिवै-
यधिकरण्यलाभान्न तद्वैयर्थ्यमिति भावः । सत्ताधिकरणत्वेपीति। तथा च

वविशेषण वक्तुमुचितमिति भावो मूलकारस्येयुक्तमुत्पश्याम । गौरवमितीति । अ-
थ वन्हिप्रतियोगिकसंयोगेन वन्हिसाध्यता तत्र घटाभावादिर्न प्रतियोगिव्यधिकरण
साध्यतावच्छेदकसम्बन्धेन तत्प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नाधिकरणाप्रसिद्धे । न
च तत्तद्वन्हिव्यक्त्यभावएव लक्षणघटकोस्त्विति वाच्यम् । रूपवान्पृथिवीत्वादित्यादौ

अथ वा हेतुमन्निष्ठ-
विरहाप्रतियोगिना ।
साध्येन हेतोरैकाधि-
करण्यं व्याप्तिरुच्यते ॥ ६९ ॥

विशिष्टसत्ताभावो नप्रतियोगिव्यधिकरणः अभावान्तरप्रतियोगितायाश्चान-वच्छेदकमेव विशिष्टसत्तात्वमित्यतिव्याप्तिः।न क्षतिः नातिव्याप्तिः।एवमग्रेऽपि। ननु प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धेनैव प्रतियोग्यनधिकरणत्वमुच्यतां तावतापि ज्ञानवान् सत्त्वादित्यादावनतिप्रसङ्गादित्यत आह । इत्थं चेति।साध्यतावच्छे-दकसम्बन्धेन प्रतियोग्यनधिकरणाविवक्षणे चेत्यर्थः । वह्निविरहसत्त्वेपीति । तथा च प्रतियोगितावच्छेदकसमवायेन प्रतियोगिव्यधिकरणतादृशाभाव-प्रतियोगितावच्छेदकत्वाद्वह्नित्वस्याव्याप्तिः । साध्यतावच्छेदकसम्बन्धाव-च्छिन्नत्वेनाग्रिमप्रतियोगिताविशेषणे तु सम्बन्धद्वयप्रवेशेन गौरवामिति भा-वः । न क्षतिः नाव्याप्तिः । समवायेन वह्न्यभावस्य साध्यतावच्छेदक-संयोगेन प्रतियोग्यनधिकरणहेत्वधिकरणवृत्तित्वाभावादिति भावः।तत्सा-

---

विषयतया रूपत्ववतोऽभावमादायाव्याप्तिवारणाय प्रतियोगितावच्छेदकताया सा-ध्यतावच्छेदकताघटकसम्बन्धावच्छिन्नत्वनिवेशस्यावश्यकतया तद्व्यक्त्यभावप्रतियो-गितावच्छेदकतायास्तत्तत्सम्बन्धावच्छिन्नत्वाभावेन तस्य लक्षणघटकत्वात् । न च तृणादिजन्यतावच्छेदकवैजात्यावच्छिन्नाभाव एव तथाविध प्रसिध्यतीति वाच्यम् । एवमपि तद्रूपप्रतियोगिकत्वविशिष्टसमवायेन तद्रूपसाध्यकसद्धेतावगतेस्साध्यस्यैव ते-न सम्बन्धेनाधिकरणप्रसिद्धेरिति चेन्न । विशेषरूपेण ससर्गतानभ्युपगमात् । तद-भ्युपगमे तु साध्यतावच्छेदकसम्बन्धसामान्ये यदभावप्रतियोगितावच्छेदकावच्छि-न्नप्रतियोगिकत्वपर्वताद्यनुयोगिहेत्वधिकरणीभूतयत्किञ्चिद्व्यक्त्यनुयोगिकत्वोभयाभाव. तादृशाभावएव हेत्वधिकरणे प्रतियोगिव्यधिकरण इति निर्वचनीयम् । एवञ्च घटा-भावादिरेव तादृश प्रसिध्यति यत्किञ्चिद्घटादिमयोगे वन्हित्वावच्छिन्नप्रतियो-

मान्यस्य प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नसामान्यस्य । यत्किञ्चिदिति । यत्किञ्चिद्यत्प्रतियोगितावच्छेदकं तदवच्छिन्नसामान्यस्य वेत्यर्थः । पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टेति । पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्य स्वस्य घटाभावादेर्योऽभावस्तदात्मकेत्यर्थः । घटाभावाद्यधिकरणेपि पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टघटाभावादेरभावस्योत्तरक्षणावच्छेदेन सत्त्वादिति भावः । ननु पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्य घटाभावादेरभावः स्वाभावस्य प्रतियोगी न घटाभावादेरिति वाच्यं पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्य घटाभावादेर्योऽभावस्तदभावस्य पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टघटाभावरूपस्य घटाभावानतिरेकितया विशिष्टघटाभावप्रतियोगिनस्तस्य शुद्धघटाभावप्रतियोगित्वात् तथा च प्रतियोगिव्यधिकरणाभावाप्रसिद्ध्यासम्भव इति भावः । घटाभावात्मकतयेति । अभावाधिकरणकाभावस्याधिकरणानतिरिक्तत्वादिति भाव । इत्यादावित्यादिना अभावसाध्यकसद्धेतुमात्रपरिग्रह । स्वरूपसम्बन्ध इति । अभावीयविशेषणतेत्यर्थः । पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्वाभावेति । पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टं यत्स्वं घटाभावादि तदभावात्मकेत्यर्थः । प्राचां मते द्रव्ये संयोगसामान्याभावानङ्गीकारादाह । कपीति । घटाभावीययत्किंचित्प्रतियोगितावच्छेदकघटत्वावच्छिन्नानधिकरणत्वस्य हेत्वधिकरणे सम्भवान्न प्रतियोगिव्यधिकर-

गिकत्वपर्वताद्यनुयोगिकत्वोभयाभावसत्त्वात् । वन्ह्यभावस्यापि हेत्वधिकरणेप्रतियोगिव्यधिकरणत्वापत्त्या वन्हिमान्धूमादित्यादावव्याप्तिरतस्सामान्यपदम् व्यभिचारिणि साध्याभावस्य लक्षणघटकत्वोपपत्तये यत्किंचित्पद तेनायोगोलक यत्किंचित्पदेनोपपादायोभयाभावोपपत्तेर्लक्षणघटकता साध्याभावस्यापीति ध्येयम् । एव विशेषरूपेण समर्गताभ्युपगमे यत्र वन्हित्वप्रतियोगिकसमवायेन वह्नित्वस्य साध्यतावच्छेदकता तत्र हेतुसमानाधिकरणाभावीयप्रतियोगितावच्छेदकताया साध्यतावच्छेदकताघटकसबन्धावच्छिन्नाया अप्रसिद्ध्या अव्याप्तिरत प्रतियोगितावच्छेदकताया साध्यताघटकसम्बन्धावच्छिन्न निवेशनीयम्परन्तूक्ताव्याप्तिवारणाय साध्यतावच्छेदकताघटकसम्बन्धावच्छिन्नावच्छेदकत्वीयस्वरूपसम्बन्धेन प्रतियोगितावच्छेदकत्वाभावो विवक्षणीय इति विभावनीयम् । मूले भिन्न एत्युच्यतइति । अन्यथा वन्हिमति घट शून्यदेशे वन्हिर्नास्तीति घटवति वन्हिशून्ये घटो नास्तीति प्रत्ययस्य चापत्तेरिति भाव । द्वितीयविवक्षेति । यत्किञ्चित्प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नानधिकरणत्ववि-

त्ताधिकरणत्वेपि न क्षतिः । अत्र साध्यतावच्छेदकसम्ब-न्धेन प्रतियोग्यनधिकरणत्वं बोध्यं तेन ज्ञानवान् सत्त्वा-दित्यादौ सत्ताधिकरणघटादेर्विषयतया ज्ञानाधिकरणत्वेपि न क्षतिः । इत्थं च वह्निमान् धूमादित्यादौ धूमाधिकरणे समवायेन वह्निविरहसत्त्वेपि न क्षतिः । ननु प्रतियोगि-तावच्छेदकावच्छिन्नस्य यस्य कस्यचित्प्रतियोगिनोनधि-करणत्वं तत्सामान्यस्य वा यत्किञ्चित्प्रतियोगितावच्छे-दकावच्छिन्नानधिकरणत्वं वा विवक्षितम् । आद्ये कपिसं-योगी एतद्वृक्षत्वादित्यत्र तथैवाव्याप्तिः कपिसंयोगाभाव-प्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नो वृक्षावृत्तिकपिसंयोगो ऽपि भवति तदनधिकरणं वृक्ष इति । द्वितीये तु प्रतियोगिव्य-धिकरणाभावाप्रसिद्धिः सर्वस्यैवाभावस्य पूर्वक्षणवृत्तित्व-

णाभावाप्रसिद्धिनिबन्धनाव्याप्तिः सम्भवतीति भावः । घटत्वहेतुके य-त्किंचित्प्रतियोगितावच्छेदकगुणसामान्याभावत्वावच्छिन्नानधिकरणत्वं हे-त्वधिकरणस्य घटादेर्न सम्भवति उत्पत्तिकाले घटे गुणसामान्याभावत्वादत आत्मपर्यन्तानुधावनम् । तृतीयविवक्षानुसारेण समाधत्ते यादृशेति। यावृश्याः

वक्षानुसारेणेत्यर्थ । अप्रतियोगिपदेनेति । इदञ्च यथाश्रुतमूलाभिप्रायेणोक्तम् । वस्तुतस्तादृशप्रतियोगितानवच्छेदकत्वमेव साध्यतावच्छेदके विवक्षणीयम् । अन्य-था वन्हिमान्धूमादित्यत्रैवाव्याप्ते. पूर्वमुपदर्शितत्वादिति बोध्यम् । अत्र चेति । साध्यतावच्छेदकसम्बन्धेन यद्धर्मावच्छिन्नवदन्यत्व हेतुमतस्तदन्यसाध्यतावच्छेद-कावच्छिन्नसामानाधिकरण्य व्याप्तिरित्यर्थ. । न च प्रतियोगितानवच्छेदके ऽनन्त-धर्मभेदनिवेशे गौरवमिति वाच्यम् । गुरुधर्मस्यापि प्रतियोगितावच्छेदकमते गुरुध-

विशिष्टस्वाभावात्मकप्रतियोगिसमानाधिकरणत्वात् नच वह्निमान् धूमादित्यादौ घटाभावादेः पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्वाभावात्मकप्रतियोग्यधिकरणत्वं यद्यपि पर्वतादेस्तथापि साध्यतावच्छेदकसम्बन्धेन तत्प्रतियोग्यनधिकरणत्वमस्त्येवेति कथं प्रतियोगिव्यधिकरणाभावाप्रसिद्धिरिति वाच्यं घटाभावे यो वह्न्यभावस्तस्य घटाभावात्मकतया घटाभावस्य वह्निरपि प्रतियोगी तदधिकरणं च पर्वतादिरित्येवं क्रमेण प्रतियोगिव्यधिकरणस्याप्रसिद्धत्वात् यदि घटाभावादौ वह्न्यभावादिर्भिन्न इत्युच्यते तथापि धूमाभाव-

---

प्रतियोगितायाः अवच्छेदकावच्छिन्नानधिकरणत्वं हेतुमतस्तादृशप्रतियोगितावच्छेदकतानाश्रयत्वमित्यर्थः । विवक्षितत्वात् अप्रतियोगिपदेन विवक्षितत्वात् । कपिसंयोगाभाववानात्मत्वादित्यादौ गुणसामान्याभावत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताया एव यादृशप्रतियोगितापदेनोपादातुं शक्यतया तदनवच्छेदकत्वस्य कपिसंयोगाभावत्वे सत्त्वान्नाव्याप्तिरिति भावः । अत्र च यद्धर्मविशिष्टानधिकरणत्वं हेत्वधिकरणस्य तद्धर्मभिन्नसाध्यतावच्छेदकावच्छिन्नसामानाधिकरण्यस्य लघोर्निर्दुष्टत्वसम्भवेपि यथा सन्निवेशे न वैयर्थ्यमिति भावः । साध्यतावच्छेदकसम्बन्धेन प्रतियोग्यनधिकरणत्वविवक्षणे ऽव्याप्तिमाशङ्कते । नन्विति । महाकालभेदविशिष्टघटाभाव इति । अभावीयकालिकविशेषणताघटितसामानाधिकरण्यसम्बन्धेन महाकालभेदविशिष्टस्य घटस्याभाव इत्यर्थः । महाकाले महाकालभेदाभावादिति । अभावीयविशेषणतासम्बन्धेन महाकालभेदाभावादित्यर्थः । सामानाधिक-

मैत्रघटितकम्बुग्रीवादिमद्भेदस्याप्यप्रसिद्ध्या साम्यादिति भावः । अभावीयविशेषणतेति । दैशिकविशेषणतेत्यर्थः । न त्वभावप्रतियोगिकविशेषतेति तदर्थः तथासति कालिकविशेषणतया अप्यभावप्रतियोगिकत्वेन तद्व्यावृत्तेरसम्भवादेवमग्रेपि बो-

वान् वह्न्यभावादित्यादावव्याप्तिः तत्र साध्यतावच्छेदकसम्बन्धः स्वरूपसम्बन्धस्तेन सर्वस्यैवाभावस्य पूर्वक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्वाभावात्मकप्रतियोग्यधिकरणत्वं हेत्वधिकरणस्येति । तृतीये तु कपिसंयोगाभाववानात्मत्वादित्यादावव्याप्तिः तत्रात्मवृत्तिः कपिसंयोगाभावाभावः कपिसंयोगस्तस्य गुणत्वात्प्रतियोगितावच्छेदकं गुणसामान्याभावत्वमपि तदवच्छिन्नानधिकरणत्वं हेत्वधिकरणस्यात्मन इति । मैवम्, यादृशप्रतियोगितावच्छेदकावच्छिन्नानधिकरणत्वं हेतुमतस्तादृशप्रतियोगितानवच्छेदकत्वस्य विवक्षितत्वात् । ननु कालो घटवान् कालपरिमाणादित्यत्र प्रतियोगिव्यधिक-

रण्यघटकीभूतविशेषणविशेष्यसम्बन्धाभ्यां यत्र विशेषणविशेष्योभयसत्त्वं तत्रैव विशिष्टाधिकरणत्वोमगमादिति भावः । ननु महाकालमात्रवृत्तिविशेषणतासम्बन्धेन साध्यतायां महाकालान्यत्वविशिष्टघटाभावोपि न प्रतियोगिव्यधिकरणस्तत्र तेन सम्बन्धेन महाकालान्यत्वाविशिष्टघटाधिकरणाप्रसिद्धेरत आह । वस्तुत इति । अत्र प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धेन प्रतियोग्यनधिकरणहेत्वाधिकरणवृत्त्यभावीयसाध्यतावच्छेदकसम्बन्धावाच्छिन्नप्रतियोगितानवच्छेदकत्वघटितलक्षणकरणेपि कालो घ-

ध्यम् । महाकालभेदाभावादित्यर्थ इति । ननु दैशिकविशेषणतायां महाकाले महाकालभेदासत्वेपि कालिकसम्बन्धेन तत्र महाकालभेदविशिष्टघटसत्वे बाधकाभाव' तेन सम्बधेन तस्य जगदाधारत्वादित्वादित्याशङ्कायामाह । सामानाधिकरण्येति । विशेषणेति । विशेषणविशेष्यप्रतियोगिकससर्गाभ्यामित्यर्थ । महाकालमात्रवृत्तीति । महाकालानुयोगिकविशेषणतायास्साध्यत्वइत्यर्थ । अप्रसिद्धेरिति । यद्यपि पूर्वोक्तोभयाभावघटितप्रतियोगिवैयाधिकरण्यप्रवेशे गगनाभावएव तत्रापि प्र-

टत्वान् कालपरिमाणादित्यादावव्याप्तिस्तदवस्थैव साध्यतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नतादृशप्रतियोगिताया अप्रसिद्धेरतः प्रतियोगिताधर्मिकोभयाभावपर्यन्तानुधावनम् समवायेन वह्न्यभावप्रतियोगितायां वह्नित्वावच्छिन्नत्वसत्त्वात् संयोगेन घटाभावप्रतियोगितायां साध्यतावच्छेदकसंयोगावच्छिन्नत्वस्य सत्त्वात् वह्निमान् धूमादित्यादावव्याप्तिवारणाय यत्सम्बन्धावच्छिन्नत्वयद्धर्मावच्छिन्नत्वयोर्निवेशः संयोगेन घटाभावप्रतियोगितायां धूमत्वावच्छिन्नत्वघटितोभयाभावसत्त्वादतिव्याप्तिवारणाय सामान्ये इति । अप्रसिद्धमिति । तथा चाव्याप्तिरिति भावः । यदि च कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीत्यादौ कम्बुग्रीवादिमत्प्रतियोगिताकाभाव एव विषयो न तु कम्बुग्रीवादिमत्त्वे तत्प्रतियोगितावच्छेदकत्वमपीत्युच्यते तदा यत्किंचिद्घटवत्यपि कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीति वाक्यस्य प्रामाण्यापत्तिरिति त्हृदि निधाय संक्षेप

सिध्यति । तथापि गगनादेरपि कालिकसम्बन्धेन महाकालवृत्तित्वमस्त्येव अन्यथा पूर्ववृत्तितावटितशब्दादकारणत्व गगनादौ न स्यादवृत्तित्वप्रवादस्तु कालिकादिस्कृतविशेषणतातिरिक्तसमर्गेणावृत्तित्वादेव । अत एव जगतामाश्रयो मतइति मूलमपि सङ्गच्छतइति भाव । ननु प्रतियोगिताधर्मिकोभयाभावघटितलक्षणमनर्थकम् प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धेन प्रतियोगिवैयधिकरण्यनिवेशे समवायादिना घटाद्यभावस्यैव प्रसिद्धिसम्भवादित्याशङ्क्य तथोक्तावपि समवायेन वन्ह्यभावमादायाव्याप्तिवारणायोत्तरत्र प्रतियोगिताया साध्यतावच्छेदकसम्बन्धावच्छिन्नत्वस्यावश्यन्निवेशनीयतया समवायेन घटाद्यभावीयतादृशप्रतियोगित्वाप्रसिद्ध्या अव्याप्तितादवस्थ्यादिति समाधत्ते । अत्रेति । एकैकाभावनिवेशे ऽव्याप्तिप्रदर्शनेनोभयाभावनिवेश सार्थकयति । समवायेनेति । सामान्यपदमतिव्याप्तिवारकतया सार्थकयति । संयोगेनेति । हृदि निधायेति । तथा चैतस्यार्थस्यानुक्तएवैतदर्थसूचनाय संक्षेप इत्युक्तमिति भाव । नन्ववच्छेदकत्वमवगाहतएव कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीति प्रतीति किं तु तत्र स्वरूपसम्बन्धरूप किं त्वनतिरिक्तवृत्तित्वन्तदपि न प्रतियोगितावच्छेदशून्यावृत्तित्वन्तथासति गुणे सत्ता नास्तीति प्रतीत्यापत्ते घटत्वनिष्ठाभावप्रतियोगितावच्छेदकस्यापि कम्बुग्रीवादिमत्त्वावच्छिन्नव्यापकतानवच्छेदकत्वादिति । न च कम्बुग्रीवादिमत्त्वावच्छिन्नव्यापकतावच्छेदकत्वन्तदवच्छिन्नसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वमेव वाच्यम् तथाचाप्रसिद्धितादवस्थ्यम् घटसमानाधिकरणाभावाप्रतियोगितात

रणाभावाप्रसिद्धिः हेत्वधिकरणस्य महाकालस्य जगदाधारतया सर्वेषामेवाभावानां साध्यतावच्छेदकसम्बन्धेन कालिक विशेषणतया प्रतियोग्यधिकरणत्वात् । अत्र केचित् महाकालभेदविशिष्टघटाभावस्तत्र प्रतियोगिव्याधिकरणः महाकालस्य घटाधारत्वेपि महाकालभेदविशिष्टघटानाधारत्वात् महाकाले महाकालभेदाभावात् । वस्तुतस्तु प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धेन प्रतियोग्यनधिकरणीभूतहेत्वधिकरणवृत्यभावप्रतियोगितासामान्ये यत्सम्बन्धावच्छिन्नत्वयद्धर्मावच्छिन्नत्वोभयाभावस्तेन सम्बन्धेन तद्धर्मावच्छिन्नस्य तद्धेतुव्यापकत्वं बोध्यम् । इत्थं च कालो घटवान् कालपरिमाणदित्यादौ संयोग सम्बन्धेन घटाभावप्रतियोगिनोपि घटस्यानधिकरणे हेत्वधिकरणे महाकाले वंतमानः स एव संयोगेन घटाभावस्तस्य प्रतियोगितायां कालिकसम्बन्धावच्छिन्नत्वघटत्वावच्छिन्नत्वोभयाभावसत्वान्नाव्याप्तिः । ननु प्रेमयवह्निमान् धूमादित्या

इति । मूले पक्षतानिरूपणे सङ्गतेरप्रदर्शनात् तां प्रदर्शयाति पक्षवृत्तित्वमित्यत्रेति । तथा च प्रकृतस्य परामर्शस्य घटकतया पक्षधर्मत्वमपि प्रकृतं तदुपपादकत्वरूपोपोद्घातसङ्गत्या पक्षतानिरूपणं व्याप्तिनिरूपितैककार्यकारित्वमेव सङ्गतिरिति बोध्यम् । मूले पक्षतालक्षणस्य स्पष्टतयाऽनुक्तेः

च— त्ववत्वापेक्षया कम्बुग्रीवादिमत्त्वत्वावच्छिन्नाभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वस्य गुरुत्वेन तदवच्छिन्नाभावाप्रसिद्ध्या तद्घटितोक्तावच्छेदकताया असम्भव इति वाच्यम् । कम्बुग्रीवादिमत्त्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितावच्छेदक यद्यत्तद्भेदकूटस्यैव व्यापकतावच्छेदकत्वेनोपगतव्यस्त्वात्तस्य च प्रसिद्धत्वादिति चेन्मैवम् । घटो ना-

दौ प्रमेयवह्नित्वावच्छिन्नत्वमप्रसिद्धं गुरुधर्मस्यानवच्छेदकत्वादिति चेन्न कम्बुग्रीवादीमान्नास्तीति प्रतीत्या कम्बुग्रीवादिमत्त्वावच्छिन्नप्रतियोगिताविषयीकरणेन गुरुधर्मस्याप्यवच्छेदकत्वस्वीकारादिति संक्षेपः । पक्षवृत्तित्वमित्यत्र पक्षत्वं किं तदाह । सिषाधयिषयेति । सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्ध्यभावः पक्षता तद्वान् पक्ष इत्यर्थः । सिषाधयिषामात्रं न पक्षता विनापि सिषाधयिषां घनगर्जितेन मेघानुमानात् अत एव साध्यसन्देहोपि न पक्षता विनापि सन्देहं तदनुमानात् सिद्धौ सत्यामपि सिषाधयिषासत्त्वे ऽनुमितिर्भवत्येव अतः सिषाधयिषाविरहविशिष्टत्वं सिद्धौ विशेषणं तथा च यत्र सिद्धिर्नास्ति तत्र सिषाधयिषायां सत्यामसत्यामपि पक्षता यत्र सिषाधयिषास्ति तत्र सिद्धौ स-

पक्षतालक्षणं स्वातन्त्र्येण प्रदर्शयन् मूलार्थमाह । सिषाधयिषाविरहेति । घनगर्जितेन मेघानुमितिस्थले ऽव्याप्त्यापत्त्या सिषाधयिषामात्रस्य पक्षतात्वं निषेधयति सिषाधयिषामात्रं न पक्षतेति । मेघानुमानात् मेघानुमितेः । अत एव वक्ष्यमाणदूषणादेव । सिषाधयिषाविरहरूपविशेषणस्य प्रयोजनमाह । सिद्धौसत्यामिति । अत इति । अत इति । तत्रानुमितिनि-

स्तीति प्रतीत्या हि घटत्वादे स्वरूपसम्बन्धरूपमवच्छेदकत्व सिद्ध्यतीति वक्तव्यम् । तत्र च नञर्थाभावे घटस्य घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वसम्बन्धेनान्वयात्तादृशप्रतीत्या घटत्वादेरवच्छेदकत्वावगाहनाद्यथा तादृशप्रतीति घटत्वादेरवच्छेदकत्वे मानन्तथा कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीति प्रतीत्या कम्बुग्रीवादिमत्वे निरुक्तावच्छेदकत्वानव-

गाहनात्कथन्तस्य तादृशावच्छेदकत्वन्तत्प्रतीतिगोचर इति घटोनास्तीति वदियमपि स्वरूपसम्बन्धरूपेमवावच्छेदकत्व कम्बुग्रीवादिमत्वे ऽवगाहतइति तद्बलाद् गुरुरपि भवत्यवच्छेद प्रतियोगिताया इति ग्रन्थकृत्तात्पर्यात्तेन च गुरुधर्मस्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वस्य बाधादुक्तप्रतीतौ स्वावच्छिन्नव्यापकतावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिनासम्बन्धेनैव प्रतियोगिनो ऽभावे अन्वयोभ्युपेयतो घटोनास्तीत्यादौ तु लाघवाद्घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगितासम्बन्धेनैव घटादेरन्वयोभ्युपगन्तुमुचितमिति वाच्यम् । समानाकारकप्रतीत्या एकत्र प्रतियोग्यशे प्रकारभूतधर्मावच्छिन्नप्रतियोगितासंसर्गावगाहित्वमपरत्र तादृशधर्मावच्छिन्नव्यापकतावच्छेदकधर्मावच्छिन्नप्रतियोगितासंसर्गावगाहित्वमिति कल्पनस्यानुचितत्वेन लाघवादुभयत्रैव प्रतियोगिविशेषणीभूतधर्मावच्छिन्नप्रतियोगितासंसर्गावगाहिताकल्पनस्यैव उचितत्वेन गुरुधर्मस्य नावच्छेदकत्वमित्यत्रैव प्रमाणदौर्लभ्य प्रतीत्यनुरोधेनैव अवच्छेदकतासिद्धेरुपगतव्यत्वादिति ध्येयम् । ननु प्रतियोगिताधर्मिकोभयाभावघटितलक्षणे गुरुधर्मावच्छिन्नसाध्यकाव्याप्त्याशङ्कैव न सम्भवति गुरुधर्मस्य साध्यतावच्छेदकताया असम्भवादिति कथमेतदिति चेन्न स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकताया एव गुरुधर्मे प्राचीनैरङ्गीकारात् साध्यतावच्छेदकताया विषयताविशेषरूपत्वेन गुरुधर्मस्यापि तत्सम्भवादिति हृदयम् । पक्षवृत्तित्वमित्यत्रेतीति मूले किमुत्तर इति पूरणीयम् । तथा च पक्षवृत्तित्वघटकम्पक्षत्व यज्जिज्ञासाविषयइतिहेतुस्तत्पक्षत्वमाहेत्यर्थ । नन्वेता का सङ्गति प्रदर्शितेत्याशङ्कायामाह । तथाचेति । ननु परामर्शनिरूपणानन्तरम्पक्षतानिरूपणे भवतूपोद्घातसङ्गति व्याप्तिनिरूपणाव्यवहितोत्तरम्पक्षतानिरूपणे का सङ्गतिरित्यत आह । व्याप्तिनिरूपितेत्यादि । एककार्यकारित्व । एककार्यप्रयोजकत्व प्रयोजकत्वञ्च कारणकारणतावच्छेदकसाधारणम् तेनानुमितौ पक्षताया कारणत्वेपि व्याप्तेर्विषयविधया कारणतावच्छेदकत्वेपि च न क्षति अत एव सद्धेतुनिरूपणानन्तर हेत्वाभासनिरूपणेप्येककार्यकारित्वसङ्गतिप्रदर्शनन्दीधितिकृता सङ्गच्छते स्वोक्तसद्धेतौ परामर्शेनानुमितेर्जननात् परोक्तप्रतिहेतोर्दुष्टत्वेन ज्ञानस्य प्रतिबन्धकनिरासद्वारा ऽनुमितावुपयोगाच्च । वस्तुतस्तूपोद्घातोपि व्याप्तिनिरूपितासङ्गतिर्भवत्येव तदभिधानानन्तराभिधानाप्रयोजकजिज्ञासाजनकज्ञानविषयत्वस्यैव तन्निरूपिततत्सङ्गतित्वात् व्याप्तिनिरूपणानन्तरमप्येकपरामर्शविषयेत्वेन पक्षवृत्तित्वस्मरणे वृत्तित्वघटक किं पक्षत्वमिति जिज्ञासोत्पादसम्भवात् अत एव पक्षतानिरूपणानन्तरम्परामर्शस्य कारणताव्यवस्थापने दीधित्युक्तानुमितिलक्षणोपोद्घातस्य पक्षतानिरूपित-

त्यामसत्यामपि पक्षता यत्र सिद्धिरस्ति सिषाधयिषा च नास्ति तत्र न पक्षता सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्धेः सत्त्वात् । ननु यत्र परामर्शानन्तरं सिद्धिः ततः सिषाधयि-

---

र्वाहकरूपक्षतासिद्ध्यर्थमिति भावः । तत्र सिषाधयिषायाम् । सत्यामसत्यामपीति । सत्यामुभयाभावप्रयुक्तस्यासत्यां विशेष्याभावमात्रप्रयुक्तस्योक्ताविशिष्टाभावस्य सत्वादिति भावः । सिद्धौ सत्यामसत्यां चेति । सत्यां विशेषणाभावमात्रप्रयुक्तस्यासत्यां तूभयाभावप्रयुक्तस्य विशिष्टाभावस्य सत्त्वादिति भावः । सिद्धेः सत्त्वादिति । सिद्धेः सत्त्वेन तदभावरूपपक्षताया अभावादिति भावः। सिषाधयिषाविरहवैशिष्ट्यं च सिद्धावेककालावच्छेदेनैकात्मवृत्तित्वम् तेन सिषाधयिषाकालीनासिद्धेः कालिकसम्बन्धेन सिषाधयिषाविरहविशिष्टत्वसत्वेपि न क्षतिः। परामर्शरूपकारणसत्वे सिद्धिरूपविरोधिसत्त्वे यद्यनुमितिस्सा स्यात्तदा तस्या उत्तेजकत्वं वाच्यं नचैतत्सम्भवतीत्याशङ्कते। ननु यत्रेति । परामर्शानन्तरं परामर्शद्वितीयक्षणे ततः सिद्ध्यु-

---

सङ्गतित्वमुपपादित गदाधरभट्टाचार्य्यैरिति ध्येयम् । स्पष्टतयेति । सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्ध्यभावो यत्र सपक्ष इत्युक्त्वाप्यर्थात्तादृशाभाव पक्षतेति लाभसम्भवात्स्पष्टतयेत्युक्तम् । अव्याप्त्यापत्तेरिति । पक्षे पक्षताभावापत्तेरित्यर्थ । नच सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्धे समवायेन पुरुषे सत्वेपि पक्षे तदभावसत्वात्पक्षतापत्तिरिति वाच्यम् । विशेष्यतासम्बन्धेन वर्त्तनइति तदर्थात् । अत इतीति । चतुर्थ्यन्तात्तसिरिति भाव । एककालेति । एकक्षणेत्यर्थ । तेन न स्थूलकालमादायातिप्रसङ्ग विरोधिसत्वे प्रतिबन्धकसत्वे अनुमितिस्सा स्यात् अनुमितिसा वर्त्ततेत्यर्थ । अन्यथा परामर्शाभावे ऽनुमितेरेवानुत्पत्त्या सिषाधयिषाया उत्तेजकत्वकल्पने बीजाभावात्प्रतिबन्धकसत्वे कार्य्योत्पादार्थमेवोत्तेजकस्य कल्पनीयत्वात् सिद्ध्यसत्वे प्रतिबन्धकाभावादेव कार्योत्पादसम्भवेनोत्तेजकस्यैवानपेक्षितत्वात् सिषाधयिषाभावे धर्मिणो ऽसत्वेन कस्योत्तेजकत्व कल्पनीयमिति भाव सिद्धिमात्रकाले परामर्शमात्रकाले च सिषाधयिषायास्सत्वात्सिद्धिकालइत्यादिमूलमसङ्गतमतो व्याचष्टे । सिद्धीति । ननु वन्हिमानिति प्रत्यक्षानन्तर सिषाधयिषैव न सम्भवति इष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुत्वादि-

सिषाधयिषया शून्या
सिद्धिर्यत्र न तिष्ठति ।
स पक्षस्तत्र वृत्तित्व-
ज्ञानादनुमितिर्भवेत् ॥ ७० ॥

षा तत्र सिषाधयिषाकाले परामर्शनाशान्नानुमितिः यत्र सिद्धिपरामर्शसिषाधयिषा क्रमेण भवन्ति तत्र सिषाधयिषाकाले सिद्धेर्नाशात्प्रतिबन्धकाभावादेवानुमितिः यत्र सिषाधयिषासिद्धिपरामर्शास्तत्र परामर्शकाले सिषाधयिषैव नास्ति एवमन्यत्रापि सिद्धिकाले परामर्शकाले च न सिषाधयिषा योग्यविभुगुणानां यौगपद्यनिषेधात् तत्कथं सिषाधयिषाविरहविशिष्टत्वं सिद्धेर्विशेषणमिति चेन्न यत्र वह्निव्याप्यधूमवान् पर्वतो वह्निमानिति प्रत्यक्षस्मरणं वा त-

---

त्पत्तिद्वितीयक्षणे । क्रमेण अव्यवधानेन । एवमन्यत्रापीति । यत्र परामर्शसिषाधयिषासिद्धयः क्रमेण भवन्ति एवं सिद्धिसिषाधयिषापरामर्शाःएव सिषाधयिषापरामर्शसिद्धयश्चेत्यर्थः । सिद्धिकाले परामर्शकाले चेति । सिद्धिपरामर्शोभयक्षणइत्यर्थ । कथमिति । किमर्थमित्यर्थः । इति प्रत्यक्षमिति । अ-

ष्टसाधनताज्ञानस्य तादृशप्रत्यक्षात्पूर्वमेवोपगमे प्रत्यक्षमेव न सम्भवति बलवदिच्छासामग्र्या प्रतिबन्धात् प्रत्यक्षानन्तरन्तदुपगमे सिषाधयिषाक्षणे प्रत्यक्षमेव न तिष्ठतीत्याशङ्कानिरासाय शेषम्पूरयति । अनुमितीत्यादि । परिचायक रूपमिति । यद्यपीच्छासत्वे सिद्धिसत्वे अनुमितिरित्यनतरतत्तद्व्यक्तित्वेन विशेषेच्छाव्यक्तीना ज्ञा-

तः सिषाधयिषा तत्र पक्षतासम्पत्तये तद्विशेषणस्यावश्यकत्वात् । इदं तु बोध्यं यादृशयादृशसिषाधयिषासत्त्वे सिद्धिसत्त्वे यल्लिङ्गकानुमितिस्तादृशतादृशसिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्ध्यभावस्तल्लिङ्गकानुमितौ पक्षता तेन सिद्धिपरामर्शसत्त्वे यत्किञ्चित् ज्ञानं जायतामितीच्छायामपि नानु-

---

नुमितीष्टसाधनताविषयकमिति शेष । प्रत्यक्षोत्पत्ते पूर्वमनुमितीष्टसाधनताधीस्वीकारेइच्छासामग्र्याः प्रतिबन्धात् प्रत्यक्षमेव न स्यात् । यादृशयादृशेति । घटानुमितिर्जायतामितीच्छासत्त्वेपि पर्वतो वह्निमानिति सिद्ध्यसत्त्वे वह्निमानित्यानुमित्युत्पत्तेः पर्वतो वह्निमानिति सिद्धिसत्त्वेपि तदिच्छाबलात्तादृशानुमित्यापत्तिरत उक्त सिद्धिसत्त्वइति । इदं चोत्तेजकेच्छाविव्यक्तेः परिचायकम् उत्तेजकत्वं तु तत्तद्व्यक्तित्वेनैवेति बोध्यम् । तेन तत्तदिच्छाया उत्तेजकत्वेन । यत्किञ्चित् ज्ञानमित्यस्यैतदुत्तरकालीनमित्यादिः अन्यथा यत्किञ्चित् ज्ञानस्य सर्वदा सिद्धत्वेन तद्रूपेणेच्छाविरहात् । नानुमितिरिति । नानुमित्यापत्तिरित्यर्थः । तदिच्छायास्तद्व्यक्तित्वेनोत्तेजकत्वानभ्युपगमादिति भावः । नच यत्किञ्चित् ज्ञानं जायतामित्येतादृशेच्छाकाले सिद्धिसत्त्वेप्यनुमितिर्भवत्येवेति वाच्यं अनुमितिसाम-

---

नसम्पादनमित्यर्थ । तत्तद्व्यक्तित्वेनैवेत्येवकारेणानुमितिरित्यन्तभावस्योत्तेजकतावच्छेदककोटिकाप्रवेशो व्यवच्छिद्यते न तु यत्किञ्चिद् ज्ञान जायतामितीच्छैव न सम्भवति सिद्धे वस्तुनि इच्छानुत्पत्तेर्यत्किञ्चिज्ज्ञानस्य सिद्धत्वात् । न च सिद्धेपि सिद्धत्वेनाज्ञानदशायामिच्छादर्शनान्नानुपपत्तिरिति वाच्यम् । सिद्धत्वज्ञानादिव्यक्ताविच्छानुत्पत्त्या ज्ञानादिव्यतिरिक्तस्थलएव सिद्धत्वज्ञानम्प्रतिबन्धक ज्ञानादौ तु सिद्धमात्र विरोधीति सिद्धान्तात् । अत एवोक्त इच्छाविरहादिति तत्र तत्र ग्रन्थकृद्भिरित्यतो व्याचष्टे । एतदुत्तरकालीनेति । अनुमितिसामग्रीसत्त्वइति । अनुमितिसामग्र्यभावेतादृशेच्छाबलादनुमित्याविष्टापत्तिरेव न सम्भवति । तत्सत्त्वेपरामर्शादिमत्त्वेनात्मनो मानसमात्रसामग्रीमत्त्वेन स्वोत्पत्त्यापीच्छाया विषयसिद्ध्या अनुमित्युत्पादासम्भवाद्यादृशेच्छाया अनुमितिं विना न विषयसिद्धिस्तादृशेच्छाया एवोत्तेजक-

ग्रीसत्त्वे आत्मादिविषयकयत्किञ्चिन्मानसादिसामग्रीसत्त्वनियमेन यत्किञ्चिन्मानसाद्युत्पत्त्यैव तादृशेच्छाविषयसिद्धेः तत्रानुमित्युत्पत्तावनिष्टापत्त्यसम्भवात् नन्वनुमितित्वप्रकारेच्छात्वेनानुगतरूपेणैवोत्तेजकत्वं वाच्यं तावतैव यत्किञ्चित् ज्ञानं जायतामितीच्छावारणसम्भवान्न तु तत्तद्व्यक्तित्वेनोत्तेजकत्वं कल्प्यं गौरवादित्यत आह । वह्निव्याप्येति । प्रत्यक्षातिरिक्तं ज्ञानमित्यस्य शाब्दसामग्र्यसत्वे इत्यादिः । शाब्दसामग्रीसत्त्वे शाब्दबोधेनैवेच्छाविषयसिद्धिसम्भवात् भवत्येवेत्यनुमितिरित्यनेन सवध्यते तथा चानुमितित्वप्रकारकेच्छात्वेनोत्तेजकत्वे तत्रानुमितिर्न स्यादिति भावः । तल्लिङ्गकत्वप्रवेशस्य फलमाह । एवमित्यादिना । नानुमितिरिति । इच्छायास्तत्तद्व्यक्तित्वेनोत्तेजकतया तदिच्छाव्यक्तेरनुत्तेजकत्वादिति भाव. । इदं तु बोध्यं पर्वते वह्न्यनुमितिर्जायतामित्याद्यनुगतेच्छानां पर्वतत्वावच्छिन्नोद्देश्यकत्वप्रकारतानिरूपितवह्निविधेयकत्वप्रकारताशाल्यनुमितिगोचरेच्छात्वेनानुगतरूपेणैवोत्तेजकत्वं प्रत्यक्षातिरिक्तं ज्ञानं जायतामित्याद्यननुगतेच्छानां तु तत्तद्व्यक्तित्वे न तु सकलेच्छानां ततत्तद्व्यक्तित्वेन गौरवादिति सिषाधयिषाकाले पर्वते वह्निमानिति सिद्धिसत्त्वेपि पर्वतो वह्निमानित्यनुमित्युत्पत्तेस्तादृशसिद्धेर्न तादृशानुमितिप्रतिबन्धकत्वं स्यादत उक्तं सिषा-

त्वोपगमादिति भाव । ननु वन्हिव्याप्यधूमवान् पर्वतो वन्हिमानिति प्रत्यक्षानन्तर वन्हे प्रत्यक्षात्मक ज्ञान जायतामितीच्छाबलेन वन्हेर्नानुमिति सम्भवति वन्हिविपयकशाब्दवोधेनापि तादृशेच्छाविषयसिद्धिसम्भवादित्याशङ्कानिरासाय पूरयति । शाब्दसामग्र्यसत्वइत्यादिरिति । तथा च तदानी वन्हेश्शाब्दसम्भवेनानुमित्यैवेच्छाया विषयसिद्धिर्भवतीत्यभिप्राय' । तदिच्छाव्यक्तेरिति । धूमपरामर्शकालीनाया आलोकेन वन्हिमनुमिनुयामीतीच्छाव्यक्तेरित्यर्थ । अनुत्तेजकत्वादिति । पर्वतत्वावच्छिन्नोद्देश्यकवन्हित्वावच्छिन्नलिङ्गकानुमितिप्रातिबन्धकताया अनुत्तेजकत्वादित्यर्थ. । तादृशप्रतिबन्धकतानिरूपितावच्छेदकतावदभावाप्रतियोगित्वादिति यावत् । अनुमितिगोचरेच्छात्वेनेति । अनुमितित्वावच्छिन्नविधेयकेत्युक्तौ पर्वतोद्देश्यकवन्हिविधेयकज्ञान मे जायतामित्यादि भानासङ्गत्यापत्तिरिति तत्परित्याग । नचैतादृशेच्छाया उत्तेजकत्वेपि सिद्धिसत्वे पर्वतोद्देश्यकवन्हिविधेयकप्रत्यक्षादिसामग्रीकालेपि तादृशेच्छाबलात्तादृशानुमित्यापत्तिरिति वाच्यम् । प्रत्यक्षोद्देश्यत्वविधेयत्वयोर-

प्रमाणकत्वात् न चैवमनुमितिगोचरत्वनिवेशोपि व्यर्थ तादृशेच्छाया अनुमितिमात्रविषयकत्वादिति वाच्यम् । पर्वतोद्देश्यकवन्हिविधेयकप्रत्यक्षं जायतामिति हि प्रत्यक्षेच्छाबलादनुमित्यापत्तिवारणाय तदावश्यकत्वात् । न चैवमपि शाब्दबोधेप्युद्देश्यत्वविधेयत्वयोरङ्गीकारात्तादृशेच्छाबलात्तादृशशाब्दसामग्रीसत्वेपि सिद्धिसत्वे अनुमित्यापत्तिरिति वाच्यम् । पर्वतो वन्हिमानिति शाब्दबोधे पर्वते वन्हिमत एव तादात्म्येन प्रकारतया पर्वतत्वावच्छिन्नोद्देश्यतानिरूपितवन्हित्वावच्छिन्नविधेयताया स्तत्रासत्वात् तादृशवन्हिविधेयताकत्वप्रकारताशाल्यनुमितिविषयकेच्छाविषयकेच्छात्वेनैवोत्तेजकताया स्वीकरणीयत्वात् । अथैवमपि पर्वते वन्हिमतस्तादात्म्येन साध्यतायाम्पर्वते वन्हिमद्विधेयकशाब्दसामग्रदिशाया सिद्धिसत्वेपि पर्वतत्वावच्छिन्नोद्देश्यतानिरूपितवन्हिमत्वावच्छिन्नविधेयताशालिज्ञानजायतामितीच्छाबलात्पर्वतोद्देश्यकवन्हिविधेयकानुमित्यापत्तेरिति चेन्न । शाब्दबोधेप्युद्देश्यताविधेयतयोरुपगमे एतादृशेच्छानामपि वन्हिविधेयकानुमितिस्थले तत्तद्व्यक्तित्वेनैवोत्तेजकताया स्वीकरणीयत्वाल्लघूपामसम्भवस्थले एव गौरवस्य स्वीकर्तुमनुचितत्वात् । वस्तुतस्तु शाब्दबोधे विधेयत्वादिकमप्रामाणिकमेव अनुमितावेव तदङ्गीकार आवश्यक अन्यथा पर्वतो वन्हिमानित्यनुमितेस्तात्पर्येण पर्वतमनुमिनोमित्यादिप्रयोगापत्तेरनुमितेर्विधेयत्वादिमत्वएवान्यत्र द्वितीयाया विषयित्वार्थकत्वेप्यनुमित्यर्थकधातुसमभिव्याहारे विधेयत्वस्य द्वितीयार्थतामुपगम्य तादृशप्रयोगवारणसम्भवात् । न च प्रकारित्वमेव तत्र द्वितीयार्थो ऽस्तु तावतापि पर्वतमनुमिनोमीतिप्रयोगवारणसम्भवादिति वाच्यम् । तथापि पर्वतत्वमनुमिनोमीत्यादिप्रतीत्यापत्ते अत एवोक्त गदाधरभट्टाचार्यैरनुमित्यर्थकधातुयोगे विधेयत्व वा द्वितीयार्थ इति शाब्दार्थकधातुयोगे तु विषयित्वस्य द्वितीयार्थत्वेपि न क्षति यदि तु पर्वत शृणोमीति प्रयोगापत्ति पर्वतविशेष्यकशाब्दस्यापि पर्वतविशेष्यकत्वादिति विभाव्यते तदा द्वितीयान्तपदसमभिव्याहारस्थले तादात्म्यातिरिक्तसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारितैव द्वितीयार्थोस्तु अतिरिक्तान्तोपादानात्पर्वते वन्हिमत्वशृणोमीति प्रयोग इति ध्येयम् । अथैवमपि धूमपरामर्शमात्रदशायाम्पर्वतोद्देश्यतानिरूपितवन्हिविधेयताकालोकलिङ्गकानुमितिर्जायतामितीच्छाबलाद्धूमलिङ्गकवन्ह्यनुमित्यापत्ति तादृशेच्छाया अपि तादृशसाध्यविधेयकत्वप्रकारकत्वादनुमितिविषयकत्वाच्च । न च किञ्चिल्लिङ्गकत्वाप्रकारकत्वमपीच्छाविशेषणन्देयमतो न तादृशेच्छाबलादुक्तानुमित्यापत्तिरिति वाच्यम् । तथासति तादृशवन्हिविधेयताकाधूमलिङ्गकानुमितिर्जायतामितीच्छासत्वेपि धूमलिङ्गकवन्ह्यनुमितिर्नस्या-

धयिषाविरहकालइति विशिष्येति।पर्वतो वह्निमानित्यनुमितौ पर्वतत्वावच्छिन्न विशेष्यतानिरूपितवह्नित्वावच्छिन्नप्रकारताशालिनिश्चयत्वेन प्रतिबन्धकता वक्तव्येत्यर्थः। तत्प्रयोजनमाह। तेनेति। सिद्धिरेवेत्येवकारेण सामानाधिकरण्येन सिद्धिव्यवच्छेदः। सामानाधिकरण्येनानुमितिं प्रति त्विति। सामानाधिकरण्यमात्रेणानुमितिं प्रतीत्यर्थः। अन्यथावच्छेदकावच्छेदेनानुमितेरपि सामानाधिकरण्यावगाहितया तद्व्यवच्छेदाप्रतीतेः। सिद्धिमात्रमिति। पक्षविशेष्यकसाध्यप्रकारकनिश्चयत्वेन विरोधित्वमित्यर्थः। उपाध्यायास्तु सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्धिप्रत्यक्षसामग्र्योरन्यतरस्याभावः पक्षता तेन सिद्धिकाले समानविषयकप्रत्यक्षसामग्रीकालेपि च नानुमित्यापत्तिरित्याहुस्तद् दूषयितुं प्रत्यक्षसामग्र्यभावस्य पक्षताकुक्ष्यप्रवेशे प्रत्यक्षसामग्रीकाले

त्। नच तद्धर्म्मावच्छिन्नलिङ्गकानुमितौ तदन्यधर्मावच्छिन्नलिङ्गकत्वानुप्रकारिकैवेच्छोत्तेजिका वाच्येति धूमलिङ्गकत्वप्रकारतायास्सग्रहे भिन्नाभिन्नलिङ्गकत्वप्रकारकेच्छाया वारणञ्च सम्भवतीति वाच्यम्। एवमपि तादृशवन्हिविधेयताका धूमलिङ्गकानुमितिरालोकलिङ्गकानुमितिश्च जायतामितीच्छाबलाद्धूमलिङ्गकानुमितेरशक्योपपादनत्वादिति चेत् मैव तद्धर्मावच्छिन्नलिङ्गकानुमितौ निरुक्तवन्हिविधेयकत्वप्रकारतानिरूपितातद्धर्मावच्छिन्नलिङ्गकत्वप्रकारकत्वानिरूपितानुमितिनिष्ठविशेष्यताशालित्वेनैवोत्तेजकत्वस्योपगतव्यत्वात्। उक्तसमूहालम्बनेच्छाया त्वनुमितौ विशेष्यताद्वयमेका धूमलिङ्गकत्वप्रकारतानिरूपिता अपरा चालोकलिङ्गकप्रकारतानिरूपिता समूहालम्बने प्रकारताभेदेनैव विशेष्यताभेदादन्यथा वृक्ष कपिसयोगवान्तदभाववाश्चेति समुच्चयस्य वृक्षः कपिसयोगी न वेतिसंशयस्य भेदो न स्यादेकधर्मावच्छिन्नविशेष्यकसमूहालम्बनेपि प्रकारताभेदेन विशेष्यताभेद सशये चोभयप्रकारतानिरूपितैकाविशेष्यतेत्येव तयोर्वैलक्षण्यात् इत्थञ्च धूममात्रलिङ्गकानुमितित्वमेवैतादृशेच्छाविरहविशिष्टसिद्ध्यभावकार्यताच्छेदक वाच्यम्। अन्यथा धूमालोकोभयपरामर्शाभ्या धूमलिङ्गकत्ववदालोकलिङ्गकानुमितिर्जायतामित्येकविशिष्टअपरवैशिष्ट्यावगाहिज्ञानबलात्तादृशानुमाने वन्ह्यनुमितावुक्तसिद्ध्यभावस्य व्यभिचारापत्ते। अथ वा किञ्चिल्लिङ्गकत्वाप्रकारकत्वमेवेच्छाविशेषणमुपादेयम् धूमलिङ्गकत्वप्रकारकेच्छाया पृथगेवोत्तेजकत्वस्य कल्पनीयतया तदसग्रहो न दोषायेति कृतम्पल्लवितेन। यादृशासिद्धिसत्वे पर्वतो वन्हिमानित्यनुमिति तादृशासिद्धि तादृशानुमितौ प्रतिबन्धिकेत्यु-

मितिः वह्निव्याप्यधूमवान् पर्वतो वह्निमानिति प्रत्यक्षसत्वे प्रत्यक्षातिरिक्तं ज्ञानं जायतामितीच्छा तु भवत्येव । एवं धूमपरामर्शसत्वे आलोकेन वह्निमनुमिनुयामीतीच्छायामपि नानुमितिः सिषाधयिषाविरहकाले यादृशासिद्धिसत्वे नानुमितिस्तादृशी सिद्धिर्विशिष्यैव तत्तदनुमितिः प्रतिबन्धिका वक्तव्या तेन पर्वतस्तेजस्वी पाषाणमयो वह्निमानिति ज्ञानसत्वेप्यनुमितेर्न विरोधः परं तु पक्षतावच्छेदकसामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धावपि तदवच्छेदेनानुमितेर्दर्शनात् पक्षतावच्छेदकावच्छेदेनानुमितिं प्रति पक्षतावच्छेदकावच्छेदेन साध्यसिद्धिरेव प्रतिबन्धिका पक्षतावच्छेदकसामानाधिकरण्येनानुमितिं प्रति तु सिद्धिमात्रं विरोधि । इदं तु बोध्यं यत्रायं पुरुषो न वेति संशयानन्तरं पुरुषत्वव्याप्यकरादिमा-

कथ नानुमितिरित्युत्कटशिष्यजिज्ञासानुत्पादार्थं प्रथमतः स्वसिद्धान्तमाह इद तु बोध्यमित्यादिना । संशयोत्तरप्रत्यक्षं प्रति हेतुभूतस्य विशेषदर्शनस्य सत्त्वादिति भावः । एतादृशप्रत्यक्षसामग्रीविशेषपर्यन्तानुधावनं च तद्विषये ऽनुमितिसामग्रीसम्पत्तिदर्शनार्थं स्वातन्त्र्येणानुमितिसामग्रीप्रदर्शनेन

त्कौ तादृशानुमितौ पर्वतो वन्हिमानित्याकारकसिद्धेरपि प्रतिबन्धकत्वन्न स्यात् तादृशासिद्धिमत्वेपि सिषाधयिषयानुमित्युत्पादादत उक्तम् । सिषाधयिषेत्यादि । पर्वतत्वावच्छिन्नेनेति । सिषाधयिषाविरहइत्यादिकम्परिचायकमात्रं अन्यथा विशेष्येत्यस्य वैयर्थ्यापत्तेरिति भाव । भिन्नविषयकप्रत्यक्षसामग्रीसत्वेपि सिषाधयिषा विनैवानुमित्युत्पादात् प्रत्यक्षसामग्रीत्यस्य समानविषयकप्रत्यक्षसामग्रीपरतान्दर्शयति । ननु वन्ह्यादेः चक्षु सन्निकर्षदशायां वन्हिव्याप्यधूमवान्पर्वत इति ज्ञानवतो वन्हे प्र-

नयमिति ज्ञानंतत्रासत्यामनुमित्सायां पुरुषस्य प्रत्यक्षं भवति न त्वनुमितिः अतो ऽनुमित्साविरहविशिष्टसमानविषयकप्रत्यक्षसामग्री कामिनीजिज्ञासादिवत्स्वातन्त्र्येण प्रतिबन्धिका एवं परामर्शानन्तरं विना प्रत्यक्षेच्छां पक्षादेः प्र-

भयासापत्तेः। स्वातन्त्र्येणेति। न तु पक्षताकुक्षिप्रविष्टत्वेनेत्यर्थः। शाब्दसिद्धौ सत्यामशाब्दज्ञानं जायतामितीच्छायामनुमितेरुत्पादात्सिद्धावनुमितिगोचरेच्छात्वेन तादृशेच्छाकाले प्रत्यक्षसामाग्रीकाले ऽनुमित्यनुत्पादेन सामग्र्यामनुमितित्वप्रकारकेच्छात्वे नोत्तेजकत्वस्यावश्यकतया एकरूपेणोत्तेजकत्वासम्भवात् एवमुभयत्र सिषाधयिषाविरहस्य नैकसम्बन्धेन विशेषणत्वं सिद्धौ समवायघटितसामानाधिकरण्येन चक्षुःसंयोगादिरूपसामग्र्यां तु स्वाश्रयचक्षुःसंयुक्तमनःप्रतियोगिकविजातीयसंयोगघटितसामाना धिकरण्येनेत्येकरूपेण तयोः प्रतिबन्धकत्वासम्भवादित्याशय इति दिक्। नन्वनुमितिं प्रति प्रत्यक्षसामग्र्याः स्वातन्त्र्येण प्रतिबन्धकत्वे भिन्नविषयेपि प्रत्यक्षसामग्रीकाले ऽनुमित्यनुपपत्तिः। मन्मते तु अनुमानातिरिक्तप्रकृतसाध्यसाधकमानत्वेन पक्षताकुक्षौ तस्याः प्रवेशेनोक्तापत्त्यनवकाशादत आह। एवमिति। अनुमितिसामग्रीप्रतिबन्धकेति। तथा च भिन्नविषयकानु-

---

त्यक्षे नानुमितिरित्येव मूले कुतो नोक्तं किं संशयोत्तरप्रत्यक्षस्थलानुरोधेनेत्याशङ्कान्निरसितुमाह। एतादृशेति। तद्विषये प्रत्यक्षविषये विषयित्वं सप्तम्यर्थ तस्या चानुमितावन्वय तथा च प्रत्यक्षविषयसाध्यविषयिकानुमितिसामग्रीप्रदर्शनार्थमित्यर्थ। स्वातन्त्र्येणेति। प्रत्यक्षसामग्र्यनन्तर्गतत्वेनेत्यर्थ। प्रयासापत्तेरिति। एकसामग्रीप्रदर्शनेनैवोभयसामग्रीप्रदर्शनोपपत्तौ पृथक् सामग्रीप्रदर्शनस्यानुचितत्वादिति भाव। ननु पक्षताकुक्षिप्रविष्टत्वेन प्रतिबन्धकत्वएव लाघवम्। एकप्रतिबन्धकतयैवोपपत्तेरित्याशङ्कान्निराकर्तुमेकप्रतिबन्धकतैव न सम्भवति भिन्नभिन्नरूपेणैवेच्छाया सिद्धौ सामग्र्याञ्चोत्तेजकत्वस्य वाच्यत्वादित्याह। शाब्देत्यादि। वाक्यादित्यर्थ। पर्वतो वन्हिमानित्यादिवाक्यात्सिद्धेरप्रतिबन्धकत्वम्बोध्यम्। अनुमितिगोचरेच्छात्वेनेति। यथोक्तानुमितिगोचरेच्छानिष्ठतद्व्यक्तित्वेनेत्यर्थ। उक्ताननुगतेच्छाना-

अनैकान्तो विरुद्धश्चा-
प्यसिद्धः प्रतिपक्षितः ।
कालात्ययापदिष्टश्च
हेत्वाभासाश्च पञ्चधा ॥ ७१ ॥

त्यक्षानुत्पत्तेः प्रत्यक्षेच्छाविरहविशिष्टानुमितिसामग्री भिन्न-
विषयकप्रत्यक्षे प्रतिबन्धिका । हेतुप्रसङ्गाद्धेत्वाभासान् वि-
भजते । अनेकान्त इत्यादि । तल्लक्षणं तु यद्विषयकत्वेन
ज्ञानस्यानुमितिविरोधित्वं तत्त्वम् । तथाहि व्यभिचारादिविष-
यकत्वेन ज्ञानस्याऽनुमितिविरोधित्वात्ते दोषाः यद्विषयक-

मितिसामग्र्यभावघटितप्रत्यक्षसामग्र्यास्तत्राभावान्न पूर्वोक्तस्थले ऽनुमित्य-
नुपपत्तिरिति भावः । यद्वानुमितिसामग्रीप्रतिबन्धिका अनुमितिसामग्र्येव
प्रतिबन्धिका न तु भिन्ने विषये प्रत्यक्षसामग्र्यनुमितौ प्रतिबन्धिकेत्यर्थः ।
तथा च प्रत्यक्षसामग्र्याः समानविषयकानुमितिं प्रत्येव प्रतिबन्धकतया न
पूर्वोक्तानुमित्यनुपपत्तिरिति भावः । हेत्वाभासानिति । विजयलक्षणैकका-

---

न्तद्व्यक्तित्वेनैवोत्तेजकताया पूर्वमुक्तत्वादिति ध्येयम् । अनुमित्यनुत्पादेनेति । प्र-
त्यक्षेणैव तादृशेच्छाया विषयसिद्धिसम्भवादिति भाव । अनुमितित्वप्रकारकेच्छात्वे-
नेति । यद्यप्येवमपि वन्हिप्रत्यक्षसामग्रीकाले प्रत्यक्षातिरिक्तं ज्ञानं जायतामिती-
च्छाया वन्हेरनुमितिर्न स्यात् तथापि प्रत्यक्षान्यत्वप्रकारकेच्छात्वेनापि प्रत्यक्षसा-
मग्र्या उत्तेजकत्वस्य कल्पनीयत्वाददोष । चक्षुस्संयोगादिरूपेति । यद्यपि चक्षु-
स्संयोगमात्रं न सामग्री तथाप्येकक्षणवृत्तित्वसम्बन्धेन तत्पुरुषीयविशेषणज्ञानादिवि-
शिष्टचक्षुस्संयोगस्य सामग्रीत्वसम्भवो बोध्य । विजातीयेति । परमात्ममनसो स-
योगव्यावृत्तजात्यावच्छिन्नेत्यर्थ । स्वानन्तर्येणेति । पक्षताकुक्ष्यप्रविष्टत्वेनेत्यर्थ ।

त्वं च यादृशविशिष्टविषयकत्वं तेन बाधभ्रमस्यानुमितिवि-
रोधित्वेपि न क्षतिः तत्र पर्वतो वन्ह्यभाववानिति विशिष्ट-
स्याप्रसिद्धत्वान्न हेतुदोषः नच वन्ह्यभावव्याप्यपाषाणमय-
त्ववानिति परामर्शकाले वन्हिव्याप्यधूमस्याभासत्वं स्यात्
तत्र वन्ह्यभावव्याप्यवान् पक्ष इति विशिष्टस्याप्रसिद्धत्वादि-
ति वाच्यं इष्टापत्तेः अन्यथा बाधस्यानित्यदोषत्वापत्तेः त-
स्मात्तत्र वन्ह्यभावव्याप्यपाषाणमयत्ववानिति परामर्शकाले
वन्हिव्याप्यधूमस्य नाभासत्वम् भ्रमादनुमितिप्रतिबन्धमात्रं
हेतुस्तु न दुष्टः इत्थं च साध्याभाववद्वृत्तिहेत्वादिकं दोषः
तद्वत्त्वं च हेतौ येन केनापि सम्बन्धेनेति नव्याः। परे तु य-

र्थकारित्वमत्र सङ्गतिर्बोध्या। ननु लक्षणात्मकसाधारणधर्मज्ञानं विना वि-
शेषे जिज्ञासानुदयाद्विभागो निष्प्रयोजनक इत्यतो लक्षणमाह। तल्लक्षणं
त्विति। हेत्वाभासलक्षणं त्वित्यर्थः। लक्ष्ये लक्षणं ग्राहयति। तथा हीति-
ति। ते व्यभिचारादयः। ननु यद्विषयकत्वेनेत्यत्र तृतीयार्थो ऽवच्छेदक-
त्वं तथा च वह्निमान् धूमादित्यत्र वन्ह्यभावे ऽतिव्याप्तिः पर्वतविशेष्यकव-
न्ह्यभावप्रकारकनिर्णयत्वेन वन्ह्यनुमितिं प्रति प्रतिबन्धकत्वे वन्ह्यभावविष-
यकत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदककोटिप्रविष्टत्वात् न च स्वरूपसम्बन्धरूपा-
वच्छेदकतापर्याप्त्यधिकरणत्वमनतिरिक्तवृत्तित्वं वावच्छेदकत्वं तृतीयार्थः
वन्ह्यभावविषयकत्वस्यावच्छेदककोटिप्रविष्टत्वेप्यवच्छेदकतापर्याप्त्यनधिक-

———

प्रत्यक्षसामग्रीत्वप्रमाणेति यावत्। अनुमानातिरिक्तेति। सिषाधयिषाविरहविशि-
ष्टसिद्ध्यनुमित्युपधायकातिरिक्तसिद्ध्युपधायकान्यतरत्वेन प्रतिबन्धकत्वादिति पर्य-
वसितोऽर्थः। यथाश्रुतेन चक्षुषो ऽनुमित्यनुपपत्तेरिति बोध्यम्। ननु प्रत्यक्षसाम-
ग्री यथा भिन्नविषयकानुमितिसामग्र्यभावघटिता तथा भिन्नविषयकानुमितिसाम-

आद्यः साधारणस्तु स्या-
दसाधारणको ऽपरः ।
तथैवानुपसंहारी
त्रिधाऽनैकान्तिको भवेत् ॥ ७२ ॥
यः सपक्षे विपक्षे च
भवेद् साधारणस्तु सः ।
यस्तूभयस्माद् व्यावृत्तः
सत्वसाधारणो मतः ॥ ७३ ॥

रणत्वादतिरिक्तवृत्तित्वाच्च नातिव्याप्तिरिति वाच्यं पर्याप्तिनिवेशे ऽसम्भ-

यद्यपि प्रत्यक्षसामग्र्यभावघटति भिन्नविषयकप्रत्यक्षानुमित्तेस्सामग्रीसमवधानदशा-
यामनुमित्यनुपपात्तिरशक्यसमाधिरेवानुमितिम्प्रति प्रत्यक्षसामग्रीत्वेन प्रतिबन्धकतया
तदभावघटितभिन्नविषयकानुमितिसामग्र्यभावादित्यत आह । यद्वेति । विजयलक्ष-
णेत्यादे सद्धेतुनिरूपणानन्तरमित्यादि । वादिनो विजयस्वरूप यदेक कार्यं त-
त्कादित्वन्तत्प्रयोजकत्वमित्यर्थ । स्वोक्तहेतोस्सद्धेतुत्वप्रतिपादनेनैव परोक्तप्रति-
हेतोर्दुष्टत्वप्रतिपादनेनापि कथाया वादिनो विजयादिति भाव । विजयेत्युपलक्षण-
मनुमितिलक्षणतत्वनिर्णयोप्यत्रैक कार्यमित्यपि बोध्यम् । साधारणधर्मज्ञानं वि-
नेति । तद्धर्मावान्तरधर्मप्रकारकज्ञानगोचरेच्छाम्प्रति तद्धर्मज्ञानस्य हेतुत्वादिति
भाव । निष्प्रयोजकइति । नास्ति प्रयोजको यस्मिन्निति व्युत्पत्त्या प्रयोजकशून्य-
इत्यर्थः । विभागे शिष्यजिज्ञासाया एव प्रयोजकत्वादिति भाव । हेत्वाभासलक्ष-
[illegible] व्युत्पत्त्या हेतुदोषलक्षणन्त्वित्यर्थ । यद्यपि दु-

वापत्तेः अप्रमाण्यज्ञानानास्कन्दितत्वस्याधिकस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदककोटिप्रविष्टत्वात् अनतिरिक्तवृत्तित्वरूपावच्छेदकत्वनिवेशे ह्रदो वह्निमान् धूमादित्यादौ वन्ह्यभावविशिष्टह्रदादावव्याप्त्यापत्तेः प्रतिबन्धकत्वाभाववति ह्रदे इत्येतादृशज्ञाने वन्ह्यभावविशिष्टह्रदविषयकत्वस्य सत्त्वात् विशिष्टह्रदस्य ह्रदानतिरेकादत आह । यद्विषयकत्वं चेति । एतद्विवक्षणप्रयोजनमाह । तेनेति । बाधभ्रमस्य बाधभ्रमत्वे समानाधिकरणस्य पर्वतविशेष्यकवन्ह्यभावप्रकारकत्वादेरित्यर्थः । अनुमितिविरोधित्वेपि अनुमितिविरोधितावच्छेदकत्वेपि । न क्षतिः न वन्ह्यभावादावतिव्याप्तिः । इतरथा वन्ह्यभावविषयकत्वस्य पर्वतविशेष्यकवन्ह्यभावप्रकारकत्वरूपानुमितिप्रतिबन्धकतावच्छेदककोटिप्रविष्टत्वात्तत्रातिव्याप्तिः स्यादिति भावः । यादृशविशिष्टेति । विवक्षिते तु तत्र नातिव्याप्तिरित्याह । तत्रेत्यादिना । न च वन्ह्यभावविशिष्टपर्वतस्याप्रसिद्धत्वेपि यादृशविशिष्टपदेन वन्ह्यभावत्वविशिष्टं वन्ह्यभावमुपादाय तत्रातिव्याप्तिरिति वाच्यं यादृशविशिष्टेति विवक्षणेऽनतिरिक्तवृत्तित्वस्यैवावच्छेदकत्वस्य लक्षणे निवेशनीयतया वह्न्यभावविषयकत्वस्य प्रतिबन्धकत्वाभाववति वह्न्यभाव इति ज्ञाने वृत्तेस्तत्रातिव्याप्तेरभावात् ।

ष्टहेतूनामेव विभजनात् दुष्टहेतुलक्षणमेव वक्तव्यम् तथापि दोषज्ञाने जाते दोषवत्वरूपदुष्टत्वलक्षणस्य ज्ञातु शक्यत्वादेवदोष एवञ्च मूलेहेत्वाभासाइति पद हेतुवदाभासन्तइति व्युत्पत्या दुष्टहेतुपरमेवेति मन्तव्यम् । वन्ह्यभावेऽव्याप्तिरिति । तथा च सद्धेतोरपि दुष्टत्तापत्तेरिति भाव. । न चेति । नन्ववच्छेदकतापर्याप्तिनिवेशे वन्ह्यभाववद्ध्रदविषयत्वेप्यवच्छेदकतापर्याप्तिविहादप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितत्वानाहार्यनिश्चयत्वान्तर्भावेनैवावच्छेदकतापर्याप्ति न चैतत्त्रितयसहितयाद्विषयकत्वेन प्रतिबन्धकतावच्छेदकतापर्याप्तिस्तत्वमिति विवक्षणान्न दोष इति वाच्यम् । विशिष्टविषयकत्वेन प्रतिबन्धकत्वे वन्हित्वादीना गुञ्जाद्यवगाहिभ्रमाणामप्रतिबन्धकत्वानुपपत्या निरूप्यनिरूपकभावापन्नविषयिताशालिनिश्चयत्वेनैव प्रतिबन्धकताया वक्तव्यतया विशिष्टविषयकत्वादिसमुदायत्वस्य न्यूनवृत्तितया पर्याप्त्यनवच्छेदकत्वान्न च प्रमात्मकज्ञानीयनिरूप्यनिरूपकभावापन्नविषयितैव विशिष्टविषयितेति निरूप्यनिरूपकभावापन्नविषयितात्वेन विशिष्टविषयितानाम्प्रतिबन्धकतावच्छेदकतापर्याप्तिरक्षतैवेति वाच्यम् । प्रत्येकावृत्तेस्समुदायवृत्तीनियमनेकैदेशातिव्याप्तिवारणाय पर्याप्त्यवच्छेद-

कतापर्यन्तानिवेशस्यावश्यकतया यादृशविशिष्टविषयितायामवच्छेदकतापर्याप्ते कथञ्चिदप्यसम्भवादत आह । अनतिरिक्तवृत्तित्ववेति । प्रतिबन्धकताशून्यवृत्तित्वमेव प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वन्तथा च वन्ह्यभावप्रकारत्वादेरप्रतिबन्धकधर्मितावच्छेदकज्ञानसाधारणत्वान्न वन्ह्यभावादावतिव्याप्तिरिति भाव । पूर्वोक्तरीत्येति । विशिष्टस्य शुद्धानतिरिक्ततया हृद इत्यप्रतिबन्धकज्ञानस्यापि विशिष्टविषयकतयेत्यर्थ । एव रीत्या क्वापि लक्षणागमनाद्व्याप्तिपद केवल लक्षणासत्वपरमेव तथा चासम्भव एवेति पर्यवसितम् । यद्रूपावच्छिन्नेति । नन्वेव वन्ह्यभाववद्हृदत्वादाव न तु दोषे वन्ह्यभाववद्हृदादावितिकथन्तस्य दोषलक्षणत्वमत आह । तत्वमित्यस्येति । ननु यद्रूपपदेन वन्ह्यभाववद्हृदत्वमेव ग्राह्यन्तच्च सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन वन्ह्यभावविशिष्टहृदत्वमेव कर्मधारयोत्तरभावप्रत्ययस्य पदार्थतावच्छेदकीयसामानाधिकरण्यवाचकत्वादिति दीधित्युक्ते तदवच्छिन्ना च विषयिता न प्रतिबन्धकीभूतज्ञाने हृदो वन्ह्यभाववानिति ज्ञाने सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन हृदत्वे वन्ह्यभावस्याप्रकारत्वादित्यत आह । वन्ह्यभावावच्छिन्नेति । तथा च वन्ह्यभाववद्हृदत्वोभयमेव तत्रयद्रूपपदेनग्राह्यन्न तूक्त विशिष्ट येनो क्तदोषस्स्यात् ।निर्धर्मितावच्छेदकवन्ह्यभावविशिष्टहृदत्ववानित्यप्रतिबन्धकज्ञानेप्युक्तयद्रूपावच्छिन्नविषयतासत्वेनेति भाव । हृदइति ज्ञानेपि हृदत्वावच्छिन्नविषयितासत्वात् वन्ह्यभावावच्छिन्नविषयत्वाभावादेवोभयावच्छिन्नविषयिताविरहइति सूचनायैव ग्रन्थकृतावन्ह्यभावावच्छिन्नविषयिताविरहमात्रम्प्रदर्शितन्न तु वन्ह्यभावमात्र यद्रूपपदग्राह्यमिति तदभिप्राय तथासति केवलवन्ह्यभावावच्छिन्नविषयितायाः अप्रतिबन्धकवन्ह्यभाववानिति निर्धर्मितावच्छेदकज्ञानसाधारण्येन वन्ह्यभावमात्र यद्रूपपदेनोपादाय लक्षणागमनादिति बोध्यम् । अथैवं वन्ह्यभावहृदत्वोभयावच्छिन्नविषयित्व वन्ह्यभावहृदोभयनिष्ठप्रकारतानिरूपितविशेष्यतानिरूपकत्वमेव तच्चाप्रतिबन्धकत्वएकत्रद्वयमितिरीत्या वन्ह्यभावहृदत्वोभयप्रकारके वन्ह्यभावावच्छिन्नविशेष्यकहृदत्वप्रकारके च ज्ञाने वर्ततइति तादृशविषयितायाः प्रतिबन्धकतातिरिक्तवृत्तित्वादसम्भव इति चेदत्र केचित् यद्रूपावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितयद्रूपावच्छिन्न विशेष्यतानिरूपकत्वमनुमितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तितद्रूपावच्छिन्नविशिष्टतद्रूपावच्छिन्नो दोष इत्यर्थे तात्पर्यात् वन्ह्यभावत्वावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितहृदत्वावच्छिन्नविशेष्यतानिरूपकत्वस्यानुमितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तित्ववति वन्ह्यभावत्वावच्छिन्नविशिष्टो हृदत्वावच्छिन्नो दोष इत्याहु । तदसत तथासतिघटो न द्रव्यमित्यनुमितिप्रतिबन्धकीभूतघटो द्रव्यमिति निश्चयविष

यशुद्धद्रव्यत्वविशिष्टघटावव्याप्तिप्रसङ्गात् यद्रूपावच्छिन्नप्रकारतात्वेन द्रव्यत्वप्रकारताया उपादातुमशक्यत्वात्तस्या निरवच्छिन्नत्वात्। परे तु यद्रूपपदेन वन्ह्यभावधर्मितावच्छेदकतापन्नहृदत्वादिकमेव ग्राह्यम्। धर्मितावच्छेदकतापन्नत्व स्वविषयिताया धर्मितावच्छेदकतानिरूपितस्वानिरूपकतावच्छेदकताकत्व हृदोवन्ह्यभाववानिति ज्ञानीयाविषयितानिरूपकतावच्छेदकतैव वन्ह्यभावधर्मितावच्छेदकतानिरूपिता एकविषयकज्ञानीयप्रकारताविशेष्यतयोर्विशेष्यताप्रकारतयोर्भेदवादिमते निरूप्यनिरूपकभाववत् धर्मितावच्छेदकत्वविषयितानिरूपकतावच्छेदकत्तयोरपि निरूप्यनिरूपकभावाभ्युपये हृदत्वावच्छिन्नविशेष्यकवन्ह्यभावप्रकारकज्ञानएव वन्ह्यभावधर्मितावच्छेदकतापन्नहृदत्वावाच्छिन्नाविषयकत्वम्प्रतीत्यनुरोधादिति वदन्ति। केचित्तु वन्ह्यभावहृदत्वोभयप्रकारकज्ञानस्य समूहालम्बनतया तत्र प्रकारताभेदेन विशेष्यताया भिन्नत्वेन तत्रोभयप्रकारतानिरूपितविशेष्यतानिरूपकत्व वन्ह्यभावधर्मितावच्छेदकज्ञानीयविषयितावारणाय प्रकृतानुमित्यनिरूपितप्रतिबन्धकतानवच्छेदकत्वेन विशेषणीया यद्रूपावच्छिन्नविविषयितायुक्तज्ञाने उभयप्रकारतानिरूपितैकाविशेष्यतासत्वेपि तस्यावन्ह्यभाववान् हृद इति ज्ञाननिरूपितप्रकृतानुमित्यनिरूपितप्रतिवन्धकतावच्छेदकत्वात्तामादाय नासम्भव इत्याहु। तदप्यसत्। वन्ह्यभावद्हृदादिविषयिताया अपि हृदो न वन्ह्यभाववानित्यादिज्ञाननिरूपितप्रतिबन्धकतायामवच्छदकेत्वेनासम्भवप्रसङ्गात्। प्रतिबध्यताभेदेन प्रतिबन्धकताभेदादिति। अथ जातित्वेन हृदत्वावगाहिजातिमान्वन्ह्यभाववानित्यप्रतिवन्धकज्ञानेपि यद्रूपावच्छिन्नविषयितासत्वेनासम्भवापत्त्या यद्रूपावच्छिन्नविषयकत्वसमानाधिकरणाभावप्रति योगितावच्छेदक यद्यद्रूपावच्छिन्नविषयतात्व तत्तद्रूपावच्छिन्नविषयिताशून्यज्ञानीयत्वेन विशेषणीया यद्रूपावच्छिन्नविषयितासत्वे एवञ्च तादृशज्ञानीययद्रूपावच्छिन्नविषयितास्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकतावतीतद्रूपावच्छिन्नादोषइत्युक्तेचव सामञ्जस्ये व्यर्थमतिरिक्तवृत्तित्वरूपावच्छेदकत्वानुधावनम् हृदत्वावच्छिन्नविषयितादिशून्यज्ञानीयवन्ह्यभावविषयकत्वस्यप्रतिवन्धकतानवच्छेदकत्वेनैकदातिव्याप्तेरयोगादितिचेन्न। समोगः सयोगवानितिबाधभ्रमविषयसयोगत्वावीशिष्टे ऽतिव्याप्तेर्दुर्वारत्वात् तत्र सयोगत्वाद्यवच्छिन्नविषयिताना सयोगत्वविशिष्टविषयकत्वव्यापकत्वात् सयोगवत्सयोगाप्रासिद्ध्या तत्रावच्छिन्नविषयिताया यद्रूपावच्छिन्नविषयितात्वेन गृहीतुमशक्यत्वात्। न च रायोगावच्छिन्नैव विषयिता सयोगत्वविशिष्टविषयकत्वव्यापिका तत्रातिव्याप्ति सयोगवनस्तत्रापि विषयत्वेपि सयोगनिष्ठविषयितानिरूपकताया व्यधिकरणीभूय-

नचैवं पूर्वोक्तरीत्या वह्न्यभावविशिष्टह्रदादावव्याप्तिरिति वाच्यं यादृशवि-
शिष्टविषयकत्वेनेत्यस्य यद्रूपावच्छिन्नविषयकत्वेनेत्यर्थकत्वात्तत्त्वमित्यस्य
च तद्रूपत्वमित्यर्थकत्वात् ह्रदइति ज्ञाने च वह्न्यभावविशिष्टह्रदत्वावच्छिन्नवि-
षयकत्वाभावात् । अथात्रानतिरिक्तवृत्तित्वरूपस्यावच्छेदकत्वस्य विवक्षणे
ऽनुमितिप्रतिबन्धकत्वाभाववति ह्रदो वह्निमान्नवेति संशये वह्न्यभाववान्
ह्रदो वह्निमानित्याहार्यनिश्चये ऽप्रामाण्यज्ञानास्कन्दिततादृशनिश्चये च वह्न्य
भावविशिष्टह्रदविषयकत्वस्य सत्त्वादसम्भव इति चेन्न ज्ञानस्येत्यत्र ज्ञानप-
दस्यानाहार्याप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितनिश्चयपरतया तादृशनिश्चयनिष्ठं या-
दृशविशिष्टविषयकत्वमनुमितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्ति त्त्वमित्यर्थलाभा-
दिति दिक् । सत्प्रतिपक्षस्यानित्यदोषत्ववादी शङ्कते । नचेति । विशिष्ट-

---

सयोगस्यावच्छेदकत्वादिति वाच्यम् । संयोगत्वेन सयोगप्रकारकाक्तभ्रमे तस्या-
प्यभावात् । अथैवमप्यभावत्वेन ह्रदत्वावगाहिन्यामभाववान् वन्ह्यभाववानिति
बुद्धावपि वन्ह्यभावह्रदत्वोभयावच्छिन्नविषयितासत्त्वेन तत्र च यद्यद्रूपावच्छिन्न-
विषयितात्वमुक्तोभयावच्छिन्नविषयतासमानाधिकरणाभावप्रतियोगितावच्छेदकन्तत्त-
द्रूपावच्छिन्नविषयिताशून्यत्वमप्यक्षतमेव अभावत्वावच्छिन्नविषयितात्वस्यातथात्वा-
त्तादृशबुद्धेरनुमित्यप्रतिबन्धकत्वाच्चासम्भवो दुर्वार इति मैवम् यत्सम्बन्धावच्छिन्नयद्रूपा
वच्छिन्नविषयितात्वन्तादृशाभावप्रतियोगितावच्छेदकन्तत्सम्बन्धावच्छिन्नतद्रूपावच्-
छिन्नविषयिताशून्यत्वस्य ज्ञानविशेषणत्वेन विवक्षणीयत्वात् उक्तज्ञानस्य चतथाविधस-
मवायसम्बन्धावच्छिन्नाभावत्वावच्छिन्नाविषयितावत्वेन वारणसम्भवात् । न चैवमपि
यत्र तत्तद्व्यक्तित्वेन ह्रदादे पक्षता तत्राभावत्वेन तद्व्यक्तित्त्वावगाह्यप्रतिबन्धकज्ञान
वारणमशक्यमेवेति वाच्यम् । तद्व्यक्तित्वस्य जात्यतिरिक्तस्य स्वरूपतो भानासम्भ-
वेन तद्व्यक्तीतरावृत्तित्वेनैव तस्य पक्षतावच्छेदकताया वक्तव्यतया ऽभावत्वेन तत्त-
द्व्यक्तित्वावगाहिज्ञानस्य यद्रूपावच्छिन्नाविषयकत्वात् यदि चानवस्थाभयेन तद्व्यक्ति-
त्वञ्जात्यतिरिक्तमपि स्वरूपतो भासतइत्येवाङ्गीकरणीय गत्यन्तराभावादिति विभाव्य-
ते तदा स्वनिरूपितविषयितानिरूपितत्वस्वाभिन्नत्वोभयसम्बन्धेन यद्रूपावच्छिन्नवि-
षयिताविशेषस्तद्रूपावच्छिन्नविषयितात्वन्तादृशाभावप्रतियोगितावच्छेदक तद्रूपाव-
च्छिन्नविषयिताविशिष्टतद्रूपावच्छिन्नविषयिताविशेषशून्यज्ञानीयत्वेन लक्ष्यतावच्छेद-
कविशेषणीया वन्ह्यभावत्वावच्छिन्नप्रकारता निरूपितविशेष्यता निरूपिताभावत्वा-

तथैवानुपसंहारी
केवलान्वयिपक्षकः ।
यः सध्यवति नैवास्ति
स विरुद्ध उदाहृतः ॥ ७४ ॥

द्विषयकत्वेन ज्ञानस्यानुमितिविरोधित्वं तद्वत्वं हेत्वाभासत्वं सत्प्रतिपक्षे विरोधिव्याप्त्यादिकमेव तथा तद्वत्वं च हेतोर्ज्ञानरूपसम्बन्धेन नचैवं वह्निमान् धूमादित्यादौ पक्षे बाधभ्रमस्य साध्याभावविषयकत्वेनानुमितिविरोधित्वात् ज्ञानरूपसम्बन्धेन तद्वत्वस्यापि सत्वात् सद्धेतोरपि बाधितत्वापत्तिरिति वाच्यम् तत्र ज्ञानस्य सम्बन्धत्वाकल्पनात् अत्र सत्प्रतिपक्षित इति व्यवहारेण तत्कल्पनात् तत्र बाधित इति व्यवहाराभावादित्याहुः । अनुमितिविरोधित्वं

स्याप्रसिद्धत्वादिति । पाषाणमयत्वे वह्न्यभावव्याप्यत्वाभावादिति भावः । इष्टापत्तेरिति । तथाच सद्धेतूनां प्रति परामर्शेपि न दुष्टत्वमिति भावः । अन्यथा प्रतिबन्धकीभूतभ्रमविषयत्वस्यापि दोषत्वे अनित्यदोषत्वापत्तेरिति

वच्छिन्नप्रकारताशालित्वादेवाभाववान् वन्ह्यभाववानितिज्ञानवारणमवसेय वन्ह्यभावत्वावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितविशेष्यता निरूपितस्वात्मकाभावत्वावच्छिन्नप्रकारतायावन्ह्यभाववान् ह्रद इतिज्ञानेपि सत्वेन तद्रूपावच्छिन्नविषयिताविशिष्टतद्रूपावच्छिन्नविषयितात्वस्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वोपपत्तये स्वभिन्नत्वप्रवेश इति निपुणतरमूहनीयम् । यद्यप्येवं सति अनतिरिक्तवृत्तिनधात्वानुधावनमफलम् । सम-

आश्रयासिद्धिराद्या स्यात्
स्वरूपासिद्धिरप्यथ ।
व्याप्यत्वासिद्धिरपरा
स्यादसिद्धिरतस्त्रिधा ॥ ७५ ॥

चानुमितितत्करणान्यतरविरोधित्वं तेन व्यभिचारिणि नाव्याप्तिः । दोषज्ञानं च यद्धेतुविषयकं तद्धेतुकानुमितौ प्रतिबन्धकं तेनैकेहतौ व्यभिचारज्ञाने हेत्वन्तरेणानुमित्युत्पत्तिस्तदभावाद्यनवगाहित्वाच्च व्यभिचारज्ञानस्यानुमितिविरोधित्वाभावेऽपि न क्षतिरिति सङ्क्षेपः । यादृशसाध्यपक्षहेतौ यावन्तो दोषास्तावदन्यान्यत्वं तत्र हेत्वाभासत्वम् पञ्चत्वकथनं तत्सम्भवस्थलाभिप्रायेण । एवं च साधारणाद्यन्यतमत्वमनैकान्तिकत्वम् साधारणः साध्यवदन्यवृत्तिः तेन

पक्षे साध्याभावभ्रमदशायां सद्धेतावपि दोषवत्त्वापत्तेरित्यर्थः । इत्थं च यादृशविशिष्टविषयकत्वेन ज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वं तादृशविशिष्टस्य दोषत्वे च । हेत्वादिकमित्यादिना साध्याभावविशिष्टपक्षपरिग्रहः। यादृशविशिष्टपदेन व्यभिचारत्वादिविशिष्टं व्यभिचारादिकमादाय लक्षणं न सम्भवति

गित्वावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितमसर्गविषयिता निरूपितसयोगत्वावच्छिन्नविशेष्यताशालित्वादेवोक्तभ्रमवारणसम्भवेनोक्तप्रयोजनासम्भवात् तथापि पाषाणमयो न वह्निमानिति ज्ञानकालीनस्य पर्वते पाषाणमय इति ज्ञानस्याप्यवच्छेदकधर्मदर्शनविधयाऽनुमितिप्रतिबन्धकत्वेन तद्विषये पाषाणमयपर्वते ऽतिव्याप्ति अनतिरिक्तवृत्तित्व-

पक्षासिद्धिर्यत्र पक्षो
भवेन्मणिमयो गिरिः ।
ह्रदो द्रव्यं धूमवत्त्वा-
दत्रासिद्धिरथापरा ॥ ७६ ॥

च व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धः क्रियेत । असाधारणः साध्यासमानाधिकरणो हेतुः तेन साध्यसामानाधिकरण्यग्रहः प्रतिबध्यते । अन्ये तु सपक्षावृत्तिरसाधारणः सपक्षश्च निश्चितसाध्यवान् इत्थं च शब्दोऽनित्यः शब्दत्वादित्यादौ यदा पक्षे साध्यनिश्चयस्तदा नासाधारण्यं तत्र हेतोर्निश्चयादिति वदन्ति । अनुपसंहारी च अत्यन्ताभावाप्रतियोगिसाध्यकादिः अनेन व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धः क्रियते । विरुद्धस्तु साध्यव्यापकीभूताभावप्रतियोगी अयं साध्या-

निवेशे तु पाषाणमयो नवन्हिमानितिज्ञानशून्यकालीनतादृशज्ञानस्यात्रातिव्याप्ति ।तादृशनिश्चयनिष्ठेति । तथा च ज्ञानस्येत्यत्र षष्ठ्यर्थो निष्ठत्वम् तस्य च यद्विषयकत्वेऽन्वय तथा च वन्ह्यभाववद्ध्रदाविषयत्वस्यानुमितिप्रतिबन्धकतातिरिक्तवृत्तित्वेपि तादृशनिश्चयवृत्तित्वविशिष्टस्य तस्यानतिरिक्तवृत्तित्वान्नासम्भव इति भाव । यद्यपि विशेष्यीभूतवन्ह्यभाववद्ह्रदविषयत्वस्य प्रतिबन्धकतातिरिक्तवृत्तित्वाविशिष्टेपि तस्मिन्ननतिरिक्तवृत्तित्व दुर्घटम् विशिष्टस्य शुद्धानतिरिक्ततया गुणान्यत्वविशिष्टसत्ताया वृत्तित्वाभ्युपगमात् । नच तादृशनिश्चयवृत्तित्वविशिष्टयद्रूपावच्छिन्नविषयितात्वमनुमितिप्रतिबन्धकताशून्यनिरूपिताधेयतानवच्छेदकमिति विवक्षणीयमि-

व्याप्यत्वासिद्धिरपरा
नीलधूमादिके भवेत् ।
विरुद्धयोः परामर्शे
हेत्वोः सत्प्रतिपक्षता ॥ ७७ ॥

भावग्रहसामग्रीत्वेन प्रतिबन्धकः । सत्प्रतिपक्षे तु प्रतिहेतुः साध्याभावसाधकः अत्र हेतुरेक एवेति विशेषः साध्याभावसाधक एव हेतुः साध्यसाधकत्वेनोपन्यस्त इति । अशक्तिविशेषोपस्थापकत्वाच्च विशेषः सत्प्रतिपक्षः साध्याभाव व्याप्यवान् पक्षः अगृहीताप्रामाण्यकसाध्यव्याप्यवत्त्वोपस्थितिकालीनाऽगृहीताप्रामाण्यकतदभावव्याप्यवत्त्वोपस्थितिविषयस्तथेत्यन्ये । अत्र च परस्पराभावव्याप्यवत्ताज्ञानात् परस्परस्यानुमितिबन्ध फलम् । अत्र केचित् य-

व्यभिचारविषयकत्वस्य प्रतिबन्धकताशून्ये व्यभिचार इति ज्ञाने वृत्तित्वे

नि वाच्यम् । तादृशविशिष्टविषयितात्वस्य वैशिष्ट्यविषयितात्वोभयरूपतया तयो प्रत्येकम्प्रतिबन्धकताशून्यवृत्तितावच्छेदकयोभयस्मिंस्तादृशवृत्तितावच्छेदकत्वस्योपपादयितुमशक्यत्वात्तथापि स्वव्यापकत्वमेवानातिरिक्तवृत्तित्वन्तथा च तादृशनिश्चयवृत्तित्वविशिष्टयद्रूपावच्छिन्नविषयिताव्यापकमनुमितिप्रतिबन्धकत्वन्तद्रूपावच्छिन्नो दोष इत्यर्थपर्यवसानाद्व्यापकताशरीरे च विशिष्टाधिकरणताप्रवेशान्नोक्तदोषावकाश तादृशनिश्चयवृत्तित्वविशिष्टयद्रूपावच्छिन्नविषयितात्वावच्छिन्नाधिकरणताया वा प्रतिबन्धकताशून्यावृत्तित्व विवक्षणीयमिति ध्येयम् । अत्र प्रथममव-

धेम् । जलवत्त्वावच्छेदेन वन्ह्यभाववत्त्वघटितस्य वन्ह्यभाववज्जलवद्वृत्तिजलवद्ह्रद-न्यबाधादावनन्तर्भूतत्वेन अभाववद्व्यक्त्यभावस्यावच्छेदकधर्मदर्शनाविधया अनुमिति-प्रतिबन्धकता तदनतिरिक्तवृत्तिविषयिताकतया तत्रातिव्याप्ति । न च पक्षे साध्य-ग्रहप्रतिबन्धकतावच्छेदकतया सत्प्रतिपक्षभिन्नतया चाभावएव तदन्तर्भावोस्तीति वाच्यम् । तथासति यो यत्र यादृशोपि हेत्वाभासस्तत्र तद्व्याप्योपि तत्रैवान्तर्भवती-त्यत्र तदवच्छेदकस्यापि तदन्तर्भावानुक्त्या न्यूनताप्रसङ्गात् तस्मादवच्छेदकधर्मदर्श-नविधया प्रतिबन्धकता न हेत्वाभासलक्षणघटिकेत्येव ग्रन्थकृता तात्पर्यमित्यङ्गीकि-रणीयत्वात् । न च ज्ञानवैशिष्ट्यानवच्छिन्नत्वेन प्रतिबन्धकता विशेषणीया अव-च्छेदकधर्मदर्शनस्य ज्ञानत्वेनैव प्रतिबन्धकतया नोक्तविशिष्टेतिव्याप्तिरिति वाच्य-म् । तथासति जलव्यापको वन्ह्यभावो जलवान् ह्रद इति ज्ञानद्वयकालेपि ह्रदो वह्निमानित्यनुमित्यनुत्पादेन प्रतिपक्षविषयकज्ञानस्यापि ज्ञानविशिष्टज्ञानत्वेनैव प्रति-बन्धकताया वक्तव्यतया तत्रातिव्याप्तिप्रसङ्गात् । न च व्यापकसामानाधिकरण्य-रूपव्याप्तिघटितस्य सत्प्रतिपक्षता न स्वीक्रियते किन्तु वह्निमदवृत्तिपक्षस्यैव सत्प्र-तिपक्षता अन्यथा जलव्यापकवन्ह्यभावकालीनजलादावतिप्रसङ्गापातादिति वाच्यम् । एवमपि साध्यव्यापकीभूताभावप्रतियोगिहेतुरूपविरोधाव्याप्तेरपरिहारात्तस्यापि पक्ष-धर्मताज्ञानकालीनप्रतिबन्धकज्ञानएव विषयत्वान्न चैवन्तद्विषयकत्वस्य प्रतिबन्ध-कतातिरिक्तवृत्तित्वात्कथ सामान्यलक्षणाक्रान्तता पक्षवृत्तित्वविशिष्टस्यतादृशहेतोरेव विरोधत्वोपगमे पर्वतो वह्निमान् जलादित्यादौ वह्निव्यापकीभूताभावप्रतियोगिजला-देर्विरोधत्वानुपपत्ते पक्षवृत्तित्वादिति वाच्यम् । यद्रूपावच्छिन्नविषयकनिश्चयसामा-न्ये ऽनुमित्यप्रतिबन्धकत्वपक्षधर्मताग्रहकालीनत्वोभयाभावस्तद्रूपावच्छिन्नो दोष इ-त्येवोक्तलक्षणपर्यवसितार्थ इत्युपगमादिति । तत्रातिव्याप्तिवारणाय प्रकृतानुमिति-प्रतिबन्धकतानवच्छेदककिञ्चिदवच्छिन्नविषयिताशून्यत्वेन तादृशनिश्चयो विशेषणी-य उक्तविशिष्टविषयकनिश्चयश्च तथाविधाधेयतात्वावच्छिन्नविषयिताशाल्येवेति न तत्रातिव्याप्ति ह्रदो वन्ह्यभाववानिति निश्चयस्यापि तथाविधह्रदत्वप्रकारतानिरूपि-तानिरवच्छिन्नविशेष्यताशालित्वादुक्त किञ्चिदवच्छिन्नेति । यद्यप्येवसति एकदेशा-तिव्याप्तिरेकदेशविषयकस्यापि ह्रदो वन्ह्यभाववानिति निश्चयस्यापि तथात्वात्तथापि निश्चये यद्रूपावच्छिन्नविषयित्वाघटितविषयिताशून्यत्वमपि निवेश्य सापि निरसनी-या एकदेशविषयकतादृशनिश्चयस्याप्रसिद्धे तादृशविषयितासमानाधिकरणाभावप्रति-योगितावच्छेदकत्वमेव तद्घटकमिति ध्येयम् । इत्थञ्च जातिमान् वन्ह्यभाववानिति

नातिरिक्तवृत्तित्वात् किं तु व्यभिचारादिविशिष्टं हेत्वादिकमादायैवेति व्यभिचारादिविशिष्टं हेत्वादिकमेव दोष इति भावः । ननु व्यभिचारादिविशिष्टस्य हेतोर्दोषत्वे तद्वत्त्वस्य हेतावभावाद्धेतौ दुष्टत्वव्यवहारो न स्यात् न च तादात्म्येन तद्वत्त्वं विवक्षणीयमिति वाच्यं तथा सति वन्ह्यभावविशिष्टहृदादेः तादात्म्येन धूमे ऽभावेन हृदपक्षके धूमस्य दुष्टत्वं न स्यादत आह । तद्वत्त्वं चेति । न च वह्निव्यभिचारविशिष्टद्रव्यत्वादेर्धूमेपि सत्त्वादतिव्याप्तिरिति वाच्यं यादृशविशिष्टविषयज्ञानत्वेन यद्धेतुकानुमितिप्रतिबन्धकत्वं तादृशविशिष्टाश्रयतद्धेतुत्वस्यैव दुष्टत्वादिति । सत्प्रतिपक्षादेरनित्यदोषत्ववादिनां मतमाह । परे त्विति । न च वन्ह्यभावादिव्याप्तेर्यत्पदेनोपादातुं शक्यत्वेपि तस्या धूमावृत्तितया न धूमस्य दुष्टत्वं स्यादत आह । तद्वत्त्वं चेति । ज्ञानेति । एकज्ञानविषयत्वेन तद्वत्त्वमित्यर्थः । तद्वत्त्वस्य साध्याभाववत्त्वस्य तत्र बाधकालीनधूमादिसद्धेतावित्यर्थः । अत्र

ज्ञानवारणायोक्तगुरुतरविशेषणमपि देयमेवेति तदीयविषयिताया प्रतिबन्धकतानवच्छेदकत्वादेव तद्वारणसम्भवादेवञ्च ग्रन्थकृल्लेखनस्वरसाद्यद्रूपपदेन वन्ह्यभाववद्धृदत्वोभयोपादानेपि न क्षति उक्तप्रतिबन्धकज्ञानयोगेनद्विशेषणेनैव वारणात् । न चैवम्प्रमेयत्वादिविशिष्टव्यभिचारादतिव्याप्तिवारणाय तादृशविशिष्टान्तरघटितत्वनिवेशोपि नोपादेय एतदतिमहालाघव के चित्तूक्तविशिष्टे ऽतिव्याप्तिवारणाय यादृशवैशिष्ट्येति । अथैव स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वनिवेशेपि क्षत्यभावादनतिरिक्तवृत्तित्वनिवेशनमफलमिति चेत्परित्यज्यता तदपि तावताप्यनाहार्यत्वादिविशेषणानिवेशेन लाघवातिशयस्यैव सम्पत्तिरिति । वस्तुत उक्तविशिष्टे ऽतिव्याप्तिवारणाय स्वातन्त्र्येणैव प्रतिबन्धकतानवच्छेदककिञ्चिदवच्छिन्नविषयताशून्यज्ञानविषयत्वरूप विशेषणमुपादेयम् । एकदेशादावतिव्याप्तिवारणायाव्यापकविषयिताशून्यत्वादिविशेषितनिश्चययद्रूपावच्छिन्नविषयत्वमित्यादिविशेष्यदलमित्यत्रैव ग्रन्थकृत्तात्पर्यमिति दिक् । के चित्तूक्तविशिष्टे ऽतिव्याप्तिवारणाय यादृशविशिष्टविषयकनिश्चयविशिष्टविषयकनिश्चयो ऽनुमितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तिज्ञानवैशिष्ट्यानवच्छिन्नप्रतिबन्धकतानवच्छेदकतानादृशविशिष्टविषयिताद्वयशून्यप्रतीतिविषयत्वेन तादृशविशिष्टो विशेषणीय विशिष्टद्वयविषयताया यावतामनवच्छेदकत्वविशेषणात् वन्ह्यभावविषयकनिश्चयविशिष्टवन्ह्यभाववद्धृदविषयकनिश्चयत्वस्यानमितिप्रतिबन्ध-

प्रतिपरामर्शकालीने धूमादिसद्धेतौ। तत्कल्पनात् ज्ञानस्य सम्बन्धत्वकल्पनात्। ननु सद्धेतावपि बाधित इति व्यवहारेण सम्बन्धत्वकल्पनं ज्ञानस्य भविष्यतीत्यत आह। तत्रेति। बाधभ्रमकालीने सद्धेतावित्यर्थः। प्रत्युतायं न बाधितः पुरुषस्तु भ्रान्त इत्येव व्यवहारादिति भावः। तादृशव्यवहारयोः स्वानुभवमात्रसाक्षिकत्वमाहुरित्यस्वरसबीजम्। यथाश्रुतविरोधित्वत्यागे बीजमाह तेनेत्यादिना। ननु तद्धेतुकतत्साध्यकानुमिति प्रति तद्धेतौ तत्साध्यव्यभिचारग्रहाभावो हेतुर्वाच्यस्तत्राह। तदभावेति। न क्षतिः नाव्याप्तिः। नन्वत्र लक्षणे ऽवच्छेदकत्वं न स्वरूपसम्बन्धविशेषः पूर्वोक्तदोषादित्यनतिरिक्तवृत्तित्वमेव निवेशनीयं तथा च धूमवान् वह्नेरित्यादौ प्रमेयत्वविशिष्टव्यभिचारे ऽतिव्याप्तिस्तद्विषयकत्वस्य प्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तित्वादत आह। संक्षेप इति। प्रकृतानुमितिप्रतिबन्धकतावच्छेदकातराघटितत्वेनानुमितिविरोधितावच्छेदकं विशेषणीय प्रमेयत्वविशिष्टव्यभिचारश्च प्रकृतानुमितिप्रतिबन्धकतावच्छेदकीभूतो यो व्यभिचारस्तद्घटित एवेति न तत्रातिप्रसङ्ग इति दिक्। नन्वत्रानुमितितत्क

कतानतिरिक्तवृत्तित्वेपि न वन्ह्यभाववद्ध्रदादावसम्भवप्रसङ्ग इत्याहु। व्यभिचारत्वादिविशिष्टेति। वह्निर्धूमस्य व्यभिचारी पक्षे साध्यस्य बाध इत्यादिव्यवहारात् साध्याभाववद्वृत्तित्वस्य व्यभिचारपदार्थत्वे साध्याभावस्यैव बाधपदार्थत्वेन प्रसिद्धतया साध्याभाववद्वृत्तित्वस्यैव प्रकृते व्यभिचारपदार्थता बोध्या व्यभिचारादिकमित्यादिना साध्याभावरूपबाधपरिग्रह तादृशविशिष्टाश्रयतद्धेतुत्वस्यैवेति। तथा च वन्ह्यभाववद्वृत्तिद्रव्यमितिज्ञानत्वस्य तद्धूमहेतुकानुमितावप्रतिबन्धकत्वान्न तादृशद्रव्यविशिष्टत्वेपि धूमस्य धूमो दुष्ट इति व्यवहारापत्तिरिति भाव। ननु तद्धेतुकमिति। न च तद्धेतुकत्वन्तत्परामर्शोत्तरत्वन्तथाचोभयपरामर्शोत्तर यत्र एकहेतौ व्यभिचारज्ञानन्तत्रानुमितिरुभयहेतुकत्वेन तत्र व्यभिचार इति वाच्यम्। अव्यवहितोत्तरत्वसम्बन्धे तद्धेतुधर्मिकव्यभिचारज्ञानविशिष्टान्यत्वस्यैव प्रकृते तद्धेतुकरूपत्वादिति प्रकृतानुमितिप्रतिबन्धकतावच्छेदकमित्यस्य विषयविधेयेत्यादि। तथा च यादृशविषयकत्वमनुमितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तितादृशविशिष्टान्तराघटितत्वेनेति यादृशविषयविशिष्टविषयकत्वन्तथाविध तादृशविशिष्टो दोष इति पर्यवसितोऽर्थ अघटितत्वस्य तदविषयकप्रतीतिविषयत्वरूपत्वेन स्वस्मिन् स्वविषयकप्रतीति-

रणज्ञानान्यतरप्रतिबन्धकत्वमन्यतरनिष्ठप्रतिबध्यतानिरूपकत्वघटितं यदि तदा पर्वतो वह्निमान् धूमादित्यादौ वन्ह्यभावविशिष्टह्रदस्यापि दोषताप्रसङ्गः तस्य पर्वतोवह्निमान् ह्रदो वह्निमानिति समूहालम्बनात्मकप्रकृतानुमितिनिष्ठप्रतिबध्यतानिरूपितप्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वात् यदि च तादृशान्यतरत्वावच्छिन्नप्रतिबध्यतानिरूपकत्वघटितं तदा तादृशान्यतरत्वस्य कस्य चित्प्रतिबध्यतानवच्छेदकतयासम्भवः तादृशान्यतरत्वव्यापकप्रतिबध्यतानिवेशे च व्यभिचारादौ बाधादौ चाव्याप्तिः व्यभिचारादेरनुमित्यविरोधितया बाधादेश्च व्याप्तिज्ञानाविरोधितया तत्प्रतिबध्यतायास्तथाविधान्यतरत्वाव्यापकत्वात् किं च तद्धर्मावच्छिन्नपक्षकतद्धर्मावच्छिन्नसाध्यकतद्धर्मावच्छिन्नहेतुकानुमितितत्करणज्ञानान्यतराविरोधित्वं लक्षणे नि-

---

विषयत्वाभावान्न व्यभिचार इत्यन्तरपदन्तच्च न स्वभिन्नार्थकं व्यभिचारादे प्रमेयत्वविशिष्टव्यभिचाराभिन्नत्वेनातिव्याप्तिवारणासम्भवात् किन्तु स्वविषयकप्रतीतिविषयत्व यद्यपि प्रमेयत्ववृत्तिप्रमेयत्वादित्यादाववृत्तित्वाभाववद्वृत्तिप्रमेयत्वरूपव्यभिचारे ऽव्याप्तिस्तस्य वृत्तिप्रमेयत्वरूपत्वाद्यघटितत्वात् तथापि प्रतिबन्धकतायामेव विशिष्टान्तरविषयकत्वानवच्छिन्नत्वन्देय व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकताया बाधविषयिताव्यापकत्वविरहेणोक्ताव्याप्तिविरहादिति विभावनीयम् । केचित्तु स्वसजातीयविशिष्टान्तराघटितत्वानिवेशान्नोक्तदोष बाधस्य हेत्वाभासविभाजकरूपेण व्यभिचारसजातीयत्वविरहान्न दोष इत्याहु तन्न मनोरमम् विशिष्टान्तराघटितत्वात्तद्घटितहेत्वाभासविभाजकरूपेणैव साजात्य विवक्षणीयम् । अन्यथा व्यभिचारविशिष्टमेयत्वादौ हेत्वाभासविभाजकरूपस्यैवाभावेन स्वपदेन तस्योपादातुमशक्यत्वेन विशिष्टान्तराघटित यत्मेयत्वविशिष्टव्यभिचारादि तदन्यत्वस्य प्राप्तत्वात्तत्रातिव्याप्त्यापत्ते तथा च बाधोपि व्यभिचारसजातीय एव विशिष्टान्तराघटितत्वात्तद्घटितबाधत्वस्य व्यभिचारेपि सत्वादिति ध्येयम् । यदि च स्वमदसनुयोगिपरमेव स्वसजातीय यद्विशिष्टान्तरन्तदविषयकप्रतीतिविषयत्वमेव लक्षणम् । विशेष्यदलन्नैवोपादेयम् उदासीनघटादे स्वसजातीयप्रसिद्ध्यैव तत्रातिव्याप्तिविरहात् साजात्यमपिसम्पूर्ण हेत्वाभासविभाजकरूपेणैव विवक्षणीयम् । मेयत्वविशिष्टव्यभिचारादौ शुद्धव्यभिचारत्वस्यापि सत्वेन व्यभिचारस्य तत्सजातीयत्वसम्भवात् । इत्थ च व्यभिचारविशिष्टमेयत्वस्य स्वसजातीयाप्रसिद्धेरेव नातिव्याप्तिरित्युच्यते तदा सत्प्रतिपक्षातिरिक्तो

वेशनीयं अन्यथा पर्वतो वह्निमान् धूमादित्यादौ पर्वतादेः काञ्चनमयत्वाभावोहेत्वाभासः स्यात् । एवं च निर्वह्निः पर्वतो वह्निमान् धूमादित्यादौ न कोपि हेत्वाभासः स्यात् मादृशानुमितेरप्रसिद्धेरत आह । यादृशसाध्येति । सम्भवेति । वायुर्गन्धवान् स्नेहादित्यादौ सर्वहेत्वाभासम्भव इति भावः । हेत्वाभासलक्षणमुक्त्वा मूले वक्ष्यमाणेष्वनैकान्तिकादिलक्षणेषु क्व चिद्दोषं हृदि निधाय स्वयमनैकान्तकादीनां लक्षणान्याह । एवमिति । साधारणादीत्यादिना असाधारणानुपसंहारिणोः परिग्रहः । नन्वेतस्यानुमितितत्करणज्ञानान्यतरविरोधिज्ञानविषयत्वाभावात् कथं हेत्वाभासत्वमित्यतो दूषकताबीजमाह । तेन चेति । एवमग्रेपि क्रियतइति । व्याप्तिघटकाव्यभिचारांशे व्यभिचारज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वादिति भावः । प्रतिबध्यतइति व्याप्तिघटकीभूतसामानाधिकरण्यग्रहः प्रतिबध्यतइत्यर्थः । एवं च साधारणासाधारणानुपसंहारिणां व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकतारूपकाबीजैक्येनैकहेत्वाभासत्वमुपपद्यते साधारणेनाव्यभिचारग्रहस्यासाधारणेन सामानाधिकरण्यग्रहस्यानुपसंहारिणा च व्यतिरेकव्याप्तिग्रहस्य प्रतिबन्धादिति भावः । प्राचीनमतमाह । अन्ये त्विति । पक्षे साध्यसन्देहदशायामेवासाधारणस्य हेत्वाभासता न तु निश्चयदशायां तदा पक्षस्यैव सपक्षत्वेन निश्चित-

नैतन्मते दोष इति ध्येयम् । अत्र च प्रमेयत्वविशिष्टव्यभिचारो दोष इति व्यवहाराभावात्तद्वारणायासौ बोध्य यद्यपि विशिष्टान्तराघटितत्वनिवेशेपि तादृशव्यवहारो दुर्निवार तथाविधस्तु शुद्धव्यभिचारित्वस्यापि तत्र सत्वेन तेन रूपेण तस्य दोषत्वे इष्टापत्तिसम्भवात् तथा विशिष्टान्तराघटितत्वस्य लक्षणे प्रवेशे तेन रूपेणोद्देश्यतावच्छेदकधर्मबोधकत्वनियमोपगमात् दोषपरत्वमेयत्वविशिष्टव्यभिचारत्वस्य तथात्वान्न तादृशव्यवहारापत्तिरित्यवधेयम् । ननु तादृशान्यतरत्वव्याप्ययत्किञ्चिद्धर्मावच्छिन्नप्रतिबध्यतानिरूपितप्रतिबन्धकता यद्रूपावच्छिन्नविषयिता व्यापिका तद्रूपावच्छिन्नदोष इत्युक्तत्वान्न दोष वस्तुतोत्रानुमितिपदम्पक्षे साध्यव्याप्यहेतूभयविधेयकसमूहालम्बनानुमितिपरमतो न कोपि दोष तादृशानुमितित्वव्यापकप्रतिबध्यतानिवेशेन समूहालम्बनानुमितिमादाय दोषवारणासम्भवात् व्याप्तिश्चान्वयतो व्यतिरेकतश्च निवेश्यते न साधारण्यानुपसहारित्वयोर्नैकतरसङ्ग्रहादित्यत आह । किञ्चेति । मूले यादृशसाध्यकेति । तद्धर्मावच्छिन्नसाध्यपक्षहेतुकानुमितित्वेन किमुद्दिश्य न्या-

था घटाभावव्याप्यवत्ताज्ञानेपि घटचक्षुःसंयोगे सति घटवत्ताज्ञानं जायते यथा च शङ्खे सत्यपि पीतत्वाभावव्याप्य शङ्खत्ववत्ताज्ञाने सति पित्तादिदोषे पीतः शङ्ख इति धीरेवं कोटिद्वयव्याप्यदर्शनेपि कोटिद्वयस्य प्रत्यक्षरूपः संशयो भवति तथा सत्प्रतिपक्षस्थले संशयरूपानुमितिर्भवत्येव यत्र चैककोटिव्याप्यदर्शनं तत्राधिकबलतया द्वितीयकोटिभानप्रतिबन्धान्न संशयः फलबलेन चाधिकबलसमबलभावः कल्प्यतइत्याहुस्तन्न तदभावव्याप्यवत्ताज्ञाने सति तदुपनीत-

साध्यवद्व्यावृत्तत्वभावादित्यनित्यदोषत्वं तस्येत्याह । इत्थं चेति । असाधारण्यघटकसपक्षत्वस्य निश्चयघटितत्वेत्यर्थः । तत्र निश्चितसाध्यवति पक्षे । साधारणादित्रयाणामेकहेत्वाभासत्वानुपपत्तिर्वदन्तीत्यनेन स्वरसः सूचितः । व्यतिरेकव्याप्तिग्रहप्रतिबन्ध इति । केवलान्वयिसाध्यके चान्वयव्याप्तिज्ञानादेवानुमितिरिति भावः । नन्वेवं साध्याभावसाधकात् सत्प्रतिपक्षाद्विरुद्धस्य भेदो न स्यादत आह । सत्प्रतिपक्षे त्विति । प्रतिहेतुः प्रतिकूलो द्वितीयो हेतुः । ननु यदि दूषकताबीजैक्येपि हेतुभेदे सत्प्रतिपक्षो हेत्वैक्ये विरुद्धरूप हेत्वाभासान्तरमित्युच्यते तदा यत्रान्वयि-

यप्रयोगो यद्यद्धर्मावच्छिन्ने दोषव्यवहारस्सम्प्रदायसिद्धस्तावदन्यान्यत्वन्तत्तत्दोषसामान्यलक्षणमित्यर्थ तेन निर्वन्हि पर्वतो वन्हिमानित्यनुमितेरप्रसिद्धावपि न क्षति एव च निर्वन्हिसाधने बाधो दोष इत्यादिव्यवहारेपि निर्वन्हिपर्वतोद्देश्यकत्ववन्हिविधेयत्वप्रकारकानुमितिविषयकेच्छया न्यायप्रयोगे तादृशान्यतमो बाध इत्येवार्थ । यद्यपि प्रमेय गगनवदित्यादौ गगनाभाववत्प्रमेयभिन्नाप्रसिद्ध्या लक्षणमव्याप्तन्धर्माणामन्यतमत्वेन निवेशेपि प्रमेयपक्षतावच्छेदकस्थले अप्रसिद्धितादवस्थ्यम् । वन्ह्यभावभिन्नत्वे सति हृदत्वभिन्नो यस्तदन्यत्वस्य केवलहृदत्वसाधारण्येन हृदो दोष इति व्यवहारापत्तिश्च तथापि यद्यद्धर्मावच्छिन्ने दोषव्यवहारस्तदवच्छिन्नाविपर्यता-

भानविशेषशाब्दबोधादेरनुदयाल्लौकिकसन्निकर्षाजन्यदोष-
जन्यज्ञानमात्रे तस्य प्रतिबन्धकता लाघवान्न तूपनीतभा-
नविशेषे शाब्दबोधे च पृथक् प्रतिबन्धकतागौरवात् । तथा
च प्रतिबन्धकसत्वात् कथमनुमितिः नहि लौकिकसन्निक-
र्षस्थले प्रत्यक्षमिव सत्प्रतिपक्षस्थले संशयाकारानुमितिः प्रा-
माणिकी येनानुमितिभिन्नत्वेनापि विशेषणीयम् यत्र च
कोटिद्वयव्याप्यवत्ताज्ञानं तत्रोभयत्र प्रामाण्यज्ञानात् संशयो
नान्यथाऽग्रहीताप्रामाण्यकस्यैव विरोधिज्ञानस्य प्रतिबन्ध-

ना हेत्वन्तरेण प्रतिरोधस्तत्र सत्प्रतिपक्षो यत्र तु व्यतिरेकिणा तत्र हे-
त्वाभासान्तरं स्यादतो भेदकान्तरमप्याह । साध्याभावेति । वस्तु-
गत्या साध्याभावसाधके हेतावेव तत्र साध्यसाधकत्वभ्रम इति स्था-
पनावादिन प्रति भ्रमरूपाऽशक्तिसूचकत्वं विरुद्धस्य न त्वेवं स-
त्प्रतिपक्षस्येति भावः । साध्याभावव्याप्येति । एवं साध्यवदन्यत्वव्याप्य-
वान् पक्षः पक्षनिष्ठौ साध्याभावसाध्यवदन्यत्वव्याप्यावपि बोध्यौ अन्य-
तमत्वादिना ऽनुमान्न विभागव्याघातः सत्प्रतिपक्षव्यवहारोपयिकमन्येषां
सत्प्रतिपक्षलक्षणमाह । अगृहीतेति । नित्यत्वव्याप्यशब्दत्ववत्ताज्ञानशून्य-
कालीनानित्यत्वव्याप्यकृतकत्वपरामर्शसत्त्वेपि सत्प्रतिपक्षव्यवहाराभावात्
कालीनान्तमुपस्थितिविशेषणम् गृहीताप्रामाण्यकनित्यत्वव्याप्यवत्ताज्ञान-

---

निरूपकतावच्छेदकतापर्याप्त्यधिकरणधर्मावच्छिन्नो दोष इति विवक्षया न दोषः
एकविधदोषस्थलेपि विशेषणविशेष्यभावतद्व्याप्यभेदेनान्यतमप्रसिद्धिरवनेया । एत-
ल्लक्षणे प्रमेयत्वविशिष्टव्यभिचारादौ दोषव्यहारविरहाद्विशिष्टान्तराघटितत्वन्नोपादे-
यमेव । नन्वेतादृशसामान्यलक्षणस्य क्वचिद्दोषद्वयसाधारण्येन क्वचिद्दोषत्रयसाधा-
रण्येन च हेत्वाभासानाम्पञ्चधा विभागो ऽसङ्गत इत्यत आह । वायुरित्यादि ।तथा
च तत्तत्स्थलीयदोषसामान्यलक्षणमभिप्रेत्यैव पञ्चधा विभागोच्चारणमिति भाव । क्व

कालीनानित्यत्वव्याप्यतकत्वपरामर्शसत्त्वेपि तद्व्यवहाराभावादगृहीताप्रामाण्यकेति प्रथमोपस्थितिविशेषणं तादृशकालीनानित्यत्वव्याप्यवत्तापरामर्शसत्त्वेपि तत्राप्रामाण्यग्रहकाले तथा व्यवहाराभावादगृहीताप्रामाण्यकत्वं द्वितीयोपस्थितिविशेषणम् व्यवहारमात्रापयोगिनो निरुक्तरूपस्य प्रकृतानुपयोगः उपस्थितिघटितस्योक्तरूपस्य स्वरूपसत एवोपयुक्तस्याभासतायामप्रयोजकत्वादित्यस्वरसं रूचयत्यन्यइति । सत्प्रतिपक्षस्य दूषकताबीजं दर्शयति । अत्रेत्यादिना । सत्प्रतिपक्षस्य संशयजनकत्वं दूषकताबीजं न त्वनुमितिप्रतिबन्धकत्वं तदभावव्याप्यवत्ताज्ञानस्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वे मानाभावादिति रत्नकोशकारमतं दूषयितुमुपन्यस्यति । अत्र केचिदित्यादिना । अनुमितिर्भवत्येवेति । अनुमितिं प्रति तदभावव्याप्यवत्ताज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वे मानाभावात् क्लृप्ततत्तदभावानुमितिसामग्रीभ्यामेव तत्तदभावकोटिकसंशयानुमित्युत्पत्तौ संशयानुमितिं प्रत्युभयव्याप्यवत्तानिश्चयत्वेनातिरिक्तहेतुताकल्पनप्रयुक्तगौरवाभावाच्चेति भावः । ननु यद्युभयभासत्त्वउभयभानं तदा पित्तादिदोषसत्त्वेपि पीतत्वशुक्लत्वोभयस्मृतावुभयोर्भानापत्तिरित्यत आह । फलबलेनेति । तथा च तत्र पीतत्वसाक्षात्कारस्यैवानुभविकतया शुक्लत्वग्रहेपि पित्तरूपदोषस्य प्रतिबन्धकत्वं कल्पयित्वा पीतत्वसाक्षात्कारसामग्र्या अधिकबलवत्त्वमेव दूरत्वदोषे सत्यपि स्थाणुत्वपुरुषत्वयोः स्मृतौ संशयस्यैवोदयात्तत्सामग्र्याः समबलवत्त्वमेव कल्प्यतइति भावः । ज्ञानमात्रे तादृशज्ञानत्वावच्छिन्ने । विशेषे दोषविशेषाजन्ये । गौरवात् कार्यकारणभावद्वयकल्पने गौरवादिति दितिभावः ।

चिदिति । यस्सपक्षे विपक्षे चेत्यत्र सपक्षवृत्तित्वनिवेशनमनर्थकं विरुद्धस्यानैकान्तिकत्वे इष्टापत्ति । धर्मिण एकत्वेपि विशेषणभेदेन विशिष्टस्य प्रतिबन्धकज्ञाने विषयितया साङ्कर्यविरहेण विभागोपपत्तिरिति भाव । व्याप्तिघटकाव्यभिचाराशे इति । इदञ्च साध्यवदन्यावृत्तित्वे सति साध्यसामानाधिकरण्यस्य व्याप्तिरित्याभिप्रायेण व्यापकसामानाधिकरण्यस्य व्याप्तित्वे तु स्वसमानाधिकरणाभावप्रतियोगितानवच्छेदक एव साधारणो बोध्य तदभावज्ञानस्यैव तज्ज्ञानप्रतिबन्धकत्वादिति ध्येयम् । एकहेत्वाभासत्वानुपपत्तिरिति । निश्चितसाध्यवदवृत्तित्वज्ञानस्य नीलपटावृत्तित्वज्ञातस्य [illegible] साध्यसामानाधिकरण्यज्ञाने प्रतिबन्धकताविरहेण दूषकताबीजाभा-

कथमनुमितिरिति।अनुमितेरपि तत्प्रतिबध्यतावच्छेदकाक्रान्तत्वादिति भावः। कथं तर्हि उभयव्याप्यवत्तानिश्चयात् प्रात्यक्षिकःसंशय इत्याशङ्क्य न भवत्येव तावद्यावत्तन्निश्चये प्रामाण्यं न गृह्यतेइत्याह। यत्र चेति। आश्रयासिद्ध्यादिना स्वरूपासिद्धिव्याप्यत्वासिद्ध्योः परिग्रहः। साध्याप्रसिद्ध्यादीनामाधिक्यं निराकरोति।साध्याप्रसिध्यादयस्त्विति। आदिना साधनाप्रसिद्धिपरिग्रहः। केषांचिन्मतमाह। एवं वह्निमानित्यादिना। वदन्तीत्यनेनास्वरसस्तद्बीजं तु नीलधूमे व्याप्तिसत्त्वात् कथं व्याप्यत्वासिद्धिः नच तत्र व्याप्तिसत्त्वेपि नीलधूमत्वस्यानवच्छेदकतया तदवच्छेदेन व्याप्यत्वासिद्धिरेवेति वाच्यम् अनतिरिक्तवृत्तित्वरूपावच्छेदकत्वस्य नीलधूमत्वेपि सत्त्वात् स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वाभावाद्व्याप्यत्वाप्रसिद्धिरित्यपि न तथा सति पशुमान् सास्नादिमत इत्यादावपि व्याप्यत्वासिद्ध्यापत्तेः सास्नाद्यपेक्षया गोत्वादिजातेर्लघुत्वेन सास्नादेः स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वाभावात् अस्तु वा नीलधूमत्वादेः स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छे-

वेनासाधारण्यस्य हेत्वाभासत्वानुपपत्तिरिति भाव । ननु केवलान्वयिसाध्यकहेतोर्दुष्टत्वे तत्साध्यकानुमित्युपपत्तये व्यापकसामानाधिकरण्यमेव व्याप्तिरिति नैयायिकसिद्धान्तो विरुध्यतइत्याशङ्क्याह। केवलान्वयीति ।प्रतिबन्धकपदम्प्रतिबन्धकग्रह विषयार्थक तस्य च केवलान्वयिसाध्यशब्दार्थे ऽत्यन्ताभावाप्रतियोगिसाध्ये ऽन्वय। भेदो न स्यादिति। यद्यपि साध्याभावव्याप्यवान्पक्ष सत्प्रतिपक्ष विरुद्धस्तु साध्यव्यापकाभावप्रतियोगी प्रकृतो हेतुरिति स्वरूपभेदो वर्ततएव तथापि यथा साधारणादीनाम्परस्परवैलक्षण्येपि दूषकताबीजस्यैक्येनैकहेत्वाभासत्व तथा सत्प्रतिपक्षविरुद्धयोरपि विरोध्यनुमितिसामग्रीत्वेन प्रतिबन्धकतारूपदूषकताबीजैक्यादेकहेत्वाभासत्वं स्यादिति भाव । बोध्याविति । नन्वेवञ्चतुष्टयस्यानुगतरूपाभावात्कथमेकरूपेणैषां विभाग यदि च साध्याभावोद्बोधकत्वेन विभागस्तदा विरुद्धोप्येतन्मध्यएवान्तर्भूत इत्यत आह। अन्यतमत्वेति। आदिनैतच्चतुष्टयविषकधीविषयतावच्छेदकधर्मवत्वपरिग्रह सत्प्रतिपक्षव्यवहारोपयोगिनमित्यनेनैतादृशस्थले प्राचा सत्प्रतिपक्षव्यवहारमात्रनत्वय हेतुदोषात्मकस्सत्प्रतिपक्ष इति सूचितप्रथमोपस्थितेस्त्युपलक्षण समबलविरोधिपरामर्शद्वयसत्वएव तथाव्यवहारादित्यवधेयम्। प्रकृतानुपयोग हेत्वाभासनिरूपणप्रस्तावे उपयोगाभाव ।नन्वयमेव सत्प्रतिपक्षाभावाद्धेत्वाभास इति कुतो

दकत्वाभावात्तदवच्छेदेन व्याप्त्यभावरूपव्याप्यत्वासिद्धिर्न तु हेत्वाभासत्वं अनुमितितत्कारणीभूतव्याप्तिज्ञानाविरोधित्वात् नच वह्निमदन्यावृत्तिप्रमेयवानिति प्रमत्वसामानाधिकरण्येन व्याप्त्यवगाहिज्ञानादनुमित्यापत्तिवारणाय हेतुतावच्छेदकावच्छेदेन व्याप्तिज्ञानस्यैव कारणतया तया तद्विरोधितया निरुक्तव्याप्यत्वासिद्धिर्हेत्वाभास इति वाच्य तावताप्यनतिरिक्तवृत्तिरूपावच्छेदकत्वग्राह्यज्ञानस्य कारणत्वेऽपि तत्र स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वाभावग्रहस्य ग्राह्याभावानवगाहितया ऽविरोधित्वात् तस्माद् व्यर्थविशेषणस्थले न व्याप्यत्वासिद्धिः हेत्वाभासपुरुषस्त्वधिकेन निगृह्यतइति । साध्याभावादिरित्यादिना साध्यवदन्यत्वस्य पक्षावृत्तिसाध्यादेश्च परिग्रहः । तद्धर्मिकतदभावनिश्चयः अनाहार्याप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दिततद्धर्मिकतदभावनिश्चयः । बाधबुद्ध्युत्तरक्षणे लौकिकसन्निकर्षजन्यविशिष्टबुद्धेरानुभविकत्वादाह । लौकिकसन्निकर्षाजन्येति । नन्वेवं तदिन्द्रियजन्यलौकिकबाधनिश्चयोत्तर तदिन्द्रियजन्यलौकिकविशिष्टबुद्ध्यापत्तिरिति चेन्न अलौकिकत्वं प्रतिबध्यतावच्छेदककोटावनिवेश्य तदिन्द्रियजन्यतद्विशिष्ट-

नोपयोग इत्यत आह । उपस्थितीति । विरोधिपरामर्शद्वयस्य स्वरूपसत एव परामर्शकार्यप्रतिबन्धकत्वन्न तु ज्ञानस्य यादृशरूपावच्छिन्नज्ञानमनुमितिप्रतिबन्धकन्तद्रूपावच्छिन्नस्यैव हेत्वाभासतया नैतस्य हेत्वाभासतासम्भव इति भाव । सूचयतीति। ननु रत्नकोशकारमते तद्वत्ताज्ञाने तदभावव्याप्यवत्ताज्ञानस्याप्रतिबन्धकत्वेन परम्परानुमितिप्रतिबन्धकस्य सत्प्रतिपक्षस्थले ऽसम्भवेपि निश्चयात्मिका ऽनुमित्युत्पत्त्यशक्तिकयोस्तदभावव्याप्यवत्ताज्ञानयोर्मिलितयोस्साध्यसंशयहेतुत्व कल्पनीयमिति गौरवमित्याशङ्कान्निराकर्तुमाह । रत्नेति । अयम्भाव तत्तत्परामर्शस्य तत्तद्विधेयकानुमितित्वमेव कार्यतावच्छेदकन्न तु निश्चयत्वमपि तद्घटकम् । परन्तु एकैकपरामर्शसत्वे कोट्यन्तरभासकसामग्र्यभावात् निश्चयात्मिका ऽनुमितिर्भवति उभयपरामर्शसत्वे च कारणबलादुभयकोट्योर्विरोधितया भानेर्थात्संशयो भवतीतिनाधिककार्यकारणभावकल्पन तन्मते इति । उभयस्मृतावपि संशये कोटिद्वयस्योपनयसन्निकर्षेणैव भानात् पीतत्वशुक्लत्वरूपकोटिद्वयोपस्थितौ पित्तदोषादपि संशयएव स्यान्न पीतत्वनिश्चय इति भाव । आधिक्यमिति मूले नीलधूमादिहेतुकस्थलएव व्याप्यत्वासिद्धेरभिधानादिति भाव । अत्र चाव्यभिचारविशिष्टसाध्यसामानाधिकरण्या-

कत्वादिति । असिद्धिस्तु आश्रयासिद्ध्याद्यन्यतमत्वम् आश्रयासिद्धिः पक्षे पक्षतावच्छेदकस्याभावः यत्र काञ्चनमयः पर्वतो वह्निमानिति साध्यते तत्र पर्वतो न काञ्चनमय इति ज्ञाने विद्यमाने काञ्चनमये पर्वते परामर्शप्रतिबन्धः फलम् स्वरूपासिद्धिस्तु पक्षे व्याप्यत्वाभिमतस्याभावः तत्र च ह्रदो द्रव्यं धूमादित्यादौ पक्षे व्याप्यत्वाभिमतस्य हेतोरभावे ज्ञाते पक्षे व्याप्यहेतुमत्ताज्ञानरूपस्य परामर्शस्य प्रतिबन्धः फलम् साध्याप्रसिद्ध्यादयस्तु व्याप्यत्वासिद्धिमध्ये ऽन्तर्भूताः साध्ये साध्यतावच्छेदकस्याभावः साध्याप्रसिद्धिः एतज्ज्ञाने जाते काञ्चनमयवह्निमानित्यादौ

बुद्धौ तदिन्द्रियजन्यलौकिकतदभावनिश्चयत्वेन प्रतिबन्धकत्वोपगमात् तदिन्द्रियजन्योपनीतभानात्मकबाधनिश्चयोत्तर तदिन्द्रियजन्यलौकिकतद्विशिष्टबुद्ध्युदयात् प्रतिबन्धकतावच्छेदककोटौ लौकिकत्वनिवेशः नच लौकिकतदिन्द्रियजन्याभावप्रमास्थले तदधिकरणे प्रतियोगिनोऽसत्त्वादेव न तद्विशिष्टलौकिकप्रत्यक्षापत्तिरित्यलं तथाविधप्रतिबध्यकभावेनेति वाच्य यत्र

भावतद्व्याप्यावपि व्याप्यत्वासिद्धी बोध्यावन्यतमत्वेनानुगम दूषकताबीजव्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वम् । न चैवन्दूषकताबीजस्यैकेन व्यभिचारस्य हेत्वाभासान्तरत्वन्न स्यादिति वाच्यम् । दूषकताबीजस्यैक्येपि बाधसत्प्रतिपक्षयोरिव व्यभिचारासिद्ध्योर्मुनिना पृथगुपदेशेन हेत्वाभासान्तरतासम्भवाच्चास्वरस इति सूचित इति शेष । सत्वादिति । नीलधूमस्य धूमानतिरिक्ततया धूमव्याप्तिविरहादिति भाव । अनवच्छेदकतयेत्यस्य व्याप्तेरित्यादि । तदवच्छेदेनेति । यो धर्मो यस्यानवच्छेदकस्तदवच्छेदेन तदभाव मूलावच्छेदेन वृक्षे कपिसयोगाभाववदिति भाव । अवच्छेदकत्वाभावादिति । तन्मूलस्य वृक्षवृत्तिकपिसयोगानतिरिक्तवृत्तित्वेपि स्वरू-

प्रतियोग्यधिकरणएवासन्निकृष्टाधिकरणान्तरवृत्तेरभावस्य लौकिकप्रत्यक्षात्मकारोपो दोषेण जनितस्तदुत्तरं तदधिकरणे प्रतियोगिनो लौकिकप्रत्यक्षापादनात् तत्राभावलौकिकप्रत्यक्षजनकदोषस्य प्रतिबन्धकत्वादेव नेयमापत्तिरन्यथाऽभावारोपोत्पत्तिक्षणे प्रतियोगिप्रत्यक्षापत्तिरिति तु न यत्र विनश्यत्तदवस्थदोषेणाभावलौकिकप्रत्यक्षात्मकारोपस्तदुत्तरं प्रतियोगिप्रत्यक्षापादनात् यत्राभावलौकिकप्रमासमकालं तद्द्वितीयक्षणे वा तदधिकरणे प्रतियोगिप्रकारकानुभूयमानारोपजनकदोषसमवधानं तत्राभावप्रमोत्तरं प्रतियोगिनो लौकिकप्रत्यक्षात्मकारोपापादनवारणाय वा इन्द्रियभेदेन तथाविधप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावोपगमात् शङ्खो न पीतः वंशो नोरग इतिनिश्चयेपि पित्तत्तमण्डकवशाञ्जनादिदोषवशाच्छङ्खः पीतः उरग इत्यारोपोदयात्तत्र व्यभिचारवारणायाह । दोषविशेषेति । दोषसामान्याजन्यत्वनिवेशे भ्रममात्रस्यैव बाधाप्रतिबध्यत्वापत्तिरतो विशेषेति । तथा च पित्तमण्डकवशाञ्जनादिदोषान् विशिष्योपादाय तदजन्यत्वं प्रतिबध्यतावच्छेदककोटौ निवेशनीयमिति भावः । नच पित्तद्रव्यात्मकदोषाजन्यत्वनिवेशो व्य-

पसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वाभावादेव मूलावच्छेदेन वृक्षे कपिसंयोगाभावोपगमादिति भावः । व्याप्यत्वासिद्ध्यापत्तेरिति । स्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वं यस्य नास्ति तदवच्छेदेन व्याप्यत्वाभावोपगमे व्यर्थविशेषणत्वाभावेपि गुरुधर्मेण हेतुतायां सर्वत्र व्याप्यत्वासिद्धिप्रसङ्गादिति भावः । ननु गुरुधर्मेण हेतुतायां सर्वत्र व्याप्यत्वासिद्धिरिष्टैवेत्यत आह । अस्तु वेति । अविरोधित्वादिति । हेतुतावच्छेदकांशे व्याप्यतावच्छेदकत्वानवगाहिनोपि व्याप्तिप्रकारकपक्षधर्मताज्ञानस्यानुमितिहेतुत्वोपगमादतएव व्याप्यतांशे निर्धर्मितावच्छेदकादपि वह्निव्याप्यवानिति शाब्दपरामर्शादप्यनुमितिरङ्गीक्रियतइति भावः । मीमांसकमतानुयायी शङ्कते । नचेति । तथा चोक्तपरामर्शस्थलेपि वह्निव्याप्यो वह्निव्याप्य इति ज्ञानान्तरवतोऽनुमितिर्नान्यथेति भावः । तावतापि उक्तस्थलेऽनुमितिवारणानुरोधेनापि उपसंहरति । तस्मादिति । गुरुधर्मस्य हेतुतावच्छेदकत्वस्थले सर्वत्र प्राचीनैर्व्याप्यत्वासिद्धिर्नाङ्गीक्रियते अपि तु स्वसमानाधिकरणव्याप्यतावच्छेदकधर्मान्तरघटितस्य तथात्वस्थलएवेत्यभिप्रायेणाह । व्यर्थविशेषणस्थलइति । अविवेकेनेति । अधिकोक्तिनिग्रहस्थानत्वेन धूमादित्युक्त्यैव साध्यसिद्धौ नीलपदप्रयोगस्याधिकत्वादिति भावः । सामान्यादेश्चेत्यादिना सामान्याभावव-

साध्यतावच्छेदकविशिष्टसाध्यपरामर्शप्रतिबन्धः फलम् एवं हेतौ हेतुतावच्छेदकाभावः साधनाप्रसिद्धिः यथा काञ्चनमयधूमादित्यादौ अत्र हेतुतावच्छेदकविशिष्टहेतुताज्ञानाभावात् तद्धेतुकव्याप्तिज्ञानादेरभावः फलम् एवं वह्निमान् नीलधूमादित्यादौ गुरुतया नीलधूमत्वस्य हेतुतावच्छेदकत्वमपि व्याप्यत्वासिद्धिरित्यपि वदन्ति। बाधस्तु पक्षे साध्याभावादिः एतस्य त्वनुमितिप्रतिबन्धः फलम् तद्धर्मिकतदभावनिश्चयो लौकिकसन्निकर्षाजन्यदोषविशेषाजन्यतद्धर्मिकतज्ज्ञानमात्रे विरोधीति न तु संशयसाधारणं पक्षे साध्यसंसृष्टत्वज्ञानमनुमितिकारणं तद्विरोधितया च बाधस-

र्थः शङ्खः पीत इति भ्रमे शङ्खांशेऽनुभूयमानस्यैव पित्तद्रव्यपीतिम्न आरोपोपगमेन तदंशेपि लौकिकत्वादलौकिकत्वस्य प्रतिबध्यतावच्छेदके निवेशादेव तत्र व्यभिचारवारणादिति वाच्य पित्तद्रव्यस्यान्तरानवस्थानदशायामपि तत्पीतिम्नः शङ्खादौ प्रत्यक्षोदयेन स्मर्यमाणारोपस्यैव तत्र नवीनैः स्वीकारात्तदंशे तस्यालौकिकत्वात् तथा सति शङ्खः पीत इति प्रत्यक्षोत्तरं पीतं साक्षात्करोमीति साक्षात्कारित्वग्रहानुपपत्तिस्तद्व्यञ्जकलौकिकविषयतायास्तत्राभावादिति तु न लौकिकविषयताया इव दोषविशेषजन्यत्वस्यापि साक्षात्कारित्वव्यञ्जकत्वादन्यथायमुरग इति स्मर्य-

त्पक्षसाध्यवदन्यपक्षयो परिग्रह प्रतिबध्यतावच्छेदककोटौ लौकिकसन्निकर्षाजन्यनिवेशस्य फलमाह। बाधबुद्ध्युत्तरेति। एवम् प्रतिबध्यतावच्छेदककोटौ लौकिकत्वनिवेशे तद्विशिष्टबुद्ध्यापत्तिरिति समानेन्द्रियजन्यबाधबुद्ध्युत्तरलौकिकसन्निकर्षेणापि तद्विशिष्टबुद्धेरनुपगमान्नानिष्टापत्तिरपि सम्भवतीति भाव। अलौकिकत्व लौकिकसन्निकर्षाजन्यत्वम्। ननु लौकिकाभावप्रमाया सत्या प्रतियोगिनि लौकिकस-

माणारोपे साक्षात्कारित्वग्रहानुपपत्तेः शङ्खो न पीत' इत्यादितादिन्द्रियज-
न्यबाधबुद्ध्युत्तरं पित्तादिदोषवशात्तादिन्द्रियजन्यः शङ्खः पीत इत्यारोपो
यदानुभवसिद्धस्तदा पूर्वोक्तेन्द्रियभेदभिन्नप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावेपि दोष-
विशेषाजन्यत्वं प्रतिबध्यतावच्छेदके निवेशनीयमिति ध्येयम् । ननु बाध-
प्रतिबध्यतावच्छेदककोटौ लौकिकान्यत्वस्य निवेशे बाधनिश्चयोत्तरं लौ-
किकसन्निकर्षजन्यसंशयापत्तिरिति चेन्न भूतलं घटवदित्याद्याकारकलौ-
किकप्रत्यक्षोत्पत्तिकाले स्वातन्त्र्येण कथञ्चिदुपस्थितस्य घटाभावादेर्भूतले
प्रकारतया भानवारणाय समानधर्मितावच्छेदकतत्कोटिकलौकिकप्रत्यक्ष-
सामग्र्या विपरीतकोटिभानप्रतिबन्धकत्वमवश्यमङ्गीकरणीयम् तथा च
बाधनिश्चयोत्तरमपि नापत्तिर्लौकिकसन्निकर्षजन्यसंशयस्य तत्कोटिकलौ-
किकप्रत्यक्षसामग्र्याः प्रतिबन्धिकायाः सत्त्वेन विपरीतकोटिभानासम्भवा-
त् तर्हि क्वापि लौकिकसन्निकर्षजन्यसंशयो न स्यादिति चेदोम् । ज्ञान-

न्निकर्षासम्भवादेव न लौकिकतद्वत्ताबुद्ध्यापत्तिरिति किं समानेन्द्रियस्थले प्रतिबध्य-
प्रतिबन्धकभावान्तरेणेति शङ्कते । नचेति । प्रतियोगिप्रत्यक्षापादनात् तत्प्रत्यक्षापाद-
नसम्भवात् लौकिकाभावभ्रमस्थले प्रयोजनमुपपाद्य प्रमास्थले तदाह । यत्राभावेति ।
समवधानमिति । इदञ्च प्रमातः पूर्वमेव तादृशदोषसमवधाने बाधप्रमैव न सम्भवति
प्रतियोगिभ्रमजनकदोषेण प्रतिबन्धादित्यभिप्रायेणोक्तमिति बोध्यम् । दोषविशेषा-
जन्यत्वनिवेशस्य प्रयोजनमाह । शङ्खो न पीत इत्यादि । भ्रममात्रस्यैवेति । दोष
विना भ्रमानुत्पत्तेरिति भावः । मण्डूकेति । भेकवसाञ्जनरूपदोषाद्वंशे उरगस्य प्र-
त्यक्षभ्रमोत्पादादिति भावः । आदिना इन्द्रजालमन्त्रादिदोषाणां सङ्ग्रहः । तद्व्यञ्जकेति ।
साक्षात्कारत्वजातिव्यञ्जकेत्यर्थः । यद्यनुभवसिद्ध इत्यनेन वस्तुतस्तादृशानुभव एव
नास्ति किमर्थं समानेन्द्रियस्थलीयप्रतिबध्यतावच्छेदके तन्निवेशनीयमिति सूचितम् ।
संशयापत्तिरितीति । संशयनिश्चयसाधारणतद्वत्ताबुद्धित्वस्यैव प्रतिबध्यतावच्छेदक-
त्वेन संशयपृथक्प्रतिबन्धकताया अभावादिति भावः । लौकिकसन्निकर्षजन्यसंशय
एव न सम्भवतीति । एककोटिलौकिकप्रत्यक्षसामग्रीविरोधिकोटिभानप्रतिबन्धकत्वा-
दन्यथा भूतलं घटवदिति निश्चयकालेपि संशयापत्तेरिति कथं बाधनिश्चयोत्तरं लौ-
किकसन्निकर्षजन्यसंशयोपपत्तिरिति भावः । समाधत्ते । भूतलमित्यादि । तर्हीति ।
[illegible] विपरीतकोटिभानप्रतिबन्धकत्वमित्यर्थः । क्वापि बा-

त्प्रतिपक्षयोर्हेत्वाभासत्वमिति युक्तम् अप्रसिद्धसाध्यकानु-
मित्यनापत्तेः साध्यसंशयादिकं विनाप्यनुमित्युत्पत्तेश्च एवं
साध्याभावज्ञाने प्रमात्वज्ञानमपि न प्रतिबन्धकं मानाभावा-
द्गौरवाच्च अन्यथा सत्प्रतिपक्षादावपि तदभावव्याप्यवत्ताज्ञाने
प्रमात्वविषयकत्वेन प्रतिबन्धकतापत्तेः किन्तु भ्रमत्वज्ञा-
नानास्कन्दितबाधबुद्धेः प्रतिबन्धकता तत्र भ्रमत्वशङ्कावि-
घटनेन प्रामाण्यज्ञानं क्वचिदुपयुज्यते न च बाधस्थले प-
क्षहेतुसत्वे व्यभिचारः पक्षे हेत्वभावे स्वरूपासिद्धिरेव दोष
इति वाच्यं बाधज्ञानस्य व्यभिचारज्ञानादेर्भेदात् किं च
यत्र परामर्शानन्तरं बाधबुद्धिस्तत्र व्यभिचारज्ञानादेरकि-

प्रत्यासत्त्यैव पूर्वोपस्थितकोट्योर्भानसम्भवादिति । यत्तु संशयपूर्व तत्को-
ट्यंशे लौकिकसन्निकर्षसत्त्वे कथं संशयस्य न लौकिकत्वं कथं वा तत्र सं-
शये विपरीतकोटिभानं तत्कोटिकलौकिकप्रत्यक्षसामग्र्याः प्रतिबन्धिका-
याः सत्त्वादिति तन्न तत्र लौकिकसन्निकर्षसत्त्वेपि संशयजनकदूरत्वादि-
दोषस्य लौकिकप्रत्यक्षप्रतिबन्धकस्य सत्त्वेन लौकिकप्रत्यक्षसामग्र्यभावा-
दुभयोपपत्तेरित्यन्यत्र विस्तरः । कस्य चिन्मतं दूषयति । न त्विति । इति

धनिश्चयानुत्तरमपि । उक्तशङ्कायामिष्टापत्तिमाह । सशयो न स्यादिति । दूरस्थस्था-
ण्वादिसंशयो न स्यादित्यर्थ । न लौकिकत्वन्न लौकिकसन्निकर्षजन्यत्व लौकिकस-
न्निकर्षसत्वे कोटिभाने बाधकाभावादिति भाव । उभयोपपत्तेरिति । सशये लौकिस-
न्निकर्षजन्यत्वम्य विपरीतकोटिभानस्य चोपपत्तेरित्यर्थ । लौकिकसन्निकर्षसत्वेपि
तस्य दूरत्वदोषेण कोट्यभानकत्वादिति भाव । अन्यत्र विस्तर इत्यनेन संशयज-
नकदोषसामान्याभावे तु सन्निकृष्टकोटेर्निश्चय एवेति सूचितम् । कस्य चिन्मतइति ।
नतु सशयपक्षतावादिन इति भाव । श्रुत्यात्मनिश्चयवतोपि सिषाधयिषया ऽनुमि-

श्चित्करत्वाद्बाधस्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वं वाच्यं एवं यत्रो-
त्पत्तिक्षणावच्छिन्ने घटादौ गन्धव्याप्यपृथिवीत्ववत्ताज्ञानं
तत्र बाधस्यैव प्रतिबन्धकत्वं वाच्यं नच पक्षे घटे गन्धस-

युक्तमित्यनेनान्वयः । नन्वेवं बाधनिश्चयकाले संसृष्टत्वज्ञानाभावादेवा-
नुमित्यभावोपपत्तौ बाधनिश्चयस्य नानुमितिविरोधित्वमिति हेत्वाभासत्वं
न स्यादत आह । तद्विरोधितयेति । अनुमितिकारणीभूतस्य साध्यसंसृष्ट-
त्वज्ञानविरोधितयेत्यर्थः । नन्वप्रसिद्धसाध्यकानुमितिः कुत्रापि न भवत्ये-
वेत्यत आह । साध्यसंशयेति । ननु संशयशून्यकालेपि सिषाधयिषाका-
लीनसाध्यनिश्चयात्मकं साध्यसंसृष्टत्वज्ञानमस्त्येवेत्यत आह । आदीति ।
आदिना सिषाधयिषाकालीनसिद्धिपरिग्रहः न च संशयान्तरोत्पत्त्यैवानु-
मितिसिद्धिरिति वाच्यं सति विशेषदर्शने संशयायोगात् पक्षविशेष्यक-

---

त्युपपत्तये निश्चयसाधारणसाध्यससर्गज्ञानत्वेनैवैतन्मते कारणताया प्रतिपादित-
त्वादिति विभावनीयम् । मूले अप्रसिद्धेति । पूर्वगृहीतसाध्यविधेयकेत्यर्थ । तथा च
पृथिवीतरत्वव्याप्याभावप्रतियोगिगन्धवती पृथिवीति व्यतिरेकिपरामर्शजन्यसाध्य-
विशेषणिकाया पृथिव्यामितरभेद इत्यनुमितेरभावापत्तेरित्यर्थ । उत्तरदूषणमवता-
रयति । नन्वप्रसिद्धेति । नभवत्येवेति । आचार्यमते सर्वत्रान्वयव्याप्तिज्ञानस्यैवानुमिति-
हेतुव्यतिरेकसहचारेणापि अन्वयव्याप्तिरेव गृह्यते इति तदङ्गीकारादुभयपरामर्शाद-
नुमितेरसिद्धत्वादन्वयव्याप्तेस्साध्यघटितमूर्तिकत्वेन व्याप्तिज्ञानसमयएव साध्यज्ञा-
नावश्यकत्वादिति भाव । सिद्धिपरिग्रह इति । सिद्धिस्साध्यनिश्चय सिद्धिमत्वे
सिषाधयिषा विना नानुमितिरत कालीनान्तम् । तथा च घनगर्जितेन मेघानुमि-
तिस्थले सशयनिश्चययोर्द्वयोरप्यभावेन साध्यवत्ताज्ञानन्नानुमितिहेतुरिति भाव ।
घनगर्जितेन मेघानुमितिस्थलेपि सशय कल्पयित्वा लक्षणविलम्बेनैवानुमितिरुपेयते
अतो नानुपपत्तिरित्याशङ्कते। न चेति । सशयोत्पत्त्यैवेति पाठ । सतीति। गर्जितश्र-
वणानन्तरमेव मेघव्याप्यगर्जितवत्तापरामर्शोत्पत्त्या तेन मेघाभावकोटिकसशयप्रतिब-
न्धादित्यर्थ । न च विशेषदर्शनेन प्रतिबन्धादभावकोटिभानासम्भवान्मनसा निश्चय
एवास्त्विति वाच्यम् । तथासति सिद्धे प्रतिबन्धकत्वेनानुमित्यनुपपत्ते कल्प्यतइति

साध्याभावज्ञानत्वप्रमानिश्चयोऽनुमितिप्रतिबन्धकस्तदभावः कारणमतस्ता-दृशप्रमात्वमेव बाध इति प्राचीनमतं दूषयति । एवमिति । प्रमात्वज्ञानम-पि प्रमात्वनिश्चयोपि । मानाभावादिति । ग्राह्याभावानवगाहिनस्तादृशज्ञान-स्य विरोधित्वे मानाभावादित्यर्थः । ननु पक्षे साध्याभावज्ञानेपि तत्राप्रा-माण्यज्ञानकाले ऽनुमितेरुदयान्न साध्याभावज्ञानप्रतिबन्धकम् । अस्मन्मते तु तदा साध्याभावज्ञानप्रमात्वनिश्चयाभावादेवात्रानुमित्युत्पत्तिरत आह । गौरवादिति । तथा च तत्रानुमितिनिर्वाहाय संशयनिश्चयसाधारणाप्रामाण्य-ज्ञानाभाव एव प्रतिबन्धकतावच्छेदककोटौ निवेश्यते न तु पक्षविशेष्यक-साध्याभावज्ञानप्रमात्वनिश्चयत्वेन प्रतिबन्धकत्वं गौरवादित्यर्थः । यत्र पक्षे साध्याभावज्ञानमस्ति न तु तत्र प्रामाण्यज्ञानं न वा ऽप्रामाण्यज्ञानं तत्राप्य-नुमितिर्न भवत्यवेति भावः । साध्याभाववत्पक्षघटितप्रमात्वविषयकत्वे ऽनु-

चेत् परामर्शस्यैव नाशापत्त्याऽनुमित्यनिर्वाहादिति भाव । अत्राप्यन्तरपदम्प्रामादि-कमेवोक्तस्थले पूर्वसंशयाभावादिति ध्येयम् । यदि चैतत्पाठे प्रामाण्येप्याग्रह तदा संशय विनेत्यादि मूलस्य व्याप्तिस्मरणादिनवा परामर्शोत्पत्तिक्षणे पूर्वं संशयस्य ना-शादित्यभिप्रायवता परिकल्प्य घनगर्जितस्थलेपि संशयोत्पत्त्यनन्तरमेवानुमितिरित्य-भिप्रायञ्च कल्पयित्वैव संशयो योजनीय । न च साध्याभावज्ञानस्य ज्ञान-त्वेन निवेशे संशयधर्मिकप्रमात्वनिश्चयदशायामपि अनुमितिप्रतिबन्धापत्तिरिति वा-च्यम् । इष्टापत्ते साध्याभावांशे निश्चितप्रामाण्यकस्य संशयस्यापि साध्याभावनि-श्चयसमशीलत्वादन्यथोभयत्रापि निश्चयनिवेशेनैव तन्मते गौरवापत्तिरिति भाव । ग्राह्याभावानवगाहिन इति । यद्धर्मावच्छिन्नग्राह्यसाध्याभावानवगाहिन इत्यर्थ । तेन साध्याभाववति साध्याभावप्रकारकमित्यप्रामाण्यनिश्चयस्य साध्याभावावगा-हित्वेपि नानुपपत्ति । न साध्याभावेति । न साध्यावनिश्चयइत्यर्थ । प्रति-वादिना साध्याभावनिश्चयस्यैव प्रतिबन्धकत्वोपगमादित्यवधेयम् । गौरवादि-ति । पक्षविशेष्यकत्वापेक्षया पक्षविशेष्यकसाध्याभावज्ञानविशेष्यत्वस्य साध्या-भावनिश्चयत्वापेक्षया साध्याभाववति साध्याभावप्रकारकत्वनिश्चयत्वस्य चातिगुरु-त्वादित्यर्थ । नन्वप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितयद्रूपावच्छिन्नविषयकनिश्चयत्वमनुमिति-प्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्ति तद्रूपावच्छिन्नत्वमेव हि हेत्वाभासलक्षणम् तच्च साध्यव-ति प्रकृतपक्षसाध्यवत्प्रकारकत्वरूपाप्रामाण्यसाधारणमेव अधिकन्तु प्रविष्टमित्यादि-

मितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तित्वसत्त्वात्तस्याभासत्वं दुर्वारमिति तु न प्र-
मेयत्वविशिष्टव्यभिचारादेरिव तादृशविशिष्टान्तरघटितत्वेनाभासत्वायोगा-
दिति । नन्वगृहीताप्रामाण्यकसाध्याभावनिश्चयस्य प्रतिबन्धकत्वे प्रथमो-
पस्थितप्रमात्वनिश्चय एव तथा स्यादत आह । अन्यथेति । सत्प्रतिपक्ष।-
दावित्यादिना ऽसिद्ध्यादिपरिग्रहः । प्रतिबन्धकत्वापत्तेरित्यस्यानुमित्या-
दावित्यादिः । ननु साध्याभावज्ञानप्रमात्वज्ञाने ऽनुमितिप्रतिबन्धस्तदभावे
तु नेत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रमात्वज्ञानस्यानुमितिप्रतिबन्धकत्वमत आह ।
किं त्विति । क्वचिदुपयुज्यत इति । तथा चानुमितितत्कारणज्ञानान्यतरं
प्रति साक्षात्प्रतिबन्धकीभूतज्ञानविषयत्वाभावान्न साध्याभावज्ञानप्रमात्वं हे-
त्वाभास इति भावः । व्यभिचारज्ञानादेरित्यादिना ऽसिद्धिज्ञानपरिग्रहः
भेदादिति । तथा च बाधस्थले ऽसिद्धिव्यभिचारान्यतरानियमेपि बाध-
ज्ञानस्य व्यभिचारादिविषयकत्वाभावेन तस्य हेत्वाभासान्तरत्वमिति भा-
वः । न च हेतुमान् पक्षः साध्याभाववानित्याकारक एव बाधग्रहः कुतो
न भवति सामग्रीसत्त्वात् तथा च व्यभिचारात्मिकैव बाधबुद्धिरिति वा-
च्यं परामर्शात्मकाव्यभिचारज्ञानरूपप्रतिबन्धकसत्त्वेन बाधबुद्धेर्व्यभिचार-
विषयकत्वासम्भवात् एकत्र हेतौ व्यभिचाराव्यभिचारविषयैकनिश्चया-

न्यायादिति तादृशाप्रामाण्यस्य हेत्वाभासता तन्मतेतिदुर्वारेत्याशङ्कान्निराकरोति ।
साध्याभाववत्पक्षेत्यादि । आभासत्वायोगादित्यत्र पूर्ववाक्यस्थन्तस्येत्यनुषज्यते ।प्रथ-
मोपस्थितेति । उक्तप्रतिबन्धकतावच्छेदकधर्मस्य प्रमात्वाभावघटितत्वेन प्रतियोगिज्ञा-
नविधया प्रमात्मकज्ञानस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकधर्मज्ञानात्पूर्वमपेक्षितत्वेन प्रथमोप-
स्थितत्वलाघवादेव साध्याभावप्रमात्वस्य हेत्वाभासत्वमुचितमिति भाव । असिध्यादीति।
यद्यपि व्यभिचारीत्येव वक्तुमुचितन्तथापि सत्प्रतिपक्षस्येति विरोधस्यापि साक्षादनु-
मितिप्रतिबन्धकत्वम् व्यभिचारादीनान्तु अनुमित्यादावित्यादिपदग्राह्यपरामर्श एवेति
तथाभिधानमिति ध्येयम् । साक्षादित्यनेन प्रतिबन्धकत्वोपयोगिज्ञानव्यावृत्ति ।तस्ये-
ति । बाधस्येत्यर्थ । व्यभिचारविषयकत्वासम्भवादिति । ननु परामर्शोत्तरम्बाधबुद्धे-
र्व्यभिचारविषयकत्वासम्भवेपि परामर्शएव बाधग्रहात्मकोस्तु तथा च साध्यव्याप्य-
हेतुमान्पक्ष साध्याभाववानिति व्यभिचारविषयकबाधबुद्धिसम्भव इत्याशङ्कायामाह ।
एकत्रेति।प्रतिबन्धकताभावस्य कार्यकालवृत्तित्वेन कारणत्वादिमिति भाव ।इदमुपलक्ष-

सम्भवाच्च । नन्वयोगोलकपक्षकधूमसाध्यकवह्निहेतुके बाधलौकिकप्रत्यक्षवद्व्यभिचारलौकिकप्रत्यक्षमपि व्याप्तिनिश्चये सत्यपि भविष्यतीत्यत आह । किञ्चेति । अकिञ्चित्करत्वादिति । व्यभिचारज्ञानं ह्यनुमितौ न साक्षात्प्रतिबन्धकं किन्तु परामर्शप्रतिबन्धद्वारा तथा च परामर्शोत्तरकालीनं व्यभिचारज्ञानमकिञ्चित्करमिति तत्र बाधबुद्धिरेव प्रतिबन्धिकेति भावः । व्यभिचाराद्यसङ्कीर्णमपि बाधं प्रदर्शयति । एवमित्यादिना । बाधस्यैवेति । तत्र पक्षे हेतुसत्त्वेन स्वरूपासिद्धेः प्रतियोगिव्यधिकरणसाध्याभाववद्वृत्तित्वरूपस्य व्यभिचारस्य चाभावादिति भावः । बाधतद्व्याप्यभिन्ना ये

णम् । एकत्र पक्षे साध्यव्याप्यसाध्यभावविषयकज्ञानासम्भवाच्चेत्यपि द्रष्टव्यम् । बाधलौकिकेति । विरोधिज्ञानप्रतिबध्यतावच्छेदककोटौ लौकिकसन्निकर्षाजन्यत्वानिवेशनायोगोलकधर्मिकपरामर्शोत्तरमपि तद्धर्मिकबाधबुद्धेरपि तदुत्तरमपि वह्निधर्मिकधूमाभाववदयोगोलकवृत्तित्वरूपव्यभिचारविषयकलौकिकप्रत्यक्षम्भविष्यतीत्यर्थस्तथा च बाधबुद्धेर्व्यभिचारविषयकत्वमुपपद्यतएवेति भाव. । तत्रेति । अनुमित्यादावित्यर्थ । ननु स्वरूपासिद्ध्यभावेपि व्यभिचारोस्त्येवोत्पत्तिक्षणावच्छेदेन गन्धाभाववति घटे पृथिवीत्वस्य सत्वादित्यत आह । प्रतियोगिव्यधिकरणेति । व्यभिचारघटकसाध्याभावे प्रतियोगिवैयधिकरण्यस्याप्रवेशे कपिसंयोग्येतद्वृक्षत्वादित्यादिसद्धेतोरपि व्यभिचारित्वापत्तिरिति भाव । अथोक्तसद्धेतोर्व्यभिचारित्वापत्तिवारणाय प्रतियोगिव्यधिकरणसाध्याभाववत्पक्षादिरेव बाधत्वेनाङ्गीकरणीय एवमुक्तहेतोस्सत्प्रतिपक्षितत्ववारणाय प्रतियोगिव्यधिकरणसाध्याभावव्याप्यवत्पक्षस्यैव सत्प्रतिपक्षत्वमप्यङ्गीकरणीयम् । यत्तु साध्यस्य प्रतियोगिवैयधिकरण्यघटितसाध्याभावव्याप्तिमत्ताविरोधाभावेन सत्प्रतिपक्षग्रहस्य साध्यग्रहविरोधित्वासत्वात्प्रतियोगिवैयधिकरण्यघटितव्याप्तिघटित एव सत्प्रतिपक्षोङ्गीक्रियतइति नोक्तसद्धेत्तो साध्याभावव्याप्यवत्पक्षत्वमिति तन्न तथासति प्रतियोगिवैयधिकरण्यघटिततदभावव्याप्यज्ञानस्यैव सर्वत्र तद्वत्ताबुद्धिप्रतिबन्धकत्वमित्याशयात् तथा च पूर्वग्रन्थकारोक्तस्यानुमितिकारणपरामर्शस्य साध्यसंशयप्रतिबन्धकत्वस्यानुपपत्ते । अनुमितिकारणपरामर्शे प्रतियोगिवैयधिकरण्यघटितव्याप्तेरेव विषयकत्वात् तस्मात्प्रतियोगिवैयधिकरण्यघटितव्याप्तिघटितस्यापि साध्याभावव्याप्यस्य साध्यविरोधित्वसम्भवेन तस्यैव सत्प्रतिपक्षत्वमुचितम् । एवञ्चोत्पत्तिक्षणावच्छिन्नघटे यत्र गन्धस्साध्यते न तत्र बाधस्सम्भवति । गन्धाभाव

त्वात् कथं बाध इति वाच्यं पक्षतावच्छेदकदेशकालावच्छेदकदेशकालावच्छेदेनानुमितेरनुभवसिद्धत्वादिति। बाधतद्व्याप्यभिन्ना ये हेत्वाभासास्तद्व्याप्या अपि तन्मध्यएवान्तर्भवन्ति अन्यथा हेत्वाभासाधिक्यप्रसङ्गात् बाधव्याप्यसत्प्रतिपक्षो भिन्न एव स्वतन्त्रेच्छेन मुनिना पृथगुपदेशात् सत्प्रतिपक्षव्याप्यस्तु न प्रतिबन्धक इति प्रघट्टकार्थः। यः सपक्षइति । सपक्षविपक्षवृत्तिः साधारण इत्यर्थः। सपक्षो निश्चितसाध्यवान् विपक्षः साध्यवद्भिन्नः विरुद्धवारणाय सपक्षवृत्तित्वमुक्तम् । वस्तुतो विपक्षवृत्तित्वमेव वाच्यम् विरुद्धस्य साधारणत्वेपि दूषकतावीजस्य भिन्नतयास्य पार्थ-

हेत्वाभासास्तद्व्याप्या अपि तन्मध्ये एवान्तर्भवन्तीति । बाधः साध्याभाववविशिष्टपक्षादिस्तद्व्याप्यस्सत्प्रतिपक्षस्तद्भिन्ना व्यभिचारविरुद्धासिद्धास्तद्व्याप्यानां तत्रैवान्तर्भाव इत्यर्थः। व्यभिचारादेरिव व्यभिचारादिव्याप्यस्यापि व्याप्तिग्रहप्रतिबन्धकज्ञानविषयत्वेन पञ्च हेत्वाभासानन्तर्गतत्वे तस्यातिरिक्तहेत्वाभासत्वं स्यादित्यर्थः। न प्रतिबन्धक इति । साध्याभावव्याप्यवत्ताज्ञानस्य साध्यवत्ताज्ञानविरोधित्वे मानाभावादिति भावः।

स्य घटे प्रतियोगिसमानाधिकरणत्वादिति मैवम् यत्र देशकालयो स्वरूपसम्बन्धरूपपक्षतावच्छेदकत्वन्तत्र तदवच्छेदेन साध्याभाववत्वस्यापि बाधत्वाङ्गीकारादितिध्येयम् । अत्र न सत्प्रतिपक्षोपि प्रतियोगिव्यधिकरणगन्धाभावव्याप्यस्य घटेऽसम्भवादत एवासङ्कीर्णबाधोदाहरणमिदम् । अन्यथा सत्प्रतिपक्षसङ्कीर्णत्वेन बाधस्य हेत्वाभासान्तरतात्रापि न स्यात् । अन्यथा सत्प्रतिपक्षस्य बाधव्याप्यत्वन्नानुपपन्न व्यापकस्याधिकदेशवृत्तित्वे क्षतिविरहात् । न च गन्धाभावस्य केवलस्य संयोगाभावकेवलान्वयिना प्रतियोगिवैयधिकरण्यघटितव्याप्तिघटितगन्धाभावव्याप्यवत्त्व-

च्यात् । यस्तूभयस्मादिति । सपक्षविपक्षव्यावृत्त इत्यर्थः । सपक्षः साध्यवत्तया निश्चितः विपक्षः साध्यशून्यतया निश्चितः शब्दोऽनित्यःशब्दत्वादित्यादौ यदा शब्देऽनित्यत्वस्य सन्देहस्तदा सपक्षत्वं विपक्षत्वं च घटादीनामेव तद्व्यावृत्तं च शब्दत्वमिति तदा तदसाधारणम् यदा तु शब्दे ऽनित्यत्वनिश्चयस्तदा नासाधारणं इदं तु प्राचां मतम् । नवीन-

---

दूषकताबीजस्य भिन्नतयेति । साधारणस्याव्यभिचारज्ञाने विरुद्धस्य सामानाधिकरण्यग्रहे प्रतिबन्धकत्वादिति भावः । असाधारण्यघटकं सपक्षत्वं निश्चयगर्भं न तु साध्यवत्त्वमात्रमित्याह । सपक्ष इति । एवमग्रेऽपि । सपक्षत्वविपक्षत्वयोर्निश्चयत्वनिवेशस्य फलमाह । शब्द इत्यादिना । पूर्वमुक्तमिति । असाधारणः साध्यासमानाधिकरणो हेतुरित्यादिनोक्तमित्यर्थः । केवलान्वयिपक्षक इति । अत्र पक्षता साध्यसंशयरूपा ग्राह्या तेन सर्वमभिधेयं प्रमेयत्वादित्यादौ यदा सिद्धिः सिषाधयिषा च तदा साध्यनिश्चयसम्भवेन सामानाधिकरण्यघटितव्याप्तिग्रहसम्भवात्तस्य सद्धेतोरलक्ष्य-

---

स्यात्रापि सम्भवेनैवास्यापि सत्प्रतिपक्षसङ्कीर्णतैवेति वाच्यम् । एतादृशस्य सत्प्रतिपक्षत्वाङ्गीकारे घटो गन्धवान् पृथिवीत्वादित्यादिसद्धेतोरपि दुष्टत्वापत्तिरित्यलम्पल्लवितेन । इति पाठ इति । क चित्पुस्तके तत्पदरहितस्य पाठस्य दर्शनादेतदभिहितम् । अग्रेऽपि विपक्षत्वनिर्वचनेऽपि साध्याभाववन्मात्रन्न विपक्ष इत्येतल्लाभायैव निश्चितत्वांशनिवेश इति भाव । गृह्यतइति । ननु सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्ध्यभावरूपेति शेष साध्यनिश्चयेत्यादि सम्भवादित्यन्त सद्धेतुत्वे हेतु । पक्षतेति । तथा च मूले पक्षतापर भावप्रधाननिर्देशत्वादन्यथा अकाशात्यन्ताभावो नित्यो ध्वसप्रागभावत्वादित्यादेरनुपसहारित्वाभावेनानुपपत्तेरिति ध्येयम् । ननु सशयस्य निश्चयाप्रतिबन्धकत्वेन सर्वत्र साध्यसंदेहसत्वेपि क चित् साध्यनिश्चयसभवेन सामानाधिकरण्यनिश्चयो न दुर्घट इत्यत आह । सशयोत्पत्तीति । तदानीमपि घटोऽभिधेय इत्यादिनिश्चयदशायामपीत्यर्थ । क्षतेरभावादितीति । तादृशनिश्चयकालेपि सर्वम-

तया सिषाधयिषाविरहविशिष्टसिद्ध्यभावस्य तदा केवलान्वयित्वेपि तत्र नातिव्याप्तिः । अनुपसंहारिणो हेत्वाभासत्वमुपपादयति सर्वमभिधेयमित्यादिना । सामानाधिकरण्यग्रहस्थलान्तराभावादिति । संशयोत्पत्तिक्षणे निश्चयवारणाय निश्चयं प्रति संशयसामग्र्याः प्रतिबन्धकत्वस्यावश्यं वाच्यतया प्रकृते सर्वत्र साध्यसन्देहसत्त्वे तत्पूर्व तत्सामग्र्याः सत्त्वेन साध्यनिश्चयस्य कुत्राप्यसम्भवेन व्यापकसाध्यसामानाधिकरण्यविशिष्टप्रमेयत्वादिरूपव्याप्तिग्रहानुत्पादान्न तत्रानुमितिरित्यनुपसंहारिणो हेत्वाभासत्वमिति भावः । क्षतेरभावादिति । तदानीमपि केवलान्वयिपक्षताकत्वस्यानुपसंहारित्वस्य क्षतेरभावादित्यर्थः । तथा च तत्रानुपसंहारित्वस्य सत्त्वात्तस्य व्याप्तिज्ञानानुत्पादप्रयोजनकत्वाभावाद्धेत्वाभासत्वानुपपत्तिरिति भावः । न च संशयसामग्र्याः सत्त्वात् कथं पक्षैकदेशे साध्यनिश्चय इति वाच्यं सर्वत्वधर्मितावच्छेदकसंशयसामग्रीसत्त्वेपि घटत्वादिधर्मितावच्छेद-

---

भिधेयन्न वेति संशयसम्भवात्सर्वत्रावच्छेदेन निश्चयाभावादिति भाव । ननु किमेतावतेत्यत आह । तथा चेति । सामानप्रकारकत्वेनैवेति । तद्धर्मितावच्छेदकसंशयसामग्र्या एव तद्धर्मितावच्छेदकनिश्चयप्रतिबन्धकत्वेन घटत्वावच्छिन्ने चाभिधेयत्वव्याप्यघटपदवाच्यत्ववत्तानिश्चयसत्वेन तदवच्छिन्ने संशयसामग्र्यभावादिति भाव । समानविषयकत्वेपि तद्विशेष्यकसंशयसामग्र्या तद्विशेष्यकनिश्चयप्रतिबन्धकत्वमित्यर्थ । ननु सर्वमभिधेयमित्यादौ साध्याभावविशिष्टपक्षाप्रसिद्धावपि संशयविषयकसाध्यादेरेवाभासत्वमस्त्व इत्यत आह । अन्यत्रेति । पर्वतो वन्हिमानित्यादौ हेत्वाभासवारणाय यद्रूपावच्छिन्नविषयकत्वमनुमितिप्रतिबन्धकतानतिरिक्तवृत्तितद्रूपावच्छिन्नस्यैव हेत्वाभासत्वेनाङ्गीकरणीयतया साध्यादेरतथात्वादिति भाव । ननु धूमइतिप्रतीतेरपि विशिष्टधूमत्वादिविषयकत्व शुद्धस्य विशिष्टानतिरिक्तत्वादतस्तदर्थमाह । स्वेति । तदर्थत्वात् । अन्तरपदार्थत्वात् । पर्याप्ते प्रत्येकवृत्तित्वे तु पर्याप्तिसम्बन्धेन तादृशावच्छेदकत्वावच्छिन्नत्वमेव पर्याप्त्यनधिकरणत्वस्थाने वक्तव्यम्प्रत्येकमुभयाभिन्नत्वस्येव केवलधूमत्वे विशेषणविशेष्योभयपर्याप्त्यवच्छेदकत्वावच्छिन्नभेदसत्वादिति ध्येयम् । वन्हिमदन्यावृत्तित्वस्येति । पर्वतो वन्हिमान् वन्हिमदन्यावृत्तेरिति सन्न्यायप्रयोगस्य सर्वसम्मतत्वेनष्टापत्यसम्भवादिति भाव । ननु धर्मान्तराघटितत्व वि-
[illegible]धर्मान्तरघटित यत्तदन्यत्वमेव विशेष्यविशेषणानाभिधूमत्वघटकत्वेपि वन्हि-

मतं तु पूर्वमुक्तम् । केवलान्वयीतिसर्वमाभिधेयं प्रमेयत्वादि-त्यादौ सर्वस्यैव पक्षत्वात् सामानाधिकरण्यग्रहस्थलान्तरा-भावान्नानुमितिः इदं तु न सम्यक्पक्षैकदेशे सहचारग्रहेपि क्षतेरभावात् अस्तु वा सहचाराग्रहः तावताप्यज्ञानरूपासि-द्धिरेव न हेत्वाभासत्वं तस्य तथापि केवलान्वयिसाध्यकत्वं तत्त्वमित्युक्तम् । यः साध्यवतीति । एवकारेण साध्यव-त्त्वावच्छेदेन हेत्वभावो बोधितः तथा च साध्यव्या-पकीभूताभावप्रतियोगित्व तदर्थः । असिद्धिं विभज

ककसाध्यनिश्चयोत्पादे बाधकाभावात् समानप्रकारकत्वेनैव विरोधादस-मानविषयकत्वेन प्रतिबन्धकत्वेप्याह । अस्तु वेति । तस्य सहचाराग्रहस्य तस्य स्वरूपसत एव विरोधित्वेन तज्ज्ञानस्यानुमित्यनुत्पादप्रयोजकत्वा-

---

मत्वस्य तथा ऽघटकत्वमिति न तस्य व्याप्यतानवच्छेदकतापत्तिरित्यत आह । धूमान्यत्वादेरिति । साध्यसम्बन्धितावच्छेदकत्वेन साध्यव्यापकतावच्छेदकत्वेन स्व-समानाधिकरणाभावप्रतियोगितानवच्छेदकताद्दशधर्मत्वमेव व्यापकत्वमिति भाव । इतिभ्रमेति । यथार्थत्वे पर्वतो वन्हिमान्धूमादित्यादौ वन्ह्यभावन्याप्यपाषाणमयत्वस्य परामर्शदशाया सत्प्रतिपक्षानुपपत्ते प्राचीनै तत्रापि सत्प्रतिपक्षाङ्गीकारादिति भाव· । साध्यसाध्याभावयोरविरोधस्थले तूभयपरामर्शसत्वेपि न सत्प्रतिपक्षव्यवहार इति मन्तव्यम् । गन्धशून्यत्वाभावादिति । निरवच्छिन्नवृत्तिकगन्धाभावविरहादि-त्यर्थ । तेनोत्पत्तिकालावच्छेदेन घटे गन्धाभावसत्वेपि न क्षतिः पक्षपदस्य पक्षता-वच्छेदकविशिष्टार्थत्वे तूत्पत्तिकालीनत्वे विशिष्टघटनिरूपितगन्धाभावनिष्ठाधेयतानि-रवच्छिन्नेन भवति ताद्दशगन्धाभावतद्विशिष्टपक्षो बाध इति भाव । अथ वा गन्ध-शून्यत्वाभावाद्गन्धाभावाभावादित्यर्थ । गन्धसत्वादिति यावत् । तथा च प्रति-गिव्यधिकरणसाध्याभाववत्पक्षस्यैव बाधत्वेन कथमत्र बाध इति भाव. । पक्षपदस्य पक्षतावच्छेदकाविशिष्टार्थकत्वे च देशकालयो पक्षतावच्छेदकत्वस्थले पक्षतावच्छे-

साध्यशून्यो यत्र पक्ष-
स्त्वसौ बाध उदाहृतः ।
उत्पत्तिकालीनघटे
गन्धादिर्यत्र साध्यते ॥ ७८ ॥

ते । आश्रयासिद्धिरित्यादि । पक्षासिद्धिरिति । आश्रयासिद्धिरित्यर्थः । अपरेति । स्वरूपासिद्धिरित्यर्थः । नीलधूमादिकइति । नीलधूमत्वादिकं गुरुतया न हेतुतावच्छेदकं स्वसमानाधिकरणव्याप्यतावच्छेदकधर्मान्तराघटितस्यैव व्याप्यतावच्छेदकत्वात् धूमप्रागभावत्वसंग्रहाय स्वसमानाधिकरणेति । विरुद्धयोरिति । कपिसंयोगतदभावव्याप्यवत्तामर्शेऽपि न सत्प्रतिपक्षत्वमत उक्तं विरुद्धयोरिति तथा च स्वसाध्यविरुद्धसाध्याभावव्याप्यवत्तापरामर्शकालीनसाध्यव्याप्यवत्तापरामर्श विषय-इत्यर्थः । साध्यशून्यइति । पक्षः पक्षतावच्छेदकविशिष्ट इत्यर्थः । तेन घटे गन्धसत्त्वेपि न क्षतिः । एवं मूलावच्छिन्नो वृक्षः कपिसंयोगीत्यत्रापि बोध्यम् । इति श्रीविश्व-

---

भावादिति भावः । न च तत्र सहचाराग्रहप्रयोजकः संशय एव हेत्वाभासस्तस्यापि स्वरूपसत एव विरोधित्वात् न च संशयविषयस्य साध्याभा-

ध्याभाववत्त्वस्यापि पृथक् बाधतया न बाधानुपपत्तिरिति भाव ।

नाथपञ्चाननभट्टाचार्यविरचितायां सिद्धान्तमुक्तावल्याम-नुमानखण्डम् ॥ उपमितिं व्युत्पादयति । ग्रामीणस्येति ।

वविशिष्टपक्षादेरेव तत्राभासत्वमिति वाच्यं सर्वमभिधेयमित्यादावभिधेयत्वाभावविशिष्टपक्षाप्रसिद्धेरित्यन्यत्र विस्तरः । तदर्थ इति । तेनासाधारणे नातिव्याप्तिरिति भावः धूमप्रागभावत्वेनि । तस्य व्याप्यतावच्छेदकीभूत धूमत्वघटितत्वेन तत्सङ्ग्रहो न स्यादितिभावः । स्वस्य स्वाविषयप्रतीतिविषयत्वरूपस्वाघटितत्वाभावाद्धर्मान्तरेति । नच नीलधूमत्वस्यापि तादृशधर्मान्तराघटितत्वमस्त्येव धूमत्वस्य नीलधूमत्वाभिन्नत्वाभावादिति वाच्यं स्वाविषयकप्रतीतिविषयत्वस्य स्वपर्याप्तावच्छेदकतानिरूपकप्रकारतानिरूपितावच्छेदकतापर्याप्त्यनधिकरणत्वपर्यवसितस्य तदर्थत्वात् शुद्धधूमत्वपर्याप्तावच्छेदकताकप्रकारत्वनीलत्वादिविशिष्टधूमत्वपर्याप्तावच्छेदकताकप्रकारत्वयोर्भेदात् । नन्वेवं वह्निमदन्यावृत्तित्वस्य वह्निव्याप्यतावच्छेदकतानुपपत्तिस्तस्य वह्नित्वरूपतादृशधर्मान्तरघटितत्वात् धूमान्यान्यत्वादेर्व्याप्यतावच्छेदकत्वापत्तिभिया धर्मान्तरस्य विशेष्यविधयाऽघटकत्वविवक्षणस्याशक्यत्वादिति चेन्न स्वसमानाधिकरणपदेन स्वव्यापकत्वस्य विवक्षितत्वात् वह्नित्वस्य वह्निमदन्यावृत्तित्वाव्यापकत्वाद्धूमत्वस्य धूमान्यान्यत्वव्यापकत्वाच्चोक्तदोषासम्भवात् । स्वव्यापकत्वं च धर्मान्तरस्य स्वघटकसाध्यसम्बन्धितावच्छेदकत्वेन अन्यथा धूमालोकान्यतरत्वस्य वह्निव्याप्यतावच्छेदकत्वापत्तेः धूमत्वालोकत्वयोः प्रत्येकमन्यतरत्वाव्यापकत्वादिति। विरुद्धयोः परामर्शे हेत्वोरित्यत्र विरुद्धयोर्हेत्वोः परामर्श इति भ्रमवारणायाह। स्वसाध्येति। स्वं सत्प्रतिपक्षत्वेनाभिमतो हेतुः तत्साध्यविरुद्धो यः साध्याभाव इत्यर्थः। ननूत्पत्तिकालीनघटइत्यादिमूलोक्तमयुक्तं तत्र पक्षे घटे गन्धशून्यत्वाभावादत आह। पक्षतावच्छेदकेति। कालस्येव देशस्यापि पक्षतावच्छेदकत्वे बाधसम्भवात्तदप्रदर्शनेन मूलस्य न्यूनतां परिहर्तुमाह। एवमिति। बोध्यमिति। तत्र पक्षे वृक्षे संयोगसत्त्वेपि पक्षतावच्छेदकमूलावच्छेदेन संयोगाभावादिति भावः ॥ इति श्रीभारद्वाजकुलाम्बुधिपूर्णचन्द्रबालकृष्णभट्टात्मजमहादेवभट्टविरचिते मुक्तावलीप्रकाशे ऽनुमानखण्डं समाप्तम् ॥ अवसरसङ्गतिम-

ग्रामीणस्य प्रथमतः
पश्यतो गवयादिकम् ।
सादृश्यधीर्गवादीनां
या स्यात् सा करणं मतम् ॥७९॥

यत्रारण्यकेण केनचिद्ग्रामीणायोक्तं गोसदृशो गवयपदवाच्य इति पश्चाद् ग्रामीणेन क्वचिदरण्यादौ गवयो दृष्टः तत्र गोसादृश्यदर्शनं यज्जातं तदुपमितिकरणं तदनन्तरं गोसदृशो गवयपदवाच्य इत्यतिदेशवाक्यार्थस्मरणं यज्जायते तदेव व्यापारः तदनन्तरं गवयो गवयपदवाच्य इति ज्ञानं यज्जायते तदुपमितिः न त्वयं गवयपदवाच्य इत्युप-

---

भिमेत्याह । उपमितिमिति । तत्र गवये, सादृश्यदर्शनं सादृश्यप्रत्यक्षम् । तदुपमितिकरणमिति । नवीनमतेनैतत् अतिदेशववाक्यर्थशाब्दबोधः करणमतिदेशवाक्यार्थस्मरणं व्यापारः सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनं सहकारीति । साम्पदायिकमतं तु सहकारितयावश्यकसादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनस्यैव करणत्वं युक्तमित्युपेक्षितम् । स्मरणं यज्जायतइति । सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनस्योद्बोधकविधया तादृशवाक्यार्थस्मारकत्वादिति भावः । तदेव

इति दिनकरीतरङ्गिण्यामनुमानतरङ्ग ॥ अवसरसङ्गतिमिति । प्रतिबन्धकीभूतशिष्यजिज्ञासानिवृत्या अनन्तरवक्तव्यत्वमवसर प्रकृते चानुमानोपमानयोर्द्वयोरपि प्रत्यक्षोपजीवकत्वेप्यनुमानस्य बहुवादिसम्मतत्वेन निरसनीयाल्पवादिविप्रतिपत्तिकत्वेन सुगमतया अनुमानएव प्रायशो व्युत्पिपित्सो. प्रथमतो जिज्ञासा जायतइत्यनुमाननिरूपणेन प्रतिबन्धककीभूतजिज्ञासानिवृत्या अवश्यवक्तव्यत्वमुपमानस्येत्यवसरसङ्गत्या

वाक्यार्थस्यातिदेशस्य स्मृतिर्व्यापार उच्यते ।
गवयादिपदानां तु शक्तिधीरुपमाफलम् ॥ ८० ॥

व्यापार इति । एतेन सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनोत्तरं यत्रातिदेशवाक्यार्थशाब्दबोधस्तत्रातिदेशवाक्यार्थस्मरणापेक्षाभावान्नातिदेशवाक्यार्थस्मृतिव्यापारकं सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनं करणं किन्तु सादृश्यज्ञानमात्रं करणं विशेषणज्ञानविधया तज्जन्यमतिदेशवाक्यार्थज्ञानं सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनं चोभयं व्यापार इति कस्यचिन्मतं प्रत्युक्तम् । यत्र सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनोत्तरमतिदेशवाक्यार्थशाब्दबोधस्तत्रोपमित्यनभ्युपगमात् किन्तु तदुत्तरं पुनः सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनं ततोऽतिदेशवाक्यार्थस्मरणं तदुत्तरमेवोपमितिरिति भावः । गवयो गवयपदवाच्य इति ज्ञानं यज्जायतइति । एतेनोपमितिर्न प्रमित्यन्तरं किन्तु शाब्दबोधात्मिकैव गोसदृशो गवय इत्यत्र सदृशपदेनोपस्थितसादृश्यावच्छेदेन गवयपदवाच्यत्वग्रहस्य गोसदृशो गवयपदवाच्य इत्याकारस्यैवोपमितिस्वरूपत्वादित्यपास्तम् । गवयत्वावच्छेदेन गवयपदवाच्यत्वविषयिण्या उपमितेर्गवयपदजन्यगवयत्व-

ऽनुमाननिरूपणानन्तरमुपमाननिरूपणमिति भाव । सादृश्यप्रत्यक्षमिति । सादृश्यज्ञानस्य प्रत्यक्षान्यस्यैवोपमितिकरणत्वउपमानस्य प्रत्यक्षोपजीवकत्वमेव न सम्भवति सादृश्यविषयकलौकिकप्रत्यक्षानन्तरमेवोपमितिरनुभूयते चेत्यभिप्रायेण ज्ञानपदम्प्रत्यक्षपरतया व्याख्यातमिति बोध्यम् । एतदिति । गवयधर्मिकगोसादृश्यप्रत्यक्षस्य करणत्वाभिधानमित्यर्थ । साम्प्रदायिकमतमुपदर्शयति । अतिदेशवाक्यार्थशाब्दबोधइति । वाक्यार्थस्मरणमिति । व्यापारद्वारा तज्जन्यस्यापि तद्व्यापारत्वोपगमादिति भाव । नन्वेवमुद्बोधकान्तरवशाद्यत्रातिदेशवाक्यार्थस्मरणन्तत्र सादृश्यपिण्डदर्शनं विनाप्युपमितिप्रसङ्ग इत्यत आह । सादृश्यविशिष्टेति । साम्प्रदायिकमतोपेक्षाया

विशिष्टोपस्थितिं विना शाब्दबोधरूपत्वासम्भवादिति । न च गोसादृश्यस्य गवयत्वस्य च प्रत्यक्षेणोपस्थितौ कथं गवयत्वावच्छेदेनैव गवयपदवाच्यत्वोपमितिर्न तु सादृश्यावच्छेदेनेति वाच्यं उपस्थितेस्तौल्येपि गवयत्वजात्यपेक्षया गोसादृश्यस्य गौरवज्ञानेन तदवच्छेदेन गवयपदवाच्यत्वोपमितेरनुदयात् । गवयपदाद् गवयत्वप्रकारकशाब्दबोधानुपपत्तेश्च तत्प्रकारकशाब्दबोधे तदवच्छेदेन शक्तिग्रहस्य हेतुत्वात् नच द्रव्यत्वविशिष्टे सादृश्यज्ञानात् गवयत्वावच्छेदेन गवयपदवाच्यत्वोपमितेरनुदयात् तद्धर्मविशिष्टे सादृश्यज्ञानं तद्धर्मावच्छेदेनोपमितिजनकं वाच्यं तथा च यदा गवयत्वादिजात्यनुपस्थितिस्तदा सादृश्यज्ञानस्य संस्थानादिगुरुधर्मविशिष्टे ग्रहात्तदवच्छेदेन गवयादिपदवाच्यत्वोपमित्यापत्तिरिति वाच्यं इष्टापत्तेः तस्याः भ्रमत्वेन तादृशगुरुधर्मावच्छेदेन गवयादिपदवाच्यत्वासाधककत्वादिति । इदमुपलक्षणं वैधर्म्यविशिष्टपिण्डदर्शन

वीजमाह । सहकारित्वयेति । युक्तमिति । तदतिरिक्तस्य करणान्तरस्य कल्पने गौरवादिति भाव । ननु सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनस्योपमानत्वे ऽतिदेशवाक्यार्थस्मरणस्य तद्व्यापारत्वानुपपत्ति तज्जन्यत्वे सति तज्जन्यजनकस्यैव व्यापारत्वात् स्मरणस्य च स्वसमानप्रकारकानुभवजन्यत्वनियमादिति मूलोक्तमतिदेशवाक्यार्थस्मरणस्य व्यापारत्वमसगतमित्याशङ्कान्निराकुरुते । सादृश्येति । तथा चातिदेशवाक्यार्थस्मरणस्य पूर्वतन शाब्दबोधजन्यत्वेपि तत्रोद्बोधकविधया सदृशपिण्डदर्शनमपि कारणमेवेति नानुपपत्तिरिति भाव । एतेनेति । अतिदेशवाक्यार्थस्मरणव्यापारकसदृशपिण्डदर्शनस्यैवोपमितिकरणत्वोपवर्णनेनेत्यर्थ । वोधइति । शाब्दबोध इत्यर्थ । अभावादिति । अनुभवात्मकातिदेशवाक्यार्थस्यैव सत्वादिति भाव । नन्वेतादृशस्थले किं कारण को व्यापार शाब्दबोधस्य सदृशपिण्डदर्शनाजन्यत्वेन तद्व्यापारत्वासम्भवादित्याशङ्कायामेकदेशिमतानुसारेण व्यापारौ प्रदर्शयति । किन्त्वित्यादि । सादृश्यज्ञानमात्रमिति । मात्रपदेन गवयत्वावच्छिन्नविशेष्यकत्वांशस्य प्रतिक्षेप । प्रत्युक्तमिति । उभयोरपि विशेषणज्ञानविधया सादृश्यज्ञानजन्यत्वात् सदृशपिण्डदर्शनमतिदेशवाक्यार्थज्ञानञ्च विनोपमितेरनुदयेन तयोरुपमितिकरणत्वाच्च विनिगमनाविरहादिति भाव । एतेनेत्यनेनोक्तमर्थम्प्रकटयति । यत्रेत्यादि । अनभ्युपगमादिति । नन्वनन्ता ... ...सिद्धतया ऽनभ्युपगमप्रसङ्ग इत्यत आह । किन्त्विति ।

करणं जलादिविधर्मगुणवती पृथिवीत्यतिदेशवाक्यार्थस्मृतिर्व्यापारः पृथिवीत्वावच्छेदेन पृथिवीपदवाच्यत्वोपमितिः फलमित्यपि बोध्यम् । ननूपमानस्य प्रमाणान्तरत्वे मानाभावः न च प्रत्यक्षादिप्रमितिविजातीयप्रमितिकरणत्वात् तस्य प्रामाणान्तरत्वम् उपमितेः प्रत्यक्षादिप्रमितितो विजातीयत्वाभावादिति चेन्न चक्षुरादिव्यापारविगमेपि उपमितेरुत्पादेन चा-

तदुत्तरमेवेति । तथा च क्षणद्वयविलम्बेनोपमितिरुपपादनसम्भवान्नानुभवापलापापत्तिरिति भाव । गवयो गवयपदवाच्य इतीति । पिण्डे चक्षुस्संयोगानन्तर योग्यवृत्तितया गवयत्वजातेरपि प्रत्यक्षेण ग्रहणात्तदवच्छिन्नधर्मिकमेव गोसादृश्यज्ञानं गोपदवाच्यत्वप्रकारिकोपमितिरपि नानुपपन्नेति मूलाभिप्राय । यत्तु गोसदृशो गवयपदवाच्य इत्यारण्यकवाक्याज्जायमानश्शाब्दबोध एवोपमिति न तु प्रमित्यन्तरन्न चैव गोसादृश्यस्यैव गवयपदवाच्यतावच्छेदकत्वमुपमितिविषयो न तु गवयस्यैवेति वाच्यम् । इष्टत्वादित्याह । तन्मतन्दूषयति । एतेनेति । उपमितेर्गवयो गवयपदवाच्य इत्याकारकत्वेनेत्यर्थ. । गवयत्वविशिष्टोपस्थिति विनेति । उक्तवाक्यार्थघटकगवयपदश्रवणेति । तदनीं गवयत्वजातेरेव प्रत्यक्षतया तद्विशिष्टे शक्तिग्राहकप्रमाणाभावेन च वृत्या गवयपदजन्यगवयत्वावच्छिन्नोपस्थितेरसम्भवेन तदवच्छिन्नधर्मिकगोपदवाच्यत्वप्रकारकशाब्दबोधासम्भवेन तादृशोपमिते प्रमित्यन्तरत्वावश्यकत्वादिति भाव' । ननु गवयत्वावच्छेदेनैव गवयपदवाच्यत्वप्रकारिकोपमिति न तु गोसादृश्यावच्छेदेनेत्यत्रैव प्रमाणन्न पश्यामोत उपमिते प्रमित्यन्तरतावश्यकी स्यादित्याशङ्कते । नन्वेति । त्वन्मतइति शेष । स्वमते तु गवयत्वजातिप्रत्यक्षात्पूर्वमेव शाब्दबोधात्मकोपमितेरुपगमादिति ध्येयम् । अनुदयादिति । ननु, प्रत्यक्षेण गवयत्वोपस्थित्यनन्तरङ्गौरवज्ञानेन प्रतिबन्धात् गोसादृश्यावच्छेदेन गवयपदवाच्यत्वज्ञानासम्भवेपि तत्प्रत्यक्षात्पूर्वमेवारण्यकपुरुषवाक्यात्तादृशशाब्दबोधोत्पत्तौ बाधकाभाव इत्यत आह । गवयपदादिति । अनुभूयते च गवयपदात्तादृश एव शाब्दबोध इति भाव । नन्वस्तु गवयपदाद्गवयत्वप्रकारकशाब्दबोधोपपत्तये गवयपदवाच्य इत्युपमित्या गवयत्वस्य गवयपदवाच्यत्वावच्छेदकत्वासिद्धि तथाप्यतिदेशवाक्याद् गोसादृश्यसामानाधिकरण्येनैव गवयपदवाच्यत्वावगाहिशाब्दबोध इत्यत्र मानाभाव गोसादृश्यावच्छेदेनापि गवयपदवाच्यत्वावगाहिशाब्दबोधोत्पत्तौ बाधकाभावात् । न च गवयत्वावच्छिन्ने गवयपदवाच्यत्वावगाहिज्ञानसामग्र्येव तत्र बाधिकेति वाच्यम् । ना-

THE KUPPUSWAMI SASTRI

क्षुषत्वाद्यसम्भवान्न वा मानसत्वम् मानसोत्तरमनुत्पद्यमानाया उपमिनोमीति प्रतीतेर्विषयत्वात् उपमित्यनन्तरं साक्षात्करोमीति प्रतीतेरनुदयेन तत्र प्रत्यक्षत्वसत्त्वे प्रमाणाभावाच्च अन्यथाऽनुमितेरपि मानसत्वापत्तेः। नाप्यनुमितिः व्याप्त्यादिज्ञानं विनाप्युदयात्। न शाब्दं पदज्ञानाजन्यत्वात्। न स्मृतिः अननुभूतार्थस्य स्मरणायोगादिति संक्षेपः॥ इति

दृशज्ञानम्प्रति गवयत्वावच्छिन्नधर्मिकगोसादृश्यज्ञानस्य कारणत्वेन प्रत्यक्षेण गवयत्वानुपस्थितिदशाया तादृशज्ञानघटितोपमितिसामग्र्या असम्भवात्तथाचोक्तशाब्दबोधबलादेव गोसादृश्यस्यापि गवयपदवाच्यतावच्छेदकत्वसिद्धिर्निष्प्रत्यूहैवेत्याशङ्कते। न चेति। ग्रहादिति। शाब्दबोधात्मकग्रहादित्यर्थ। तादृशशाब्दबोधोत्पत्तावपि गोसादृश्यस्य गुरुत्वेन तत्र गवयपदवाच्यतावच्छेदकत्वस्य बाधितत्वात्। वाधितार्थविषयकत्वेन तस्या भ्रमत्वात्। न तया विषयसिद्धिरिति समाधत्ते। इष्टापत्तेरित्यादि। सादृश्यविशिष्टपिण्डदर्शनमिव वैधर्म्यविशिष्टपिण्डदर्शनमपि क्वचिदुपमितौ करणम्। अत्र जलादिवैधर्म्यवती पृथिवीपदवाच्येत्यतिदेशवाक्यार्थस्मरणं व्यापार पृथिवी पृथिवीपदवाच्येत्युपमितिरित्याह। इदमुपलक्षणमिति। ननु नोपमानस्य प्रमाणान्तरत्व गवयो गवयपदवाच्य इत्युक्तानाभिषिक्तस्य चाक्षुपस्यैवोपगमसम्भवात्। न च चक्षुर्व्यापारोपरमेप्यतिदेशवाक्यार्थस्मरणेनोपमितिदर्शनात् न तत्र चाक्षुषत्वसम्भव इति वाच्यम्। एवमप्यलौकिकमानसप्रत्यक्षत्वसम्भवेनोपमितेर्विजातीयप्रमितित्वे मानाभावादित्याशङ्क्योपमिनोमीत्यनुव्यवसायसाक्षिकीं विलक्षणप्रमितिं व्यवस्थाप्य तत्करणत्वेनोपमानस्य प्रमाणान्तरत्वम्व्यवस्थापयति। नन्वित्यादि। साक्षात्करोमीति प्रतीतेरनुदयेनेति। ननु लौकिकविषयतैव साक्षात्कारत्वव्यञ्जिका मनसस्तु बहिर्विषये लौकिकसन्निकर्षाभावेन लौकिकविषयत्वाभावात् उपमितेर्मानसप्रत्यक्षेपि तदुत्तरन्न साक्षात्करोमीति प्रतीतिसम्भव व्यञ्जकाभावादन्यथा स्वर्गविषयकालौकिकमानसोत्तरमपि स्वर्गं साक्षात्करोमीति प्रतीतेरुपपत्ते इत्यश्चोपमिनोमीति प्रतीतेरपि सादृश्यज्ञानोत्तरमानससैव विषयोस्तु न तु विजातीयप्रमितिरित्यस्वरसादाह। अन्यथेति। अनुमितेरपीति। व्याप्तिज्ञानोत्तरमानसस्यैवानुमिनोमीति प्रतीतिविषयकत्वसम्भव इति भाव। तथा चानुमिनोमीत्यनुव्यवसायविषयीभूतानुमितिर्यथाप्रमित्यन्तरन्तथोपमिनोमीतिविलक्षणानुव्यवसायसनोपमितिरपीति भाव। ननु गवयो गवयपदवाच्य गोसादृश्यवाद्यन्नैव नन्नवमिति व्यतिरेकयनुमितिरूपत्वोपमितिरस्तूपमिनोमीति प्रतीते

मितिः गवयान्तरे शक्तिग्रहाभावप्रसङ्गात् ॥ इति श्रीविश्वनाथपञ्चाननभट्टाचार्यविरचितायां सिद्धान्तमुक्तावल्यामुपमानखण्डम् ॥

श्रीभारद्वाजकुलाम्बुधिपूर्णचन्द्रबालकृष्णभट्टात्मजमहादेवभट्टविरचिते मुक्तावलीप्रकाशे उपमानखण्डं समाप्तम् ॥

रपि शक्तिविधेयकानुमितिरिव विषयोऽस्त्वित्याशङ्कान्निराचष्टे । नापीति । सङ्क्षेपइति । नानुमिनोमि न शृणोमि न स्मरामि किन्तूपमिनोमीति प्रतीतेरपि प्रतीत्यन्तरमेवोपमितिरिति भाव ॥ इति श्रीमद्रामरुद्रसूरिविरचितायान्दिनकरीतरङ्गिण्यामुपमानतरङ्ग ॥

पदज्ञानं तु करणं
द्वारं तत्र पदार्थधीः ।
शाब्दबोधः फलं तत्र
शक्तिधीः सहकारिणी ॥ ८१ ॥

शाब्दबोधप्रकारं दर्शयति । पदज्ञानं त्विति । न तु ज्ञायमानं पदं करणम् पदाभावेपि मौनिश्लोकादौ शाब्दबोधात् । पदार्थधीरिति । पदजन्यपदार्थस्मरणं व्यापारः । अन्यथा पदज्ञानवतः प्रत्यक्षादिना पदार्थोपस्थितावपि शाब्दबोधापत्तेः । तत्रापि वृत्या पदजन्यत्वं बोध्यं अन्यथा घटादिपदात् समवायसम्बन्धेनाकाशस्मरणे जाते आकाशस्यापि शाब्दबोधापत्तेः वृत्तिश्च शक्तिलक्षणान्यतरसम्बन्धः अत्रैव शक्तिज्ञानस्योपयोगः पूर्वं शक्तिग्रहाभावे पदज्ञानेपि तत्सम्बन्धेन स्मरणानुपपत्तेः पदज्ञानस्य हि एकसम्बन्धिज्ञानविधया स्मारकत्वम् शक्तिश्च पदेन सह पदार्थस्य सम्बन्धः स चास्माच्छब्दादयमर्थो बोद्धव्य इतीश्वरेच्छारूपा

उपजीव्योपजीवकभावसङ्गतिमभिप्रेत्याह । मूले पदज्ञानं त्विति । एवकारार्थकस्य मूलस्थतुशब्दस्य व्यवच्छेद्यं स्पष्टयाति । मुक्तावल्यां न तु ज्ञायमानमिति । मौनिश्लोकादावित्यादिना द्वित्वादिबोधकविजातीयहस्तचेष्टादेः संग्रहः अन्यथा पदार्थज्ञानमात्रस्य व्यापारत्वे । तत्रापि पदजन्यपदार्थोपस्थितावपि घटकत्वं सप्तम्यर्थः । अन्यथा वृत्त्येत्यस्यानुपादनो । ननु वृत्तिर्यदि शक्तिस्तदा गङ्गाप-

आधुनिके नाम्नि शक्तिरस्त्येव एकादशे ऽहनि पिता नाम कुर्यादितीश्वरेच्छायाः सत्वात् आधुनिकसङ्केतिते तु न शक्तिरिति सम्प्रदायः । नव्यास्तु ईश्वरेच्छा न शक्तिः किं त्विच्छैव तेनाधुनिकसङ्केतितेपि शक्तिरस्त्येवेत्याहुः । शक्तिग्रहस्तु व्याकरणादितः तथा हि "शक्तिग्रहं व्याकरणोपमानकोशाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च । वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः" । धातुप्रकृतिप्रत्ययादीनां शक्तिग्रहो व्याकरणाद्भवति क्वचित् सति बाध-

दात्तीरादेर्बोधो न स्यात् तत्र शक्त्या पदजन्यतीरोपस्थितेरभावादत आह ।वृत्तिश्चेति । अन्यतरसम्बन्धः अन्यतरात्मकः सम्बन्धः । अत्रैव पदजन्यपदार्थोपस्थितावेव । सा चेति । यद्यपीश्वरेच्छाया ऐक्याद् घटशब्दाद् घटो बोद्धव्य इतीश्वरेच्छा पटेप्यस्तीत्यतिप्रसङ्गः । एवं गङ्गापदजन्यबोधविषयत्वप्रकारकेच्छायास्तीरेपि सत्त्वाच्छक्त्यैव तीरबोधोपपत्तेर्लक्षणोच्छेदापत्तिस्तथापि गङ्गापदवाच्यत्वव्यवहारस्य तीरेऽभावाद्गङ्गादिपदजन्यबोधविषयतात्वावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितविशेष्यतासम्बन्धेनेश्वरेच्छैव गङ्गादिपदानां शक्तिः तीरादिनिष्ठविशेष्यताया गङ्गादिपदजन्यबोधविषयत्वप्रकारतानिरूपितत्वेपि न तस्यास्तादृशविषयतात्वेन तादृशप्रकारतानिरूपितत्वमपि तु शुद्धविषयतात्वेनेति नातिप्रसङ्गो नवा लक्षणोच्छेद इति । आधुनिके नाम्नि । आधुनिकैः पित्रादिभिरेकादशेऽहनि सङ्केतिते नाम्नि । इतीश्वरेच्छाया इति । एकादशाहकालीनपित्रुच्चारणविषयनामत्वेन सामान्यरूपेणेत्यर्थः । आधुनिकसङ्केतिते तु आधुनिकमात्रसङ्केतिते नदीवृद्ध्यादिपदे तु । सम्प्रदायमते ऽस्वरसं हृदि निधाय नवीनमतं दर्शयति । नव्यास्त्विति । न शक्तिरिति । तथा सत्याधुनिकसङ्केतितान्नद्यादिपदाच्छाब्दबोधो न स्यादिति भावः मतद्वयेप्यपभ्रंशागर्यादिप

के त्यज्यते यथा वैयाकरणैराख्यातस्य कर्तरि शक्तिरुच्यते चैत्रः पचतीत्यादौ कर्त्रा सह चैत्रस्याभेदान्वयस्तत्र गौरवात् त्यज्यते किं तु कृतौ शक्तिर्लाघवात् कृतिश्चैत्रादौ प्रकारीभूय भासते नच कर्तुरनभिधानाच्चैत्रपदोत्तरं तृतीया स्यादिति वाच्यं कर्तृसङ्ख्यानभिधानस्य तत्र तन्त्रत्वात् सङ्ख्याभिधानयोग्यश्च कर्मत्वाद्यनवरुद्धः प्रथमान्तपदोपस्थाप्यः कर्मत्वादीत्यस्येतराविशेषणत्वतात्पर्याविषयत्वमर्थः। तेन चैत्र इव मैत्रो गच्छतीत्यादौ न चैत्रे सङ्ख्यान्वयः यत्र कर्मादौ न विशेषणत्वे तात्पर्यं तद्वारणाय प्रथमान्तेति। यद्वा धात्वर्थातिरिक्ताविशेषणत्वं प्रथमदलार्थः तेन चैत्र इव मैत्रो गच्छतीत्यत्र चैत्रादेर्वारणम् स्तोकं पचती-

दे शक्तिभ्रमादेव बोध इत्यवधेयम्। व्याकरणादिति। भूसत्तायाम् वर्तमाने लडित्यादिव्याकरणादित्यर्थः। लाघवादिति। कृतित्वजातेः शक्यतावच्छेदकत्वे लाघवादित्यर्थः। नच कर्तुरनभिधानादिति अनभिहितइत्यधिकारीयेण कर्तृकरणयोस्तृतीयेत्यनेनानभिहितकर्तरि तृतीयाविधानादिति भावः। तत्र तृतीयायाम्। तन्त्रत्वात् प्रयोजकत्वात्। ननु कर्तृसङ्ख्याभिधानएव किम्प्रयोजकं इत्याशङ्क्य तत्प्रयोजकं दर्शयति सख्याभिधानेति। चैत्रः पचति तण्डुल इत्यादौ कर्मत्वादिलाक्षणिकप्रथमान्तपदोपस्थाप्यतण्डुलादिव्युदासायाह कर्मत्वाद्यनवरुद्ध इति। ननु चैत्र इव मैत्रो गच्छतीत्यत्राख्यातेनैकवचनत्वरूपेणोक्तायाःसङ्ख्यायाश्चैत्रे ऽन्वयः स्यात् कर्मत्वाद्यनरुद्धत्वात् प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वाच्च किं च पक्वमन्नं भुज्यतइत्यादावन्नादौ सङ्ख्यान्वयानुपपात्तिः पाककर्मत्वस्यान्ने ऽन्वयेन कर्मत्वाद्यनवरुद्धत्वाभावादत आह। कर्मत्वादीत्यस्येति। तथा च कर्मत्वपदमितरपदमनवरुद्धत्वं च विशेषणतया विवक्षितत्वम्। वस्तुत इतरस्यापि न विवक्षा अविशेषणत्वमा-

त्यादौ स्तोकादेर्वारणाय द्वितीयदलम् तस्य द्वितीयान्तपदोपस्थाप्यत्वाद्वारणमिति । एवं व्यापारेऽपि न शक्तिगौरवात् रथो गच्छतीत्यादौ तु व्यापारे आश्रयत्वे वा लक्षणा जानातीत्यादौ त्वाश्रयत्वे नश्यतीत्यादौ तु प्रतियोगित्वे निरूढलक्षणा । उपमानाद्यथा शक्तिग्रहस्तथोक्तम् । एवं कोशादपि शक्तिग्रहः सति बाधके क्वचित्त्यज्यते यथा नीलादिपदानां नीलरूपादौ नीलविशिष्टे च शक्तिः कोशेन

त्रस्य विवक्षितत्वात् अविशेषणत्वं प्रकारताशून्यत्वं तस्य च शाब्दबोधात् पूर्वं चैत्रादावपि सत्त्वात् चैत्र इव मैत्रो गच्छतीत्यादौ चैत्रेपि सङ्ख्यान्वयापत्तिः नच चैत्रीयं सादृश्यमित्यवान्तरवाक्यार्थबोधस्य पूर्वं सत्त्वात् कथमविशेषणत्वं चैत्रस्येति वाच्यम् । यत्र खलेकपोतन्यायेनबोधस्तत्र चैत्रीयं सादृश्यमित्यवान्तरवाक्यार्थबोधस्य पूर्वमभावादतो विशेषणत्वतात्पर्याविषयत्वपर्यन्तानुधावनम् नच चैत्र एव पचति चैत्रश्चैत्रं पश्यतीत्यादावेवकारार्थेऽन्यस्मिन् कर्मादौ च चैत्रस्य विशेषणत्वात् कथं तत्र सङ्ख्यान्वय इति वाच्यं विशेषणत्वमात्रेण तात्पर्याविषयत्वस्य विवक्षितत्वात् चैत्रस्योक्तस्थले विशेषणत्वमुख्यविशेष्यत्वाभ्यां तात्पर्यविषयत्वात् तत्र सङ्ख्यान्वयोपपत्तिः यदि च चैत्र इव मैत्र इत्यादौ चैत्रादेर्यदा न विशेषणत्वं तदा चैत्रेपि सङ्ख्यान्वयापत्तिः नच शाब्दबोधे तात्पर्यज्ञानस्य हेतुत्वान्नैवमिति वाच्यं नानार्थातिरिक्तस्थले शाब्दबोधे तात्पर्यज्ञानस्य हेतुत्वे मानाभावादित्युच्यते तदा विशेषणत्वं विशेषणत्वमात्रप्रयोजकप्रथमान्ततत्तत्पदानुपस्थाप्यत्वं बोध्यम् । न विशेषणत्वे तात्पर्यं न विशेषणत्वमात्रे तात्पर्यम् । तथा च तण्डुलं पचतीत्यादौ यदि विशेषणत्वमुख्यविशेष्यत्वाभ्यां तण्डुलबोधे तात्पर्यं तत्र तण्डुले सङ्ख्यान्वयवारणाय प्रथमान्तत्यादीति भावः । इदमुपलक्षणम् चैत्रेण सुप्यतइत्यादौ धात्वर्थस्यापा

व्युत्पादिता तथापि लाघवान्नीलादावेव शक्तिः नीलादिरूपविशिष्टे तु लक्षणा इति । एवमाप्तवाक्यादपि यथा कोकिलः पिकशब्दवाच्य इत्यादिशब्दात् पिकादिशब्दानां कोकिले शक्तिग्रहः । एवं व्यवहारादपि यथा प्रयोजकवृद्धेन घटमानयेत्युक्तं तच्छ्रुत्वा प्रयोज्यवृद्धेन घट आनी

सङ्ख्यान्वयवारणाय प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वस्यावश्यकत्वात् । द्वितीयदलस्य प्रकारान्तरेणं प्रयोजनं वक्तुमन्यथा प्रथमदलार्थमाह । यद्वेति । चैत्रादेर्वारणामिति । तस्य सादृश्ये विशेषणत्वादिति भावः । द्वितीयान्तपदोपस्थाप्यत्वादिति । प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वाभावादित्यर्थः । अत्र कल्पे चैत्र एव पचतीत्यादौ चैत्रे सङ्ख्यान्वयोपपादनं सुधीभिर्विभावनीयम् । इदं त्ववधेयम् सङ्ख्यान्वयबोधं प्रति न स्वातन्त्र्येण प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वं हेतुः आख्यातेन भावनानवगाहिसङ्ख्यान्वयबोधस्य कुत्राप्यजननात् सङ्ख्यान्वयबोधत्वव्यापकभावनान्वयबोधत्वावच्छिन्नहेतुभूततादृशप्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वरूपकारणविरहेणैव प्रथमान्तपदानुपस्थाप्ये सङ्ख्यान्वयापत्त्यसम्भवात् नच निरुक्तप्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वस्य जन्यतावच्छेदकं भावनान्वयबोधत्वं वेत्यत्र विनिगमनाविरहः सङ्ख्यान्वयमविषयीकृत्यापि भावनान्वयबोधस्यानुभवसिद्धतया भावनान्वयबोधत्वस्य जन्यतावच्छेदकत्वावच्छेदकत्वेन सङ्ख्यान्वयबोधत्वस्य तथात्वे मानाभावात् । लकारसामान्यस्य व्यापारोऽर्थ इति मीमांसकमतं दूषयति । गौरवादिति । जन्यत्वादिघटितस्य व्यापारत्वजात्यपेक्षया गुरूत्वादिति भावः । नन्वाख्यातस्य न यत्नार्थकत्व रथो गच्छतीत्यादौ तदभावेप्याख्यातपदप्रयोगादत आह । रथ इति । रथो गच्छतीत्यत्र गमनानुकूलव्यापारस्य न बोधः किं तु गमनाश्रयत्वस्यैवेति नवीनमतमाश्रित्याह । आश्रयत्वे वेति । लक्षणा निरूढलक्षणा । क्व चित्तथैव पठः । चक्षुर्जानातीत्यादौ व्यापारे जनकत्वे वा लक्षणास्वीकारात् जानातीत्यादावाख्यातस्याश्रयत्वे लक्षणानियमो न सम्भवतीत्यत आह । आदाविति । आदिना इच्छति यतते इत्यादेः सङ्ग्रहः ।

तस्तदवधार्य पार्श्वस्थो बालो घटानयनरूपं कार्यं घटमान येति शब्दप्रयोज्यमित्यवधारयति ततश्च घटन्नय गामानये-त्यादिवाक्यादावापोद्धापाभ्यां घटादिपदानां कार्यान्वितघ-टादौ शक्तिं गृह्णाति इत्थं च भूतले नीलो घट इत्यादि शब्दान्न शाब्दबोधः घटादिपदानां कार्यान्वितघटादिबोधे सामर्थ्यावधारणात् कार्यताबोधं प्रति च लिङादीनां साम-र्थ्यात्तदभावान्न शाब्दबोध इति केचित् तन्न प्रथमतः का-

इदमत्र बोध्य तण्डुलं पचति चैत्र इत्यादौ कर्मत्वं द्वितीयार्थस्तत्र तण्डुल-स्याधेयतयान्वयः कर्मत्वस्य पाके पाकस्याख्यातार्थकृतौ तस्याश्चैत्रइति त-ण्डुलकर्मकपाकानुकूलकृतिमांश्चैत्र इति बोधः। चैत्रेण पच्यते तण्डुल इ-त्यत्र कृतिस्तृतीयार्थस्तस्यामाधेयतया चैत्रादेरन्वयस्तस्याश्च धात्वर्थपाके त-स्यात्मनेपदार्थफले तस्य चाश्रयतासम्बन्धेन तण्डुले इति चैत्रवृत्तिकृतिज न्यपाकजन्यफलाश्रयस्तण्डुल इत्यन्वयबोधः। कृतौ तु कर्ता कर्म चार्थः चैत्रः पक्ता तण्डुलः पक्व इत्यादावभेदान्वयानुरोधान्नामार्थयोर्भेदान्वय-बोधस्याव्युत्पन्नत्वादित्यन्यत्र विस्तरः। तथोक्तमिति। उपमाननिरूपणाव-सरइति शेषः। शक्तिग्रह इति। भवतीति शेषः। कोशेन व्युत्पादितेति। गु-णेशुक्लादयः पुंसि गुणिलिङ्गास्तु तद्वतीति कोशस्योभयत्र शक्तिग्राहकत्वा-दिति भावः। लाघवादिति। नीलादिमत्त्वापेक्षया नीलत्वादिजातेर्लघु-तया शक्यतावच्छेदकत्वादिति भावः। नीलादिविशिष्टे तु लक्षणेति। गु-णवचनान्मतुपो लुगिष्ट इति स्मरणाल्लुप्तेन मतुपैव विशिष्टार्थबोधसम्भवेऽलं लक्षणयेत्यपि वदन्ति। तत् घटानयनं न तु व्यवहारेणानयनादिनानुमित-घटानयनादिधर्मिककार्यताज्ञाने पदानां कारणत्वं लाघवात्पदत्वावच्छे-देनैव गृहीतम् एवं च साक्षात्परम्परया वा कार्यत्वान्वितविषयकशाब्द-त्वावच्छिन्नं प्रति पदत्वेन कारणतेति कार्यकारणभावः पर्यवसितः इयमेव कार्यान्विते पदानामानुभाविकी शक्तिः एवं च कार्यत्वान्वितविषयकशा-ब्दत्वव्यापकीभूतकार्यताविषयकशाब्दत्वावच्छिन्नजनकतायेनावाचकालिङा

र्यान्वितघटादौ शक्त्यवधारणेपि लाघवेन पश्चात्तस्य परित्यागौचित्यात् अत एव चैत्र पुत्रस्ते जातः कन्या ते गर्भिणीत्यादौ मुखप्रसादमुखमालिन्याभ्यां सुखदुःखे अनुमाय तत्कारणत्वेन परिशेषाच्छाब्दबोधं निर्णीय तद्धेतुतया तं शब्दमवधारयति तथा च व्यभिचारान्न कार्यान्विते शक्तिः नच तत्र तं पश्येत्यादिशब्दान्तरमध्याहार्यं मानाभावात् चैत्र पुत्रस्ते जातो मृतश्चेत्यादौ तदभावाच्च । इत्थं च लाघवादन्वितघटेपि शक्तिं त्यक्त्वा घटपदस्य घटमात्रे

दिपदाभावात् कथ कोशादितः शक्तिग्रह इति प्रभाकराक्षेपं तन्मतदूषणेन दूषयितुं तन्मतासिद्धमर्थं प्रदर्शयति । इत्थं चेत्यादिना । एतेन स्मारकशक्तिप्रसङ्गे अनुभाविकशक्तिप्रदर्शनमनुचितमित्याशङ्का निरस्ता । ननु भूतले नीलो घट इत्यादितः कार्यताविषयकबोधापत्तिः तत्र तादृशपदानां सामर्थ्यावधारणादिति त्वयैवोक्तत्वादित्यत आह । कार्यताबोधं प्रतिचेति । सामर्थ्यात्तदभावादिति । कार्यताबोधं प्रति लिङ्गादिपदानां स्वजन्यकार्यत्वोपस्थितिद्वारा हेतुत्वम् । घटादिपदानां कार्यत्वानुभवं प्रति हेतुत्वेपि घटादिपदेषु कार्यत्वास्मारकशक्त्यभावेन स्मारकशक्त्या कार्यत्वोपस्थापकलिङ्गादिपदाभावान्न भूतले घट इत्यादितः शाब्दबोध इति भावः । लाघवेनेति । कार्यत्वान्वितघटशाब्दत्वापेक्षया घटशाब्दत्वस्य कार्यतावच्छेदकत्वे लाघवेनेत्यर्थः। अत एव कार्यत्वाविषयकबोधं प्रति पदानां हेतुत्वादेव तत्कारणत्वेन सुखदुःखयोः कारणत्वेन तद्धेतुतया तादृशशाब्दबोधहेतुतया व्यभिचारादिति । घटादिपदैः कार्यताविषयक एव बोधो जन्यते इति नियमे व्यभिचारादित्यर्थः । कार्यत्वाविषयकबोधस्य चैत्र पुत्रस्ते जात इत्यादिपदैर्जननादिति भावः । अध्याहार्यमिति । तथा च तत्रापि लोडादिजन्यकार्यत्वोपस्थितेः सत्त्वेन कार्यताविषयकबोधस्यैवोत्पादान्न तादृशनियमे व्यभिचार इति भावः । तदभावाच्चेति । तं पश्येत्यादिकार्यताबोधकपदाध्याहारासम्भवाच्चेत्यर्थः । भट्टमतं प्रक्षिपन् स्वमतमु-

शक्तिमवधारयति । एवं वाक्यशेषादपि शक्तिग्रहः यथा यवमयश्चरुर्भवतीत्यत्र यवपदस्य दीर्घशूकविशेषे आर्याणां प्रयोगः कङ्गौ तु म्लेच्छानां तत्र हि अथान्या औषधयो म्लायन्तेऽथैते मोदमानास्तिष्ठन्ति इति वाक्यशेषाद्दीर्घशूके शक्तिर्निर्णीयते कङ्गौ तु शक्तिभ्रमात् प्रयोगः नानाशक्तिकल्पने गौरवात् हर्यादिपदे तु विनिगमकाभावान्नानाशक्तिकल्पनम् । एवं विवरणादपि शक्तिग्रहः विवरणं तु तत्समानार्थकपदान्तरेण तदर्थकथनं यथा घटोस्तीत्यस्य कलशोस्तीत्यनेन विवरणात् घटपदस्य कलशे शक्तिग्रहः । एवं पचतीत्यस्य पाकं करोतीत्यनेन विवरणात् आख्यातस्य यत्नार्थकत्वं कल्प्यते । एवं प्रसिद्धपदस्य सान्निध्यादपि

पसंहरति । इत्थं चेति । लाघवादिति । अन्वितघटे शक्तिकल्पनापेक्षया घटमात्रे तत्कल्पने लाघवादित्यर्थः । यवपदस्येत्यस्य देहलीदीपकन्यायेनान्वयः । तत्र हि तादृशद्विविधव्यवहारेण कङ्गौ दीर्घशूके वा यवपदस्य शक्तिरिति सन्देहे सति । यवपदस्येति । वाक्यशेषाद्दीर्घशूके शक्तिर्निर्णीयते इत्यन्वयः । नन्वस्तु यवपदस्य वाक्यशेषाद् दीर्घशूके शक्तिः कङ्गावपि शक्तिसत्त्वे बाधकाभाव इत्यत आह । नानाशक्तीति । कथं तर्हि हर्यादिपदे नानाशक्तिकल्पनेत्यत आह । हर्यादिपदे त्विति । विनिगमकाभावादिति । तत्र कोशस्योभयत्र तुल्यत्वात् । प्रकृते च वाक्यशेषस्यैव विनिगमकत्वादिति भावः । आख्यातस्य यत्नार्थकत्वमिति । न च विवरणस्य कथं शक्तिग्राहकत्वम् तद्वाचकपदाभावादिति वाच्यं आख्यातं यत्नत्वविशिष्टे शक्तं यत्नत्वविशिष्टशक्ति करोति प्रतिपादितार्थप्रतिपादकत्वादित्यनुमानविधया तस्य शक्तिग्राहकत्वात् । प्रसिद्धपदस्येति । प्रसिद्धार्थकपदस्येत्यर्थः । तिलर्थधर्मिणि नामार्थान्वयाव्युत्पन्नतया नेदं शक्तिग्रहस्योदाहरणमिति तु न, यो यः शूद्रस्य पचति द्विजोऽन्नं सोतिनिन्दित इत्यादौ ति

शक्तिग्रहः यथा इह सहकारतरौ मधुरं पिको रौतीत्यादौ पिकशब्दस्य कोकिले शक्तिग्रह इति तत्र जातावेव शक्तिग्रहः न तु व्यक्तौ व्यभिचारादानन्त्याच्च व्यक्तिं विना जातिभानस्यासम्भवाद् व्यक्तेरपि भानमिति केचित् तन्न शक्तिं विना व्यक्तिभानानुपपत्तेः नच व्यक्तौ लक्षणानुपपत्तिप्रतिसन्धानं विनापि व्यक्तिबोधात् नच व्यक्तिशक्तावानन्त्यं सकलव्यक्तावेकस्या एव शक्तेः स्वीकारात् नचाननुगमः गोत्वादेरेवानुगमकत्वात् किं च गौः शक्येति-

ऽर्थधर्मिणि तथान्वयदर्शनेन तादृशनियमस्यासिद्धेः । प्रसङ्गात्परमतनिराकरणपूर्वकं स्वमते जात्यादिविशिष्टे शक्तिं व्यवस्थापयितुं मीमांसकमतमाह । जातावेवेति । जातिविशिष्टे शक्तिस्वीकारे जातावपि शक्तिग्रहस्यावश्यकता नागृहीतविशेषणन्यायात् तथा च जातावेव शक्तिर्लाघवात् तदुक्तं विशेष्यं नाभिधागच्छेत् क्षीणशक्तिर्विशेषणे इति भावः । यस्यां कस्याञ्चिद्व्यक्तौ शक्तिः सर्वासु वेति विकल्प्य आद्ये दोषमाह । व्यभिचारादिति । अगृहीतशक्तिकव्यक्तावपि शाब्दबोधोदयेन तत्र शक्तिज्ञानाभावाद् व्यभिचार एवेति भावः । द्वितीये तमाह । आनन्त्यादिति । व्यक्तिभेदेन शक्तिभेदाच्छक्त्यानन्त्यमित्यर्थः । असम्भवादिति । जातिभासकसामग्र्या एव व्यक्तिभासकत्वादिति भावः । इदमेव कथमिति चेद् व्यक्तिविशेष्यकजातिप्रकारकशाब्दबोधे जातिविषयकशक्तिज्ञानत्वेन हेतुत्वात् नच तादृशबोधे व्यक्तिशक्तिज्ञानत्वेन हेतुत्वमुपगम्य व्यक्तावेव शक्तिः किं नाङ्गीक्रियतइति वाच्यं तथा सति उक्तानन्त्यादिदोषप्रसङ्गादिति । शक्तिंविनेति । पदजन्यपदार्थोपस्थितेः शाब्दबोधं प्रति हेतुतया व्यक्तिशक्तिंविना तज्ज्ञानानिर्वाहादिति भावः । लक्षणेति । तावतैव वृत्त्या पदजन्यपदार्थोपस्थितेर्निर्वाहादिति भावः । अनुपपत्तिप्रतिसन्धानं विनापीति । गामानयेत्यादौ गोत्वजातेरानयनान्वयानुपपत्त्या गोपदस्य गवि लक्षणास्वीकारेपि गौरस्तीत्यादौ गोत्वजातेरस्तित्वाद्यन्वयानुपपत्तेर्लक्षणाबीजस्याभावेन लक्षणा-

शक्तिग्रहो यदि तदा व्यक्तौशक्तिः यदिगोत्वंशक्यमिति शक्तिग्रहस्तदा गोत्वप्रकारकपदार्थस्मरणं शाब्दबोधश्च न स्यात् समानप्रकारकत्वेन शक्तिज्ञानस्य पदार्थस्मरणं शाब्दबोधं प्रति च हेतुत्वात् किं च गोत्वे यदि शक्तिस्तदा

याः स्वीकर्तुमशक्यत्वादिति भावः । स्वमते पूर्वोक्तदोषमाशङ्क्य वारयति । नचेत्यादिना । एकस्या इति । ईश्वरेच्छारूपायास्तस्या एकत्वादित्यर्थः । नचाननुगम इति । गोव्यक्तीनामनुगततया विषयतासम्बन्धेन शक्तिज्ञानकारणतायामवच्छेदकत्वासम्भव इत्यर्थः । गोत्वादेरेवेति । तथा च गोशाब्दबोधे गोत्वविशिष्टविषयकशक्तिज्ञानत्वेन हेतुत्वान्नोक्तदोष इति भावः । ननु सर्वत्र पदजन्यपदार्थोपस्थितेर्हेतुत्वे मानाभावः कथमन्यथा शाब्दबोधे संसर्गज्ञानम् । नचैवं पदानुपस्थितघटादेरपि भानापत्तिरिति वाच्यम् । गोविशेष्यकगोत्वप्रकारकशाब्दबोधं प्रति गोत्वशक्तिज्ञानत्वेन हेतुत्वस्योक्तत्वादेताद्दशातिप्रसङ्गविरहादित्यत आह । किं चेति । तदा व्यक्तौ शक्तिरिति । गौः शक्येति विशिष्टज्ञानं प्रमात्मकमेव त्वन्मते ऽन्यथाख्यात्यभावात् प्रमायाश्च वस्तुसाधकत्वादिति भावः । समानप्रकारकत्वेनेति । ईद्दशशक्तिज्ञानस्य गोत्वप्रकारकत्वाभावेन गामानयेत्यादौ गोत्वप्रकारकस्मरणशाब्दबोधयोरनुपपत्तिरित्यर्थः । नच गोपदं गोत्वे शक्तमित्यताद्दशशक्तिग्रहस्यैव शाब्दबोधे हेतुत्वात् तस्य च शक्त्यंशे गोत्वप्रकारकत्वात् न तत्प्रकारकशाब्दबोधानुपपत्तिरिति वाच्यं शक्तिग्रहे यदंशे गोत्वादिप्रकारकत्वं शाब्दबोधस्यापि तदंशे गोत्वादिप्रकारकत्वमित्येताद्दशसमानप्रकारकत्वस्य परमते सिद्धान्तितत्वात् । अत एवापूर्ववादे ऽपूर्वस्य पूर्वमनुपस्थितत्वात् कथं तत्र शक्तिग्रह इत्याशङ्क्य कार्यत्वेन घटादिषु शक्तिग्रहात् योग्यतया शाब्दबोधे ऽपूर्वभानमित्युक्तं तैरिति । ननु कार्यत्वाद्युपाधिप्रकारकशाब्दबोधस्थले ताद्दशसमानप्रकारकत्वस्य तदनुमतत्वेपि जातिप्रकारकशाब्दबोधस्थले ताद्दशसमानप्रकारकत्वं न तदनुमतमत आह । किं चेति । शक्यतावच्छेदकं वाच्यमिति । गोत्वधर्मिकशक्यत्वज्ञानस्य पदधर्मिकगोत्वादिशक्तिज्ञानस्य वा शाब्दबोधे हेतुत्वे गोत्वत्वावच्छिन्नगोत्वविषयताया नि

गोत्वत्वं शक्यतावच्छेदकं वाच्यं गोत्वत्वं तु गवेतरासमवेतत्वे सति सकलगोसमवेतत्वम् तथा च गोव्यक्तीनां शक्यतावच्छेदकेऽनुप्रवेशात् तवैव गौरवम्। तस्मात् तत्तज्जात्याकृतिविशिष्टतत्तद्व्यक्तिबोधानुपपत्त्या कल्प्यमाना शक्तिर्जात्याकृतिविशिष्टव्यक्तौ विश्राम्यतीति। शक्तं पदं तच्चतुर्विधम् क्वचिद्यौगिकं क्वचिद्रूढं क्वचिद्योगरूढं क्वचिद्यौगिकरूढं तथाहि यत्रावयवार्थ एव बुध्यते तद्यौगिकं यथा पाचकादिपदं यत्रावयवशक्तिनैरपेक्ष्येण समुदायश-

---

वेश आवश्यकः। निर्धर्मितावच्छेदकशक्तिज्ञानस्य गोत्वाद्यंशे निष्प्रकारकशक्तिज्ञानस्य वा विपरीतज्ञानाविरोधिनः शाब्दबोधाहेतुत्वात् तथा च गोत्वत्वे शक्यतावच्छेदकत्वावगाहितादृशप्रमाया विषयसाधकत्वाद्गोत्वत्वे शक्यतावच्छेदकत्वसिद्धिरिति भावः। तवैव गौरवमिति। नच गोत्वत्वावच्छिन्नविषयकशक्तिज्ञानस्य कारणत्वेपि संभ्रमो न तु तस्य विषयसाधकत्वमिति वाच्यं तथा सति प्रतीतेः कारणतावच्छेदकत्वाद्यंशेपि भ्रमत्वस्य वक्तुं शक्यतया कारणतावच्छेदकत्वादीनां कुत्रापि सिद्धिर्न स्यत् मास्तु वा गोत्वत्वादीनामवच्छेदकत्व तथापि गवेतरासमवेतत्वादिघटितगोत्वत्वादेर्धर्मितावच्छेदकताद्यात्मकविषयतायाः शाब्दबोधकारणतावच्छेदककोटिप्रवेशप्रयुक्तगौरवं दुर्वारमेवेति। स्वमतमुपसंहरति। तस्मादिति। व्यक्ताविति। जात्याकृतिविशिष्टव्यक्तावेव। अवयवसंस्थानविशेषरूपाया आकृतेः शक्यत्वेपि न जातिवत्तदवच्छेदकत्वम्। सामानाधिकरण्यसम्बन्धस्य शक्यतावच्छेदकतावच्छेदकत्वकल्पने गौरवात् अत्र च परम्परापरित्यागेन परस्परस्य बोधाभावात् त्रिष्वेकैव शक्तिरेतद्बोधनायैव सूत्रे जात्याकृतिव्यक्तयः पदार्थ इत्येकवचनमिति सम्प्रदाय। नव्यास्तु संस्थानानुपस्थितावपि गोत्वादिना गवाद्यन्वयबोधाज्जातिविशिष्टव्यक्तावेव शक्तिः संस्थाने च पृथगेव शक्तिः व्युत्पत्तिवैचित्र्याच्च संस्थानव्यक्त्योरेकपदार्थयोरपि परस्परमन्वयबोधः सोत्र पदार्थ इत्येकवचनं तु जातिव्यक्त्योरेकशक्तिलाभायैवेत्याहुः। तच्छ-

क्तिमात्रेण बुध्यते तद्रूढं यथा गोमण्डलादिपदं यत्र
अवयवशक्तिविषये समुदायशक्तिरप्यस्ति तद्योगरूढम् य
पङ्कजादिपदम् तथा हि पङ्कजपदमवयवशक्त्या पङ्कजनि
कर्तृत्वरूपमर्थं बोधयति समुदायशक्त्या च पद्मत्वेन रू
पद्मं बोधयति न च केवलया अवयवशक्त्या कुमुदे प्रयो
स्यादिति वाच्यं रूढिज्ञानस्य केवलयौगिकार्थज्ञाने प्रति
न्धकत्वादिति प्राञ्चः । वस्तुतस्तु समुदायशक्त्युपस्थित
ऽवयवार्थपङ्कज निकर्तुरन्वयो लक्षणेति । गङ्गायां घोष इत्या

ब्दस्य वक्तृबुद्धिविषयतावच्छेदकीभूतघटत्वाद्यवच्छिन्ने शक्तिः अथ
त्वादीनां शक्यतावच्छेदकत्वे शक्यतावच्छेदकभेदाच्छक्तिभेदापत्तिः
शक्यतावच्छेदकभेदेपि शक्यतावच्छेदकतावच्छेदकस्य बुद्धिविषय
च्छेदकत्वस्यैक्यान्न शक्तिभेद इति वाच्यं तस्य शक्यतावच्छेदकताव
दकत्वे शाब्दबोधे तद्भानापत्तेरिति चेन्न बुद्धिविषयतावच्छेदकत्वस्यो
क्षणतया शक्यतावच्छेदकतावच्छेदकत्वात् उपलक्षणस्य च शाब्दबोधे
नानङ्गीकारात् घटत्वादेश्च शक्यतावच्छेदकत्वं विशेषणत्वेनैव अतए
शाब्दबोधे भानं विशेषणत्वं च तत्तत्पदजन्यबोधविषयत्वेन शक्तिविष
उपलक्षणत्वं च तत्तत्पदजन्यबोधविषयत्वेन शक्त्यविषयत्वमिति ए
दम्पदादिष्वपि तत्रापीदमेतदोः प्रत्यक्षबुद्धिविषये ऽदसः परोक्षबुद्धि
ये शक्तिः अत एव तेषां विभिन्नार्थकत्वम् एवं तदोऽपि इदमः प्रत्य
समीपतरवर्तिचैतदो रूपम् अदसस्तु विप्रकृष्टं तदिति परोक्षे विजानी
दित्यपि वदन्ति । किं पदस्य जिज्ञासाविषयत्वविशिष्टे शक्तिः सर्व
व्यापकत्वे सर्वे घटा रूपवन्त इत्यादौ घटत्वव्यापकं रूपवत्त्वमिति बो
त्वंपदस्य तत्कालीनसम्बोध्यचैत्रत्वादिशक्यतावच्छेदकम् एवमहं
तत्कालीनस्वतन्त्रोच्चारयितृचैत्रत्वादिस्वातन्त्र्योक्त्या च वाच्यस्त्वय
चनात् स राजेत्यादौ न मत्पदात् कर्तृबोध इत्यास्तां विस्तरः । इति
क्तिग्रन्थः । शक्त पद विभजते शक्त पदमिति । क्वचिदिति । किञ्चिदि

लक्षणा शक्यसम्बन्ध-
स्तात्पर्यानुपपत्तितः ।
आसत्तियोग्यताकाङ्क्षा-
तात्पर्यज्ञानमिष्यते ॥ ८२ ॥

गङ्गापदस्य शक्यार्थे ऽप्रवाहरूपे घोषस्यान्वयानुपपत्तिस्ता-त्पर्यानुपपत्तिर्वा प्रतिसन्धीयते तत्र भवति सान्निध्यात् यत्र तु रूढ्यर्थस्य बाधः प्रतिसन्धीयते तत्र लक्षणया कुमुदादेर्बोधः यत्र तु कुमुदत्वेन रूपेण बोधे न तात्पर्यज्ञानं पद्मत्वस्य च बाधस्तत्र चावयवशक्तिमात्रेण निर्वाह इत्याहुः । यत्र तु स्थलपद्मादाववयवार्थबाधस्तत्र समुदायशक्त्या पद्मत्वेन रूपेण बोधः यदि तु यौगिकार्थरूढ्यर्थयोः स्वातन्त्र्येण बोधस्तद्यौ-गिकरूढम् यथोद्भिदादिपदम् तत्र हि उद्भेदनकर्ता तरुगुल्मादि-रपि बुध्यते यागविशेषोपीति। लक्षणा शक्यसंबन्धइति।लक्षण-या तीरस्य बोध इति।सा च शक्यसम्बन्धरूपा तथा हि प्रवाह-

एवमग्रेपि । मण्डलादीत्यत्र बहुपुस्तकेषु मण्डपादीति पाठः स प्रामादिकः। प्रतिबन्धकत्वादिति । न च रूढिज्ञानस्य यौगिकार्थबुद्धौ प्रतिबन्धकत्वे प-ङ्केपि योग्यार्थस्य पङ्कजनिकर्तृत्वस्य बोधो न स्यादिति वाच्यं पद्मत्वाव-च्छिन्नविशेष्यत्वानिरूपितपङ्कजपदयोगजन्यपङ्कजनिकर्तृत्वावच्छिन्नविषय-ताशालिबोधं प्रति रूढिज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वेन पद्मधर्मिकयोगार्थबुद्धेः प्र-तिबध्यतावच्छेदकानाक्रान्तत्वादिति विरोधिविषयकज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वं जनकज्ञानविघटकत्वेनैवेति नियमभङ्गमरवररां प्राञ्च इत्यनेन सूचयन् म-

रूपशक्यार्थसम्बन्धस्य तीरे गृहीतत्वात् तीरस्य स्मरणम् त
शाब्दबोधः परं तु यद्यन्वयानुपपत्तिर्लक्षणाबीजं स्यात्तदा य
प्रवेशयेत्यादौ लक्षणा न स्यात् यष्टिषु प्रवेशान्वयस्या
पत्तेरभावात् तेन तत्प्रवेशे भोजनतात्पर्यानुपपत्त्या यष्टि
रेषु लक्षणा। एवं काकेभ्यो दधि रक्ष्यतामित्यादौ काक
दस्य दध्युपघातके लक्षणा सर्वतो दधिरक्षायास्तात्पर्या

णिकारमतमाह। वस्तुतस्त्विति। सान्निध्यादिति। रूढ्यर्थस्य सन्नि
पस्थितिकत्वादित्यर्थः। व्यक्तिवचनानां सन्निहितविशेषपरत्वनियमा
भावः। व्यक्तिवचनानां किञ्चिद्व्यक्तितात्पर्यकाणां सन्निहितपद
स्थितविशेषपरत्वमित्यर्थः। तथा च पद्मे तात्पर्यसत्त्वेन रूढ्यर्थयोगा
परस्परान्वयबोधजनकसामग्र्यन्तरसत्त्वेन च रूढ्यर्थ एव योगार्थान्वय
कुमुदादाविति न रूढिज्ञानस्य यौगिकार्थबुद्धौ प्रतिबन्धकत्वम्। ए
ढ्यर्थयोगार्थयोः परस्परान्वयबोधसामग्रीस्थल एव न कुमुदादेः पङ्कज
बोधो यत्र तु तयोः परस्परमन्वयबोधसामग्रीविरहस्तत्र कुमुदादेर्बोध
वत्येव परं तु कुमुदत्वेन रूपेण कुमुदत्वविशिष्टपङ्कजनिकर्तृत्वेन वा ल
या शुद्धपङ्कजनिकर्तृत्वे न तु शक्त्यैवेत्याह। यत्र तु रूढ्यर्थेत्यादिना।
सन्धीयतइत्यनन्तरं कुमुदत्वेन बोधे च तात्पर्यमिति पूरणीयम्। ल
येति। पङ्कजनिकर्तृकुमुदत्वेन बोधो लक्षणयेत्यर्थः। रूढ्यर्थयोगार्थयो
रस्परसामग्रीविरहोपलक्षणमेतत् तेन रूढ्यर्थबाधप्रतिसन्धानासत्त्वेऽपि
सामग्र्यन्तरविरहस्तत्रापि लक्षणया कुमुदादेर्बोधो भवत्येव। अत्र
क्तिमात्रेणेति। मात्रपदेन लक्षणानादरः सूचितः। निर्वाहः। पङ्कज
त्वेन कुमुदशब्दबोधनिर्वाह इत्यर्थः। पद्मत्वेन बोधः पद्मत्वेनैव ब
लक्षणयैवेति। रूढ्यर्थतावच्छेदकपद्मान्वजातेस्तत्रभावेन रूढ्या तद्बोध
म्भवादिति भावः। लक्षणा द्विविधा अहत्स्वार्थाजहत्स्वार्था च तत्राद्यां प्रद
गङ्गायामिति। वक्ष्यमाणास्वरमादाह। तात्पर्यानुपपत्तिर्वेति। सा च
णा च। द्वितीयां प्रदर्शयति एवं काकेभ्य इति। दध्युपघातके का

यत्वात् । एवं छत्रिणो यान्तीत्यादौ छत्रिपदस्यैकसार्थवाहित्वे लक्षणा इयमेवाजहत्स्वार्था लक्षणेत्युच्यते एकसार्थवाहित्वेन रूपेण छत्रितदन्ययोर्बोधात् यदि चान्वयानुपपत्तिर्लक्षणाबीजं स्यात् तदा क्वचिद् गङ्गापदस्य तीरे क्वचिद् घोषपदस्य मत्स्यादौ लक्षणेति नियमो न स्यात् । इदं तु बोध्यम् शक्यार्थसम्बन्धो यदि तीरत्वेन रूपेण गृहीतस्तदा तीरत्वेन तीरबोधः यदि तु गङ्गातीरत्वेन रूपेण गृहीतस्तदा तेनैव रूपेण स्मरणम् । अत एव लक्ष्यतावच्छेदके न लक्षणा तत्प्रकारकबोधस्य तत्र लक्षणां विनाप्युपपत्तेः परं त्वेवंक्र-

डालादिसाधारणदध्युपघातकत्वविशिष्टे । एकसार्थवाहित्वे, एकसार्थवाहित्वविशिष्टे । छत्रिपदलक्षणाभिधानं च वाक्यलक्षणावादिमताभिप्रायेण न्यायमते तु छत्रपदस्यैवैकसार्थवाहित्वे लक्षणा प्रत्ययार्थश्च सम्बन्धी तथा चैकसार्थवन्तो गच्छन्तीत्यन्वयः । एकसार्थवाहित्वं चैकसार्थ एव न त्वेकसार्थगन्तृत्वं नैराकाङ्क्ष्येण यान्तीत्यस्यानन्वयापत्तेः नचाजहत्स्वार्थतोक्तिर्विरुद्धेतेति वाच्यं वाक्यलक्षणावादिमतेनैव तदभिधानादिति क्वचिद्गङ्गापदस्य तीरे तात्पर्यग्रहस्थले क्वचिद् घोषपदस्य मत्स्यादौ तात्पर्यग्रहस्थले । तेनैव रूपेणेति । न च गङ्गायामित्यादौ गङ्गातीरत्वेन बोधे जहत्स्वार्थत्वहानिरिति वाच्यं तीरत्वेन लक्षणायामेव जहत्स्वार्थत्वस्य सर्वसम्मतत्वात् गङ्गातीरत्वेन भाने त्वजहत्स्वार्थैव लक्षणेति । एवं पूर्वोक्तस्थले यष्टीः प्रवेशय मञ्चाः क्रोशन्तीत्यादावपि यष्टिधरत्वमञ्चस्थत्वादिना बोधेऽजहत्स्वार्थैव लक्षणेति ध्येयम् । अत एव तद्धर्मविशिष्टे लक्षणाग्रहस्य तेन रूपेणोपस्थितिशाब्दबोधौ प्रति हेतुत्वादेव । एवं च पदानुपस्थाप्यस्यापि लक्ष्यतावच्छेदकस्य शाब्दे भानं सुकरम् अतिप्रसङ्गस्य तद्धर्मविशिष्टेत्यादिनैव वारणादिति भावः । इदमुपलक्षणं गङ्गापदशक्यप्रवाहसम्बन्धस्य तीरत्वे बाधादित्यपि द्रष्टव्यम् । लक्षितलक्षणाया आधिक्यमाशङ्क्य जहत्स्वा-

मेण शक्यतावच्छेदकेपि शक्तिर्न स्यात् तत्प्रकारकशब
र्थस्मरणं प्रति तत्पदस्य सामर्थ्यमित्यस्य सुवचत्वादि
विभावनीयम् । यत्र तु शक्यार्थस्य परम्परासम्बन्धरू
लक्षणा सा लक्षितलक्षणेत्युच्यते यथा द्विरेफादिपदे रेफ
यसम्बन्धो भ्रमरपदे ज्ञायते भ्रमरपदस्य च सम्बन्धो भ्र
ज्ञायते तत्र लक्षितलक्षणा किं तु लाक्षणिकं पदं नानुभ
कम् लाक्षणिकार्थस्य शाब्दबोधे तु पदान्तरं कारणम्
क्तिलक्षणान्यतरसम्बन्धेनेतरपदार्थान्वितस्वशक्यार्थशाब्द
बोधं प्रति पदानां सामर्थ्यावधारणात् वाक्ये तु शक्तेर

र्थायामन्तर्भावमाह । यत्र त्विति । परम्परासम्बन्धरूपेति स्ववाच्यरेफ
घटितपदवाच्यत्वादिरूपा । नच द्वौ रेफौ यत्रेति व्युत्पत्त्या द्विरेफ
स्वशक्यरेफद्वयसम्बन्धिभ्रमरपदं लक्ष्यते भ्रमरपदेन च शक्त्या
उपस्थाप्यतइत्येतावतैव सामञ्जस्येऽलं द्विरेफपदस्य भ्रमरे परम्परासम्ब
पलक्षणया एवं च लक्षितेन लक्षणाज्ञापनमिति लक्षितलक्षणाशब्दार्थोप्य
नि वाच्यं तथा सति द्विरेफमानयेत्यादितः कर्मत्वादौ भ्रमरपदार्थान्व
पपत्तेः प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वादिति । ननु तच्छाब
धे तच्छक्तपदज्ञानत्वेन हेतुत्वाल्लाक्षणिकशाब्दबोधः कथं स्यादित्यत
ह । किं त्विति । पदान्तरम् । समभिव्याहृतं शक्तं पदम् । शक्तिलक्षण
अन्यतरसम्बन्धेन य इतरपदार्थस्तदन्वितो यः स्वार्थः । कुमतिः प
त्यादिसर्वलाक्षणिकस्थले शाब्दबोधस्यानुभवसिद्धतया लाक्षणिकार्थ
प्यानुभावकत्वमिति नव्याः । ननु शक्यसम्बन्धो न लक्षणा तथा
वाक्यस्य शक्याप्रसिद्ध्या तत्र लक्षणा न स्यादिति मीमांसकाक्षेपमि
च्या निराकुरुते वाक्ये त्विति । ननु गम्भीरायां नद्यां घोष इत्यादौ
पदस्य नदीतीरे लक्षणास्वीकारे गम्भीरपदार्थस्यैकदेशान्वयापत्त्या '
क्षणाया असम्भवेन वाक्यलक्षणावश्यकीत्यत आह । यत्र गम्भीरे

वात् शक्यसम्बन्धरूपा लक्षणापि नास्ति यत्र गभीरायां नद्यां घोष इत्युक्तं तत्र नदीपदस्य नदीतीरे लक्षणा गभीरपदार्थस्य नद्या सहाभेदेनान्वयः क्व चिदेकदेशान्वयस्यापि स्वीकृतत्वात्। यदि तत्रैकदेशान्वयो न स्वीक्रियते तदा नदीपदस्य गभीरनदीतीरे लक्षणा गभीरपदं

क्वचिदिति। चैत्रस्य गुरुकुलमित्यादावित्यर्थः। स्वीकृतत्वादिति। पदभेदेन व्युत्पत्तिभेदात् प्रकृते तथा व्युत्पत्त्यकल्पनादिति भावः। नदीपदस्येति। नच विनिगमनाविरहेण गम्भीरपदस्य लक्षणा नदीपदं तात्पर्यग्राहकमित्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वात् कथं नदीपदमात्रे लक्षणाभिधानमिति वाच्यम् प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वव्युत्पत्तेरुत्तरपदएव लक्षणाया उक्तत्वात्। अत्र मीमांसकमतानुयायिनः। वाक्यलक्षणयैवोपपत्तौ गम्भीरपदस्य तात्पर्यग्राहकत्वकल्पनमयुक्तम् नच वाक्ये शक्त्यभावात् शक्यसम्बन्ध रूपा लक्षणापि न सम्भवतीति वाच्यं स्वबोध्यसम्बन्धस्यैव लक्षणापदार्थत्वात् गङ्गायां घोष इत्यादौ गङ्गापदबोध्यस्य प्रवाहस्य सम्बन्धस्तीरे इति तत्र लक्षणा गम्भीरायां नद्यामिति वाक्यस्य बोध्या गम्भीराभिन्ना नदी तत्सम्बन्धस्तीरे इति वाक्येपि लक्षणा। एवं समासात्मके चित्रगुरिति वाक्येपि चित्रगुपदस्यावयवशक्त्या चित्राभिन्ना गौः स्वबोध्या स्वजन्यबोधविषयस्यैव स्वबोध्यत्वात् तत्सम्बन्धस्य स्वामिनि सत्त्वादित्याहुस्तन्न स्वबोध्यत्वं हि न स्वजन्यबोधविषयत्वम् गङ्गायां घोष इत्यादौ गङ्गायामित्यस्यापि लाक्षणिकत्वापत्तेरतस्तत्त्वेन बोधकत्व वाच्यं नच तावतापि निर्वाहः अपभ्रंशस्यापि लाक्षणिकत्वापत्तेरतस्तत्त्वावच्छिन्ना या शक्त्यवच्छिन्ना बोधकता सैव निवेश्या तथा च कथं वाक्यस्य लक्षकत्वम्। वस्तुतस्तु स्वबोध्यत्वं यदि स्वजन्यशाब्दबोधविषयत्वं तदा गङ्गायां घोष इत्यादौ गङ्गापदे लक्षणानुपपत्तिः गङ्गापदेन तत्र प्रवाहशाब्दबोधाजननेन प्रवाहस्य गङ्गापदबोध्यत्वाभावात् किं तु शक्त्यास्वजन्यज्ञानविषयत्वं तद्वाच्यम् नच शक्त्येत्यधिकम् समवायेन घटपदस्मारिताकाशस्यापि स्वबोध्यत्वापत्त्या तत्सम्बन्धज्ञानाद् घटपदेन पटादेः शाब्दबोधप्रसङ्गात् एवं च

तात्पर्य्यग्राहकम् । बहुव्रीहावप्येवम् । तत्र हि चित्रगुप
दौ यदैकदेशान्वयः स्वीक्रियते तदा गोपदस्य गोस्वा
नि लक्षणा गवि चित्राभेदान्वयः । यदि त्वेकदेशान्
न स्वीक्रियते तदा गोपदस्य चित्रगोस्वामिनि लक्ष
चित्रपदं तात्पर्य्यग्राहकम् । एवमारूढवानरो वृक्ष इ
वानरपदे वानरावेशकर्म्मणि लक्षणा, आरूढपदं च त
र्य्यग्राहकम् । एवमन्यत्रापि । तत्पुरुषे तु पूर्व्वपदे ल
तथाहि । राजपुरुषादिपदे राजपदार्थेन पुरुषादिपदा
साक्षान्नान्वयो निपातातिरिक्तनामार्थयोर्भेदेनान्वयबोध

शक्यसम्बन्धापेक्षया शक्त्या स्वबोध्यसम्बन्धस्य गुरुत्वान्न तस्य लक्ष
मिति । किं च गम्भीरायां नद्यामिति सप्तम्यन्तस्य गम्भीरनदीतीरल
घोषे तादृशतीराधेयताबोधानुपपत्तिः आधेयताबोधकपदाभावात् ना
र्भेदसम्बन्धेनान्वयस्याव्युत्पन्नतयाधेयतासंबंधेनापि तीरस्य घोषादावा
सम्भवात् गम्भीरायां नदीनिसप्तमीशून्यस्य तीरे लक्षकत्वे सप्तम्यर्थाधेय
तादृशतीरादेरनन्वयापत्तिः प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं
गम्भीरायां नदीतिभागस्य सप्तमीप्रकृतित्वाभावात् नच गम्भीरायां
मिति सप्तम्यन्तस्य गम्भीरनदीतीरवृत्तित्वे लक्षणास्त्विति शङ्क्यम्
तीरवृत्तित्वस्य घोषादावन्वयानुपपत्तेः नामार्थयोर्भेदसम्बन्धेनान्वय
त्पन्नत्वात् सप्तम्यन्तभागस्य तादृशतीरवृत्तौ लक्षणामुपगम्य तस्
घोषादावन्वय इत्यपि न अभेदेनान्वयबोधे समानविभक्तिकत्वस्य
त्वादित्यास्तां विस्तरः । एवं अवयवलक्षणैव न तु वाक्ये लक्षणे
गोपदस्येति । प्रत्ययार्थान्वयानुरोधेनोत्तरपदलक्षणाया युक्तत्वादिति
गोमति गोस्वामिनि । नस्वीक्रियतइति । गोधर्मिकान्वयबोधे गो
त्विज्ञानस्य हेतुताया आवश्यकत्वात् अन्यथा चित्रव्रजोस्तीत्यादाव
जपदार्थस्य गोस्थानरूपस्यैकदेशे गवि चित्रान्वयप्रसङ्गात् यद्यपि
मित्यादावेकदेशान्वयो दृश्यते तथापि तादात्म्येन तथान्वयो न स्व

व्युत्पन्नत्वात्, अन्यथा राजा पुरुष इत्यत्रापि तथान्वयबोधः स्यात् । पटो न घट इत्यादौ घटपटाभ्यां नञः साक्षादेवान्वयान्निपातातिरिक्तेति नीलो घट इत्यादौ नामार्थयोरभेदसम्बन्धेनान्वयाद्भेदेनेति । न च राजपुरुष इत्यादौ लुप्तविभक्तेः स्मरणं कल्प्यमिति वाच्यम् । अस्मृतविभक्तेरपि ततो बोधोदयात् । तस्माद् राजपदादौ राजसम्बन्धिनि लक्षणा तस्य च पुरुषेण सहाभेदान्वयः । द्वन्द्वे तु धवखदिरौ छिन्धीत्यादौ धवः खदिरश्च विभक्त्यर्थद्वित्वप्रकारेण बुध्यते तत्र लक्षणा । न च साहित्ये लक्षणेति वाच्यम् ।

इति हृदयम् । निपातातिरिक्तेति । निपातमव्ययस्याप्युपलक्षकम् । तेन चन्द्र इवेत्यादाविवार्थसादृश्ये चन्द्रस्य प्रतियोगितयान्वयोपपत्तिः । अन्यथा अव्ययनिपातातिरिक्तनामार्थयोरपि भेदेनान्वयबोधस्वीकारे । तथान्वयबोधइति । भेदेनान्वयबोधः स्यादित्यर्थः । साक्षादेव प्रत्ययार्थमद्वारीकृत्यैव भूतले घट इत्यादावाधेयतासंसर्गेणापि घटभूतलयोरन्वयात् साक्षादित्यस्यापि व्युत्पत्तौ निवेशादिति भावः । नञः नञर्थान्योन्याभावस्य । स्मरणं कल्प्यमिति । तथा चात्रापि प्रत्ययार्थद्वारैव राजपुरुषयोरन्वयान्नोक्तव्युत्पत्तिविरोध इति भावः । परे तु राजपुरुष इत्यादि तत्पुरुषे न लक्षणा व्युत्पत्तिवैचित्र्येण स्वत्वादिसंसर्गेणैव राज्ञ पुरुषादावन्वयबोधस्वीकारात् अन्यथा दृश्यैते राजमातङ्गास्तस्यैवामी तुरङ्गमा इत्यादौ तच्छब्देन राज्ञः परामर्शो न स्यात् तस्यैकदेशत्वादित्याहुः । द्वन्द्वे तु धवखदिरावित्यत्र धवत्वं खदिरत्वं च प्रत्येकं नोद्देश्यतावच्छेदकम् सुपामुद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यसङ्ख्याबोधकत्वस्याकाशावित्यादिवाक्ये प्रामाण्यापत्तिभिया क्लृप्तत्वेन धवद्वयस्य खदिरद्वयस्य वा बोधापत्तेः परन्तु खदिरपदस्य धवखदिरसाहित्याश्रये लक्षणोपगम्यते एवं चोद्देश्यतावच्छेदकीभूतनादृशसाहित्यव्याप्यत्वं न धवद्वयवृत्तिद्वित्वस्य न वा खदिरद्वयवृ-

साहित्यशून्ययोरपि द्वन्द्वदर्शनात् । न चैकक्रियान्वयि
रूपं साहित्यमस्तीति वाच्यम् । क्रियाभेदे धवखदिरौ
श्य छिन्धीत्यादिदर्शनात् साहित्यस्याननुभवाच्च । तस्म
साहित्यादिकं नार्थः । अत एव राजपुरोहितौ सायुज्य
मौ यजेयातामित्यत्र लक्षणाभावाद् द्वन्द्व आश्रीयते ।
तु वास्तवो भेदो यत्र तत्र द्वन्द्वः । न च नीलघटयोर
इत्यादौ कथमिति वाच्यम् । तत्र नीलपदस्य नीलत्वं
टपदस्य घटत्वम्, अभेद इत्यस्य चाश्रयाभेद इत्यर्थो
समाहारद्वन्द्वे तु यदि समाहारोऽप्यनुभूयतइत्युच्यते त
ऽहिनकुलमित्यादौ परपदेऽहिनकुलसमाहारे लक्षणा पू
पदं तात्पर्य्यग्राहकम् । न च भेरीमृदङ्गं वादयेत्यत्र
समाहारस्यान्वयः, अपेक्षाबुद्धिविशेषरूपस्य तस्य वाद

त्तिद्वित्वस्यापि तु धवखदिरोभयवृत्तिद्वित्वस्येति न धवद्वयादेर्बोध इ
मांसकमतं शङ्कते । न च साहित्ये इति । साहित्याश्रये इत्यर्थः । सहवृत्ति
साहित्यं लक्ष्यमुतैकक्रियान्वयित्वमिति विकल्प्याद्यं दूषयति । साहि
न्ययोरपीति । द्वितीयं शङ्कते । नचैकेति । अननुभवाच्चेति । वस्तुगत्यै
यान्वयित्वस्य धवखदिरयोः सत्त्वेप्येकक्रियान्वयित्वस्य शब्दबोधा
दित्यर्थः । इदमुपलक्षणम्, चैत्रमैत्रौ गच्छत इत्यादौ चैत्रादिपदस्य
साहित्यविशिष्टे लक्षणा तदा साहित्यस्य व्यासज्यवृत्तितया तद्व
नाव्यासज्यवृत्तेर्गमनकर्तृत्वस्यान्वयासम्भव इत्यपि बोध्यम् । ननु
द्वन्द्वे न लक्षणा तदा कर्मधारयाद् द्वन्द्वस्य को विशेष इत्यत आह
ति-ति । चार्थे द्वन्द्व इत्यनुशासनं तत्र चार्थाश्चत्वारः समुच्चयान्वाचये
रयोगसमाहारभेदात् तत्र समुच्चयान्वाचययोः सामर्थ्याभावान्न स
इतरेतरसमाहारयोः सामर्थ्यसत्त्वात्तत्र समासः तत्र चार्थस्य भेदव्याप

सम्भवादिति वाच्यम्। परम्परासम्बन्धेन तदन्वयात्। एवं पञ्चपुलीत्यादावपि। परे त्वहिनकुलमित्यादावहिर्नकुलश्च बुध्यते प्रत्येकमेकत्वान्वयः, समाहारसंज्ञा च यत्रैकत्वं

भेदे द्वन्द्व इत्याशयः। इत्यादावित्यादिपदेन प्रमाणप्रमेयेत्यादिसूत्रपरिग्रहः। कथमिति। यदि समासघटकपदार्थयोर्यत्र भेदस्तत्रैव द्वन्द्वस्तदा नीलघटयोर्भेदाभावात्कथं द्वन्द्वः एवं प्रमाणप्रमेयेत्यादिसूत्रे आत्मशरीरेन्द्रियार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमेयमिति सूत्रोपात्तद्वादशविधप्रमेयान्तर्गतमनोबुद्धीन्द्रियाणां प्रमाणत्वेन प्रमाणप्रमेययोर्भेदाभावात् कथं द्वन्द्व इत्यर्थः। लक्षणेति। तथा च नयोर्भेदसत्त्वाद् द्वन्द्व इति भावः। नन्वभेद इत्यसङ्गतं नीलत्वघटत्वयोरभेदाभावादत आह। अभेद इत्यस्येति। केचित्तु पदार्थत्वं पदजन्यप्रतीतिविषयत्वम्, तथा च कचित्पदार्थभेदात्क चित्पदार्थतावच्छेदकभेदाद्द्वन्द्वः प्रकृते च नीलत्वघटत्वयोः पदार्थतावच्छेदकयोर्भेदाद् द्वन्द्वः अस्तु वा पदार्थतावच्छेदकभेदएव द्वन्द्वः नचैवं घटा इत्यादौ द्वन्द्वस्याप्रसक्तत्वेन तदपवादकः सरूपैकशेषो न स्यादिति वाच्यं इष्टापत्तेः तत्र घटपदोपस्थापितेषु बहुत्वान्वयादेव बहुघटबोधसंभवात् सकृदुच्चरित इत्यादिव्युत्पत्तौ मानाभावात् सरूपैकशेषविधेर्हरी इत्यादौ सार्थकत्वात् अस्तु वा सकृदित्यादिव्युत्पत्तिः परन्तु सकृदित्यर्थपदार्थैकदेशे वृत्तौ विशेषणम्। वस्तुतो बोधविशेषणमेव तदिति न दोष इत्याहुः। समाहार इति। अहिनकुलमित्यादौ अहिनकुलयोः समाहार इति प्रतीतेरनुभवसिद्धत्वमित्यर्थः। वस्तुतस्तत्राहिनकुलमात्रप्रतीतेर्नोत्तरपदे समाहारलक्षणा न वा शक्तिरित्यभिप्रेत्योक्त यदीति। पूर्वपदमिति। प्रत्ययानामिति। व्युत्पत्तेर्विनिगमकत्वादिति भावः। कथमिति। कथं समाहारबोध इत्यर्थः। तत्र हेतुमाह। वादनासम्भवादिति। अभिघाताख्यसंयोगावच्छिन्नक्रियाया एव वादनपदार्थतया धात्वर्थतावच्छेदकीभूततादृशाभिघाताख्यसंयोगस्य समाहारेऽसम्भवेन वादनकर्मत्वासम्भवादित्यर्थः। परम्परासम्बन्धेन स्वाश्रयवृत्तित्वरूपेण। तदन्वयात् वादनकर्मत्वान्वयात्। एवमिति। उत्त-

नपुंसकत्वं च प्राणितूर्य्येत्यादिसूत्रेणोक्तं तत्रैव, अन्यत्रै
वचनमसाध्विति वदन्ति। पितरौ श्वशुरावित्यादौ पितृ
दे जनकदम्पत्योः श्वशुरपदे स्त्रीजनकदम्पत्योर्लक्षणा।
वमन्यत्रापि। घटा इत्यादौ तु न लक्षणा घटत्वेन रूपेण
नाघटोपस्थितिसम्भवात्। कर्म्मधारयस्थले तु नीलोत्पला
त्यादावभेदसम्बन्धेन नीलपदार्थ उत्पलपदार्थे प्रकारस
च न लक्षणा, अत एव निषादस्थपतिं याजयेदित्यत्र
तत्पुरुषो लक्षणापत्तेः किं तु कर्म्मधारयो लक्षणाभावात
न च निषादस्य सङ्करजातिविशेषस्य वेदानधिकाराद्

रपदे समाहारलक्षणेत्यर्थः। नव्यमतमाह। परेत्विति। बुध्यतइत्यस्य
समाहारोपीति शेषः। ननु यदि समाहारो न बुध्यते तदेकत्वस्य कु
यः समास्क्रियमाणयोरेकत्वाभावादत आह। प्रत्येकमिति। तत्रैकवच
धुत्वार्थमित्यपि वदन्ति। ननु पाणिपादमित्यादेः समुदायस्य समा
धकत्वाभावे कथं तस्य समाहारसञ्ज्ञेत्यत आह। समाहारसञ्ज्ञेति
वेति। तथा च पारिभाषिक्यएव सान्वर्थत्वेऽन्यत्रातिप्रसङ्गादिति।
ननु तादृशसञ्ज्ञायाः किं प्रयोजनमत आह। अन्यत्रेति। समाहार
त्कद्वन्द्वे इत्यर्थः। तथा च नित्यैकवचनक्लीवलिङ्गत्वादिपदसंस्कार।
तस्या वैयर्थ्यमिति भावः। पितरौ श्वशुरावित्यादाविति। चैत्रस्य
वित्यादौ विरूपैकशेषस्थले इत्यर्थः। लक्षणेति। एकस्य चैत्रादेः f
सम्भवेन तत्र विरूपैकशेषं विना गत्यभावादिति भावः। विरूपैक
तत्र लुप्तमात्रादिशब्दस्मरणेनैव शाब्दबोधान्न लक्षणेत्यन्ये। एवमः
ति। पुमान्स्त्रियेत्यनेन यत्रैकशेषस्तत्र दम्पती पूजाप्रकरणे ब्राह्मण
स्यादौ शिवौ नमस्कुर्यादित्यादौ भ्रातरौ पुत्रावित्यत्रापि प्रमाणान्त
परत्वज्ञाने भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितृभ्यामिति विरूपैकशेषाद् भ्रातृपदे
स्रो पुत्रपदे च पुत्रदुहित्रोर्लक्षणेत्यर्थः। न लक्षणेति। बहुत्वान्वय

जनासम्भव इति वाच्यम् । निषादस्य विद्याप्रयुक्तेस्तत एव कल्पनात् । लाघवेन मुख्यार्थस्यान्वये तदनुपपत्त्या कल्पनायाः फलमुखगौरवतया ऽदोषत्वादिति । उपकुम्भमर्द्धपिप्पलीत्यादौ परपदे तत्सम्बन्धिनि लक्षणा पूर्व्वपदार्थप्रधानतया चान्वयबोध इति, इत्थं च समासे न क्वापि शक्तिः पदशक्त्यैव निर्व्वाहादिति । आसत्तिरित्यादि । आसत्तिज्ञानं योग्यताज्ञानमाकाङ्क्षाज्ञानं तात्पर्य्यज्ञानं च

कोपस्थितेः शक्तित एव सम्भवादिति भावः । न तत्पुरुष इति । स्वीक्रियत इति शेषः । वेदानधिकारादिति । स्त्रीशूद्रौ नाधीयातामित्यनेन निषेधादिति भावः । याजनासम्भव इति । अध्ययनविधिसिद्धज्ञानाभावादिति भावः । तत एवेति । श्रुतिबोधितयाजनानुपपत्त्यैवेत्यर्थः । ननु निषादस्य विद्याकल्पने गौरवमत आह । लाघवेनेति । ननु स्त्रीशूद्रौ नाधीयातामिति श्रुतेरप्रामाण्यापत्तिभिया लाघवमकिञ्चित्करं शूद्रपदस्य निषादेतरशूद्रपरत्वे निषादस्य वेदान्तराध्ययनप्रसङ्गः अध्ययनपदस्य यागोपयुक्ताध्ययनेतराध्ययनपरत्वे च शूद्रान्तरस्यापि यागोपयुक्ताध्ययनप्रसङ्ग इति चेन्न विशेषतः प्राप्ताध्ययनेतराध्ययनपरत्वादध्ययनपदस्य तेन निषादस्य यागोपयुक्ताध्ययनेतराध्ययननिषेधः शूद्रान्तरस्य त्वध्ययनमात्रनिषेधः सिध्यतीति । अदोषत्वादिति । ननु लक्षणाकल्पनेपि न दोषः शक्यसम्बन्धरूपलक्षणायाः क्लृप्तत्वात् नच शाब्दबोधं प्रति लक्षणाज्ञानस्य हेतुत्वकल्पनमधिकमिति वाच्यं निषादानां स्थपतिरिति व्युत्पत्त्या निषादसम्बन्ध्यभिन्नस्थपत्यनुभवस्य लौकिकवाक्ये क्लृप्तत्वात् तदनुरोधेन लक्षणाज्ञानहेतुत्वस्य सर्वसिद्धत्वेन वेदेधिकस्याकल्पनादिति चेन्न शक्यसम्बन्धरूपलक्षणाज्ञानस्य शक्तिज्ञानं विना ऽसम्भवेन शक्तिज्ञानस्य तत्रोभयसिद्धतया भवन्मते वैदिकवाक्यजन्यशाब्दबोधात् पूर्वं लक्षणाज्ञानव्यक्तिकल्पनागौरवस्य वज्रलेपत्वादिति । उपकुम्भमर्द्धपिप्पलीत्यादाविति । अत्र कुम्भस्य समीपमित्यस्य पदविग्रहः । अव्ययीभावस्य नित्यसमासत्वात् । पूर्वं

शाब्दबोधे कारणम् । यत्पदार्थस्य यत्पदार्थेनान्वयो ऽपे
तस्तयोरव्यवधानेनोपस्थितिः कारणम् । तेन गिरिर्भुक्त

पदार्थप्रधानतयेति । कुम्भपदलक्षितस्य कुम्भसम्बन्धिन उपपदार्थस
भेदान्वयात् कुम्भसम्बन्ध्यभिन्नसमीपमित्युपपदार्थविशेष्यको ऽन्वय
इत्यर्थः । केचित्तु उपपदार्थः सामीप्यं न तु समीपम् समीपे उपपद
णास्वीकारे तु पदद्वयलक्षणापेक्षया कुम्भपदस्यैव कुम्भसमीपे लक्षण
पपदं तात्पर्यग्राहकं कुम्भसमीपमिति चान्वयबोध इत्याहुः । अत्र य
र्द्धपिप्पलीति तत्पुरुषे शक्तिनिराकरणं पुनरुक्तं पूर्वं तत्पुरुषे तन्निर
तथापि पूर्वमुत्तरपदार्थप्रधानराजपुरुषादौ तन्निराकरणं पूर्वपदलक्षणय
च पूर्वपदार्थप्रधाने ऽर्धपिप्पलीत्यादितत्पुरुषे उत्तरपदलक्षणया तां
करणमिति भेदादपौनरुक्त्यमिति ध्येयम् । वैयाकरणमतं दूषयति
त्थं चेति । पदशक्त्यैवेति । समासघटकीभूतपदशक्तिलक्षणाभ्यामित्
आसत्तियोग्यताकाङ्क्षेति मूलादासत्तेः स्वरूपसत्या एव कारणत्वं
ते न तु योग्यताज्ञानादिवदासत्तिज्ञानस्य ज्ञानपदस्य समासघटकत्वे
मासाघटकासत्तिपदार्थेनानन्वयात् स्वरूपसत्याश्चासत्तेः कारणत्वं
म्भवति गिरिर्भुक्तमित्यादौ गिरिपदाग्निमत्पदयोरव्यवधानभ्रमेण शा
धोदयेन व्यभिचारादतो मूलस्थमासत्तिपदमासत्तिज्ञानपरतया व्या
आसत्तिज्ञानमिति । आसत्तियोग्यतेति विसर्गशून्यपाठस्तु ऋजुरेव
सन्निधानं तु पदस्यासत्तिरुच्यते इति मूलोक्तस्यासत्तिलक्षणस्य गिरि
मित्यत्रातिव्याप्तिः तत्रापि गिरिपदभुक्तपदयोरव्यवधानसत्त्वादतो
चष्टे । यत्पदार्थेति । अपेक्षितस्तात्पर्यविषयः । तयोरिति । तयोः पद
त्यर्थः । तादृशपदयोरव्यवधानमासत्तिस्तदुपस्थितिः कारणमित्यर्थः
च गिरिपदार्थभुक्तपदार्थयोरन्वयो न तात्पर्यविषयो ऽपि तु गिरिप
ग्निमत्पदार्थयोरेवेति तयोरव्यवधानाभावान्नातिव्याप्तिरिति भावः । ते
तादृशयत्तत्पदगर्भासत्तिनिर्वचनेन । ननु नीलो घटो द्रव्यं पट इत्य
लपदार्थपटपदार्थयोर्यत्रान्वयो वक्तुस्तात्पर्यविषयो न तु नीलपदार्थ
दार्थयोस्तत्र नीलपदघटपदयोरासत्तिर्न स्यात् तत्तदर्थान्वयस्य त

भिमान् देवदत्तेनेत्यादौ न शाब्दबोधः, नीलो घटो द्रव्यं घट इत्यादावासत्तिभ्रमाच्छाब्दबोधः। आसत्तिभ्रमाच्छब्दभ्रमाभावेऽपि न क्षतिः । ननु यत्र छत्री कुण्डली वासस्वी देवदत्त इत्युक्तं ततोत्तरपदस्मरणेन पूर्व्वपदस्मरणस्य नाशादव्यवधानेन तत्तत्पदस्मरणासम्भव इति चेन्न। प्रत्येकपदानुभवजन्यसंस्कारैश्चरमतावद्विषयकस्मरणस्याव्यवधाने-

---

विषयत्वाभावात् अतस्तत्रेष्टापत्तिमाह। नीलो घट इत्यादिना। तर्हि तत्र नीलो घट इति कथं शाब्दबोध इत्यत आह। भ्रमाच्छाब्दबोध इति। तथा च भ्रमाच्छाब्दबोधमात्रं न तु तत्रासत्तिरिति भावः। ननु तत्र यद्यासत्तिभ्रमस्तदा शाब्दबोधो भ्रमात्मकः स्यात् नचेष्टापत्तिः घटे नीलस्य सत्त्वेन विषयबाधाभावादासत्तिभ्रमाच्छाब्दप्रमाङ्गीकारे चासत्तिभ्रमाच्छाब्दभ्रम इति प्राचीनगाथाविरोध इत्यत आह। आसत्तिभ्रमेणेति। न क्षतिरिति। आसत्तिभ्रमस्य न शाब्दभ्रमप्रयोजकत्वं किं तु योग्यताभ्रमस्य आसत्तिभ्रमाच्छाब्दभ्रम इति प्राचीनगाथा तु निर्युक्तिकत्वादश्रद्धेयेति भावः। क्वचित्पुस्तके न शाब्दबोध इत्यनन्तरं नीलो घट इत्यतः पूर्वं तात्पर्यगर्भासत्तिरिति पाठः स च यत इत्यादिपूरणेन यतस्तात्पर्यगर्भात् तात्पर्यविषयीभूतान्वयबोधविषयीभूतार्थबोधकपदान्वयरूपा पूर्वनिरुक्तासत्तिरतो न शाब्दबोध इत्यर्थकतया व्याख्येयः। पाठान्तरं काल्पनिकमिति। नचोक्ताया आसत्तेः श्लोके ऽभावाद्विशेषदर्शनेन पदाव्यवधानभ्रमस्यापि तत्राभावाच्छाब्दबोधो न स्यादिति वाच्यं श्लोकादौ योजनावाक्यादेवान्वयबोधोपगमात्। नव्यास्तु उक्तासत्तिर्मौनिश्लोके न सम्भवति तत्र पदाभावेन पदाव्यवधानासम्भवात् उक्तासत्तिज्ञानविलम्बेन शाब्दबोधविलम्बाभावाच्च किन्त्वव्यवधानेन वृत्त्या पदजन्यपदार्थोपस्थितिरासत्तिस्तत्राप्यव्यवधानांशो न निवेश्यते शाब्दबोध प्रति पदजन्यपदार्थोपस्थितेः कारणतयाऽव्यवधानेनैव तत्सम्भवात् तस्माद् वृत्त्या पदजन्यपदार्थोपस्थितिरासत्तिरित्याहुः नन्वव्यवधानेन पदोपस्थितिः शाब्दबोधे कारणमित्युक्तम् अनेकपदघटितवाक्यस्थले ऽव्यवधानेन पदोपस्थित्यसम्भवादित्याशङ्कते। न-

नोत्पत्तेः। नानासन्निकर्षैरेकप्रत्यक्षस्येव नानासंस्कारैरे
स्मरणोत्पत्तेरपि सम्भवात्। तावत्पदसंस्कारसहितचरमव
ज्ञानस्योद्बोधकत्वात्। कथमन्यथा नानावर्णकपदस्मर
म्,परं तु तावत्पदार्थानां स्मरणादेकदैव खले कपोतन्या
त् तावत्पदार्थानां क्रियाकर्म्मभावेनान्वयबोधरूपः शा
बोधो भवतीति केचित्। "वृद्धा युवानः शिशवः कपो
खले यथामी युगपत् पतन्ति। तथैव सर्वे युगपत् पदा
परस्परेणान्वयिनो भवन्ति"। अपरे तु "यद्यदाकांक्षितं

न्विति। अव्यवधानेनोपपत्तेरिति। अभेदेप्यव्यवधानसम्भवादिति भा
ननु तद्विशेष्यकतत्प्रकारकस्मृतिं प्रति तद्विशेष्यकतत्प्रकारकसंस्कारत्वेन
नकत्वात् कथं प्रत्येकपदसंस्कारैर्नानापदविशेष्यकस्मरणं भिन्नविषयक
दत आह। नानासन्निकर्षैरिति। सम्भवादिति। तथा च यथा घट
संयोगस्य घटप्रत्यक्षांशे कारणत्वाभावेपि घटचक्षुःसंयोगपटचक्षुःसं
भ्यामेकं प्रत्यक्षं तथा तत्तत्पदगोचरसंस्कारस्य भिन्नविषयकत्वांशे
त्वेपि तत्तत्संस्कारजन्यस्मरणमेकमेव जायते बाधकाभावादिति भा
अन्यथा नानासंस्काराणामेकस्मरणजनकत्वाभावे। नानावर्णैरि
नानावर्णानां प्रत्येकसंस्कारैरित्यर्थः। एकस्मरणं नानावर्णगोचरमेव
णं पदस्मरणवदाशुतरविनाशिनां क्रमिकाणां पदजन्यपदार्थोपस्थित
पि मेलनासम्भवात् सर्वत्र शाब्दबोधे पदजन्यपदार्थोपस्थितिः समूह
नात्मिकैव कारणम् एवं च सर्वत्र युगपदेव सकलपदार्थानां विशेष्य
शेषणमिति न्यायेनैव शाब्दबोधो न तु विशिष्टस्य वैशिष्ट्यमिति री
ज्जनकविशेषणतावच्छेदकप्रकारकनिर्णयस्य पूर्वमभावादिति प्राचीन
शेयति परं त्वित्यादिना। एकदैवेति। ननु घटमानयेत्यादौ प्रथमं
कर्मेत्येवं बोधस्तदनन्तरं च घटकर्मकानयनेत्यादिबोध इत्यादिक्रमेणे
वृद्धा युवान इत्यस्य तदाहुरित्यादिः। अत्र वृद्धयुवशिशुभिः कपोतै

ग्यं सन्निधानं प्रपद्यते। तेन तेनान्वितः स्वार्थः पदैरेवाव-गम्यते" तथा च खण्डवाक्यार्थबोधानन्तरं तथैव पदार्थस्मृत्या महावाक्यार्थबोध इत्यप्याहुः। एतेन तावद्वर्णाभिव्यङ्ग्यः पदस्फोटोऽपि निरस्तः। तत्तद्वर्णसंस्कारसहितचरमवर्णोपलम्भेन तद्व्यञ्जकेनैवोपपत्तेरिति। इदं तु बोध्यम्। यत्र द्वारमित्युक्तं तत्र पिधेहीति पदस्य ज्ञानादेव बोधः न तु

रचिरसन्निहितकालोक्तानां पदार्थानां साम्यं बोध्यं केचिदित्यनेन सूचितमस्वरसं प्रकाशयन् मतान्तरमाह। परे त्विति। यद्यदिति। स्वार्थाकाङ्क्षितं स्वार्थयोग्यं यद्यत्सन्निधानं प्रपद्यते स्वार्थोपस्थितिविषयो भवति तेन तेनैवान्वितः स्वार्थः पदैः प्रथममनुभाव्यते ऽनन्तरं च महावाक्यार्थबोध इत्यर्थः। एवं च पूर्वोक्तसमूहालम्बनात्मकं पदार्थस्मरणं विनापि निर्वाह इति भावः। नच घटमानयेत्यादौ चरमपदार्थस्मृतिकाले घटादिपदार्थस्मृतेर्नाशात् समूहालम्बनस्मृतिरावश्यकीति वाच्यं तत्र घटस्मरणनाशेपि घटीया कर्मतेत्याकारकावान्तरबोधस्यैव पदजन्यपदार्थोपस्थितित्वेन तेनैव घटकर्मकानयेत्यादिमहावाक्यार्थबोधनिर्वाहात् नहि पदजन्यपदार्थस्मृतित्वेन शाब्दबोधं प्रति हेतुत्वमपि तु शाब्दबोधसाधारणतादृशोपस्थितित्वेनैवेति। एवं चैतन्मते खण्डवाक्यार्थबोधपूर्वक एव महावाक्यार्थबोधः अत एव सर्वत्र खण्डवाक्यार्थबोधरूपस्य विशेषणतावच्छेदकप्रकारकनिश्चयस्य पूर्वं सत्त्वाद्विशिष्टस्य वैशिष्ट्यमिति रीत्यैव महावाक्यार्थबोध उत्पद्यतइति यत्र खण्डवाक्यार्थबोधनाशोत्तरं महावाक्यार्थबोधस्तत्रापि खण्डवाक्यार्थसमानाकारं स्मरणं कल्पयित्वा विशिष्टवैशिष्ट्यबोधनिर्वाह इत्याह। तथैव पदार्थस्मृत्येति। अत्रेदं बोध्यं यत्र खण्डवाक्यार्थबोधानन्तरं चरमपदस्मृतिस्तदुत्तरं तदर्थस्मृतिस्तत्र खण्डवाक्यार्थानुभवस्य नाशात् समूहालम्बनस्मरणमावश्यकम् एवं च यत्र न विशिष्टवैशिष्ट्यबोधसामग्री तत्र विशेष्ये विशेषणमिति रीत्यैव बोधः यत्र तत्सामग्री तत्र विशिष्टस्य वैशिष्ट्यमिति रीत्येत्यन्यत्र विस्तरः। अवान्तरवाक्यार्थबोधपूर्वकमहावाक्यार्थबोधे ऽवान्तरवाक्यार्थस्मरणमेव कारणं न तु समूहालम्बनस्मृतिः नहि शाब्दबोधे प

पिधानादिरूपार्थज्ञानात् पदजन्यतत्तत्पदार्थोपस्थितेस्तत्र
च्छाब्दबोधे हेतुत्वात् किं च क्रियाकर्मपदानां तेन तेनै
रूपेणाकांक्षितत्वात् तेन क्रियापदं विना कथं बोधः स्या
तथा पुष्पेभ्य इत्यादौ स्पृहयतीत्यादिपदाध्याहारं विना च
तुर्थ्यनुपपत्तेः पदाध्याहार आवश्यकः। योग्यतां निर्वक्ति

दजन्यपदार्थोपस्थितिः कारणं लाघवेन पदार्थोपस्थितेरेव हेतुत्वात्
एव द्वारमित्यादौ न पिधेहीति पदाध्याहारः किन्त्वर्थाहार एवेति प्राभ
रमतं दूषयति इदं तु बोध्यमित्यादिना। पदजन्येति। पदार्थोपस्थितिम
स्य हेतुत्वे प्रत्यक्षादिनोपस्थितस्यापि शाब्दबोधापत्तिरिति भावः।
प्रत्यक्षोपस्थितिकपटादेः शाब्दबोधाभावस्तात्पर्याभावात्तत्सत्त्वे त्विष्टाप
रत आह। किं चेति। तेनैवेति। द्वारं कर्मत्वं पिधानं कृतिरिति वाक्यात्
रकर्मकपिधानान्वयबोधानुदयात् द्वारं पिधेहीत्यानुपूर्वीरूपाकाङ्क्षाज्ञान
त्वस्यावश्यं वाच्यतया तादृशाकाङ्क्षाज्ञानार्थं पिधेहीति पदाध्याहार आ
श्यक इति भावः। ननु द्वारकर्मकपिधानानुकूलकृतिबोधे आनुपूर्वीवि
स्य द्वारपदोत्तरपदरूपस्य पिधेहीत्याकारस्य वा ज्ञानं कारणमतो न
कर्मत्वं पिधानं कृतिरित्यस्माच्छाब्दबोधापत्तिः। तथा च द्वारमित्युक्ते
धेहीति पदस्य नाध्याहारः नच तादृशानुपूर्व्याः परम्पर र्थाि
रः अव्यवहितोत्तरत्वस्य कार्यतावच्छेदके निवेशात् नच यत्र
पिधानं कृतिरिति द्वारकर्मत्व पिधेहीति चोक्तं तत्रापि द्वारकर्म
धानुकूलकृतेः शाब्दबोधापत्तिरिति वाच्यं इष्टापत्तेः प्रत्यक्षानुमाना
पस्थितस्येव निराकाङ्क्षपदेनोपस्थितस्यापि बोधे बाधकाभावादत
तथा पुष्पेभ्य इति। स्पृहयतीत्यादीत्यादिना कुप्यति द्रुह्यति असूर्या
र्ष्यतीत्यादिपरिग्रहः। चतुर्थ्यनुपपत्तेरिति। कर्मत्वार्थकचतुर्थ्याः स्पृ
योग एवानुशासनेन बोधनादिति भावः। अत्रेदं चिन्त्य अस्त्वेवं
क्वचित्पदाध्याहारस्तावतापि तज्जन्योपस्थितित्वेन न शाब्दबो
लाघवेन पदार्थोपस्थितित्वस्यैव जनकतावच्छेदकत्वात् तथा च द्वारा
दौ कर्थाचदुपस्थितस्य पिधानादेर्बोधे बाधकाभावादर्थाध्याहारपक्ष ए

कारणं सन्निधानं तु
पदस्यासत्तिरुच्यते ।
पदार्थे तत्र तद्वत्ता
योग्यता परिकीर्तिता ॥ ८३ ॥

पदार्थइति । एकपदार्थे ऽपरपदर्थसम्बन्धो योग्यतेत्यर्थः । तज्ज्ञानाभावाच्च वह्निना सिञ्चतीत्यादौ न शब्दबोधः । नन्वेतस्या योग्यताया ज्ञानं शाब्दबोधात् प्राक् सर्वत्र न सम्भवति वाक्यर्थस्यापूर्वत्वादिति चेन्न तत्तत्पदार्थस्मरणे सति क्वचित्संशयरूपस्य क्वचिन्निश्चयरूपस्ययोग्यताया ज्ञानस्य सम्भवात् । नव्यास्तु योग्यताज्ञानं न शाब्दबोधहेतुः

इति। मूले पदार्थे तत्र तद्वत्ता योग्यता परिकीर्तितेत्यनेन तत्पदार्थे तत्तत्पदार्थवत्वंयोग्यतेत्युक्तं तच्चायुक्तं अनुपयुक्तं च स्वस्मिन् स्वाधिकरणकत्वाभावात् । तज्ज्ञानस्य शाब्दबोधे हेतुत्वाभावाच्चेत्यतः प्रथमं तत्पदमेकपदार्थपरं द्वितीयं च तत्पदमपरपदार्थपरमित्यभिप्रायेण व्याचष्टे ।एकपदार्थइति । योग्यताज्ञानस्य शाब्दबोधहेतुत्वे मानमाह।तज्ज्ञानाभावाच्चेति । अपूर्वत्वादिति। सर्वत्र शाब्दबोधात् पूर्वमनिश्चितत्वादित्यर्थः। क्वचित्संशयस्येति। संशयनिश्चयसाधारणयोग्यताज्ञानत्वेन हेतुत्वादिति भावः । अत एव निश्चयमपि दर्शयति। क्वचिदिति । भूतले घट इति। प्रात्यक्षिकनिश्चयोत्तरभाविनि शाब्दबोधइत्यर्थः । नव्यास्त्विति । ननु अयोग्यतानिश्चयस्य प्रतिबन्धकत्वे तदभावत्वेन हेतुत्वं वाच्यं तदपेक्षया लाघवेन योग्यताज्ञानहेतुत्वस्यैवोचितत्वादत आह। तदभावनिश्चयस्येति । बाधनिश्चयकालेपि लौकिकसन्निकर्षजन्यतद्विशिष्टबुद्धेरुदयादत आह । लौकिकसन्निकर्षाजन्येति । शङ्खो न

यत्पदेन विना यस्या-
ननुभावकता भवेत् ।
आकाङ्क्षा वक्तुरिच्छा तु
तात्पर्यं परिकीर्तितम् ॥ ८४ ।

वह्निना सिञ्चतीत्यादौ सेके वह्निकरणकत्वाभावरूपाये
तानिश्चयेन प्रतिबन्धान्न शाब्दबोधः तदभावनिश्च
लौकिकसन्निकर्षाजन्यदोषविशेषाजन्यतद्ज्ञानमात्रे प्र
न्धकत्वात् शाब्दबोधं प्रत्यपि प्रतिबन्धकत्वं सिद्धं यं
ताज्ञानविलम्बाच्च शाब्दबोधविलम्बो ऽसिद्ध इत्याहुः । य
ने ति । आकाङ्क्षां निर्वक्ति । यत्पादेनेत्यादि । येन पदेन

पीत इति निश्चयोपि पित्तादिदोषवशात् पीतः शङ्ख इति प्रत्यक्ष
दोषविशेषाजन्येत्युक्तम् शुक्तौ नेदं रजतमिति ज्ञानोत्तरं दोषजन्यम्
जतमिति भ्रमस्य वारणाय विशेषेति पित्तमाण्डूकवशाज्जनादिदोषे
तद्ज्ञानमात्रे,तद्विशिष्टबुद्धिमात्रे । सिद्धमिति । तथा चायोग्यताज्ञानम्
ब्दबोधं प्रति प्रतिबन्धकत्वस्य क्लृप्तत्वात् तेनैव निर्वाहे ऽयोग्य
स्यातिरिक्तप्रतिबन्धकत्वं न कल्प्यते इति भाव । ननु यत्र नायोग
नं तत्र शब्दबोधापत्तिरित्यत आह । योग्यताज्ञानविलम्बाच्चेति ।
धापत्तिरिति भावः । आहुरित्यस्वरसः तद्बीजं तु यद्विषयकमनुमि
न जातं शाब्दबोध एव जात तद्विशिष्टबुद्धावयोग्यताज्ञानाभावत्
लाघवेन योग्यताज्ञानत्वेनैव हेतुतासिद्धिः । एवं च यद्विशेषयोरि
सिबलाच्छाब्दसामान्ये योग्यताज्ञानत्वेन हेतुतासिद्धिर्दुर्वारेति ।
च्छाया उत्तेजकत्वानुगमेनायोग्यताज्ञानप्रतिबन्धकत्वस्य विशेष

साक्षात्कारे सुखादीनां
करणं मन उच्यते ।
अयौगपद्याद् ज्ञानानां
तस्याणुत्वमिहोच्यते ॥ ८५ ॥

यत्पदस्यान्वयाननुभावकत्वं तेन पदेन सह तस्याकाङ्क्षे त्यर्थः क्रियापदं विना कारकपदं नान्वयबोधं जनयति तेन तस्याकांङ्क्षा । वस्तुतस्तु क्रियाकारकपदानां सन्निधानमासत्या चरितार्थं परं तु घटकर्मताबोधं प्रति घटपदोत्तरं द्वितीयारूपाकांङ्क्षाज्ञानं कारणं तेन घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरित्यादौ न शाब्दबोधः अयमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषोपसार्यतामित्यादौ तु पुत्रेण सह राजपदस्य तात्पर्यग्रहसत्वात् तेनैवान्वयबोधः पुरुषेण सह तात्पर्यग्रहे तु तेन सहान्वयबोधः स्यादेव । तात्पर्यं निर्वक्ति । वक्तुरिच्छेति । यदि तात्पर्यज्ञानं कारणं न स्यात् तदा सैन्धवमानयेत्यादौ कचि-

नात् क्लृप्तप्रतिवध्यतावच्छेदकस्यानुमितित्वादेः शाब्दबोधसाधारण्याभावात् शाब्दबोधे त्वयोग्यत्वनिश्चयस्यातिरिक्तप्रतिबन्धकताकल्पने गौरवात् लाघवेन योग्यताज्ञानस्यैव हेतुत्वं युक्तमिति। नचयोग्यताज्ञानस्य हेतुत्वे ऽप्रामाण्यनिश्चयाभावस्तत्र विशेषणं तदपेक्षया ऽप्रामाण्यज्ञानाभावाविशिष्टायोग्यतानिश्चयाभावस्य हेतुत्वे लाघवमिति वाच्यं योग्यताज्ञानस्य हेतुत्वे तदभाववति तत्प्रकारकमित्येकविधाप्रामाण्यग्रहाभावनिवेशेन लाघवा-

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE

दश्वस्य क्वचिल्लवणस्य बोध इति न स्या त्। नच तात्पर्य-ग्राहकाणां प्रकरणादीनां शाब्दबोधे कारणत्वमस्त्विति वाच्यं तेषामननुगमात् तात्पर्यज्ञानजनकत्वा त्। तेषामनुगमे तु तात्पर्यज्ञानामेव लाघवात् कारणमस्तु । इत्थं च वेदस्थलेपि तात्पर्यज्ञानर्थमीश्वरः कल्प्यते नच तत्राध्यापकतात्पर्यज्ञानं कारणमिति वाच्यम् । सर्गादावध्यापकाभावात् नच प्रलय एव नास्ति कुत्र सर्गादिरिति वाच्यं प्रलयस्यागमेषु प्रति-पाद्यत्वात् । इत्थं च शुकवाक्येपीश्वरीयतात्पर्यज्ञानं करणं विसंवादिशुकवाक्ये तु शिक्षयितुरेव तात्पर्यज्ञानं कारणं वाच्यं अन्ये तु नानार्थादौ क्वचिदेव तात्पर्यज्ञानं कारणं त-था च शुकवाक्ये विनैव तात्पर्यज्ञानं शाब्दबोधः वेदे त्व-नादिमीमांसापरिशोधिततर्कैरर्थावधारणमित्याहुः ॥ इति श-ब्दखण्डं समाप्तम् । पूर्वमनुभवस्मरणभेदाद्बुद्धेर्द्वैविध्यमुक्तं तत्रानुभवप्रकारा दर्शिताः स्मरणं तु सुगमतया न दर्शितं

त् अयोग्यतानिश्चयस्य प्रतिबन्धकत्वे तु तदभावाभाववति तदभावप्रका-रकं तद्वति तदभावप्रकारकमिति द्विविधाप्रामाण्यग्रहाभावानिवेशेन प्रतियो-गितासम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतदभाववत्त्वाभावे प्रतियोगितासम्बन्धे न तत्प्रकारकमित्यप्रामाण्यग्रहाभावानिवेशेन च गौरवाद्बाधनिश्चयस्यैव त-दभावव्याप्यतदभावावच्छेदकनिश्चययोः प्रतिबन्धकत्वेनातिगौरवाच्चेति । एवं योग्यताज्ञानस्य शाब्दबोधजनकत्वे शाब्दसामग्रीकाले योग्यताज्ञाना-भावविशिष्टात्मत्वप्रमानप्रवारणाय तत्र शाब्दसामग्र्याः प्रतिबन्धकत्वं क-ल्पनीयामिति गौरवात् योग्यताज्ञानस्य शाब्दबोधजनकत्वे तु तत्र योग्य-ताज्ञानाभावरूपविषयाभावादेव न तादृशमानसमिति तत्र शाब्दसामग्री-

प्रतिबन्धकत्वं न कल्प्यते इति लाघवमित्याद्यवसेयम् । तेन पदेन सह तस्येति । तत्पदविशिष्टत्वं तत्पदस्येत्यर्थः घटमानयेत्यत्र घटपदं विना अम्पदस्यान्वयाननुभावकत्वात् घटपदाविशिष्टत्वमम्पदे आकाङ्क्षा घटःकर्मत्वमित्यादौ कर्मत्वपदे घटपदवत्त्वं तु नाकाङ्क्षा कर्मत्वपदे घटीया कर्मतेति शाब्दबोधाननुभावकत्वस्य घटपदाविरहाप्रयुक्तत्वात् अत्र चाननुभावकत्वं तादृशपदपरिचायकं न त्वाकाङ्क्षास्वरूपान्तर्गतम् । यद्वा अननुभावकत्वमप्याकाङ्क्षास्वरूपान्तर्गतम् शाब्दबोधे तस्य स्वरूपत एवोपयोगस्तेन जानितान्वयबोधकाद्वाक्यान्न पुनरन्वयबोधापात्तिः एकपदे परपदवत्त्वांशश्च ज्ञात एवोपयुज्यते। तेन क्रियापदेन। तस्य कारकपदस्य । अत्रचैकपदेऽपरपदवत्त्वमपरपदाव्यवहितोत्तरत्वं तत्र चाव्यवधानांशस्यासत्त्यैव लाभः आसत्तेः पदाव्यवधानरूपतायाः पूर्वमुपवर्णितत्वात् उत्तरत्वं च क्रियाकारकपदयोर्नापेक्षितम् चैत्रः पचति पचति चैत्र इति वाक्यद्वयादप्यन्वयबोधादतः क्रियाकारकपदयोराकाङ्क्षा नास्त्येव किं तु प्रकृतिप्रत्यययोरेव तत्राप्यव्यवधानांशस्यासत्त्या लाभात् प्रत्यये प्रकृत्युत्तरत्वरूपाकाङ्क्षाज्ञानं कारणमित्याह । वस्तुतस्त्वित्यादिना । नन्वयमेति पुत्रो राज्ञ इत्यादावजनितान्वयबोधदशायां राजपदस्य पुत्रपदेनेव पुरुषपदेनाप्याकाङ्क्षासत्त्वाद्राज्ञः पुरुष इत्यन्वयबोधः स्यादत आह । अयमेतीति । तथा च राजपदपुरुषपदयोराकाङ्क्षायाः सत्त्वेपि तात्पर्याभावान्न तथान्वयबोध इति भावः । स्यादेवेति । भवत्येवेत्यर्थः । ननु पुरुषेण पुत्रेण च राजपदस्य तात्पर्यज्ञानेपि पुत्रपदराजपदयोरेव यत्रैकवाक्यतानिश्चयः पुरुषपदराजपदयोरेकवाक्यत्वाभावनिश्चयश्च तत्र पुरुषपदेन सह निरुक्ताकाङ्क्षाया सत्वाद्राज्ञः पुरुषइति बोधापत्तिरिति चेन्न यत्पदं विनेत्यस्य समभिव्याहृतयत्पदं विनेत्यर्थकतया समभिव्याहारस्याप्याकाङ्क्षाशरीरे प्रवेशात् समभिव्याहारश्चेदम्पदमेतत्पदेन सहान्वयं बोधयत्विति पदतात्पर्यं प्रकृते च तज्ज्ञानाभावात्तद्घटिताकाङ्क्षाज्ञानाभाव इति समभिव्याहारस्य नाकाङ्क्षाशरीरे प्रवेशः किं तु स्वातन्त्र्येण तज्ज्ञानं शाब्दबोधे कारणमित्यन्ये । नव्यास्तु अर्थतात्पर्यज्ञानस्य राजपदं पुरुषविषयकराजसंसर्गकप्रतीतीच्छयोच्चरितमित्याकारकज्ञानत्वादिना हेतुत्वादेवातिप्रसङ्गाभावे समभिव्याहारज्ञानस्य हेतुत्वे मानाभावः निरुक्ततात्पर्यनिश्चये पूर्वोक्तसमभिव्याहारस्य

पदतात्पर्यरूपस्य संशये व्यतिरेकनिश्चये वा भवत्येव शाब्दबोध इत्याहुरित्यन्यत्र विस्तरः । इदं तु बोध्यं,आकाङ्क्षालक्षणे तत्तत्पदं तत्पदज्ञानपरं मौनिश्लोकानुरोधादत एवाध्याहृतपदेनाप्याकाङ्क्षानिर्वाहः अध्याहारश्चाश्रुतपदानामनुसन्धानं अत एव सर्वापेक्षया जघन्यत्वं तस्य यतः स्वस्थानस्थितस्य पुनरनुसन्धानमावृत्तिः तदीयस्थानान्तर स्थितस्यानुसन्धानमनुषङ्गोदवीयस्थानान्तरस्थितस्यानुसंधानमनुवृत्तिरियं च सिंहावलोकितमण्डूकप्लुतिगङ्गास्रोतवत्त्रिधेति निराकाङ्क्षत्वज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वं न त्वाकाङ्क्षाज्ञानस्य हेतुत्वमिति तु न सत् तथा सत्याकाङ्क्षाभावतद्व्याप्यतदवच्छेदकधर्मज्ञानानां प्रतिबन्धकत्वे गौरवादित्यलम् । इत्याकाङ्क्षा । वक्तुरिच्छेति । घटमानयेत्यादौ कर्मत्वविशेष्यकाधेयतासंसर्गकघटप्रकारकप्रतीतीच्छा वक्तुस्तात्पर्यं तादृशेच्छयोच्चरितमिदं वाक्यमित्याकारकं श्रोतुस्तात्पर्यज्ञानं शाब्दबोधे कारणनित्यर्थः । तत्र युक्तिमाह । सैन्धवेति । आदिना श्वेतोधावतीत्यादिपरिग्रहः । तत्र कदाचित् श्वेतगुणाविशिष्टस्य कदाचित् कुक्कुरादेर्बोधस्य तात्पर्यज्ञाननियम्यत्वात् क्वचिल्लवणस्येति क्वचित्तदुभयोरित्यपि बोध्यम्। इति न स्यादिति। इति नियमो न स्यादित्यर्थः ।इदमुपलक्षणं तात्पर्यसंशये व्यतिरेकनिश्चये वा शाब्दबोधानुदयाच्छाब्दबोधे तात्पर्यज्ञानं कारण तत्संशय इति व्याप्तेरित्यपि बोध्यम्। प्रकरणेति ।आदिना संयोगवियोगसाहचर्यादीनां परिग्रहः।प्रकरणादीनां क्लृप्तनियतपूर्ववर्तिताकत्वेनानन्यथासिद्धित्वमात्रकल्पने लाघवादिति भावः। अननुगमादिति। तथा च परस्परजन्यशाब्दबोधे परस्परव्यभिचारेण न हेतुत्वसम्भव इति भावः। इत्थं चेति। शाब्दबोधत्वावच्छिन्नं प्रति तात्पर्यज्ञानस्य हेतुत्वे चेत्यर्थः । एवमग्रेपि। प्रलयस्य, कार्यद्रव्यानधिकरणकालविशेषात्मकखण्डप्रलयस्य । आगमेष्विति "नाहो न रात्रिर्न नभो न भूमिर्नासीत्तमो ज्योतिरभून्न चान्य" दित्याद्यागमेष्वित्यर्थः।शुकवाक्ये विसंवादिशुकवाक्यजन्यबोधेपि । शिक्षयितुरेवेति । ईश्वरेच्छाया विसंवादित्वाभावादिति भावः । अन्ये त्विति । क्वचिदित्यस्य विवरणं, नानार्थादाविति गृहीतनानार्थवृत्तिकादावित्यर्थः । तेन गृहीतनानार्थशक्तिकस्य गृहीतनानार्थलक्षणकस्य गृहीतविभिन्नार्थशक्तिलक्षणकस्य च संग्रहः । आदिना एकार्थगृहीतलक्षणकस्य संग्रहः । मीमांसा लाघवज्ञानात्मकस्तर्कः । परिशोधितेति ।

तत्र हि पूर्वानुभवः कारणम्। अत्र केचित् अनुभवत्वेन न कारणत्वं किन्तु ज्ञानत्वेनैव अन्यथा स्मरणोत्तरं स्मरणं न स्यात् समानप्रकारकस्मरणेन पूर्वसंस्कारस्य विनष्टत्वात्। मन्मते तु तेनैव स्मरणेन संस्कारान्तरद्वारा स्मरणान्तरं जन्यतइत्याहुस्तन्न यत्र समूहालम्बनोत्तरं घटापटादीनां क्रमेण स्मरणमजनिष्ट सकलविषयकस्मरणं तु नाभूत् तत्र फलस्य संस्कारनाशकत्वाभावात् कालस्य रोगस्य वा च-

सहकृतेत्यर्थः। तर्कोऽनुमानम् आहुरित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजं तु गृहीतनानार्थवृत्तिकपदजन्यानुभवत्वापेक्षया लाघवेन पदजन्यानुभवत्वस्यैव तात्पर्यज्ञानजन्यतावच्छेदकत्वमुचितमित्यन्यत्राधिकमनुसन्धेयम्। इति शाब्दपरिच्छेदः समाप्तः॥ सुगमतयेति। सुगमस्य स्वयमप्यूहितुं शक्यतया दुरूह एवादौ सुधियां जिज्ञासोदयादिति भावः। तथा चावसरसङ्गत्याऽनुभवानन्तर स्मरणनिरूपणमिति भावः। तत्र हि स्मरणे हि। स्मरणं न स्यादिति। अनुभवस्य नष्टत्वादिति भावः। ननु अनुभवस्य व्यापारद्वारा कारणत्वं तच्च कार्याव्यवहितपूर्वक्षणवृत्तिस्वस्वव्यापारान्यतरकत्वं तच्चानुभवनाशेपि तज्जन्यसंस्कारस्य सत्त्वान्निराबाधमत आह। समानप्रकारकेति। विनष्टत्वादिति। तथा च तादृशमपि कारणत्वमनुभवे न सम्भवतीति भावः। तेनैव संस्कारनाशकेन समानप्रकारकस्मरणेनैव। संस्कारान्तरद्वारेति। स्मरणस्य तृतीयक्षणे नाशेन स्वरूपतो हेतुत्वासम्भवादिति भावः। फलस्य प्रत्येकविषयकक्रमिकस्मरणरूपस्य। संस्कारनाशकत्वाभावादिति, समानप्रकारकत्वाभावादिति भावः। कालस्य रोगस्य वेति। अन्यथा उक्तसमूहावलम्बनसंस्कारस्यानाशप्रसङ्गादिति भावः। नचेष्टापत्तिः जन्यभावत्वेन विनाशित्वनियमात्। ननु कालादेः कालत्वादिना नाशकत्वे संस्कारमात्रस्य क्षणिकत्वापत्तिस्तद्व्यक्तित्वेन तथात्वे गौरवमत आह। चरमफलस्य वेति। चरमफले वैजात्यं कल्पयित्वा तेन रूपेण नाश-

रमफलस्य वा संस्कारनाशकत्वं वाच्यं तथा च न क्रमिकस्मरणानुपपत्तिः नच पुनःपुनः स्मरणाद् दृढतरसंस्कारानुपपत्तिरिति वाच्यं झटित्युद्बोधकसमवधानस्य दार्ढ्यपदार्थत्वात् नच विनिगमनाविरहादेव ज्ञानत्वेनापि जनकत्वं स्यादिति वाच्यं विशेषधर्मेण व्यभिचाराज्ज्ञाने सामान्यधर्मेणान्यथासिद्धत्वात् कथमन्यथादण्डस्य भ्रमिद्वारा द्रव्यत्वेन रूपेण न कारणत्वम् न चान्तरालिकस्मरणानां संस्कारनाशकत्वसंशयाद्व्यभिचारसंशय इति वाच्यं अनन्तसंस्कारतन्नाशकल्पनापेक्षया चरमस्मरणस्यैव संस्कारनाशकत्वकल्पनेन व्यभिचारसंशयाभावत् ॥ इति स्मृतिप्रक्रि

कत्वं वाच्यमिति भावः । न क्रमिकेति न स्मरणोत्तरस्मरणमित्यर्थः । दार्ढ्यपदार्थत्वादिति । तथा च पुनःपुनः स्मरणान्न दृढतरसंस्कारोत्पत्तिः किं तु विद्यमानसंस्कारस्यैव पुनःपुनः स्मरणेन झटित्युद्बोधकसमवधानं जायते उद्बुद्धाच्च तस्मात् स्मरणान्तरमिति भावः । व्यभिचारसंशय इति । अनुभवत्वेन हेतुत्वे व्यभिचारसंशय इत्यर्थः । तथा च न विशेषधर्मेण व्यभिचारज्ञानमिति भावः । व्यभिचारसंशयाभावादिति सकृदनुभूतस्थले संस्कारनाशकचरमस्मृतेस्तदानीमभावेन संस्कारनाशाभावादनुभवत्वेन हेतुत्वेपि न व्यभिचारसन्देह इति भावः । यद्यप्यनन्तसंस्कारतन्नाशकल्पनागौरवस्य फलमुखत्वेन न दोषत्वम् अन्यथा विशिष्टज्ञानकल्पनागौरवभियानुमितिं प्रति विशिष्टज्ञानत्वेन हेतुताविलयप्रसङ्गात् तथापि ज्ञानत्वेन हेतुत्वे उपेक्षात्मकतत्तत्स्मृतिव्यक्तिभेदस्य कारणतावच्छेदककोटिनिवेशेन गौरवमनुभवत्वेन स्मृतिहेतुत्वे तु तत्तत्स्मृतिव्यक्तिभेदानिवेशे लाघवमिति लाघवज्ञानरूपोत्तेजकसत्त्वात् व्यभिचारशङ्काऽकिञ्चित्करीत्यत्र तात्पर्यम् । इति

या ॥ इदानीं क्रमप्राप्तं मनो निरूपयितुमाह । साक्षात्कार इति । एतेन मनसि प्रमाणं दर्शितम् । तथा हि सुखसाक्षात्कारः सकरणकः जन्यसाक्षात्कारत्वात् चाक्षुषसाक्षात्कारवदित्यनुमानेन मनसः करणत्वसिद्धिः । नचैवं दुःखादिसाक्षात्काराणामपि करणान्तराणि स्युरिति वाच्यं लाघवादेकस्यैव सकलसाक्षात्कारकरणतया सिद्धेः एवं सुखादीनामसमवायिकारणसंयोगाश्रयतया मनसः सिद्धिर्बोद्धव्या । तत्र मनसोऽणुत्वे प्रमाणमाह । अयौगपद्यादिति । ज्ञानानां चाक्षुषरासनादीनामयौगपद्यमेककालोत्पत्तिर्नास्तीत्यनुभवसिद्धम् तत्र नानेन्द्रियाणां सत्यपि विषयसन्निधाने यत्सम्बन्धादेकेन्द्रियेण ज्ञानं जन्यते यदसम्बन्धाच्च परैर्ज्ञानं नोत्पाद्यते तन्मनसो विभुत्वे चाऽसन्निधानं न सम्भवतीति न विभु मनः नच तदानीमदृष्टविशेषोद्बोधकविलम्बादेव तज्ज्ञानविलम्बइति वाच्यं तथा सति चक्षुरादीनामप्यकल्पनाऽऽपत्तेः नच दीर्घशष्कुलीभक्षणादौ नानावधानभाजां

स्मरणनिरूपणम् । जन्यसाक्षात्कारत्वादिति । ईश्वरीयसाक्षात्कारे व्यभिचारवारणाय जन्येति । नन्वतिलाघवात्त्वगिन्द्रियस्य प्राणस्य वा करणत्वमस्त्वत आह । एवमिति । असमवायिकारणसंयोगाश्रयतयेति । भावकार्यस्य सा समवायिकारणकत्वानियमादिति भावः । तन्मनसो विभुत्वे चेति । तदसन्निधान मनसो विभुत्वे न सम्भवतीत्यर्थः । तथा सतीति । दृष्टसामग्रीसत्त्वेप्यदृष्टविलम्बात्कार्यविलम्बाङ्गीकार इत्यर्थः । चक्षुरादीनामपीति ।

च कथमेकदानेकेन्द्रियजन्यज्ञानमिति वाच्यं मनसोऽति-
लाघवाद् झटिति नानेन्द्रियसम्बन्धान्नानाज्ञानोत्पत्तेः उत्प-
लशतपत्रभेदादिव यौगपद्यप्रत्ययस्य भ्रान्तत्वात् नच म-
नसः सङ्कोचविकाशशालित्वादुभयोपपत्तिरिति वाच्यं ना-

चाक्षुषतद्विरहयोरदृष्टतद्विरहाभ्यामुपपत्तेरिति भावः। भ्रान्तत्वादिति। अव्य-
वहितकालोत्पत्तिकत्वस्य दोषत्वादिति भवः। उभयोपपत्तिरिति। मनसः
संकोचे एकेन्द्रियमात्रसम्बन्धादेकमेव ज्ञानं विकाशे तु नानेन्द्रियैर्मनसस्स-
म्बन्धादुयगपन्नानाज्ञानानामुपपत्तिरितिभावः। यद्यपि नानेन्द्रियैर्मनःसन्निक-
र्षकाले चाक्षुषादुयत्पत्तिकाले रासनाद्यनुत्पादस्य रासनादिकं प्रति चाक्षुष-
सामग्र्याः प्रतिबन्धकत्वेनैवोपपत्तेर्मनसो विभुत्वेपि बाधकाभावस्तथापि तथा
प्रतिबन्धकत्वे गौरवमित्यभिप्रायः न च त्वङ्मनोयोगस्य ज्ञानमात्रेहेतुत्वाच्चा-
क्षुषसामग्रीकाले स्पार्शनसामग्र्या नियमतः सत्त्वात् स्पार्शनापत्तिर्मनसोऽणु-
त्वपक्षेपि दुर्वारैवे ति वाच्यम्। अनन्यगत्या स्पार्शनं प्रति चाक्षुषादिसामग्र्याः
प्रतिबन्धकत्व स्वीकारादेवमपि रासनादिप्रत्यक्षे चाक्षुषादिसामग्रीप्रतिबन्धक
त्वाकल्पनप्रयुक्तलाघवस्याणुत्वपक्षे निष्प्रत्यूहत्वात्। यद्वा ज्ञानसामान्यं प्रति
त्वङ्मनः संयोगस्याहेतुत्वमित्यभिप्रायः। अत एव तदसम्बन्धात्त्वगादिभिः
परंज्ञानं नोत्पाद्यते इति उक्तं प्राक् यथा च त्वङ्मनोयोगस्य ज्ञानसामान्यं प्रत्य
जनकत्वेपि सुषुप्तौ ज्ञानानुत्पादनिर्वाहस्तथोपपादितमधस्तात्। एवं मन-
सो विभुत्वे आत्ममन संयोगानुपपत्तिरात्ममनसोः कर्माभावेन कर्मजन्यसं-
योगस्य विभुत्ववादिमते ऽसम्भवादजन्यसंयोगेमानाभावात्। यदपि भौति
का एव परमाणवो मनांसि अनन्तधर्मिणामतिरिक्तायाश्चजातेः कल्पनाम-
पेक्ष्य क्लृप्तानामेव धर्मिणां तद्रूपेण हेतुत्वस्य युक्तत्वात् नियमस्त्वदृष्टो-
पग्रहादिति नव्यैरुक्त तदपि न यत्संयोगव्यतिरेकात् सुषुप्तिकाले कार्या-
नुत्पादस्तस्य मनसो ऽवश्यमङ्गीकरणीयत्वात् न च कालविशेषस्य प्रतिब-
न्धकत्वादेव सुषुप्तिकाले कार्यानुत्पाद इति वाच्यं अनन्तानां कालविशे-
षाणां प्रतिबन्धकत्वे गौरवात् नचोदासीनमनःसंयोगस्य सुषुप्तिप्राक्काले

अथ द्रव्याश्रिता ज्ञेया निर्गुणा निष्क्रिया गुणाः ।

नावयवतन्नाशादिकल्पने गौरवाल्लाघवान्निरवयवस्याणुरूप,स्यैव मनसः कल्पनादिति संक्षेपः ॥ इति द्रव्यपदार्थो व्याख्यातः ॥ द्रव्यं निरूप्य गुणान् निरूपयति अथेत्यादिना ॥ गुणत्वजातौ किं मानमिति चेत् द्रव्यकर्मभिन्ने सामान्यवति या कारणता सा किञ्चिद्धर्मावच्छिन्ना निरवच्छिन्नकारणताया असम्भवात् नहि रूपत्वादिकं सत्ता वा तत्रावच्छेदिका न्यूनाधिकदेशवृत्तित्वादतश्चतुर्विंशत्यनुगतं किञ्चिद्वाच्यं तदेव गुणत्वमिति । द्रव्याश्रिता इति । यद्यपि

सत्वादापत्तिस्तदवस्थैवेत्यदृष्टविशेषाकृष्टं मन एव ज्ञानादिहेतुत्वेन वक्तव्यं तदपेक्षया चादृष्टविशेषाकृष्टभौतिकपरमाणूनामेव तद्धेतुत्वमुचितमिति वाच्यं तस्य भौतिकत्वे पृथिवीत्वं जलत्वादिकं वेत्यत्र विनिगमकाभावादुभयकल्पने च जातिसाङ्कर्यं तदेतदभिप्रेत्योक्त सङ्क्षेप इति । इति द्रव्यपदार्थव्याख्यानम् । अवसरसङ्गतिमभिप्रेत्याह द्रव्यं निरूप्येति । तस्मिन्निरूपिते प्रतिबन्धकीभूतजिज्ञासानिवृत्तेरिति भावः । इति चेदिदमिति पाठः । ननु रूपत्वस्य सत्ताया वा गुणनिष्ठकारणतावच्छेदकत्वं स्यादित्याशङ्क्याह । नहीति । रूपत्वादीत्यादिना रसत्वादिपरिग्रहः । यद्यपि गुणत्वजातौ प्रत्यक्षमेव प्रमाणं रूपादिषु संयुक्तसमवेतसमवायेन गुणत्वप्रत्यक्षसम्भवात्तथाप्यतीन्द्रियरूपादौ तत्प्रत्यक्षासम्भवेन तत्साधारण्यं गुणत्वस्य न घटतइत्यनुमानं प्रदर्शितम् । न च रूपत्वादिना साङ्कर्यभियातीन्द्रियरूपादौ गुणत्वसिद्धिः गुरुत्वादौ तु धर्मिग्राहकमानेन तत्सिद्धिरित्यनुमानप्रदर्शनं व्यर्थमिति वाच्यं रूपादावप्यापामरसाधारणगुण इति प्रत्यक्षस्याप्रसिद्धेः । इदमत्र बोध्यं सकलगुणसाधारणी

द्रव्याश्रितत्वं न लक्षणं कर्मादावतिव्याप्तेः तथापि द्रव्यत्व व्यापकतावच्छेदकसत्ताभिन्नजातिमत्त्वं तदर्थः भवति हि गुणत्वं द्रव्यत्वव्यापकतावच्छेदकं तद्वत्ता च गुणानामिति। द्रव्यत्वं कर्मत्वं वा न द्रव्यत्वव्यापकतावच्छेदकं गगनादौ द्रव्यकर्मणोरभावात् द्रव्यत्वत्वं सामान्यत्वादिकं वा न जातिरिति तद्व्युदासः। निर्गुणा इति। यद्यपि निर्गुणत्वं कर्मादावपि तथापि सामान्यवत्त्वे सति कर्मान्यत्वे च सति निर्गुणत्वं बोध्यं जात्यादीनां न सामान्यवत्त्वं कर्मणो न कर्मान्यत्वं द्रव्यस्य न निर्गुणत्वमिति तत्र नातिव्याप्तिः। निष्क्रिया इति स्वरूपकथनं न तु लक्षणं गगनादावति-

एका कारणता नास्त्येवेति कथं तदवच्छेदकतया गुणत्वजातिसिद्धि न च चतुर्विंशतिगुणेषु प्रत्येकं या कारणतास्तासामिव पक्षतया तादृशसकलकारणतावच्छेदकतया गुणत्वजातिसिद्धिरिति वाच्यं तथा सति द्रव्यकर्मरूपभिन्नसामान्यवति या कारणता सा किञ्चिद्धर्मावच्छिन्नेत्यनुमानेन रूपभिन्नत्रयोविंशतिगुणसाधारणवैजात्यस्यापि सिद्धिप्रसङ्गात् पारिमाण्डल्यस्य क्वाप्यकारणतया गुणत्वस्याप्यतिप्रसक्ततयानवच्छेदकत्वाच्चेत्यन्यत्र विस्तर। कर्मादावतिप्रव्याप्तेरिति। आदिना सामान्यपरिग्रहः। लक्ष्ये लक्षणसत्त्वं प्रतिपादयति। भवति हीति। द्रव्यत्वव्यापकतावच्छेदकेत्यस्य फलमाह। द्रव्यत्वमिति। जातिपदस्य कृत्यमाह। द्रव्यत्वत्वमिति। सत्तारूपजातिमादाय द्रव्यादावतिव्याप्तिवारणाय सत्ताभिन्नेति। तथापि सामान्यवत्त्वेसतीति सत्यन्तयोर्वैशेष्यस्य च फलमाह। जात्यादीनामिति। तत्र तेषु। गगनादावतिव्याप्तेरिति आदिना कालादिपरिग्रहः। यथाश्रुते चैतत् सामान्यवत्त्वे सति कर्मान्यत्वे चसतिकर्मवदवृत्तिपदार्थविभाजकोपाधिमत्त्वे ऽतिव्याप्तेरभावात्। वेगेन स्थितिस्थापको ऽप्युपलक्षणीय

रूप रसः स्पर्शगन्धौ
परत्वमपरत्वकम् ॥ ८६ ॥
द्रवत्वं स्नेहवेगाश्च
मता मूर्तगुणा अमी।
धर्माधर्मौ भावना च
शब्दो बुद्ध्यादयोपि च ॥८७॥
एते ऽमूर्तगुणाः सर्वे
विद्वद्भिः परिकीर्तिताः।

व्याप्तेः॥ रूपमिति। वेगा इति। वेगेन स्थितिस्थापको-ऽप्युपलक्षणीयः। मूर्तगुणा इति। अमूर्तेषु न वर्तन्तइत्यर्थः लक्षणं तु तावदन्यान्यत्वमेवमग्रेपि॥ अमूर्तगुणा इति।

इति पाठः। वेगपदस्य भावनान्यसंस्कारपरत्वादिति भावः। इदमुपलक्षणं वेगाश्चेत्यत्र चकारेणानुक्तसमुच्चायकेन गुरुत्वस्यापि संग्रहात्। ननु मूर्तगुणत्वं मूर्तवृत्तिगुणत्वं तच्च सङ्ख्यादावतिव्याप्तमत आह। अमूर्तेष्विति। तथा चामूर्तावृत्तिगुणत्वं प्रदर्शितगुणानां साधर्म्यमित्यर्थः। नचैतदपि मूर्तमात्रवृत्तिसङ्ख्यायामतिव्याप्तमिति वाच्यं अमूर्तगुणवृत्तिसंस्कारत्वान्यगुणत्वव्याप्यजातिशून्यगुणत्वस्य मूर्तत्वव्याप्यतावच्छेदकगुणवृत्तिजातिमत्त्वस्य वा विवक्षितत्वात्। अत्र चाद्ये शून्यान्तेन सङ्ख्यादेर्बुद्ध्यादेश्च व्युदासः वेगस्थितिस्थापकोपग्रहाय संस्कारत्वान्येति द्वितीये ऽवच्छेदकान्तेनसंख्यात्वादेर्वृत्तिन्वान्तेनकर्मत्वादेर्व्युदासः। मूले एते ऽमूर्तगुणा इत्यत्राकारप्रश्लेषो बोध्यः। ननु

सङ्ख्यादयो विभागान्ता
उभयेषां गुणा मताः ॥ ८८ ॥
संयोगश्च विभागश्च
संख्या द्वित्वादिकास्तथा ।
द्विपृथक्त्वादयस्तद्व-
देते ऽनेकाश्रिता गुणाः ॥ ८९ ॥

मूर्तेषु न वर्तन्तइत्यर्थः ॥ उभयेषामिति । मूर्तामूर्तगुणा इत्यर्थः ॥ अनेकाश्रिता इति । संयोगविभागद्वित्वादीनि [illegible] चतुष्ट्वादिक त्रिचतुरादिवृत्तीति बोध्यम् ।

धर्मेत्यादिमूलेनैतेषाममूर्तवृत्तिगुणत्वं साधर्म्यमुक्तम् तत्सङ्ख्यादावतिव्याप्तमत आह मूर्तेष्विति । मूर्तावृत्तिगुणत्वमेव तेषां साधर्म्यमित्यर्थः । नच तथाप्यमूर्तमात्रवृत्तिसङ्ख्यादावतिव्याप्तिरिति वाच्यं मूर्त्तगुणवृत्तिसंस्कारत्वान्यगुणत्वव्याप्यजातिशून्यगुणत्वस्य मूर्तत्वाभावव्याप्यतावच्छेदकपरिमाणावृत्तिजातिमत्त्वस्य वा विवक्षितत्वात् । आद्ये शून्यान्तेन सङ्ख्यादिरूपादिव्युदासः सत्तामादायासम्भववारणाय गुणत्वव्याप्येति । कर्मण्यतिव्याप्तिवारणाय विशेष्यीभूतगुणत्वस्य निवेशः द्वितीये परममहत्त्वत्वजातिमादायातिव्याप्तिवारणाय परिमाणावृत्तीति । ननूभयेषां गुणा इति मूलेन सङ्ख्यादिपञ्चानामुभयवृत्तिगुणत्वं साधर्म्यमुक्तम् तच्च रूपादावति व्याप्तमत उभयपदं मूर्त्तामूर्तपरतया व्याचष्टे । मूर्तामूर्तेति । नच मूर्तमात्रवृत्तिसङ्ख्यादावव्याप्तमिति वाच्यम् । कालवृत्तिवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वस्य द्रव्यत्वसमव्यापकतावच्छेदकजातिमत्त्वस्य वा विवक्षितत्वात् । नन्वनेकाश्रितत्वं संयोगादावव्याप्तमनेकपदस्य बहुत्ववि-

— · [illegible] । तथा चैकत्वभिन्नसङ्ख्याविशिष्टत्वा

अतः शेषगुणाः सर्वे
मता एकैकवृत्तयः।
बुद्ध्यादिषट्कं स्पर्शान्ताः
स्नेहः सांसिद्धिको द्रवः ॥९०॥
अदृष्टभावनाशब्दा
अमी वैशेषिका गुणाः।

अत इति। रूपरसगन्धस्पर्शैकत्वपरिमाणैकपृथक्त्वपरत्वापरत्वबुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नगुरुत्वद्रवत्वस्नेहसंस्कारादृष्टशब्दा इत्यर्थः ॥ बुद्ध्यादीति। बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्ना इत्यर्थः। स्पर्शान्ताः रूपरसगन्धस्पर्शा इत्यर्थः। द्रवो द्रवत्वम्। वैशेषिकाः विशेषा एव वैशेषिकाः स्वार्थे ठक् विशेषगुणा इत्यर्थः ॥ सङ्ख्येति। सङ्ख्यापरिमाणपृथक्त्वसंयोग

घकत्वमनेकपदस्येति न तत्राव्याप्तिरिति भावः। स्वाश्रयप्रतियोगिकान्योन्याभावसमानाधिकरणगुणत्वस्य विवक्षितत्वान्न तत्राव्याप्तिरित्यपि केचित्। एकैकवृत्तय इति मूलस्य स्वसमानाधिकरणान्योन्याभावप्रतियोगितानवच्छेदकैकत्वका इत्यर्थः। यद्वा स्वाश्रयान्योन्याभावव्यापकात्यन्ताभावप्रतियोगिन इत्यर्थः। स्वार्थे ठगिति। विनयादिभ्यः स्वार्थेठग्विधानाद्विशेषशब्दस्य तदन्तर्गतत्वाद्विनयादेराकृतिगणत्वादिति भावः। विशेषगुणा इत्यर्थ इति। विशेषगुणत्वं च भावनान्यो यो वायुवृत्तिवृत्तिस्पर्शावृत्ति सर्व-

संख्यादिरपरत्वान्तो
द्रवोऽसांसिद्धिकस्तथा ॥९१॥
गुरुत्ववेगौ सामान्य-
गुणा एते प्रकीर्तिताः।
सङ्ख्यादिरपरत्वान्तो
द्रवत्वं स्नेह एव च ॥ ९२ ॥
एते तु द्वीन्द्रियग्राह्या
अथ स्पर्शान्तशब्दकाः।

विभागपरत्वापरत्वानीत्यर्थः। द्वीन्द्रियेति। चक्षुषा त्वचा-

समवायी तदन्यत्वे सति गुरुत्वाजन्यद्रवत्वान्यगुणत्वम् अत्र जात्यादावति-
व्याप्तिवारणाय विशेष्यम्। गुरुत्वनिमित्तकद्रवत्ववारणाय गुरुत्वेत्यादि।
सांसिद्धिकद्रवत्वसङ्ग्रहायाजन्येति। संयोगादिवारणाय सत्यन्तम्। भाव-
नायामव्याप्तिवारणायाग्रमन्यान्तं सत्यन्तघटकसमवायिविशेषणम्। स-
त्त्वादिकमादायासम्भववारणाय स्पर्शसंग्रहाय च स्पर्शावृत्तीति॥ सङ्ख्या
आदिर्यस्यापरत्वमन्ते यस्येति व्युत्पत्त्या परिमाणपरत्वयोरेव ग्रहणमिति
भ्रमवारणायादिपदग्राह्यगुणान् विशिष्य दर्शयति। सङ्ख्यापरिमाणेत्यादि-
ना। गुरुत्ववेगावित्यत्र मूले वेगपदं भावनातिरिक्तसंस्कारपरं तेन स्थि-
तिस्थापकस्यापि परिग्रहः। मूले सामान्यगुणा इति। तत्त्वं च रूपस्पर्शा-
न्यत्वे सति द्रव्यविभाजकोपाधिव्याप्यतावच्छेदकसंयोगविभागवेगद्रवत्वा
वृत्तिजातिशून्यगुणत्वं द्रव्यविभाजकतावच्छेदकं पृथिवीत्वादि तद्व्याप्यता
वच्छेदकं च गन्धत्वादि तच्छून्यत्वस्य सङ्ख्यादौ सत्त्वाल्लक्षणसमन्वय।

बाह्यैकैकेन्द्रियग्राह्या
गुरुत्वादृष्टभावनाः ॥ ९३ ॥

पि ग्रहणयोग्यत्वात् । बाह्येति । रूपादीनां चक्षुरादिग्राह्य-

अत्र जलीयशुक्लरूपे वायोरनुष्णाशीतस्पर्शे च पृथिव्यादिशुक्लरूपस्पर्शव्या वृत्तजातिविशेषे मानाभावाच्छुक्लरूपानुष्णाशीतस्पर्शयोरतिव्याप्तिवारणाय सत्यन्तम् । शब्दविशेषजनकतावच्छेदकजात्यवच्छिन्नकठिनावयवद्वयवि-भागे तेजोवेगातिशये ऽत्यन्ताग्निसंयोगनाश्यतावच्छेदकवैजात्यावच्छिन्नघृतादिवृत्तिद्रवत्वे चाव्याप्तिवारणायावृत्त्यन्त ञ्जातिविशेषणम् । कर्मादौ तद्वारणाय विशेष्यम् । पृथिवीत्वादिव्याप्यतावच्छेदकतत्तत्सङ्ख्यात्वादि शून्यत्वस्य तत्तत्सङ्ख्यायामभावादव्याप्तिवारणाय जातिपदं द्रव्यविभाज कतावच्छेदकरूपोपाधेश्च व्यापकत्वं तत्तद्व्यक्तित्वेन विवक्षित न तु तादृशोपाधित्वेन अन्यथा सङ्ख्यात्वादेरपि तादृशजातित्वादसम्भवापत्तेरिति ॥ सङ्ख्यादिरपरत्वान्तो द्रवत्वं स्नेह एव चेत्यत्र मूले स्नेहपदं वेगस्याप्युपलक्षकं स्थितिस्थापकस्य त्वतीन्द्रियत्वं वक्ष्यते । ननु द्वीन्द्रियग्राह्यत्वं रूपादावतिव्याप्तं तेषां मनसापि ग्रहणात् बाह्येन्द्रियद्वयग्राह्यत्वमपि तत्रैवातिव्याप्तम् रूपादीनां चक्षुर्द्वयादिना ग्रहणादतीन्द्रियसङ्ख्यादावव्याप्तं च तत्रे न्द्रियग्राह्यत्वस्यैवाभा-वादत आह । चक्षुषा त्वचापीति । चक्षुस्त्वगुभयग्रहणयोग्यत्वन्तदर्थः । चक्षुस्त्वगुभयग्राह्यभावनावृत्त्यन्यधर्मसमवायिगुणत्वमिति तु निष्कर्षः । संस्कारत्वादि-कमादाय भावनायामतिव्याप्तिवारणाय भावनावृत्त्यन्येति कर्मादौ तद्वारणाय गुणत्वस्य निवेशः ॥ ननु बाह्यैकैकेन्द्रियग्राह्यत्वं सङ्ख्यादावतिव्याप्त तेषामुभयग्राह्यत्वेप्येकग्राह्यत्वानपायादव्याप्तं चातीन्द्रियरूपादौ तेषामिन्द्रियग्राह्यत्वस्यैवाभावादत आह रूपादीनामिति।चक्षुरादीति।चक्षुरादिनैवेत्यर्थः।तथा चकैकमात्रग्राह्यत्वस्य विवक्षितत्वात् सङ्ख्यादौ नाति।व्याप्तिःग्राह्यत्वान्ग्रहणयोग्यत्वात् । तेन नातीन्द्रियरूपादावव्याप्तिः तथा च चक्षुस्त्वगुभयाग्राह्य-

अतीन्द्रिया विभूनां तु
ये स्युर्वैशेषिका गुणाः ।
अकारणगुणोत्पन्ना
एते तु परिकीर्तिताः ॥ ९४ ॥

त्वात् । विभूनामिति । बुद्धिसुखदुःखेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मभावनाशब्दा इत्यर्थः कारणगुणेन कार्ये ये गुणा उत्पाद्यन्ते ते कारणगुणपूर्वका रूपादयो वक्ष्यन्ते बुध्यादयस्तु न

बहिरिन्द्रियग्राह्यगुणसमवेतजातिमत्त्वमेतेषां लक्षणमिति भावः । नच त्रसरेणुनिष्ठापकर्षस्य चक्षुरिन्द्रियेणैव ग्रहणात् तत्रातिव्याप्तिरिति वाच्यं परिमाणान्यत्वेनापि गुणस्य विशेषणीयत्वात् । मूले गुरुत्वादृष्टभावनेत्यत्र भावनापदं वेगाभिन्नसंस्कारपरम् तेन स्थितिस्थापकस्यापि संग्रहः नचातीन्द्रियत्वमिन्द्रियजन्यप्रत्यक्षाविषयत्वं यदि तदा गुरुत्वादावसम्भवस्तेषामलौकिकप्रत्यक्षविषयत्वात् लौकिकप्रत्यक्षाविषयत्वविवक्षणे चातीन्द्रियरूपादावतिव्याप्तिरिति वाच्यं लौकिकसाक्षात्कारविषयगुणत्वन्यूनवृत्ति संस्कारत्वान्यधर्मसमवाय्यन्यगुणत्वस्य विवक्षितत्वात् सत्तादिकमादायासम्भववारणाय गुणत्वन्यूनवृत्तीति । भावनास्थितिस्थापकयोरव्याप्तिवारणाय संस्कारत्वान्येति । जात्यादावतिव्याप्तिवारणाय गुणपदम् ! मूलेऽकारणगुणोत्पन्ना इत्यत्र न कारणमकारणं तस्य गुणा इति भ्रमनिराकरणायाह मुक्तावल्यां कारणगुणेनेति । समवायिकारणसमवेतगुणेनेत्यर्थः । अत्र कारणत्वमविवक्षितं समवायित्वमात्रं बोध्यम् । न तादृशा इति । तथा च कारणगुणैरुत्पन्नाः कारणगुणोत्पन्नाः न कारणगुणोत्पन्ना अकारणगुणोत्पन्ना इति विग्रहेण स्वाश्रयसमवायिसमवेतगुणजन्यत्व कारणगु

अपाकजास्तु स्पर्शान्ता
त्वं च तथाविधम्।
स्नेहवेगगुरुत्वैक-
पृथक्त्वपरिमाणकम् ॥ ९५ ॥

तादृशा अत्मादेः कारणाभावात्। अपाकजास्त्विति।

णोत्पन्नत्वं तादृशगुणाजन्यत्वमकारणगुणपूर्वकत्वमिति भावः। यद्यपीदं नित्यरूपे जन्येपि च पाकजादौ अवयवावयविनोर्द्वित्वद्विपृथक्त्वातिरिक्त-द्वित्वपृथक्त्वादौ कर्मजन्यसंयोगविभागेषु पाकजद्रवत्वे चातिव्याप्तं तथा-प्यकारणगुणोत्पन्नमात्रवृत्तिगुणत्वसाक्षाद्व्याप्यजातिमत्त्वं विवक्षितमित्य-दोषः। अकारणगुणोत्पन्नमात्रवृत्तित्वं च निरुक्तकारणगुणोत्पन्नावृत्ति-त्वम् रूपनिष्ठपाकजन्यतावच्छेदकवैजात्यं संयोगविभागवेगनिष्ठकर्मजन्य-तावच्छेदकवैजात्यमणुपरिमाणनिष्ठवैजात्यं परममहत्त्वत्वं चादायातिव्या-प्तिवारणाय गुणत्वसाक्षाद्व्याप्येति। संस्कारत्वान्यगुणत्वव्याप्या व्याप्यत्वे सति गुणत्वव्याप्यत्वं तदर्थः। अन्यथा भावनात्वस्य गुणत्वसाक्षा-द्व्याप्यत्वाभावाद्भावनायामव्याप्तिप्रसङ्गात् इत्थमपि परत्वापरत्वयोराति-व्याप्तिरवशिष्यते सापि परत्वापरत्वावृत्तित्वेन जातेर्विशेषणीयत्वान्निरसनी येति ध्येयम्। मूले स्युः कारणगुणोद्भवा इति। कारणगुणोत्पन्नत्वं च न पूर्वो-क्तं स्वाश्रयसमवायिसमवेतगुणजन्यत्वं हस्तपुस्तकसंयोगविभागादिजन्यका-यपुस्तकसंयोगविभागादावतिव्याप्तेः। न च स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेतगुण-जन्यत्वं तत् हस्तपुस्तकसंयोगादिश्च न स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेत इति वाच्यं तथाप्यवयवावयविनोरेकत्वाभ्यां जनिते ऽवयवावयविद्वित्वादावतिव्या-प्तेः तथापि स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेतस्वसजातीयगुणजन्यत्वं तत् अवयवै-कत्वादेरवयवावयविद्वित्वसजातीयत्वाभावेन तत्रातिव्याप्त्यभावात् न च सं-ख्यात्वेन तयोः साजात्यमस्तीति न दोषतादवस्थ्यं गुणत्वव्याप्यव्याप्यजा-

स्थितिस्थापक इत्येते
स्युः कारणगुणोद्भवाः ।
संयोगश्च विभागश्च
वेगश्चैते तु कर्मजाः ॥ ९६ ॥

पाकजरूपादीनां कारणगुणपूर्वकत्वाभावादपाकजा इत्युक्तम् । तथाविधमपाकजम् । तथैकत्वमपि बोध्यम् । संयोगश्चेति । कर्मजन्यत्वं यद्यपि न साधर्म्यं घटादावतिव्याप्तेः । संयोगजसंयोगेऽव्याप्तेश्च तथापि कर्मजन्यवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्वं बोध्यम् एवमन्यत्राप्यूह्यम् । पृथक्त्वमित्यत्र त्वप्रत्ययस्य प्रत्येकमन्वयादेकत्वं पृथक्त्वं च ग्राह्यम् पृथक्-

------

त्या साजात्यस्य विवक्षितत्वात् अवयवावयविरूपादीनां नीलत्वादिना साजात्यमत्वान्नासम्भवः । ननु तथापि नित्यरूपे सङ्ख्याप्रचयजन्यपरिमाणे कर्मजवेगे चाव्याप्तिरिति चेन्न स्वाश्रयसमवायिमात्रसमवेतस्वसजातीयगुणजन्यवृत्तिजातिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् नित्यरूपादौ तादृशरूपत्वादिकमादाय लक्षणसमन्वयात् अत्र च सङ्ख्यात्वपृथक्त्वत्वातिरिक्तत्वेन भावनावृत्यन्यत्वेन तादृशजातिर्विशेषणीया तेन तादृशसङ्ख्यात्वं पृथक्त्वं चादाय द्वित्वद्विपृथक्त्वादौ नातिव्याप्ति नवा ऽवयववेगजन्यावयविवेगवृत्तिसत्तागुणत्वसंस्कारत्वमादाय भावनायामतिव्याप्ति । नचैवं जातिघटितलक्षणे तादृशरूपत्वादिजातिमादाय पाकजरूपादावतिव्याप्तिरिति वाच्यं तादृशजातिमत्त्वे सत्यपाकजत्वस्य विवक्षितत्वादिति सर्वं चतुरस्रम् । लक्ष्यतावच्छेदके ऽपाकजत्वविशेषणस्य प्रयोजनमाह । मुक्तावल्यां पाकजरूपादीनामिति । कारणगुणपूर्वकत्वाभावात् कारणगुणपूर्वकत्वव्यवहाराभा-

स्पर्शान्तपरिमाणैक-
पृथक्त्व स्नेहशब्दके।
भवेदसमवायित्व-
मथवैशेषिके गुणे ॥ ९७ ॥

त्वपदेन चैकपृथक्त्वम् भवेदसमवायित्वमिति घटादिरूपरसगन्धस्पर्शाः कपालादिरूपरसगन्धस्पर्शेभ्यो भवन्ति एवं कपालादिपरिमाणादीनां घटादिपरिमाणाद्यसमवायिकारणत्वं शब्दस्यापि द्वीतीयशब्दं प्रति एवं स्थितिस्थापकैकपृ-

---

वात् अत्रपाकजरूपरसगन्धस्पर्शपाकजद्रवत्वद्वित्वादिद्विपृथक्त्वादिसंयोगविभागपरत्वापरत्वानां न कारणगुणपूर्वकत्वं नवा अकारणगुणपूर्वकत्वं साधर्म्यमिति ध्येयम्। एवमन्यत्रापीति। अथ प्रादेशिक इत्यादिमूलेन संयोगादिद्वयाविभुविशेषगुणानामव्याप्यवृत्तित्वं साधर्म्य प्रदर्शनीयं तत्रापि यथाश्रुते कर्मादावतिव्याप्तेरीश्वरज्ञानादावव्याप्तेश्चाव्याप्यवृत्तिवृत्तिगुणत्वव्याप्यजातिमत्त्वं बोध्यमित्यर्थः। मूले एकपृथक्त्वं स्नेहशब्दकइत्यत्रैकत्वमेकपृथक्त्वं चेत्यर्थो बोध्यः। वैशेषिके गुणइत्यत्रात्मन इत्यस्यान्वयः। मुक्तावल्यामुष्णस्पर्श इति। अवयवगत उष्णस्पर्श इत्यर्थः। उष्णस्पर्शस्य अवयविगतोष्णस्पर्शस्य एवमग्रेपि। कारणैकार्थप्रत्यासत्त्या कार्यैकार्थप्रत्यासत्त्या च गुरुत्वस्यासमवायिकारणत्वमिति प्रदर्शनाय गुरुत्वपतनयोरित्युभयमुक्तम्। एवमग्रेपि। संग्रहे सक्त्वादिसंयोगविशेषे। भेर्याकाशसंयोगो ऽसमवायीति प्रथमान्तसंयोगपदघटितः पाठः। भावकार्यस्यासमवायिकारणजन्यत्वनियमाद्भेर्याकाशसयोगस्य शब्दं प्रत्यसमवायिकारणत्वमावश्यकमिति भावः। यद्यपि भेरीदण्डसंयोगस्य शब्दे निमित्तत्वं न तु तत्र तस्यासमवायिकारणत्वं भेर्याकाशसंयोगस्यासमवायिकारणत्वं

आत्मनः स्यान्निमित्तत्व-
मुष्णस्पर्शगुरुत्वयोः ।
वेगेऽपि च द्रवत्वे च
संयोगादिद्वये तथा ॥ ९८ ॥
द्विधैव कारणत्वं स्या-
दथ प्रादेशिको भवेत् ।

थक्त्वयोरपि ज्ञेयम् । बुध्यादीनामिच्छादिनिमित्तत्वादिति-
भावः । द्विधैवेति । असमवायिकारणत्वं निमित्तकारणत्वं
च तथा हि उष्णस्पर्श उष्णस्पर्शस्यासमवायिकारणं पाकजे-
निमित्तम् । गुरुत्वं गुरुत्वपतनयोरसमवायिकारणमभिघाते
निमित्तम् । वेगो वेगस्पन्दयोरसमवायी अभिघाते निमि-
त्तम् । द्रवत्वं द्रवत्वस्पन्दयोरसमवायिसंग्रहे निमित्तं भेरीद-
ण्डसंयोगः शब्दे निमित्तं भेर्याकाशसंयोगोऽसमवायी वं-
शदलद्वयविभागः शब्दे निमित्तं वंशदलाकाशविभागो
ऽसमवायीति ॥ प्रादेशिकः अव्याप्यवृत्तिः ॥ चक्षुरिति ।

न तु तत्र तस्य निमित्तत्वमित्येकव्यक्तेर्न द्विविधहेतुत्वं तथापि संयोगजा-
तीयस्य द्विविधहेतुत्वमस्त्येवेति भावः । एवमग्रेपि । मूले संयोगादिद्वये त-
थेत्यनन्तरं द्विधैवेत्यस्य प्राक् परापरत्वद्वित्वादिद्विपृथक्त्वादिके पुनरिति पाठः
क्वचित्पुस्तके प्रमादादायात परत्वादीनामकारणत्वेन द्विविधकारणत्वस्य तत्रा-

वैशेषिको विभुगुणः
संयोगादिद्वयं तथा ॥ ९९ ॥

रूपत्वजातिस्तु प्रत्यक्षसिद्धा रूपशब्दोल्लेखनी प्रतीतिर्नास्तीति चेन्मास्तु रूपशब्दप्रयोगः तथापि नीलपीतादिष्वनुगतजातिविशेषो ऽनुभवसिद्ध एव रूपशब्दाप्रयोगेपि नीलो वर्णः पीतो वर्ण इति वर्णविशेषोल्लेखनी प्रतीतिरस्त्येव एवं नीलत्वादिकमपि प्रत्यक्षसिद्धम् नचैकैका एव नीलरूपादिव्यक्तय इत्येकव्यक्तिवृत्तित्वान्नीलत्वादिकं न जातिरिति वाच्यं नीलो नष्टो रक्त उत्पन्न इत्यादिप्रतीतेर्नीलादेरुत्पादविनाशशालितया नानात्वात् अन्यथा एकनीलनाशे जगदनीलतामापद्येत नच नीलसमवायरक्तसमवाययोरेवोत्पादविनाशविषयको ऽसौ प्रत्यय इति वाच्यं प्रतीत्या समवायानुल्लेखात् नच स एवायं नील इति प्रत्यक्षबलाल्लाघवाच्चैक्यमिति वाच्यं प्रत्यक्षस्य तज्जातीयविषयत्वात् सैवेयं गुर्जरीतिवत् लाघवं तु प्रत्यक्षबाधितं अन्यथा घटादीना

भावात् नच परत्वादीनामपि स्वध्वंसप्रत्यक्षं प्रति हेतुत्वात् कथमकारणत्वमिति वाच्यं ध्वंसप्रत्यक्षातिरिक्तप्रत्यक्षकारणत्वस्योक्तत्वात् विस्तरस्त्वन्यत्रानुसन्धेयः मुक्तावल्यामव्याप्यवृत्तिरित्यस्य दैशिकेत्यादिस्तेन रूपादौ नातिव्याप्तिः ॥ नीलत्वादीत्यादिना रक्तत्वादिपरिग्रहः । अन्यथा नीलादीनामेकव्यक्तित्वे । ननु लाघवादेव नीलारुणादिव्यक्त्यैक्यं सेत्स्यतीत्य आह लाघवं त्विति । प्रत्यक्षबाधितमिति । नीलो नष्टो रक्त उत्पन्न इत्यादिप्रत्यक्षबाधि-

चक्षुर्ग्राह्यं भवेद्रूपं
द्रव्यादेरुपलम्भकम् ।
चक्षुषः सहकारि स्या-
च्छुक्लादिकमनेकधा ॥ १०० ॥

मण्यैक्यप्रसङ्गात् उत्पादविनाशबुद्धेः समवायालम्बनत्वाप-
त्तेरिति । एतेन रसादिकमपि व्याख्यातम् । चक्षुर्ग्राह्यमि-
ति । चक्षुर्ग्राह्यविशेषगुणत्वमित्यर्थः । एवमग्रेपि । द्रव्यादे
रिति । उपलम्भकमुपलब्धिकारणं इदमेव विवृणोति चक्षुष
इति । द्रव्यगुणकर्मसामान्यानां चाक्षुषप्रत्यक्षं प्रति उद्भूत
रूपं कारणम् । शुक्लादिकमनेकधेति । तच्च रूपं शुक्लनी
लपीतरक्तहरितकपिशकर्बुरादिभेदादनेकप्रकारकं भवति ।
ननु कथं कर्बुरमतिरिक्तं रूपं भवति इत्थं नीलपीताद्यवय

तामित्यर्थः । अन्यथेति लाघवमात्रेण नीलारुणादीनामैक्याभ्युपगम इत्य
र्थः। ननूत्पन्नो घटो विनष्टो घट इत्यादिप्रतीतेर्न घटादेरैक्यमित्यत आह।
उत्पादेति । एतेन इदृशजातिबाधकप्रमाणेन । रसादिकं रसत्वादिकम् ।
आदिना गन्धत्वादिपरिग्रहः । संयोगादावतिव्याप्तिमाशङ्क्याह । चक्षु-
र्ग्राह्यमितीति । चक्षुर्ग्राह्यमित्यस्येत्यर्थः । तेन चक्षुरिति प्राक् प्रतीकधारणे-
पि न पौनरुक्त्यम् । विशेषगुणत्वमिति । विलक्षणगुणत्वमित्यर्थः । वैलक्ष-
ण्यं च चक्षुर्भिन्नाग्राह्यत्वं न च तथापि प्रभाभित्तिसंयोगे ऽतिव्याप्तिरिति
वाच्यं चक्षुर्मात्रग्राह्यत्वस्य चक्षुर्मात्रग्रहीतस्नेहविशेषे ऽतिव्याप्त्यापत्त्या
चक्षुर्मात्रग्राह्यत्वस्य जातिविशेषणत्वं स्वीकृत्य चक्षुर्मात्रग्राह्यजातिमद्गुणत्व

जलादिपरमाणौ त-
न्नित्यमन्यत् सहेतुकम् ।

वारब्धो ऽवयवी न तावन्निरूपो ऽप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गात् नापि व्याप्यवृत्तिनीलादिकंरूपमुत्पद्यते पीतावच्छेदेनापि नीलोपलब्धिप्रसङ्गात् नाप्यव्याप्यवृत्तिनीलादिकमुत्पद्यते व्याप्य वृत्तिजातीयगुणानामव्याप्यवृत्तित्वे विरोधात् तस्मान्नानाजातीयरूपैरवयविनि विजातीयं चित्रं रूपमारभ्यते अत एवैकं चित्ररूपमित्यनुभवोपि नानारूपकल्पने गौरवात् इत्थं च नीलादीनां पीताद्यारम्भे प्रतिबन्धकत्वकल्पनादवयविनि

विवक्षणस्यावश्यकतया तेनैव प्रभाभित्तिसंयोगे ऽतिव्याप्तिवारणादिति । प्रभात्वमादाय प्रभायामतिव्याप्तिवारणायगुणपदम् । एवमग्रेपि रसस्पर्श लक्षणेप्येषा रीतिर्बोध्येत्यर्थः । अप्रत्यक्षत्वप्रसङ्गादिति । द्रव्यचाक्षुषं प्रति समवायसम्बन्धेनोद्भूतरूपस्य हेतुत्वादिति भावः । व्याप्यवृत्तिजातीयेति। व्याप्यवृत्तिवृत्तिजातिश्च सविषया वृत्तिर्बोध्या तेन व्याप्यवृत्तीश्वरज्ञान जातीयस्यास्मदादिज्ञानस्याव्याप्यवृत्तित्वेपि न क्षतिः । ननु वृक्षाणां बहुत्वेप्येकं वनमितिवद्रूपसमुदायगतमेकत्वमादायैकं चित्रमित्यनुभवोपपत्तिरत आह नानेति । गौरवादिति चित्रमिति प्रतीतिविषयताया अनेकत्र कल्पने गौरवादित्यर्थः । ननु चित्ररूपाधिकरणे घटादौ स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन कपालनीलादीना कारणादीनां सत्त्वात् कथं तत्र न नीलाद्युत्पत्तिरित्यत आह इत्थं चेति। उक्तलाघवेन चित्ररूपसिद्धौ चेत्यर्थः।प्रतिबन्धकत्वकल्पनादिति।समवायेन नीलं प्रति स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलातिरिक्तरूपत्वेन पीतरूपं प्रति पीतातिरिक्तरूपत्वेन प्रतिबन्धकत्वमिति रीत्या प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनादन्यथा नानाजातीयरूपवत्कपालारब्धे घटेनीलकपालाद्यवच्छेदेन पीतोत्पादापत्तेर्दुर्वारत्वादिति भावः । अत्र नव्याः नानाजा

THE KUPPUSWAMI SASTRI

रसस्तु रसनाग्राह्यो मधुरादिरनेकधा ॥ १०१ ॥

न पीताद्युत्पत्तिः । एतेन स्पर्शोऽपि व्याख्यातः । रसादिकमपि नाव्याप्यवृत्तिः किं तु नानाजातीयरसवदवयवैरारब्धेऽवयविनि रसाभावेऽपि न क्षतिः तत्र रसनयाऽवयवरस एव गृह्यते रसनेन्द्रियादीनां द्रव्यग्रहे सामर्थ्याभावात् अवयविनो नीरसत्वेऽपि क्षतेरभावात् । नव्यास्तु तत्राव्याप्यवृत्त्येव नानारूपं नीलादेः पीतादिप्रतिबन्धकत्वकल्पने गौरवात् । अत एव"लोहितो यस्तु वर्णेन मुखे पुच्छे च पाण्डुरः । श्वेतः खुरविषाणाभ्यां स नीलो वृष उच्यते" इत्यादिशास्त्रमप्युपपद्यते । नच व्याप्याव्याप्यवृत्तिजातीयद्वयोर्विरोधः मानाभावात् नच लाघवादेकं रूपं अनुभवविरोधात् अन्यथा घटादेरपि लाघवादैक्यं स्यात् एतेन स्पर्शादिकमपि

तीयरूपवत्कपालारब्धे घटे पीतकपालावच्छेदेन नीलापत्तिवारणाय न पूर्वोक्तः प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावः कल्प्यते किं त्ववच्छेदकतासम्बन्धेन नीलादिकं प्रति समवायेन नीलादेः कारणत्वं कल्प्यते चित्ररूपाङ्गीकारे तु समवायेन नीलादिकं प्रतिस्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलत्वादिना हेतुत्वस्य पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावस्य च कल्पनाद्गौरवमित्याहुस्तन्न अवच्छेदकतासम्बन्धघटितोक्तकार्यकारणभावाङ्गीकारेऽप्यवच्छेदकतासम्बन्धेन कपालादौ जायमानस्य नीलादेः समवायेन घटादाविव गगनादावप्युत्पत्तिवारणाय समवायेन नीलादिकं प्रति स्वाश्रयसमवेतत्वसम्बन्धेन नीलादेर्हेतुत्वस्य तवाप्यावश्यकत्वात् [illegible] च चित्रमिति प्रतीतिविषयतायां

सहकारी रसज्ञाया
नित्यतादि च पूर्ववत्।
घ्राणग्राह्यो भवेद्गन्धो
घ्राणस्यैवोपकारकः॥ १०२॥

व्याख्यातमिति वदन्ति॥ जलादीति। जलपरमाणौ तेजःपरमाणौ च रूपं नित्यं पृथिवीपरमाणुरूपं तु न नित्यं तत्र पाकेन रूपान्तरोत्पत्तेः नहि घटस्य पाकानन्तरं तदवयवोऽपक्व उपलभ्यते नहि रक्तकपालस्य कपालिका नीलावयवा भवति एवं क्रमेण परमाणावपि पाकसिद्धेः। अन्यत् जलतेजः परमाणुरूपभिन्नं रूपं सहेतुकं जन्यम्। रसं निरूपयति रसस्त्विति। सहकारीति। रासनज्ञाने रसः कारणमित्यर्थः। पूर्ववदिति। जलपरमाणौ रसो नित्यः अन्यः सर्वोऽपि रसोऽनित्य इत्यर्थः॥ गन्धं निरूपयति घ्राणग्राह्य इति। उपकारक इति। घ्राणजन्यज्ञाने सहकारी स

अनेकत्र कल्पने गौरवमेकत्र कल्पने लाघवमिति लाघवानुरोधेनातिरिक्तचित्ररूपासिद्धौ पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनागौरवस्य न दोषत्वं फलमुखत्वादित्यन्यत्र विस्तरः। स्पर्शोऽपि व्याख्यात इति। कोमलकठिनस्पर्शवदवयवाभ्यामारब्धे घटादौ स्पर्शानङ्गीकारे घटस्य स्पार्शनापत्तिरित्यादिरीत्या चित्रस्पर्शोऽप्यावश्यक इति भावः। अवयविनो नीरसत्वेऽपि क्षतेरभावादिति। नच चित्रो रस इतिप्रतीतिविषयतयातिरिक्तचित्रसि-

सौरभश्चासौरभश्च
स द्वेधा परिकीर्तितः ।
स्पर्शस्त्वगिन्द्रियग्राह्य-
स्त्वचः स्यादुपकारकः ॥१०३॥
अनुष्णाशीतशीतोष्ण-
भेदात् स त्रिविधो मतः ।

इत्यर्थः । सर्वोऽपि गन्धोऽनित्य एव । स्पर्शं निरूपयति स्पर्श इति । उपकारक इति । स्पार्शनप्रत्यक्षे स्पर्शः कारणमित्यर्थः । अनुष्णाशीत इति । पृथिव्यां वायौ च स्पर्शोऽनुष्णाशीतः जले शीतः तेजस्युष्णः कठिनसुकुमारस्पर्शौ पृथिव्यामेवेत्यर्थः । कठिनत्वादिकं तु न संयोगगतो जातिविशेषः चक्षुर्ग्राह्यत्वापत्तेः । पूर्ववदिति । जलतेजोवायुपरमाणुस्पर्शा नित्यास्तद्भिन्नास्त्वनित्या इत्यर्थः । एतेषां रूपरसगन्धस्पर्शानाम् । नान्यत्रेति । पृथिव्यां हि रूपरसग-

———

द्धिरिति वाच्यं नानागमनीनेरवयवगतनानारसैरुपपत्तेरतिरिक्तचित्ररसतत्प्रागभावध्वंसादिकल्पने गौरवात् नचैवं द्व्यणुकरसस्यायोग्यतया मधुरादिरसप्रतीतिनियामकत्वासम्भवेनास्तु त्र्यणुके मधुरादिरसः चतुरणुकाद्यन्त्यावयविपर्यन्तं मधुरादिरसवत्त्वे मानाभावः त्र्यणुकगतमधुररसेनैव मधुरादिप्रत्ययोपपत्तेरिति वाच्यं समवायेन मधुररसं प्रति स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन मधुररसत्वेन हेतुतायास्त्र्यणुकगतमधुररसान्यथानुपपत्त्या

न्धस्पर्शपरावृत्तिरग्निसंयोगादुपलभ्यते नहि शतधापि ध्मायमाने जले रूपादिकं परिवर्तते नीरे सौरभमौष्ण्यं चान्वयव्यतिरेकाभ्यामौपाधिकमेवेति निर्णीयते पवनपृथिव्योः शीतस्पर्शादिवत् । तत्रापि पृथिवीष्वपि मध्ये परमाणावेव रूपादीनां पाक इति वैशेषिका वदन्ति तेषामयमाशयः अवयविनावष्टब्धेष्ववयवेषु पाको न सम्भवति परन्तु

क्लृप्ततया तादृशकारणबलाच्चतुरणुकादौ मधुरादिरसोत्पत्तेर्दुर्वारत्वात् । ननु घटावयवेष्वायातु पाको न तु परमाणावत आह । नहि रक्तेति । न संयोगगत इति कठिनः संयोग इति प्रतीतिस्तु कठिनस्पर्शवद्द्रव्यप्रतियोगिकत्वमवगाहतइति भाव । रूपादीनां पाक इति । रूपादीनां परावृत्तिरित्यर्थ । पाको न सम्भवतीति । रूपादिपरावृत्तिफलकस्तेजःसंयोगो न सम्भवतीत्यर्थः । रूपपरावृत्तिर्न सम्भवतीति यावत् । रूपादिनाशं प्रति साक्षात्परम्परासाधारणसर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्य हेतुतयावयविनावष्टब्धेष्ववयवेषु सत्सु अवयविनि रूपादिनाशो न सम्भवति तद्धेतोः सर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्याभावादिति भावः । नच विद्यमानेपि घटादौ सर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगः कुतो नोत्पद्यते इति वाच्यं तथा सत्यारम्भसंयोगावच्छेदेनावयविनि तेजःसंयोगोत्पादकाले तदवच्छेदेनावयवेष्वपि नोदनाभिघातयोरन्यतरस्योत्पादनियमेनावयवेषु विभागहेतुक्रियोत्पादेनारम्भकसंयोगनाशादवयविनाशापत्तेः । नचावयवेषु तेजोभिघातानन्तरं पञ्चमक्षणएवावयविनाशसम्भवेन तत्पूर्वमवयविनि रूपादिनाशोत्पादाभ्युपगमे बाधकाभाव इति वाच्यं तत्र पूर्वावयविनाशावयव्यन्तरोत्पादयोरावश्यकत्वात् पूर्वावयविनि रूपादिपरावृत्तिजनकविजातीयतेजःसंयोगस्य मानाभावेनाकल्पनात् अवयविरूपनाशे आश्रयनाशस्य हेतुत्वात् पाकजन्यत्वस्य कार्यतावच्छेदककोटिप्रवेशे गौरवादवयविनाशं विना पाकेनावयविरूपनाशासम्भवादवयविनीलादाववयवनीलादेर्हेतुतायां व्यभिचारापत्त्या पाकेनावयविनि नीलाद्युत्पादासम्भवाच्चेत्यभिमानः । अवयविषु नष्टेष्विति । घटाद्यारम्भककपालादिपरमाणुपर्यन्तेष्वग्निसंयोगेन

काठिन्यादिक्षितावेव
नित्यतादि च पूर्ववत् ॥ १०४ ॥
एतेषां पाकजत्वं तु
क्षितौ नान्यत्र कुत्र चित् ।
तत्रापि परमाणौ स्यात्
पाको वैशेषिके नये ॥ १०५ ॥
नैयायिकानां तु नये
द्व्यणुकादावपीष्यते ।
गणनव्यवहारे तु
हेतुः संख्याभिधीयते ॥ १०६ ॥

वह्निसंयोगेनावयविषु विनष्टेषु स्वतन्त्रेषु परमाणुषु पाकः पुनश्च पक्वपरमाणुसंयोगाद्व्यणुकादिक्रमेण पुनर्महावयविपर्यन्तमुत्पत्तिः तेजसामतिशयितवेगवशात् पूर्वव्यूहनाशो झटिति व्यूहान्तरोत्पत्तिश्चेति । अत्र द्व्यणुकादिविनाशमा-

---

पूर्वोक्तरीत्या घटादिद्व्यणुकपर्यन्तेषु नाशसम्भवादिति भावः । स्वतन्त्रेषु कार्यद्रव्यध्वंसाविशिष्टेषु । ननु तत्र संस्थानभेदादिः कथं न प्रतीयतइत्यत आह । तेजसामिति । व्यूहः संस्थानम् । वैशद्यमुत्पत्ति । प्रक्रिया द्व्यणुकनाशादिरूपानुपत्पत्तिक्षणनिरूपणं क्रियतइति शेषः । विभागजविभागान-

नित्येषु नित्यमेकत्व-
मनित्ये ऽनित्यमिष्यते ।
द्वित्वादयः परार्द्धान्ता
अपेक्षाबुद्धिजा मताः ॥ १०७ ॥

रम्य कतिभिः क्षणैः पुनरुत्पत्त्या नपादिमद्भवतीति शिष्य-
बुद्धिवैशद्यार्थं क्षणप्रक्रिया तत्र विभागजविभागानङ्गीकारे
नवक्षणा तदङ्गीकारे तु विभागः किञ्चित्सापेक्षो विभागं
जनयेत् निरपेक्षस्य तत्त्वे कर्मत्वं स्यात् संयोगविभागयो-
रनपेक्षं कारणं कर्मेति हि वैशेषिकसूत्रं स्वोत्तरोत्पन्नभावा-

ङ्गीकार इति । कारणाकारणविभागात् कार्याकार्यविभागवत्कारणमात्रवि-
भागात् कारणाकारणविभागानङ्गीकार इत्यर्थः । द्रव्यारम्भकसंयोगप्रति-
द्वन्द्विविभागजनकक्रियायास्तदनारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागाजनकत्वनि-
यमे मानाभावादिति भावः । अत्र च विभागग्रन्थे वक्ष्यमाणविकसत्कमल-
भङ्गप्रसङ्गभिया उक्तनियमाङ्गीकार आवश्यकः एवं च द्व्यणुकारम्भकप-
रमाणुक्रियया यत्र द्व्यणुकारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागो जनितस्तत्र तया
तत्परमाणुक्रियया तत्परमाण्वाकाशादिसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागोत्पत्तिर्न सम्भ-
वति नच मास्तु तत्र परमाण्वाकाशविभागः का क्षतिरिति परमाणावुत्तरदे-
शसंयोगानुत्पत्त्या परमाणुगतक्रियानाशानुपपत्तेश्च अतस्तादृशपरमाण्वाका-
शविभागजनकः परमाण्वोर्विभागो वाच्य इत्यभिप्रायवानाह । तदङ्गीकारे
त्विति । अनयोः पक्षयोः प्रथमपक्ष एव सम्यक् यदवच्छेदेन कमलारम्भक
संयोगस्तदवच्छेदेन क्रियानुत्पत्त्या च न विकसत्कमलभङ्गप्रसङ्ग इति ध्येयम्
तत्त्वे विभागजनकत्वे । कर्मत्वं कर्मलक्षणस्यातिव्याप्तिः । संयोगविभागयो
रनपेक्षं कारणं कर्मेति सूत्रस्य संयोगस्य विभागस्य चानपेक्षं कारणं कर्मे।

नपेक्षत्वं तस्यार्थः अन्यथा कर्मणोप्युत्तरसंयोगोत्पत्तौ पूर्व-
संयोगनाशापेक्षणादव्याप्तिः स्यात् तत्र यदि द्रव्यारम्भक-
संयोगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य विभागजविभागः स्या-
त् तदा दशक्षणा । अथ द्रव्यनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य वि-
भागजविभागः स्यात् तदैकादशक्षणा तथा हि अथ नव
क्षणा वह्निसंयोगात् परमाणौ कर्म ततः परमाण्वन्तरेण वि-
भागस्तत आरम्भकसंयोगनाशस्ततो द्व्यणुकनाशः १
ततः परमाणौ श्यामादिनाशः २ ततो रक्ताद्युत्पत्तिः ३
ततो द्रव्यारम्भानुगुणा क्रिया ४ ततो विभागः ५ ततः

लक्षणद्वये तात्पर्यमित्यभिप्रायेण द्वितीयलक्षणस्य तत्रातिव्याप्त्यभिधानमि-
दम् । वस्तुतस्तु संयोगविभागयोरनपेक्षं कारणं कर्मेति सूत्रम् तत्र संयोग-
स्यानपेक्षं कारणमित्युक्तौ कारणाकारणसंयोगेऽतिव्याप्तिस्तस्य कार्याका-
र्यसंयोगे किञ्चिदनपेक्ष्य कारणत्वात् एवं विभागस्यानपेक्षमित्युक्तौ कार-
णाकारणविभागेऽतिव्याप्तिरत उक्तं संयोगविभागयोरिति । अनपेक्षत्वं च
स्वोत्तरोत्पन्नभावानपेक्षत्वम् अन्यथा कर्मणापि संयोगजनने द्रव्यस्य पूर्व-
संयोगनाशस्य चापेक्षणादसम्भवापत्तेर्विभागासमवायिकारणत्वे सति सं-
योगहेतुत्वं वा तत् पूर्वदेशविभागस्तु नोत्तरदेशसंयोगे कारणम् व्यवहारा-
भावेनान्यथासिद्धेः संयोगस्य विभागं प्रति कारणत्वाभावादेव नासमवा-
यिकारणत्वमिति न तत्रातिव्याप्तिः इत्थं च कारणमात्रविभागस्य पूर्वसं-
योगनाशं द्रव्यनाशं चानपेक्ष्य कारणाकारणविभागजनकत्वेपि नातिव्या-
प्तिः तस्य विभागजनकत्वेपि संयोगविभागोभयजनकत्वाभावादिति ध्येय-
म् । द्रव्यारम्भकसंयोगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्येति । द्रव्यारम्भकसंयोगना-
शोत्पत्त्यधिकरणक्षणोत्तरक्षणइत्यर्थः । कारणता तु द्रव्यारम्भकसंयोगनाश
स्यैव लाघवादिति ध्येयम् । एवमग्रेपि नवदशैकादशक्षणाः । प्रक्रियाःक्र-
मेणोपपादयति तथा हीत्यादिना । परमाणौ कर्म द्व्यणुकारम्भकपरमाण्वो-

पूर्वसंयोगनाशः ६ ततः आरम्भकसंयोगः ७ ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ८ ततो रूपाद्युत्पत्तिः ९ इति नवक्षणा । ननु श्यामादिनाशक्षणे रक्तोत्पत्तिक्षणे वा परमाणौ द्रव्यारम्भानुगुणा क्रिया ऽस्त्विति चेन्न अग्निसंयुक्ते परमाणौ यत्कर्म तद्विनाशमन्तरेण गुणोत्पत्तिमन्तरेण च परमाणौ क्रियान्तराभावात् कर्मवति कर्मान्तरानुत्पत्तेः निर्गुणे द्रव्ये द्रव्यारम्भानुगुणक्रियानुपपत्तेश्च तथापि परमाणौ श्यामादिनिवृत्तिसमकालं रक्ताद्युत्पत्तिः स्यादिति चेन्न पूर्वरूपादिध्वंस

मध्ये एकस्मिन् परमाणौ कर्म । परमाण्वन्तरेण द्व्यणुकारम्भकपरमाण्वन्तरेण । आरम्भकेति । द्व्यणुकारम्भकेत्यर्थः । ततः परमाणौ श्यामादिनाश इति । परमाणुगतरूपनाशं प्रति द्व्यणुकात्मकद्रव्यस्य प्रतिबन्धकतया तत्पूर्वं श्यामनाशासम्भवादिति भाव । द्रव्यारम्भकेति । द्व्यणुकारम्भकेत्यर्थ ।आरम्भकेति । द्व्यणुकारम्भकेत्यर्थः । तद्विनाशमन्तरेणेति । द्व्यणुकनाशोत्पत्तिक्षणोत्पत्तिकोत्तरसंयोगेन श्यामनाशक्षणएव पूर्वक्रियानाश इति भावः। परमाणौ क्रियान्तराभावादिति । तस्मिन् परमाणौ क्रियान्तराभावादित्यर्थः । अत्र हेतुमाह । कर्मवतीति । कर्मान्तरानुदयेन कर्मोत्पत्तौ कर्मण. प्रतिबन्धकत्वकल्पनादिति भावः । गुणोत्पत्तिमन्तरेण कर्मानुत्पत्तौ हेतुमाह । निर्गुणइति । कारणमात्रविभागस्य कारणाकारणविभागजनकत्वाभावपक्ष एव परमाण्वन्तरे कर्माचिन्तनं विनैव ग्रन्थान्तरे ऽष्टक्षणप्रक्रियोक्ता सा च निर्गुणे द्रव्यारम्भानुगुणाक्रियोत्पत्तौ बाधकाभावेन रक्तोत्पत्ति क्षणएव द्रव्यारम्भानुगुणाक्रियोत्पत्तिः सम्भवतीत्यभिप्रायेण समर्थनीया । विभागेन विभागजननइति कारणमात्र विभागेन कारणाकारणविभागजनने सतीत्यर्थः । विभागजाद्विभागाविति । आरम्भकसंयोगनाशस्य तृतीयक्षणएवोत्पन्नतया चतुर्थक्षणे परमाण्वाकाशविभागः सम्भवतीति भावः । ततः श्यामनाशपूर्वसयोगनाशाविति । परमाणुश्याम-

स्यापि रूपान्तरे हेतुत्वात् । अथ दशक्षणा साचारम्भकसं-
योगविनाशविशिष्टं कालमपेक्ष्य विभागेन विभागजनने
सति स्यात् तथा हि वह्निसंयोगाद् द्व्यणुकारम्भके पर
माणौ कर्म ततो विभागः तत आरम्भकसंयोगनाशस्ततो
द्व्यणुकनाशविभागजविभागौ १ तत । श्यामनाशपूर्वसं
योगनाशौ २ ततो रक्तोत्पत्त्युत्तरसंयोगौ ३ ततो वह्निनो-
दनजन्यपरमाणुकर्मणो नाशः ४ ततो ऽदृष्टवदात्मसंयोगा-
द्द्व्यारम्भानुगुणा क्रिया ५ ततो विभागः ६ ततश्च पूर्वसं-
योगनाशः ७ तत आरम्भकसंयोगः ८ ततो द्व्यणुकोत्प-
त्तिः ९ ततो रक्तोत्पत्तिः १० अथैकादशक्षणा वह्निसंयोगा-
त् परमाणौ कर्म ततो विभागस्ततो द्व्यारम्भकसंयोगना-
शः ततो द्व्यणुकनाशः १ ततो द्व्यणुकनाशविशिष्टं कालम-
पेक्ष्य विभगजविभागश्श्यामनाशौ २ ततः पूर्वसंयोगनाशर-
क्तोत्पत्ती ३ तत उत्तरदेशसंयोगः ४ ततो वह्निनोदनजन्य-
परमाणौ कर्मनाशः ५ ततो ऽदृष्टवदात्मसंयोगाद्द्व्यार-
म्भागुणा क्रिया ६ ततो विभाग ७ तत पूर्वसंयोगनाशः
८ ततो द्व्यारम्भकोत्तरसंयोगः ९ ततोद्व्यणुकोत्पत्तिः १०
ततो रक्ताद्युत्पत्तिः ११ मध्यमशब्दवदेकस्मादाभसयोगा-

नाशपरमाण्वाकाशसंयोगनाशावित्यर्थः । परमाणुश्यामनाशं प्रति द्व्यणुक-
नाशस्य हेतुत्वात् पूर्वं परमाणुश्यामनाशासम्भवादिति भावः । रक्तोत्प-
त्त्युत्तरसंयोगावित्ति । उत्तरसंयोगं विना परमकर्मणो नाशासम्भवेन द्व्यार
म्भानुगुणक्रियानुपपत्तेरिति भावः । तत्पर्यन्तं । सा पक्षान्तरयोगा द

अनेकाश्रयपर्याप्ता
एते तु परिकीर्तिताः ।
अपेक्षाबुद्धिनाशाच्च
नाशस्तेषां निरूपितः ॥ १०८ ॥
अनेकैकत्वबुद्धिर्या
सापेक्षाबुद्धिरिष्यते ।
परिमाणं भवेन्मान-
व्यवहारस्य कारणम् ॥ १०९ ॥

न्न नपनाशोत्पादौ तावत्कालमेकस्याग्नेरस्थिरत्वात् किं च नाशक एव यद्युत्पादकस्तद नष्टे रूपादावग्निनाशे नीरूपश्चिरं परमाणुः स्यात् उत्पादकश्चेन्नाशकस्तदा रक्तोत्पत्तौ तदग्नेर्नाशे रक्ततरता न स्यात् । अथ परमाण्वन्तरे क-

व्यणुकनाशकः स एव श्यामनाशे रक्तोत्पादे च हेतुरिति केषाञ्चिन्मतं पुनरग्न्यन्तरसंयोगादिति भाष्यविरुद्धं नादरणीयमित्यभिप्रेत्याह । मध्यमशब्दवदिति । एकस्मादिति । द्व्यणुकनाशकादेकस्मादित्यर्थः । यथा मध्यमशब्दात् पूर्वशब्दनाशोत्तरशब्दोत्पादौ भवतस्तथैकस्माद् द्व्यणुकनाशकादग्निसंयोगाच्छ्यामनाशरक्तोत्पादौ न भवत इति व्यतिरेके दृष्टान्तः । तावत्कालमिति । श्यामनाशोत्पत्त्यव्यवहितपूर्वक्षणपर्यन्तमित्यर्थः । अग्नेः द्व्यणुकनाशकाग्निसंयोगस्य । एवमग्रेपि । अस्थिरत्वादिति । यदा परमाणावग्निसंयोगाद् द्व्यणुकासमवायिकारणसंयोगविनाशकपरमाणौ कर्म तदैव नो-

र्मचिन्तनात् पञ्चमादिक्षणेपि गुणोत्पत्तिः तथा हि एकत्र परमाणौ कर्म ततो विभागः तत आरम्भकसंयोगनाशपर-माण्वन्तरकर्मणी ततो द्व्यणुकनाशः परमाण्वन्तरकर्मज-न्यविभाग इत्येकः कालः १ ततः श्यामादिनाशो विभा-गाच्च पूर्वसंयोगनाशश्चेत्येकः २ ततो रक्तोत्पत्तिर्द्रव्यारम्भ-कसंयोग इत्येकः कालः ३ अथ द्व्यणुकोत्पत्तिः ४ ततो रक्तोत्पत्तिरिति ५ पञ्चक्षणा । द्रव्यनाशसमकालं परमाण्व-न्तरे कर्मचिन्तनात् षष्ठे गुणोत्पत्तिः तथा हि परमाणुकर्म-णा परमाण्वन्तरविभागः तत आरम्भकसंयोगनाशः ततो द्व्यणुकनाशपरमाण्वन्तरकर्मणी अथ श्यामादिनाशः पर-माण्वन्तरे कर्मजो विभागश्च २ ततो रक्तोत्पत्तिः परमा-ण्वन्तरे पूर्वसंयोगनाशश्च ३ ततः परमाण्वन्तरसंयोगः ४

दनाभिघातान्यतरात्मकस्याग्निपरमाणुसंयोगस्य जनकं यदग्निकर्म तस्य वि-नाशः कर्मणः स्वजन्यसंयोगविनाश्यत्वात् तदुत्तरक्षणे पुनरग्नौ कर्म कार-णीभूतवेगाभिघातादेः स्वसमानाधिकरणकर्मध्वंसरूपसहकारिणश्च सत्त्वात् ततो विभागस्ततो द्व्यणुकनाशसमकालमग्निपरमाणुसंयोगस्य नाशेन श्या-मरूपोत्पत्त्यव्यवहितपूर्वक्षणपर्यन्तं तस्यास्थिरत्वादिति भावः । ननु मास्तु द्व्यणुकनाशकाग्निसंयोगस्य परमाणुश्यामनाशकत्वरक्तोत्पादकत्वं च परं तु द्व्यणुकनाशसमकालोत्पन्नाग्न्यन्तरसंयोगस्य परमाणौ श्यामनाशकत्वं रक्तो-त्पादकत्वं चास्तु न च श्यामनाशकतावच्छेदकरक्तोत्पादकतावच्छेदकजा-त्योः साङ्कर्यापत्तिरिति वाच्यं उत्पादकतावच्छेदकजातेर्नाशकतावच्छेद-कजातिव्याप्यत्वोपगमादित आह । किं चेति । नाशक एव यद्युत्पादक इति । एवकारेण नाशकतावच्छेदकवद्भिन्नावृत्तित्वरूपा व्याप्तिरुत्पादकताव-च्छेदके लभ्यते तथा च यद्युत्पादकतावच्छेदकं नाशकतावच्छेदकव्या-

ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ५ अथ रक्तोत्पत्तिरिति ६ एवं श्यामनाशक्षणे परमाण्वन्तरे कर्म्मचिन्तनात् सप्तक्षणा । तथाहि । परमाणौ कर्म, ततः परमाण्वन्तरेण विभागःतत आ-

---

ध्यं तदेत्यर्थः । नष्टे रूपादौ रूपपरम्परायां नष्टायां अग्निनाशे चरमाग्निसंयोगनाशे । परमाणौ पाकेन रूपोत्पत्तिस्थले प्रथमाग्निसंयोगादिना रूपोत्पत्तिस्तेनैव रूपनाशः पुनरग्निसंयोगानन्तरं पुनारूपोत्पत्तिसम्भवेपि चरमाग्निसंयोगोत्तरं तेन रूपोत्पादेन तद्रूपस्य तेनैवाग्निसंयोगेन नाशसम्भवात् तदग्निसंयोगस्यापि नाशे रूपान्तरोत्पादासम्भवेन नीरूपश्चिरं परमाणुः स्यादित्यर्थः । न च चरमाग्निसंयोगेन विनश्यदवस्थेनैव रूपोत्पत्तिस्तदुत्तरक्षणे च न तद्रूपनाशः पूर्वक्षणे ऽग्निसंयोगाभावादिति वाच्यं असमवायिकारणस्य कार्यसहभावेनैव हेतुताया न्यायवैशेषिकसिद्धतया विनश्यदवस्थेन चरमाग्निसंयोगेन रूपोत्पादासम्भवादिति । परमाणुरिति । वैशेषिकमताभिप्रायेण न्यायनये पूर्वोक्तरीत्या घटादेरपि नीरूपत्वप्रसङ्गो वोध्यः । ननु रक्तोत्पादकतावच्छेदकवैजात्यं श्यामनाशकतावच्छेदकवैजात्यव्याप्यमिति न ब्रूमः परं तु वैजात्ययोरभेदं तेन न साङ्कर्यमत आह । उत्पादकश्चेदिति चेन्नाशक उत्पादक इति योजना । नाशकतावच्छेदकमेव यद्युत्पादकतावच्छेदकं तदेत्यर्थः । रक्ततरता न स्यादिति । अयं भावः रूपनाशकतावच्छेदकं विलक्षणाग्निसंयोगत्वं तदेव यद्युत्पादकतावच्छेदकं तदा कार्यतावच्छेदकमपि सामान्यतः पृथिवीपरमाणुरूपत्वं त्वया वाच्यं तथा सति क्वचिद्रक्ततरता क्वचिच्च रक्ततमता परमाणौ न स्यात् कार्यवैचित्र्यस्य कारणतावच्छेदकभेदाधीनत्वादिति । सिन्दूरादौ रक्ततारतम्यस्यानुभविकतया तत्परमाणुषु तस्यावश्यंभावादिति भावः । इदं च पूर्वरूपनाशकाग्निसंयोगमात्रस्योत्तररूपहेतुत्वमित्यभिप्रायेण पुनरन्यस्मादग्निसंयोगादिति भाष्यानुरोधेन चोक्तम् । वस्तुतो रक्ततारतम्यस्य पूर्वरूपविशेषध्वंसकृतत्वाद्भाष्यस्य द्व्यणुकनाशकाग्निसंयोगापेक्षया ऽन्यपरत्वादुत्पादकविनाशकयोरग्निसयोगयोरेकत्वानेकत्वे ऽनियम एवेति ध्येयम् । परमाण्वन्तरेति । द्व्यणुकनाशकक्रियावत्परमाणुभिन्नद्व्यणुकान्तरा

रम्भकसंयोगनाशस्ततोद्व्यणुकनाशः १ ततः श्यामादि नाशपरमाण्वन्तरकर्मणी २ ततो रक्तोत्पत्तिः परमाण्वन्तरे कर्मजविभागश्च ३ ततः परमाण्वन्तरेण पूर्वसंयोगनाशः ४ ततः परमाण्वन्तरेण संयोगः ५ ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ६ ततो रक्तोत्पत्तिरिति ७ एवं रक्तोत्पत्तिसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मचिन्तनादष्टक्षणा तथा हि परमाणौ कर्म ततः परमाण्वन्तरविभागः तत आरम्भकसंयोगनाशः ततो द्व्यणुकनाशः १ ततः श्यामनाशः २ ततो रक्तोत्पत्तिपरमाण्वन्तरकर्मणी ३ ततः परमाण्वन्तरकर्मजविभागस्ततः पूर्वसंयोगनाशः ५ ततः परमाण्वन्तरसंयोगः ६ ततो द्व्यणुकोत्पत्तिः ७ अथ रक्तोत्पत्तिरित्यष्टक्षणा ॥ नैया-

रम्भकपरमाणावित्यर्थः । कर्मचिन्तनादिति । द्व्यणुकारम्भकसंयोगनाशाद्युत्पत्त्यादिक्षणे द्व्यणुकान्तरारम्भककर्मचिन्तनादित्यर्थः । पञ्चमादीत्यत्रादिना षष्ठसप्तमाष्टमक्षणानां परिग्रहः । इत्यष्टक्षणा इति । ननु यत्रैकस्मिन् परमाणावग्निसंयोगसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मोत्पत्तिस्तदुत्तरक्षणेषु क्रमेणैकत्र क्रियाविभागपूर्वसंयोगनाशद्व्यणुकनाशाः अपरत्र विभागपूर्वसंयोगनाशोत्तरसंयोगोत्पत्तिद्व्यणुकोत्पत्तिरूपोत्पत्तयस्तत्र द्विक्षणा । एवं यत्रैकस्मिन् परमाणौ कर्मोत्पत्तिसमकालं परमाण्वन्तरे कर्मोत्पत्तिस्तत्र चतुःक्षणापि सम्भवति प्रक्रियेति चेन्न द्व्यणुकनाशमन्तरेण परमाणौ श्यामादिनिवृत्तिस्तामन्तरेण च रक्तोत्पत्तिर्न सम्भवतीत्युक्तप्रायम् । इत्थं च द्व्यणुकनाशक्षणे परमाणुश्यामनाशक्षणे रक्तोत्पत्तिक्षणे वा द्व्यणुकान्तरोत्पत्तौ द्वित्रिचतुःक्षणाप्रक्रिया वाच्या नचैतेषु क्षणेषु द्व्यणुकान्तरोत्पत्तिः सम्भवति तथा सति तत्पूर्वक्षणेषु परमाणोररक्तत्वेन तदारब्धद्व्यणुकस्याप्यरक्तत्वप्रसङ्गादित्यन्यत्र विस्तरः ॥ अवयविन्यपीत्यपिना परमा-

यिकानां मते द्व्यणुकादाववयविन्यपि पाको भवति तेषामयमाशयः अवयविनां सच्छिद्रत्वाद्वह्नेः सूक्ष्मावयवैरन्तःप्रविष्टैरवयवेष्ववष्टब्धेष्वपि पाको न विरुद्ध्यते अनन्तावयवि तन्नाशकल्पने गौरवम्। इत्थं च सोयं घट इत्यादिप्रत्यभिज्ञापि सङ्गच्छते यत्र तु न प्रत्यभिज्ञा तत्रावय-

णुपरिग्रहः। तेषाम्, नैयायिकानाम्। अयं वक्ष्यमाणः। अवष्टब्धेष्वपीति। अवयविनावष्टब्धेष्वपीत्यर्थः। पाकः रूपादिपरावृत्तिः। न विरुद्ध्यतइति। साक्षात्परम्परासाधारणसकलावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्य रूपादिनाशहेतुत्वे मानाभावेनारम्भकसंयोगावच्छेदेन विजातीयतेजःसंयोगादेव रूपादिनाशसम्भवेप्यारम्भकसंयोगावच्छेदेन तेजःसयोगस्याभिघातादेस्तदानी तत्र सद्भावे मानाभावेन पूर्वोक्तरीत्या ऽवयविनाशस्याप्रसक्तेः सर्वावयवावच्छेदेन तेजःसंयोगस्य रूपादिनाशकत्वेपि नाशकतावच्छेदकवैजात्यस्य नोदनत्वाभिघातत्वादिविरुद्धस्यैवाङ्गीकरणीयतया नोदनाभिघातभिन्नतेजःसंयोगाद्रूपादिनाशेपि तेनावयविनाशस्यासम्भवात् अस्तु वा रूपादिनाशकतावच्छेदकवैजात्यस्य नोदनाभिघातत्वव्याप्यत्वं तथाप्यवयव्यभिघातादिकाले ऽवयवाभिघातोत्पादनियमे मानाभावः आस्तां वा तथानियमः तथाप्यवयवाभिघातादेर्नियमतो द्रव्यारम्भकसंयोगविरोधिविभागहेतुक्रियाजनकत्वे मानाभाव एव। विभागं प्रति क्रियायास्तत्तद्व्यक्तित्वेनैव हेतुतया तत्तत्क्रियाधीनविभागं प्रति तत्तत्पूर्वदेशस्य विशिष्य हेतुतया च तज्जन्यक्रियायास्तादृशाविभागहेतुत्वासिद्धेरिति भाव। यदप्युक्त वैशेषिकैरवयविरूपं प्रत्यवयवरूपहेतुताया व्यभिचारापत्त्या नावयविनि पाकेन रूपोत्पाद इति तदपि न अवयवरूपादेर्विजातीयरूपादिकं प्रत्येव हेतुतया व्यभिचाराप्रसक्तेः। एतेनावयविरूपनाशेआश्रयनाशहेतुतयां व्यभिचारापत्त्या पाकेनावयविरूपनाशासम्भव इत्यप्यपास्तम्। आश्रयनाशजन्यतावच्छेदककोटौ वैजात्यस्य विवेशनीयत्वादिति अवयविपाकानभ्युपगमे साधकाभावमुक्त्वा तत्र बाधकमप्याह। अनन्तेति। इत्थं च अवयविनाशानङ्गीकारे

विनाशोपि स्वीक्रियतइति ॥ गणनाव्यवहारासाधारणं कारणं संख्येत्यर्थः । नित्येष्विति । नित्येषु परमाण्वादिषु एकत्वं नित्यम् । अनित्ये घटादावेकत्वमनित्यमित्यर्थः । द्वित्वादयो व्यासज्यवृत्तिसंख्या अपेक्षाबुद्धिजन्याः । अनेकेति । यद्यपि द्वित्वादिसमवायः प्रत्येकं घटादावपि वर्तते तथापि एको द्वाविति प्रत्ययाभावात् एको न द्वाविति प्र-

च प्रत्यभिज्ञा सङ्गच्छतइति । पूर्वावयविनाशे तूत्तरोत्पन्नावयविनि पूर्वावयविनोरभेदाभावेनाभेदावगाहिनी प्रत्यभिज्ञा न स्यादिति भावः ॥ कालादावतिव्याप्तिमाशङ्क्याह । असाधारणमिति । वस्तुतो गणनं संख्यात्वं तत्प्रकारको व्यवहारस्तत्प्रकारकं प्रमात्मकं ज्ञान तद्धेतुस्तद्विषय इत्यर्थान्न कालादावतिव्याप्तिः । तत्रापि सङ्ख्यात्वजातिरेव लक्षणमितरत्तु सङ्ख्यात्वजातौ प्रमाणतयोक्तं एवमग्रेपीति ध्येयम् । द्वित्वादय इति । एकत्वान्यसङ्ख्यामात्रमपेक्षाबुद्धिरूपनिमित्तकारणजन्यमित्यर्थः । असमवायिकारणं तु द्वित्वं प्रति समवायिकारणगतयावदेकत्वमिति बोध्यम् । ननु योग्यद्वित्वादौ तद्धेतुत्वे मानाभाव इति चेन्न योग्यद्वित्वादेरपेक्षाबुद्धिजन्यत्वेऽतीन्द्रियद्वित्वादावप्यनेकसङ्ख्यात्वादिना तदनुमानात् । अथापेक्षाबुद्धेर्द्वित्वहेतुत्वे कथमविरलक्रमेण यावदपेक्षाबुद्धिसत्त्व न द्वित्वाद्युत्पत्तिः । अत्र केचित् अपेक्षाबुद्धेरुत्पत्तिसम्बन्धेन हेतुत्वान्न यावदपेक्षाबुद्धिमत्त्वं द्वित्वाद्युत्पत्तिरिति तन्न धारावाहिकापेक्षाबुद्धिभिः सर्वत्र धारावाहिकद्वित्वाद्युत्पत्तेर्दुर्वारत्वात् भगवदपेक्षाबुद्ध्या धारावाहिकद्वित्वाद्युत्पत्तेर्दुर्वारत्वाच्च तद्बुद्धेर्नित्यत्वेनोत्पत्तिसम्बन्धेन तद्धेतुत्वस्य दुर्वचत्वात । वस्तुतस्तु तत्तत्पुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यानेकसङ्ख्यात्वाद्यवच्छिन्नं प्रति तत्तत्पुरुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यानेकसङ्ख्यादेः प्रतिबन्धकत्वाभ्युपगमान्न यावदपेक्षाबुद्धिमत्त्व द्वित्वाद्युत्पत्तिरिति । प्रत्येक घटादाविति । तथा चानेकाश्रयपर्याप्तेति मूलमसङ्गतमिति भावः । नन्वेकत्वस्य न्यूनवृत्तितया द्वि

त्ययसद्भावाच्च द्वित्वादीनां पर्याप्तिलक्षणः कश्चित्सम्बन्धो ऽनेकाश्रयो ऽभ्युपेयते। प्रथममपेक्षाबुद्धिस्ततो द्वित्वोत्पत्तिः ततो विशेषणज्ञानं द्वित्वत्वनिर्विकल्पात्मकं ततो द्वि-

---

त्वाधारतानवच्छेदकत्वान्न तथा प्रत्यय इत्यत आह। एको न द्वावितीति। एकत्वावच्छेदेन द्वित्ववद्भेदाभावादेकत्वादेर्न्यूनवृत्तितया द्वित्ववद्भेदानवच्छेदकत्वादिति भावः। अनेकाश्रय इति। उभयाद्याश्रय इत्यर्थः। तथा च तादृशप्रतीतेर्न द्वित्ववद्भेदाधारतावच्छेदकत्वमेकत्वे विषयः किं तु पर्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वं तद्वद्भेदो वा एकत्वावच्छिन्ने प्रकारः। इत्थं च पर्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वस्य प्रत्येकमभावादेको द्वावित्यप्रत्ययस्यैको न द्वाविति प्रत्ययस्य चोपपत्तिरिति भावः। अत्र बहवः उभयादेः प्रत्येकानतिरिक्ततया प्रत्येकमपि पर्याप्तिसम्बन्धेन द्वित्वमस्त्येवेति पर्याप्त्यङ्गीकारेप्येको द्वावित्यप्रत्ययस्यैको न द्वाविति प्रत्ययस्य च कथमुपपत्तिः यदि चैको न द्वाविति प्रतीतिबलाद् द्वित्ववद्भेदावच्छेदकत्वं स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपमेकत्वे स्वीक्रियते न तु द्वित्वावच्छेदकत्वमेको द्वावित्यप्रत्ययादिति विभाव्यते तदा समवायपक्षेपि तुल्यमिति पर्याप्त्यङ्गीकारो निरर्थक इति चेदत्राहुः। आकाशाविति वाक्यस्य प्रामाण्यापत्त्या पर्याप्त्यङ्गीकार आवश्यकः। नच समवायेनेव पर्याप्तिसम्बन्धेनापि द्वित्वस्याकाशे सत्त्वात् पर्याप्त्यङ्गीकारेपि तद्वाक्यप्रामाण्यं दुर्वारमिति वाच्यं उद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यत्वविशिष्टपर्याप्तेरेव द्वित्वसम्बन्धत्वोपगमात् आकाशत्वव्याप्यद्वित्वपर्याप्तेरप्रसिद्धत्वाद् द्वित्वपर्याप्तेर्द्वित्वस्वरूपतया तस्य घटादावपि सत्त्वात् नचोद्देश्यतावच्छेदकव्याप्यत्वविशिष्टसमवायस्य द्वित्वसंसर्गतां स्वीकृत्याकाशाविति प्रयोगवारणसम्भवादलं पर्याप्त्येति वाच्यं तथा सति घटाविति प्रयोगस्य प्रामाण्यानुपपत्तेः समवायस्यैकत्वेन घटत्वव्याप्यसमवायस्याप्रसिद्धेरित्यन्यत्र विस्तरः। अपेक्षाबुद्धिनाशाच्च तेषां नाश इति मूलस्य तृतीयक्षणे अपेक्षाबुद्धिनाशाच्चतुर्थक्षणे द्वित्वादीनां नाश इति नार्थः परं तु चतुर्थक्षणे ऽपेक्षाबुद्धिनाशात् पञ्चमक्षणे इत्यर्थ इति ज्ञापनाय वैशेषिकप्रक्रियां प्रदर्शयति प्रथममित्यादिना। द्वित्वत्वविशिष्टप्रत्यक्षं द्वित्वत्वविशिष्टलौकिकप्रत्यक्षम्। अन्यथा

त्वत्वविशिष्टप्रत्यक्षमपेक्षाबुद्धिनाशश्च ततो द्वित्वनाश इति। यद्यपि ज्ञानानां द्विक्षणमात्रस्थायित्वम् योग्यविभुविशेष गुणानां स्वोत्तरवृत्तिगुणनाश्यत्वात् तथाप्यपेक्षाबुद्धेस्त्रिक्षणावस्थायित्वं कल्प्यते अन्यथा निर्विकल्पककाले ऽपेक्षाबुद्धिनाशानन्तरं द्वित्वस्यैव नाशः स्यात् न तु द्वित्वप्रत्यक्षं तदानीं विषयाभावाद्विद्यमानस्यैव चक्षुरादिना ज्ञानजननोपगमात् तस्माद्द्वित्वप्रत्यक्षादिकमपेक्षाबुद्धेर्नाशकं कल्प्यते नचापेक्षाबुद्धिनाशात् कथं द्वित्वनाश इति वाच्यं काला

अपेक्षाबुद्धेर्द्विक्षणमात्रावस्थायित्वे । द्वित्वस्यैव नाश इति। द्वित्वस्य नाश एवेत्यर्थः । ननु तदानीं द्वित्वाभावेपि तत्पूर्वक्षणे द्वित्वसत्त्वान्न द्वित्वप्रत्यक्षानुपपत्तिरत आह । विद्यमानस्यैवेति । सम्बद्धं वर्तमानं च गृह्यते चक्षुरादिनेत्यनुरोधात् लौकिकप्रत्यक्षं प्रति द्वित्वादेर्विषयस्य कार्यसहभावेन हेतुत्वादिति भावः। ननु योग्यविभुविशेषगुणनाशं प्रति स्वोत्तरवर्तिविशेषगुणत्वेन हेतुतयापेक्षाबुद्ध्युत्तरक्षणोत्पन्नस्मृत्या संस्कारेण वापेक्षाबुद्धिनाशः केन वारणीय इत्याशङ्कामुपसंहारव्याजेन परिहरति । तस्मादिति । द्वित्वप्रत्यक्षादिकमिति । द्वित्वद्वित्वत्वनिर्विकल्पकमित्यर्थः । आदिना त्रित्वद्विपृथक्त्वादिप्रत्यक्षपरिग्रहः । योग्यविभुविशेषगुणत्वस्य स्वत्वस्य चाननुगतस्याभावेन स्वोत्तरोत्पन्नगुणत्वस्याननुगतस्याभावात्तत्तद्व्यक्तित्वेनैव नाश्यनाशकभावस्य वाच्यतया द्वित्वत्वविशिष्टप्रत्यक्षरूपकार्यानुरोधेन द्वित्वद्वित्वत्वनिर्विकल्पकस्यैव तद्व्यक्तित्वेनापेक्षाबुद्धिनाशकत्वं कल्प्यते न तु द्वितीयक्षणोत्पन्नस्मरणादेरिति भावः । ननु द्वित्वत्वाविशिष्टद्वित्वप्रत्यक्षमुपनीतभानात्मकमेवास्तु अलं तदुपपत्तये त्रिक्षणावस्थायित्वकल्पनेनापेक्षाबुद्धेः नच द्वित्वत्वांशे उपनीतभानसम्भवेपि द्वित्वांशेनोपनीतभानत्वमुपनीतं च विशेषणतयैवेति नियमादिति वाच्यं यतो द्वित्वत्वाविशिष्टद्वित्वप्रत्य-

न्तरे द्वित्वप्रत्यक्षाभावात् अपेक्षाबुद्धिस्तदुत्पादिका तन्नाशा-
त्तन्नाश इति कल्पनात् । अत एव तत्पुरुषीयापेक्षाबुद्धिज-
न्यद्वित्वादिकं तेनैव गृह्यतइति कल्प्यते नचापेक्षाबुद्धेर्द्वित्व-
प्रत्यक्षे कारणत्वमस्त्विति वाच्यं लाघवेन द्वित्वं प्रत्येव का
रणत्वस्यैवोचितत्वात् अतीन्द्रिये द्व्यणुकादावपेक्षाबुद्धिर्यो-
गिनां सर्गादिकालीनपरमाण्वादावीश्वरीयापेक्षाबुद्धिः ब्रह्मा-
ण्डान्तरवर्त्तियोगिनामपेक्षाबुद्धिर्वा द्वित्वादिकारणमिति ।
अपेक्षाबुद्धिः केत्यत आह । अनेकैकत्वेति । अयमेकोऽयमे-
क इत्याकारिकेत्यर्थः । इदं तु बोध्यम् यत्रानियतैकत्वज्ञानं
तत्र त्रित्वादिभिन्ना बहुत्वसंख्योत्पद्यते यथा सेनावनादा-
विति कन्दलीकारः । आचार्यास्तु त्रित्वादिकमेव बहुत्वं
मन्यन्ते तथा च त्रित्वत्वादिव्यापिका बहुत्वत्वजातिर्नाति-
रिच्यते । सेनावनादावुत्पन्नेपि त्रित्वादौ त्रित्वत्वाद्यग्रहो
दोषात् । इत्थं चेतो बहुतरेयं सेनेति प्रतीतिरुपपद्यते बहुत्व-
स्य संख्यान्तरत्वे तु तत्तारतम्याभावान्नोपपद्येदित्यवधेयम् ।
परिमाणं निरूपयति । परिमाणमिति । परिमितिव्यवहारसा-
धारणं परिमाणमित्यर्थः । तच्चतुर्विधम् । अणु महद्दीर्घं ह्र-
स्वं चेति । तत् परिमाणम् । नित्यमित्यत्र परिमाणमित्यनु-
षज्यते । जायतइत्यत्रापि परिमाणमित्यनुवर्तते । अनित्य-
मिति पूर्वेणान्वितम् । तथाचानित्यपरिमाणं संख्याजन्यं
परिमाणजन्यं प्रचयजन्यं चेत्यर्थः । तत्र संख्याजन्यमुदा-
हरति । अनित्यमिति । द्व्यणुकस्य त्रसरेणोश्च परिमाणं
प्रति परमाणुपरिमाणं द्व्यणुकपरिमाणं वा न कारणम् प-

अणु दीर्घं महद्ध्रस्व-
मिति तद्भेद ईरितः ।
अनित्ये तदनित्यं स्या-
न्नित्ये नित्यमुदाहृतम् ॥ ११० ॥
सङ्ख्यातः परिमाणाच्च
प्रचयादपि जायते ।

रिमाणस्य स्वसमानजातीयोत्कृष्टपरिमाणजनकत्वाद् द्व्य-णुकस्याणुपरिमाणं तु परमाणावणुत्वापेक्षया नोत्कृष्टम् त्रस-रेणुपरिमाणं तु न सजातीयं अतः परमाणौ द्वित्वसंख्या द्व्यणुकपरिमाणस्य द्व्यणुके त्रित्वसंख्या च त्रसरेणुपरि-माणस्यासमवायिकारणमित्यर्थः । परिमाणजन्यं परिमाण-मुदाहरति । परिमाणं घटादाविति । घटादिपरिमाणं कपाला-दिपरिमाणजन्यम् । प्रचयजन्यमुदाहर्तुं प्रचयं निर्वक्ति । प्रचय इति । परिमाणं चाश्रयनाशादेव नश्यतीत्याह । नाश इति । अर्थात्परिमाणस्यैव नत्ववयविनाशः कथं प-रिमाणनाशकः सत्यप्यवयविनि त्रिचतुरादिपरमाणुविश्लेषे तदुपचयैवावयविनः प्रत्यभिज्ञानेपि परिमाणान्तरस्य प्रत्य-[illegible] वाच्यं परमाणुविश्लेषे हि द्व्यणुकस्य ना-शो ऽवश्यमभ्युपेयः तन्नाश च त्र्यणकनाशः । एवं क्रमेण

क्षं हि जायमानं द्रव्यांशे द्वित्वप्रकारकमेव भवति द्वे द्रव्ये इत्याकारकं निर्विकल्पकोत्तरक्षणे द्वे द्रव्ये इत्याकारकं द्वित्वत्वविशिष्टद्वित्वप्रकारकं प्रत्यक्षं न सम्भवति तत्पूर्वं विशेषणतावच्छेदकद्वित्वत्वप्रकारकद्वित्वज्ञानासम्भवादिति तु न विशेष्ये विशेषणमिति रीत्यैव द्वे द्रव्ये इत्याकारकप्रत्यक्षसम्भवादिति चेन्न निर्विकल्पकस्याप्रत्यासत्तितया द्वे द्रव्ये इत्युपनीतभानासम्भवात्तस्योपनीतभानरूपत्वे तदुत्तरं द्वित्वं साक्षात्करोमीत्यनुव्यवसायानुपपत्तेश्च तस्मात् त्रिक्षणावस्थायित्वमपेक्षाबुद्धेरिति वैशेषिकाणामाशयः। नव्यास्तु उत्पत्स्यमानद्वित्वस्यद्वित्वत्वसामान्यलक्षणया पूर्वमनुभवाद् द्वित्वोत्पत्तिसमयएव द्वित्वत्वप्रकारकमुत्पद्यमानद्वित्वस्मरणम् तेन तदुत्तरक्षणे इदानीं द्वे द्रव्ये इति विशिष्टवैशिष्ट्यावगाहिलौकिकप्रत्यक्षसम्भावादलमपेक्षाबुद्धेस्त्रिक्षणावस्थायित्वेन अन्यथा सुखाद्युत्पादाद्वितीयक्षणे सुखत्वनिर्विकल्पकमनन्तर क्षणे च सुखनाशादहं सुखीति लौकिकप्रत्यक्षं न सम्भवतीति सुखशब्दादेरपि त्रिक्षणावस्थानप्रसङ्गादिति प्राहुः। नन्वपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वोत्पादकत्वे चैत्रीयापेक्षाबुद्धिजन्यद्वित्वस्यापेक्षाबुद्धिशून्येन मैत्रेण ग्रहणापत्तिः सन्निकर्षादिघटितसामग्र्याः सत्त्वात्तद्वारणाय विषयतासम्बन्धेन तत्पुरुषीयप्रत्यक्षे तद्भिन्नपुषीयापेक्षाबुद्धिजन्यद्वित्वादेस्तादात्म्येन प्रतिबन्धकत्वकल्पने च गौरवमत आह। अत एवेति। पूर्वोक्तयुक्त्या ऽपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वोत्पादकत्वस्यावश्यकत्वादेव। तेनैव गृह्यतइति। कल्प्यतइति। तद्भिन्नेन न गृह्यतइति कल्प्यतइत्यर्थः। तथा चान्यथा ऽनुपपत्त्या पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनागौरवं न दोषायेति भावः। ननु कालान्तरे द्वित्वप्रत्यक्षवारणाय द्वित्वप्रत्यक्षं प्रत्येवापेक्षाबुद्धेर्हेतुत्वमस्तु न तु द्वित्वं प्रतीत्याशङ्कते। नचेति। लाघवेनेति। द्वित्वप्रत्यक्षत्वापेक्षया द्वित्वत्वस्य कार्यतावच्छेदकस्य लघुत्वादिति भावः। ननु द्वित्वप्रत्यक्षनिष्ठं लौकिकविषयितया द्वित्वत्वमेव कार्यतावच्छेदकमिति न गौरवम् नचान्तरेणाप्यपेक्षाबुद्धिं द्वित्वप्रत्यक्षापत्तिरेतावताप्यवारितैवेति वाच्यं द्वित्वत्वाविषयकद्वित्वप्रत्यक्षस्यालीकतया व्यापकीभूतद्वित्वत्वावच्छिन्नजनकसामग्रीविरहादेव तद्वारणादिति चेन्न उत्पादकसामग्र्या व्यञ्जकत्वाङ्गीकारे घटाद्युत्पादकसामग्र्या अपि घटादिव्यञ्जकत्वापत्त्या सत्कार्यवादापत्तेरिति। नन्वपेक्षाबुद्धेर्द्वित्वाद्युत्पादकत्वं नसम्भवति द्व्यणुकस्यास्मदीयप्रत्यक्षागोचरतया तत्रापेक्षाबुद्ध्यसम्भवे-

महावयविनो नाशस्यावश्यकत्वात् सति च नाशके ऽन-
भ्युपगममात्रेण नाशस्यापलपितुमशक्यत्वात् शरीरादाव-
वयवोपचये ऽसमवायिकारणनाशस्यावश्यकत्वादवयविना-
श आवश्यकः नच पटादिनाशेपि तन्त्वन्तरसंयोगात् प-
रिमाणाधिक्यं न स्यादिति वाच्यं तत्रापि वेमाद्यभिघाते-
नासमवायिकारणतन्तुसंयोगनाशात् पटनाशस्यावश्यकत्वा-
त् किं च तन्त्वन्तरस्य तत्पटावयवत्वे पूर्वं तत्पट एव न

न तत्र त्रित्वानुत्पत्त्यापत्तेः नचेष्टापत्तिः भावकार्यस्यासमवायिकारणजन्य-
त्वनियमेन द्व्यणुकगतत्रित्वं विना त्र्यणुकपरिमाणानुत्पत्तेः परिमाणस्य
स्वसमानजातीयोत्कृष्टपरिमाणजनकत्वनियमेन द्व्यणुकपरिमाणस्य त-
त्रासमवायिकारणत्वासम्भवादत आह । अतीन्द्रिये द्व्यणुकादाविति ।
आदिना परमाणुपरिग्रहः । सर्गादौ योगिनामभावादाह । ईश्वरीयेति । न-
चेश्वरीयापेक्षाबुद्धेर्द्वित्वोत्पादकत्वे तद्द्वित्वस्य नित्यत्वप्रसङ्गः ईश्वरीयापे-
क्षाबुद्धेर्नित्यत्वेन तन्नाशनाश्यत्वस्य तादृशद्वित्वे वक्तुमशक्यत्वादिति वा-
च्यं तद्द्वित्वस्येश्वरीयापेक्षाबुद्धिसहकारिविशेषस्य क्षणविशेषस्य नाशा-
देव नाशोपपत्तेः क्षणविशेषस्येश्वरीयापेक्षाबुद्धिसहकारित्वानङ्गीकारे सर्गा-
द्यकालीनपरमाणुद्वित्वोत्पत्तेः पूर्वं तद्द्वित्वोत्पादापत्तेः अपेक्षाबुद्धिना-
शाद्वेति मूलस्याश्रयनाशोपलक्षकत्ववदीश्वरीयापेक्षाबुद्धिसहकारिविशेषक्ष-
णविशेषनाशोपलक्षकत्वस्वीकाराच्च न तद्विरोधः एतेन घटाद्युत्पत्तिद्वि-
तीयक्षणे भगवदपेक्षाबुद्ध्या तत्र द्वित्वादिकं जन्यतइति परास्तम् । तदानीं
सहकारिक्षणविशेषस्याभावेन भगवदपेक्षाबुद्ध्या द्वित्वादेरजननात्तदानीं
तत्र द्वित्वोत्पादे मानाभावाच्च एतदस्वरसादाह । ब्रह्माण्डान्तरेति ॥ इत्य-
तः इत्याकाङ्क्षातः । नन्वेकत्वांशे निर्धर्मितावच्छेदकैकत्वज्ञानात् द्वित्वा-
द्युत्पत्त्यापत्तिरतो व्याचष्टे । अयमेक इति । तत्तद्व्यक्तिमात्रनिष्ठेदंत्वाव-
च्छिन्नविशेष्यतानिरूपितैकत्वप्रकारताशालिनी बुद्धिरपेक्षाबुद्धिपदार्थ इति
भावः । क्वचित्पुस्तके इदं तु बोध्यमित्याद्यवधेयमित्यन्तः पाठः स चैवं

स्यात् तन्त्वन्तररूपकारणाभावात् तन्त्वन्तरस्यावयवत्वाभावे च न तेन परिमाणाधिक्यं संयुक्तद्रव्यान्तरवत् तस्मात्तत्र तन्त्वन्तरसंयोगे सति पूर्वं पटनाशस्ततः पटान्तरोत्पत्तिरित्यवश्यं स्वीकार्यम् अवयविनः प्रत्यभिज्ञानं तु साजात्येन दीपकलिकादिवत् । नच पूर्वतन्तव एव तन्त्वन्तरसह-

---

व्याख्येयः । यत्रानियतैकत्वेति । एकत्वविशेष्यकसङ्ख्यात्वनियतत्रित्वादिप्रकारकज्ञानशून्यकालीनमनेकैकत्वज्ञानमित्यर्थः । यद्वा एकत्वांशे निर्धर्मितावच्छेदककमेकत्वसङ्ख्या योगिन इत्याकारकज्ञानमित्यर्थः । सेनावनादाविति । तत्र नियतैकत्वज्ञानाभावात्तस्यैव सहस्रत्वादिसङ्ख्योत्पादकत्वादिति भावः । उत्पन्नेपीति । अनियतैकत्वज्ञानस्यापि त्रित्वाद्युत्पादकत्वादिति भावः । दोषात्, नियतानेकैकत्वज्ञानाभावात् । अनियतानेकैकत्वज्ञानस्य त्रित्वोत्पत्तिकारणत्वेपि त्रित्वांशे त्रित्वत्वप्रकारकप्रत्यक्षे नियतानेकैकत्वज्ञानस्यैव हेतुतया तं विना न त्रित्वत्वादिप्रकारकं प्रत्यक्षमिति भावः । उपपद्यते इति । इतो बहुतरेत्यत्र बहुत्वे स्वसजातीयनिरूपितोत्कर्षः प्रतीयते । तथा च चतुष्ट्वादिरूपे बहुत्वे त्रित्वादिरूपस्वसजातीयनिरूपितोत्कर्षस्य सत्त्वात्तादृशप्रतीतिरुपपद्यतइति भावः । सङ्ख्यान्तरत्वे त्रित्वाद्यतिरिक्तसंख्यात्वे तत्तारतम्याभावादिति बहुत्वे स्वसजातीयोत्कर्षाभावात्तव मते तस्यैकरूपत्वादिति भावः । न च बहुत्वस्य त्रित्वादिरूपत्वे बहुत्वनिश्चये कथं त्रित्वादिसंशय इति वाच्यं समानप्रकारकनिश्चयस्यैव संशयविरोधितया बहुत्वत्वप्रकारकनिश्चयस्य त्रित्वत्वादिप्रकारकसंशयाविरोधित्वात् ॥ अणु महदित्यादि । यद्यप्यणुत्वमेव ह्रस्वत्वमस्तु महत्त्वमेव दीर्घत्वमस्त्विति कुतश्चातुर्विध्यं तथापि तदवधिकाणुतया प्रतीयमानेपि तदवधिकह्रस्वत्वाव्यवहारात्तदवधिकमहत्त्ववत्तया प्रतीयमानेपि तदवधिकदीर्घत्वाव्यवहाराच्च ह्रस्वत्वदीर्घत्वयोरतिरिक्तपरिमाणतया चातुर्विध्यं बोध्यम् ॥ सङ्ख्याजन्यमुदाहरतीति । सङ्ख्यामात्रजन्यमुदाहरतीत्यर्थः । न सजातीयमित्यनन्तरं विजातीयसंयोगरूपः प्रचयस्तु न द्व्यणुकादौ तत्सत्त्वेपि वा तस्याकिञ्चित्करत्वादिति पूरणीयम् । द्वित्वसंख्या

अनित्यं द्व्यणुकादौ तु
संख्याजन्यमुदाहृतम् ॥ १११ ॥
परिमाणं घटादौ तु
परिमाणजमुच्यते ।
प्रचयः शिथिलाख्यो यः
संयोगस्तेन जन्यते ॥ ११२ ॥
परिमाणं तूलकादौ
नाशस्त्वाश्रयनाशतः ।
संख्यावत्तु पृथक्त्वं स्यात्
पृथक्प्रत्ययकारणम् ॥ ११३ ॥

कारात्पूर्वंपटे सत्येव पटान्तरमारभन्तामिति वाच्यं मूर्तयोः समानदेशताविरोधात् तत्र पटद्वयासम्भवात् एकदा नाना द्रव्यस्य तत्रोपलम्भस्य बाधितत्वाच्च तस्मात्पूर्वस्य द्रव्यस्य

द्वित्वसङ्ख्यामात्रम् । एवमग्रेपि । परिमाणजन्यं परिमाणमात्रजन्यम् । कपालादिपरिमाणजन्यम् कपालादिपरिमाणमात्रजन्यमित्यर्थः । अप्रचितमहत्कपालद्वयारब्धे घटे यन्महत्परिमाणं तत्र कपालगतद्वित्वसङ्ख्या न कारणं द्वित्वसङ्ख्याया महत्त्वाजनकत्वात् अन्यथा द्व्यणुकेपि महत्त्वोत्पादापत्तेः तत्रोक्तापत्त्या द्वित्वत्वेन परिमाणाजनकत्वेपि घटगतमहत्त्व प्रति

प्रतिबन्धकस्य विनाशे द्रव्यान्तरोत्पत्तिरित्यस्यावश्यमभ्युपेयत्वात्॥ पृथक्त्वं निरूपयति।संख्यावदिति। पृथक्प्रत्ययासाधारणकारणं पृथक्त्वम् । तन्नित्यतादिकं संख्यावत् तथा हि नित्येष्वेकत्वं नित्यमनित्येष्वनित्यम् । अनित्यमेकत्वं तु आश्रयद्वितीयक्षणे चोत्पद्यते आश्रयनाशान्नश्यति तथैकपृ

कपालगतमहत्त्वस्य कपालगतद्वित्वस्य वा हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरह इति वाच्यं कपालगतमहत्त्वोत्कर्षेण घटगतमहत्त्वोत्कर्षस्यानुभविकतया कपालमहत्त्वस्य तत्रावश्यं हेतुताया वाच्यत्वात् यत्र कपाले न प्रचयस्तत्र प्रचयस्यापि हेतुत्वासम्भवात्तत्र घटपरिमाणं कपालपरिमाणमात्रजन्यमिति भावः ॥ प्रचय इतीति । मूले शिथिलाख्य इति । किञ्चिदवयवावच्छेदेनावयवान्तरासंयोगिनि महत्यवयवे वर्त्तमानः संयोगः प्रचय इत्येके । अत्र महत्पदं न देयं परमाणुसंयोगस्य प्रचयत्वे क्षतिविरहादित्यन्ये । भूयोवयवावच्छेदेनावयवान्तरासंयोगिन्यवयवे वर्तमानः संयोगः प्रचयस्तेन परमाणुसंयोगो द्व्यणुकसंयोगो वा न प्रचय इत्यपरे । अत्र प्रचयरहितैस्त्रिभिर्महावयवैरारब्धस्य यन्महत्परिमाणं तत्सङ्ख्यापरिमाणोभयजन्यम् महदवयवारब्धमहत्त्वादतिशयितत्वात् अल्पावयवारब्धमहत्त्वादतिशयितत्वाच्च प्रचिताभ्यां महावयवाभ्यामारब्धे यन्महत्परिमाणमतिशयितं तत्परिमाणप्रचयोभयजन्यम् अप्रचितमहावयवारब्धात् त्र्यणुकमहत्वाच्च तादृशातिशयदर्शनात् प्रचितैर्महद्भिरारब्धस्य महत्परिमाणं सङ्ख्यापरिमाणप्रचयजन्यम् प्रचितमहावयवद्वयारब्धमहत्वादपि तस्योत्कृष्टत्वादिति ध्येयम् । दिङ्मात्रस्य मूले प्रदर्शितत्वादित्यन्यत्र विस्तरः । केचित्तु दीर्घमिति प्रतीतेरवयवसंयोगविशेषेणैवोपपत्तेः दीर्घत्वं न परिमाणमन्यथा वर्तुलत्वचतुरस्रत्वादीनां परिमाणान्तरत्वापत्तेरित्याहुः ॥ अर्थादिति । प्रकरणादित्यर्थः । यद्वार्थात्परिशेषादित्यर्थः । न च परिशेषोऽसिद्धः रूपादेरप्याश्रयनाशनाश्यत्वादिति वाच्यं आश्रयनाश इति मूलस्याश्रयनाशमात्रादित्यर्थकतया रूपादेराश्रयनाशमात्रनाश्यत्वाभावेन परिशेषसम्भवात् न च मू-

अन्योन्याभावतो नास्य
चरितार्थत्वमिष्यते ।
अस्मात् पृथगिदं नेति
प्रतीतिर्हि विलक्षणा ॥ ११४ ॥
अप्राप्तयोस्तु या प्राप्तिः
सैव संयोग ईरितः ।
कीर्तितस्त्रिविधस्त्वेष
आद्यो ऽन्यतरकर्मजः ॥ ११५ ॥

त्त्वमपि द्वित्वादिवच्च द्विपृथक्त्वादिकमपीत्यर्थः । नन्वय-
मस्मात् पृथगित्यादावन्योन्याभावो भासते तत्कथं पृथक्त्वं
गुणान्तरं स्वीक्रियते नचास्तु पृथक्त्वं न त्वन्योन्याभाव
इति वाच्यं रूपं न घट इति प्रतीत्यनापत्तेः न हि रूपे घ-

लस्य तादृशार्थकत्वे प्रयोजनाभाव इति वाच्यं क्रियाविभागादिक्रमेण य
त्किञ्चिदवयवनाशेऽपि शरीरादिनाशस्य मीमांसकैरनभ्युपगमात् तत्र परि
माणनाशस्यानुभविकत्वाच्चाश्रयमात्रनाशनाश्यत्वस्य च परिमाणे तैर
नङ्गीकारात् तन्मतनिराकरणाय मूलस्य तादृशार्थकत्वादिति ध्येयम् ॥
द्वितीयक्षणे नोत्पद्यत इत्यनन्तरं स्वाश्रयावयवगतैकत्वासमवायिकारणकं
चेति पूरणीयम् । एकपृथक्त्वं एकसमवेतपृथक्त्वम् । द्वित्वादिवच्चेति । त-
था च द्विपृथक्त्वादौ समानाधिकरणान्येकपृथक्त्वान्यसमवायिकारणानि
इदमेकं पृथगिदमेकं पृथगिति नानैकपृथक्त्वविषयिण्यपेक्षाबुद्धिर्निमित्तकारण

टावधिकं पृथक्त्वं गुणान्तरमस्ति न वा घटे घटावधिकं पृथक्त्वमस्ति येन परम्परासम्बन्धः कल्प्यतइत्यत आह। अस्मादिति। ननु शब्दवैलक्षण्यमेव न स्वर्थवैलक्षण्यमिति चेन्न विनार्थभेदं घटात् पृथगितिवद् घटो न पट इत्यत्रापि पञ्चमीप्रसङ्गात् तस्माद्यदर्थयोगे पञ्चमी सोर्थो नञर्थान्योन्याभावतो भिन्नो गुणान्तरं कल्प्यतइति॥ संयोगं निरूपयति। अप्राप्तयोरिति। तं विभजते। कीर्तित इति। एषः संयोगः। सन्निपातः संयोगः। द्वितीयः उभयकर्मजः। तृ-

तादृशबुद्धिनाशात् क्वचिदाश्रयनाशात् क्वचिदुभाभ्यां द्विपृथक्त्वं नश्यतीति भावः। अत्रोभयसमवेतं पृथक्त्वं द्विपृथक्त्वं त्रितयसमवेतं पृथक्त्वं त्रिपृथक्त्वमिति रीत्या बोध्यम्। ननु घटौ पटात् पृथगित्यादिप्रतीतेः पटावधिकैकपृथक्त्वत्वद्वयादिनाप्युपपत्तेरुभयसमवेतपृथक्त्वादौ मानाभाव इति चेन्न घटौ पटात् पृथगिति प्रतीत्योभयसमवेतपृथक्त्वे सिद्धे तेनैव घटः पटात् पृथगिति प्रतीत्युपपत्तेरेकपृथक्त्वे प्रमाणाभाव इत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वात् तस्माद्विनिगमनाविरहादुभयमङ्गीकार्यम्। परम्परासम्बन्धः कल्प्यतइति। सामानाधिकरण्यरूपपरम्परासम्बन्धविषयकत्वमुक्तप्रतीतेः कल्प्यमित्यर्थः। इदमुपलक्षणम् प्रतीतेः सामानाधिकरण्यरूपपरम्परासम्बन्धविषयकत्वमङ्गीकृत्यान्योन्याभावानङ्गीकारे एतद्घटरूपमेतद्घटात् पृथगिति प्रतीत्यनुपपत्तेः। एतद्रूपमेतद्रूपात् पृथगिति प्रतीत्यापत्तेश्च अन्योन्याभावस्यातिरिक्तस्याभ्युपगमे तु पृथक्पदस्यान्योन्याभावलक्षणया सर्वमुपपादनीयामिति। पञ्चमीप्रसङ्गादिति। अन्योन्याभावार्थकपदयोगस्य पञ्चमीप्रयोजकस्य तत्र सत्त्वादिति भावः। अत्र नव्याः अन्योन्याभाव एव पृथक्त्वं न तु गुणान्तरं नच घटोनेत्यत्र पञ्चम्यापत्तिरन्योन्याभावविशिष्टार्थकपदयोगएवान्यारादितरर्तेइत्यादिसूत्रेण पञ्चमीविधानात् नञस्तु नान्योन्याभावविशिष्टार्थकत्वम् परं त्वन्योन्याभावार्थकत्वमित्यस्यान्यत्र सिद्धान्तितत्वात्।

तथोभयस्पन्दजन्यो
भवेत् संयोगजो ऽपरः ।
आदिमः श्येनशैलादि-
संयोगः परिकीर्त्तितः ॥ ११६ ॥
मेषयोः सन्निपातो यः
स द्वितीय उदाहृतः ।
कपालतरुसंयोगात्
संयोगस्तरुकुम्भयोः ॥ ११७ ॥
तृतीयः स्यात् कर्मजोपि
द्विधैव परिकीर्तितः ।
अभिघातो नोदनं च
शब्दहेतुरिहादिमः ॥ ११८ ॥

तीयः स्यादिति पूर्वेणान्विनम् । तृतीय इति । संयोगजसं-
योग इत्यर्थः । आदिमः अभिघातः द्वितीयो नोदनाख्यः
संयोग इति । विभक्तप्रत्ययासाधारणकारणं विभागं निरू-
पयति । विभागः इति । एककर्मेति । तदुदाहरणं तु श्येनशै-

यदि च घटाद्भेद इत्यादौ पञ्चम्यनुपपत्त्या भेदार्थकपदयोगः पञ्चमीप्रयोजकतयान्याराादिति सूत्रेण बोध्यतइति घटो न पट इत्यत्र पञ्चम्यापत्तिर्दुर्वारेति विभाव्यते तथापि निपातातिरिक्तान्योन्याभावार्थकपदयोगस्यैव पञ्चमीप्रयोजकत्वं कल्प्यते अनुशासनस्य प्रयोगानुरोधित्वादित्याहुः॥ मूले ऽप्राप्तयोरित्यादिना संयोगस्वरूपमुक्तं तत्र प्राप्तिः सम्बन्धः स च समवायोपीत्त्यत उक्तमप्राप्तयोरिति। लक्षणं तु संयोगत्वं जातिरिति॥ मूले आद्यो ऽन्यतरकर्मज इति। ननु संयोगत्वं नान्यतरकर्मणः कार्यतावच्छेदकमुभयकर्मजसंयोगे च व्यभिचारादिति चेन्न विजातीयकर्मत्वेन विजातीयसंयोगत्वेन समवायेन हेतुहेतुमद्भावात् उभयकर्मजसंयोगादौ च तादृशवैजात्याभावेन व्यभिचाराभावात्। एवमुभयकर्मणः संयोगस्यापि च संयोगं प्रति हेतुत्वं बोध्यम्॥ मूले भवेत् संयोगजो ऽपर इति। ननु संयोगजसंयोगे मानाभावः यत्र कपालक्रियया कपालतरुसंयोगस्ततः कुम्भतरुसंयोगस्तत्र कपालक्रियाया एव कुम्भतरुसंयोगं प्रति कारणत्वं न तु कपालतरुसंयोगस्येति चेन्न समवायेन संयोगं प्रति समवायेन क्रियायाः कारणत्वात् कुम्भे समवायेन क्रियाया अभावेन कुम्भे तरुसंयोगानुपपत्तेः क्रियायाः सामानाधिकरण्यसम्बन्धेन हेतुत्वान्तरकल्पनापेक्षया समवायेन संयोगस्यैव हेतुत्वकल्पनौचित्यात्। वस्तुतो यत्र कपालक्रियया कपालान्तरेण तरुणा चैकस्मिन् क्षणे संयोगस्तदुत्तरक्षणे घटोत्पत्तिः कपालक्रियानाशश्च नाशकस्योत्तरसंयोगस्य पूर्वं सत्त्वात् तदुत्तरक्षणे कुम्भतरुसंयोगानुपपत्तेः पूर्वक्षणे कपालक्रियाया नाशात्तस्मात् कपालसंयोग एव तत्र कारणमिति संयोगजसंयोगसिद्धिर्निराबाधैवेति। अत्र केचित् कथं संयोगस्य त्रैविध्यमन्यतरकर्मजन्यसंयोगस्याप्रसिद्धेः यत्रेषुक्रिययेषुवृक्षयोः संयोगस्तत्र संयोगाधिकरणे वृक्षे क्रियाविरहेण व्यभिचारादन्यतरकर्मणः संयोगं प्रति कारणत्वस्य वक्तुमशक्यत्वादित्याहुः तन्न कार्याव्यवहितपूर्वक्षणावच्छेदेन कार्यतावच्छेदकावच्छिन्नयत्किञ्चिद्व्यक्त्यधिकरणीभूतयावद्द्रव्यक्तिवृत्तिकाभावप्रतियोगितानवच्छेदकधर्मवत्त्वमेव कारणताघटकमेवं च कार्याव्यवहितपूर्वक्षणावच्छेदेन कार्यतावच्छेदकावच्छिन्नयत्किञ्चिद्व्यक्त्यधिकरणयावद्व्यक्तिषु कारणाभाववत्त्वमेव व्यभिचारः नचैवंविधो व्यभिचारः प्रकृते इषोरपि तादृशयावदन्तर्गततया तत्र क्रिया ततो

लविभागादिकं पूर्ववद्बोध्यम् । तृतीयोपि विभागजविभागः कारणमात्रविभागजन्यः कारणाकारणविभागजन्यश्चेति द्विविधः आद्यस्तावद्यत्रैककपाले कर्म ततः कपालद्वयविभागः ततो घटारम्भकसंयोगनाशस्ततो घटनाशस्ततस्तेनैव कपालविभागेन सकर्मणः कपालस्याकाशविभागो जन्यते तत आकाशसंयोगनाशः तत उत्तरदेशसंयोगस्ततः कर्मनाश इति । नच तेन कर्मणैव कथं देशान्तरविभागो न जन्यतइति वाच्यं एकस्य कर्मण आरम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनकत्वस्यानारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभाग

द्वितीयक्षणे शरीरक्रिया तत्र चतुर्थक्षणे हस्ततरुसंयोगस्तस्मिन्नेव क्षणे शरीर क्रियाजन्यशरीरपूर्वदेशसंयोगनाशस्तदुत्तरक्षणे शरीरतरुसंयोगो जायते तस्य च हस्ततरुसंयोगजन्यत्वं शरीरक्रियाजन्यत्वं वेत्यत्र विनिगमनाविरहः नचोभयमेव तत्रहेतुःजातिसङ्करप्रसङ्गादिति चेन्न तत्र संयोगद्वयस्यैवोपगमात् द्वित्वाग्रहस्तु सादृश्यदोषादित्येके तत्र चित्रसंयोगएवोत्पद्यतेकारणत्वंतुतत्र संयोगकर्मोभयत्वेनेति चित्रसंयोगो विजातीय एवेति न साङ्कर्यमित्यपरे इत्यन्यत्र विस्तरः । पूर्ववदिति । संयोगवदित्यर्थः । तेनैव कपालविभागेनेति तेन कपालविभागेनैवेत्यर्थः । एवकारेण कर्मणो व्युदासः । कपालस्याकाशविभागो जन्यतइति । अन्यथा कपालाकाशसंयोगस्य नाशकाभावेन नित्यत्वापत्तिरेव कपालाकाशसंयोगस्य प्रतिबन्धकस्य सत्वेनोत्तरसंयोगानुत्पत्त्या कर्मणोपि नित्यत्वापत्तिः उत्तरसंयोगस्यैव स्वजनककर्मनिवर्तकत्वादिति भावः । अमुमर्थं हृदि निधायोक्तं तत उत्तरदेशसंयोगस्ततः कर्मनाश इति । तेन कर्मणैवेति । कपालद्वयविभागजनककर्मणैवेत्यर्थः । देशान्तरविभागः । कपालाकाशादिविभागः । आरम्भकेत्यादि । आरम्भकसंयोगः कपालद्वयसंयोगादिस्तत्प्रतिद्वन्द्वी तद्विरोधी तन्नाशक इति यावत् । एवमग्रेपि । अनारम्भकसंयोगः कपालाकाशसंयोगादिः । अन्यथेति । आरम्भकसंयोगप्रतिद्व-

शब्दाहेतुर्द्वितीयः स्याद्
विभागोपि त्रिधा भवेत् ।
एककर्मोद्भवस्त्वाद्यो
द्वयकर्मोद्भवो ऽपरः ॥ ११९ ॥
विभागजस्तृतीयः स्यात्
तृतीयोपि द्विधा भवेत् ।
हेतुमात्रविभागोत्थो
हेत्वहेतुर्विभागजः ॥ १२० ॥

जनकत्वस्य च विरोधात् । अन्यथा विकसत्कमलकुड्मल-भङ्गप्रसङ्गात् तस्माद्यदीदमनारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्वि विभागं जनयेत् तदारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्वि विभागं न जनयेत् नच कारणविभागेनैव द्रव्यनाशात् पूर्वं कुतो देशान्तरवि-

---

न्द्विविभागजनककर्मणो ऽनारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागजनककर्मणश्चैक्य इत्यर्थः । विकसादिति । तत्राग्रावच्छेदेनानारम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभाग-जनककर्मणः सत्त्वात्तेन कर्मणा मूलावच्छिन्नारम्भकसंयोगविरोधिविभागो-त्पत्तिस्तेन चारम्भकसंयोगनाशस्तेन कमलनाशः स्यादिति भाव । कारण विभागेनैव कारणमात्रविभागेनैव कपालद्वयविभागादिनेति यावत् । पूर्वं घटा-द्यात्मकद्रव्यनाशात् पूर्वं,।तथा च पूर्वोक्तं नतो घटनाशस्ततःकपालस्याकाशवि-

भागो न जन्यतइति वाच्यं आरम्भकसंयोगप्रतिद्वन्द्विविभागवतो ऽवयवस्य सति द्रव्ये देशान्तरविभागासम्भवात्। द्वितीयस्तावद्यत्र हस्तक्रियया हस्ततरुविभागस्ततः शरीरेऽपि विभक्तप्रत्ययो भवति तत्र शरीरतरुविभागे हस्तक्रिया न कारणं व्यधिकरणत्वात् शरीरे तु क्रिया नास्त्येव अवयविकर्मणो यावदवयवकर्मनियतत्वात् अतस्तत्र कारणाकारणविभागेन कार्याकार्यविभागो जन्यतइति । अत एव विभागो गुणान्तरं अन्यथा शरीरे विभक्तप्रत्ययो न स्यात् अतः संयोगनाशेन विभागो नान्यथासिद्धो भवति । परापरव्यवहारनिमित्ते परत्वापरत्वे निरूपयति।परत्वं चेति।

भागो जन्यत इत्यसङ्गतमिति भावः।सति द्रव्ये द्रव्यनाशं विना देशान्तरविभागासम्भवादिति । अन्यथा कारणमात्रविभागे कर्मलक्षणस्यातिव्याप्त्यापत्तेरिति भावः। वस्तुतः कर्मलक्षणस्य तत्र नातिव्याप्तिः तत्प्रकारस्तु पाकजप्रक्रियायां सप्रपञ्चं प्रदर्शितो ऽस्माभिः । द्वितीय इति । कारणाकारणविभागजन्य इत्यर्थः । यावदवयवकर्मनियतत्वादिति । क्रियाया व्याप्यवृत्तित्वनियमादिति भावः । अत एव वक्ष्यमाणयुक्तेरेव । शरीरे विभक्तप्रत्ययो न स्यादिति । यत्र हस्तक्रियया हस्ततरुविभागस्तत्र शरीरे विभागप्रत्ययः सर्वानुभवसिद्धः स च विभागं विना नोपपद्यते नच शरीरतरुसंयोगनाश एव तद्विषय इति वाच्यं विभागानङ्गीकारे शरीरतरुसंयोगनाशस्यैवासम्भवात् न हि तत्र हस्तक्रिया शरीरतरुसंयोगनाशिका व्यधिकरणत्वादतस्तत्र हस्ततरुविभागेन शरीरतरुविभागो जन्यते तेन च शरीरतरुसंयोगनाशो जन्यतइत्युपेयतइति विभागसिद्धिः। ननु हस्ततरुसंयोगनाश एव शरीरतरुसंयोगनाशकोऽस्तु तयो रुभयस्मासमानाधिकरण्यसत्त्वात् मास्तु विभागजविभागो हस्ततरुविभागस्तु कर्मजन्यशरीरतरुसंयोगनाशकतया सि-

परत्वं चापरत्वं च
द्विविधं परिकीर्तितम् ।
दैशिकं कालिकं चापि
मूर्तएव तु दैशिकम् ॥ १२१ ॥

दैशिकमिति । दैशिकपरत्वं बहुतरमूर्तसंयोगान्तरितत्वज्ञानादुत्पद्यते एवं तदल्पीयस्त्वज्ञानादपरत्वमुत्पद्यते अत्राव-धित्वार्थे पञ्चम्यपेक्षा यथा पाटलिपुत्रात् काशीमपेक्ष्य प्र-

ध्यतीत्यप्यत एवापास्तम् । हस्ततरुसंयोगनाशेनैव तदुपपत्तेः किं च हस्त-क्रियैव स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन शरीरनिष्ठा शरीरतरुसंयोगनाशे हे-तुरस्तु वैयधिकरण्याभावादिति चेन्न आश्रयनाशाजन्यगुणनाशस्य विरोधि-गुणजन्यत्वनियमेन शरीरकर्मजन्यशरीरतरुसंयोगं प्रति हस्ततरुसंयोगस्या-कारणत्वेन च शरीरतरुसंयोगनाशे हस्ततरुसंयोगनाशस्याजनकत्वात् यच्चो-क्तं हस्तक्रियैव स्वसमवायिसमवेतत्वसम्बन्धेन तत्र कारणमिति तदपि न साक्षात्सम्बन्धेन जनकत्वनियमस्यासति बाधके सङ्कोचकल्पनानुपपत्तेः । वस्तुतस्तु संयोगाभावो विभागो विभागाभावो वा संयोगइत्यत्र विनिगम-नाविरहेणोभयोरप्यतिरिक्तत्वम् । अत एव घटात् पटो विभक्त इति प्रत्य-य उपपद्यते संयोगनाशात्मकत्वे नाशस्य सावधिकत्वाभावेन तथाप्रत्यया-नुपपत्तेरिति तदिदमभिप्रेत्योक्तमत संयोगेत्यादि । मूले मूर्तएव तु दैशिक-मिति । विभुद्रव्ये विप्रकृष्टदेशमात्रवृत्तित्वसन्निकृष्टदेशमात्रवृत्तित्वबुद्धेर्निमि-त्तकारणस्य दिक्संयोगस्यासमवायिकारणस्य चाभावादिति भावः । दै-शिकपरत्वस्य निमित्तकारणमाह । बहुतरेति । बहुतरसंयोगान्तरितत्वं त-देव विप्रकृष्टत्वं तद्विषयिण्यपेक्षाबुद्धिर्दैशिकपरत्व प्रति निमित्तकारणमित्य-र्थः । तदल्पीयस्त्वेति । अल्पसंयोगान्तरितत्वरूपसन्निकृष्टत्वविषयिण्यपे-

परत्वं मूर्तसंयोग-
भूयस्त्वज्ञानतो भवेत् ।
अपरत्वं तदल्पत्व-
बुद्धितः स्यादितीरितम् ॥१२२॥
तयोरसमवायी तु
दिक्संयोगस्तदाश्रये ।
दिवाकरपरिस्पन्द
भूयस्त्वज्ञानतो भवेत् ॥१२३॥

यागः परः पाटलिपुत्रात् कुरुक्षेत्रमपेक्ष्य प्रयागो ऽपर इति । तयोर्दैशिकपरत्वापरत्वयोः । अममवायी असमवायिकारणम् । तदाश्रये दैशिकपरत्वापरत्वाश्रये । दिवाकरेति । अत्र

क्षाबुद्धिर्दैशिकापरत्वं मति निमित्तकारणमित्यर्थः ॥ कालिकपरत्वापरत्वे जन्ये एवेत्यत्र जन्यपदं सप्तम्यन्तं नित्ये तत्पूर्वोत्पन्नत्वरूपज्येष्ठत्वबुद्धेस्तद-नन्तरोत्पन्नत्वरूपकनिष्ठत्वबुद्धेर्निमित्तकारणस्य कालसंयोगरूपासमवायि-कारणस्य चाभावादिति भावः । मूले ऽपेक्षाबुद्धिनाशेति । स्वनिमित्तकार-णविप्रकृष्टत्वादिबुद्धीनां नाशेनेत्यर्थः । नव्याः पुनर्बहुतरसंयोगान्तरितत्व-रूपविप्रकृष्टत्वाल्पसंयोगान्तरितत्वरूपसन्निकृष्टत्वाभ्यां दैशिकपरत्वापरत्वा-दिव्यवहारस्य बहुतरस्पन्दान्तरितजन्यत्वरूपज्येष्ठत्वाल्पतरस्पन्दान्तरितज-न्यत्वरूपकनिष्ठत्वाभ्यां च कालिकपरत्वादिव्यवहारस्योपपत्तेर्न तयोर्गुणा-

परत्वापरत्वं कालिकं ग्राह्यम् । यस्य सूर्यपरिस्पन्दापेक्षया यस्य सूर्यपरिस्पन्दोऽधिकः स ज्येष्ठः यस्य न्यूनः स कनिष्ठः । कालिकपरत्वापरत्वे जन्यद्रव्ये एव । अत्र कालिकपरत्वापरत्वयोः । तेषां कालिकदैशिकपरत्वापरत्वानाम् । क्रमप्राप्तां बुद्धिं निरूपयति । बुद्धेरिति । तत्र अप्रमां निरूपयति । तच्छून्यइति । तदभाववति तत्प्रकारकं ज्ञानं भ्रम इत्यर्थः । तत्प्रपञ्चः अप्रमाप्रपञ्चः । आद्य इति । विपर्यास इत्यर्थः । शरीरादौ निश्चयरूपं यदात्मत्वप्रकारकं ज्ञानं गौरोहमित्याकारकम् । एवं शङ्खादौ पीतः शङ्खइत्याकारकं यद् ज्ञानं निश्चयरूपं तद् भ्रम इति । किंस्विदिति वितर्के । निश्चयस्य लक्षणमाह । तदभावेति । तदभावाप्रकारकं तत्प्रकारकं ज्ञानं निश्चयः । संशयं लक्षयति । स संशय इति । एकधर्मिकविरुद्धभावाप्रकारकं ज्ञानं संशय इत्यर्थः । सा-

न्तरत्वम् । अत्र च यत्काले ज्येष्ठत्वबुद्धिरुत्पद्यते तत्कालमादाय स्पन्दनन्यूनाधिकत्वावसेया अतो न कनिष्ठेऽधिकजीविनि परत्वव्यवहारापत्तिरिति वदन्ति ॥ तदभाववतीति । इदं च प्रमायामतिव्याप्तिवारणाय । तदभाववद्विशेष्यकतदभावप्रकारकप्रमायामतिव्याप्तिवारणाय तत्प्रकारकमिति । इच्छायामतिव्याप्तिवारणाय ज्ञानमिति ॥ तदभावाप्रकारकापीति संशयेऽतिव्याप्तिवारणाय । अत्र च तद्विशेष्यकत्वावच्छिन्नतदभावप्रकारताशून्यतद्विशेष्यकत्वावच्छिन्नतत्प्रकारकत्ववद्ज्ञानत्वं यत्र तत्र तन्निश्चयत्वमवसेयं न तु यथाश्रुतम्, महानसोयं वह्निमान्न वा पर्वतो वह्निमानित्यस्य पर्वते वह्निनिश्चयत्वानापत्तेः । ज्ञानपदं चेच्छायामतिव्याप्तिवारणाय ॥ एकधर्मिकेति । ह्रदपर्वतौ वह्नितदभाववन्ताविति ज्ञानेऽतिव्याप्तिवारणायैकध-

परत्वमपरत्वं तु
तदीयाल्पत्वबुद्धितः ।
अत्र त्वसमवायी स्यात्
संयोगः कालपिण्डयोः ॥१२४॥

धारणेति । उभयसाधारणो यो धर्मस्तज्ज्ञानं संशयकारणं यथा उच्चैस्तरत्वं स्थाणुपुरुषसाधारणं ज्ञात्वा ऽयं स्थाणुर्न वेतिसंदिग्धे एवमसाधारणधर्मज्ञानं कारणं यथा शब्दत्वस्य नित्यानित्यव्यावृत्तत्वेन शब्दे गृहीतत्वाच्छब्दो नित्यो न वेति सन्दिग्धे । विप्रतिपत्तिस्तु शब्दो नित्यो न वेत्यादिशब्दा-

---

मिकेति एकधर्मितावच्छेदकविशिष्टविशेष्यकत्वावच्छिन्नेत्यर्थः । तेन पर्वतो वह्निमान् द्रव्यं वह्न्यभाववदिति ज्ञानव्युदासः वृक्षः संयोगवान् तदभाववांश्चेति समुच्चयवारणाय विरुद्धेति । विरोधावगाहित्वं तदर्थः । घटो द्रव्यं पृथिवी चेति ज्ञानवारणाय भावाभावेति । इच्छाव्युदासार्थं विशेष्यभागः । वस्तुतस्तु एकधर्मावच्छिन्नविशेष्यकत्वनिवेशे विभिन्नरूपेणैकधर्मितावच्छेदककज्ञानस्य संशयत्वापत्तिः एकधर्मावच्छिन्नविशेष्यतावच्छेदकताकत्वनिवेशे च निरवच्छिन्नविशेष्यतावच्छेदकताकसंशयासङ्ग्रहप्रसङ्गः । विभिन्नरूपेण धर्मितावच्छेदकतावच्छेदकावगाहिज्ञानस्य संशयत्वप्रसङ्गश्चेति स्वीयैककोटिप्रकारतावच्छिन्नप्रतिबध्यतानिरूपितप्रतिबन्धकतावच्छेदकीभूतापरकोटिप्रकारताशालिज्ञानत्वं संशयत्वमिति ध्येयम् । यत्तु संशयत्वं जातिविशेष इति तन्न चाक्षुषत्वादिना सङ्करप्रसङ्गात् । सन्दिग्धइति । क्रियापदम् । सन्देहवान् भवतीत्यर्थः । एवमग्रेपि । समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरित्यादिसूत्रे विप्रतिपत्तिवाक्यजन्यशाब्दसंशयस्योक्तत्वात् साधारणधर्मासाधारणधर्म[illegible]नजन्यसंशयवद्विप्रतिपत्तिवाक्यजन्यस्तृतीयोपि संशय

अपेक्षाबुद्धिनाशेन
नाशस्तेषां निरूपितः ।
बुद्धेः प्रपञ्चः प्रागेव
प्रायशो विनिरूपितः ॥ १२५ ॥
अथावशिष्टोऽप्यपरः
प्रकारः परिदर्श्यते ।
अप्रमा च प्रमा चेति
ज्ञानं द्विविधमिष्यते ॥ १२६ ॥

त्मिका न संशयकारणं शब्दव्याप्तिज्ञानादीनां निश्चयमात्र
जनकत्वस्वभावात् किं तु तत्र शब्देन कोटिद्वयज्ञानं जन्यते-
संशयस्तु मानस एवेति । एवं ज्ञाने प्रामाण्यसंशयाद्विषयसंशय
इति । एवं व्याप्यसंशयादपि व्यापकसंशय इत्यादिकं बोध्यम् ।
किंतु संशये धर्मिज्ञानं धर्मीन्द्रियसन्निकर्षो वा कारणमिति ।

इति मतनिरासायाह । विप्रतिपत्तिस्त्विति । व्याप्तिज्ञानादीनामित्यादिना-
विवेशवाक्यार्थज्ञानपरिग्रहः । ननु तर्हि सूत्रस्थपञ्चम्यनुपपत्तिरित्यत आ-
ह । किं त्विति । तथा च सूत्रस्थपञ्चमी प्रयोजकतायामिति भावः । एवं
ज्ञाने प्रामाण्यसंशयाद्विषयसंशय इत्यत्र प्रामाण्यपदमप्रामाण्यस्याप्युपलक्षकं
तेन प्रामाण्यसंशयस्याप्रामाण्यसंशयस्य च विषयसन्देहे स्वातन्त्र्येण हेतु-
त्वमिति भावः । एवं व्याप्येति । अथ व्याप्यसंशयस्य व्यापकसंशयहेतु-

तच्छून्ये तन्मतिर्या स्या-
दप्रमा सा निरूपिता ।
तत्प्रपञ्चो विपर्यासः
संशयोपि प्रकीर्तितः ॥ १२७ ॥
आद्यो देहेष्वात्मबुद्धिः
शङ्खादौ पीततामतिः ।
भवेन्निश्चयरूपा या
संशयोथ प्रदर्श्यते ॥ १२८ ॥
किंस्विन्नरो वा स्थाणुर्वे-
त्यादिबुद्धिस्तु संशयः ।
तदभावाप्रकारा धी-
स्तत्प्रकारा तु निश्चयः ॥१२९॥

दोषइति। अप्रमां प्रति दोषः कारणं प्रमां प्रति तु गुणः कारणं तत्रापि पित्तादिरूपा दोषा अननुगताः तेषां कारणत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिद्धम् गुणस्य प्रमाजनकत्वं त्वनुमानात् सिद्धम् यथा प्रमा ज्ञानसामान्यकारणभिन्नकारणज-

स संशयोमतिर्या स्या-
देकत्राभावभावयोः।
साधारणादिधर्मस्य
ज्ञानं संशयकारणम् ॥ १३० ॥

त्वे किं मानं कोटिस्मरणादित एव तत्सम्भवात् क्वचित्तदनुविधानस्य तु व्याप्यतदभावयोर्व्यापकतदभावसाहचर्यस्य गृहीतत्वेन तत्स्मरणएवोपक्षीणत्वात्तदग्रहे तु व्याप्यसंशयाद् व्यापकसंशयस्याप्यभावादिति चेदत्राहुः। महानसे हुताशनो न जलह्रदइति स्मरतां पर्वतादिकमपि पश्यतां धूमादिसंशयभावाभावाभ्यां हुताशनसंशयभावाभावदर्शनात्तस्यापि तद्धेतुत्वम्। अतएवोत्कटकोटिकव्याप्यसंशयात् व्यापकस्याप्युत्कटकोटिकः संशयः कारणोत्कर्षेणैव कार्योत्कर्षात् नचैतद्भगवत्सूत्रकृदनभिमतमिति वाच्यं सूत्रस्थचकारस्याप्यनुक्तसमुच्चायकत्वात् तथाहि "समानानेकधर्मोपपत्तेर्विप्रतिपत्तेरुपलब्ध्यनुपलब्ध्यव्यवस्थातश्च विशेषापेक्षो विमर्शः संशय" इति सूत्रं तस्य चार्थमाहुर्भाष्यकृत्प्रमुखाः समानधर्मः कोटिद्वयसहचरितधर्मः अनेकस्मात्सपक्षविपक्षाद् व्यावृत्तो धर्मः अनेकधर्मः तयोरुपपत्तिर्ज्ञानं तस्माद्विप्रतिपत्तिर्विरुद्धकोटिप्रतिपादकं वाक्यं तस्मादत्र पञ्चम्याः प्रयोजकत्वमर्थो न हेतुत्वं उपलब्धिः प्रामाण्यम् अनुपलब्धि प्रामाण्यविरोधिभ्रमत्वं तयोरव्यवस्थातश्च संशय। एव च प्रामाण्यसंशयजन्यो भ्रमत्वसंशयजन्यश्च विषयसंशयः चकारो व्याप्यसन्देहादिजन्यव्यापकसन्देहादेः सङ्ग्राहकः। विशेषापेक्षो विमर्श इति तु लक्षणम् एकधर्मिकभावाभावप्रकारकत्वरूपविशेषवान् विमर्शो ज्ञानमिति तदर्थः। इत्यादिकमित्यादिना साधनाव्यापकव्याप्यत्वसन्देहादितः साध्यव्यापकत्वसन्देहो बोध्यः। साधारणज्ञानादेः कार्यतावच्छेदके चाव्यहितोत्तरत्व देयं तेन परस्परं न व्यभिचारः। ननु साधारणधर्मज्ञानादेरिव धर्मिज्ञानस्यापि संशयहेतुत्वात्तत्कृतः संशयविभागः कथं न प्रदर्शित इत्यत आह. संशये धार्मिज्ञानमिति। संशये संशय

दोषोऽप्रमाया जनकः
प्रमायास्तु गुणो भवेत् ।
पित्तदूरत्वादिरूपो
दोषो नानाविधो मतः ॥१३१॥
प्रत्यक्षे तु विशेष्येण
विशेषणवता समम् ।
सन्निकर्षो गुणस्तु स्या-
दथ त्वनुमितौ पुनः ॥ १३२ ॥

न्याजन्या जन्यज्ञानत्वादप्रमावत् नच दोषाभाव एव का-
रणमस्त्विति वाच्यं पीतः शङ्ख इति ज्ञानस्थलेऽपि पित्तरू-
पदोषसत्त्वाच्छङ्खप्रमानुत्पत्तिप्रसङ्गात् विनिगमनाविरहाद-

मात्रे तथा च धर्मिज्ञानजन्यतावच्छेदकस्य संशयत्वसमव्याप्यत्वाच्च सन्नि-
भाजकतावच्छेदकमिति भावः । ननु धर्मिज्ञानस्य संशयहेतुत्वे मानाभावः ।
नच धर्मिज्ञानमन्तरेण संशयः स्यादिति वाच्यं सति धर्मीन्द्रियसन्निकर्षे इ-
ष्टत्वादत आह, धर्मीन्द्रियेति ॥ पित्तादीत्यादिना मण्डूकवसाञ्जनादेः परि
ग्रहः । अनुमानसिद्धत्वमेव प्रदर्शयति । यथेति । भगवज्ज्ञाने व्यभिचारवार-
णाय हेतौ जन्येति । अर्थान्तरं निराकुरुते । नचेति । ननु पित्तात्मकदोषा
भावः श्वैत्यप्रमायामेव कारणं न शङ्खत्वप्रमायामत आह । विनिगमनावि
रहादिति । प्रमायां दोषाभावः कारणं गुणो वा कारणमित्यत्र विनिगम
नाविरहादिति भावः । वस्तुतो गुणहेतुतायामेव लाघवं विनिगमकमस्ती

नन्तदोषाभावकारणत्वमपेक्ष्य गुणस्य कारणताया न्याय्यत्वात् नच गुणसत्त्वेपि पित्तेन प्रतिबन्धाच्छङ्खेन श्वैत्यज्ञानं अतः पित्तादिदोषाभावानां कारणत्वमवश्यं वाच्यं तथा च किं गुणस्य हेतुत्वकल्पनेनेति वाच्यं तथाप्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां गुणस्यापि हेतुत्वसिद्धेः। एवं भ्रमं प्रति गुणाभावः कारणमित्यस्यापि सुवचत्वम्। तत्र दोषाः के इत्याकांक्षायामाह। पित्तेति। क्वचित् पीतादिभ्रमे पित्तं दोषः क्वचिच्चन्द्रादेः स्वल्पपरिमाणभ्रमे दूरत्वं दोषः क्वचिच्च वंशोरगभ्रमे मण्डूकवसाञ्जनमित्येवंरूपा दोषा अननुगता एव भ्रान्तिजनका इत्यर्थः। अथ के गुणा इत्याकांक्षायां प्रत्यक्षादौ क्रमेण गुणान् दर्शयति। प्रत्यक्षेत्विति। प्रत्यक्षे विशेषणवद्विशेष्यसन्निकर्षो गुणः। अनुमितौ साध्यवति साध्यव्याप्यवैशिष्ट्यज्ञानं गुणः। एवमग्रेपि ज्ञेयम्। प्रमां निरूपयति। भ्रमभिन्नमिति। ननु यत्र शुक्तिरजतयोरिमे रजते इति ज्ञानं जातं तत्र रजतांशेपि प्रमा न स्यात्। तज्ज्ञानस्य भ्रमभिन्नत्वाभावादत आह। अथ वेति। तद्वद्वि-

त्याह। अनन्तेति। न्याय्यत्वादिति। अनुगतगुणत्वस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वान्न तद्धेतुत्वमते ऽयं दोष इति भावः। तथा च दोषाभावानां हेतुत्वस्यावश्यकत्वे च। गुणस्यापीति तथा च पित्तादिदोषाभावसत्त्वेपि विशेषणवद्विशेष्यसन्निकर्षरूपगुणाभावान्न शङ्खे पीतत्वभ्रमेति दोषाभावेन न गुणस्यान्यथासिद्धिरिति भावः। एवं एवंसति, अन्वयव्यतिरेकसत्त्वेपि यद्यन्यथासिद्धत्वं तदेत्यर्थः। गुणाभावः गुणाभाव एव न तु दोषः कारणं स्यादिति

पक्षे साध्यविशिष्टे तु
परामर्शो गुणो भवेत् ।
शक्ये सादृश्यबुद्धिस्तु
भवेदुपमितौ गुणः ॥ १३३ ॥

शेष्यकत्वे सति तत्प्रकारकं ज्ञानं प्रमेत्यर्थः । अथैवं स्मृते-
रपि प्रमात्वं स्यात्ततः किमिति चेत्तथा सति तत्कारणस्यापि
प्रमाणान्तरत्वं स्यादिति चेन्न यथार्थानुभवकरणस्यैव प्रमा-
णत्वेन विवक्षितत्वात् । इदं तु बोध्यं येन सम्बन्धेन यद्व-
त्ता तेन सम्बन्धेन तद्वद्विशेष्यकत्वं तेन सम्बन्धेन तत्प्रका-
रकत्वं वाच्यं तेन कपालादौ संयोगादिना घटादिज्ञाने ना-
तिव्याप्तिः । एवं सति निर्विकल्पकं प्रमा न स्यात् तस्य
सप्रकारकत्वाभावादत आह । तत् प्रमेति । ननु वृक्षे कपिसं-
योगज्ञानं भ्रमः प्रमा च स्यादिति चेन्न प्रतियोगिव्यधिकर-

भावः । एवमप्रमेऽपि प्रमेयमिति । उपमितौ शक्ये सादृश्यज्ञानम् शाब्दबोधे
योग्यतायाःतात्पर्यस्य वा प्रमैव गुण इति भावः । नन्वेवं रङ्गरजतयोरिमे
रजतरङ्गे इतिज्ञाने ऽतिव्याप्तिरत आह । तद्वद्विशेष्यकत्वे सतीति । तद्वद्वि-
शेष्यकत्वावच्छिन्नतत्प्रकारत्ववज्ज्ञानमित्यर्थः । सतिसप्तम्या अवच्छि-
न्नत्वार्थकत्वात् । तत्प्रकारकभ्रमे ऽतिव्याप्तेस्तद्वद्विशेष्यकेति । रजतएव
द्रव्यमिति ज्ञाने रजतत्वप्रमात्वापत्तिरतस्तत्प्रकारकेति । ज्ञानपदं च तथा-
विधेयेच्छायामतिव्याप्तिवारणाय । एवं सति तत्प्रकारकत्वस्य प्रमात्वघट-
कत्वे सति । भ्रमः प्रमा च स्यादिति लक्षणद्वयस्य तत्र सत्त्वादिति भावः ।

शाब्दबोधे योग्यताया-
स्तात्पर्यस्याथ वा प्रमा ।
गुणः स्याद् भ्रमभिन्नं तु
ज्ञानमत्रोच्यते प्रमा ॥ १३४ ॥
अथ वा तत्प्रकारं यद्
ज्ञानं तद्वद्विशेष्यकम् ।
तत्प्रमा न प्रमा नापि
भ्रमः स्यान्निर्विकल्पकम् ॥१३५॥

णकपिसंयोगाभाववति संयोगज्ञानस्य भ्रमत्वात् नच वृक्षे कपिसंयोगाभावावच्छेदेन संयोगज्ञानं भ्रमो न स्यात् तत्र संयोगाभावस्य प्रतियोगिसमानाधिकरणत्वादिति वा-

नन्वेवं लक्षणाननुगम इत्यत आह। लक्ष्यस्येति । अथ पाकरक्ते घटे श्यामरूपवत्ताप्रतीतेः प्रमात्वं स्यादिति चेदिष्टमेवैतत् घटस्य कदाचिच्छ्यामत्वात् वर्तमानस्य प्रमात्वघटकत्वात् । अत्र यद्यपि स्मृत्यन्यज्ञानस्वरूपाऽनुभवत्वस्य निवेशे वैयर्थ्यात् ज्ञानत्वघटितमेव प्रमात्वं सुवचं तथापि तस्य स्मृतिसाधारणतया तत्करणस्य प्रमाणान्तरतापत्त्या शास्त्रे प्रमाणव्यवहारौपयिकरूपमनुभवत्वघटितमेवानुमन्यन्ते ते तान्त्रिकाः । वस्तुतस्तु विशिष्टवैशिष्ट्यानुभवे विशेषणतावच्छेदकप्रकारकानिर्णयस्य कारणतया तज्जन्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टतयानुभवत्वस्य जातिविशेषत्वे सिद्धे ज्ञानत्वस्या-

प्रकारतादिशून्यं हि
सम्बन्धानवगाहि तत् ।
प्रमात्वं न स्वतो ग्राह्यं
संशयानुपपत्तितः ॥ १३६ ॥

च्यं तत्र संयोगाभावावच्छेदेन संयोगज्ञानस्य भ्रमत्वाल्ल-क्षणस्याननुगमाल्लक्षणस्याननुगमेऽपि न क्षतिः ॥ प्रमात्व-मिति । मीमांसका हि प्रमात्वं स्वतो ग्राह्यमिति वदन्ति । तत्र गुरूणां मते ज्ञानस्य स्वप्रकाशकत्वात्तज्ज्ञानप्रामाण्यं तेनैव गृह्यतइति । भट्टानां मते ज्ञानमतीन्द्रियं ज्ञानजन्य-ज्ञातता प्रत्यक्षा तया च ज्ञानमनुमीयते । मुरारिमिश्राणां मते ऽनुव्यवसायेन ज्ञानं गृह्यते । सर्वेषामपि मते तज्ज्ञान-

नुभवत्वाघटकत्वात्तन्नानुभवत्वस्य वैयर्थ्यमिति कृतं पल्लवितेन । प्रामाण्यं न स्वतो ग्राह्यमिति मूलेन स्वतो ग्राह्यत्वं निषिध्यते तत्र स्वतस्त्ववादिनः के इत्याकाङ्क्षायामाह । मीमांसका हीति । स्वप्रकाशकत्वादिति । स्वविषय-कत्वादित्यर्थः । तेनैव गृह्यत इति । ज्ञाने गृह्यमाणे तन्निष्ठज्ञानत्वादिधर्मव-त्तन्निष्ठप्रामाण्यस्यापि ग्रहे बाधकाभावात्तन्मते सर्वं ज्ञानमयं घटो घटम-हं जानामीत्याद्याकारकमिति भावः । तथा चेति । अयमत्रानुमानप्रकारः इयं ज्ञातता घटविशेष्यकघटत्वप्रकारकज्ञानजन्या घटवृत्तिघटत्वप्रकारकज्ञा-ततात्वात् या यद्वृत्तियत्प्रकारिका ज्ञातता सा तद्विशेष्यकतत्प्रकारकज्ञा-नसाध्या यथा पटे पटत्वप्रकारिका ज्ञाततेति । अनुव्यवसायेनेति । ननु ज्ञानज्ञानस्य विषयाविषयकत्वात् कथं विषयघटितप्रामाण्यं तस्य वि

विषयकज्ञानेन तज्ज्ञानप्रामाण्यं गृह्यते विषयनिरूप्यं हि ज्ञानमतो ज्ञानवित्तिवेद्यो विषयः तन्मतं दूषयति। न स्वतो ग्राह्यमिति । संशयेति । यदि ज्ञानस्य प्रामाण्यं स्वतो ग्राह्यं स्यात् तदानभ्यासदशापन्नज्ञाने प्रामाण्यसंशयो न स्यात् तत्र हि यदि ज्ञानं ज्ञातं तदा त्वन्मते प्रामाण्यं ज्ञातमेवेति कथं संशयः यदि तु ज्ञानं न ज्ञातं तर्हि धर्मिज्ञानाभावात् कथं संशयस्तस्माद् ज्ञाने प्रामाण्यमनुमेयं तथा हि इदं ज्ञानं प्रमा संवादिप्रवृत्तिजनकत्वात् यन्नैवं तन्नैवं यथा ऽप्रमा इदं पृथिवीत्वप्रकारकं ज्ञानं प्रमा गन्धवति पृथिवीत्वप्रकारकज्ञानत्वात् एवमिदं जलत्वप्रकारकं ज्ञानं प्रमा-

षय इत्यतो ज्ञानज्ञानस्य विषयविषकत्वे प्रमाणमाह । विषयनिरूप्यमिति । विषयाविषयकप्रत्यक्षाविषय इत्यर्थः । ज्ञानवित्तिवेद्यो विषय इति । विषयविषयकतानियतस्वविषयकताकप्रत्यक्षकं ज्ञानमित्यर्थः । अतो न साध्यहेत्वोर्वैयधिकरण्यम् । तथा च ज्ञानं विषयविषयकतानियतस्वविषयकताकप्रत्यक्षकं विषयाविषयकप्रत्यक्षाविषयत्वे सति प्रत्यक्षविषयकत्वादित्यनुमानं ज्ञानप्रत्यक्षस्य विषयविषयकत्वे प्रमाणमिति भावः । भट्टमते च प्रत्यक्षस्थानाभिषिक्ता ज्ञातताल्लिङ्गकानुमितिरेव बोध्येत्यन्यत्र विस्तरः । अनभ्यासदशापन्नेति । अनवधृतप्रामाण्यसजातीयेत्यर्थः । ज्ञातमेव निश्चितमेव । गन्धवतीति । व्याप्यवति व्यापकप्रकारकत्वस्य व्यापकवति व्यापकप्रकारकत्वव्याप्यत्वादिति भावः । ननु कथं तर्हि प्रामाण्यस्यानुमेयता गन्धवति पृथिवीत्वप्रकारकत्वस्येव पृथिवीत्ववति पृथिवीत्वप्रकारकत्वादेरपि प्रत्यक्षसम्भवादत आह । तत्प्रकारकत्वेति । संशयानुरोधादिति । यद्यपि ज्ञाने प्रामाण्यनिश्चयो धर्मितावच्छेदकसामानाधिकरण्येन जायते सन्देहस्तु धर्मितावच्छेदकसामानाधिकरण्येन प्रामाण्याभावावगाही धर्मितावच्छेदकावच्छेदेन प्रामाण्यावगा-

स्नेहवति जलत्वप्रकारकज्ञानत्वात् नच हेतुज्ञानं कथं जातमिति वाच्यं पृथिवीत्वप्रकारकत्वस्य स्वतो ग्राह्यत्वात् तत्र गन्धग्रहेण गन्धवद्विशेष्यकत्वस्यापि सुग्रहत्वात् । तत्प्रकारकत्वावच्छिन्नतद्विशेष्यकत्वं परं न गृह्यते संशयानुरोधात् । ननु सर्वेषां ज्ञानानां यथार्थत्वात् प्रमालक्षणे तद्वद्विशेष्यकत्वं विशेषणं व्यर्थम् नच रङ्गे रजतार्थिनः प्रवृत्तिर्भ्रमजन्या न स्यात्तव मते भ्रमस्याभावादिति वाच्यं तत्र हि दोषाधीनस्थपुरोवर्त्तिनि स्वतन्त्रोपस्थितरजतभेदा-

हीति कथं संशयानुपपत्तिः । तथापि प्रवृत्त्युपयुक्तस्य धर्मितावच्छेदकावच्छेदेन प्रामाण्यग्रहस्य स्वतस्त्वे संशयानुपपत्तिर्दूषणमिति ध्येयम् । न च प्रामाण्यग्राहकसामग्रीसत्त्वात् कथमग्रिमसंशयानुरोधेन प्रामाण्याग्रह इति वाच्यं तत्राग्रिमसंशयानुरोधेन संशयजनकदोषस्य प्रामाण्यनिश्चयप्रतिबन्धकत्वकल्पनादित्याशयात् । ननु यदि प्रामाण्यमनुमेयं तदा प्रामाण्यग्रहवैयर्थ्यम् तथा हि अयं पुरुष इति निश्चये प्रामाण्यसन्देहस्याय पुरुषो न वेत्याकारकस्योत्पत्त्या पुरुषार्थिनः प्रवृत्तिर्न सम्भवति तत्र प्रामाण्यनिश्चये च न तत्संशयाधीनोऽर्थसन्देह इति प्रामाण्यग्रहस्य प्रवृत्तावुपयोगः प्रामाण्यग्रहस्यानुमित्यात्मकत्वे च प्रामाण्यानुग्रहस्यानुमित्यात्मकत्वे च प्रामाण्यानुमापककरादिमति पुरुषत्वप्रकारकत्वादिरूपहेतुग्रहे तद्घटकतया पुरोवर्त्तिपुरुषत्वव्याप्यकरादिग्रहस्यावश्यकतया तेनैवाय पुरुषो न वेति सन्देहप्रतिबन्धसम्भवादलं प्रामाण्यानुमानेनेति चेन्न करादौ पुरुषत्वव्याप्यत्वग्रहं विनापि करादिमति पुरुषत्वप्रकारकत्वहेतोः पुरुषत्वघटितप्रामाण्यव्याप्यत्वग्रहसम्भवेन प्रामाण्यानुमानसम्भवात् । एतन्न्यायमते ऽनुमितेरिव द्वितीयानुव्यवसायस्यापि प्रामाण्यग्राहकत्वमित्यन्यत्र विस्तरः । गुरुः शङ्कते । नन्विति । व्यर्थमिति । व्यावर्त्त्याया अन्यथाख्यातेरभावादिति भावः । भ्रमजन्येति । न्यायनयं भ्रमजन्या प्रवृत्तिस्तव मते न स्यादित्यर्थः । भ्रमस्यान्यथा-

ग्रहस्य हेतुत्वात्। सत्यरजतस्थले तु विशिष्टज्ञानस्य सत्वात्तदेव कारणं अस्तु वा तत्रापि रजतभेदाग्रहः स एव कारणमिति। नचान्यथाख्याति सम्भवति रजतप्रत्यक्षकारणस्य

ख्याते तत्र रङ्गगोचरविसंवादिरजतार्थिप्रवृत्तौ। रजते इदं रजतमिति ज्ञानकाले रजतभेदाग्रहसत्त्वाद्विसंवादिप्रवृत्त्यापत्तिवारणाय दोषाधीनस्येत्युक्तम्। न्यायनये दोषाधीनो यो रजतभ्रमस्तत्स्थानाभिषिक्तरजतभेदाग्रहस्यैव तन्मते दोषाधीनतया रजते रजतभेदाग्रहस्य दोषानधीनत्वादिति भावः। यत्र रङ्गगोचरमेतद्रजतवद्भूतलमिति ज्ञान तत्र विसंवादिताहशप्रवृत्तिवारणाय स्वतन्त्रोपस्थितेति रजतविशेषणम् मुख्याविशेष्यतयोपस्थितत्वं तदर्थः। वस्तुतो रङ्गगोरचरादेतद्रजतवद्भूतलमिति ज्ञानादपि प्रवृत्तिरिष्टैवेति स्वतन्त्रोपस्थितत्वं न देयमिति ध्येयम्। हेतुत्वादिति। न्यायनयेपीदं रजतमिति भ्रमे हेतुतया रजतभेदाग्रहस्य तत्रावश्यकतया तस्यैव हेतुत्वं युक्तं तद्धेतोरिति न्यायादिति भावः। कार्यकारणभावद्वयकल्पनापेक्षया लाघवादाह। अस्तु वेति। तत्रापि सत्यरजतगोचरप्रवृत्तावपि। अपिना रङ्गगोचरप्रवृत्तिपरिग्रहः। रजतभेदाग्रह रजतभेदासंसर्गाग्रहाभावः। यथाश्रुते रजतेनेदं रजतमिति ग्रहेपि प्रवृत्त्यापत्तेः प्राभाकरमते तत्र रजते भेदग्रहाभावस्य सत्त्वादन्यथाख्यात्यापत्तेरिति यद्यपि पुरोवर्तिविशेष्यकस्य रजतभेदासंसर्गग्रहस्य समवायेनाभावो विशेषणतयात्मनिष्ठः प्रतिबन्धकस्तदभाव कारणमिति फलितम् तथा च रङ्गे इदं न रजतमिति ग्रहेपि प्रवृत्त्यापत्तिः रङ्गविशेष्यकरजतभेदासंसर्गग्रहस्यान्यथाख्यात्यनङ्गीकर्तृमते ऽप्रसिद्धत्वेन तदभावस्य प्रतिबन्धकत्वासम्भवात् तथापि विषयतासम्बन्धेन प्रवृत्तिं प्रति रजतभेदासंसर्गग्रहस्य विशेष्यतासम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताको यो ऽभावः स विशेषणतासम्बन्धेन प्रतिबन्धक इति विषयनिष्ठतया प्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावकल्पनान्नोक्तदोषः। एवं च तद्गुरुधीयत्वं प्रतिबध्यप्रतिबन्धकत्वयोरवच्छेदककोटौ निवेशनीयमतो न पुरुषभेदमादाय दोषः। नचैवं रङ्गे इदं रजतमिति भ्रमानन्तरं तत्र प्रवृत्तिर्न स्यात् रजतभेदासंसर्गग्रहस्यान्यथाख्यात्यापत्त्या तत्रानङ्गीकारेण तदभा-

रजतेन्द्रियसन्निकर्षस्याभावात् रङ्गे रजतबुद्धेरनुपपत्तिरिति
चेन्न सत्यरजतस्थले प्रवृत्तिं प्रति विशिष्टज्ञानस्य हेतुतायाः
क्लृप्तत्वात् अन्यत्रापि तत्कल्पनात् नच संवादिप्रवृत्तौ त-
त्कारणं विसंवादिप्रवृत्तौ च भेदाग्रहः कारणमिति वाच्यं
लाघवेन प्रवृत्तिमात्रे तस्य हेतुत्वकल्पनात् इत्थं च रङ्गे रज-
तत्वविशिष्टबुद्ध्यनुरोधेन ज्ञानलक्षणप्रत्यासत्तिकल्पनेपि न

वरूपस्य प्रतिबन्धकस्य सत्त्वादिति वाच्यं रजतभेदोपस्थितिविशिष्टस्यैव
रजतभेदासंसर्गग्रहाभावरूपस्य प्रतिबन्धकत्वोपगमात् नचैवमपि रङ्गे इदं
रजतं घटो न रजतमिति ज्ञानानन्तरमप्रवृत्त्यापत्तिरिति वाच्यं रजतभेदग्र-
हप्रतिबन्धकदोषस्योत्तेजकत्वकल्पनात् तत्र रङ्गे रजतभेदग्रहानुत्पत्त्या त-
त्प्रतिबन्धकदोषस्य स्वीकरणीयत्वात् नच रङ्गे रजतभ्रमजनकदोषएवोत्ते-
जकोऽस्तु किं रजतभेदग्रहप्रतिबन्धकदोषस्योत्तेजकत्वस्वीकारेण एवं च रज-
तभेदोपस्थितिवैशिष्ट्यमपि प्रतिबन्धके विशेषणं न देयं रजतभेदानुपस्थि-
तिकाले रङ्गे इदं रजतमिति ज्ञानादप्रवृत्तिप्रसङ्गाभावात् तत्र रजतभेदा-
संसर्गग्रहस्य प्रतिबन्धकस्य रङ्गे रजतभ्रमजनकदोषरूपोत्तेजकविशिष्टत्वा-
दिति वाच्यं रङ्गे इदं रजतमिति भ्रमस्य न्यायमतासिद्धस्य तन्मते ऽभा-
वेन तत्र तादृशदोषस्यानङ्गीकारात् । सम्भवतीत्यनन्तरं येन विसंवादि-
प्रवृत्तौ तद्धेतुत्वं स्यादिति पूरणीयम् । सन्निकर्षस्याभावादिति । ज्ञानलक्ष-
णायाः प्रत्यासत्त्यन्तरस्य कल्पनं तु गौरवदोषदुष्टमित्यभिमानः । हेतुताया
इत्यस्यान्वयव्यतिरेकाभ्यामिति शेषः । अन्यत्रापि रङ्गगोचररजतार्थि-
प्रवृत्तावपि तत्कल्पनात् विशिष्टज्ञानहेतुत्वकल्पनात् नचात्र मानाभाव इति
वाच्यं रङ्गे रजतार्थिप्रवृत्तिर्विशिष्टप्रवृत्तित्वाद्विशिष्टज्ञानसाध्या प्रवृत्तित्वा-
द्रजते रजतत्वप्रकारकप्रवृत्तिवदित्यनुमानस्यैव तत्र मानत्वात् अत्राप्रयोज-
कत्वमाशङ्क्य । न चेति । लाघवेनेति । संवादिविसंवादिभेदेन कार्यकारण-
भावद्वयमपेक्ष्य प्रवृत्तिमात्रे विशिष्टज्ञानस्यैव हेतुत्वकल्पनाल्लाघवेनेत्यर्थः ।
तथा च लाघवज्ञानरूपानुकूलतर्कस्य सत्त्वान्नाप्रयोजकत्वमिति भावः । र

क्षतिः फलमुखगौरस्यादोषत्वात् । किं च यत्र रङ्गरजतयोरिमे रजते रङ्गे वेति ज्ञानं ज्ञातं तत्र न कारणबाधोपि अपि च यत्र रङ्गरजतयोरिमे रजतरङ्गे इति ज्ञानं तत्रोभयत्र युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्ती स्याताम् रङ्गे रङ्गभेदग्रहे रजते रजतभेदग्रहे चान्यथाख्यातिभयात् त्वन्मते दोषादेव रङ्गे रजतभे-

जतांशेपि सन्निकर्षाभावान्नान्यथाख्यातिः सम्भवतीति प्राभाकरोक्तं दूषणमुद्धरति । इत्थं चेति । प्रवृत्तिमात्रे विशिष्टबुद्धेर्हेतुत्वसिद्धौ चेत्यर्थः । फलमुखेति । कार्यकारणभावगृहात्मकफलात् पूर्वं गौरवस्यानिर्णयाद् गौरवसन्देहस्यन्चाप्रतिवन्धकत्वादिति भावः । नन्वस्तु संवादिविसंवादिप्रवृत्तिसाधारणप्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रत्येव भेदागृहः कारणमिति न कार्यकारणभावद्वयकल्पनागौरवम् नच विशिष्टज्ञानत्वापेक्षयेष्टभेदगृहाभावत्वस्य कारणतावच्छेदकत्वे गौरवमिति वाच्यं रजतत्वविशिष्टानुमित्यादौ रजतभेदागृहत्वेन कारणत्वे तत्रैव प्रवृत्तिसाधारणरजतत्वविशिष्टविषयकत्वस्यैव कार्यतावच्छेदकत्वकल्पनेनैव निर्वाहात् न्यायनये तु प्रवृत्तित्वावच्छिन्न प्रति विशिष्टज्ञानहेतुत्वेन हेतुत्वान्तरकल्पने गौरवमिति न तदनुरोधेन कल्पनीयभ्रमात्मकरजतज्ञानार्थं ज्ञानलक्षणाप्रत्यासत्त्यादर इति कारणबाधाद्धधिनमेव मिथ्याज्ञानमित्याशङ्कां मनसि निधाय स्थलविशेषे कारणबाधाभावादनिवार्यमेव मिथ्याज्ञानमित्याह । किं चेत्यादिना । यत्र रजते रजतभेदग्रहो न वा रङ्गे रजतभेदग्रहस्तत्र सति युगपदिन्द्रियसन्निकर्षे रजतरङ्गयोरिमे रजते इति ज्ञाने न किमपि बाधकम् रजतत्वेन समं संयुक्तसमवायस्य सत्त्वात् तादृशं च ज्ञानं रङ्गांशे न प्रमात्मकं विशेषणवद्विशेष्यसन्निकर्षरूपप्रमासामग्र्यभावात् किं त्वन्यथाख्यातिरेवेति भावः । ननु तत्तद्विशिष्टबुद्धिं प्रति तत्तद्विशेषणे तत्तद्विशेष्यघटितसन्निकर्षो हेतुरन्यथातिप्रसङ्गात् तथा च कथं रजतघटितसंयुक्तसमवायेन रङ्गे रजतत्वगृह इत्यत आह । अपि चेति । अन्यथाख्यातिभयादित्यनन्तरं' रङ्गे रङ्गभेदागृहस्य रजते रजतभेदागृहस्येति पूरितस्य. सत्त्वादित्यनेनान्वयः । अनेन रङ्गे ऽनिष्टभेदागृहरूपा निवृत्त-

दाग्रहस्य रजते रङ्गभेदाग्रहस्य च सत्वात् किं चानुमितिं प्रति भेदाग्रहस्य हेतुत्वे जलह्रदे वह्निव्याप्यधूमवद्भेदाग्रहादनुमितिर्निराबाधा । यदि च विशिष्टज्ञानं कारणं तदाऽयोगोलके वह्निव्याप्यधूमज्ञानमनुमित्यनुरोधादापतितं सेयमुभयतःपाशा रज्जुः इत्थं चान्यथाख्यातौ प्रत्यक्षमेव प्रमाणं रङ्गं रजततया ऽवेदिषमित्यनुभवादिति संक्षेपः ॥ पूर्वं व्याप्तिरुक्ता तद्ग्रहोपायस्तु न दर्शित इत्यतस्तं दर्शयति ।

सामग्री रजते इष्टभेदाग्रहरूपा प्रवृत्तिसामग्री च प्रदर्शिता रङ्गे रजतभेदाग्रहस्येत्यादिना च रङ्गे इष्टभेदाग्रहरूपा प्रवृत्तिसामग्री रजते ऽनिष्टभेदाग्रहरूपा निवृत्तिसामग्री च प्रदर्शिता । दोषादेवेति । तन्मते न्यायाभिमतभ्रमस्थलाभिषिक्तभेदाग्रहं प्रति दोषस्य हेतुत्वादिति भावः । इदं चेष्टभेदाग्रहः प्रवृत्तिकारणमनिष्टभेदाग्रहो निवृत्तिकारणमिति यथाश्रुताभिप्रायेण इष्टभेदोपस्थितिविशिष्टेष्टभेदासंसर्गाग्रहः प्रतिबन्धकस्तदभावः कारणमिति दर्शितानिष्कर्षे तु रजतभेदोपस्थितिविशिष्टरजतभेदासंसर्गाग्रहस्य प्रतिबन्धकस्य रङ्गे ऽभावादिति रीत्या सामग्री बोध्या । ननु रङ्गे रजतभेदाग्रहप्रयोजकदोषस्य प्रतिबन्धकत्वाच्च रङ्गे निवृत्तिरेवं रजते रङ्गभेदासंसर्गग्रहप्रयोजकदोषस्य प्रतिबन्धकत्वाच्च रजते प्रवृत्तिरिति कथं युगपत्प्रवृत्तिनिवृत्त्योरापादनमित्यत आह । किं चेति । भेदाग्रहस्य व्याप्यवद्भेदाग्रहस्य । अनुमितिर्निराबाधेति । सति बाधाभावे ऽन्यथाख्यातिरूपानुमितिर्निराबाधेत्यर्थः । आपतितमिति । अन्यथाख्यातिरूपमापतितमित्यर्थः । ननु ह्रदे वह्निव्याप्यधूमवद्भेदाग्रहाच्च ह्रदो वह्निमानित्यन्यथाख्यातिरूपानुमितिः परं त्वगृहीतासंसर्गकं ज्ञानद्वयमेवात्रोत्पद्यते न च तत्र विशिष्टज्ञानोत्पत्तौ बाधकाभावः । व्याप्यवद्भेदाग्रहस्य ह्रदो वह्निमानित्यन्यथाख्यातिरूपानुमितिकारणस्य सत्त्वादिति वाच्यं अन्यथाख्यातौ प्रमाणाभावेन तादृशकार्यकारणभावस्याकल्पनादतस्तत्र प्रमाणं प्रदर्शयति । इत्थं चेति । यद्वा न

व्यभिचारस्याग्रहोपि सहचारग्रहस्तथा।
तुर्व्याप्तिग्रहे तर्कः क्वचिच्छङ्कानिवर्तकः॥ १३७॥

व्यभिचारेति॥ व्यभिचाराग्रहः सहचारग्रहश्च व्याप्तिग्रहे कारणम्। व्यभिचारग्रहस्य व्याप्तिग्रहे प्रतिबन्धकत्वात्तदभावः कारणमित्यर्थः। एवमन्वयव्यतिरेकाभ्यां सहचारग्रहस्यापि हेतुता भूयोदर्शनं तु न कारणं व्यभिचारास्फूर्त्तौ सकृद्दर्शनेपि क्वचिद् व्याप्तिग्रहात् क्वचिद् व्यभिचारशङ्कावि-

न्वनुमितिं प्रति विशिष्टज्ञानस्यैव हेतुत्वं यत्र च न तादृशविशिष्टबोधस्य सामग्री तत्र लिङ्गासंसर्गाग्रहाल्लिङ्ग्यसंसर्गाग्रहस्यैव परैरुपगमान्नायःपिण्डे वन्ह्यनुमित्यनुरोधादन्यथाख्यातिरित्यत आह। इत्थं चेति। चकारो ऽप्यर्थः। ननु तादृशानुव्यवसायो नेदंविशेष्यकज्ञाने रजतत्वप्रकारकत्वविशिष्टबुद्धिरूपः परं तु रजतत्वप्रकारकत्वासंसर्गाग्रहरूपएवेत्यत आह। सङ्क्षेप इति। विद्यमानेपि भेदग्रहे आहार्यप्रत्यक्षोत्पादादिच्छाया उत्तेजकत्वं वाच्यं इच्छानामुत्तेजकत्वानुरोधेन चानुमितित्वादीनामेव कार्यतावच्छेदकत्वात् प्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रति भेदग्रहाभावत्वेन पृथक्कारणत्वे गौरवापत्त्या विशिष्टज्ञानत्वेनैव तत्र हेतुता कल्पनीयेति विसंवादिप्रवृत्त्यनुरोधेनान्यथाख्यातिर्दुर्वारैवेति भावः॥ ननु प्रामाण्यमनुमानगम्यं तदा भवेद्यद्यनुमानं प्रमाणं भवेत्तदेव न सम्भवति व्याप्तेर्ग्राहकाभावेनाज्ञानादित्यतः प्रामाण्यानुमितिप्रयोजकतया व्यभिचारस्याग्रहो ऽथ सहचारग्रहस्तथेति मूलेन व्याप्तिग्रहोपायो दर्श्यते स चायुक्तः स्वकारणीभूतव्याप्तिस्वरूपज्ञानाभा-

साध्यस्य व्यापको यस्तु
हेतोरव्यापकस्तथा ।
स उपाधिर्भवेत् तस्य
निष्कर्षोऽयं प्रदर्श्यते ॥ १३८ ॥
सर्वे साध्यसमानाधि-
करणाः स्युरुपाधयः ।

धूननद्वारा भूयोदर्शनमुपयुज्यते यत्र तु भूयोदर्शनादपि शङ्का नापैति तत्र विपक्षे बाधकतर्कोऽपेक्षितः तथा हि व-ह्निविरहिण्यपि धूमः स्यादिति यद्याशङ्का भवति तदा सा वह्निधूमयोः कार्यकारणभावस्य प्रतिसन्धानान्निवर्त्तते य-द्ययं वह्निमान्न स्यात्तदा धूमवान्न स्यात् कारणं विना का-र्यानुत्पत्तेः । यदि च क्वचित्कारणं विना कार्यं भविष्यति

वादित्यत आह । पूर्वं व्याप्तिरुक्तेति । व्यभिचाराग्रहस्य व्याप्तिग्राहकतामु-पपादयति । व्यभिचारग्रहस्येति । सहचारग्रहस्य तामुपपादयति । एवमि-ति । भूयोदर्शनस्य कारणत्वं खण्डयति । भूयोदर्शनं त्विति । व्यतिरेक-व्यभिचारमाह । सकृद्दर्शनेपीति । भूयोदर्शनस्याहेतुत्वेऽपि क्वचित्प्रयोजक-तया तदादर इत्याह । क्वचिदिति । तर्कोऽपेक्षित इति । शङ्कापनयनार्थं तर्को-ऽपेक्षित इत्यर्थः । तद्दर्शयति । तथा हीत्यादिना । यद्ययमिति अयं धूमवान् पर्व-तः । कारणं विनेति । तथा च धूमो वह्निव्यभिचारी स्याद्वह्निजन्यो न

तदाऽहेतुक एव भविष्यतीति तत्राप्याशङ्का भवेत् तदा सा व्याघातादपसारणीया यदि हि कारणं विना कार्यं स्यात्तदा धूमार्थं वह्नेस्तृप्त्यर्थं भोजनस्य वा नियमत उपादानं तत्रैव न स्यादिति। यत्र स्वत एव शङ्का नावतरति तत्र न तर्कापेक्षापीति तदिदमुक्तं तर्कः क्व चिच्छङ्कानिवर्तक इति॥ इदानीं परकीयव्याप्तिग्रहप्रतिबन्धार्थमुपाधिं निरूपयति। साध्यस्येति॥ साध्यत्वाभिमतव्यापकत्वे सति साधनत्वाभिमताव्यापकत्वमुपाधिरित्यर्थः। ननु स श्यामो मित्रातनयत्वादित्यत्र शाकपाकजन्यत्वं नोपाधिः स्यात् तस्य साध्यव्यापकत्वाभावात् श्यामत्वस्य घटादावपि सत्वात्। एवं वायुः प्रत्यक्षः प्रत्यक्षस्पर्शाश्रयत्वादि-

स्यादिति तर्काकारो बोध्यः। यथाश्रुते वह्निमान्न स्याद् धूमवान्न स्यादिति तर्कस्य विषयपरिशोधकस्य व्याप्तिग्रहानौपयिकतयासङ्गतेः। तत्रापि तादृशतर्ककारणीभूतकार्यकारणभावग्रहेऽपि। आशङ्का भवेत् आशङ्का प्रतिबन्धिका भवेत्। व्याघातमेव दर्शयति यदि हीत्यादिना। ननु तर्के प्रत्यापाद्यव्याप्यापादकवत्ताज्ञानं कारणं तत्र व्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकव्यभिचारशङ्कानिवर्त्तकस्तर्कोऽपेक्षित एवमग्रेपीत्यनवस्थेत्यत आह। यत्रेति स्वत एव शङ्कासामग्रीविरहादेव। न तर्कापेक्षेत्यनन्तरमतो नानवस्थेति शेषः। ननु तर्कस्य न व्यभिचारशङ्कानिवर्त्तकत्वं तर्ककारणीभूतव्याप्तिज्ञानेनैव तन्निवृत्तेः सम्भवादिति चेदत्र केचित् अनाहार्यशङ्कायास्तर्ककारणीभूतव्याप्तिज्ञानेन निराससम्भवेप्याहार्यशङ्कायास्ततो निवृत्तिर्न सम्भवति अहार्यज्ञानस्य तदप्रतिबध्यत्वात् किं तु तर्केणैव। तथा हि अनिष्टप्रसञ्जनात्मकेन तर्केणापादकज्ञाने आपाद्यज्ञानरूपानिष्टसाधनत्वज्ञानजननद्वारा आपादकज्ञाने द्वेषो जन्यते तेन चापादकज्ञाने इच्छाप्रतिबन्धः क्रियते एवं चेच्छारूपकारणविरहादेव नाहार्यशङ्कोत्पत्तिरित्यर्थवशसम्पन्नमेव तर्के तन्निव-

त्यत्रोद्भूतरूपवत्त्वं नोपाधिः स्यात् प्रत्यक्षत्वस्यात्मादिषु सत्त्वात् तत्र च रूपाभावात् । एवं ध्वंसो विनाशी जन्यत्वादित्यत्र भावत्वं नोपाधिः स्याद्विनाशित्वस्य प्रागभावेऽपि सत्त्वात् तत्र भावत्वाभावादिति चेन्न यद्धर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वं तद्धर्मावच्छिन्नसाधनाव्यापकत्वमित्यर्थे

र्तकत्वमिति । केचित्तु तर्कस्य शङ्कानिवर्तकत्वं व्याप्तिज्ञानकारणीभूतो यो व्यभिचारशङ्काविरहस्तत्सम्पादकत्वम् एवं च व्यभिचारशङ्काप्रतिबन्धकतायां तर्कस्योत्तेजकतयोत्तेजकाभावविशिष्टव्यभिचारशङ्काविरहसम्पादकत्वमक्षुण्णमेव तर्कस्येत्याहुः । परे तु तदापादककापत्तित्वेनाहार्यसाधारणतद्विशिष्टबुद्धित्वावच्छिन्नं प्रति प्रतिबन्धकतया तर्कस्य व्यभिचारशङ्कानिवर्तकत्वमित्याहुः । तर्कश्चाहार्यारोपविशेषः तत्त्वं च मानसत्वव्याप्यो जातिविशेषस्तर्कयामीत्यनुभवाज्जिज्ञासाविशेषनिवर्तकतया वा सिद्ध इति । तर्कश्च द्विविधो विषयपरिशोधको व्याप्तिग्राहकश्चेति । तत्र विषयपरिशोधको निर्वह्निः स्यान्निर्धूमः स्यादित्यादिः । धूमो यदि वह्निव्यभिचारी स्याद्वह्निजन्यो न स्यादित्यादिश्च व्याप्तिग्राहकः विस्तरस्त्वन्यत्रानुसन्धेयः । इदानीं व्याप्तिग्रहोपायनिरूपणोत्तरं व्याप्तिनिश्चयाभावप्रयोजकव्यभिचारशङ्काकारणज्ञानविषयत्वेनोपाधेः स्मरणे सति । तथा च प्रसङ्गसङ्गत्योपाधिनिरूपणमिति भावः । सिद्धिविषयत्वरूपसाध्यत्वस्य सिद्धिजनकत्वरूपसाधनत्वस्य च सोपाधावभावादभिमतेति । यो यदवच्छिन्नव्यापकत्वे सति यदवच्छिन्नाव्यापकः स तदवच्छिन्नसाध्यक तदवच्छिन्नहेतावुपाधिरित्यर्थ । यथाश्रुतेऽभिमतस्य विशेषणत्वे यत्र न तदभिमानस्तत्राव्याप्तिः स्यात् यदवच्छिन्नविवक्षणाद् गुणकर्मान्यत्वविशिष्टसत्तावाञ्जातिमत्त्वादित्यादौ संयोगी गुणकर्मान्यत्वविशिष्टसत्त्वादित्यादौ च नाव्याप्त्यतिव्याप्ती । व्यापकत्वाव्यापकत्वे एकप्रकारेणैकसम्बन्धेन च विवक्षिते तेन द्रव्यत्वत्वेन समवायसम्बन्धेन च वह्निं प्रति व्यापकस्य द्वित्वादिना संयोगादिसम्बन्धेन च धूमं प्रत्यव्यापकत्वेऽपि वह्निमान्

तात्पर्यात् मित्रातनयत्वावच्छिन्नश्यामत्वस्य व्यापकं शाकपाकजत्वं तदवच्छिन्नसाधनाव्यापकं च एवं पक्षधर्मबहिर्द्रव्यत्वावच्छिन्नप्रत्यक्षत्वस्य व्यापकमुद्भूतरूपवत्त्वं एवं बहिर्द्रव्यत्वावच्छिन्नसाधनस्याव्यापकं च एवं ध्वंसो विनाशी जन्यत्वादित्यत्र जन्यत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकं भावत्वं सद्धेतावेतादृशो धर्मो नास्ति यदवच्छिन्नस्य साध्यस्य व्यापकं तदवच्छिन्नस्य साधनस्य चाव्यापकं किञ्चित् स्यात् व्यभिचारिणि तु उपाध्यधिकरणं यत्साध्या-

धूमादित्यत्र द्रव्यत्वादौ नातिव्याप्तिः । सश्याम इति । काकः श्यामो मित्रातनयत्वादित्यादावित्यर्थः । तेन वक्ष्यमाणेन ध्वंसो विनाशी जन्यत्वादित्यनेन न पौनरुक्त्यम् अस्य साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वादग्रिमस्य साधनरूपपक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वात् । साध्याव्यापकत्वमुपपादयति श्यामत्वस्येति । ननु साधनावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वं विवक्षणीयमतो नोक्ताव्याप्तिरतः पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकोपाधावव्याप्तिमाह । एवं वायुरिति । अत्र प्रत्यक्षं प्रत्यूद्भूतरूपस्याव्यापकत्वे रूपत्वस्य सुतरामव्यापकत्वमित्युद्भूतपदं व्यर्थं तथाप्युपाधेः साध्यव्यापकत्वे कार्यकारणभावलक्षणानुकूलतर्कदर्शनार्थं तदिति ध्येयम् । पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वोक्तौ तु पूर्वोक्तशाकपाकजत्वाव्याप्तिरिति भावः । अव्याप्तीः परिहरति मित्रातनयत्वेत्यादिना । व्यभिचारिणि त्वित्यादि । वायुः प्रत्यक्षो द्रव्यत्वादित्यादौ प्रत्यक्षत्वरूपसाध्याधिकरणमात्मा उद्भूतरूपात्मकोपाधिशून्यं साध्यव्यभिचाराधिकरणं गगनं तदन्यतरत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वस्योद्भूतरूपे ऽभावादुक्तमुपाध्यधिकरणमिति । उद्भूतरूपाधिकरणपरमाण्वाकाशान्यतरत्वावच्छिन्नसाध्याप्रसिध्या तद्दोषतादवस्थ्यमतः साध्याधिकरणमिति । उद्भूतरूपाधिकरण यत्प्रत्यक्षत्वाधिकरणं घटादिस्तद्वृत्तिद्रव्यत्वाव्यापकधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वाभावादुक्तं यच्चेत्यादि ।

हेतोरेकाश्रये येषां
स्वसाध्यव्यभिचारिता: ॥ १३९ ॥

धिकरणं यच्चोपाधिशून्यं साध्यव्यभिचाराधिकरणं दतन्य-
तरत्वावच्छिन्नस्य साध्यस्य व्यापकत्वं साधनस्य चाव्याप-
कत्वमुपाधेरन्ततः सम्भवतीति । अत एव लक्ष्यमप्युपाधिस्व-
रूपमेतदनुसारेण दर्शयति । सर्वइत्यादिना ॥ स्वसाध्येति ।
स्वं च साध्यं च स्वसाध्ये तयोर्व्यभिचारितेत्यर्थः । उपाधे-
र्दूषकताबीजमाह । व्यभिचारस्येति । उपाधिव्यभिचारेण हे-
तौ साध्यव्यभिचारानुमानमुपाधेः प्रयोजनमित्यर्थः । तथा
हि यत्र शुद्धसाध्यव्यापक उपाधिस्तत्र शुद्धेनैवोपाधिव्य-
भिचारेण साध्यव्यभिचारानुमानम् यथा धूमवान् वह्नेरि-
त्यादौ वह्निर्धूमव्यभिचारी तद्व्यापकार्द्रेन्धनसंयोगव्यभिचा-

तत्रापि साध्यव्यभिचाराधिकरणं परमाणुघटान्यतरत्वावच्छिन्नद्रव्यत्वात्म-
कसाधनव्यापकत्वादुपाधिशून्यमिति । तत्रैवोपाध्यधिकरणसाध्याधिकरणं
घट उपाधिशून्यसाधिकरणमात्मा तदन्यतरत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वाभा-
वात् साध्यव्यभिचाराधिकरणमिति । उद्भूतरूपत्वाधिकरणं यत्प्रत्यक्षत्वा-
धिकरणं घटः यच्चोद्भूतरूपशून्यं प्रत्यक्षत्वाभावाधिकरणमतीन्द्रियरूपादि
तदन्यतरत्वावच्छिन्नद्रव्यत्वरूपसाधनाव्यापकत्वमस्योद्भूतरूपेऽभावात् सा-
ध्याभावाधिकरणमिति परित्यज्य साध्यव्यभिचाराधिकरणमित्युक्तं तदर्थ-
श्च साधननिष्ठसाध्यव्यभिचारनिरूपकाधिकरणत्वम् । अन्तत इति । तादृ-
शधर्मान्तरस्य स्फुटत्वादित्यर्थः । न च साध्यव्यापकत्वे साध्यनिष्ठव्याप्ति

व्यभिचारस्यानुमान-
मुपाधेस्तु प्रयोजनम् ।

रित्वादिति व्यापकव्यभिचारिणो व्याप्यव्यभिचारावश्यकत्वात् यत्र तु किञ्चिद्धर्मावच्छिन्नसाध्यस्य व्यापक उपाधिस्तत्र तद्धर्मवति उपाधिव्यभिचारेण साध्यव्यभिचारानुमानम् यथा स श्यामो मित्रातनयत्वादित्यादौ मित्रातनयत्वं श्यामत्वव्यभिचारि मित्रातनये शाकपाकजत्वव्यभिचारि-

---

निरूपकत्वं तथा च शुद्धसाध्यव्यापके धूमादिनिष्ठव्याप्तेः केवलधूमत्वावच्छिन्नत्वात् कथं तादृशधर्मान्तरावच्छिन्नधूमादिनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वमार्द्रेन्धनादीनामिति वाच्यं तद्धर्माधिकरणीभूतसाध्याधिकरणनिष्ठाभावाप्रतियोगित्वरूपस्यैव तद्धर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वस्य लक्षणे प्रवेशो न तु यद्धर्मावच्छिन्नसाध्यनिष्ठव्याप्तिनिरूपकत्वस्येत्याशयात् । धूमवान् वह्नेरित्यादावयःपिण्डमहानसान्यतरत्वावच्छिन्नसाध्यव्यापकं व्यजनवत्त्वादिकं सङ्ग्राह्यमेवेति ध्येयम् ॥ अत एव, यद्धर्मावच्छिन्नत्वघटितनिरुक्तलक्षणस्य तात्पर्यविषयत्वादेव । एतदनुसारेण, निरुक्तलक्षणानुसारेण । स्वस्य साध्यमिति षष्ठीतत्पुरुषभ्रमं व्यावर्तयितुमाह । स्वं चेति । नव्यास्तु यदभावेन यद्वदन्यत्वेन वा साधनवति साध्याभाव उन्नीयते स उपाधिर्लाघवात् । अत एव जलत्वतेजस्त्वयोस्तदुभयत्वेन रूपेण न कचिदत्युपाधित्वमित्याहुः । तद्धर्मवत्युपाधिव्यभिचारेण तद्धर्माधिकरणीभूतं यदुपाध्यभावाधिकरणं तद्वृत्तित्वेन वायुः प्रत्यक्षः प्रमेयत्वादित्यादौ तु प्रमेयत्वं प्रत्यक्षत्वव्यभिचारि वह्निद्रव्ये उद्भूतरूपव्यभिचारित्वादित्यादि द्रष्टव्यम् । ननु पक्षेतरत्वे ऽतिव्याप्तिः । न च तस्य लक्ष्यत्वेन एकाश्रये येषामित्यादिमूलेन प्रदर्शितस्य लक्ष्यतावच्छेदकस्य तत्राभावात् तत्र हेतौ पक्षेतरत्वव्यभिचारस्य पक्षमादायैव सम्भवात् साध्यव्यभिचारस्य तमादायासम्भ-

त्वादिति बाधानुन्नीतपक्षेतरस्तु साध्यव्यापकताग्राहकप्रमाणाभावात् स्वव्याघातकत्वाच्च नोपाधिः बाधोन्नीतस्तु उपाधिर्भवत्येव यथा वह्निरनुष्णः कृतकत्वादित्यादौ प्रत्यक्षेण वह्नावुष्णत्वग्रहे वह्नीतरत्वमुपाधिः। यत्र तूपाधेः साध्यव्यापकता सन्दिह्यते स सन्दिग्धोपाधिः पक्षेतरस्तु सन्दिग्धोपाधिरपि नोद्भावनीयः कथकसम्प्रदायानुरोधात्। केचित्तु सत्प्रतिपक्षोत्थापनमुपाधेः फलं तथा हि अयोगोलकं धूमवद्वह्नेरित्यादौ अयोगोलकं धूमाभाववद् आर्द्रेन्धनाभावादिति सत्प्रतिपक्षसम्भवात्। इत्थं च साधनव्यापकोऽपि क्वचिदुपाधिः यथा करका पृथिवी कठिनसंयोगवत्त्वादित्यादौ अनुष्णाशीतस्पर्शव-

वादत आह। बाधानुन्नीतेति। स्वव्याघातकत्वादिति। उपाधिमात्रस्य दूषकत्वव्याघातकत्वादित्यर्थः। पक्षेतरत्वस्योपाधित्वे सर्वत्रानुमाने पक्षेतरत्वस्योपाधेः सम्भवादनुमानमात्रोच्छेदापत्त्या व्यभिचारानुमानाधीनस्योपाधेर्दूषकत्वस्यासम्भवादिति भावः। ननु तथापि यत्र साध्यव्यापकताग्राहकं प्रमाणमस्ति तत्र पक्षेतरत्वे लक्षणातिव्याप्तिर्दुर्वारेत्यत आह। बाधोन्नीतस्त्विति। बाधेन पक्षे साध्याभाववत्तया उन्नीतः साध्यव्यापकत्वेन निश्चित इत्यर्थः। संदिग्धोपाधिरपीति। पक्षे साध्यसन्देहेन साध्यव्यापकतासन्देहस्य पक्षेतरत्वे सम्भवादिति भावः। न च स्वव्याघातकत्वेनानुपाधित्वादेवानुद्भावनसम्भवे सम्प्रदायमात्रं तद्धेतुत्वकथनमसङ्गतमिति वाच्यं यत्र साध्यव्यापकताग्राहकतर्कावतारस्तत्र व्यापकव्यभिचारिणो व्याप्यव्यभिचारावश्यम्भावेन व्यभिचारानुमापकत्वरूपस्य दूषकत्वस्य व्याघातासम्भवात्। सत्प्रतिपक्षोत्थापकत्वेनोपाधेर्दूषकतावादिनां मतमाह। केचित्त्विति। इत्थं चेति। सत्प्रतिपक्षोत्थापकतया दूषकत्वे चेत्यर्थः। अत्र च सत्प्रतिपक्षोत्थापकत्वपक्षे च। पक्षावृत्तिरिति। पक्षावृत्तित्वे तु पक्षे तद

शब्दोपमानयोर्नैव
पृथक् प्रामाण्यमिष्यते ॥ १४० ॥
अनुमानगतार्थत्वा-
दिति वैशेषिकं मतम्।
तन्न सम्यग्विनाव्याप्ति-
बोधं शाब्दादिबोधतः ॥ १४१ ॥
त्रैविध्यमनुमानस्य
केवलान्वयिभेदतः।
द्वैविध्यं तु भवेद् व्याप्ते-
रन्वयव्यतिरेकतः ॥ १४२ ॥

त्वम् नचात्रस्वरूपासिद्धिरेव दूषणमिति वाच्यं सर्वत्रोपाधेर्दू-
षणान्तरसाङ्कर्यात् अत्र च साध्यव्यापकः पक्षावृत्तिरुपाधिरि-
त्याहुः। शब्दोपमानयोरिति। वैशेषिकाणां मते प्रत्यक्षमनुमानं
च प्रमाणम् शब्दोपमानयोस्तु अनुमानविधयैव प्रामाण्यम्।
तथा हि दण्डेन गामानयेत्यादिलौकिकपदानि यजेतेत्या-
दिवैदिकपदानि वा तात्पर्यविषयस्मारितपदार्थसंसर्गप्रमा-
पूर्वकाणि आकांक्षादिमत्पदकदम्बकत्वात् घटमानयेति प-

अन्वयव्याप्तिरुक्तैव
व्यतिरेकादिहोच्यते ।
साध्याभावव्यापकत्वं
हेत्वभावस्य यद्भवेत् ॥१४३॥

दकदम्बकवत् यद्वा एते पदार्था मिथःसंसर्गवन्तः योग्यतादिमत्पदोपस्थापितत्वात् तादृशपदार्थवद् दृष्टान्ते ऽपि दृष्टान्तान्तरेण साध्यसिद्धिरिति । एवं गवयव्यक्तिप्रत्यक्षानन्तरं गवयपदं गवयत्वप्रवृत्तिनिमित्तकं असति वृत्त्यन्तरे वृद्धैस्तत्र प्रयुज्यमानत्वात् असति च वृत्त्यन्तरे वृद्धैर्यत्र यत्प्रयुज्यते तत्र तत्तत्प्रवृत्तिनिमित्तकं यथा गोपदं गोत्वप्रवृत्तिनिमित्तकम् । यद्वा गवयपदं सप्रवृत्तिनिमित्तकं साधुपदत्वादित्यनुमानेन पक्षधर्मताबलाद् गवयत्वप्रवृत्तिनिमित्तकत्वं सिध्यति । तन्मतं दूषयति । तन्न सम्यगिति । व्याप्तिज्ञानं विनापि शाब्दबोधस्यानुभवसिद्धत्वात् न हि सर्वत्र शब्दश्रवणानन्तरं व्याप्तिज्ञाने प्रमाणमस्तीति । किं च सर्वत्र शाब्दस्थले यदि व्याप्तिज्ञानं कल्प्यते तदा सर्वत्रानुमितिस्थले पदज्ञानं कल्पयित्वा शाब्दबोध एव किं

भावेन साध्याभावासाधनादिति भावः । गुरुमते लौकिकः शब्दोऽनुवादकः वैदिक एव प्रमाणं तन्मतनिराकरणायाह वैदिकेति । अत्र स्वर्गकामो

यजेतेत्यादिपदत्वेन पक्षता तेन विशेषतः संसर्गसिद्धिरिति द्रष्टव्यम्। तात्पर्यविषयेति। अत्र ब्राह्मणे विधेत्यादौ यदाधिकरणत्वं संसर्गे तात्पर्यं तदा विषयत्वादिसंसर्गेणार्थान्तरवारणाय तात्पर्यविषयत्वं संसर्गे विशेषणम्। तात्पर्यज्ञाने इतरपदार्थत्वेनेतरपदार्थस्य प्रवेशाद् घटत्वादिना स्मृतस्य संसर्गो न सिद्ध्येदतः स्मारितेति। स्मारितत्वं च वृत्त्या बोध्यम्। तेन वस्तुपदात् समवायेनाकाशत्वादिनोपस्थापितेन रूपेण संसर्गसिद्ध्यभावेपि न क्षतिः। हेतौ चायमेति पुत्रो राज्ञः पुरुषापसार्यतामित्यादौ राज्ञः पुरुष इत्यादिभागे राजपुरुषयोर्योग्यार्थयोः संसर्गे तात्पर्याभावेन साध्याभावाद् व्यभिचार इत्याकाङ्क्षाविशेषणं तच्चेदं पदमनेन सहामुकसंसर्गेणैतदर्थान्वितस्वार्थबोध जनयत्विति पदतात्पर्यार्थकम् तेन नाकाङ्क्षाया इतरांशवैयर्थ्यप्रसङ्गः वह्निना सिञ्चतीत्यादिवाक्ये ससर्गप्रमापूर्वकत्वसाध्याभावेन व्यभिचारवारणाय हेतौ योग्यतापदम्। नीलो घटो द्रव्यं पट इत्यादि नीलः इत्यादिभागे नीलपटयोराकाङ्क्षायोग्यतासत्त्वेन हेतुसत्त्वाद्व्यभिचारवारणायासत्तिपदम्। कदम्बपदं चाकाङ्क्षादीनां परस्परप्रतियोगित्वलाभाय अन्यथा साध्यस्य परस्परार्थघटितत्वेन व्यभिचारप्रसङ्गात्। नन्विष्टतावच्छेदकप्रकारकप्रवृत्तिविषयविशेष्यकज्ञानस्य प्रवर्तकतया संसर्गज्ञानपूर्वकत्वानुमितेग्ताद्दशतया कथं प्रवर्तकत्वम्। अनुमितेर्व्यापकताच्छेदकप्रकारकत्वनियमेन प्रमापूर्वकत्वत्वेन प्रमापूर्वकत्वासिद्धावपि पुरोवर्तिविशेष्यकरजतत्वादिप्रकारकज्ञानस्य तस्मादनुत्पत्तेस्तदर्थं शब्दप्रामाण्यस्वीकार इत्यत आह। यद्वेति। मिथःसंसर्ग इति। तात्पर्यविषयपरस्परसंसर्गवन्त इत्यर्थः। तेन नातात्पर्यविषयसंसर्गमादायार्थान्तरम्। ननु दृष्टान्ते साध्यसिध्यभावात् कथं व्याप्तिग्रह इत्यत आह। दृष्टान्तेपीति। ननु सर्वत्र शब्दश्रवणानन्तरमनुमितिरूपकार्यान्यथानुपपत्त्या व्याप्तिज्ञानं कल्पनीयमित्यत आह। किं,चेति। पदज्ञानं कल्पयित्वेति। पदस्मरणं कल्पयित्वेत्यर्थः। वह्न्यादिशब्देनार्थस्येव वह्न्यादिरूपेणार्थेनापि वह्न्यादिपदस्मरणसम्भवाद् वाच्यत्वादिवद्वाचकत्वादिसम्बन्धस्यापि स्मारकत्वादिति भावः। इदमुपलक्षणम् आकाङ्क्षादिज्ञानं कल्पयित्वेत्यपि बोद्धव्यम्। मणिकृतस्त्वेते पदार्था परस्परसंसर्गवन्तः योग्यतादिमत्पदोस्थापितत्वादित्यनुमाने योग्यता न लिङ्गविशेषणम् लिङ्गस्य निश्चितस्यैव निश्चायकतया योग्य-

न स्वीक्रियतामिति ध्येयम्। त्रैविध्यमिति। अनुमानं हि त्रिविधं केवलान्वयिकेवलव्यतिरेक्यन्वयव्यतिरेकिभेदात्। तत्रासद्विपक्षः केवलान्वयी यथा घटो ऽभिधेयः प्रमेयत्वा-

---

तायाश्च संशयेपि शाब्दबोधदर्शनादतःपृथगेव शब्दोपमानमिति वदन्ति। मिश्रास्त्वनुमानमुद्रया शब्दस्य बोधकत्वे घटमानयेति स्वरूपयोग्यम् घटः कर्मत्वमानयनं कृतिरिति स्वरूपायोग्यमिति न स्यात् अनुमानस्योभयत्रापि सम्भवात् नचाकाङ्क्षाघटितहेत्वभावान्नानुमितिस्तत्रेति वाच्यं आकाङ्क्षा-भ्रमेणानुमितिसम्भवात् विषयाबाधाच्च तस्याः प्रमात्वात् शब्दप्रामाण्ये च स्व-भावान्न तादृशशब्दस्य बोधकत्वमित्याहुः। परे तु घटात् पृथगित्यादौ घटाव-धिकपृथक्त्व प्रकारेण निरवच्छिन्नविशेष्यताकः पृथक्त्वाश्रयस्य शाब्दबोधः सर्वानुभवसिद्धः स चास्माकं तादृशानुपूर्वीकपदज्ञानत्वेन तादृशशाब्दबोधं प्र-ति हेतुत्वादुपपद्यते। वैशेषिकाणां तु पृथक्त्वं घटावधिकं घटपदसमाकाङ्क्षपृथ क्पदस्मारितत्वादित्यनुमानेन न तन्निर्वाहः पक्षविधया भानेपि तदाश्रय स्याभानात् नच पटं पक्षीकृत्य पटो घटावधिकपृथक्त्ववानित्यनुमित्या त न्निर्वाह इति वाच्यं पटादिनिष्ठविशेष्यतायास्तत्र पक्षतावच्छेदकीभूतपटत्वा वच्छिन्नतया निरवच्छिन्नविशेष्यताकतादृशशाब्दबोधसमानाकारकत्वस्य तथाप्यनिर्वाहादित्याहुरिति दिक्। तत्र तेषु मध्ये असद्विपक्ष इति अत्य न्ताभावाप्रतियोगिसाध्यक इत्यर्थः। यथाश्रुते सिद्ध्यसिद्धिव्याघातात् अ त्यन्ताभावाप्रतियोगित्वस्य च प्रमेयत्वादौ सत्त्वाल्लक्षणसमन्वयः नचैत न्न सम्भवति प्रमाविषयत्वरूपस्य तस्य नानात्वेनाननुगमादिति वाच्यम् प्रमात्वस्यैव परम्परासम्बन्धेनानुगतत्वात्। इत्थं च प्रमेयत्वादेर्व्यतिरेकि त्वभ्रमेपि केवलान्वयित्वमेवेति मन्तव्यम्। असत्सपक्ष इति। सिद्ध्यसिद्धि व्याघातादत्राप्यगृहीतहेतुसहचारं यद्व्यतिरेकिसाध्यं तत्कत्वमर्थो बोध्यः सत्सपक्षेति। गृहीतान्वयव्यतिरेकिसाध्यकमित्यर्थः। यत्सम्बन्धेन यदव च्छिन्नं प्रतीति। यत्सम्बन्धावच्छिन्नयद्रूपावच्छिन्नव्याप्यतानिरूपितव्या पकता गृह्यतइत्यर्थः। इतरव्याप्यतेति। इतरस्य व्याप्यतेत्यर्थः। ता दात्म्येनेतरव्यापकतेति पाठे तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्ना या इतरनिष्ठ

दित्यादौ तत्र हि सर्वस्यैवाभिधेयत्वाद्विपक्षासत्त्वम् । असत्सपक्षः केवलव्यतिरेकी यथा पृथिवी इतरेभ्यो भिद्यते गन्धवत्त्वादित्यादौ तत्र हि जलादित्रयोदशभेदस्य पूर्वमनिश्चिततया निश्चितसाध्यवतः सपक्षस्याभावात् । सत्सपक्षविपक्षो ऽन्वयव्यतिरेको यथा वह्निमान् धूमादित्यादौ तत्र सपक्षस्य महानसादेर्विपक्षस्य जलह्रदादेश्च सत्त्वादिति । तत्र हि व्यतिरेकिणि व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानं कारणं तदर्थं व्यतिरेकव्याप्तिं निर्वक्ति ! साध्याभावेति । साध्याभावव्यापकीभूताभावप्रतियोगित्वमित्यर्थः । अत्रेदं बोध्यम् । यत्सम्बन्धेन यदवच्छिन्नं प्रति येन रूपेण व्यापकता गृह्यते तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतद्धर्मावच्छिन्नाभाववत्ताज्ञानात् तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतद्धर्मावच्छिन्नाभावस्य सिद्धिरिति । इत्थं च यत्र विशेषणतासम्बन्धेनेतरत्वव्यापकत्वं गन्धात्यन्ताभावे गृह्यते तत्र गन्धाभावाभावेनेतरत्वात्यन्ताभावः सिद्ध्यति । यत्र तु तादात्म्यसम्बन्धेनेतरव्यापकत्वं गन्धाभावस्य गृह्यते तत्र तादात्म्यसम्बन्धेनेतरस्याभावः सिद्ध्यति स एवान्योन्याभावः

व्याप्यता तन्निरूपितव्यापकतेत्यर्थः । तादात्म्यसम्बन्धेनेति । तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिकाभावः सिद्ध्यतीत्यर्थः । येन सम्बन्धेन व्याप्यता गृह्यते इत्यनुक्तौ तु तादात्म्येनेतरस्य व्यापकता यत्र गृहीता तत्रेतरात्यन्ताभावस्य सिद्धिः स्यादिति भावः । संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकवह्न्यभावेनेति सावधारणम् । तेन सम्बन्धान्तरावच्छिन्नप्रतियो-

एवं यत्र संयोगसम्बन्धेन धूमं प्रति संयोगसम्बन्धेन वह्नेर्व्यापकता गृह्यते तत्र संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकवह्न्यभावेन जलह्रदे संयोगसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकधूमाभावः सिध्यति अत्र च व्यतिरेकव्याप्तिग्रहे व्यतिरेकसहचारज्ञानं कारणम् । केचित्तु व्यतिरेकसहचारेणान्वयव्याप्तिरेव गृह्यते न तु व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमपि कारणम्

गिताकेन न तत्सिद्धिरित्यर्थः । अनेन च येन सम्बन्धेन व्यापकता गृह्यते इत्यस्य फलं सूचितम् । प्रदर्शितरीत्येत्र येन रूपेण यदवच्छिन्नेत्यनयोरपि प्रयोजनमूह्यम् । ननु साध्यसाधनसहचारज्ञानाभावात् कथं व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमित्यत आह । अत्र चेति । तथा च व्यतिरेकसहचारेणैव व्यतिरेकव्याप्तिग्रहान्नान्वयसहचारग्रहापेक्षेति भावः । ननु साध्यप्रसिद्धिं विना तदभावाज्ञाने व्यतिरेकव्याप्तेर्दुर्ग्रहत्वं स्यात् । साध्यसिद्धौ च सिद्धसाधनमिति चेन्न । साध्यस्य घटादावेव प्रत्यक्षसिद्धत्वात् पृथिवीतरभिन्नेत्युद्देश्यप्रतीतेरसिद्धत्वान्न सिद्धसाधनम् पक्षतावच्छेदकनानात्वएवांशतः सिद्धसाधनस्य दोषत्वात् । अत एवानित्ये वाङ्मनसे इत्यत्र वागितिबुद्धेरुद्देश्याया अनित्यत्वस्य सिद्धत्वे नांशतः सिद्धसाधनमिति । ननु तथापि घटः कथं पक्षः साध्यस्य निश्चयेन तत्सन्देहसिषाधयिषयोरभावादिति चेन्न यतः सर्वा पृथिवीतरभिन्ना न वेति संशयस्य तत्प्रकारकसिषाधयिषायाश्च घटविषयत्वाद्घटत्वेन विशेषदर्शने सिद्धौ वा तेन रूपेण संशयसिषाधयिषे न भवतः पृथिवीत्वेन तु भवत एवेति । ननु पृथिवीतरभिन्ना पृथिवीत्वात् घटवदित्यन्वयिनैवेतरभेदसिद्धौ व्यतिरेकिवैयर्थ्यमिति चेन्न अन्वयव्याप्तेरग्रहे व्यतिरेकव्याप्तिस्फूर्तिदशायां व्यतिरेक्यनुमितिजननसम्भवेन व्यतिरेक्यनुमानप्रवृत्तेर्निष्प्रत्यूहत्वात् । आचार्यमतमाह । केचित्त्विति । व्यतिरेकसहचारेण, अन्वयसहचारनिरपेक्षव्यतिरेकसहचारेण । अन्वयव्याप्तिरेवेत्येवकारेण व्यतिरेकव्याप्तेर्व्युदासः । नन्वेवं व्यतिरेकव्या-

अर्थापत्तिस्तु नैवेह प्रमाणान्तरमिष्यते ।
व्यतिरेकव्याप्तिबुद्ध्या चारितार्था हि सा यतः ॥ १४४ ॥

यत्र व्यतिरेकसहचाराद् व्याप्तिग्रहस्तत्र व्यतिरेकीत्युच्यते साध्यप्रसिद्धिस्तु घटादावेव जातां पश्चात् पृथिवीत्वावच्छेदे-नसाध्यतइति वदन्ति । अर्थापत्तिरिति । प्रमाणान्तरमिति केचन मन्यन्ते तथा हि यत्र देवदत्तस्य शतवर्षजीवित्वं

प्तिज्ञानरूपकारणाभावात् कथं व्यतिरेक्यनुमितिरत आह । न त्विति । व्यतिरेकव्याप्तिज्ञानमित्यस्यानुमितावित्यादिः । नन्वन्वयव्याप्तिज्ञानस्यैव हेतुत्वे कथं व्यतिरेकीति व्यवहार इत्यत आह । यत्रेति । ननु पृथिवीतरे-भ्यो भिद्यते पृथिवीत्वादित्यादौ साध्यस्येतरभेदादेरप्रसिद्धत्वात् कथं व्य-तिरेकसहचारग्रह इत्यत आह । साध्यप्रसिद्धिस्त्विति । ननु घटादौ साध्ये निर्णीते कथं तत्रेतरभेदानुमितिरत आह । पश्चादिति । अवच्छेदकावच्छेदे-नानुमितौ सामानाधिकरण्येन साध्यसिद्धेरप्रतिबन्धकत्वादिति भावः । अत्र चान्वयव्याप्तिघटकतावत्पदार्थज्ञानादेवान्वयव्याप्तिज्ञानोत्पत्तौ व्य-तिरेकसहचारज्ञानस्य तद्धेतुत्वे मानाभावः न च व्यतिरेकसहचारेणेत्यत्र प्रयोजकत्वं तृतीयार्थः तच्च नानुपपन्नम् अन्वयव्याप्तिज्ञानप्रतिबन्धकव्य भिचारशङ्कानिरासद्वारा व्यतिरेकसहचारज्ञानस्य तत्र प्रयोजकत्वादिति वाच्यं व्यतिरेकसहचारग्रहेप्यधिकरणान्तरे व्यभिचारशङ्कातादवस्थ्यात् तदधिकरणीयव्यभिचारशङ्कानिरासद्वारा तत्र तस्योपयोगित्वमित्यपि न तदधिकरणे साधनाभावग्रहमात्रेणैव तदधिकरणीयव्यभिचारशङ्कानिवृत्ते-

ज्योतिःशास्त्रादवगतं जीविनो गृहासत्वं च प्रत्यक्षादवगतं तत्र शतवर्षजीविनो गृहासत्वं बहिःसत्वं विनाऽनुपपन्नमिति बहिःसत्वं कल्प्यतइति तदप्यनुमानेन गतार्थत्वान्नेष्यते तथा हि यत्र जीवित्वस्य बहिःसत्वगृहसत्वान्यतरव्याप्यत्वं गृहीतं तत्रान्यतरसिद्धौ जायमानायां गृहसत्वबाधाद्बहिःसत्वमनुमितौ भासते । एवं पीनो देवदत्तो दिवा न भुंक्ते इत्यादौ पीनत्वस्य भोजनव्याप्यत्वावगमाद् भोजनसिद्धौ दिवाभोजनबाधे रात्रिभोजनं सिध्यतीति । अभावप्रत्यक्षस्यानुभविकत्वादनुपलम्भोपि न प्रमाणान्तरम् किंचानुपलम्भस्याज्ञातस्य हेतुत्वे ज्ञानाकरणत्वात् प्रत्यक्षम् ज्ञा-

रित्यस्वरसो वदन्तीत्यनेन सूचितः ॥ केचन मीमांसकाः । तदपि अर्थापत्तेः प्रमाणान्तरत्वमपि । दिवा न भुङ्क्ते इत्यादावित्यादिना मयूरः पर्वतेतरस्मिन् न नृत्यति नृत्यति चेत्यस्य संग्रहः । नन्वेतद्वाक्यान्मयूरः पर्वते नृत्यतीति ज्ञानमुत्पद्यते न त्वेतद्व्यतिरेकिणः सम्भवति पर्वतनृत्यस्य साध्यस्याप्रसिद्धौ व्यतिरेकव्याप्यनिरूपणादिति कथं नार्थापत्तिः प्रमाणान्तरमिति चेन्न मयूरनृत्यं पर्वताधिकरणकं पर्वतेतरानधिकरणत्वे सति साधिकरणत्वात् पर्वतत्ववदित्यन्वयव्यतिरेकिणैव पर्वताधिकरणकमयूरनृत्यज्ञानसम्भवात् । धर्मत्वेनेति । इदं च प्राचां मतेनोक्तम् । नवीनमते तु नित्यं विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति श्रुत्या भगवति नित्यसुखसिद्धौ धर्मस्य कार्यतावच्छेदकं जन्यसुखत्वं सुखत्वावान्तरजातिर्वेति बोध्यम् । नत्र तयोर्मध्ये । अत एव फलज्ञानस्य फलेच्छां प्रति हेतुत्वादेव । पुरुषार्थः सम्भवतीति सुखं दुःखाभावश्च पुरुषार्थः सम्भवतीत्यर्थः । ननु यज्ज्ञानमित्यादेः स्वविषयत्वमर्थः । तथा चोपाये ऽतिव्याप्तिस्तस्यापि स्वविषयकेष्टसाधनताज्ञानजन्येच्छाविषयत्वादत आह । इतरेच्छेति । कृतिसाध्यताज्ञानाधीनेति । ननु

सुखं तु जगतामेव
काम्यं धर्मेण जायते।
अधर्मजन्यं दुःखं स्यात्
प्रतिकूलं सचेतसाम् ॥ १४५ ॥
निर्दुःखत्वे सुखे चेच्छा
तज्ज्ञानादेव जायते।
इच्छा तु तदुपाये स्या-
दिष्टोपायत्वधीर्यदि ॥ १४६ ॥

तस्य हेतुत्वे तु तत्राप्यनुपलम्भान्तरापेक्षेत्यनवस्था। एवं चेष्टापि न प्रमाणान्तरं तस्याः संकेतग्राहकशब्दस्मारकत्वेन लिप्यादिसमशीलत्वाच्छब्दएवान्तर्भावात् यत्र च व्याप्यादिग्रहस्तत्रानुमितिरेवेति। सुखं निरूपयति। सुखं त्विति ॥ भाव इत्यर्थः ॥ दुःखं निरूपयति। अधर्मेति ॥ अधर्मत्वेन दुःखत्वेन कार्यकारणभाव इत्यर्थः। प्रतिकूलमिति। दुःखत्वज्ञानादेव सर्वेषां स्वाभाविकद्वेषविषय इत्यर्थः। इच्छां निरूपयति। निर्दुःखत्वइति। इच्छा द्विविधा फलविषयिणी उपायविषयिणी च फलं तु सुखं दुःखाभावश्च। तत्र

चिकीर्षा कृतिसाध्यत्व-
प्रकारेच्छा तु या भवेत् ।
तद्धेतुः कृतिसाध्येष्ट-

फलेच्छां प्रति फलज्ञानं कारणम् । अत एव पुरुषार्थः सम्भवति यद् ज्ञातं सत्स्ववृत्तितयेष्यते स पुरुषार्थ इति तल्लक्षणात् इतरेच्छानधीनेच्छाविषयत्वं फलितो ऽर्थः । उपायेच्छां प्रतीष्टसाधनताज्ञानं कारणम् ॥ चिकीर्षेति । कृतिसाध्यत्वप्रकारिका कृतिसाध्याविषयिणीच्छा चिकीर्षा पाकं कृत्या साधयामीति तदनुभवात् । चिकीर्षां प्रति कृतिसाध्यताज्ञानमिष्टसाधनताज्ञानं च कारणम् । तद्धेतुरिति । अत एव वृष्ट्यादौ कृतिसाध्यताज्ञानाभावान्न चिकीर्षा ॥

कृतिसाध्यताज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण चिकीर्षां प्रति हेतुत्वे मानाभावः तद्धर्मावच्छिन्नविशेष्यकेष्टसाधनताज्ञानस्य तद्धर्मप्रकारकेच्छां प्रति हेतुतायाः क्लृप्तत्वात् कृतिसाध्यपाकत्वावच्छिन्नविशेष्यकेष्टसाधनताज्ञानादेव चिकीर्षायाः सम्भवादिति चेन्न यत्र कृतिसाध्यपाकत्वेनेष्टसाधनत्वं न गृहीतमपि तु शुष्कपाकत्वेन कृतिसाध्यत्वं शुष्कपाकत्वेन चेष्टसाधनत्वं गृहीतं तत्रापि पाकगोचरप्रवृत्तेरानुभविकतया तदनुरोधेन चिकीर्षाया अप्यावश्यकत्वेन तन्निर्वाहाय कृतिसाध्यताज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण हेतुताया आवश्यकत्वात् । अथ कृत्यसाध्यताज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वादेव वृष्ट्यादौ चिकीर्षानुत्पादात् कृतिसाध्यताज्ञानस्य चिकीर्षां प्रति हेतुत्वे मानाभाव इति चेन्न कृतिसाध्यत्वाभाववत्त्वव्याप्यतदवच्छेदकधर्मज्ञानानां प्रतिबन्धकत्वकल्पनापेक्षया कृ

बलवद्द्विष्टेति। बलवद्द्विष्टसाधनताज्ञानं प्रतिबन्धकमतो मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने न चिकीर्षा बलवद्द्वेषः प्रति-

---

तिसाध्यत्वाभावतद्व्याप्यतदवच्छेदकधर्मज्ञानानां प्रतिबन्धकत्वकल्पनापेक्षया कृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वे लाघवात्। इष्टसाधनताज्ञानमिति। अन्यथा निष्फलत्वज्ञानेपि चैत्यवन्दनादौ चिकीर्षापत्तिरिति भाव। अत्रेदं बोद्ध्यम् पाकविशेष्यकेष्टसाधनताज्ञानस्य कार्यतावच्छेदकं च पाकादिगोचरचिकीर्षात्वं कृतिसाध्यत्वप्रकारकत्वानिवेशे प्रयोजनविरहात् पाको जायतामितीच्छाया असङ्ग्रहापत्तेश्च किं तु पाकत्वावच्छिन्नमुख्यविशेष्यकेच्छात्वं पाकसाध्यं सुखं जायतामितीच्छायां व्यभिचारवारणाय मुख्येति। इष्टसाधनतेत्यत्रेच्छा स्वरूपसती विशेषणम् तेनेच्छाज्ञानशून्यकालेपि चिकीर्षानिर्वाहः। अत एव कृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वादेव। बलवद्द्विष्टेति। द्विष्टं द्वेषविषयीभूतम्। द्वेषश्च दुःखे ताद्रूप्येण ज्ञानात्। सर्पादौ तत्साधनताज्ञानात्। द्वेषे बलवत्त्वं जातिविशेषः। प्रतिबन्धकमिति। ननु बलवद्द्वेषविषयसाधनत्वज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वे चैत्रस्यागम्यागमनजन्यनरके यदा बलवान् द्वेषस्तदा मैत्रस्य तादृशद्वेषशून्यस्यागम्यागमने तादृशनरकसाधनत्वज्ञानवत इच्छाप्रवृत्त्योरनुपपत्तिः। एवं चैत्रस्यैव कालान्तरे तादृशद्वेषसत्त्वेपि तत्तत्कालीनतत्पुरुषीयेच्छां प्रति प्रवृत्तिं प्रति च तत्कालीनतत्पुरुषीयबलवद्द्विष्टजनकत्वज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वं कल्प्यते यत्पुरुषस्य यदा न कापि द्वेषस्तत्कालतत्पुरुषान्तर्भावेन तादृशज्ञानप्रतिबन्धकत्वस्याकल्पनान्न तत्र तादृशप्रतिबन्धकाप्रसिद्ध्या तदभावरूपकारणस्याभावात्प्रवृत्त्यनुपपत्तिरिति वाच्यं यत्पुरुषस्य यदागम्यागमनजन्यनरके बलवद्द्वेषस्तदा तत्पुरुषस्य तत्रेच्छानुत्पादादगम्यागमनगोचरतत्पुरुषीयतत्कालीनेच्छाया अप्रसिद्ध्या तत्पुरुषतत्कालान्तर्भावेण तादृशकार्यकारणभावस्याभावेन तत्र तत्पुरुषीयागम्यागमनगोचरेच्छानुत्पादप्रयोजकस्य दुर्भिक्षापत्तेरिति चेन्न तद्धर्मप्रकारकद्वेषविशिष्टस्य तद्धर्मावच्छिन्नजनकत्वज्ञानस्य तत्र प्रतिबन्धकत्वकल्पनेनोक्तापत्त्यभावात् तद्धर्मप्रकारकद्वेषानुत्तरतादृशेच्छायां तादृशद्वेषाभावस्तादृशद्वेषोत्तरतद्गोचरेच्छायां तद्धर्मावच्छिन्नजनकत्वज्ञानाभावःकारणम्। बलवद्द्वेष इति। पाकादिगोचरेच्छाया बलवद्द्वेषविष-

यसाधनत्वज्ञानजन्यः पाकगोचरो द्वेषः प्रतिबन्धक पूर्वोक्तप्रतिबन्धकद्वय-कल्पनापेक्षया लाघवादिति भावः । यत्र चोत्कटसुखोत्कटदुःखजनकत्वमेकस्मिन् कर्मणि गृहीतं तत्र सत्प्रतिपक्षस्थलइवेच्छाद्वेषयोरनुत्पत्तेस्तन्मते तत्र कार्यकाले द्वेषाभावस्य सत्त्वेनेच्छोत्पादापत्तिः नच यत्र बलवद्द्विष्टसाधनत्वज्ञानेन तृतीयक्षणे द्वेषो जनितस्तदुत्तरक्षणे इच्छोत्पादापत्तिस्तत्रापीति वाच्यं तत्रेच्छोत्पादस्येष्टत्वात् । क्षणविलम्बस्य शपथनिर्णेयत्वादित्यन्ये इत्यनेनास्वरसः सूचित । बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानमिति । अत्रापि तद्धर्मप्रकारकद्वेषोत्तरेच्छायां तद्धर्मावच्छिन्नाजनकत्वज्ञानं कारणम् तादृशद्वेषानुत्तरेच्छायां तु तद्धर्मप्रकारकद्वेषाभावः कारणमिति निष्कर्षो बोध्यः । मूले कस्यचिन्मते इत्यनेनास्वरस सूचितः । नच बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्य हेतुतावच्छेदकत्वं बलवदनिष्टजनकत्वप्रकारतानिरूपिताभावविशेष्यताशालित्वादेस्तादृशनिरूप्यनिरूपकभावघटितत्वेन गौरवात्तदघटितबलवदनिष्टसाधनत्वज्ञानाभावत्वेनैव हेतुत्वं युक्तम् नचाप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितबलवदनिष्टाननुबन्धित्वाज्ञानत्वापेक्षया ऽप्रामाण्यनिश्चयानास्कन्दिततदनुबन्धित्वज्ञानत्वस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदकत्वे गौरवामिति वाच्यं युक्त्यादौ बलवदनिष्टसाधनत्वसन्देहेपीच्छाप्रवृत्त्योरुदयाद् बलवदनिष्टानुबन्धित्वनिश्चयस्यैवेच्छाप्रतिबन्धकतायास्तदननुबन्धित्वमंशयस्यापि च कारणतापत्तेश्च वाच्यतया च विपरीतगौरवादिति । नच बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्याप्रवर्त्तकत्वे तद्विषयस्य विध्यर्थत्वाभावान्न कलञ्जं भक्षयेदित्यादिवाक्यानामप्रामाण्यापत्तिरिति वाच्यं तज्ज्ञानस्य प्रवृत्तिजनकत्वाभावेपि प्रवृत्तिप्रतिबन्धकबलवदनिष्टसाधनत्वज्ञानविघटकत्वेन प्रवृत्तिप्रयोजकत्वात् प्रवृत्तिप्रयोजकज्ञानविषयस्य विध्यर्थत्वानपायात् । अत्र यद्यपि यत्र प्रथमक्षणे द्वेषः द्वितीयक्षणे फलेच्छा तृतीयक्षणे द्वेषनाशाद भवेत्यव चतुर्थक्षणे उपायेच्छा यत्र फलेच्छादिक्रमेणपायुत्पत्तिस्तत्र फलेच्छारूपकारणाभावादेव मोपायेच्छा एवमन्यत्रापि आत्मविशेषगुणानां यौगपद्यानङ्गीकारादिति बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्य द्वेषस्य वा प्रतिबन्धकत्वं न युक्तम् । न युक्तं च बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्य हेतुत्वं तथापि द्वित्रिक्षणान्तरितेपि द्वेषे इच्छाप्रवृत्त्योरनुदयस्यानुभविकतया ज्ञानयोरेव न यौगपद्यमित्यभ्युपगमाद्वा पूर्वोक्तप्रतिबन्धकत्वस्य हेतुत्वस्य वा

साधनत्वमतिर्भवेत् ॥ १४७ ॥
बलवद्द्विष्टहेतुत्व-
मतिः स्यात् प्रतिबन्धिका।
तदहेतुत्वबुद्धेस्तु
हेतुत्वं कस्यचिन्मते ॥ १४८ ॥

बन्धक इत्यन्ये। तदहेतुत्वेति। बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानं कारणमित्यर्थः। द्वेषं निरूपयति। द्विष्टेति। दुःखोपायविषयकं द्वेषं प्रति बलवद्द्विष्टसाधनताज्ञानं कारणमित्यर्थः। बलवदिष्टसाधनताज्ञानं प्रतिबन्धकं तेन नान्तरीयकदुःखजनके पाकादौ न द्वेषः। प्रयत्नं निरूपयति। प्रवृत्तिरिति। प्रवृत्तिनिवृत्तिजीवनयोनियत्नभेदात् प्रयत्नस्त्रिविध इत्यर्थः। चिकीर्षेति। मधुविषसम्पृक्तान्नभोजनादौ बलवदनिष्टानु-

वश्यकत्वमिति ध्येयम् ॥ तेन द्वेषे बलवत्त्वविशेषणेन। प्रवृत्तिरित्यादि। प्रवृत्तित्वं च रागजन्यतावच्छेदकतया सिद्धो जातिविशेषः। निवृत्तित्वं च द्वेषजन्यतावच्छेदकतया सिद्धो जातिविशेषः। जीवनयोनियत्नत्वं च साहजिकप्राणसञ्चारविषयकयत्नत्वम्। ननु बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानाभावस्य प्रवृत्त्यहेतुत्वे मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने प्रवृत्त्यापत्तिरत आह। मधुवि ति। चिकीर्षाभावादिति। चिकीर्षां प्रति बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानाभावस्य हेतुत्वादिति भावः। कृतिसाध्यताज्ञानादिति। अन्यथा कृतिसाध्यताज्ञानादेरपि चिकीर्षायामेव हेतुत्वं स्यान्न तु प्रवृत्तौ व्यापारेण

द्विष्टसाधनताबुद्धि-
र्भवेद् द्वेषस्य कारणम् ।
प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च
तथा जीवनकारणम् ॥ १४९ ॥
एवं प्रयत्नत्रैविध्यं
तान्त्रिकैः परिकीर्तितम् ।
चिकीर्षा कृतिसाध्येष्ट-
साधनत्वमतिस्तथा ॥ १५० ॥

व्यापारिणो नान्यथासिद्धत्वमिति तु प्रकृतेऽपि समानमिति भावः ।
साक्षात्प्रयत्नसाध्ये कार्यताज्ञानमिति । सा च चिकीर्षा च । तद्द्वारा कृतिसा-
ध्यत्वप्रकारकेच्छाद्वारा । इष्टसाधनेति । एतत्कारणेऽप्यर्थे । स्वविशेषणेति ।
स्वविशेषणेति । स्वं प्रवर्तमानः पुरुषस्तद्विशेषणं काम्यं कामना नित्यं का-
लशौचादि तद्वत्ता पक्षे तत्सम्बन्धः तस्य प्रतिसन्धान ज्ञानमित्यर्थः । तस्य
कार्यताज्ञानहेतुना लिङ्गज्ञानविधया तथा हि पाकः मत्कृतिसाध्यः मत्कृतिं
विना ऽसत्त्वे सति मदिष्टसाधनत्वादित्यनुमानम् । अत्र मदिष्टसाधनत्वमात्रो-
पादाने तृप्त्यादौ व्यभिचार इति सत्यन्तम् । मदिष्टसाधने परकृतपाका
व्यभिचारवारणाय मत्कृतिं विनेत्यत्र मत्पदम् । श्येन व्यभिचारवारणाय
मदिष्टसाधनत्वादिति । मदीयश्रमस्य मच्छत्रोरिष्टसाधनत्वात्तद्दोषनादव-
स्थापनस्तत्रापि मदिति । न च स्वेच्छाधीनकृतिसाध्यताज्ञानमेव प्रवर्तकम-
न्यथा नास्तिकस्यापि प्रवृत्त्यापत्तेस्तच्चोक्तानुमानान्न सिद्ध्यतीति वाच्यं

बन्धित्वेन चिकीर्षाभावान्न प्रवृत्तिरिति भावः । कृतिसाध्यताज्ञानादिवद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानमपि स्वतन्त्रान्वयव्यतिरेकाभ्यां प्रवृत्तौ कारणमित्यपि वदन्ति । कार्यताज्ञानं प्रवर्तकमिति गुरवः । तथा हि ज्ञानस्य प्रवृत्तौ जननीयायां चिकीर्षातिरिक्तं नापेक्षितमस्ति सा च कृतिसाध्यताज्ञानसाध्या इच्छायाः स्वप्रकारप्रकारकधीसाध्यत्वनियमात् चिकीर्षा

प्रकारस्तत्प्रकारकं ज्ञान चिकीर्षायां तद्द्वारा च प्रवृत्तौ हेतुः न त्विष्टसाधनताज्ञानं तत्र हेतुः कृत्यसाध्येपि चन्द्रमण्डलानयनादौ प्रवृत्त्यापत्तेः । ननु कृत्यसाध्यताज्ञानं प्र-

स्वेच्छाधीनकृतिसाध्यत्वस्यैव साध्यत्वात् । एवं च हेतावपि मत्कृतिं विनेत्यत्र स्वेच्छाधीनत्वं मत्कृतेर्विशेषणं देयम् अन्यथाऽन्येच्छाधीनमत्कृतिसाध्य मदिष्टसाधने नान्तरीयकजलसंयोगादौ व्यभिचारापत्तेः । एवं सति स्वेच्छाधीनमत्कृतिघटितहेत्वभावादेव श्रपे व्यभिचारवारणसम्भवात् विशेष्यदलप्रयोजनं यद्यपि न सम्भवति तथापि नीलधूमादिवद्धेत्वन्तरत्वाद्दोषः । एवमहमिदानीन्तनकृतिसाध्यसन्ध्यावन्दनः द्विजातित्वे सति विहितसन्ध्याकालीनशौचादिमत्त्वादित्यनुमानं यो द्विजातित्वे सति विहितसन्ध्याकालीनशौचादिमान् स तत्कालीनकृतिसाध्यसन्ध्यावन्दन इति सामान्यतो व्याप्तिरिति । न चैवं रीत्येष्टसाधनत्वहेतुकानुमानसम्भवेपि पक्षे स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानं न सम्भवति इष्टसाधनत्वस्य यागनिष्ठत्वेन पुरुषविशेषणत्वाभावात् इच्छायाश्च पुरुषविशेषणत्वेपि तस्यालिङ्गत्वासम्भवात् लिङ्गघटकत्वेपि पक्षे तद्वत्ताज्ञानानिर्वाहकत्वादिति वाच्यं काम्यसाधनताज्ञानस्यापि पक्षे यागादौ स्वविषयसाधनत्वरूपकामनासम्बन्धज्ञानात्मकत्वात् । वस्तुतस्तद्वत्ताज्ञानं तत्सम्बन्धज्ञानं तज्ज्ञानमेव वा न

तिबन्धकमिति चेन्न तदभावापेक्षया कृतिसाध्यत्वज्ञानस्य लघुत्वात् नच द्वयोरेव हेतुत्वं, गौरवात् । ननु त्वन्मतेपि मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने चैत्यवन्दने च प्रवृत्त्यापत्तिः कार्यताज्ञानस्य सत्त्वादिति चेन्न स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानस्य प्रवर्तकत्वात् । काम्ये हि पाकयागादौ कामनास्वविशेषणं ततश्च बलवदनिष्टाननुबन्धिका-

तु पक्षोपि सत्रान्तर्भूत इति काम्यसाधनताज्ञानस्यापि कामनासम्बन्धज्ञानात्मकतया कामनाज्ञानात्मकतया वानुपपत्त्यभावात् । ननु स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानस्य प्रवर्तकत्वइष्टसाधनताज्ञानशून्यकालेपि पाके स्वविशेषणकृत्यादिघटितहेत्वन्तराद्यत्र कार्यतानुमितिर्यथा पाकः स्वेच्छाधीनमत्कृतिसाध्यः श्रमादिभिन्नत्वे सति मत्कृतिव्यतिरेकप्रयुक्तव्यतिरेकप्रतियोगित्वात् यद्वा स्वेच्छाधीनमत्कृतिं विना ऽसत्त्वादिति तत्रापि प्रवृत्त्यापत्तिरत आह । काम्ये हीति । कामना यागपाकादिगोचरकामना । क्वचित्तथैव पाठः । तथा च स्वविशेषणेत्यत्र विशिष्य तादृशकामनारूपमेव स्वविशेषणं वाच्यं एवं विशेषणवत्त्वमपि स्वविषयसाधनत्वरूपं वाच्यं तेन न स्वेच्छाधीनेत्यादिलिङ्गकतादृशानुमानजन्यकार्यतानुमितिस्थले प्रवृत्त्यापत्तिरिति भावः । ननु काम्यसाधनताज्ञानजन्यकार्यताज्ञानस्य प्रवर्तकत्वे मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने प्रवृत्त्यापत्तिरित्यत आह । ततश्च बलवदनिष्टेति । तथा च स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धाने बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविषयकत्वं विशेषणं देयमिति भावः । ननु तृप्तस्यापि भोजने प्रवृत्त्यापत्तिस्तस्याप्यतीतभोजनकामनादिलिङ्गकजन्यकार्यताज्ञानसत्त्वादत आह । तृप्तश्चेति । कामनायास्तदानीं पुरुषविशेषणत्वाभावादित्यर्थः । तथा च स्वविशेषणेत्यत्र तदानीन्तनत्वं विशेषणे देयमिति भावः । ननु स्वेच्छाधीनमत्कृतिव्यतिरेकप्रयुक्तव्यतिरेकप्रतियोगित्वादिलिङ्गकज्ञानजन्यकार्यताज्ञानात् सन्ध्यावन्दने प्रवृत्त्यापत्तिः कृत्यपि स्वविशेषणत्वादत आह । नित्ये शौचादिकं

ष्टसाधनताज्ञानेन कार्यताज्ञानं ततश्च प्रवृत्तिः तृप्तश्च भोजने न प्रवर्तते तदानीं कामनायाः पुरुषविशेषणत्वाभावात् नित्ये च शौचादिकं पुरुषविशेषणं तेन शौचादिज्ञानाधीनकृतिसाध्यताज्ञानात् तत्र प्रवृत्तिः। ननु तदपेक्षया लाघवेन बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताविषयककार्यता ज्ञानत्वेनैव हेतुत्वमस्तु बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं चेष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखाधिकदुःखाजनकत्वं बलवद्द्वेषविषयदुःखाजनकत्वं वेति चेन्न इष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वयोर्युगपद्ज्ञा-

मिति। आदिना विहिततत्कर्मकालस्य परिग्रहः न च कालस्य कथंपुरुषविशेषणत्वमिति वाच्यं स्ववृत्तिजीवनवत्त्वसम्बन्धेन तस्य पुरुषविशेषणत्वात् विहितकालजीवित्वादेर्वादिपदेन ग्रहणात् तथा च नित्यगोचरप्रवृत्तिस्थले स्वविशेषणपदेन विशेष्यतत्कालीनशुचित्वादित्वरूपविशेषणमेव ग्राह्यमिति न पूर्वोक्तातिप्रसङ्ग इति भावः। नैयायिकः शङ्कते। नन्विति। तदपेक्षया बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनताज्ञानजन्यकृतिसाध्यताज्ञानापेक्षया। लाघवेनेति। नियमादिघटितजन्यत्वापेक्षया विषयत्वस्य लघुत्वादिति भावः। ननु बलवदनिष्टाजनकत्वज्ञानं न हेतुः क्वचिद्बह्वायाससाध्ये बहुतरस्यापि दुःखस्याबलवत्त्वात् क्वचिदल्पस्य बलवत्त्वादननुगतस्याबलवत्त्वस्य बलवत्त्वस्य दुर्वचत्वादित्यत आह। बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं चेति। इष्टोत्पत्तीति। इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकं यद्दुःखं तदपेक्षयातिरिक्तं यद्दुःखं तदजनकत्वमित्यर्थः। एतेन मधुविषसम्पृक्तान्नभोजने प्रवृत्त्यापत्तिरपास्ता। इष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखातिरिक्तस्य मरणदुःखस्य तेन जननात्। अत्र केचित् सुखमात्रजनके कर्मणीष्टोत्पत्तिनान्तरीयकदुःखमप्रसिद्धमिति तत्र प्रवृत्त्यभावप्रसङ्ग इति तदयुक्तम् कष्टं कर्मेति न्यायेन सुखजनके कर्मणि दुःखजनकत्वनियमेनाप्रसिद्ध्यभावात्। मिश्रा-

तुमशक्यत्वात् साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधित्वात् असिद्धस्य हि साध्यत्वं सिद्धस्य च साधनत्वं नचैकमेकेनैकदा सिद्धमसिद्धं चेति ज्ञायते तस्मात्कालभेदादुभयं ज्ञायतइति

स्त्विष्टोत्पत्त्यनान्तरीयकनरकदुःखाजनकत्वमुक्तस्यार्थ इति नामसिद्धिरित्याहुः। नन्वेवं सति नरकसाधनत्वेन प्रमिते परदाराभिगमनादौ रागान्धस्याप्र प्रवर्तेत इष्टोत्पत्त्यनान्तरीयकनरकदुःखजनकत्वेन तस्य निश्चयादित्यत आह।बलवद्द्वेषेति। द्वेषे न बलवत्त्व जातिविशेषः। अत एव रागान्धस्य यदागम्यागमनादिजन्यदुःखं न तादृशो द्वेषस्तदा तद्धेतावपि प्रवृत्तिः। साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधमुपपादयति। असिद्धस्य हीति। आद्यक्षणवृत्तित्वविशिष्टस्य पाकादेरित्यर्थः। सिद्धस्य अनाद्यक्षणविशिष्टस्य। कृत्यव्यवहितोत्तरक्षणसम्बन्धित्वघटितस्य कृतिसाध्यत्वस्य पाकोत्पत्तिक्षणएव पाकवृत्तित्वात् कालान्तरभाव्योदनादिफलसाधनत्वस्योदनाव्यवहितपूर्वक्षणसम्बन्धित्वघटितस्य चोत्पत्तिक्षणे पाकावृत्तित्वात् तयोरेकक्षणावच्छेदेनैकत्रावृत्तित्वरूपविरोधादिति भावः। यद्यपि कालान्तरभाव्योदनाव्यवहितपूर्वक्षणवृत्तितानवच्छेदकधर्मवत्त्वरूपमोदनसाधनत्वमाद्यक्षण वृत्तित्वाविशिष्टेपि पाके सम्भवतीति कथं विरोधस्तथापि स्वरूपयोग्यमिदं न फलोपधायकमिति ज्ञानात् प्रवृत्त्यनुदयेन फलोपधायकत्वरूपेष्टसाधनताज्ञानस्यैव संशयसाधारणस्य प्रवृत्तिकारणत्वं वाच्यं पूर्वोक्तं फलोपधायकत्वं चाद्यक्षणविशिष्टे यागादौ न सम्भवतीति भावः। साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधं व्युत्पाद्य तयोरेकज्ञानविषयत्वं न सम्भवतीत्याह। नचैकमेकेनैकदेति। अव्याप्यवृत्तिपदार्थस्य स्वस्वावच्छेदकानवगाहिज्ञानं न सम्भवति। मूले वृक्षः संयोगीत्येव प्रतीतेः। तथा च साध्यत्वसाधनत्वयोरपि स्वस्वावच्छेदकासिद्धत्वासिद्धत्वविषयकमसिद्धः पाकः कृतिसाध्यः सिद्धश्च पाक इष्टसाधनमिति ज्ञानं समूहालम्बनरूपं वाच्यम्। तच्च न सम्भवति सिद्धत्वासिद्धत्वज्ञानयोः परस्परं विरोधित्वादित्यभिमानः। तस्मात् कालभेदादिति। न चेदानीमसिद्धः पाकः कृतिसाध्यः अग्रे च सिद्धः पाक इष्टसाधनमिति ज्ञानादेव प्रवृत्तिरस्त्विति वाच्यं इदानीन्तनाग्रतनका-

मैवम् लाघवेन बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वे सति कृतिसाध्यताज्ञानस्य तत्र हेतुत्वात् न च साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधः यदा कदाचित् साध्यत्वसाधनत्वयोरविरोधादेकदा साध्यत्वसाधनत्वयोश्चा ज्ञानात् । नव्यास्तु ममेदं कृतिसाध्यमिति ज्ञानंन प्रवर्तकमनागतेष्टस्य ज्ञातुमशक्यत्वात् किं तु यादृशस्य पुंसः कृतिसाध्यं यद्दृष्टं तादृशत्वं स्व-

त्वयोरननुगमात् । प्राणित्वस्यापि पुरुषविशेषणत्वेनाहमिदानींतनकृतिसाध्यविषभक्षणः प्राणित्वादित्याद्यनुमितिसम्भवाद्विषभक्षणसाधारणं स्वविशेषणवत्ताप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानमिति बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनतांशेचाद्यन्यतरलिङ्गप्रतिसन्धानजन्यकार्यताज्ञानं प्रवर्तकं वाच्यं तदपेक्षया बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनताविषयककार्यताज्ञानमतिलघ्विति तदेव काम्यनित्यसाधारणकारणत्वेन कल्प्यतइत्यभिप्रायेण प्राभाकरमतं दूषयति-मैवमिति । साध्यत्वसाधनत्वयोर्विरोधं दूषयति । नचेति । न हीत्यर्थः । यदा कदाचिदिति । यत्किञ्चित्कालीनस्य साध्यत्वस्य यत्किञ्चित्कालीनेन साधनत्वेन विरोधाभावादित्यर्थः । तथा चैककालीनकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोर्विरोधेपि न क्षतिस्तथाज्ञानस्यास्माभिः कारणत्वानङ्गीकारात् किन्तु निर्विशेषितयोः सामान्यतः कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोर्ज्ञानस्यैव हेतुत्वाङ्गीकारादिति भावः । तादृशं च ज्ञानं सम्भवतीत्याह । एकदेति । इदं च ज्ञानान्वयिज्ञानाद् ज्ञानसम्भवात् सत्ताद्यनवगाहिनापि वृक्षः संयोगीति ज्ञानस्यानुभविकतया अव्याप्यवृत्तेर्ज्ञानं स्वावच्छेदकविषयकमेवेति नियमे मानाभावाच्च पर्वोक्तदोष इति ध्येयम् । प्राभाकरानुयायिनवीनमतमाह । नव्यास्त्विति । ज्ञातुमशक्यत्वादिति । सामान्यलक्षणप्रत्यासत्त्यनङ्गीकारे प्रत्यक्षस्य पक्षज्ञानाभावेनानुमितेश्चासम्भवादिति भावः । तदभावात् यादृशस्य पुंसः कृतिसाध्यं यद्दृष्टं तादृशत्वज्ञानाभावात् । नन्विष्टसाधनताज्ञानस्य प्रवृत्तिजनकत्वे भाविन्यां राज्येप्रवृत्त्यापत्तिरत आह । इदं तु बोध्यमिति । इष्टसाधनत्वादीत्यत्रादिपदोपगृहीतस्यैदानीन्तनकृतिसाध्य

स्य प्रतिसन्धाय तत्र प्रवर्तते तेनौदनकामस्य तत्साधन-
ताज्ञानवतस्तदुपकरणवतः पाकः कृतिसाध्यः तादृशश्चा-
हमिति प्रतिसन्धाय पाके प्रवर्ततइत्याहुः। तन्न स्वकल्पि-
तलिप्यादिप्रवृत्तौ यौवने कामोद्भेदादिना सम्भोगादौ च
तदभावात्। इदं तु बोध्यम् इदानीन्तनेष्टसाधनत्वादिज्ञानं
प्रवर्तकम्। तेन भावि यौवराज्ये बालस्य न प्रवृत्तिः त-
दानी कृतिसाध्यत्वाज्ञानात्। एवं तृप्तश्च भोजने न प्रव-
र्तते तदानीमिष्टसाधनत्वाज्ञानात्। प्रवर्तते च रोपदूषित-

त्वघटककृतानिदानीन्तनत्वविशेषणस्य प्रयोजनमाह। तेन भावीति। इष्ट-
साधनत्वघटके च्छायां तद्विशेषणस्य प्रयोजनमाह। एवं तृप्त इति। बलवद-
निष्टेत्यत्र बलवत्त्वं तद्विशेषणप्रयोजनमाह। प्रवर्तते चेति। प्रवृत्तौ प्रवृत्ते
पूर्वं नरकसाधनत्वज्ञानादिति नरकरूपबलवदनिष्टसाधनत्वज्ञानादित्यर्थः।
उत्कटरागादिनेति। अगम्यागमनादिसत्वे उत्कटरागादिनेत्यर्थः। नरकेति।
बलवदनिष्टेत्यर्थः। तिरोधानात् अनुत्पादनात्। तादृशमुखे उत्कटरागस
त्त्वेऽगम्यागमनजन्यनरके बलवद्द्वेषानुदयादिति भावः। प्रवृत्तिरूपेति। कृ
तिसाध्यताज्ञानमित्यत्र प्रवृत्तित्वेन कृतेः प्रवेश इत्यर्थः। स्वेच्छाधीनकृ
तिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वमते मणिकृन्मतेऽपि स्वेच्छाधीनत्व कृतिविशे
षण प्रवृत्तिरूपकृतित्वाभावेनेति भावः। इत्थं च नरव्यापारीभूतेच्छापि प्र-
वृत्तिसाध्यत्वप्रकारिका बोध्या ज्ञानेच्छयोः समानप्रकारकत्वेन हेतुहेतुम
द्भावादिति। तेन प्रवृत्तिप्रवेशेन। प्राणपञ्चकसञ्चारे न प्रवृत्त्यापत्तिरिति। नच प्रा
णानामतीन्द्रियतयोपादानप्रत्यक्षाभावादेव न प्राणोपादानकसञ्चारसा
ध्यकप्रवृत्त्यापत्तिरिति वाच्यं प्राणवहनाड्युपादानकप्राणसञ्चारसाध्यक-
प्रवृत्त्यापत्तिवारणायैव प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानहेतुत्वाङ्गीकारात् यद्यपि प्राण
सञ्चारवृत्तिविशेष्यतासम्बन्धेन कृतिसाध्यताज्ञानहेतुत्वाङ्गीकारादेव न

चित्तो विषादिभक्षणे तदानीं बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञाना-
त् नचास्तिकस्यागम्यागमनशत्रुवधादिप्रवृत्तौ कथं बलव-
दनिष्टाननुबन्धित्वबुद्धिर्नरकसाधनत्वज्ञानादिति वाच्यं उ-
त्कटरागादिना नरकसाधनताधीतिरोधानात्। वृष्ट्यादौ
तु कृतिसाध्यताज्ञानाभावान्न चिकीर्षाप्रवृत्ती किं त्विष्टसा-
धनताज्ञानादिच्छामात्रम्। कृतिश्च प्रवृत्तिरूपा बोध्या।
तेन जीवनयोनियत्नसाध्ये प्राणपञ्चकसञ्चारे न प्रवृत्तिः।
इत्थं च प्रवर्तकत्वानुरोधाद्विधेरिष्टसाधनत्वादिकमेवार्थः।
इत्थं च विश्वजिता यजेतेत्यादौ यत्र फलं न श्रूयते तत्रा-
पि स्वर्गः फलं कल्प्यते। नन्वहरहः सन्ध्यामुपासीतेत्या-

थाप्रवृत्तिवारणं सम्भवति तथापि श्वासादौ जीवनयोनियत्नसाध्यत्वभ्रमात्
प्रवृत्त्यापत्तिवारणाय प्रवृत्तिसाध्यत्वज्ञानत्वेन हेतुत्वमावश्यकमिति ध्येयम्।
एतेन प्राणसञ्चारे प्रवृत्तिवारणाय प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वेपि प्रवृ
त्तिसाध्यत्वभ्रमात् प्राणसञ्चारे प्रवृत्त्यापत्तिर्दुर्वारेत्यपास्तम्। नच प्रवृत्ति
साध्यताज्ञानस्य हेतुत्वेपि भोजननान्तरीयके श्रमे साध्यतया प्रवृत्त्यापत्ति
र्दुर्वारेति वाच्यं तादृशश्रमे चिकीर्षाविरहादेव प्रवृत्त्यनुत्पत्तेः तत्र चिकीर्षा-
विरहश्च श्रमस्य दुःखरूपतया दुःखत्वज्ञानस्येच्छाप्रतिबन्धकतयेच्छासा-
मान्यसामग्रीविरहादेव एतेन नान्तरीयकश्रमे प्रवृत्त्यापत्तिवारणाय स्वेच्छा-
धीनकृतिसाध्यताज्ञानस्य हेतुत्वं वाच्यमिति मणिकृन्मतमपास्तम्। नच
सुखे प्रवृत्तिसाध्यताज्ञानेच्छयोः सत्त्वात् तत्र साध्यताख्यविषयतासम्ब
न्धेन प्रवृत्त्यापत्तिरिति वाच्यं साध्यतया प्रवृत्तिं प्रति फलत्वज्ञानस्य प्रतिब
न्धकत्वात्। वस्तुतस्तु तत्तद्धर्मावच्छिन्नप्रवृत्तिविषयतासम्बन्धेन ज्ञानं प्रति तत्तद्ध
र्मवत्त्वस्य हेतुतायास्तत्रतत्र व्यवस्थापितत्वात् तत्र च कार्यतावच्छेदककोटौ

दाविष्टानुत्पत्तेः प्रवृत्तिः कथं नचार्थवादिकं ब्रह्मलोकादि प्रत्यवायाभावो वा फलमिति वाच्यं तथा सति काम्यत्वे नित्यत्वहान्यापत्तेः कामनाभावे चाकरणापत्तेः। इत्थं च यत्र फलश्रुतिस्तत्रार्थवादमात्रमिति चेन्न ग्रहणश्राद्धादौ नित्यत्वनैमित्तिकत्वयोरिव नित्यत्वकाम्यत्वयोरप्यविरोधात् न च कामनाभावेऽकरणतापत्तिः त्रिकालस्तवपाठादावि-

ज्ञानत्वस्थाने गुणत्वमेव निवेशनीयम् । एवं च सुखत्वान्यवृत्तिविषयतास म्बन्धेन गुणत्वस्य कृतिसाध्यताज्ञानजन्यतावच्छेदकीभूतं यत्साध्यताख्य विषयतासम्बन्धेन प्रवृत्तित्वं तद्व्यापकतया तदवच्छिन्नजनकसुखत्वभेदस्य सुखत्वेऽभावादेव न तत्र साध्यतया प्रवृत्त्यापत्तिः व्याप्यधर्मावच्छिन्नज नकसामग्र्या फलजनने व्यापकधर्मावच्छिन्नजनकसामग्र्या अपेक्षितत्वात् अनयैव च रीत्या प्राणसञ्चारत्वे श्रमत्वे च साध्यताख्यविषयतावच्छेदकता सम्बन्धेन प्रवृत्तिवारणं बोध्यम् । एतदेव हृदि निधाय प्राणसञ्चारस्य प्रवृत्त्यसा ध्यत्वादेव न तत्र प्रवृत्तिरिति मिश्रैरभिहितमित्यधिकम् । इत्थं चेति । प्रवृत्तिं प्रतीष्ट साधनत्वादिधियो हेतुत्वे चेत्यर्थः । इष्टसाधनत्वादीत्यादिना बलवदनिष्टाननु बन्धित्वकृतिसाध्यत्वयोः परिग्रहः । अत्र चानिष्टफले प्रवृत्त्यभावादिष्टसाधनत्व स्येष्टसाधनेऽपि मधुविषसम्पृक्तान्नभोजनेऽप्रवृत्तेर्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्य कृत्य साध्ये सुमेरुशृङ्गाहरणादावप्रवृत्तेः कृतिसाध्यत्वस्य च ज्ञानं प्रवृत्तिहेतुः तत्र विधिना इष्टसाधनत्वादिकं विधीयत इति भावः । ननु भाविवर्यावगाह्या दौ प्रवृत्तिवारणाय तदानीन्तनकृतिसाध्यताज्ञानादेः प्रवर्तकत्वं वाच्यं तच्च न विधिवाक्यात् ततः अव्यवहितकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वप्रकारकज्ञानस्यैवोत्पत्तेरि ति कथं प्रवर्तकं ज्ञानं विधिना इति । अत्र वदन्ति, न विधिः साक्षात् प्र वर्तकज्ञानमुत्पादयति किं तु विधिवाक्यादिष्टसाधनत्वे कृतिसाध्यत्वे चावगते किंमर्थमित्याकाङ्क्षायां स्वर्गकामादिपदसमभिव्याहारात् स्वर्ग साधनतामिति ज्ञानमानसाधिकं यानग बोध्यते अन्यथा विशेषरूपेण फ

लज्ञानाभावात् प्रवृत्त्यनुपपत्तेः एवमिदानींतनत्वान्तर्भावेण कृतिसाध्यत्वादिज्ञानमनुमानादीति । अत एवोक्तं मणिकृतापि एवं विधिजन्यज्ञानजन्यं ज्ञानप्रवर्तकमिति । अत्र भट्टपादाः लोके प्रवृत्तिर्द्विधा स्वेच्छाधीना परप्रेरणाजन्या च । तत्राद्यायां प्रवर्तनाया अनुपयोगेपि द्वितीयप्रवृत्तौ सा प्रयोजिका आचार्यप्रेरणयेदं करोमीति व्यवहारात् । प्रवर्तना च प्रवर्तयितुः प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारविशेषः स च चेतनस्याभिप्राय एव अचेतनस्य तु वेदस्याभिधानात्मकः कश्चिच्छब्दसमवेतः तथा चाचार्याभिप्रायज्ञानाद्यथा शिष्यः प्रवर्तते तथाभिधाज्ञानाद्विधिस्थले प्रवृत्तिरिति । सैव लिङर्थः सैव च शब्दभावना लिङ्त्वांशेनोच्यते । अर्थभावना त्वाख्यातत्वांशेन तदुक्तम् "अभिधां भावनामाहुरन्यामेव लिङादयः । अर्थात्मभावना त्वन्या सर्वाख्यातस्य गोचर" इति । अभिधा शब्दः तन्निष्ठा भावनाऽभिधाभावना अर्थो यागादिरात्मा वा अर्थात्मकत्वं चार्थगोचरत्वमर्थाश्रितत्वं वा तथा च यागगोचरात्माश्रिता प्रवृत्तिरर्थभावना अत्र च शब्दभावनाया अर्थभावनैव भाव्या अर्थभावनायाश्च फलं स्वर्गादीनि वाच्यं तदुक्तम् "लिङोऽभिधा सैव च शब्दभावना भाव्या च तस्याः पुरुषप्रवृत्तिः । सम्बन्धबोधः करणं तदीयं प्ररोचना चाङ्गतयोपयुज्यते" इति । अस्यार्थः लिङोऽभिधा वाच्या तस्याः किं भाव्यमित्याकाङ्क्षायामुक्तं भाव्या च तस्या इति । केन भाव्या इत्याकाङ्क्षायां सम्बन्धेति । सम्बन्धबोधः लिङादिपदशक्तिज्ञानं तत्रालस्येन निवर्तमानं पुरुषस्तुतिरुत्तेजयन्ती सा सहकारिणीत्याह प्ररोचनेतीति वदन्ति । तन्न लोके स्वेच्छाधीनप्रवृत्तौ इष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुत्वेनक्लृप्तत्वादन्यत्रापि प्रवृत्तौ तदेव हेतुरस्तु किमतिरिक्तप्रवर्त्तनाज्ञानस्यातिरिक्तहेतुत्वेन । अत एव वेदेपि न प्रवर्त्तनाज्ञानं हेतुः शब्दशक्तिभिन्नायामभिधायां मानाभावाच्च । अत एव मण्डनमिश्राः "पुंसांनेष्टाभ्युपायत्वात् क्रियास्वन्यः प्रवर्त्तकः । प्रवृत्तिहेतुंधर्मं च प्रवदन्ति प्रवर्तना" मित्यादिना प्रवृत्त्यनुकूलत्वेनेष्टसाधनत्वमेव प्रवर्त्तनेत्युक्तवन्तः । नन्वेवं विश्वजिता यजेतेत्यादौ फलाश्रवणेनेष्टसाधनताज्ञानाभावात् प्रवृत्तिर्न स्यादत आह । इत्थं चेति । इष्टसाधनत्वादेर्विध्यर्थत्वे चेत्यर्थ । ननु नित्ये सन्ध्योपासनादौ फलाभावान्नेष्टसाधनत्वज्ञानं प्रवर्त्तकं न वा तद्विषयो विध्यर्थ इत्यभिप्रायेण शङ्कते । नन्विति । नत्वाथवादिकामिति "सर्व यामुपासते ये तु स

व कामनासद्भावस्यैव कल्पनात् न तु वेदबोधितकार्यता-
ज्ञानात् प्रवृत्तिरिति सम्भवति स्वेष्टसाधनत्वमविज्ञाय ता-
दृशकार्यताज्ञानसहस्रेणापि प्रवृत्तेरसम्भवात् । यद्यपि प-

तत शंसितव्रताः । विधूतपापास्ते यान्ति ब्रह्मलोकं सनातन.,मित्यर्थवाद
बोधितमित्यर्थः । नित्यत्वहान्यापत्तेरिति । नित्यत्वकाम्यत्वयोर्विरोध इत्य
भिमानः । ननु तयोर्विरोधित्वे मानाभावः अहरहः सन्ध्यामुपासीतेत्यादि-
श्रुतिसन्ध्यामुपासतइत्यर्थवादयोरेकवाक्यताबलेन तत्कालजीविफलकामस्य
सम्वलिताधिकारः कल्प्यते इत्यत आह । कामनाभावइति । अकरणाप
त्तेरिति । अकरणे प्रत्यवायानुत्पत्त्यापत्तेरित्यर्थः । कामनारूपाधिकाराभा
वादनधिकृताकरणस्य प्रत्यवायजनकत्वाभावादिति भावः । ननु तथापि
नित्यस्थलीयफलश्रुतेर्वैयर्थ्यमित्याशङ्क्यार्थवादतया स्तुतिमात्रे तात्पर्यं क
ल्प्यतइत्याह । इत्थं चेति । कल्पनादिति । इदमुपलक्षणं अर्थवादोपस्थितका
मनाया अधिकारत्वेपि अकुर्वन् विहितं कर्मेत्यादिना शौचे सति विहिता-
ननुष्ठानस्य प्रत्यवायजनकत्वबोधनात् कामनासम्वलितस्य शौचत्वादेना
धिकारत्वं किं तु नित्यस्थले फलकामनाशुचित्वाद्योरधिकारयोः सम्वलि
त तथा च कामनाविरहेपि शुचित्वादिरूपाधिकारसत्त्वात् तदा सन्ध्याद्य
करणस्य प्रत्यवायजनकत्वमेव कामनाया अधिकारत्वेपि तदधिकारवतः
शौचादिविरहिणः सन्ध्याद्यकरणस्य प्रत्यवायजनकत्वं न कल्प्यते शुचि
तत्कालजीवित्वरूपाधिकारैकदेशवतोप्यकरणे प्रत्यवायजनकत्वं कल्प्य
ते न सम्वलिताधिकारत्वेपि क्षतिविरहाद्बन्ध्यापि द्रष्टव्यम् । एतेन तत्र नि
यमेन फलकामनासत्त्वे मानाभावेपि न क्षतिरिति सूचितम् । ननु नित्यगा
चरप्रवृत्ताविष्टसाधनताज्ञानं कारणमेव नेत्यनेनैवोपपत्तौ किमर्थं नित्यस्या
पि काम्यत्वं कल्पनीयमत आह । न त्विति । स्वेष्टसाधनत्वमपीति । अन्त
यत्र्यान्तरकाम्या प्रवृत्तित्वावच्छिन्नं प्रतीष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुत्वादिति भावः ।
अत एव कुसुमाञ्जलौ मत योगामनपफलपापि किं यत वेदबोधितत्वादिनाश
ङ्कय गुरुमतमेतस्य गुरोर्मतापन्यासपरतयावतारितमिति भावः । यद्वा०हापूर्वमतः

ण्डापूर्वं फलमिति तदपि न कामनाभावे ऽकरणतापत्तेस्तौल्यात् कामनाकल्पने त्वार्थवादिकं फलमेव रात्रिसत्रन्यायात् कल्प्यताम् अन्यथा प्रवृत्त्यनुपपत्तेः तेनानुत्पत्तिं प्रत्यवायस्यान्ये मन्यन्ते । एवं "सन्ध्यामुपासते ये तु सततं शंसितव्रताः । विधूतपापास्ते यान्ति ब्रह्मलोकमनामयम्" एवं "दद्यादहरहः श्राद्धं पितृभ्यः प्रीतिमावहन्" इति प्रीत्यात्मकमेव फलमस्तु । न च पितृप्रीतिः कथं फलं व्यधिकरणत्वादिति वाच्यं गयाश्राद्धादाविवोद्देश्यत्वसम्बन्धेनैव फलजनकत्वस्य क्वचित्कल्पनात् । अत एवोक्तं शास्त्रदर्शितं फलमनुष्ठानकर्त्तरीत्युत्सर्ग इति । पितॄणां मुक्तत्वे तु स्वस्य स्वर्गादिफलं यावन्नित्यनैमित्तिकानुष्ठानस्य सामान्यतः स्वर्गजनकत्वात् पण्डापूर्वार्थं प्रवृत्तिश्च न सम्भवति न हि तत्सुखदुःखाभाववत्स्वतः पुरुषार्थः न वा त

प्रयोजनं नित्यस्य कर्मण इति प्राभाकरमतं तदपि दूषयति । यदपीति । कामनाभावे पण्डापूर्वात्मकफलकामनाभावे । रात्रिसत्रन्यायादिति । यथा हि रात्रिसत्रशब्दवाच्यानां ज्योतिर्गौरित्यादिवाक्योत्पन्नकर्मणां फलजिज्ञासायामत्यन्ताश्रुतस्वर्गादिकल्पने गौरवाद्विश्वजिन्न्यायापवादेन प्रतितिष्ठन्तीह वा य एता रात्रीरुपयन्तीत्यर्थवादश्रुता प्रतिष्ठैव फलमिति सिद्धान्तितं तथात्राप्यार्थवादिकब्रह्मलोक एव फलं लाघवादित्यर्थः । अन्यथा फलाभावे । तेन आर्थवादिकफलकल्पने लाघवेन । तत्र तत्रार्थवादिकं फलं दर्शयति अनुत्पत्तिमित्यादिना । अत एव पितृप्रीतेः श्राद्धफलत्वादेव । उत्सर्ग इति । श्राद्धादिफलस्य कर्तृमात्रगतत्वे तु व्यभिचाराभावान्नियम एव स्यादिति भावः । पण्डापूर्वस्वीकारेपि तत्साधनताज्ञानस्य प्रवर्त्तकत्वं न सम्भवती-

त्साधनं प्रत्यवायानुत्पत्तौ कथं प्रवृत्तिरिति चेदित्थम् यथा हि नित्ये कृते प्रत्यवायाभावस्तिष्ठति तदभावे तदभावः। एवं प्रत्यवायाभावसत्त्वे दुःखप्रागभावसत्त्वं तदभावे तदभाव इति योगक्षेमसाधारणकारणताया॰ दुःखप्रागभावं प्रत्यपि सुवचत्वात्। एवमेव प्रायश्चित्तस्यापि दुःखप्रागभावहेतुत्वमिति। ननु न कलञ्जं भक्षयेदित्यत्र विध्यर्थे कथं नञर्थान्वयः इष्टसाधनत्वाभावस्य कृतिसाध्यत्वाभावस्य च बोधयितुमशक्यत्वादिति चेन्न तत्र बाधादिष्टसाधनत्वं कृ

त्याह। पण्डापूर्वार्थमिति। न वा तत्साधनमिति। तथा चेच्छाविषयत्वाभावेन फलत्वाभावान्न तत्साधनताज्ञानं प्रवर्त्तकमिति भावः। ननु सन्ध्यतेपि प्रत्यवायानुत्पत्ते कथं फलत्वं स्वतः पुरुषार्थत्वाभावात् न वा दुःखानुत्पत्तिरूपपुरुषार्थसाधनत्वेन तत्रेच्छाविषयत्वं दुःखानुत्पत्तेः प्रागभावरूपायास्तदजन्यत्वादित्याशङ्क्य परिहरति। प्रत्यवायेत्यादिना। अनुत्पत्तावित्युद्देश्यत्वं सप्तम्यर्थः। कथं प्रवृत्तिरिति। पूर्वोक्तरीत्या प्रत्यवायानुत्पत्तेः फलत्वाभावेन तत्साधनताज्ञानस्य प्रवृत्त्यहेतुत्वात् सन्ध्यावन्दनादौ प्रवृत्तिरित्यर्थ। प्रत्यवायाभावः प्रत्यवायप्रागभावः। तदभावे सन्ध्यावन्दनादिनित्याभावे। तदभावः प्रत्यवायाभावस्याभावः। तदभावे प्रत्यवायाभावस्याभावे। तदभावः दुःखप्रागभावाभावो दुःखरूपः। योगक्षेमसाधारणेति। योगो ऽप्राप्तस्य प्राप्तिः। क्षेमः सिद्धस्य संरक्षणम्। प्रवृत्ति प्रतीष्टसाधनताज्ञानस्य हेतुतायां साधनतायाः क्षेमसाधारण्या एव प्रविष्टत्वादिति भावः। प्रागभावस्य प्रतियोगिविकल्पग्रासेन फलत्वासम्भवात् प्रत्यवायात्यन्ताभाव एव नित्यस्य फलं स्वरूपसम्बन्धविशेषात्मकक्षेमसाधारणजन्यताया अत्यन्ताभावे सत्त्वादिति तु नव्याः। एवमेव योगक्षेमसाधारणमेव। ननु न कलञ्जमित्यत्र कलञ्जभक्षणाभाव इष्टसाधनमित्यन्वयबोधाभ्युपगमे बाधकाभावादित्यत आह। विध्यर्थे कथं नञ

तिसाध्यत्वं च न विध्यर्थः किं तु बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमात्रं तदभावश्च नञा बोध्यते। अथ वा बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वे सति कृतिसाध्यत्वं विध्यर्थः तदभावश्च नञा बोध्यमानो विशिष्टाभावो विशेष्यवति विशेषणाभावे विश्राम्यति। ननु श्येनेनाभिचरन् यजेतेत्यादौ कथं बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमर्थः श्येनस्य मरणानुकूलव्यापारस्य हिंसात्वेन नरकसाधनत्वात् न च वैधत्वान्न निषेध इति वाच्यं अभिचारे प्रायश्चित्तोपदेशात् न च मरणानुकूलव्यापारमात्रं यदि हिंसा तदा खड्गकारस्य

र्थेति। विध्यर्थनञर्थयोः कथमन्वयः विध्यर्थेष्टसाधनत्वाद्यन्वितनञर्थस्याभावस्य कलञ्जभक्षणे कथमन्वय इत्यर्थः। अशक्यत्वादिति। कलञ्जभक्षणे तस्य बाधादिति भावः। बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमात्रमिति। विधेः कृतिसाध्यत्वादिषु त्रिषु शक्तिस्वीकारेण क्वचित्कस्यचित् क्वचित्कस्यचिद्विध्यर्थस्य बाधस्वीकारादिति भावः। प्रवृत्तिं प्रति कृतिसाध्यत्वविशिष्टबलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वज्ञानत्वेनैकस्यैव हेतुत्वं लाघवान्न तु कृतिसाध्यत्वादिप्रत्येकविषयकज्ञानत्वेन गौरवादतो विधेरपि विशिष्टमेव शक्यं वाच्यम्। एवं च निषेधस्थले विशिष्टाभावो विधिसमभिव्याहृतनञा बोध्यते इत्यभिप्रायवानाह। अथ वेति। विशेषणाभावे विश्राम्यतीति। एवं चेष्टसाधनत्वादिमति कलञ्जभक्षणादौ विशिष्टाभावो बोध्यमानो बलवदनिष्टाननुबन्धित्वाभावे पर्यवस्यतीति भावः। विशिष्टस्य विध्यर्थत्वे श्येने बलवदनिष्टाननुबन्धित्वरूपविशेषणबाधात्कथं विशिष्टस्य विध्यर्थस्य बोध इत्याशङ्कते। ननु श्येनेनेति। श्येनेति कर्मनामधेयं अभिचरन् वैरिमारणं कामयन्। कथमिति। श्येने तस्य बाधितत्वादिति भावः। अर्थः विधिजन्यबोधविषयः। वैधत्वान्न निषेध इतीति। यद्यपि

कूपकर्तुश्च हिंसकत्वापत्तिर्गललग्नान्नभक्षणजन्यमरणे आ-
त्मवधित्वापत्तिश्चेति वाच्यं मरणोद्देश्यकत्वस्यापि विशेष-
णत्वात्। अन्योद्देश्यकक्षिप्तनाराचहतब्राह्मणस्य तु वाचनि-
कं प्रायश्चित्तमिति चेन्न श्येनवारणायादृष्टाद्वारकत्वेन वि-
शेषणात्। अत एव काशीमरणार्थं कृतशिवपूजादेरपि न
हिंसात्वम् न च साक्षान्मरणजनकस्यैव हि हिंसात्वं श्ये-
नस्तु न तथा किन्तु तज्जन्यापूर्वमिति वाच्यं खड्गाघाते-
न ब्राह्मणे व्रणपाकपरम्परया मृते हिंसात्वानापत्तेः। केचि-

श्वालम्भनानुरोधेन मा हिंस्यादिति निषेधस्य वैधहिंसेतरहिंसापरत्वादि
ति भावः। अभिचारइति। तथा "चाभिचारमहीनं च त्रिभिः कृच्छ्रैर्व्य
पोहतीति" तत्र प्रायश्चित्तोपदेशवैयर्थ्यापत्त्या निषेधविधेस्तदतिरिक्तपरत्वं
न सम्भवतीति भावः। नन्वेवं यज्ञीयपशुहिंसाया अपि प्रत्यवायजनक-
त्वापत्तिरिति वाच्यं अनुपदिष्टप्रायश्चित्तहिंसेतरहिंसापरत्वान्मा हिंस्या-
दिति निषेधविधेरिति साक्षान्मरणानुकूलव्यापार एव हिंसा न हि श्ये-
नस्तथेति मा हिंस्यादिति निषेधाविषयत्वादस्यैव बलवदनिष्टाननुबन्धि
त्वमित्यभिप्रायेण साक्षात् परम्परासाधारणमरणानुकूलव्यापारमात्रस्य हिं-
सात्वे दोषमाह। मरणानुकूलव्यापारमात्रं यदि हिंसा तदेति। साक्षात्
परम्परासाधारणः सर्वोऽपि व्यापारो यदि हिंसा तदेत्यर्थः। ननु मरणो-
द्देश्यकत्वानिवेशेऽन्योद्देशेन प्रक्षिप्तनाराचेन यत्र ब्राह्मणमृतिस्तत्र प्राय-
श्चित्तं न स्यात् तस्य हिंसात्वाभावेन मा हिंस्यादिति निषेधाविषयत्वा-
दत आह। अन्योद्देश्यकेति। वाचनिकमिति। न तु मा हिंस्यादिति निषेधविष-
यतयेति भावः। अदृष्टाद्वारकत्वेनेति। श्येनस्यादृष्टद्वारैव वैरिमरणसाधनत्वा-
दिति भावः। नन्वस्तु श्येनस्य हिंसात्वं किमदृष्टाद्वारकत्वविशेषणेनेत्यत आह।
अत एवेति। अदृष्टाद्वारकत्वविशेषणादेवेत्यर्थः। न हिंसात्वमिति। तथा च ता-

तु श्येनस्य हिंसाफलं न तु मरणं तेन श्येनजन्यखड्गाघाता दिरूपा हिंसाभिचारपदार्थस्तस्य च पापजनकत्वम् अतः श्येनस्य वैधत्वात् पापाजनकत्वेपि अग्रिमपापं प्रति-

दृशशिवपूजनादेर्हिंसात्ववारणायावश्यकेनादृष्टाद्वारकत्वविशेषणेन श्येनस्यापि हिंसात्ववारणमिति भावः। ननु साक्षान्मरणजनकत्वविशेषणादेव तादृशशिवपूजनश्येनादेर्वारणे किमदृष्टाद्वारकत्वेन गुरुविशेषणेनेति तटस्थः शङ्कते। नच साक्षादिति। अदृष्टाद्वारकत्वविशेषणं विनैव श्येने बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमुपपादयतां मतमाह। केचित्त्विति। हिंसाफलमिति। साक्षान्मरणफलको व्यापारः फलमित्यर्थः। तस्य खड्गाभिघातादेः। पापजनकत्वमिति। अभिचारमहीनं चेत्यादिनाभिचारस्य पापजनकत्वबोधनात् साक्षान्मरणजनकव्यापारस्यैवाभिचारपदार्थत्वादिति भावः। नच पूर्वं नचेत्यादिना साक्षान्मरणजनकव्यापारस्यैव हिंसात्वमित्याशङ्कितत्वात् तेन पौनरुक्त्यमिति वाच्यं पूर्वं साक्षान्मरणजनकस्य श्येनजन्यापूर्वस्य हिंसात्वमाशङ्कितमिह च तथाभूतस्य खड्गाभिघातादेरिति भेदात् नचादिपदेन श्येनजन्यापूर्वस्य तथाभूतस्य ग्रहणात् कथं भेद इति वाच्यं श्येनजन्यापूर्वस्यैतन्मते खड्गाभिघात प्रत्येव व्यापारतया तस्य मरणजनकत्वाभावात् न च साक्षान्मरणजनकव्यापारस्य हिंसात्वे खड्गाघातेन ब्राह्मणे व्रणपाकपरम्परया मृते हिंसात्वानुपपत्तिस्तदवस्थैवेति वाच्यं तत्र खड्गघातात्युत्तरमेव सन्निपातादिदोषस्योत्पत्त्या मरणं प्रति तस्य व्यापारतया व्यापारेण व्यवधानासम्भवात् कुतस्तर्ह्यास्तिकानां श्येने न प्रवृत्तिरत आह। अग्रिमेति। तथा च पातकप्रयोजकत्वान्न तत्रास्तिकानां प्रवृत्तिरिति भावः। अत्र नव्याः मास्तु श्येनस्य मा हिंस्यादिति निषेधविषयत्वं तथाप्यभिचारतया पापजनकत्वं सर्वसंमतम् अभिचारस्योपपातकमध्ये मनुना परिगणितत्वादिति कथं तस्य बलवदनिष्टाननुबन्धित्वम्। यच्चोक्तं श्येनजन्यखड्गाभिघातादेरेवाभिचारतया पापजनकत्वं न श्येनस्येति तदपि न अभिचारमहीनं चेत्यत्राभिचारपदेन तज्जनकश्येनादेर्ग्रहणादन्यथा प्रत्यभिचारेण यत्र न खड्गघाताद्युत्पत्तिस्तत्र प्रायश्चित्तं न स्यात्। ए-

वमपि श्येने पापप्रयोजकतया बलवदनिष्टाप्रयोजकत्वोपपादनस्याशक्यत्वाच्च प्रवृत्तिं प्रति बलवदनिष्टप्रयोजकत्वज्ञानस्यैव जनकतया तद्विषयस्यैव विध्यर्थत्वात् तथा च श्येनस्य बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमुपपाद्य विधेर्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वविशिष्टकृतिसाध्यत्वे शक्तिरयुक्ता किं तु त्रिषु शक्तित्रयं स्वीकृत्य क्वचित् कस्य चित्क्वचित् कस्य चिदर्थस्य बोध इत्यङ्गीकरणीयम्। श्येनेनेत्यादौ तु बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्य बोधो न भवत्येव परं त्विष्टसाधनत्वकृतिसाध्यत्वयोरेवेति किं च विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेणापि विशिष्टे शक्तिर्न युक्ता न च प्रत्येकं शक्तिं स्वीकृत्य क्वचित् कस्य चिदर्थस्य बोधोपगमे नियामकाभाव इति वाच्यं तात्पर्यस्यैव नियामकत्वात् प्रत्येकशक्तिपक्षेऽगम्यां गच्छेदित्यादिवाक्यानामिष्टसाधनत्वादिप्रमाजनकतया प्रामाण्यापत्तिरित्यपि न इष्टापत्तेः तत्राप्रामाण्यव्यवहारस्तु कदाचिद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वभ्रमजनकत्वनिबन्धनः नच बलवदनिष्टाननुबन्धित्वे सतीष्टसाधनत्वे सति कृतिसाध्यः पाक इत्येव बोधो न तु कृतिसाध्यत्वे सतीत्यादिरूप इति विशिष्टशक्तिपक्षेपि न विनिगमनाविरह इति वाच्यं तथव बोधो नान्यथेत्यस्य शपथनिर्णेयत्वात् तस्माद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वादि। प्रत्येकं शक्तिरिति प्रथमकल्प एव युक्तः तत्रापि बलवदनिष्टाननुबन्धित्वं नार्थः। यागादिजन्यनान्तरीयकदुःखस्यापि यदा कदाचित् यस्य कस्य चिद्बलवद्द्वेषविषयतया यजेतेत्यादीनामप्रामाण्यापत्तेः। न कलञ्जमित्यादिनिषेधविधिवदश्वमेधेन न यजेतेत्यादीनामपि प्रामाण्यापत्तेश्च। अश्वमेधादौ यदा यः पुरुष प्रवर्तते तत्कालीनतत्पुरुषीयबलवद्द्वेषविषयाजनकत्वमर्थ इति न सत् कालभेदेन पुरुषभेदेन च विधिशक्तिकल्पने गौरवात् कालविशेषपुरुषविशेषाणां विशिष्य ज्ञातुमशक्यतया कालविशेषपुरुषविशेषात्मभावेन शक्तेर्दुर्ग्रहत्वाच्च। नाश्वमेधेन यजेतेत्यादिनिषेधविधितत्र कलञ्जं भक्षयेदित्यादिनिषेधविधीनामप्रामाण्यापत्तेश्च। तत्र यदा यः पुरुष प्रवर्तते तत्कालीनतत्पुरुषीयबलवद्द्वेषविषयाजनकत्वस्य तत्रापि सत्त्वात् किं तु वैदिकविधेः पापाजनकत्वमर्थः तदभाव एव न कलञ्जं भक्षयेदित्यादौ तत्राबोध्यते श्राद्धं न भुञ्जीतेत्यादिवाक्यस्य प्रामाण्यनिर्वाहाय रोगाजनकत्वमप्यर्थः। एवं पुरुषनाद्विष्टेतरकः पतनपापरोहादित्यादावपि तत्तदनिष्टाजनक

सन्धाय मन्तो न प्रवर्तन्ते इत्याहुः । आचार्यास्तु आप्ताभिप्रायो विध्यर्थः पाकं कुर्या इत्यादावाज्ञादिरूपेच्छावाचित्ववत् लिंमात्रस्येच्छावाचित्वं लाघवात् । एवं च स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ यागः स्वर्गकामकृतिसाध्यतया आप्तेष्ट इत्यर्थः । ततश्चाप्तेष्टत्वेनेष्टसाधनत्वादिकमनुमाय प्रवर्तते कलञ्जभक्षणे तदभावान्न प्रवर्तते । यस्तु वेदे पौरुषेयत्वं नाभ्युपैति तं प्रति विधिरेव तावद्गर्भ इव श्रुतिकुमार्याः पुंयोगे मानम् । नच कर्त्रस्मरणं बाधकं कपिलकणादादि-

त्वमर्थो बोध्यः नच शक्त्यानन्त्यं नरकत्वरोगत्वादीनां द्वेषविषयतावच्छेदकत्वेनोपलक्षणीभूतेनानुगमय्य तदवच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावकूटे एकशक्त्यभ्युपगमात् रोगाद्यजनकत्वादौ लौकिकलिङो लक्षणाभ्युपगमाद्वेति वदन्ति । विध्यर्थश्चाप्ताभिप्रायः स च स्वेष्टसाधनतानुमापक इष्टसाधनताज्ञानं च प्रवर्त्तकमित्युदयनाचार्यमतमाह । आचार्यास्त्विति । इत्यादावित्यादिना पाकं कुर्यामित्युत्तमपुरुषपरिग्रहः । आज्ञादीत्यादिनाध्येषणादिपरिग्रहः । तथा च पाकं कुर्याः पाकं कुर्यामितिमध्यमोत्तमपुरुषयोराज्ञाध्येषणरूपेच्छावाचित्वं क्लृप्तं तद्दृष्टान्तेन प्रथमपुरुषेपीच्छावाचित्वमनुमेयमिति भावः । लाघवादिति । बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वाद्यपेक्षयेच्छात्वेन विधिशक्तौ लाघवादित्यर्थः । इत्यर्थः, इति बोधः । अनुमायेति । अत्र च यागो मम स्वर्गकामस्य बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनं मत्कृतिसाध्यतयाप्तेनेष्यमाणत्वात् मन्मात्रकृतिसाध्यतयेष्यमाणमन्नौजनवदित्यनुमानमत्र ज्ञेयम् । तदभावात् आप्तेष्टत्वाभावेन तद्धेतुकेष्टसाधनत्वज्ञानाभावात् । ननु वेदे वक्तुरभावात् कस्येच्छा लिङा बोधनीयेत्यत आह । यस्त्विति । विधिरेवेति । वक्तृभिन्नेच्छाया बोधने विधेः सामर्थ्याभावाद्विधिरेव वेदवक्तुरीश्वरे मानमिति भावः । नच कर्त्रस्मरणमिति । कर्तुः वेदकर्तुः अस्मरणं स्मृतिविरोधनम् । तथा च वेदो

भिरद्यपर्यन्तं कर्तृस्मरणस्यैव प्रतीयमानत्वात् अन्यथा स्मृतीनामप्यकर्तृकत्वापत्तेः तत्रैव कर्तृस्मरणमस्तीति चेद्वेदेऽपि छन्दांसि जज्ञिरे तस्मादित्यादिकर्तृस्मरणमस्त्येव । एवं "प्रति मन्वन्तरं चैषा श्रुतिरन्या विधीयते" इत्यपि द्रष्टव्यम् । "स्वयम्भूरेष भगवान् वेदो गीतस्त्वया पुरा । शिवादिऋषिपर्यन्ताः स्मर्तारोऽस्य न कारकाः" इति तु वेदस्य स्तुतिमात्रम् । नच पौरुषेयत्वे भ्रमादिसम्भवादप्रामाण्यं स्यादिति वाच्यं नित्यसर्वज्ञत्वेन निर्दोषत्वात् । अत एव पुरुषान्तरस्य भ्रमादिसम्भवान्न कपिलादेरपि कर्तृत्वं वेदस्य ।

ऽपौरुषेयः अस्मर्यमाणकर्तृकत्वादित्यनुमानं बाधकमित्यर्थः । कपिलकणादेति । कपिलकणादगौतमादिभिस्तच्छिष्यैश्चाद्यपर्यन्तमित्यर्थः । कर्तृस्मरणस्य सकर्तृकत्वबोधकस्मृतेरित्यर्थः । नन्वीश्वरस्य वेदवक्तुः सर्गादौ केनचित्साक्षाददृष्टत्वादननुभवेऽस्मरणं तदभावे ऋषीणां स्मृतिप्रणयनं च न सम्भवतीति चेन्न पौरुषेयत्वानुमानेन वेदवक्तारमनुमाय तन्मूलकश्रुतिस्मृतिप्रणयनयोः सम्भवात् । अन्यथा वेदे सकर्तृकत्वानङ्गीकारे । तत्रैव स्मृतिष्वेव । वेदस्य सकर्तृकत्वे श्रुतिं प्रदर्श्य स्मृतिमपि प्रदर्शयति । एवमिति । ननु वेदस्य नित्यत्वबोधकं भारताद्येव तस्याकर्तृकत्वे प्रमाणं भविष्यतीत्याशङ्कते । स्वयम्भूरिति । नित्य इत्यर्थः । एष भगवानित्यपि वेदविशेषणम् । स्तुतिमात्रमिति । तथा च पूर्वोक्तश्रुतिस्मृत्योर्विरोधेनास्य भारतस्य न स्वार्थे तात्पर्यमपि तु स्तुतिपरत्वमिति भावः । भ्रमादिसम्भवात् पुरुषस्य भ्रमप्रमादादिदोषसम्भवादित्यर्थः । नित्यसर्वज्ञत्वेनेति । नित्यसर्वविषयकज्ञानवत्त्वेनेत्यर्थः । निर्दोषत्वात् भ्रमादिशून्यत्वात् । अत एव नित्यसर्वज्ञत्वाभावादेव । नन नित्यसर्वज्ञपुरुषप्रणीतत्वापेक्षया नित्यनिर्दोषत्वं वेदे

उपादानस्य चाध्यक्षं
प्रवृत्तौ जनकं भवेत् ।
निवृत्तिस्तु भवेद् द्वेषाद्
द्विष्टसाधनताधियः ॥ १५१ ॥
यत्नो जीवनयोनिस्तु
सर्वदातीन्द्रियो भवेत् ।
शरीरे प्राणसञ्चारे
कारणं तत्प्रकीर्तितम् ॥ १५२ ॥

किञ्च वर्णानामेवानित्यत्वस्य वक्ष्यमाणत्वात् सुतरां तत्सन्दर्भस्य वेदस्यानित्यत्वमिति संक्षेपः ॥ उपादानस्येति । उपादानस्य समवायिकारणस्याध्यक्षं प्रत्यक्षं प्रवृत्तौ कारणमिति ॥ निवृत्तिरिति । द्विष्टसाधनताज्ञानस्य निवृत्तिं प्रति जनकत्वमन्वयव्यतिरेकाभ्यामवधारितमिति भावः । यत्न इति । जीवनयोनियत्नो यावज्जीवनमनुवर्तते स चातीन्द्रियः । तत्र प्रमाणमाह। शरीरइति । प्राणसञ्चारो हि अधिकश्वासादिः प्रयत्नसाध्य इत्थं च प्राणसचञ्चारस्य सर्वस्य यत्नसाध्यत्वानुमानात् प्रत्यक्षप्रयत्नबाधाच्चातीन्द्रिययत्नसिद्धिः स

स्वीकृत्य तदेव वेदप्रामाण्ये प्रयोजकमस्तु तथा च सकर्तृत्वानुमाने बाध इत्यतो वेदस्य नित्यत्वे बाधकमाह किं चेति। तत्सन्दर्भस्येति। तन्निष्ठानुपूर्वीविशेषस्येत्यर्थः। आनुपूर्व्या नित्यत्वे त्वनित्यसमवेतानित्यस्य जातित्वेनानुपूर्व्या जातित्वापत्तेरिति भावः। अत्र चाप्तेच्छाविषयत्वस्येश्वरेच्छाविषयत्वरूपस्य केवलान्वयिनः कलञ्जभक्षणेपि सत्त्वाद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वरूपसाध्यस्य च तत्राभावेन व्यभिचारात् कथं तस्य तदनुमापकत्वम् बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वप्रकारकेच्छाया लिङर्थत्वे च लाघवाद् बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वमेव लिङर्थो ऽस्तु कृतमाप्तेच्छयेत्यस्वरस आचार्यास्त्वित्यनेन सूचितः। नन्विष्टसाधनत्वस्य न विधितो बोधः सम्भवति स्वर्गत्वावच्छिन्नसाधनत्वस्य यागे बाधात् गङ्गास्नानादिजन्यस्वर्गे व्यभिचारात् स्वर्गनिष्ठवैजात्यावच्छिन्नसाधनत्वस्य यागे सत्त्वेपि तद्वैजात्यस्य विधिबोधितस्वर्गसाधनत्वान्यथानुपपत्त्या कल्पनीयस्य प्रागनुपस्थित्या तद्घटितकारणत्वे विधिशक्तिग्रहायोगादिति चेन्न स्वरूपसम्बन्धविशेषरूपाया एव कारणताया विध्यर्थत्वोपगमादित्येके। अन्यथासिद्धिनिरूपकतानवच्छेदकनियतपूर्ववर्त्तितावच्छेदकधर्मवत्त्वमेव स्वर्गकारणत्वमित्यन्ये। वस्तुतस्तु स्वर्गनिष्ठधर्मावच्छिन्ननिरूपितनियतपूर्ववर्त्तितानवच्छेदकधर्मवत्त्वमेव स्वर्गकारणत्वं तच्च यागे न बाधितं स्वर्गनिष्ठवैजात्यरूपस्वर्गत्वधर्मावच्छिन्नं प्रति यागस्य व्यभिचाराभावात्। ननु विधेरिष्टसाधनत्वे शक्तत्वेपि स्वर्गसाधनत्वस्य कथं ततो बोधः स्वर्गसाधनत्वादौ विभिन्नशक्तिकल्पने तु शक्त्यानन्त्यम् न च विधिप्रत्ययोपस्थिते इष्टे स्वर्गपदोपस्थितस्वर्गस्याभेदेनान्वयात् स्वर्गाभिन्नेष्टसाधनत्वस्य बोधः सम्भवतीति वाच्यं स्वर्गपदस्य समासान्तर्गततया तदर्थस्यान्यत्रान्वयासम्भवादिति चेन्न स्वर्गसाधनत्वादौ विधेः शक्तिकल्पनेन तथाबोधनिर्वाहात् न चैकैकस्य बोधविनिगमकाभावः स्वर्गादिपदसमाभिव्याहाराधीनतत्तद्धर्मघटितसाधनत्वे तात्पर्यग्रहस्यैव विनिगमकत्वात्। न चैवं विधिशक्त्यानन्त्यं स्वर्गत्वादिधर्मावच्छिन्ननिरूपितसाधनत्वेष्वेकशक्त्युपगमात्। न च शक्यतावच्छेदकभेदाच्छक्तिभेदः इष्टतावच्छेदकत्वेन स्वर्गत्वादीन्यनुगतीकृत्य तदवच्छिन्ननिरूपितसाधनत्वएकशक्त्युपगमात् नचैवं[illegible]त्वेनैव शाब्दबोधे स्वर्गत्वादीना भान स्यान्न तु स्वरूपेण इति

एव जीवनयोनियत्नः। गुरुत्वं निरूपयति। अतीन्द्रियमिति। अनित्येति। अनित्ये द्व्यणुकादौ तद्गुरुत्वमनित्यम्। नित्ये परमाणौ नित्यम्। गुरुत्वमित्यनुवर्तते। तद्गुरुत्वमसमवायि असमवायिकाणम्। पतनाख्यइति। आद्यपतने इत्यर्थः।

वाच्यं इष्टतावच्छेदकत्वस्योपलक्षणतया शक्तिविषयत्वाद्विशेषणस्यैव शाब्दबोधे भानोपगमात्। उपलक्षणत्वं च तत्पदजन्यबोधाविषयत्वेन शक्तिविषयत्वं तत्पदजन्यबोधविषयत्वेन शक्तिविषयत्वमेवं च विशेषणत्वमित्यन्यत्र विस्तरः। समवायिकारणस्येति। तत्साध्यकप्रवृत्तिं प्रति तत्समवायिकारणात्मकतदुपादानगोचरलौकिकप्रत्यक्षस्य हेतुत्वम्। नच शब्दसाध्यकप्रवृत्तिर्मृदङ्गादौ न स्यात्तदुपादानस्य गगनस्यातीन्द्रियत्वात्। एवं ध्वंससाध्यकप्रवृत्तिरपि तत्समवायिनोऽप्रसिद्धेरिति वाच्यं इष्टापत्तेः शब्दसाक्षात्कारसाध्यकप्रवृत्तेरेव मृदङ्गादिगोचराया उपगमादिति प्राचीनमतानुसारेणेदम्। नवीनमते त्वधिष्ठानमात्रमुपादानं बोध्यम्। तेन यागादेर्हविःशब्दस्य मृदङ्गादेः प्राणसञ्चारादेश्च प्राणवहनाड्यादिरुपादनमिति बोध्यम्। मूले द्वेषादिति फलगतो द्वेषो द्विष्टसाधनताज्ञानं च निवृत्तिं प्रति कारणमित्यभिप्रायेणोक्तं, प्राणसञ्चारो हीति। अधिकश्वासादिः प्राणसञ्चारो यत्नसाध्यः प्रत्यक्षयत्नसाध्यतया दृष्टः धावतः प्रयत्नोत्कर्षेण श्वासक्रियोत्कर्षदर्शनादिति भावः। इत्थं चेति। दृष्टान्तासिद्धावित्यर्थः। सर्वस्येति। एकत्र यत्नसाध्यत्वस्यानुभविकत्वेन तद्दृष्टान्तेन प्राणसञ्चारत्वावच्छेदेन सर्वत्र भोक्तृयत्नजन्यत्वानुमानादिति भाव। स एव प्राणसञ्चारहेतुत्वेनानुमीयमान एव। नव्यास्तु जीवनयोनियत्ने मानाभावः प्राणक्रियाया अदृष्टविशेषप्रयोज्यात्ममनोयोगरूपाज्जीवनात्तत्प्रयोजकादृष्टाद्वा सम्भवादुक्तानुमानस्य चाप्रयोजकत्वात्। अन्यथैकत्र यत्ने ज्ञानजन्यत्वदृष्टान्तेन जन्ययत्नत्वावच्छेदेन ज्ञानजन्यत्वकल्पनापत्त्या सुषुप्तौ ज्ञानादेरप्यतीन्द्रियस्य कल्पनापत्तेरिति प्राहुः। पतनसमवायिभिन्नत्वरूपं पतनासमवायित्व रूपादावतिव्याप्तमतो व्याचष्टे। असम-

अतीन्द्रियं गुरुत्वं स्यात्
थिव्यादिद्वये तु तत्।
अनित्ये तदनित्यं स्या-
न्नित्ये नित्यमुदाहृतम्॥ १५३॥
तदेवासमवायि स्यात्
पतनाख्ये तु कर्मणि।
सांसिद्धिकं द्रवत्वं स्या-
न्नैमित्तिकमथापरम्॥ १५४॥

द्रवत्वं निरूपयति। सांसिद्धिकमिति। द्रवत्वं द्विविधं सांसिद्धिकं नैमित्तिकं चेति। द्वितीयं नैमित्तिकम्। परमाणाविति। जलपरमाणौ द्रवत्वं नित्यमित्यर्थः। अन्यत्र पृथिवीपरमाण्वादौ जलद्व्यणुकादौ च द्रवत्वमनित्यं कुत्रचित्तेजसि कुत्रचित् पृथिव्यां च नैमित्तिकं द्रवत्वं तत्र को वा नैमित्तिकार्थस्तद्दर्शयति। नैमित्तिकमिति। वह्नीति। अग्निसंयोगजन्यं नैमित्तिकं द्रवत्वम्। तत्र सुवर्णादिरूपे तेजसि घृतजतुप्रभृतिपृथिव्यां च वर्ततइत्यर्थः। द्रवत्वमिति। हेतुरिति। असमवायिकारणमित्यर्थः। संग्रहे सक्तुकादिसंयोगविशे-

सांसिद्धिकं तु सलिले
द्वितीयं क्षितितेजसोः।
परमाणौ जले नित्य-
मन्यत्रानित्यमिष्यते ॥ १५५ ॥
नैमित्तिकं वह्नियोगात्
तपनीयघृतादिषु।
द्रवत्वं स्यन्दने हेतु-
र्निमित्तं सङ्ग्रहे तु तत् ॥१५६॥

षे तद्द्रवत्वं स्नेहसहितमिति बोद्धव्यम्। तेन द्रुतसुवर्णादी-
नां न संग्रहः। स्नेहं निरूपयति। जलइति। जलएवेत्यर्थः।
असौ स्नेहः। ननु पृथिव्यामपि तैले स्नेह उपलभ्यते नचा-
सौ जलीयस्तथामति दहनप्रातिकूल्यप्रसङ्गादत आह। तै-
लान्तरइति। तत्प्रकर्षात् स्नेहप्रकर्षात्। तैले उपलभ्यमानः स्ने-
होपि जलीय एव तस्य प्रकृष्टत्वादग्नेरानुकूल्यम्। अपकृष्ट-
स्नेहं हि जलं वह्निं नाशयतीति भावः। संस्कारं निरूपयति
संस्कारभेद इति। वेगस्थितिस्थापकभावनाभेदात् संस्कार-
स्त्रिविध इत्यर्थः। मूर्तमात्रइति। कर्मजवेगजभेदाद्वेगो द्वि-

स्नेहो जले स नित्यो ऽणा-
वनित्यो ऽवयविन्यसौ ।
तैलान्तरे तत्प्रकर्षाद्
दहनस्यानुकूलता ॥ १५७ ॥
संस्कारभेदो वेगो ऽथ
स्थितिस्थापकभावने ।
मूर्तमात्रे तु वेगः स्यात्
कर्मजो वेगजः क्वचित् ॥१५८॥

विध इत्यर्थः शरीरादौ हि नोदनजनितेन कर्मणा वेगो ज-
न्यते तेन च पूर्वकर्मनाशस्तत उत्तरकर्म एवमग्रेऽपि विना-

वायिकारणमिति । द्रवत्वादिपतनस्य वेगासमवायिकारणत्वादाह । आ
येति । एवं च संयोगासमवधानकालीना क्रिया गुणासमवायिकारणिका
क्रियात्वात् संयोगजन्यक्रियावदित्यनुमानेन गुरुत्वसिद्धिरिति भावः । अ
ग्निसंयोगजन्यमिति । अग्निसंयोगासमवायिकारणकमित्यर्थः । वक्ष्यमाणा-
तिप्रसङ्गादाह । स्नेहसहितमिति । तच्च सांसिद्धिकमेव । तथा च सांसिद्धि
कद्रवत्वत्वेन हेतुत्वान्न सुवर्णादिद्रवत्वस्य सङ्ग्रह इति भावः । न चावश्यकस्नेहहे
तुत्वेनैवातिप्रसङ्गे सांसिद्धिकद्रवत्वत्वस्य सङ्ग्रहहेतुत्वे मानाभाव इति वा
च्यं स्नेहत्वेन सांसिद्धिकद्रवत्वत्वेन वा हेतुत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेणोभय
स्यापि हेतुत्वात् अमी तस्य समवायिनः स्नेहः । जलीयः तैलान्तर्गतजलभागानामः ।

च वेगं कर्मणः कर्मप्रतिबन्धकत्वात् पूर्वकर्मनाश उत्तरकर्मोत्पत्तिश्च न स्यात् यत्र वेगवता कपालेन जनिते घटे वेगो जन्यते स वेगजो वेगः । स्थितिस्थापकेति । अतीन्द्रिय इति । आकृष्टशाखादीनां परित्यागे पुनर्गमनस्य स्थितिस्थापकसाध्यत्वात् । केचिदिति । चतुर्षु क्षित्यादिषु स्थितिस्थापकं केचिन्मन्यन्ते तदप्रमाणमिति भावः । अ-

तथा सति तैलान्तर्जलभागस्वीकारे । दहनप्रातिकूल्यप्रसङ्गात् । दहननाशप्रसङ्गात् । दहननाशं प्रति संयोगेन जलस्य हेतुत्वादिति भावः ॥ वेगो जन्यत इति । वेगत्वं तु जातिविशेषः प्रत्यक्षसिद्ध । तेनेति । कर्मनाशकस्योत्तरसंयोगस्य तदानीमभावाद्वेगस्यैव कर्मनाशकत्वं कल्प्यतइति भावः । तत इति । पूर्वकर्मनाशानन्तरमित्यर्थः । एवमग्रेपीति । उत्तरकर्मणापि पूर्ववेगनाशस्ततो वेगान्तरोत्पत्तिरित्येषा दिगित्यर्थः । विना च वेगमिति । वेगं विना कर्मनाशो न स्यादित्यन्वयः । नाशकान्तराभावादिति भावः । ननु पूर्वकर्मणो नाशाभावे का क्षतिरत आह । कर्मोत्पत्तिश्च न स्यादिति । अत्र हेतुः कर्मणः प्रतिबन्धकत्वादिति । अत्र केचित् उत्तरसंयोगेनैव पूर्वकर्मनाशोत्तरकर्मणोः सम्भवात् तत्पूर्वकर्मनाशकर्मोत्पत्तिस्वीकारे प्रयोजनाभावादलं वेगेन तस्माद्वेगेन गच्छतीति कर्मजनकतया प्रत्यक्षमेव वेगे प्रमाणमित्याहुः । पुनर्गमनस्येति । यथापूर्वसंयोगजनकक्रियाया इत्यर्थः । स्थितिस्थापकसाध्यत्वादिति । वेगस्य तूत्तरदेशसंयोगजनकक्रियाजनकत्वं न तु यथापूर्वसंयोगजनकक्रियाजनकत्वमिति न वेगेन स्थितिस्थापकस्यान्यथासिद्धिरिति भावः । स्थितिस्थापकत्वं जातिविशेषः । क्रियाविशेषजनकतावच्छेदकतया सिद्धः । स्थितिस्थापकश्च क्रियाविशेषजनकः स्वजन्याक्रियानाश्यो ऽतीन्द्रियश्चेति मूले उक्तप्रायम् । इत्थं च उक्तप्रकारेणोपेक्षाज्ञानात् स्मृतिवारणे च । वस्तुतः संस्कारं प्रत्युपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतुत्व एव विनिगमकमस्तीत्याह । किं चेति । संस्कारकल्पनाया गुरुत्वादित्यस्य स्मृति प्रत्येवोपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतुत्वइत्यादिः । सिद्धत्वादित्यग्रिमस्यापि पञ्चम्यन्तस्य नेत्यनेनान्वयः । उद्देश्यतावाचकपदस्य प्रागपेक्षितत्वात् तथान्वयप्रदर्शनार्थमुद्देश्यस्यासाद्धित्यस्य प्राक् धारणमिति बोध्यम् । तत्र

स्थितिस्थापकसंस्कारः
क्षितौ केचिच्चतुर्ष्वपि ।
अतीन्द्रियोऽसौ विज्ञेयः
क्वचित् स्पन्देऽपि कारणम् ॥१५९॥
भावनाख्यस्तु संस्कारो
जीववृत्तिरतीन्द्रियः ।
उपेक्षानात्मकस्तस्य
निश्चयः कारणं भवेत् ॥१६०॥

सौ स्थितिस्थापकः क्वचिदाकृष्टशाखादौ । भावनाख्य इति । तस्य संस्कारस्योपेक्षात्मकज्ञानात् संस्कारानुत्पत्तेरुपेक्षानात्मक इत्युक्तं तत्संशयात् तस्यानुत्पत्तेर्निश्चय इत्युक्तं तन्नोपेक्षान्यनिश्चयत्वेन संस्कारं प्रति हेतुतेति भावः । ननु

संस्कारे । अतः संस्कारः । कल्प्यत इति । अथानुभवस्य ध्वंस एव व्यापारोऽस्तु प्रतियोग्यभावयोरेकत्राजनकत्वमित्यस्याप्रयोजकत्वात् । न चानुभवस्य स्मृतिं प्रति प्रतिबन्धकत्वापत्तिरिति वाच्यं संसर्गाभावत्वावच्छिन्नकारणताश्रयीभूताभावप्रतियोगित्वस्यैव प्रतिबन्धकतापदार्थत्वादिह च संसर्गाभावत्वेनाजनकत्वात् न चानुभवद्वितीयक्षणोत्पन्नसंस्कारेण तृतीयक्षणे स्मरणसम्भवात् ध्वंसस्य व्यापारत्वं न सम्भवतीति फलस्य साक्षात्काले ऽनुभवध्वंसस्याभावादिति वाच्यं तथापि क्षणान्तरस्यैव स्मरणाभ्युपगमादिति

स्मरणे प्रत्यभिज्ञाया-
मप्यसौ हेतुरुच्यते।
धर्माधर्मावदृष्टं स्याद्
धर्मः स्वर्गादिकारणम् ॥ १६१ ॥

स्मरणं प्रत्युपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतुत्वं तेनोपेक्षादिस्थले न स्मरणम्। इत्थं च संस्कारं प्रति ज्ञानत्वेनैव हेतुतास्त्विति चेन्न विनिगमनाविरहेणापि संस्कारं प्रति उपेक्षान्यनिश्चयत्वेन हेतुतायाः सिद्धत्वात् किं चोपेक्षास्थले संस्कारकल्पनायाः गुरुत्वात् संस्कारं प्रति उपेक्षान्यत्वेन हेतुतायाः सिद्धत्वात्। असौ संस्कारः। तत्र प्रमाणं दर्शयति। स्मरणइति। यतः स्मरणं प्रत्यभिज्ञानं च जनयत्यतः संस्कारः कल्प्यते। विना व्यापारं पूर्वानुभवस्य स्मरणादिजननाऽसामर्थ्यात् स्वस्वव्यापारान्यतराभावे कारणत्वासम्भवात् न च प्रत्यभिज्ञां प्रति तत्तत्संस्कारस्य हेतुत्वे प्रत्यभिज्ञायाः संस्कारजन्यत्वेन स्मृतित्वापत्तिरिति वाच्यं अप्रयोजकत्वात्। परे त्वनुद्बुद्धसंस्कारात् प्रत्यभिज्ञानुदयादुद्बुद्ध-

चेन्न संस्कारानङ्गीकारे कदाचिदनुभूतस्य सर्वदा स्मरणापत्तेः अनुभवध्वंसात्मकव्यापारस्य सर्वदा सत्त्वात् न चोद्बोधकाभावादस्मरणमिति वाच्यं यत्र वस्तुविशेषज्ञानात्मकोद्बोधकेन दश पञ्च वा घटादेः स्मरणानि जा-

गङ्गास्नानादियागादि-
व्यापारः स तु कीर्तितः।
कर्मनाशाजलस्पर्शा-
दिना नाश्यस्त्वसौ मतः ॥१६२॥

संस्कारस्य हेतुत्वापेक्षया तत्तत्स्मरणस्यैव प्रत्यभिज्ञां प्रति हेतुत्वं कल्प्यतइत्याहुः ॥ अदृष्टं निरूपयति। धर्मेति ॥ स्वर्गादीति। स्वर्गादिसकलसुखानां स्वर्गसाधनीभूतशरीरादीनां च साधनं धर्म इत्यर्थः। तत्र प्रमाणं दर्शयितुमाह। यागादीति। यागादिव्यापारतया धर्मः कल्प्यते। अन्यथा यागादीनां चिरविनष्टतया निर्व्यापारतया च कालान्तरभाविस्वर्गजनकत्वं न स्यात्। तदुक्तमाचार्यैः

तानि न त्वधिकानि तत्र घटादिस्मृतौ तद्वस्तुज्ञानस्यैव नियतोद्बोधकतया तत्सत्त्वे उद्बोधकाभावस्य वक्तुमशक्यत्वात्। वस्तुतस्त्वनुपदं वक्ष्यमाणा पूर्वसाधकयुक्त्या संस्कारसिद्धिर्निराबाधेति ध्येयम्। स्वस्वव्यापारान्यतराभावे कार्योत्पत्त्यव्यवहितपूर्वक्षणे स्वस्वव्यापारान्यतराभावे कारणत्वासम्भवादिति। कार्याव्यवहितप्राक्क्षणवृत्तिस्वस्वव्यापारान्यतरकत्वस्यैव कारणतापदार्थत्वादिति भावः। अप्रयोजकत्वादिति। संस्कारजन्यत्वस्य स्मृतित्वे प्रयोजकत्वाभावादित्यर्थः। मणिकृन्मतं प्रदर्शयति। परे त्विति। त्वन्मते ऽन्तराकल्पनीयस्मृतिव्यक्तावुद्बुद्धसंस्कारस्य हेतुत्वकल्पनं मन्मते तु प्रत्यभिज्ञायां तद्धेतुत्वकल्पनमिति समानमन्तरास्मृतिव्यक्तिकल्पने प्रत्यभिज्ञायां तद्धेतुत्वकल्पने च तवाधिकं गौरवमित्याहुरित्यनेनास्वरसः सूचितः। स्वर्गादीत्यत्र स्वर्गपदेन सुखसामान्यादिपदेन शरीरेन्द्रियादेः परिग्रह इति

“चिरध्वस्तं फलायालं न कर्मातिशयं विनेति” । ननु या-
गध्वंस एव व्यापारः स्यात् न च प्रतियोगितद्ध्वंसयोरे-
कत्राजनकत्वं सर्वत्र तथात्वे मानाभावात् न च त्वन्मते
फलानन्त्यं मन्मते चरमफलस्यापूर्वनाशकत्वान्न तथात्व-
मिति वाच्यं कालविशेषस्य सहकारित्वादित्यत आह । ग-
ङ्गास्नानेति । गङ्गास्नानस्य हि स्वर्गजनकत्वे ऽनन्तानां

प्रदर्शयति । स्वर्गादिसकलेत्यादिना । अग्रे नरकादीनामित्यत्राप्येवम् ।
तत्र धर्मे । यागादीति आदिना होमदानपरिग्रहः । यागत्वं च देवतोद्दे-
श्यकस्वस्वत्वध्वंसवद्द्रव्यविशेष्यकेच्छात्वम् । देवतोद्देश्यकत्वं देवतास्वत्व-
वद्विशेष्यकत्वम् । शब्दमयी देवतेति पक्षे तु तस्या इदमित्यारोपज्ञानविष-
यत्वमुद्देश्यत्वम् । होमत्वं चाग्निसंयोगानुकूलक्रियानुकूलघृतादिवृत्तिनोदना-
दिव्यापारत्वम् । दानत्वं च मूल्यग्रहणं विना स्वस्वत्वध्वंसपरस्वत्वजनक-
त्यागत्वमिति सम्प्रदायः । यागत्वहोमत्वादयो मानसप्रत्यक्षगम्या जाति-
विशेषा इत्यन्ये । श्राद्धस्य पित्रपेक्षया यागत्वेन ब्राह्मणापेक्षया दानत्वेन
तत्र साङ्कर्याभेदं युक्तमित्यपरे । अन्यथा धर्माभावे । चिरविनष्टस्याप्य-
नुभवस्य स्मृतिजनकत्वादाह । निर्व्यापारत्वेनेति । चिरध्वस्तमिति । चिर-
कालनष्टं कर्मातिशयमपूर्वं विना फलाय फलजननाय नालं न समर्थमि-
त्यर्थः । तथात्वे ध्वंसप्रतियोगिनोरेकत्र जनकत्वाभावे एकमेवापूर्वं कल्प्य-
त इति । वस्तुतस्तु यागस्यापि ध्वंसो न व्यापारः तथात्वे कीर्तितयागात्
स्वर्गोत्पादवारणाय स्वर्गजनकतावच्छेदककोटौ कीर्तितभेदो निवेशनीय-
स्तत्र च कीर्तितत्वस्यैकस्याभावेन कीर्तितत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेद-
निवेशनमशक्यमतः कीर्तितव्यक्तीनां तत्तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताक-
एव भेदो निवेशनीयः । एवं च दशकीर्तितयागस्थले परस्परं तत्तद्व्यक्ति-
भेदसत्त्वेन स्वर्गोत्पादवारणाय भेदकूटस्यैव कारणतावच्छेदकत्वमुपगन्त-
व्यम् । तत्र च विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहेण कार्यकारणभावा-
नन्त्यमपूर्वस्वीकारे तु क्षणिकतया कीर्तितयागानां मेलनासम्भवेन भेदा-

जलसंयोगध्वंसानां व्यापारत्वमपेक्ष्यैकमपूर्वमेव कल्प्यते लाघवादिति भावः । ननु ध्वंसोपि न व्यापारोस्तु न च निर्व्यापारस्य चिरध्वस्तस्य कथं कारणत्वमिति वाच्यम् अ-न्यथासिद्धनियतपूर्ववर्तित्वस्य तत्रापि सत्वात् अव्यवहि-तपूर्ववर्त्तित्वं हि चक्षुःसंयोगादेः कारणत्वे न तु सर्वत्र कार्यकालवृत्तित्वमिव समवायिकारणस्य कारणत्वे इत्यत आह । कर्मनाशेति । यदि ह्यपूर्वं न स्यात् तदा कर्मना-शाजलस्पर्शादिना नाश्यत्वं धर्मस्य न स्यात् न हि तेन यागादेर्नाशः प्रतिबन्धो वा कर्त्तुं शक्यते तस्य पूर्वमेव वृत्तत्वादिति भावः । एतेन देवताप्रीतेरेव फलत्वमित्यपा-स्तम् । गङ्गास्नानादौ सर्वत्र देवताप्रीतेरसम्भवाच्च देवात-

---

नामेकत्र निवेशे प्रयोजनाभावः । यादृशकीर्तितयागादपूर्वमापादनीयं तद्भेदावच्छिन्नयागव्यक्तेस्तदानीमभावात् नचापूर्वसम्बन्धेन कीर्तितयाग व्यक्तीनां मेलनं सम्भवतीति स्वर्गजनकतावच्छेदककोटौ कीर्तितभेदाना मेकत्र निवेश आवश्यक इति वाच्य अपूर्वानुत्पत्त्यै वास्वर्गसम्भवे स्वर्गज नकतावच्छेदककोटौ कीर्तितयागध्वंसोत्पादेन ध्वंसजनकतावच्छेदक कोटौ कीर्तितभेदनिवेशस्यासम्भवादित्यन्यत्रपरिशीलितः पन्थाः । कार णत्वइति । घटकत्वं सप्तम्यर्थः । तत्रापीति । कार्यकालवृत्तित्वमिवेति । य था समवायिकारणस्य कारणत्वे कार्यकालवृत्तित्वं घटकं न त्वसमवायि कारणस्य कारणत्वे तथेत्यर्थः । तेन कर्मनाशाजलस्पर्शादिना । तस्य या गादेः । पूर्वं कर्मनाशाजलस्पर्शादेः पूर्वम् । वृत्तत्वादिति । उत्पन्नत्वाद्वि नष्टत्वाच्चेत्यर्थः । योग्यविभुविशेषगुणानां स्वोत्तरोत्पन्नगुणनाश्यत्वादित्था त्मकयागस्य तृतीयक्षणएव नष्टत्वादिति भावः । तत्रापीति । धर्मः क्षरतीत्यस्य धर्मो यागादिः क्षरति फलभाक् न भवतीत्यर्थकतया कर्मनाशाजलस्पर्शादेः

**अधर्मो नरकादीनां हेतुर्निन्दितकर्मजः।
प्रायश्चित्तादिनाश्योऽसौ जीववृत्ती त्विमौ गुणौ ॥१६३॥**

याश्चेतनत्वेपि तत्प्रीतेरनुद्देश्यत्वात् प्रीतेः सुखरूपत्वेन विष्णुप्रीत्यादौ तदसम्भवात् जन्यसुखस्य तत्राभावात् तेन विष्णुप्रीतिजन्यत्वेन पराभिमतस्वर्गादिरेव विष्णुप्रीतिशब्देन लक्ष्यते। अधर्मेति। नरकादिसकलदुःखानां नारकीयशरीरादीनां च साधनमधर्म इत्यर्थः। तत्र प्रमाणमाह। प्रायश्चित्तेति। यदि ह्यधर्मो न स्यात्तदा प्रायश्चित्तादिना नाश्यत्वं न स्यात् न हि तेन ब्रह्महननादीनां नाशः प्रतिबन्धो वा विधातुं शक्यते तस्य पूर्वमेव विनष्ट

स्वध्वंससम्बन्धेन स्वर्गादिफलं प्रति प्रतिबन्धकत्वमेव युक्तमिति न सत् एकाश्वमेधानन्तरमश्वमेधः कृत इति कीर्तिते तदुत्तरं पुनरश्वमेधकरणेपि स्वर्गानुदयापत्तेः न च तदश्वमेधजन्यस्वर्गत्वावच्छिन्नं प्रति तत्कीर्तनत्वेन प्रतिबन्धकत्वान्नाश्वमेधान्तरात् स्वर्गानुदयप्रसङ्ग इति वाच्यं यदश्वमेधस्य कीर्तनं कृतं तदश्वमेधजन्यस्वर्गाप्रसिद्ध्या तादृशप्रतिबध्यप्रतिबन्धकाभावस्य कल्पयितुमशक्यत्वात्। तच्चापूर्वं दर्शपूर्णमासयोर्द्विविधं परमापूर्वं कलिकापूर्वं चेति। तथा हि यदाग्नेयो ऽष्टाकपालो ऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति उपांशुयागमन्तरा यजति ताभ्यामेतमग्नीषोमीयमेकादशकपालं पूर्णमासे प्रायच्छत ऐन्द्रं दध्यमावास्यायामैन्द्रं पयो ऽमावास्यायामिति पञ्चभिर्वाक्यै-

इमौ तु वासनाजन्यौ
ज्ञानादपि विनश्यतः ।
शब्दो ध्वनिश्च वर्णश्च
मृदङ्गादिभवो ध्वनिः ॥१६४॥

त्वादिति भावः । जीवेति । ईश्वरस्य धर्माधर्माभावादिति भावः । इमौ धर्माधर्मौ । वासनेति । अतो ज्ञानिना कृते अपि सुकृतदुष्कृतकर्मणी न फलायालमिति भावः । ज्ञानादपीति । अपिना भोगपरिग्रहः । ननु तत्त्वज्ञानस्य कृ-

------

विहितेभ्यः षड्भ्य आग्नेयादिभ्यः षडुत्पत्त्यपूर्वाणि तान्येव कलिकापूर्वाण्युच्यन्ते तेभ्यश्च परमापूर्वमिति । ननु षडपूर्वाण्यावश्यकानि साक्षादेव स्वर्गहेतवः सन्तु किं परमापूर्वेणेति चेन्न दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेत्यनेनोभयत्वावच्छिन्नस्य स्वर्गसाधनत्वावगमादुभयत्वावच्छिन्नस्यैकव्यापारकल्पनादुत्पत्त्यपूर्वाणां चोभयत्वावच्छिन्नासत्त्वात् दर्शपूर्णमासाभ्यामिति विधिप्रवृत्तिसमयं चिरविनष्टस्य दर्शपूर्णमासस्य व्यापारतयैकस्यैवापूर्वस्य कल्पनाच्च । नन्वेवमनन्तरं षण्णां यागानां कार्यकत्वज्ञाने षडपूर्वकल्पनागौरवं तस्य फलमुखत्वात् न च पञ्चभिः पञ्चापूर्वद्वारा षष्ठेन च साक्षादेव परमापूर्वं जन्यतामिति किं षष्ठेन कलिकापूर्वेणेति वाच्यं षष्ठेनाप्युत्तराङ्गदक्षिणादिसहकारेणैव परमापूर्वजननात् तावत्कालं षष्ठस्य यागस्यानवस्थित्या तज्जन्यापूर्वस्यावश्यकत्वात् । अत्र परमापूर्वं प्रति स्वर्गं प्रति च दर्शत्वपूर्णमासत्वव्यापकेन दर्शपूर्णमासोभयसाधारणवैजात्येन कारणत्वापि-त्वेकं । दर्शत्वेन पूर्णमासत्वेन च कारणत्वं दण्डचक्रभ्रमिसलिलानां फलोपधानमित्यपरं । अत्र त्रयात्मकदर्शजन्यमपूर्वमेकं कलिकापूर्वत्रयव्यापारकम् । एवं त्रयात्मकपूर्णमासजन्यमेकमपूर्वं कलिकापूर्वत्रयव्यापारकं ताभ्या

कण्ठसंयोगादिजन्या
वर्णास्ते कादयो मताः।
सर्वः शब्दो नभोवृत्तिः
श्रोत्रोत्पन्नस्तु गृह्यते ॥१६५॥

थं धर्माधर्मनाशकत्वं "नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपीति" वचनाविरोधात्। इत्थं च तत्त्वज्ञानिनां झटिति कायव्यूहेन सकलकर्मणां भोगेन क्षय इति चेन्न। तत्र भोगस्य वेदबोधितनाशकोपलक्षकत्वात् कथमन्यथा प्रायश्चित्तादिना कर्मणां नाशः तदुक्तं "ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुतेऽर्जुन"। "क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे" इति। ननु तत्त्वज्ञानिनस्तर्हि शरीरावस्थानं सुखदुःखादिकं न स्यात् ज्ञानेन सर्वेषां कर्मणां नाशादिति चेन्न प्रारब्धेतरकर्मणामेव नाशात् तत्तच्छरीरभोगजनकं हि यत्कर्म तत्प्रारब्धं तदभिप्रायमेव नाभुक्तमिति वचनमिति।

स्वर्गजनकापूर्वोत्पत्तिस्तच्च परमापूर्वं फलशिरस्कापूर्वमित्युच्यतइति न वा पूर्वपक्ष इत्येके। तत्रैव फलशिरस्कापूर्वे मानाभावाददृष्टापूर्वीत्यन्ये। कालिकापूर्वषट्केनैव परमापूर्वसम्भवाद् व्यापारीभूतापूर्वद्वये मानाभावात् पूर्वोक्ता सप्तापूर्व्येव युक्तेति नव्याः। इदं चापूर्वं जातेष्टिपितृयज्ञादौ कर्तृनिष्ठमुत्पद्यतइत्येके। भोक्तृनिष्ठमिति तु सम्प्रदायः। प्राभाकरास्तु यागक्रिया सर्वात्मना नैव नश्यति किं तु सूक्ष्मरूपेण स्वर्गदेहारम्भकेषु यागसम्ब-

शब्दं निरूपयति । शब्द इति । नभोवृत्तिः आकाशसमवेतः दूरस्थशब्दस्याग्रहणादाह । श्रोत्रेति । ननु मृदङ्गाद्यवच्छेदेनोत्पन्ने शब्दे श्रोत्रे कथमुत्पत्तिरत आह । वीचीति । आद्यशब्देन बहिर्दशदिगवच्छिन्नोऽन्यः शब्दस्तेनैव शब्देन जन्यते । तेन चापरस्तद्व्यापकः । एवं क्रमेण श्रोत्रोत्पन्नो गृह्यतइति । कदम्बेति । आद्यशब्दाद् दशदिक्षु दशशब्दा उत्पद्यन्ते तैश्चान्ये दशशब्दा उत्पद्यन्तइति भावः । अस्मिन् मते कल्पनागौरवादुक्तं कस्यचिन्मतइति । ननु शब्दस्य नित्यत्वादुत्पत्तिकथनमसङ्गतमत आह । उत्पन्नेति । शब्दानामुत्पादविनाशप्रत्ययशालित्वादनित्यत्वमित्यर्थ । ननु स एवायं ककार इत्यादिप्रत्यभिज्ञानाच्छब्दा-

निष्पन्नस्यारम्भकेषु यागकर्तर्यात्मनि तावस्थाय फलमारभन्त इत्याहुः । ननु ज्ञानेच्छादिरूपस्य यागस्यात्मनो योग्यविशेषगुणतया क्षणद्वयमात्रावस्थायित्वनियमात् ज्ञानेच्छादीनां सदानुभवेन समानाधिकरणस्योत्तरवर्तिगुणनाश्यत्वस्वीकारात् अन्यथा रीत्या जगत एव सद्रूपतया सर्वदावस्थानप्रसङ्गादित्यत्र विस्तरेण ॥ ननु गङ्गादिदर्शनादिना ईश्वरे कृते न धर्मादेरुत्पत्तिरत आह । मते इच्छा न वासनाजन्यावति । ईश्वरे मिथ्याज्ञानजन्यवासनाविरहान्न धर्मादेरुत्पत्तिरिति भावः । ननु धर्माधर्मौ सति वासनाया हेतुत्वे मानाभाव इत्यत आह । मुक्तावल्यामत इति । ज्ञानिनां न मिथ्याज्ञानवत्ता ॥ वचनविरोधादिति । तेनादृष्टनाशमात्रे भोगस्य हेतुत्वप्रतिपादनादिति भावः । इत्थं चेति । कर्मणां भोगैकनाश्यत्वे चेत्यर्थः । अन्यथा उपलक्षकत्वाभावे । सर्वकर्माणीति । सर्वकर्मजन्यादृष्टानीत्यर्थः । भस्मसात्कुरुते, नाशयति । क्षपति दर्शयित्वा भोगं दर्शयति । क्षीयन्ते नति । तदभिप्रायकमेव प्रारब्धकर्माभिप्रायकमेव ॥ गौरवादिति । दशशब्दानां

वीचीतरङ्गन्यायेन
तदुत्पत्तिस्तु कीर्त्तिता ।
कदम्बगोलकन्याया-
दुत्पत्तिः कस्य चिन्मते ॥१६६॥
उत्पन्नः को विनष्टः क
इति बुद्धेरनित्यता ।
सोऽयं क इति बुद्धिस्तु
साजात्यमवलम्बते ॥१६७॥

,नां नित्यत्वम् । इत्थं चोत्पादविनाशबुद्धिर्भ्रमरूपैवेत्यत
.आह । सो ऽयमिति । साजात्यमिति । तत्र प्रत्यभिज्ञान-
स्य तत्सजातीयत्वं विषयो न तु तद्व्यक्त्यभेदो विषयः ।
उक्तप्रतीतिविरोधात् । इत्थं च द्वयोरपि प्रतीत्योरभ्रमत्वमि-

तत्प्रागभावानां तद्धेतुहेतुमद्भावानां च कल्पने गौरवादित्यर्थः ॥ उक्तप्रती-
तिविरोधादिति । उत्पादविनाशशालिप्रत्ययविरोधादित्यर्थः । इत्थं चेति ।
प्रत्यभिज्ञानस्य सजातीयविषयत्वे चेत्यर्थः ॥ द्वयोरपीति । उत्पादप्रतीति-
प्रत्यभिज्ञाप्रमयोरित्यर्थः । अत्र मीमांसकाः । स एवायं गकार इति प्रत्यभि-
ज्ञया गकारादेस्तावत्कालावस्थानस्य विषयीकृतत्वेनान्तराभूतशब्दादिना
ऽनाशेन नाशकाभावाद्वर्णनित्यत्वसिद्धिः । नच प्रत्यभिज्ञा तज्जातीयत्ववि-
षयिणी बाधकाभावात् अन्यथा सर्वत्रापि तथाभावे ऽभेदोच्छेदापत्तिः न-

तदेवौषधमित्यादौ
सजातीयेऽपि दर्शनात् ।

ति । ननु सजातीये सोऽयमिति प्रत्यभिज्ञा कुत्र दृष्टेत्यत
आह । तदेवेति । यदौषधं मया कृतं तदौषधमन्येनापि कृ-

च तारत्वमन्दत्वरूपविरुद्धधर्माध्यासो बाधकः प्रत्यभिज्ञानबलेन तस्य नि-
त्यत्वसिद्धौ तारत्वादेर्व्यञ्जकवायुधर्मत्वस्य कल्पनात् श्रोत्रेण वायुधर्मस्य
तारत्वादेरपि ग्रहणसम्भवात् । य एव तारः स एवान्यापेक्षया मन्द इति
प्रतीतेस्तारत्वमन्दत्वयोरविरोधाच्चेत्याहुः । तन्न तथा सति कत्वगत्वादेरपि
व्यञ्जकवायुधर्मत्वापत्त्या ककारगकारयोरपि भेदो न सिद्ध्येदिति वर्णैक्या-
पत्तेः । वस्तुतस्तु वर्णानित्यत्वपक्षे कण्ठताल्वाद्यभिघातानां कत्वादिकं का
र्यतावच्छेदकं वर्णनित्यतापक्षे तु कसाक्षात्कारत्वमिति गौरवात् । नच नि-
त्यत्वपक्षेऽपि लौकिकविषयितया कत्वमेव तज्जन्यतावच्छेदकमिति न गौ-
रवावकाश इति वाच्यं कोलाहलप्रत्यक्षस्यासङ्ग्रहप्रसङ्गात् न हि कोलाहलप्र
त्यक्षं कत्वादिविषयकम् अन्यथा तुल्ययुक्त्या घटाद्युत्पादकस्यापि घटप्र-
त्यक्षत्वमेव कार्यतावच्छेदकमिति तदपि नित्यमेव स्यादिति । नचानित्य-
त्वपक्षे प्रत्यभिज्ञायास्तज्जातीयत्वविषयकत्वेन तज्जातीयोऽयमिति स्यान्न तु
सोऽयमितीति वाच्यं यत्र प्रत्यभिज्ञाया जातित्वेन गत्वादेर्भानं तत्रैव तज्जा
तीयोऽयमित्याकारः यत्र तु स्वरूपतो भानं तत्र सोऽयमित्याकार इत्यभ्यु
पगमादिति । अत्रेदं बोध्यम् । शब्दो द्विविधः ध्वन्यात्मको वर्णात्मकश्च ।
तत्र ध्वन्यात्मकसंयोगजन्याद्यशब्दं प्रति गगनं समवायिकारणं भेर्याकाश
संयोगोऽसमवायिकारणं भेरीदण्डसंयोगादिर्निमित्तकारणम् । विभागज
न्यध्वन्यात्मकाद्यशब्दं प्रति तु वंशदलाकाशविभागोऽसमवायिकारणं वं-
शदलद्वयविभागो निमित्तकारणम् । वर्णात्मकाद्यशब्दं प्रति तु कण्ठताल्वा-
दिनाकाशसंयोगोऽसमवायिकारणं कण्ठताल्वादिना वाय्वादिसंयोगो नि
मित्तकारणम् । द्वितीयादिशब्दं प्रति तु आद्यशब्दोऽसमवायिकारणम् ।

तस्मादनित्या एवेति
वर्णाः सर्वे मतं हि नः ॥१६८॥
इति श्रीविश्वनाथपञ्चाननकृता
कारिकावली समाप्ता ॥

तमित्यादिदर्शनादिति भावः ।

इति श्रीमहामहोपाध्यायविद्यानिवासभट्टाचार्यपुत्र श्रीयुतविश्वनाथपञ्चाननभट्टाचार्यविरचितायां सिद्धान्तमुक्तावल्यां गुणनिरूपणम् । समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

न च भेर्याकाशसंयोगकण्ठाद्याकाशसंयोगादीनां शब्दं प्रति कारणत्वे मानाभाव इति वाच्यम् भावकार्यस्यासमवायिकारणजन्यत्वनियमेन तत्कारणत्वस्वीकारात् । तादृशनियमे मानाभावे तु मास्तु तेषां कारणत्वं भेरीदण्डसंयोगादिनिमित्तकारणसहकृतेनाकाशेनैव शब्दोत्पत्तिसम्भवादिति । प्रथमादिशब्दानां च स्वकार्यशब्देनैव नाशः चरमस्य तूपान्त्यशब्देनोपान्त्यशब्दनाशेन वा नाश इति । मूले तदेवौषधमित्यादिना सैवेयं दीपकलिकेत्यादेः परिग्रहः । ननु तत्रापि व्यक्त्यभेद एव विषयोऽस्त्वतो भावार्थं प्रकाशयति यदौषधं मया कृतमित्यादिना । अत्र च स्वकर्तृकत्वस्वभिन्नकर्तृकत्वरूपविरुद्धधर्माध्यासायितभेदप्रत्ययस्य प्रतिबन्धकस्य सत्त्वान्न व्यक्त्यभेदो विषयः किं तु तत्सजातीयाभेदो विषय इति भावः । भानु प्रणम्य परिभाव्य च शास्त्रसारं मुक्तावलीकिरण एष पितृप्रदिष्टः । मद्वाक्किभिर्दिनकरेण करेण सोऽयं नीतः प्रकाशपदवीं सुधियां मुदेऽस्तु॥ मुक्तावलीप्रकाशो यः स्वाज्ञानतिमिरापहः । तेन सन्तोषमायातु नीलकण्ठः सतांप्रियः॥ इति श्रीभारद्वाजकुलाम्बुधिपूर्णचन्द्रबालकृष्णभट्टात्मजमहादेवभट्टतनूजश्रीमद्दिनकरभट्टविरचिते न्यायसिद्धान्तमुक्तावलीप्रकाशे गुणनिरूपणम् ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

विज्ञापन ।

जिस महाशय को यह पुस्तक अपेक्षित हो काशी में कचौरीगली से कुंजगली के पश्चिम फाटकपर गोवर्धनरामसाव रामलालसाव के दुकान से मंगालेवें ।